

Janezov veliki evangelij

Peta knjiga

Od Gospoda sprejel Jakob Lorber
Prevedel Roman Štus

Jezus v okolici Cezareje Filipove

Matejev evangelij, pogl. 16 (nadaljevanje)

1. Čudežni obed

1 Jaz rečem: "Ura čez poldan je, zato, Marko, poskrbi za obed; pomaga pa naj ti Rafael! Po obedu bomo videli, kaj vse nam bo še prinesel današnji dan. Posedite za mize, ti, Rafael, pa odstrani obe možganski kepi z naše mize in šele potem pomagaj Marku!"

2 Rafael je to v trenutku storil in potem rekel Marku: "Naj ti pomagam po človeško ali po svoje? Povej, kaj ti je ljubše! Očitno bi zbudilo manj pozornosti, če bi ti pomagal po človeško; toda po moje bi prihranila veliko časa, ta pa je vendar nekaj zelo dragocenega! Storil bom torej, kar hočeš, tebi pa ne bo treba nikjer nič popravljati, kot da bi bilo kaj pozabljeno"

3 Marko reče: "Da, prijatelj iz nebes, tvoj način, s katerim kar najhitreje prineseš jedi na mize, bi bil seveda zelo koristen - ker kljub pomoči Cirenijevih služabnikov vendarle traja precej dolgo, dokler ne prinesemo na mize jedi za toliko ljudi; toda tu je neka druga težava! Jedi v zadostni količini sploh še niso povsem pripravljene! Če lahko tvoja nadzemeljska spretnost pri tem kaj primore, bi bila zaenkrat tu dobrodošla, sicer bo potrebno še dobre pol ure, preden bo vse pripravljeno za postrežbo!"

4 Rafael zelo dobrodušno reče Marku: "To tudi nameravam: kar najhitreje pripraviti in prav tako hitro obložiti mize s primernimi jedmi in pijačami! Povem ti, samo hoteti je treba in potem gre vse! Če hočeš, potrebujem samo trenutek in že bodo jedi kar najbolje pripravljene na mizah pred gosti!"

5 Marko reče: "Vse to bi že bilo prav; toda potem bi imeli ljudje to za nebeško čarovnijo in bi se jih morda polastil povem razumljiv strah pred jedmi, in si jih bodo komaj upali zaužiti - posebno črnci, ki tu že tako in tako pazijo na vse in jim gotovo nič ne uide!"

6 Rafael reče: "O, ravno njih najmanj; ti so že tako vajeni čudežev! Pozno je že in Gospod namerava morda po obedu povedati nekaj zelo pomembnega, kaj — lahko ve le On sam, in tako je očitno bolje, da postoriva vse to z mojo duhovno hitrostjo in nihče se ne bo spotikal ob to! Obenem je to zadnje kosilo, ki ga bo Gospod zaužil tukaj, zato ne škodi, če bo videti nekoliko čudežno! - Mar ne meniš tako tudi ti?"

7 Marko reče: "Seveda, kajti ti kot prvi duh iz nebes boš že bolje vedel in razumel kot jaz, kaj je tu primernejše in koristnejše! Zato le stori, kakor se ti zdi prav!"

8 Ko je Marko to povedal Rafaelu, sta oba odšla v kuhinjo, kjer so kot po navadi imeli polne roke dela Markova žena, njegove hčere in sinovi in še precej Cirenijevih služabnikov, in kljub temu je bil obed za toliko ljudi komaj na pol pripravljen.

9 Tedaj je rekel Marko: "Oh, še eno uro bo trajalo, preden bo vse nared!"

10 Njegova žena reče: "Da, moj ljubi mož, midva ne moreva delati čudežev, tu prehitovati ne moremo. Treba je potrpežljivo počakati, dokler ne opravimo vsega!"

11 Marko reče: "Veš kaj, s hčerami vred pusti zdaj kuhanje, dušenje in pečenje; Rafael kot res hitri kuhar bo vse to kmalu končal."

12 Žena reče: "To bi pa bilo dobro, vsi so že precej utrujeni od veliko dela!"

13 In tedaj so kuharji in kuharice prenehali z delom, Rafael pa je rekel: "Zdaj lahko greste tudi vi k vaši mizi! Vse je že na mizah in vsi gostje že jedo. Pridi stari Marko in kot moj sodelavec sedi k mizi, enkrat jej od moje kuhinje ter presodi, ali se tudi jaz spoznam na kuhanje! Tvoja žena in otroci ter Cirenijevi kuharji pa imajo tako in tako pred hišo svojo mizo, ki je kar najobilneje obložena z istimi jedmi in pijačami."

14 Zdaj se vsi odpravijo iz kuhinje in ko zagledajo na stotine gostov, ki jedo in pijejo za mizami, reče Marko, nadvse začuden nad tem pojavom: "Le, kako je to mogoče? Saj me nisi niti za trenutek zapustil, pa so vse mize polne, in, kot je videti, nadvse bogato obložene! Tudi nobene jedi nisi mogel pripraviti in še manj postaviti na mize! Prosim te, povej mi vendar vsaj malo, kako si vse to naredil; resnično, vse razumem prej kot pa tvojo obupno nerazumljivo hitrost, posebno v dejanjih, ki so za to zemljo vendarle nujno vezana na določen časovno-prostorski red. Še enkrat te prosim, da mi vsaj malo namigneš, kako si pripravil jedi in od kod si jih vzeli! Kajti od na pol pripravljenih jedi iz moje kuhinje, ni prišla na te številne mize nobena jed, saj sem jih še pravkar videl, kako mirno čakajo na svoje poslanstvo."

15 Rafael reče: "Potem že nisi dovolj dobro pogledal; vsa tvoja zaloga je namreč porabljena. Le poglej, če ni tako!"

16 Marko hitro spet pogleda in vidi, da sta kuhinja in shramba povsem izpraznjeni. Vrne se še bolj začuden in reče: "Ah, prijatelj, s teboj se ne da več vzdržati. Resnično, tri dni nočem zaužiti niti grizljaja, če mi vsaj nekoliko ne razložiš, kako si to naredil!"

17 Rafael reče: "Pojdiva zdaj tudi midva za mizo; tam bova o tem izmenjala nekaj besed!"

18 Nato se Marko z Rafaelom napoti k naši mizi, kjer je bilo že prav živahno. Rafael začne takoj jesti, postreže tudi Marku z lepo ribo in ga sili, naj je. Marko ga sicer opozarja, naj mu razloži, kako je mogoče tako hitro skuhati in postreči, toda Rafael zelo prijazno odvrne: "Zdaj ljubi prijatelj, jej in pij! Ko bova oba spet dovolj okrepila svoje telo z blagoslovljeno jedjo in pijačo, bova tudi rekla nekaj besedic o mojem hitrem kuhanju in hitri postrežbi."

19 Marko zdaj vendarle uboga Rafaela ter počteno je in pije.

2. Kako nastanejo čudeži

1 Ko smo po približno eni uri pojedli ves obed, Marko znova zaprosi Rafaela za razlago: "No, nebeški prijatelj, ali mi boš vendarle kaj povedal?!"

2 Rafael reče: "Glej, prijatelj, seveda bi ti rad razložil; toda za zdaj bo stvar kljub razlagi ostala tako dolgo zelo čudežna, dokler ne boš tudi krščen s Svetim duhom iz nebes! Ko bo Gospodov Duh tvojo dušo nekoč povsem prevzel in bo z njo eno, tedaj boš vse to kristalno jasno razumel tudi brez razlage, zdaj pa bi ti celo najboljša razlaga lahko zadevo le malo osvetlila! Celo najpopolnejša duša nikoli ne razume tega, kar je povsem duhovno; to lahko razume le duh v njej in duša nazadnje po svojem duhu! Ker pa vendarle hočeš, da ti vsaj malo nakažem, se nekoliko ozri okoli sebe in povej, kaj si videl!"

3 Marko se ves začuden ozre na vse strani in zagleda pri vsaki mizi množico Rafaelu podobnih mladeničev, ki strežejo številnim gostom in jih zmeraj z vsem

oskrbijo; mnogi prinašajo celo sveže ribe iz morja, pohitijo z njimi v kuhinjo in takoj spet z že pripravljenimi jedmi k mizam; zamorci so namreč zelo lačni, in ker so jedi odličnega okusa, jim še bolj teknejo.

4 Rafael vpraša Marka: "Ali zdaj razumeš, kako zmorem marsikaj opraviti kar najhitreje in prav zlahka, posebno če pomisliš, da lahko duh kot princip, ki prodira v najbolj notranje bistvo bitij in stvari, zmeraj najučinkoviteje in najuspešneje ravna z vso materijo kakor hoče, in ga prav nič ne more ovirati?! Poleg tega imam kot nadangel eone sosluzabnikov, ki so vsi vsak trenutek odvisni od moje volje. Ko iz Gospoda nekaj hočem, ta volja že tudi takoj preplavi neštete meni podrejene sluzabnike, in ti postanejo pri priči povsem dejavni in tudi zlahka ter zate nedoumljivo hitro opravijo zeleno dejanje. Jaz sam seveda ne delam tako rekoč nič; toda moja nadvolja pripravi eone sosluzabnikov k dejavnosti iz najglobljega temelja biti in zahtevano dejanje je na ta način zlahka najhitreje opravljeno, in to toliko zanesljiveje, ker smo - že Gospod v Svoji previdnosti, potem pa še mi - že zdavnaj vse pripravili za dejanje, ki lahko potem, če bo nuja, kot že zdavnaj izvršeno, najhitreje preide v zunanje, za vas vidno dejanje.

5 Saj si vendar videl, kako je zgoraj na hribu nastala oslica; in glej, tako nastane vse, če naša volja pranaravne duhove, ki izhajajo iz naših misli, notranje spodbudi k neki tako ali drugače urejeni dejavnosti in jih prisili k delovanju! In samo to, prijatelj, naj ti rabi za razlago, ki si jo želel od mene! Več ti z nadvse omejenimi besedami sveta in jezika ne morem povedati! Več niti ne sprašuj; dokler namreč v svoji duši sam ne postaneš duh, od vsega tega nikoli ne boš razumel več kot razumeš zdaj! Nobeno ustvarjeno bitje ne more nikoli prodreti v znanje in spoznanje čistega duha. - Razumeš zdaj nekoliko več?"

6 Marko pa je bil s to razlago povsem zadovoljen in je rekel: "Zahvaljujem se ti za to prav dobro razlago; zdaj namreč, če povzamem vse, kar sem videl in slišal, v svoje popolno zadovoljstvo vendarle razumem, kako ti, najljubši nebeški prijatelj, delaš svoje čudeže in posebno, kako opraviš dejanja, ki jih zahtevamo od tebe. In zdaj lahko odkrito trdim, da se vsak čudež zgodi vendarle nekoliko naravno, in gre vedno za združitev moči, ko je treba kakšno dejanje opraviti ali zelo hitro ali s periodično razdelitvijo. Da, zdaj vidim celo nekakšno rahlo podobnost med vašimi duhovnimi čudeži in čarovnijami zemeljskih čarodejev, in ta je v tem, kar si imenoval Božja previdnost in priprava!

7 Veš, moj nebeški prijatelj, zdaj že spet govorim povsem naravnost kakor mislim! Povsem nenadoma, brez vsake priprave in Božje previdnosti, bi vam najbrž bilo prav tako težko narediti kakšen zapleten čudež kakor čarodeju, če se ne bi prej pripravil in sporazumel z ljudmi, ki ga morajo podpirati. Seveda ne smejo o tem drugi ljudje nič vedeti, sicer bi čarovniji slaba predla! Iz tega sem potegnili sklep, ki ga je gotovo težko ovreči: Gospodu in po Njem so vam mogoče vse stvari, toda nikoli nepredvidoma, ampak morda pred večnostmi pripravljene in torej duhovno že zdavnaj periodično uresničene. Kar se torej tu zgodi kot zunanje dejanje, je bilo duhovno že zdavnaj predvideno in pripravljeno!

8 Zato zemlja, kakršna je naša, ne more preiti v tako popolno bivanje zgolj z vsemogočnim 'Fiat!' (Zgodi se), ampak šele sčasoma po dolgih predhodnih pripravah, po katerih je ta zdajšnja zemlja, kakršna je in obstaja, morala preiti v bivanje kot nujna posledica teh priprav. Iz istega razloga je potem tudi toliko kot povsem nemogoče, da bi nekaj začelo nenadoma popolnoma in trajno bivati. Vse, kar koli nastane hitro, prav tako hitro tudi mine. Blisk na primer nastane hitro in prav

tako tudi hitro mine. Druga nasprotna posledica pa je potem tudi to, da nekaj, kar obstaja trajno, ne more več izginiti nenadoma, temveč mineva le periodično, kakor je nastalo. Nekaj, kar še nikoli ni bilo predvideno in pripravljeno, torej nikoli ne more biti udejanjeno zgolj z oblastnim izrekom, četudi podprtim z najtrdnjšo voljo, niti v primeru nastanka niti v primeru prenehanja in minevanja. Vse je torej treba gledati le kot začasen čudež in vsako dogajanje je nujna posledica mnogih vsakokratnih periodičnih procesov!

9 Glej, ti moj prijatelj iz nebes, Gospodu edinemu vsa hvala; toda kot se mi zdi, sem tvojo razlago, ki si mi jo dal, morda dojel globlje, kot si si lahko v začetku predstavljal! Da, moj najljubši Rafael, glej, tako zelo neumni stari Rimljani vendarle niso, kot si nekateri mislijo! No, kaj meniš zdaj, prijatelj? Sem te razumel ali ne?"

3. Božja previdnost in svoboda človekove volje

1 Rafael reče smehljaje se: "Malo se ti že dozdeva, toda s svojimi `nujnimi posledicami' in z našimi `nujnimi predvidevanji' in 'dolgotrajnimi pripravami' si na zelo napačni poti; da je to res, naj te takoj prepriča nekaj res očitnih primerov! Poglej naokrog, določi kraj in zahtevaj od mene, po svoji najsvobodnejši volji, kje hočeš imeti eno ali tudi več popolnih dreves in kakšna, ter nadvse obilno obložena z zreli sadeži! Ali hočeš drevesa različnih vrst? Skratka, izreci in nepredvideno ter nepripravljeno bodo trajno obstajala in tisočletje ne bo moglo povsem zabrisati sledov njihovega obstoja! Torej izgovori, kaj hočeš, in pri priči boš videl pravi čudež, ki še nikdar ni bil predviden in pripravljen!"

2 Marko reče: "Da, da, prijateljček, to bi bilo že vse lepo in prav, če bi mi lahko zagotovil, da sta moja volja in hotenje povsem v moji svobodni oblasti! To pa boš morda storil še veliko težje, kakor na poljuben prostor postavil različno sadno drevje, ki ga bom zahteval! V glavo si mi vsadil močnega črva dvoma o tem, da celo vi, najmogočnejši duhovi, brez predvidevanja in priprave niste sposobni narediti čudeža tako rekoč iz nič! Popolnoma zanikati zadeve ravno nočem; toda po presoji vsega, kar je na tej zemlji kdaj bilo, kar je in tudi bo, to zelo težko sprejemem, ker temu nekoliko preglasno ugovarja že Božja vsevednost in temu ne moremo ugovarjati z morebitno prazno trditvijo, kot da bi Bog za nekaj nehote in nevede naprezal Svoje vsespoznanje. Če pa Bog od vekomaj ni mogel ostati povsem neveden glede tega, da bo v nekem času Njegov angel Rafael tukaj na željo nekega človeka pri- čudodelil drevesa, bo prav tako težko dokazati, da tudi ta čudež ni bil že od vekomaj predviden in pripravljen! Povsem duhovno predviden pa je bil prav gotovo!"

3 Rafael reče: "To pa tudi nič ne pomeni, če le ni pripravljen do materialnega sprijemanja! Poleg tega pa je človekova volja vendar tako svobodna, da je niti Gospod niti mi ne moremo niti najmanj motiti s predvidenjem in še manj s pripravo našega delovanja. Torej si lahko popolnoma prepričan, da tvoja najsvobodnejša volja po svoje ni niti predvidena niti pripravljena. Zato zahtevaj in videl boš, da ti bo Gospod ali sam ali po meni kot Svojemu staremu pradavnemu hlapcu gotovo brez vsake priprave za trajno pričaral sadna drevesa, ki jih boš svobodno zahteval!"

4 Marko ob tem nekoliko pomisli in čez nekaj časa reče: "Prijateljček, ali morajo biti ravno sama sadna drevesa? Po naključju bi si lahko zaželel tudi kaj drugega?! Bi lahko pričaral tudi to?"

5 Rafael reče: "O vsekakor, za eno in drugo se mi je treba povsem enako potruditi. Zahtevaj, kar hočeš, in nastalo bo!"

6 Po tem zagotovitvi Marko še nekaj časa razmišlja, ali se le ne bi spomnil česa, kar bi angela vsaj malo spravilo v zadrego. Ker pa se ne spomni ničesar več, reče Rafaelu: "Postavi mi torej udobnejšo in trdnejšo hišo, pravo prenočišče za tujce in domačine, dobro ograjen vrt, zasajen z vsakovrstnim užitnim sadnim drevjem, pa tudi datlji ne smejo manjkati in v vrtu vodnjak z izviro m sveže vode!"

7 Angel reče: "Toda prijatelj, mar ni to nekoliko preveč naenkrat?"

8 Marko reče: "Aha, kajne prijateljček, pa si se le malo zaletel! Da, da, brez predvidevanja in priprave tega pač ne bo mogoče narediti! Vendar pa te nočem k ničemu siliti; kar lahko pričudodeliš, pričudodeli, drugo, kar sem zahteval, pa opusti!"

9 Angel reče: "Vse bo narejeno tako, kot si zahteval. In v Gospodovem imenu naj se zgodi vse, kar si zahteval od mene! Pojdi in si oglej vse, kar najdeš tu, in mi potem sporoči, ali ti je tako prav! Če ti kaj ni všeč, povej, kajti glej, zdaj se lahko še marsikaj spremeni! Jutri bi bilo prepozno, ker nas gotovo ne bo več tu. Pojdi torej in si vse dobro oglej!"

4. Nova Markova posest, Rafaelov čudež

1 Marko se ozre naokrog in se zmede ob pogledu na to, kar je nastalo v trenutku. Desno, severovzhodno od stare ribiške kočice, je stala lepa hiša, zidana iz opeke in je z jugovzhodnim pročeljem segala skoraj do morja. Imela je nadstropje z udobnim hodnikom okoli vse hiše, v pritličju pa prostorno kuhinjo, veliko shrambo in še osemnajst prostorov, med njimi pet dnevnih sob in potem trinajst velikih soban za vsakovrstne gospodarske namene, kot razne žitnice, shrambe za meso, shrambe za sadje, zelenjavo, za stročnice in korenovke. Ena od velikih soban je bila z belim marmorjem obzidan zbiralnik za vodo, ki je meril dobrih dvajset kvadratnih sežnjev in je bil šest čevljev globok; voda pa je stala le štiri čevlje in pol visoko, kar je bilo dovolj globoko za gojitev žlahtnih rib.

2 Ta notranji ribnik je dobival najčistejšo vodo iz povsem novega obilnega izvira; skozi majhne, toda številne odprtine na kamniti plošči je od spodaj pritekala v ribji zbiralnik do določene višine. Od tam je bila napeljana odvodna cev v morje, vendar jo je bilo mogoče zamašiti, če bi hoteli zbiralnik napolniti z vodo do vrha. Okrog vodnega zbiralnika je tekla zelo lepa, predrta, dva čevlja in pol visoka ograja, prav tako iz belega marmorja, in na eni strani je bil za primer, da bi zbiralnik napolnili z vodo do vrha, narejen zelo ljubek odvodni kanal, ki je seveda potekal skozi hišni zid in se prav tako izlival v morje nedaleč od globlje odvodne cevi. Stene in tla so bili prav tako obloženi z belim marmorjem, strop pa je bil iz najčistejše in najfinejše cedrovine brez grč in beljave. To sobano je razsvetljevalo pet oken, z marmornimi obrobami, vsako je merilo pet čevljev v višino in tri v širino. Okna so bila opremljena z nadvse čistimi kristalnimi ploščami in urejena za odpiranje in zapiranje, tako kakor tudi vsa druga okna na hiši.

3 Vhodna vrata so bila iz brona, ki se je svetil kakor zlato, vsa sobna vrata pa iz najboljše cedrovine, ljubko in prikupno izdelana ter smotrno opremljena z dobrimi zapahi in ključavnicami. Celo prvo nadstropje je bilo nadvse lepo obloženo s cedrovino in vsaka sobana je bila videti prečudovita. Obenem so bile vse sobane v pritličju in nadstropju kar najbogateje opremljene z vsem, kar potrebuje najboljše prenočišče, in žitnica je bila polna žita, shramba polna vsega mogočega, kar je potrebno v kuhinji. Skratka, zahtevana hiša, kakršno si je kot grad v oblakih

predstavljal Marko in si jo že dolgo želel, ni bila le najsolidneje zgrajena, temveč za več let najobilneje založena z zalogami različne hrane in vsega drugega.

4 Za hišo so bili nadvse okusno in obenem smotrno zgrajeni še hlevi za različno živino in več lop za ribiško opremo ter najbogateje opremljeni in založeni z vsem potrebnim, in okrog vseh novih stavb je bil zasajen gosto ograjen vrt, prej nikogaršnja peščena stepa, zdaj najrodovitnejša prst, zasajena z najboljšimi sadnimi drevesi. Nekaj oralov pa je bilo zasajenih z najboljšo vinsko trto, ki je bila polna najlepšega in najsočnejšega in že povsem zrelega grozdja. Tudi zelenjave ni manjkalo.

5 Sredi vrta je bilo še najboljše zdravilno kopališče, zgrajeno kot marmorni tempelj. Imelo je dva ločena bazena: enega za zdravljenje protinastih bolnikov z zelo toplo izvorno vodo in drugega za zdravljenje gobavih bolnikov z mlačnimi žveplenimi in natronovimi izviri, ki jih je Rafaelova oblast po Moji volji šele zdaj napeljala tja iz najgloblje notranjosti zemlje. Obenem je zagledal tudi luko, zgrajeno iz samih štirikotnih kamnov in pet velikih, najbolje zgrajenih ladij z jadri in vesli v zelo prostornem pristanišču, katerega vhod, čeprav šest sežnjev širok, je bilo ponoči mogoče povsem zapreti z železno verigo. To pristanišče je bilo narejeno natančno po večkratni zamisli starega Marka, ki si je ob ogledovanju vsega tega, kar je čudežno nastalo, nenehno mel oči, ker je še kar mislil, da spi in vse te reči gleda v sanjah.

6 Ko je končal ogled, ki je trajal skoraj eno uro, je prišel (Marko) skoraj omotičen nazaj in strmeč rekel: "Ali je vse to resnica ali pa vse to gledam le v nekakšnem blaženem sanjarjenju? Ne, ne, to ne more biti resnično! Tako sem si namreč že večkrat v brezplodni domišljiji slikal prenočišče in ga v jutranjih sanjah že tudi nekajkrat gledal, — in ti, prijatelj iz nebes, si me prestavil v umetno spanje in zdaj sem si svoje lastne zamisli znova ogledoval v snu!"

7 Rafael reče: "Ti maloverni Rimljan ti! Če bi bilo vse to le sanjarjenje, tega zdaj ne bi mogel več videti in menda le ne boš še naprej trdil, da še zmeraj spiš in sanjaš? Pošlji zdaj tja svojo ženo in otroke, da tudi oni pogledajo, kaj vse je tam, in potem bodo prišli in ti pomagali iz sna!"

8 Marko, ki se še enkrat ozre po novi hiši, reče: "Oh, niso sanje, vse to je nadvse resnično! - Ali bo tako tudi ostalo?"

5. Otroci sveta in Gospodovi otroci

1 Rafael odgovori: "Mar ti nisem rekel, da vsega tega, se pravi, kar je trdno zgrajeno, celo tisočletje ne bo povsem izbrisalo? Le različno sadno drevje, žlahtni grmi in rastline kot tudi pet ladij ne bo vzdržalo tako dolgo; toda zidovje bo obstalo dolgo, zelo dolgo! Celo po dva tisoč letih bodo še odkrivali sledove tega; seveda pa se ne bo nihče več spomnil nadzemeljskih graditeljev teh zidov. Celo v zdajšnjem času bodo najbližji sosedje, ko bodo vse to videli, govorili, da so vse to zgradili Rimljani, ki so bili tu, ker veliko močnih rok naredi tudi čudeže! Ti pa pusti svetnim ljudem njihovo prepričanje; če namreč v neki deželi živi desetkrat sto tisoč ljudi, kakršni so zdaj, boš našel vsega skupaj komaj pet tisoč ljudi, ki bi ti to po dolgem prigovarjanju po pameti verjeli. Slepe vere pa ne bi mogel rabiti niti ti in še manj mi, nebeški duhovi. Prav tako ni pomembno, ali jih veruje veliko ali malo; Gospod je namreč prišel na svet le zaradi svojih maloštevilnih otrok, ne pa zaradi svetnih ljudi. In tako bo ostalo do konca tega sveta in njegovih časov!"

2 Kadar koli se bo Gospod na tej zemlji spet razodeval, ali samo po besedi ali

občasno na trenutke tudi osebno, bo to zmeraj storil le Svojim resničnim otrokom, ki so od zgoraj! Svet in Njegovi otroci Ga bodo uživali le malo ali pa nič! Zanje je večnost dovolj dolga, da jih pripelje do nekakšne nadvse podrejene svetlobe.

3 Nikar ne verjemi, da bo ta najvišja svetloba iz nebes kdaj prežela vse ljudi na zemlji! Le resnični otroci, zmeraj v majhnem številu, bodo z njo povsem in najobilneje obdarjeni, otroci sveta pa si bodo zgradili templje in hiše malikov le iz svoje nesnage ter jih obdali z železnimi zakoni in sleponeumnimi pravili, vendar pa zaradi tega redkim resničnim otrokom nikoli ne bodo mogli do živega; za to bo Gospod zmeraj kar najzvesteje poskrbel. Zato naj noben Jeremija ne poje več žalostink med svetnimi ljudmi! — Zdaj pa pojdi h Gospodu in se mu zahvali za tako velik dar!"

4 Tedaj pride k Meni Marko in se Mi hoče začeti zahvaljevati z velikim pompom najbolj izbranih besed.

5 Jaz pa mu rečem: "Prihrani trud svojemu jeziku; Jaz sem že sprejel zahvalo tvojega srca in zato ne potrebujem zahvale jezika! Ali ni vsak pošten gostitelj vreden svojega plačila? Tudi ti si pošten gostitelj in si nam vztrajno kar najbolje stregel skoraj osem dni; tega vendar ne moremo zahtevati od tebe zastonj! To prenočišče bo tebi in tvojim poznim potomcem pripravilo najboljšo oskrbo! Ti pa skrbi za to, da bo Moje ime ostalo trdno zasidrano na tem kraju, to se pravi, pri tvojih potomcih; kajti z izgubo Mojega imena iz svojih src, bi kmalu izgubili tudi vse drugo! Kdor bi sicer izgubil vse na svetu, vendar pa bi ohranil Moje ime, še vedno ne bi izgubil ničesar, temveč le vse pridobil; toda kdor bi izgubil iz svojega srca Moje ime, bi izgubil vse — četudi bi imel vse dobrine na zemlji!"

6. Gospodove zapovedi o vedenju za gostitelja Marka

1 (Gospod:) "Zato skrbi predvsem za ohranitev Mojega imena v srcu! Komur ostane to, mu ostane vse; komur pa to ne ostane, je tudi izgubil vse!

2 Kdor pa resnično ljubi Mene in svojega bližnjega kot samega sebe, nosi Moje ime resnično in živo v svojem srcu in s tem zaklad, ki mu ga vse resničnosti ne bodo mogle odvzeti; kajti Boga resnično v vsem dejanju ljubiti je več, kot biti gospodar vseh zakladov ne le tega, temveč vseh svetov v celotni neskončnosti.

3 Toda ni dovolj, da Me priznavate le s pametjo, temveč z resnično ljubeznijo v srcu.

4 K tebi bodo prišli najrazličnejši reveži; kar jim boš storil brez zemeljskega plačila, boš storil Meni in Moja ljubezen ti bo poplačala.

5 Če pride k tebi kdo, ki je gol, ga obleci! Kdor pride k tebi brez denarja, mu ga ne krati, če ga potrebuje v svetu!

6 Jaz sem sicer hotel, da bi vsi ljudje živeli med seboj kot bratje brez tega pogubnega menjalnega sredstva; toda ker so ga svetni ljudje v svetu že zdavnaj vpeljali za večje udobje svoje trgovine, ga bom tudi pustil, - toda blagoslov bo prinesel ljudem šele po Moji ljubezni!

7 Naj ne bo zate nikoli vredno nič drugega razen Moje ljubezni - to ti bo prineslo tudi Mojo ljubezen in Moj blagoslov! Kdor potrebuje en groš, mu daj dva, tudi tri, in Moja ljubezen ti bo po drugi strani povrnila deset- in tridesetkratno!

8 Skratka, v vsem, v čemer opaziš nekoga kot revnega in mu za Mojo ljubezen z veselim srcem pomagaš, boš lahko zmeraj računal na Moje povračilo, ki ne bo nikoli izostalo!

9 Če pride na primer k tebi v zdravilišče sicer premožen človek, ki pa ga muči putika, mu po pravšnji presoji zaračunaj prenočišče in hrano, toda kopeli mu ne računaj!

10 Če pa pride kdo v kopališče zgolj zaradi užitka, mu kopel, prenočišče in hrano zaračunaj dražje kot drugim! Če pa hoče od tebe resnico, mu jo daj zastonj; kajti v tem je revež!

11 Če pa pride svetno moder in hoče od tebe slišati resnico, mu je ne daj zastonj, ampak naj ti za vsako besedo plača groš, ker za takšnega iskalca resnice ima resnica vrednost šele tedaj, ko jo pridobi za veliko denarja!

12 Če bo prišel k tebi lačen revež, mu daj jesti in piti in ga ne pusti od sebe kot reveža; če pa pride nekdo, ki mu je v zabavo, da je pri tebi za mizo, naj plača tudi tisto, kar je pojedel revež poleg njega!

13 Vsako revščino podpiraj zastonj in vsako zabavo si pusti plačati! — Si Me razumel?"

14 Marko reče, jokajoč od veselja: "Da, Gospod!"

15 Jaz rečem: "Pojdi torej in vse to pokaži svojim!"

16 Marko je šel k svoji nadvse začuden družini in ji razodel Moj namig in vsi so naglo odšli k novi hiši in seveda tudi vanjo, ter si vse natančno ogledali. Zena in otroci so medleli od same blaženosti in sreče in od samega veselja niso vedeli kako in kaj. Zdaj pa so Me vprašali vsi, ki so sedeli za mizo, ali bi si smeli tudi oni ogledati ta najočitnejši čudež.

17 Jaz sem rekel: "Ljubi prijatelji! To delo bo ostalo in pozneje si ga boste lahko še dovolj pogosto ogledali in ga občudovali; Jaz pa ne bom ostal, razen po ljubezni v vaših srcih.

18 Zato ostanite tu pri Meni, dokler še ostajam pri vas; Jaz sem vendar več kot tisto čudežno delo, kateremu podobnih bi lahko v trenutku naredil nešteto!"

19 Vsi reko: "Da, da, da, o Gospod, ostali bomo, vsi bomo ostali pri Tebi, o Gospod; ti sam si vendar več kot vsi čudeži Tvoje moči, modrosti in dobrote, ki napolnjujejo vso neskončnost!"

7. O rimskem vrhovnem svečeniku. Kritika poganske duhovščine v Rimu

1 Cirenij reče: "Gospod, Ti poznaš mojo pomembno in težko vladarsko službo; toda zdaj se mi zdi, kot da sploh ni pomembna, in kot da bi se tudi brez mene opravljala sama in bi skrbela zase brez mojega sodelovanja! Samemu sebi se že pošteno zdim kot peto kolo na vozu; vem namreč, da Ti, o Gospod, zdaj skrbiš za vse moje posle in v mojem vladanju še nikoli ni bilo večjega reda kot ravno zdaj, ko Ti, o Gospod, skrbiš zame!

2 O ti srečno cesarstvo! Rim, ti moja očetnjava, kako zelo se lahko skrivaj veseliš tega, da je Gospod Svoje milostno oko obrnil k tebi in si hoče tudi v tvojih starih židovih, trdnjavah in kočah vzgojiti otroke! Gospod, s svojim življenjem Ti jamčim: Če bi bil namesto tu v Rimu in bi pred Rimljani naredil takšno znamenje, bi ne bilo niti enega človeka, ki Ti ne bi izkazal najvišjega Božjega čaščenja! Toda Ti poznaš Svoj načrt in poznaš Svoja pota, in zato je že najbolje tako, kot si določil Ti sam!"

3 Navsezadnje je rekla tudi Moja Jara, ki je doslej molčala kot miš: "Zaradi Rima bodi, visoki namestnik, čisto miren! Pravi Rimljani že, te še nekako prenašam; toda v Rimu je tudi zelo veliko malikovalskih svečnikov, ki so vsi podrejeni tako imenovanemu pontifexu maximusu (Vrhovni svečenik pri starih Rimljanih)! Ti imajo

ljudstvo v žepu in ga držijo za vrat vesti s svojimi grožnjami s Hadesovimi in celo Tartarusovimi kaznimi, ki naj bi kar najstrahotneje večno obstajale! Gorje tistemu, ki bi si drznil dregniti v takšno osje gnezdo! Resnično, temu bi se kar najhitreje godilo silno slab& Mislím, da bi bili vaši svečeniki tu še tisočkrat hujši od naših templjarjev, ki še vendarle nosijo Mojzesa in preroke na hrbtu in na prsih, četudi večinoma le navzven. Vaši pa tudi navzven nimajo ničesar; vse njihovo početje je najhujše samoljubje in nepremagljiva sla po gospodovanju nad vsem.

4 Saj sta mi vendar dva podrejena rimska svečenika, ki sta prenočila pri nas, pripovedovala, da je pontifex maximus tako visoko bitje, da se celo sam Zevs, ki prav gotovo vsako leto enkrat obišče pontifexa maximusa, tri- do sedemkrat prikloni pred njim, preden si upa spregovoriti besedo s svojim najvišjim namestnikom na zemlji, in mu v največjem strahospoštovanju dati kakšne nove zakone za umrljive ljudi na zemlji. Seveda Zevs pontifexa maximusa ne počasti ravno zaradi njega samega, temveč le zaradi neumnih smrtnikov, ki naj bi iz tega spoznali, kako neizrekljiva in neizmerna visokost in veličastvo obdajata najvišjega namestnika najvišjega boga na zemlji.

5 On naj bi bil na zemlji gospod nad vsemi cesarji, kralji, knezi, vojskovodji in mnogimi drugimi največjimi velikaši. Potem naj bi imel v svoji izključni oblasti vse elemente. Če s svojo najsvetejšo nogo jezno tepta zemljo, ta takoj od strahu trepetata kot trepetlikov list v divjem viharju in gore začnejo bruhati ogenj in tako podpirajo razsrjenega pontifexa maximusa, da toliko izdatneje ohladi svojo zmeraj upravičeno maščevanje v Zevsovem imenu.

6 Samo od njega naj bi bila odvisna dobra in slaba letina. Če blagoslovi zemljo, so takoj po vsej zemlji preobilne žetve; če pa zemlje ne blagoslovi, bodo žetve na zemlji zelo pičle, — in če bi celo izrekel kletev nad zemljo, potem bi že bilo konec z vsem in nad zemljo bi prišle vojna, lakota, kuga in še tisoč drugih najbolj nezaslišanih nadlog! Razen Zevsa ga morajo ubogati vsi drugi bogovi; če bi se mu uprli, bi jih lahko za tisoč let izgnal z zemlje, — kar pa se nikoli ne zgodi in se nikoli ne bo zgodilo, ker so vsi bogovi preveč in pregloboko življenjsko prepričani o neizrekljivi visokosti pontifexa maximusa.

7 Torej naj bi pontifex maximus imel trojno vrhovno oblast: prvič, nad vsemi bogovi razen nad Zevsom, s katerim je seveda na enako vi-sold ravni, drugič, nad vso zemljo in njenimi elementi, in naposled, tretjič, nad vsemi ljudmi, živalmi in drevesi, grmi in rastlinami. Poleg tega pa naj bi še ukazoval vsem planetom in zvezdam, obvladoval oblake, vetrove, bliske, grom, dež, točo in sneg, in morje naj bi neprenehoma trepetalo pred njegovo neskončno oblastjo!

8 In v tem smislu sta mi rimska svečenika pripovedovala še veliko o njunem pontifexu maximusu. Nekaj časa sem mislila, da sta si z menoj dovolila le neprimerno šalo; toda žal sem se še prehitro prepričala, da sta oba norca jemala to povsem resno. Ko sem jima namreč začela govoriti o edinem resničnem Abrahamovem, Izakovem in Jakobovem Bogu in Njegovih delih, sta se mi začela grdo posmehovati in mi nadvse živo zagotavljala, da se popolnoma motim; imata namreč tisoč dokazov proti enemu, da je tako, kot sta mi povedala.

9 Vprašala sem ju, ali morda vesta, ali je pontifex maximus umrljiv ali neumrljiv. Nato se je eden nekoliko prehitro zagovoril in rekel, da je pontifex maximus za zemljo sicer še umrljiv; ko pa umre, ga Zevs takoj vzame v najvišji elizij, in tam je potem sto let za Zevsovo mizo in s tem nazadnje tudi v kraljestvu bogov sam postane resnično božanstvo. Ta pripoved drugemu sploh ni bila všeč in jo je takoj

popravljal takole: `Že spet si izblebetal pravo germansko neumnost! Od kdaj je bil pontifex maximus umrljiv?! Kar si povedal o njem, to velja vendar le za nas, nižje svečenike, posebno če si nismo znali popolnoma pridobiti naklonjenosti pontifexa maximusa; pontifex maximus nikoli ne umre in ne more umreti, ker mu je Zevs podelil nesmrtnost za vse čase! Glej,' je nadaljeval, `jaz poznam do zdaj že četrtega in od vseh štirih še noben ni umrl in kljub temu sedi vedno le en nesmrtnik na prestolu, in ne štirje, čeprav so vsi neumrljivi, ker noben pontifex maximus nikoli ne more umreti in izgubiti svojega najvišjega prestola na zemlji!'

10 Končno sem spet jaz rekla: `Toda to je vendar povsem nemogoče! Kako morejo biti štirje eden in eden štirje?! To se mi zdi pač germanska neumnost! Skratka,' sem rekla, `svojega pontifexa maximusa sta ožigosala za svetnega norca in je torej prav tako umrljiv človek kot vsak izmed nas, in njegova oblast je predvsem v cesarjevem orožju, v veliki neumnosti in slepoti zanemarjenega ljudstva in končno v nekakšnih najslabših čarovnijah, saj pred zelo neumnimi in duhovno slepimi ljudstvi je lahko delati čudeže! Pojdita, pustita me s svojimi neumnostmi pri miru! Saj bo že dovolj, da sta vidva tako izredno neumna! Zakaj naj bi ob vaju postala takšna tudi jaz?'

11 Zaradi tega sta bila oba zelo besna name in tudi drug na drugega, in sta si kmalu začela očitati najhujše stvari in sta pretepaje se odšla skozi vrata. Jaz pa sem ju, ko sta se ravsala kot dva psa, še skozi okno vprašala, ali je tudi to zapovedal pontifex maximus z novim Zevsovim zakonom iz elizija. Toda na srečo mojega glasu nista slišala in sta drug drugemu pro in contra čedalje bolj dokazovala nesmrtnost pontifexa maximusa, dokler ju ni nazadnje nekaj naših hlapcev spravilo narazen.

12 Zdaj pa te prosim, ljubi, visoki Cirenij, kako bi se ob takšnem najneumnejšem fanatizmu ljudstva izkazal Gospod v Rimu? Brez obilo ognja in žvepla gotovo slabše od slabega! Oh, ljubi Gospod je že od vekomaj vedel, kje bo v tem Njegovem času na zemlji še vedno najbolje in najbolj smotrno, in je zato stopil na svet med svoje ljudi ravno tu in nikjer drugje! Glej, to je moje mnenje; kakšno pa je morda nasprotno tvoje? Kaj mislita ti ali rimski cesar o tako ominožnem pontifexu maximusu?"

8. Religiozne razmere v Rimu v Jezusovem času

1 Cirenij reče: "Dete moje, povsem prav imaš; v Rimu je že, seveda le med ljudstvom, s pontifexom maximusom natančno tako in se za zdaj glede tega tudi ne da nič spremeniti! Toda lahko ti trdno zagotovim, da le še najnavadnejša drhal brez višje izobrazbe na pol verjame v to; od boljšega dela ljudstva pa nihče več, in se da pri nas Rimljanih še vedno kaj doseči.

2 Zaradi nižjega ljudstva bo nekoč razširjanje teh povsem božanskih resnic povzročilo marsikak neljub boj, toda tudi vernike, ki bodo, po pristno rimski navadi, z veseljem zastavili za ta nauk imetje, kri in življenje. Malo verjetno je, da je še kje na zemlji ljudstvo, ki bi se manj balo smrti kakor Rimljani! Ko se pravi Rimljan zelo zavzame za nekaj, zmeraj zastavi za to tudi svoje življenje! Tega druga ljudstva ne storijo, o tem si lahko povsem prepričana!

3 Naši svečeniki so zdaj le še peto kolo na vozu in njihovi ljudski prazniki in pridige rabijo le še zabavi ljudstva. Nihče pa se ne ravna več po starih navadah. Za to skrbi naš vseobsežni pravni nauk, ki je izvleček najboljših in najmodrejših filozofov, ki so kot ljudje kadar koli in kjer koli hodili po tej zemlji.

4 Pontifexa maximusa država ohranja le zaradi najpreprostejšega ljudstva in je v

svojem nekoč svobodnem delovanju postal zelo omejen. Da, pred nekaj stoletji je bilo še povsem drugače; tedaj je bil pontifex maximus tako rekoč nekakšen bog med ljudmi! To je bil zmeraj zelo učen človek in je tak moral biti, ker bi sicer težko dosegel to najvišjo službo. Moral je biti izveden v egiptovskih misterijih in povsem seznanjen z vsemi oraklji in njihovimi skrivnostmi. Prav tako je moral biti popoln mag - o tem je moral v najskrivnostnejšem kolegiju pred najstarejšimi rimskimi patriciji zmeraj prestati strog preskus. Če je imel vse zahtevane lastnosti, so mu podelili pontifikat z vsemi pravicami, prednostmi in slabostmi.

5 Potem je lahko z ljudstvom počel seveda marsikaj, skrivoma pa je moral zmeraj kazati, primerno spoštovanje do patricijev in tudi narediti, kar so zahtevali. Če so hoteli vojno, je moral zmeraj prerokovati tako, da je ljudstvo iz volje bogov spoznalo, da je vojna nujna; toda resnični bogovi so bili vendarle samo patriciji cesarstva in z njimi prvi in najbolj izobraženi meščani, umetniki in pesniki, ki so najprej izhajali iz zamisli, da morajo domišljiji ljudi dati sicer široko, a vendar določeno smer, da bi jih obvarovali pred najsrमतnejšimi zmotami.

6 Vsak človek ima namreč naravno domišljijo. Če se ta zanemari, se lahko po njej najžlahtnejši človek spremeni v najkrvoločnejšo zver; če pa je njegova domišljija urejena in naravnana na žlahtnejše oblike, med katerimi se začne povsem urejeno gibati, bo tudi sama začela ustvarjati žlahtnejše oblike, prešla bo v čistejšo mišljenje in prizadevanje ter oživila voljo v blagor svojih notranjih stvaritev.

7 In tako ves nauk o bogovih ni nič drugega kot čedalje bolj urejena domišljajska tvorba, izmišljena za urejanje splošnočloveške domišljije in kolikor je mogoče praktično uresničena, vidno in učinkovito, z vsemi humanimi sredstvi. Razumljivo je, da smo morali biti mi, modri in izkušeni patriciji, na videz taki, kakršno smo hoteli imeti ljudstvo.

8 In tako kot je bilo takrat, je še zmeraj, le da je zdaj tudi že proletariat posvečen v marsikaj, v kar smo bili prej posvečeni le mi, patriciji, in zato le še zelo malo verjame v ves pontifikat. Večina sicer veruje v neko višje bitje, mnogi pa ne verujejo v nič več, izobraženci pa so deloma platoniki, sokratiki in zelo pogosto aristoteliki.

9 Svečenika, ki sta ti opisala pontifexa maximusa, pa sta izmed tistih, ki so pogosto res tako neumni, da na besedo verjamejo vse, kar jim vbijejo v glavo; velikokrat pa so prebrisane barabe, ki pred ljudstvom zganjajo strašen hrup in se delajo, kot da bi z bogovi vsak dan igrali za perzijsko šahovnico! Toda sami ne verjamejo nič drugega kot le Epikurjevim besedam, ki se glasijo približno takole: Ede, bibe, lude! Post mortem nulla voluptas; mors enim est rerum linea (Jej, pij, igray! Po smrti ni več zabave; kajti smrt je konec stvari).

10 Če bi nas ti, moja sicer najljubša, za svojo starost čudežno modra Jara, hotela soditi po onih dveh nižjih svečenikih, bi nam delala veliko krivico; mi Rimljani smo namreč natančno takšni, kot sem ti nas zdaj opisal. Vse drugo je lahko le neumna izjava laika, ki pozna rimsko naravo tako malo, kot si jo poznala ti, dokler ti je kot rimski sovladar nisem razkril. Ker pa zdaj to veš, moraš nas Rimljane soditi in obravnavati že nekoliko prizanesljiveje. - Kaj meniš, je moja zahteva upravičena ali ne?"

9. Gospod napove usodo Rima in Jeruzalema

1 Jara reče: "To je vendar samoumevno! Ker je očitno le tako, kot si mi zdaj odkrito razkril, nimam ugovora zoper vas. Če imate dobro voljo, tudi neuspeha ne

more biti, niti tedaj ne, ko se pred očmi sveta zadeva ne izkaže kot koristna. Jaz se gotovo ne dam zapeljati videzu; razumem pa tudi to, da po naravi lahko veliko prej dosežemo dobro voljo kakor najčistejšo resnico, saj šele ta da dobri volji resnično in učinkovito luč življenja. Dobro voljo ste, kakor pripoveduješ, nespremenjeno že od nekdaj imeli; posameznosti so jo lahko sicer skalile, v celoti pa so jo spremenile le malo ali celo nič.

2 Zdaj se bo vaši dobri volji pridružila še najčistejša luč večne resnice, s katero mora vaša že od začetka dobra volja dobiti tudi pravo pot in resnična sredstva za zanesljivo dosego najboljših uspehov; od vas torej očitno ne moremo pričakovati drugega kot le najboljše! - O Gospod, blagoslovi te moje preproste besede, da bi postale za vse čase trajna resnica!"

3 Zdaj Jaz rečem: "Da, ti Moja tisočkrat ljubljena Jara, naj bodo blagoslovljene tvoje čudovito lepe in tako zelo resnične besede!

4 Rim bo dolgo ostal najboljše bivališče Mojega nauka in Mojih posebnih milosti; to veliko cesarsko mesto bo doseglo starost, kakršno bodo dočakala le redka egiptovska mesta, vendar ne tako nepoškodovana kakor Rim. Zunanji sovražniki skoraj ne bodo poškodovali tega mesta; če bo poškodovano, bodo za to krivi le čas in njegovi maloštevilni notranji sovražniku

5 Toda v prihodnje bo žal tudi v tem vladarskem mestu Moj nauk prešel v nekakšno malikovanje; toda kljub temu bodo v njem na splošno še vedno najboljše ohranjene Moja beseda in najboljše življenjske navade.

6 Šele v poznih časih pa bo tam zelo izginil duh tega Mojega nauka. Ljudje bodo grizli najbolj zunanjo skorjo in jo imeli za duhovni kruh življenja; toda tedaj jih bom Jaz s pravimi sredstvi postopno znova pripeljal na pravo pot! In če bi še toliko nečistovali in prešuštovali, jih bom o pravem času spet očistil!

7 Sicer pa bo to mesto zmeraj ostalo oznanjevalec ljubezni, ponižnosti in potrpežljivosti, zato mu bom v vseh časih veliko spregledal in zemeljski velikaši se bodo pogosto zbirali okrog njega in hoteli iz njegovih ust slišati besede svojega zveličanja.

8 Povsem čisto pa se na tej zemlji na splošno ne bo nikoli nič ohranilo za dolgo, torej tudi Moja beseda ne; toda najčistejša za življenje in kot zgodovinska relikvija bo ostala še vedno v Rimu!

9 To ti zagotavljam zdaj tu, Moj najljubši prijatelj Cirenij, kot popoln in resnični blagoslov najlepših in najresničnejših besed naše najljubše Jare!

10 Eno tisočletje za drugim ti bo pokazalo in povedalo, da se bo ta Moj izrek glede trajanja in položaja Rima popolnoma uresničil!

11 Jeruzalem pa bo uničen tako, da že odslej naprej ne bodo več vedeli, kje je nekoč stal. Pozneje bodo ljudje tam zgradili majhno mesto istega imena; toda njegova podoba in položaj bosta spremenjena. In celo to mestece bo moralo prestati veliko hudega zaradi sovražnikov od drugod, in bo odslej brez položaja in pomena ostalo gnezdo najrazličnejše sodrge, ki bo bedno životarila od mahu s kamnov iz današnjega časa.

12 Da, to staro Božje mesto sem res hotel narediti za prvo na zemlji; toda ni Me spoznalo, ampak je ravnalo z Menoj kakor s tatom in morilcem! Zato bo padlo za zmeraj in se odslej ne bo več dvignilo iz ruševin starega pošteno zasluženega prekletstva, ki si ga je pripravilo samo in ga izreklo s svojimi usti! - Si, Moja tisočkrat ljubljena Jara, zdaj zadovoljna s tem Mojim blagoslovom?"

13 Jara, do solz ganjena reče: "O Gospod, Ti moja edina ljubezen! Le kdo ne bi bil

zadovoljen s tem, kar Ti, o Gospod, izrečeš, in še posebno s tolikšno obljubo, ki sega v najbolj oddaljene čase? Zdi se mi, da je tudi moj ljubi, visoki Cirenij zelo zadovoljen s tem in prav tako Kornelij, Faust in tudi naš Julij. Zdi pa se mi, da je vprašanje, ali bodo zadovoljni s Tvojimi napovedmi glede Jeruzalema otroci iz Jeruzalema, ki sedijo za našo mizo, še več pa jih sedi za drugimi mizami okrog nas, z njihovih obrazov namreč ne sije vedrina kakor z obrazov Rimljanov."

14 Po tej zelo prepričljivi pripombi so vstali nekateri, ki so bili iz Jeruzalema, in rekli: "Svoji očetni hiši seveda ne smemo želeti propada, dokler ni postala prebivališče tatov in roparjev; ko pa postane to, ji tudi ni treba več prizanašati! Potomec ima tu - brez strahu, da bo grešil - pravico, da jo svojeručno poruši nad glavami barab, ki prebivajo v njetin za večno zabriše vsako sled njenega nekdanjega obstoja.

15 Če pa zanesljivo vemo, da Jeruzalem ni nič drugega kot gnezdo roparskih morilcev, čemu naj bi žalovali, če hoče Gospod dati temu gnezdju že zdavnaj zaslužen plačilo in mu bo to zanesljivo tudi dal. Zalostno pri tem je samo to, da si bo to nadvse blagoslovljeno Božje mesto, dopuščeno od samega Boga, nazadnje kljub vsem opozorilom že tretjič nakopalo svojo najbolj bolečo kazen! Toda Njegova znana brezmejna potrpežljivost nam je tudi najzanesljivejši dokaz, kako zelo si je to mesto zaslužio najstrožjo kazen, in glede tega ga res ni vredno niti najmanj pomilovati in celo zadevo obžalovati.

16 Volenti non fit iniuria (Tistemu, ki tako hoče, se ne godi krivica, to pomeni: Kdor tako hoče, se mu godi prav)! Kdo bo pomiloval in obžaloval tistega, ki hoče pri še tako močni sončni svetlobi sam skočiti v jamo? Mi ne! Oslu in voli se nam niso še nikoli smilili, posebno če hočejo pred vsem svetom blesteti kot najmodrejši; še veliko manj sočutja zaslužijo, če hočejo svojo hlinjeno visoko modrost, ki je pravzaprav le najbolj nezasiščana oslarija, resnično uveljaviti z vsakovrstno zlobo in najbolj prevečano zvižčnostjo.

17 Povsem prav je, da je tudi bolna človeška duša deležna več sočutja kot krhko telo bolnega človeka. Če pa k telesno bolnemu človeku, ki je še popolnoma pri pameti, pride pameten in zanesljiv zdravnik, prepozna bolezen in bi bolniku zanesljivo lahko pomagal, bolnik pa, namesto da bi z veseljem sprejel zdravnikov zdravilni nasvet, ukaže služabnikom zdravnika vreči skozi vrata, kdo, vprašamo, bo še sočustvoval s takšno bolno dušo? Mi ne, gotovo pa tudi nihče drug ne! Tak zagoveden človek naj potem le zbolu za najgrenkejšo in najbolj bolečo boleznijo in se šele iz svojih bolečin nauči, kako neumno je bilo, da je najspretnjšega zdravnika pognal skozi vrata!

18 Neumnost sama zase zasluži sočutje, ker neumnež ne more nič za to, da je ostal neumen že od zibelu; so pa ljudje — kakršna je večina velikih duhovnikov, farizejev in pismoukov — ki niso neumni, namerno pa se delajo neumne, da bi lahko ubogo ljudstvo, ki so ga sami poneumili, toliko laže zlorabili za svoje sramotne, kar najsebičneje namene! Takšni ljudje nimajo bolnih duš, temveč so le močni in zdravi volkovi v ovčjih kožuhih in ne zaslužijo drugega, kot da jih postrelijo z najostrejšimi puščicami; in hudo neumno bi bilo človeško srce, ki bi sočustvovalo z njimi

19 Komu na svetu naj bi bilo žal noči, ki jo prežene vzhajajoče sonce? Ali kdo je tako nor, da bi jokal za nadležno zimo, divjim viharjem, za kugo, ki je prenehala, in za prekletimi slabimi letinami? In mi verjamemo, da bi bilo še veliko neumnejše žalovati zato, ker nam hoče Gospod v zadnjem času izkazati največjo Svojih milosti. Da, zelo žalostno je, da Jeruzalem noče spoznati in sprejeti najsvetlejših duhovne

luči; to namreč pomeni, da se je popolnoma pridružil satanu sveta! Kjer pa je tako, tam naj prideta ogenj in žveplo z neba! Sodoma in Gomora že dolgo počivata v globini Mrtvega morja; le kdo bi hotel objokovati zloglasni mesti? In tako tudi Jeruzalema ne bodo objokovali!

20 In tudi ti, premila Jara, si se v svoji sodbi o nas nekoliko zmotila! Glej, videz ni vedno odsvit resnice in nas včasih vara! Mar ne misliš, da je tako in bo verjetno tako tudi za vedno ostalo? Imamo prav ali ne?"

21 Jara reče: "Toda Gospod, Ti moja ljubezen, zakaj se mi mora dogajati, da nisem sposobna prav presojudati ljudi, ampak jih zmeraj presojudam napačno? To je že prav neprijetno! Prej sem dobila sicer le blag, toda vendarle ukor od Cirenija, zdaj pa kar od cele množice! Vsi imajo prav, le jaz očitno ne, ker imajo v resnici prav, jaz pa ne. O Gospod, daj mi vendar boljše spoznanje, da s svomi sodbami ne bom kar naprej nasedala!"

10. Evangelij za ženski spol

1 Jaz rečem: "Le lepo počasi, Moja ljuba hčerka! Za to se moraš le bolj premagovati in ne smeš biti jezikava do izkušenih moških! Prav tako ne smeš nikoli takoj soditi po zunanosti, temveč zmeraj lepo počakaj, kaj bodo o tem ali onem izkustvu povedali svetno izkušeni moški!"

2 Ko se ta ali oni nekoliko zmoti, šele tedaj je čas, da ga prav nežno in blago opomniš, kako in kje je morda pogrešil — toda nikoli prej!

3 Ne bi se namreč spodobilo, če bi deklice poučevale resnico prej kakor izkušeni možje; toda ko možje tu in tam nemodro zaidejo s prave poti, tedaj je pravi čas, da ženska nežno in blago pristopi in reče: `Priatelj moj, pazi se; tu si namreč ubral napačno pot! Zadeva je takšna in takšna!' To bo moža zelo veselilo in rad bo ubogal mili, nežni in blagi glas.

4 Toda z jezikavostjo se ne doseže nič, in moža zlahka naredi zlovoljnega in jeznega; potem pogosto sploh ne posluša lepega in blagega glasu še tako spretne ženičke.

5 Glej, to je tudi evangelij, toda le za tvoj spol! Katera ženička bo to upoštevala, se ji bo na zemlji zmeraj dobro godilo, katera pa se ne bo ravnala po tem evangeliju, naj sama sebi pripiše, če je moški ne bodo spoštovali.

6 Pravična žena je simbol najvišjih nebes - krivična, trmasta in oblastna žena pa je satanova podoba, torej najslabši, najnižji in najgloblji pekel.

7 Prava ženička se nikoli ne sme popolnoma razjeziti na moža; v ženskem bitju morajo namreč prevladovati največja potrpežljivost, krotkost in ponižnost. Šele v njej mora mož najti pravo umiritev svoje viharne narave in sam postati krotak in potrpežljiv! Če pa bi žena nazadnje začela rogoviliti pred možem, kaj naj potem počne šele mož, pri katerem je vse skupaj že tako in tako viharnejše kakor mirno?!

8 Zato torej nikoli jezikavo, Moja sicer najljubša hčerka, - sicer boš še večkrat dobila priložnost, da se boš jezila, ko te bo spet kdo oštel! - Si Me dobro razumela?"

9 Jara reče: "Razumela že, — toda zdaj mi je hudo pri srcu, ker sem bila neumna in jezikava. Saj sem vendar že več ur molčala in bilo je prav; zdaj pa me je zamikalo, da bi tudi jaz nekaj povedala, vendar bi bilo boljše, če bi molčala še naprej. Toda odslej bo moj jezik tako zelo počival, kakor še ni jezik v ženskih ustih!"

10 Jaz rečem: "Tudi to, Moja ljuba hčerka, ni ravno tako zelo potrebno, vendar pa molči, če nisi povabljena h govorjenju! Če pa si h govorjenju povabljena in molčiš,

bo imel moč to za prav hudo trmo, za hudobijo in prekanjenost in se bo s srcem odvrnil od tebe.

11 Torej: govoriti ob pravem času in ob pravem času molčati, toda zmeraj polna krotkosti, ljubezni in predanosti, to je ženino najlepše okrasje in to je tisti ljubki življenjski plamenček, ki je primeren, da oživi vsako moško srce in ga naredi krotko in mehko!

12 Pri dekletih pa je pogosta zelo razvpita razvada, imenuje se nečimrnost, ki ni nič drugega kot zdravo seme napuha. Če dekle pusti, da v njej vzkali, je že zapravila svojo nebeško ženskost in se zelo približala satanovi podobi. Nečimrno dekletko je komaj vredno posmeha, ošabna in napuhnjena žena pa je mrhovina med ljudmi in jo zato vsakdo po pravici močno zaničuje.

13 Zato, Moja hčerkica, ne bodi nikoli niti malo nečimrna in še manj ošabna in napuhnjena, pa boš med mnogimi blestela kot najlepša zvezda na visokem nebu! - Si vse to dojela in razumela?"

14 Jara reče: "O da; nikar mi ne zameri, da sem bila tako zelo neumna!"

15 Jaz rečem: "Ne vznemirjaj se zato! - Zdaj prihaja spet Marko s svojimi in videli bomo, kaj nam bodo povedali!"

16 Jara je zadovoljna in začinja razmišljati še zlasti o nečimrnosti, tedaj pa pride spet k Meni Marko z vso družino, njegova žena in otroci pa Me začno na vso moč hvaliti in slaviti.

17 Jaz pa jih blagoslovim in jim zapovem, naj se dvignejo s tal, ter rečem ženi in otrokom: "Vi in predvsem Marko, ki vas bo pozneje v vsem poučil, veste, s čim Mi boste za vedno ugajali in kako si boste zagotovili Mojo vsakokratno pomoč, če jo boste kdaj posebno potrebovali.

18 Toda ker ste ves čas tako vztrajno in prizadevno skrbeli za Mojo in mojih učencev gmotno blaginjo, sem vam vse, kar ste zdaj videli, podaril v zahvalo in vse uredil tako, da vam lahko služi v vašo največjo časno in tudi večno korist. Toda naj vam zdaj Rafael tudi pokaže, kako je treba to uporabljati; ob takšni posesti je namreč potrebno tudi znanje o tem, kako jo je mogoče smotrno uporabljati!"

19 Tedaj (Jaz) pokličem Rafaela in mu rečem: "Pojdi z njimi in jim pokaži, kako naj vse prav uporabljajo; sinovoma tudi pokaži, kako naj uporabljata vseh pet jadrnic in kako lahko z njimi izrabita vsak veter! Tako naj postaneta prva in najboljša mornarja na vsem tem morju, in tako kot njune ladje bodo kmalu opremljene tudi vse druge ladje na velikem morju, to pa bo Rimljanom zelo koristilo." - Kar sem naročil angelu, se je nato hitro zgodilo.

20 Tudi Cireniju sem rekel: "Naj gre zraven nekaj tvojih najbistrejših služabnikov, da se bodo tudi oni kaj naučili za vaše svetne potrebe! Hočem namreč, da so vsi, ki Mi sledijo, v vseh stvareh modri in prizadevni." - Nato je Cirenij po Mojem nasvetu takoj poslal nekaj svojih služabnikov in tudi dečka Jozueta, ker se je ta še posebno rad vozil po vodi.

11. Mnenje Nubijcev o čudodelništvu

1 Ko je bilo urejeno tudi to, je spet pristopil k Meni Oubratouvisar in rekel: "Ti edini si vsemogočen in premogočen! Glej, jaz in moji bratje in sestre smo zdaj videli zveličanje vseh ljudi, ki so poštenega srca in dobre volje, ki gledajo na vzgojo srca in čudi in ne predčasno na vzgojo razuma, ki naj bi bil pravzaprav samo desna roka srca. To je in ostane edina prava pot resničnega življenja in njegovega zveličanja, in

to mi črnci spoznamo in vsi razumemo kakor en prebujen mož.

2 Toda ob vsej naši življenjski zrelosti in spoznanju nas zelo muči ta čudež in zato smo se začeli prerekati, saj nekateri menijo, da bi lahko tak čudež naredil tudi kak povsem popoln človek po Tvojem Duhu. Drugi pravijo: takšne stvari lahko za večno naredi le sam Bog; za to je potrebna vsemogočna Božja volja, ki je nikoli noben ustvarjeni duh ne more imeti, ker ni neskončen, temveč je le nadvse omejen duh.

3 Dalje pravijo in menijo, da opazimo to že na ustvarjenih bitjih te zemlje. Kolikor večja so, s toliko več moči in oblasti nastopajo, in kolikor manjša so, toliko manjša je tudi njihova moč. Pri nas se govori o nekdanjih velikanskih slonih, v primerjavi s katerimi naj bi bili ti, ki zdaj živijo na zemlji, le majhne opice. Te živali naj bi imele tolikšno moč, da so s svojimi rilci zlahka izruvale največja drevesa. Če pa je že moč bitja, ustvarjenega na tej zemlji, odvisna od njegove velikosti, koliko večje razlike, kot osnovnega pogoja za moč, bi morali opaziti šele pri duhovih! Kar je torej mogoče Tebi kot pravečnemu Duhu, ker si samo Ti neizmerno velik, to ne more biti mogoče nobenemu končno ustvarjenemu duhu, in zato torej tudi ne more iz nič ustvariti takšne hiše, takega vrta in tako čudovite ladje!

4 Tudi glede tega menim nekoliko drugače; rekel sem jim namreč, upoštevajoč mnenje prvih: V trenutku ustvariti delo, ki pa bi ga - čeprav z veliko truda - lahko naredili tudi ljudje, naj bi bilo za Boga vendar lažje kot neko drugo, ki ga ljudje nikoli ne bodo mogli opraviti in tako tudi mora biti.

5 Tako lahko ljudje sčasoma zgradijo čudovite in nadvse velike stavbe; toda ni človeka na zemlji, ki bi zmožl ustvariti eno samo rastlinico mahu, da bi rasla, cvetela in naredila seme, sposobno za razmnoževanje, kaj šele kakšno sadno drevo ali celo žival, ki se lahko prosto giblje, išče hrano in spočne sebi enake.

6 Takšnih stvari še tako popoln človek ne bo mogel nikoli ustvariti iz nič; za to je potrebno več kot s časom in prostorom omejena moč končnega človeškega duha. Toda končne stvari, ki jih je, četudi mukoma, človek že ustvaril, bi popolni človekov duh zlahka v trenutku priklical v bivanje. Vprašanje pa je, ali za trajno ali le za nekaj trenutkov ob priložnosti, ko bi se nesebično trudil le za to, da bi za povečanje Tvojega imena slepim dal pravo luč!

7 Mi ne bi hotel, o Gospod, pravilno razložiti tega? Imam prav jaz ali drugi? S tem vprašanjem te gotovo ne bi nadlegoval, če ne bi opazil, da so Ti zdaj - seveda povsem po Tvoji volji - privoščili nekaj prostega časa. Če Ti torej Tvoja sveta volja dovoljuje, da mi daš na moje vprašanje večno veljavni odgovor, bi bila za vse nas tudi to prevelika milost, za katero se Ti nikoli ne bi mogli dovolj zahvaliti."

12. O zaverovanosti v svoj prav

1 Jaz rečem: "Da, ti Moj zelo ljubi prijatelj, glede tega bi zelo težko pritrdil ali tebi ali tvojim nekoliko drugače mislečim tovarišem! Predstavlja si palico, ki nekoliko majavo tiči v zemlji; le-to naj bi, da bi lahko nanjo kaj pritrdili, z lesenim kladivom trdneje zabili v tla. Prideta pa dva precej nespretna tesarja, še prava vajenca v svoji umetnosti, in eden, ki se ima za spretnejšega, reče tovarišu: `Brat, oba sva sicer enako spretna; toda kljub temu mi daj kladivo, da bom jaz prvi udaril po vrhu palice! Jaz zelo lahko zadenem žebelj na glavo!' — Dobro,' reče drugi, `pokaži, kako si sposoben zadevati žebelj na glavo!' Nato prvi vzame kladivo in močno zamahne. Zadene palico tako, da jo le oplazi po levi strani, in to palice nikakor ne utrdi. Tovariš se temu smeji in reče: `Daj kladivo spet meni; s takšnim zabijanjem palica pač nikoli

ne bo tičala v materi Zemlji trdneje kakor prej!' Reče tisti, ki ni zadel palice na glavo: 'Na, vzemi kladivo in poskusi srečo!' Zdaj tudi drugi zelo močno udari, toda tudi on ne zadene palice na glavo, temveč jo le oplazi po desni strani. In začneta se prepirati, kateri je bolje zadel. Razumljivo je, da se ne moreta zlahka zediniti; kjer se dva prepirata, se prepir ne neha prej, dokler ne pride močnejši in bolj izurjeni ter prepirljivcema pokaže, kako se zadene žebelj na glavo. Potem zmoreta to tudi oba prepirljivca, toda brez tretjega bi se še kar nekaj časa prepirala samo o tem, kdo od njiju je bolje udaril, ali je bil boljši udarec tisti, ki je palico oplazil po levi ali pa oni po desni.

2 In glej, ravno tako je z vašim prepitom: nazadnje moram pač Jaz biti tretji, ki bo vašemu modremu prepiru naredil konec s tem, da bo pred vami zadel žebelj na glavo, sicer bi se lahko med potjo razvnel krvav prepir, in vse samo zato, da bi ugotovili, ali je boljši zgrešeni udarec na levo ali prav tako zgrešeni na desno!

3 Torej niti ti niti tvoji tovariši niste odkrili resnice glede storjenih čudežev in glede tega, ali bi jih lahko naredil tudi duhovno povsem popoln človek, ampak ste jo komaj oplazili po levi in desni!

4 No, da bom Jaz žebelj zadel na glavo, je zanesljivo; toda preden bom naredil ta za vas zanesljivi udarec, moraš iti k svojim tovarišem in jim povedati, da nima prav niti leva niti desna stran, ampak se je vsaka komaj dotaknila resnice. Najprej se morate zediniti v tem, da o tej zadevi popolnoma nič ne veste in ne razumete. Šele potem pridi in Jaz ti bom povedal, kaj je res in kaj je treba vedeti in misliti o tej zadevi!"

5 Tedaj gre črni vodja spet k svojim tovarišem in jim vse pove. Ti pa so zelo modro rekli: "Povsem prav in dobro je, da nam bo dal odgovor sam Gospod; ne velja namreč le za zdaj, temveč tudi za vse prihodnje čase. Kolikokrat se je med nami že zgodilo, da je kdo od nas kako zadevo presodil tako, drugi drugače in tretji spet drugače! Kdo od treh je presodil prav in po resnici? Nihče ni palice zadel na glavo, večkrat jo je morda komaj oplazil! Nazadnje je moral odločiti zbor vseh in večina glasov, kdo ima prav pri presoji kakšne stvari ali v kakšnem ravnanju; in neredko se je zgodilo, daje večina dala prav ravno tistemu, ki je najbolj udaril mimo palice. Če bi že tedaj dobili od koga tak moder nasvet, kolikim nepotrebnim prepitom bi se ognili! Tako pa tega svetega nasveta nismo imeli in smo se pogosto prepirali samo zato, ker je hotel biti vsak od nas najpametnejši.

6 Vendar je to imelo tudi svojo dobro stran; večno prepiranje je čedalje bolj prebujalo našo žejo po čisti resnici. Brez te gotovo ne bi nikoli izbrali za svojega vodnika tebe, Oubratouvishar; brez tebe pa ne bi nikoli prišli v Memfis in brez Memfisa še manj sem, kjer lahko slišimo najčistejšo resnico iz ust Njega, ki je večni pratemelj vsega življenja, vse biti in vseh stvari. Pojdi tja in se Mu v imenu nas vseh najgloblje zahvali za nam vsem namenjeni božansko najmodrejši namig, ki ga hočemo spoštovati in ga bomo iz roda v rod tudi v dejanju najbolj živo in resnično upoštevali! Zato med brati nobenega prepira več!"

13. Možnost, da bi delali večje stvari kot Gospod

1 S tem odgovorom je prišel vodja v spremstvu svojega služabnika k Meni in mi hotel dobesedno sporočiti, kaj so mu povedali njegovi tovariši.

2 Jaz pa sem mu rekel: "Prijatelj, Tisti, ki preiskuje človekovo srce in obisti, tega ne potrebuje! Jaz vem že vse, kar so ti tovariši prav modro zaupali, in zdaj lahko iz

Mojih ust izveš, kaj je v vaši sporni zadevi prav. Glej, poslušaj in razumi!

3 Ko bo kak človek na tej zemlji ali tudi šele onstran, in tako bo največkrat, dosegel najvišjo duhovno življenjsko popolnost, bo lahko tudi samo s svobodno voljo delal, ustvarjal in ohranjal ne le to, kar delam zdaj Jaz pred vašimi očmi in kar je in se dogaja v vseh sferah stvarstva, temveč še veliko več! Popoln človek je namreč, prvič, kot Moj otrok eno z Menoj v vsem in ne morda le v nekaterih posebnostih, in ker je Moja volja postala tudi popolnoma njegova, mora biti seveda sposoben tudi delati vse tisto, kar zmorem Jaz sam.

4 Drugič, zaradi tega noben še tako popoln človek ne izgubi svoje svobodne volje, čeprav je njegova volja postala še tako zedinjena z Menoj, in zato tudi izvira vse njegovo hotenje ne le iz Mene, temveč tudi povsem nevezano svobodno iz njega samega, in to bo potem očitno tisti več nad Mojo voljo.

5 To zveni sicer nekoliko kot izmišljeno, a kljub temu je tako in bo tako tudi večno ostalo. Da pa boš lahko to povsem jasno spoznal, ti bom zadevo še nekoliko bolj razložil in te opozoril na neko stvar, ki ti od Memfisa ni več povsem tuja.

6 V Memfisu si med vašim prvim bivanjem tam, in sicer pri poglavarju, modrem Justusu Platonibusu, videl več vrst zrcal, katerih nadvse zglajena površina je odsevala tvojo podobo.

7 Poglavar pa ti je nazadnje pokazal tudi tako imenovano magično zrcalo, v katerem si nadvse začuden zagledal samega sebe veliko večjega od svoje naravne velikosti.

8 Poglavar pa ti je pokazal še drugo lastnost tega zrcala. Potem ko je nanj sijalo sonce, je v nadvse svetlem žarišču, ki je bilo približno za dobre pol dolžine moža oddaljeno od površine, ki je bila od vseh strani upognjena proti sredini, prižigal vsakovrstne gorljive predmete, in nad tem si se še bolj začudil.

9 Vprašujem te, kako je bilo to mogoče? Kako je bilo mogoče, da je imel sončni žarek, ki se je odbil od tako imenovanega magičnega zrcala, veliko večji učinek kot sonce s svojimi ravnimi, nelomljenimi žarki? In vendar žarek iz magičnega zrcala ni bil nekaj drugega kot le eden iz istega sonca!

10 Zrcalo je pri tem gotovo ostalo povsem hladno! Da, odkod je torej žarek vzel tolikšno učinkovitost, ki tako močno presega prosto sončno svetlobo? Ti marsikaj razumeš in Mi boš tudi za to lahko navedel kakšen vzrok, vsaj toliko, kot ti je bil to sposoben razložiti poglavar!"

11 Vodja reče: "O Gospod! Ti resnično, resnično veš vse! Da, res je, poglavar v Memfisu nam je pokazal takšna zrcala in tudi njihovo mnogovrstno delovanje; toda z njegovimi razlagami nisem bil, naravnost povedano, niti najmanj zadovoljen. Videti je bilo, da je tu povsem zgrešil tvojo palico, niti oplazil je M. Skratka, kolikor bolj se je trudil zadevo osvetliti, toliko manj jasna je bila njemu in meni.

12 Le eno edino se mi je zdelo pravilno: da ima takšno ukrivljeno zrcalo lastnost, da zgosti sončne žarke in da to počne veliko gostejše in na višji stopnji, kot če bi veliko povsem ravnih zrcal, ki kažejo sonce v njegovi naravni velikosti, kot ga vidijo naše oči, postavili tako, da bi se morali vsi žarki združiti v isti točki in ta točka bi potem tudi veliko svetleje žarela kot svetlobna točka, ki bi izhajala iz enega samega ravnega zrcala. In to je očitna zgostitev žarka sončne svetlobe, izkušnja pa je pokazala, da je posledica stopnjevanja svetlobe tudi enako stopnjevanje toplote in vročine. Tega po poglavarjevem mnenju sicer nikoli ni mogoče natančno izračunati, toda kljub temu je to, kar mi je povedal, po mnogoterih in preverjenih izkušnjah zanesljivo.

13 To, o Gospod, pa je tudi že vse, kar sem najboljšega slišal iz poglavarjevih ust. Za nadaljne dobre sklepe pa so spoznavne moči moje duše preskromne in zato te znova prosim, da meni, človeku brez luči, vliješ v dušo resnično zgoščeno svetlobo, sicer bo v njej prav tako temno, kot je temna in črna koža mojega slabega telesa na mojem mesu!"

14. Sposobnost duhovnega človeka, ki je vstopil v Božjo voljo, da dela čudeže

1 Jaz rečem: "No dobro, poslušaj Me! Jaz sem sonce vseh sonc in vseh duhovnih svetov in bitij vseh vrst in rodov, ki so na njih.

2 Kakor pa se to zemeljsko sonce s svojo svetlobo in s toploto, ki jo ta zbuja, steka na zemljo in v vsa bitja, ki prebivajo na njej, le v določenem odmerjenem redu, in s tem vidno naravno oživlja vso zemljo, prav tako tudi Jaz v večno najstrožje izmerjenem in iz Mene nespremenljivem redu tečem v vse, kar sem ustvaril; in zato zemlja ne more biti in postati bolj zemlja, kot je, figovo drevo ne še bolj figovo drevo, lev ne še bolj lev in tako navzgor do človeka; nobeno ustvarjeno bitje ne more v svoji vrsti in v svojem rodu postati več ali tudi manj, kot je in kar je.

3 Samo človek edini se lahko duševno in duhovno čedalje bolj spopolnjuje, ker sem mu Jaz podelil neuničljivo zmožnost, da sprejema in z ravnanjem po Moji volji, ki sem mu jo razodel, za vse večnosti ohrani čedalje več Moje duhovne življenjske svetlobe.

4 No, ko človek živi tako prav temeljito pošteno po postavi, pri tem pa ne teži niti za čim višjim, se pa iz svojega enkrat sprejetega reda tudi ne pusti uporabiti za kaj nižjega, torej je za svet človek brez napake in tako podoben ravnemu zrcalu, ki sončeve podobe na svojem površju niti ne poveča niti ne pomanjša. Zato bo tudi vsako stvar gledal povsem naravno in bo s tem dosegel povsem običajen uspeh v vseh stvareh.

5 Človek pa, ki zaradi nekoliko svetlobe, ki jo je takorekoč ravno nekje po naključju pobral ob eni ali drugi zadevi, zganja med ljudmi, ki so povsem brez svetlobe, veliko hrupa in se dela, kot da je prav on prvi izumitelj pramodrosti, in ima vse druge za nadvse neumne, - tak človek se napihuje in je podoben krogli, katere površje je zelo gladko polirano in zato navzven izbočeno zrcalo.

6 Na takšnem površju boš sicer tudi videl odsevano podobo sonca, toda povsem majhno, in ne boš zaznal nobene toplote več. Ob tem odsevanem svetlikanju se ne bo nikoli nič vnelo, pa če bi bil najlaže vnetljiv naftni eter! To povzroči napuh duše, ker je zelo domišljava zaradi nečesa povsem nepomembnega. In kolikor bolj takšna duša povišuje svojo domišljavost, toliko bolj koničasto okroglo postaja njeno zrcalo in toliko manjša podoba duhovnega sonca na tej skoraj koničasto okroglem površju zrcala spoznanja in znanja.

7 Ti dve zdaj opisani vrsti ljudi se ne bosta zmeraj bolj spopolnjevali, ampak se bo zadnja opisana čedalje manj.

8 Toda zdaj pride tretja, seveda nekoliko redka vrsta ljudi! Na zunaj je videti izredno všečna, uslužna, potrpežljiva, mila, skromna, polna ponižnosti in ljubezni do vsakega, ki potrebuje njeno pomoč.

9 Ta vrsta je podobna našemu magičnemu, navznoter upognjenemu zrcalu. Ko svetloba življenja in spoznanja iz Mene pade na takšno dušno zrcalo, bo njegova svetloba, ki jo odseva nazaj v zemeljsko dejavno življenje, vnela čud in lastno

svobodno voljo za vse dobro, za ljubezen, za lepo, resnično in modro, in vse, kar pade v gorišče mnogokrat zgoščene duhovne svetlobe, bo nadvse jasno zažarelo in se hitro v celoti razvilo zaradi velike toplote notranjega življenja. In človek s takšnim dušnim zrcalom potem kmalu kar najjasneje in najbolj živo spozna stvari, o katerih se navadnemu človeku niti ne sanja.

10 Tak človek bo potem tudi čedalje bolj napredoval in kolikor bolj bo napredoval, toliko popolnejši bo tudi v sebi. In ko se bo sčasoma obseg ali premer njegovega življenjskega zrcala čedalje bolj povečeval in se bo povečevala njegova oddaljenost od življenjskega središča, bo gorišče, ki deluje navzven in je postalo veliko večje in svetlobno gostejše, gotovo zmoglo tudi še veliko več kot Moja, za vse stvarstvo najnatančneje omejena sončna svetloba, od katere po naravni poti nikoli ni mogoče pričakovati kakšnega izrednega 'več' in ni mogoče domnevati, da bo naravna sončna svetloba, ki pada na to zemljo, kdaj stalila diamant, pač pa bo to zmogel zgoščen svetlobni žarek iz velikega, tako imenovanega magičnega zrcala.

11 Ravno tako pa je tudi z nadvse popolnim človekom, o katerem sem prej rekel, da bo delal še večje reči kakor Jaz. Jaz delam vse le po od vekomaj najnatančneje uravnoteženem redu, in Zemlja mora v natančno določeni oddaljenosti krožiti okrog Sonca po svoji krožnici, v kateri dobiva na splošno zmeraj enako stopnjo svetlobe.

12 Jaz torej zlahka razumljivo nikoli ne morem zaradi znanja ali celo za šalo z vsemogočnostjo Svoje volje te ali kakšne druge zemlje postaviti tesno poleg Sonca; tak poskus bi vso to Zemljo najhitreje spremenil v belkasto modro paro.

13 Toda vi, ljudje, lahko s takšnimi zrcali zberete razpršeno sončno svetlobo v eno točko in na majhnih delih zemlje preskušate njeno moč in s tem že delate, le povsem naravno gledano, s sončno svetlobo več in nekaj večjega kot Jaz, - in še toliko več z Mojo duhovno svetlobo iz najpopolnejšega vboklega zrcala ponižnosti vaše duše!

14 Da, Moji resnični otroci bodo v svojih manjših okoljih zmogli več in opravljali dejanja, ki morajo biti v primerjavi z Mojimi očitno večja, ker lahko poleg popolnega izpolnjevanja Moje volje ravnajo tudi po svoji najsvobodnejši volji, v kateri se Moja svetloba lahko zgosti do neizrekljive potence, in tako lahko v majhni okolici z najmogočnejšo ognjeno močjo Mojega najbolj notranjega hotenja opravljajo dela, ki jih Jaz zaradi ohranitve celotnega stvarstva nikoli ne smem izvajati, čeprav bi jih seveda tudi mogel.

15 Skratka, Moji resnični otroci se bodo lahko igrali celo s tistimi močmi Mojega srca in volje, ki jih niti Jaz sam nisem v resnici nikoli uporabil, kot nisem te Zemlje za šalo nikoli potisnil tako blizu Sonca, da bi se na njegovi neizrekljivi vročini stalili vrhovi gora, ker bi to ne bilo mogoče, ne da bi se kar vsa Zemlja takoj spremenila v stari eter. Cesar torej Jaz ne smem storiti niti v velikem in še manj v malem, bodo Moji otroci z magičnimi zrcali nekoč lahko delali že naravno in potem toliko bolj tudi duhovno!

16 Moj ljubi prijatelj, ali res razumeš zdaj dobro in prav, kar sem ti pojasnil kot odgovor na tvoje vprašanje? Si zdaj zadovoljen, ali pa se pod tvojo črno kožo skriva še kakšen dvom?«

15. Gospod tolaži Nubijce, ki niso poklicani k Božjemu otroštvu

1 Vodja reče: "Da, Gospod, zdaj mi je vse jasno in moja duša se v vsem tem počuti doma! Toda pri Tvojih učencih opažam, kakor da skoraj nobeden ni prav razumel te podobe o treh vrstah zrcal! Najprisrčneje se Ti zahvaljujem za to Tvojo razlago, ki

povsem ustreza vsem mojim življenjskim občutkom; toda, kot sem rekel, mi je neprijetno gledati, kako so vse to najmanj razumeli prav tisti, ki naj bi kot poklicani k otroštvu to pravzaprav morali najbolj razumeti!"

2 Jaz rečem: "To naj te skrbi le malo ali sploh nič! Če razumeš, povej, kaj te najbolj skrbi? Oni bodo že razumeli tedaj, ko bo čas za njih, ker bodo še dolgo ob Meni, vi pa se boste jutri vrnili v svojo deželo!"

3 Saj je vendar pri vseh ljudstvih od davnine v dobri navadi, da ima gost prednost pred domačimi otroki. Otroci zato ne bodo prikrajšani! Vam sem to zadevo za zdaj zlahka razložil, ker ste že poznali naravo zrcal; toda od Mojih pravih učencev in otrok ni še nikoli nihče videl drugega zrcala kakor le mirno vodno gladino. Če bi jim pa hotel zadevo natančneje razložiti, si bom zaradi lažjega sporazumevanja priskrbel ustrezna zrcala prav tako zlahka, kot sem si znal nabaviti človeške možgane in kot sem znal staremu Marku ustvariti to novo hišo z opremo vred.

4 Zato se nikanar ne boj za Moje učence in Moje prave otroke; Jaz sam ti namreč zagotavljam, da nihče izmed njih ne bo prikrajšan. Tujci namreč pridejo in spet odidejo, otroci pa ostanejo doma! — Si razumel tudi to?"

5 Vodja reče: "Razumem, toda moja duša ni zato nič veselejša; iz Tvojih ust je namreč zvenelo tako tuje, ko si nas poimenoval `tujci' ! Toda mi nikdar ne bomo mogli spremeniti tega, kar si Ti od vekomaj določil, in smo Ti kot tujci, od ljubezni vneti, kljub temu hvaležni tudi za vse te nikoli zaslužene milosti, ki si nam jih zdaj izkazal!"

6 Tedaj stopijo vodji in tudi njegovemu služabniku solze v oči in Jara Mi skrivaj reče: "Gospod in Oče vseh ljudi, glej, oba črnca jokata!"

7 Jaz pa rečem: "Nič zato, Moja najljubša hčerka; prav zato bodo postali otroci Mojih otrok in tudi ne bodo vrženi iz dedkove hiše!"

8 Ko sta črnca slišala te besede iz Mojih ust, sta padla pred Menoj na kolena in glasno hlipala, toda zdaj le od veselja.

9 In čez nekaj časa je vodja glasno zaklical: "O Bog, poln pravičnosti, modrosti, ljubezni, oblasti in usmiljenja, z največjo skrušenostjo svojega bitja se Ti zahvaljujem v svojem imenu in tudi v imenu svojega ljudstva, da se smerno imenovati vsaj otroci Tvojih otrok!"

10 Jaz rečem: "Le mirno, prijatelj Moj! Kogar sprejemem Jaz, ta Mi ni več tujec! Vidiš Zemljo, kako polna je gora, in med njimi so visoke in nizke. Visoke so sicer prvi in resnični prasinovi Zemlje, nizke pa so nastale šele postopno kot okruški visokih, — in glej, medtem ko prve in najvišje krasijo svoje glave z večnim snegom in ledom, nižji potomci neprenehoma sesajo mleko ljubezni iz prsi velike matere!"

11 Povem vam: Kdor ima ljubezen in uresničuje ljubezen, je Moj otrok, Moj sin, Moja hči, Moj prijatelj in Moj brat! Kdor pa ljubezni nima in se tudi ne ravna po njej, je tujec, in bom z njim tudi ravnal kot s tujcem. Če pa te imenujem `Moj prijatelj', nisi več tujec, temveč pripadaš Moji hiši po Moji besedi, ki si jo najzvesteje sprejel v svoje srce. Pojdi zdaj potolažen tja in oznani vse to svojim bratom!"

12 Vodja se s svojim služabnikom vrne k tovarišem in jim oznani vse, kar sem mu povedal, in vsi začnejo ob zanje tolažilni novici vriskati od veselja. Zdaj jih prepustimo njihovemu upravičenemu veselju. Toda Cirenij, ki razlage z zrcali tudi ni najbolje razumel, čeprav je dobro poznal različne vrste zrcal, Me je vprašal, ali mu ne bi hotel o tem povedati kaj natančnejšega. Rekel sem mu, naj glede tega nekoliko potrpi, ker bomo imeli takoj opraviti z nekoliko žalostnim odposlanstvom iz Cezareje Filipove. In Cirenij je bil s tem zadovoljen.

16. Odposlanstvo iz Cezareje Filipove pred Cirenijem

1 Komaj sem to izgovoril, že je prišlo izza stare hiše dvanajst mož; bilo je šest Judov in šest Grkov. Cezarejci, ki so zdaj bivakirali v nekaj kočah, so namreč od svojih pastirjev in ribičev zvedeli, da je rimski namestnik podaril staremu ribiču Marku velik del zemljišča in ga kot popolno lastnino obdal z nepremagljivim obzidjem. Cezarejci pa so imeli vso zemljo daleč okrog mesta za skupno dobro in so hoteli zdaj od Cirenija zvedeti, s kakšno pravico se je lahko spozabil nad mestno lastnino, ko je mesto od tega zmeraj plačevalo davek tako Rimljanom kot tudi v Jeruzalem. Jaz pa sem Cireniju že prej skrivaj v srcu namignil in tako je že vnaprej, še preden je kdo od odposlancev odprl usta, vedel, za kaj bo šlo, in je bil zato tudi dovolj pripravljen, kaj bo odvrnil nadvse predrznim žalostnim odposlancem.

2 Po priklonih je stopil k Cireniju grški gizdalin z imenom Roklus, odprl usta in spregovoril: "Najpravičnejši, najstrožji in presvetli gospod, gospod, gospod! Bližamo se ti ker je stari vojščak in zdaj ribič Marko po tvoji munificenci (velikodušnosti) dobil kot ograjeno lastnino velik del naših krepko obdavčenih skupnih zemljišč. To nadvse žalostno novico smo pred uro izvedeli od naših pastirjev, žalostnih zaradi lepega kosa zemlje.

3 Kakšna nesreča je zadela nas, sicer tako premožne Cezarejce, o tem pričajo ruševine, iz katerih se tu in tam še kadi. Zdaj smo v polnem pomenu besede najbednejši berači na svetu. Srečen tisti, ki je v silnem požaru lahko rešil nekaj svojega premoženja! Mi ubogi favni nismo imeli takšne sreče; ogenj se je tako hitro razširil, da smo mi in še mnogi izmed nas morali biti bogovom celo zelo hvaležni, da smo si rešili golo življenje. Nekaj živine je zdaj vse naše imetje, spet smo postali nomadi; toda kako ohraniti celo to poslednje imetje, če nam tvoja munificenca do rojenih Rimljanov jemlje najboljša zemljišča in jih oddaja v popolno in nedotakljivo last tistim, ki imajo srečo, da uživajo tvojo visoko naklonjenost?!

4 Proseče te torej želimo vprašati, ali nam bo moral zdaj tako presrečen Marko plačati odškodnino ali ne! Brez odškodnine bi bil v našem težkem položaju ta odvzem nekaj, kar bi težko našli še kje in kdaj v zgodovini človeštva. - Najvišji gospod, kaj naj pričakujemo mi, siromaki !"

5 Cirenij reče: "Kaj govorite in kaj hočete vi, nesramni polljudje?! Ta del zemljišča je že petsto let sodil k tej gori in ribiški koči in je bil povsem brez vrednosti, ker je bil sama peščena in gramozna stepa. Spadalo pa je sem še dvajset juter zemljišča, ki ni bilo ograjeno in ga je tako dobila mestna skupnost v svobodno in poljubno uporabo. Poleg tega ste se zdaj pri meni razglasili za popolne siromake in berače, ki so ostali brez vsega imetja! Kaj pa naj zdaj rečem k tej vaši hudobni lažnivosti?! Seveda vem, da vam je ogenj uničil vaše mestne hiše, in natančno vem, kolikšna je vaša škoda; vem pa tudi za vašo velika posestva v Tiru in Sidonu, in vem, da imaš ravno ti, Roklus, tam toliko zakladov, da bi se lahko brez nadaljnega meril z mano! In enako velja za vseh enajst, ki so prišli s teboj semkaj!

6 Vas dvanajst ima še toliko zakladov in bogastev, da bi vi sami lahko najmanj desetkrat znova zgradili z ognjem uničeno mesto; in vendar pridete ravno vi, tožite nad svojo revščino in me hočete obtožiti krivičnosti, ker smo staremu Marku, ki je do zadnjega vlakna svojega življenja poštenjak, ločili njegovo čisto in zakonito lastnino od vaše! Povejte, s kakšnim imenom naj vas zaznamujem!

7 Pojdite tja in si oglejte zemljišče, ki je še nad vrtnim obzidjem Markova posest! To je še nekaj več kot dvajset juter zemlje. Prodam vam jo za deset srebrnih grošev.

Če se vam bo zdelo, da je toliko vredna, potem plačajte deset grošev in zemljišče je vaše! Slabšega klebaha (gruda) razen v Sahari v Afriki, ni na vsej ljubi, širni Zemlji; našli ne boste ničesar, razen peska in gluhega kamnitega grušča ter tu in tam zakrnelega osatovega grmovja.

8 Zelo bogati ljudje ste, zemljo lahko pripeljete od daleč in z njo nasujete to majhno puščavo ter jo spremenite v rodovitno deželo! Tudi bi lahko od daleč napeljali sem drag vodovod, da bi pošteno namakali tako kultivirano zemljišče v tukaj običajno suhih poletjih, in tako bi dobili zelo rodoviten kos zemlje v zakonito posest! Toda s takimi svojimi najbolj neutemeljenimi zahtevami pri meni nikoli ne boste dosegli ničesar in pokazal vam bom, da si po vaši zdajšnji najkrivičnejši peticiji pridobi pravico zmeraj le močnejši! - Kaj boste storili zdaj?"

9 Reče Roklus, ki so ga odločne besede vrhovnega namestnika hudo prestrašile: "Gospod, gospod, gospod! Ne iščemo pravice zgolj zase, temveč zastopamo le tiste, ki v uničenem mestu nadvse bedno životarijo. Zanje smo že veliko storili in zdaj povsem obubožana mestna občina, nam je iz hvaležnosti izročila v pravno posest vsa okoliška zemljišča in nam rekla, da so tudi ta zemljišča ob morju njena občinska lastnina!

10 Če je tako, smo mislili, nam res ne more biti vseeno, da si nekdo neupravičeno lasti del tega, ga obdela in obdelano takoj ogradi z nepremagljivim, najtrdnjšim obzidjem, in to res čarobno hitro, to je vam, vojaško izurjenim Rimljanom, seveda zlahka mogoče, ker znate na bojnem polju neredko v nekaj trenutkih postaviti tabor za sto tisoč ljudi!

11 Ker pa je zdaj zadeva povsem drugačna, preprosto umikamo svojo zahtevo in se vračamo domov! Tudi dvajset juter zemljišča zunaj obzidja, kolikor jih je še ostalo, si lahko stari poštenjak še ogradi, in tako izjavljamo, da ga v njegovi svobodni posesti nikoli ne bomo motili niti mi niti mestna skupnost. Vendar pa mislimo, da bi moral, ker ima mesto izključno pravico do ribolova, mestni skupnosti odslej plačevati starodavno desetino!"

12 Cirenij reče: "O da, toda dokazati morate, v katerem pasu je mesto pridobilo to pravico! V zvezi s tem mi ni znan noben dokument, saj v petintridesetih letih tukajšnjega službovanja še nisem videl česa takega. Kajti šele pod menoj je bil nekdanji kraj povzdignjen v mesto, in sicer v čast mojemu bratu, ki je vladal Rimu več kot štirideset let. Torej razmere v vašem mestu izredno dobro poznam s podrobnostmi vred. O kaki ribiški desetini, ki bi jo to mesto lahko zakonito zahtevalo, ne vem nič; vem pa, da jo je mesto protipravno zahtevalo in vam jo je bil moj Marko zmeraj prisiljen plačevati; za to bi lahko, če bi bil slab, zahteval popolno povračilo, vendar tega ne bo storil, ker je prepošten in predober človek. Zagotavljam pa vam, da vam v prihodnje ne bo plačeval nobene takšne nezakonite desetine več.

13 Namesto da bi vam zdaj priznal kakšno pravico, vam kot zastopnikom tega mesta naznanjam, da po svoji oblasti, ki izhaja od cesarja, starega Marka postavljam za poglavarja nad tem mestom in njegovo širšo okolico ter mu dajem vso oblast, kakršno imam sam, in odslej bo imel samo on popolno pravico govoriti o vas in vseh vaših zadevah, vi vsi pa mu boste morali plačevati obvezni davek! To vam zdaj povem ustno, on pa se bo pred vami povsem zakonito izkazal s pismom, žezlom in z mečem ter z zlato tehtnico pravičnosti! Le v povsem posebnih primerih bo dovoljeno sklicevanje name, sicer pa bo vse urejal on. - Ste s tem zadovoljni?"

17. Modra zakonodaja v Mataelovem kraljestvu ob Pontu

1 Reče Roklus: "Zadovoljni ali nezadovoljni, - kaj moremo proti vaši oblasti? Nemočnim črvom mora biti vendar vse prav; kajti gorje jim, če bi se začeli le malo premikati v svojem prahu ničevosti, takoj bi jih iz zraka opazile vesele ptice, jih ujele in požrle. Slabotni mora vendar ubogati močnega, če hoče živeti, in tako bomo morali zdaj tudi mi ubogati gospoda Marka, če nočemo biti požrti. Toda pošteno povedano - prijetno nam res ni, da nam bo ukazoval ta stari, ostri vojščak; je namreč najbolj brezobziren človek, kar smo jih kdaj srečali. Nihče ne more reči, da ni pošten, zaradi mnogih izkušenj je njegova sodba zmeraj zdrava in pravilna; sicer pa je najbolj nedružaben človek in o kakšni humanosti pri njem sploh ni govora! No, no, čestitati nam je treba, da je on postal naša oblast! Resnično, kako bomo znali mi, naši otroci in otrok otroci pripovedovati o dobrih časih! Najboljše bi bilo, če bi se kar izselili - toda kam?"

2 Tedaj vstane Matael in reče: "Dobro, če se hočete izseliti, pridite v moje kraljestvo, ki leži onkraj Male Azije ob širnem Pontu! To je veliko kraljestvo, ki ga omejujeta dve veliki morji, na zahodu Pontus in na vzhodu *Mare Caspium* (*Kaspijsko morje*). Tam boste lahko pod mojimi najstrožjimi zakoni varno in zelo mirno živeli. Le to vam povem, da se v mojem kraljestvu ne sme pojaviti niti senca krivičnega dejanja, vsaka laž pa bo najstrože in nadvse nepopustljivo kaznovana; toda povsem pošten, resnicoljuben in popolnoma nesebičen državljani bo živel pod mojim železnim žezlom kar najbolje.

3 Pri meni nihče ne bo oproščen davka; kdor zmore delati tako ali drugače, naj le dela in si kaj zasluži! Kdor pa si kaj zasluži, lahko tudi plača davek kralju, ki mora zmeraj skrbeti za blagor celotnega kraljestva in zato vedno imeti številne in velike zaklade za vzdrževanje vojske, ki je dovolj močna, da se lahko upre vsakemu predrznemu sovražniku.

4 On, mogočni kralj, mora vzdrževati šole in stroge ječe in meje kraljestva opremiti z močnimi, nepremagljivimi trdnjavami, mimo katerih ne more zlahka noben sovražnik, - za to pa je potrebno zelo veliko denarja.

5 Iz tega vidite, kako strogo mora kralj gledati na to, da mu vsak človek plača dolžni davek; tako se lahko že zdaj preselite v moje kraljestvo, če so vam po godu obveznosti, ki jih bom strogo, z vso nepopustljivostjo zahteval od vsakega podložnika! Moje privoljenje imate; če vas bo rimski jarem pod upravljanjem starega Marka preveč težil, zdaj že veste, kam se lahko izselite!

6 Da pa bi vas na splošno seznanil z vsemi svojimi uredbami, vam povem še to, da pri meni nikoli nihče nima neomejene pravice do zaslužka. Vsak si sicer lahko zbira premoženje, ki pa, celo ob smrtni kazni, nikoli ne sme preseči števila 'deset tisoč funtov'. Vse, kar bi kdo zaslužil nad to vsoto, mora najnatančneje odvesti v splošno državno blagajno; v nasprotnem primeru, ki ga je po mojem vpogledu mogoče najhitreje odkriti in dokazati, bo kršilcu tega, za splošno državno dobro vseh mojih ljudstev nadvse koristnega zakona, odvzeto njegovo celotno imetje, poleg tega pa bo kaznovan še z drugimi najostrejšimi kaznimi.

7 Nikomur tudi ni dovoljeno, da bi si dovoljenih deset tisoč funtov pridobil v prekratnem času; še prejasno je namreč, da si takšnega dobička v prekratnem času ni mogoče niti misliti brez najrazličnejših prevar in drugačnih nasilnih izsiljevanj, razen če gre za darilo ali dediščino ali kakšno mogočo najdbo.

8 Za darila, dediščine in različne najdbe pa v mojem kraljestvu obstaja nadvse modri predpis, da je treba polovico tega zmeraj oddati v državno blagajno, iz katere

se, prvič, zmeraj vzgajajo in hranijo mladoletni otroci in tudi drugi revni, za kakršno koli delo nesposobni ljudje. Skratka, v mojem kraljestvu so predpisi naravnani tako, da v njem nihče ne trpi pomanjkanja, nihče pa tudi nima nepotrebne preobilja! Le izredno dober, moder in najpravičnejši človek, bi lahko v mojem kraljestvu razpolagal tudi z dvajset tisoč funti, - z več pa v vsem mojem kraljestvu že nihče -, razen mene in mojih najzaupnejših uslužbencev in poveljnikov!

9 Če ste s to mojo državno ureditvijo zadovoljni, vzemite svoje reči in se preselite v moje kraljestvo!"

10 Reče Roklus: "O ti krasni kralj Ponta in Mare Caspiuma, želimo ti veliko sreče v tvojem kraljestvu, tvojega hvale vrednega predloga pa kljub temu ne bomo sprejeli! Raje smo rimski sužnji kakor prvi med tvojimi najvišjimi kraljevskimi podložniki. Ne, takšno državno ureditev bi nam lahko kar takoj ukradli! Zamorci imajo gotovo bolj človeško! Ali je morda tu še kak kralj, ki bi nam predlagal kaj tako čudovitega?!"

11 Morda je mogoče tvojo ureditev prav dobro prenašati, ko se je navadiš kakor vol jarma; toda zdaj? Poslušaj, nad našimi glavami bi moralo prej pogoreti deset mest in nam vladati dvajset Markov, da bi jo sprejeli! Zbogom, modri kralj ledenosivega severa!"

18. Cirenijev in Roklusov pravni spor

1 Nato se Roklus spet obrne na Cirenija in reče: "Gospod, gospod, gospod, kje je Marko, zdaj naš gospod in zapovednik, da bi se mu poklonili?"

2 Cirenij reče: "To ni potrebno; poklon, poln praznih besed, mu ne koristi, drugih zakladov pa ne potrebuje, ker jih ima več kot dovolj.

3 Najboljša počastitev zanj pa bo, če boste prihajali k njemu zmeraj s poštenim in odkritim srcem in mu povedali, kaj želite; tedaj vam bo tudi prisluhnil in vam pomagal do polne pravice! Vsako laž, ki jo njegova bistrumnost v trenutku odkrije, pa bo najstrože in nadvse nepopustljivo kaznoval! Kajti cesarjeva in tudi moja nadvse resna volja je, da laž in prevaro preženeva iz celotnega cesarstva, nad vsemi ljudmi, ki daleč naokrog pripadajo Rimu, pa pustiva vladati samo čisto resnico, povezano s prav tako čisto in nesebično ljubeznijo, saj le pod žezlom resnice in ljubezni lahko ljudstva živijo res srečno. In kdo ve, ali se ne bom odločil, da bom nadvse modra vladarska načela severnega kralja vpeljal tudi v rimsko cesarstvo; zdijo se mi namreč nadvse modra in smotrna za resnično bratsko sožitje ljudi velikega cesarstva.

4 Ob takšnih modrih omejitvah morata resnica in ljubezen postati ljudem v neki državi druga, resnična in boljša narava! Po mojem zdajšnjem prepričanju, nič ne daje toliko potuhe laži, prevari in sebičnosti kakor neomejen zaslužek. Modre omejitve tega resničnega očeta laži, prevare, samoljubja, napuha, oblastiželjnosti in skopuške trdosrčnosti resnično ni mogoče poplačati z nobenim zlatom, in to svoje mnenje bom čim prej poslal cesarju na preizkus. Medtem pa bom vsaj v svojem neomejenem vladarskem območju, takoj ko bo mogoče, vpeljal ta severnjaški način vladanja, ker je res moder, kot bi bil dan od Boga!"

5 Reče Roklus: "Neumen ravno ni, ko že obstaja že vsaj več sto let; toda, da bi ga zdaj hotel vpeljati tu, v teh deželah, danih v zakup različnim knezom in četrtim knezom, tega pa ne bo lahko uresničiti. Z absolutno oblastjo lahko sicer dosežeš zelo veliko, vsega pa še zdaleč ne, ker cesar vendar ne more od danes na jutri prelomiti pogodb, ki jih je sklenil z ne povsem nemočnimi knezi, temveč jih mora kot pravo, ki

izhaja od njega in ga je on utemeljil, spoštovati, dokler ne poteče dogovorjeni čas, ali pa pogodbeniki svojih obveznosti namerno ne izpolnijo ali pa jih niso sposobni izpolniti, kar glede na vrsto sklenjene pogodbe le-to popolnoma ali vsaj deloma ukinja. Dokler pa je torej cesar dal dežele v zakup nekaterim knezom in imajo ti tudi v svojih deželah za svoje podložnike pravico izdajati zakone, ki jo dovolj drago plačajo, tako dolgo mora cesar določeno pravico tudi spoštovati. Mi vsi v nekem pogledu seveda živimo pod rimskimi zakoni, če zakrivimo kakšen zločin proti državi, kar pa se pri nas res ni zgodilo; v vsem drugem pa smo podrejeni zakonom zakupnega kneza, ki nas mora v dogovorjenem času trajanja zakupa popolnoma varovati pred cesarjevimi samovoljnimi posegi.

6 Veš, visoki gospod, gospod, gospod, mi natančno poznamo svoje stališče, na katerem stojimo in tokrat ne potrebujemo komentarja! Poznamo svoje obveznosti do Rima in naših knezov. Preden iščemo pravico pri vas, gremo k našemu knezu. K vam pridemo šele tedaj, ko nas ta pošlje k Rimu. Zato smo prepričani, da ti za zdaj vendarle ne bo preveč lahko tu v vsej Palestini vpeljati vladarske norme severnega kralja!"

7 Reče Cirenij, zdaj že nekoliko razvnet: "Deloma imaš sicer prav, da je treba točke pogodbe spoštovati; na nekaj pa le nisi pomislil, namreč da si je cesar v zakupni pogodbi za vsako deželo zmeraj modro pridržal brezpogojno in trenutno pravico do razveljavitve pogodbe, če bi bilo po njegovem mnenju to potrebno in koristno za vladanje. Zakupnik lahko v takšnem primeru prosi cesarja le za enoletno nadomestilo in cesar je od razglasitve te svoje volje popoln vladar prej v zakup dane dežele in vsakdo se mora podrediti njegovim zakonom. Zakupniku sicer pripada milostno dana pravica, da opozori cesarja, da se ob ohranjenem zakupu odpoveduje vsaki pravici, da bi izdal kak svoj zakon, ampak bo odslej vladal povsem po danem cesarskem zakonu, nato mu cesar, če hoče, zakupno pogodbo podaljša, vendar si tu ni mogoče misliti prisile, temveč čisto, najsvobodnejšo milost absolutnega vladarja.

8 Za Palestino imam celo jaz enaka pooblastila do vsakega zakupnika in lahko takoj razveljavim vsak zakup! Torej se zelo motiš, ko meniš, da se bo cesar odpovedal kakšni pravici in si tako sam zvezal roke. O, tako moder je gotovo vsak monarh, da nikomur ne podeli pravice, se pravi v svojem kraljestvu, ki je ne bi mogel samo s svojo besedo že naslednji trenutek popolnoma razveljaviti!

9 Cesar lahko uresniči vse, kar hoče! Čudežev seveda ne more delati in ustvariti sveta; lahko pa uresniči vse, zavrže stare zakone in ustvari nove, - lahko celo uniči stare bogove z njihovimi številnimi templji vred in namesto tega zgradi nov in najčudovitejši tempelj enemu, resničnemu Bogu in nihče mu ne bo smel reči: 'Gospod, gospod, gospod, le kaj delaš?!' In tako lahko že jutri v vsem svojem cesarstvu razglasi zakone modrega kralja. Kdo se jim bo hotel in mogel upirati, ne da bi ga dosegla jeza mogočnega cesarja?!"

19. Resnični namen Roklusa in njegovih tovarišev

1 Reče Roklus: "Saj ne pravim, da so zakoni severnega kralja nemodri ali celo krivični in kruti; le za nas bi bili vendarle nekoliko neprijetni! In zato pač mislim, da ne žalim Rima, tebe in starega Marka, če trdim, da so mi zdajšnji rimski zakoni veliko ljubši od gotovo modrih zakonov severnega kralja, katerega kraljestvo naj bi po starem mitu segalo celo do konca sveta in bo tako največje kraljestvo na zemlji. Povsem drugo vprašanje pa je, ali bo lahko svoje modre zakone oznanil vsem

ljudstvom svojega najširnejšega kraljestva! Blagor njemu in njegovim ljudstvom, če bo to zmogel! - Zdaj pa mi dovoli še eno povsem nedolžno pripombo; če namreč že moram biti odkrit, sem to rad popolnoma, in se ognem vsakršnemu prikrivanju!

2 Ti, visoki gospod, gospod, gospod, si prej pripomnil, da cesar ne more delati čudežev in ustvariti sveta; toda vsaj meni se zdi, da le ni povsem tako. Kajti ta nova čudovita hiša starega Marka, veliko vrtno obzidje, ki bi ga moralo sto najboljših zidarjev zidati najmanj pet let, če prištejemo klesanje prelepih granitnih kvadrov in njihovo tovorjenje sem, in navsezadnje celo kultiviranje tako velikega vrta, in nazadnje še, kot pripominjam šele zdaj, graditev zelo velikega in varnega pristanišča in več povsem novih, velikih jadrnic, kar je bilo po našem natančnem opazovanju z mestnega griča vse dokončano naenkrat, kakor z eno čarovno potezo, - no, če to ni čudež, potem se odpovedujem vsemu, kar je na meni človeškega, in naj bom krokodil!

3 In ker sem se brez brodoloma dotaknil te sicer majhne, kljub temu pa zelo kočljive točke, moram zdaj že v imenu svojih enajstih tovarišev odkrito priznati, da so bile vse moje prejšnje zahteve zgolj zvijača, da bi se lahko dokopal do te skrivnosti in izvedel, kako je bilo to mogoče! Po naravni poti namreč vse to ni moglo nastati! In tako ti šele zdaj povem resnico, da nas je radovednost na življenje in smrt pritegnila sem! Ko smo videli, kako bliskovito je vse to nastalo, smo soglasno mislili: Tu mora biti navzoč ali kakšen bog ali praindijski veliki čarodej, ker kaj takega vendar ni mogoče narediti z naravnimi človeškimi močmi! Tudi mi smo se hitro odločili, da bomo s kakršno koli pretvezo pohiteli semkaj, da bi razkrili čudež in njegovega mojstra.

4 Vsa naša prej hlinjena pravna zadeva je čista ničla, gola, ničeva zvijača, da bi imeli nekakšno oporno točko, tesno povezano z nastalim čudežem. In glej, zvijača se je obnesla, ker smo po njej vendarle prišli do resničnega razloga našega prihoda sem! Zdaj te torej roteče prosimo, da nam to vsaj malo pojasniš, - naj stane, kar hoče! Dobremu, poštenemu, staremu Marku ne le da nočemo nič vzeti, ampak se povrh tega še obvezujemo, da bomo zanj na svoje stroške kar najbolje kultivirali tudi drugi, še neobdelan kos zemljišča - četudi bi morali zemljo pripeljati iz Evrope! Le v to čudežno skrivnost naj pokukamo."

5 Cirenij reče: "Da, zdaj je vaša zadeva videti povsem drugačna, s takšno boste očitno bolje napredovali kakor s prejšnjo, nadvse krivično zahtevo, ki se pri meni res ne bi obnesla."

6 Roklus hitro odvrne: "To smo jaz in mi vsi prav dobro vedeli, in to iz številnih izkušenj! Zdaj si že krepko več kot trideset let naš najpravičnejši in obenem nadvse dobri zapovednik in mi poznamo tebe in vse tvoje slabe strani. Saj te je vendar treba zmeraj nekako razvneti, če hoče kdo od tebe zvedeti kaj izrednega; tudi tokrat je bilo tako, in to nam boš zaradi dobre stvari gotovo rad odpustil!"

7 Cirenij reče: "Da, toda na kaj opirate svojo trditev, da je vse to nastalo čudežno? Danes ste to pač odkrili kot zanesljivo, sedem dni pa ste najbrž le malo ali nič pazili na to, kako so moji bojevniki in vojščaki to počeli."

8 Reče Roklus: "Gospod, gospod, gospod, pustiva to! Odkar nam je postalo znano, da si z veliko vojaško močjo tu, noč in dan nismo zapustili svojega griča, da smo od daleč opazovali, česa vsega se boste morda od tu lotili vi Rimljani. Danes nas je prekrasno jutro zvalo ven toliko bolj zgodaj. Naši pogledi so bili seveda nenehno usmerjeni v to okolico. Do pred eno uro nismo videli nič drugega kot to, kar je bilo

videti, odkar poznamo to okolico; toda, kot sem rekel, pred slabo uro so tu zrasli hiša, vrt, pristanišče in ladje, kot da bi ravnokar padli z neba! - In poslušaj, to naj bi ne bil noben čudež?!

9 Saj smo vendar pred tremi urami videli priti sem celo legijo, ali kolikor jih je pač bilo zamorcev, in smo tudi opazili, kako ste danes zjutraj odšli z gore; imamo namreč precej ostre oči! To je torej nesporno največji čudež, zato bi vendarle radi dobili vsaj malo nakazano, kako in kdo ga je naredil!"

10 Cirenij reče: "No torej, - če veste bolje od mene vi, ostanite pri čudežu! 'Kako' in 'kdo' pa vam sploh ni treba izvedeti; za to je potrebno več kot le prihiteti sem in zvito pokukati za takšno skrivnost!

11 Če bi hotel modri državnik vsemu svetu takoj razkriti svoje posebne skrivnosti, bi s svojo politiko le presneto počasi napredoval in njegovi podložniki bi ga še prekmalu začeli voditi za nos, levo in desno! Ker pa že mora državnik svoji državi in podložnikom vladati večinoma s politiko, ker vsak zase niso sposobni spoznati splošnega državnega in narodovega blagra, bi bilo za revno ljudstvo slabo, če bi državo zaupali posameznikom, ki razen samega sebe ne poznajo nikogar.

12 Zato mora imeti pravi vladar primerno oblast, znanje o vseh stvareh in biti zelo ostroumen, - šele tako je pravi gospod, zapovednik in voditelj mnogih tisočkrat tisočev slepih ljudi, ki sploh ne znajo preračunati, kolikšen dobrotnik jim je pravi vladar! Da pravi vladar iz zelo modrih razlogov ne pusti, da bi mu podložniki zmeraj gledali v karte in tako prezgodaj izdali njegov dobri načrt, je povsem jasno in razljivo, in tako bo tudi vam jasno in zelo razumljivo, zakaj vam te skrivnosti ne razkrijem podrobneje; boste pač uvideli, da mora biti vladar zmožen narediti več kot drugi ljudje, sicer bi bil gotovo prav slab vladar! Le kako bi ga mogli spoštovati podložniki, če v sili ne bi bil v primerjavi z njimi tudi nekoliko vsemogočen? Pojdite zdaj tja in si natančneje oglejte čudež in se šele potem vrnite; morda se bo tedaj mogoče z vami pogovoriti razumneje. Toda za zdaj smo opravili!"

20. Roklus si ogleda čudežno graditev

1 Nato dvanajsteri nadvse veseli pohitijo v vrt in si z največjim začudenjem ogledajo vse na njem, nato pa jih sam Marko popelje v hišo, kjer si silno strmeč vse ogledajo. Toda čeprav vprašujejo, jim Marko pove tako malo podrobnosti kot Cirenij; Jaz sem namreč vdihnil Cireniju, kakor prej Mataelu in zdaj Marku, kaj naj govorijo, in tako je bilo tudi tokrat omogočeno, da k duhovni resnici spreobrnem tudi te nadvse prekanjene tiče, ki so pol ure zatem, ko so bili skupaj z Markom, nadvse radovedni spet prišli k nam.

2 Ko je Marko z Rafaelom, ki mu je pokazal smotrnost vsega, kar je bilo v hiši, in z dvanajstimi odposlanci prišel k Moji mizi, mu je Rafael skrivaj rekel: "Tokrat si prihrani glasno ustno čaščenje Gospoda, ki to tako in tako dovolj glasno sliši iz tvojega srca; zdaj gre namreč za to, da bi morda spreobrnili h Gospodu tudi teh dvanajst Cezarejcev, ki pravzaprav sploh nimajo vere, ampak so pravi ateisti iz čedne Epikurjeve šole enega glavnih ustanoviteljev esenskega gremija (združenja).

3 To je šest Grkov in šest Judov, ki pa vsi enako mislijo in so istih nazorov ter skrivaj pripadajo dragemu esenskemu redu. Skratka, to je dvanajst prav sijajnih ljudi, s katerimi nikakor ne bo lahko razpravljati. So zelo bogati in imajo neizmerne tuzemske zaklade, zato tudi govorijo z vrhovnim namestnikom tako lahkotno, kot bi mu bili enakovredni.

4 Težko jih bo spreobrniti! Toda če uspe, da bi jih - ne s kakšnim tako zelo očitnim čudežem, temveč nasprotno, z besedami - pripeljali do resnice, bi s tem zelo veliko pridobili; kajti vsak od teh dvanajstih je gospod nad več kot sto tisoč ljudmi.

5 Gospoda jim za zdaj sploh ne smemo izdati. Središče ostaja Cirenij, in za njim, če bo potrebno, prideš ti; in če se bo dobro izteklo, potem pridem šele jaz in na koncu Gospod sam! Ostani tu; to utegne postati še zelo zanimivo. Zdaj pa le tiho!"

6 Cirenij vpraša Roklusa: "Kako vam je ugajala moja čudežna gradnja? Lahko tudi vi naredite kaj podobnega?"

7 Roklus reče: "Nehaj s to čudežno gradnjo, kot da bi jo naredile tvoje roke! Res da si mogočen gospod, gospod, gospod, zaradi številnih vojakov in njihovih ostrih mečev; toda hišo in vrt in pristanišče in velike ladje si ti naredil prav toliko kot mi!

8 Rad priznam, da bi jih lahko zgradil z mnogimi delavci v petih do desetih letih, ker meč in denar imata na tem svetu velikansko moč. Eden vaših zelo slavni pesnikov, ki sem ga bral, pravi o ljudeh: 'Nič ni smrtnikom pretežko; celo na nebo se bo hotel povzpeti človek v drzni vratolomnosti!' (*Horac*) In prav tako je s človekom, tem golim črvom v prahu! Daj mu sredstva, oblast in čas in kmalu bo začel predstavljati cele gore in izsuševati morja in jezera in usmeril tokove v novo strugo! Vse to skupaj pa ni noben čudež, temveč povsem naravno delovanje ljudi z združenimi močmi za isti cilj.

9 Toda ta hiša tu, vrt in njegova bujnost, zid, ki ga obkroža in varuje in stoji kot ulit, ter je videti, kot bi bil iz enega kosa marmorja, prav tako veliko in visoko pristaniško zidovje, ki je tu in tam za 10 do 20 višin moža globoko, kaj šele pet velikih poveljniških ladij z mnogimi vrvmi! Moj sicer zelo modri in najmogočnejši zapovednik, tega v enem trenutku, kot se je to zgodilo tukaj pred nami, in bo gotovo tudi ostalo, ne pričara vratolomno človeštvo in tudi ne 'Mizica pogrni se!' perzijskih čarovnikov, to ni prevara čutov s prazno in ničevo tvorbo v zraku kot fatamorgana, temveč najtrdnejša resnica, ki jo bo občutil vsak, ki bi hotel z glavo skozi to zidovje.

10 Nikoli še pri vseh sto čarodejih, ki sem jih opazoval, nisem videl, da bi kakšno njihovo delo obstalo trajno. Zgodi se sicer kaj, o čemer ne vemo, kako in s kakšnimi sredstvi, in zmeraj se tudi nekaj pojavi; toda kmalu se razblini kakor mehurček na vodi, in ko izgine, ga noben čarodej ne more znova priklicati v bivanje! Rad bi pa videl čarodeja, ki bi mi lahko tebi nič meni nič odpihnil ta dela! Pri tebi bi brez nadaljnjega rad stavil vse svoje imetje na to, da ti nikoli ne bi uspelo vsega tega odpihniti samo z mislijo!"

21. Roklusova bogotajska veroizpoved

1 (Roklus:) "Zato zdaj takole mislim: V božanstva sicer nisem več veroval, verjel pa sem v skrivno, čisto duhovno vsemoč narave, ki se povsod kaže kot resnično modra in pri tem vendarle prijazna in neprenehoma deluje po svojih temeljnih zakonih v določenem redu in ji gotovo nikoli ni mar za to, kaj počno minljivi ljudje. Ne pozna ne dobrega ne slabega; to namreč povzročajo le hudobni ljudje med seboj. Velika, sveta narava ne ve o tem nič!

2 Velika nesreča za človeka je biti suženj; toda kdo ga je naredil za sužnja? Sveta narava gotovo ne, temveč po naključju močnejši človek je zgolj iz želje po lastnem brezdeltu, kljub temu pa po dobrem in udobnem življenju, slabotnejšega naredil za svoje tovarno živinče, in prav tako tudi živali. Kdo je vrgel volu na tilnik trd in težak jarem, kdo je obremenil osla, kamelo in pogumnega konja in kdo je zgradil celo

stolpe na hrbtu potrpežljivega slona? Kdo je izumil meč in kdo verige, ječe in celo najsrpnejši križ, na katerega vi, Rimljani, pribijate najbolj neposlušne in svojeglave ljudi, ki bi tudi radi vladali in ubijali, in jih pustite umirati v največjih bolečinah? - Vsa, vsa ta beda izvira iz človeka!

3 V veliki naravi je vse svobodno; le človek je tako rekoč prekletstvo zase in za vsa druga svobodna dela velike mojstrice, narave. Leni ljudje so si nekoč začeli graditi gradove v oblakih in si izmislili ničeve bogove; zamislili so si jih sami, jih oblikovali povsem po sebi in opremili z vsemi človeškimi zlimi strastmi. S temi bogovi si je človek torej vzpostavil nove duhove mučitelje, ki sami zase človeku gotovo ne bi nikoli storili nič žalega; toda človek je bogovom, ki si jih je sam izmislil in jih v resnici nikoli ni bilo in jih tudi nikoli ne bo, zgradil templje in samega sebe posvetil za njihovega namestnika, oboroženega z različnimi preganjanji, zastraševalnimi in mučilnimi sredstvi; s tem je poleg svojega gospodovanja nad slabotnim človeštvom vpeljal tudi najneizprosnejšo tiranijo izmišljenih nevidnih bitij. Ta, ki niso v resnici nikoli obstajala, obstajajo zdaj kar naprej, da mučijo ubogo človeštvo, še toliko bolj pa za korist in prid mogočnikov, ker ti z njihovim hlinjenim vplivom veliko lažje držijo človeštvo v slepi pokorščini kakor z golim mečem. In tako lahko s čistim umom naravno mislimo kakor hočemo, zmeraj je tu močni in mogočni človek, ki vlada nad vsemi kot z mečem in sulico oborožen kralj, poleg tega pa obenem tudi kot že vsemogočni namestnik bogov. Gorje tistemu, ki bi si kot neposvečen človek drznil pogledati za Izisino zagrinjalo, ki so ga stkali ljudje! O gorje, o gorje, o gorje, - tega bi bogovi krepko zdelali!

4 To je bila doslej moja svobodna vera, ki pa je zdaj s tem pojavom dobila žalosten sunek pod rebra in zdaj začujem vendarle prav potihovo verovati v neko višje božje bitje, ker še preveč očitno spoznavam, da takšnega dela ne zmore opraviti noben človek s svojimi naravnimi sredstvi in ga tudi nikoli ne bo zmožel opraviti. To je torej lahko le delo boga, ki je sicer lahko tudi neke vrste človek, toda človek, ki ga sile velike narave zlahka in zmeraj tako ubogajo kot navadni vojaki preskušeno uvidevnega poveljnika, o katerem dobro vedo, da nikoli še ni izgubil nobene bitke.

5 Toda tega boga-človeka bi rad zdaj tukaj spoznal! Ti, visoki Cirenij, to vsekakor nisi. Če bi ti bilo namreč to mogoče, bi bilo veliko rimsko cesarstvo že zdavnaj obdano z obzidjem, visokim kot gora, čez katero si ne bi upal preleteti niti orel. Pojasni nam, visoki gospod, gospod, gospod, vsaj nekoliko to zadevo in potem se bomo spet mirno vrnili domov!" .

6 Cirenij reče: "Vse bi bilo prav, ko bi bilo to lahko kar nekaj meni nič tebi nič običajnega; vendar temu ni tako, kot si morda predstavljate! Poljskega čuvaja bi sicer lahko vprašali, koliko je ura in bi vam, če sije sonce, po svoji v zemljo zasajeni palici natančno in brez težav povedal uro; za to bi mu potem plačali stater; toda tu ne gre tako preprosto! Potrpite, morda bo nazadnje le še kaj iz tega; stalo pa bo to že nekoliko več kot stater poljskega čuvaja!"

7 Roklus reče: "No, za kaj takega bi lahko plačali tudi funt zlata in deset funtov srebra in celo še veliko več!"

8 Cirenij reče: "Da, če bi kaj takega lahko kupili za veliko zlata ali srebra, bi bilo to seveda povsem drugače! Toda tokrat vam lahko najzanesljiveje zagotovim, da tega ni mogoče doseči za vse zaklade sveta! O tem, kako je to mogoče doseči, se morate šele poučiti in se s še marsikatero preskušnjo očistiti! Prežeti z največjo nevero v osebnega Boga in druga osebna bogu podobna bitja in v njej dobro vzgojeni hočete zato, da bi se nam lahko potem, ko boste spet sami, robato smejali, od mene takoj

zvedeti kaj več o Njem, ki mu je bilo mogoče v najhitrejšem trenutku samo s Svojo vsemogočno voljo vse to priklicati v bivanje. Takole pravim: Stojte , dragi moji, najprej bomo videli, ali ste sploh sposobni takšne vere. Če pa je pri vas vera še mogoča, vam ne morem povedati tega, kar želite zvedeti od mene! Če pa je pri vas vera še mogoča, boste z njeno oživitvijo sposobni prejeti tudi vse drugo! Ali ste me razumeli?"

9 Roklus reče: "Razumeli prav gotovo, saj nihče od nas ni neumen. Toda tvoja zahteva je za nas za zdaj toliko kot čisto nemogoča; razloge za to smo ti deloma že navedli in ti jih bomo, če bi jih želel poslušati, lahko našteli še več!"

10 Cirenij, ki ga je gnala Moja beseda, ki sem mu jo položil na jezik, reče: "Torej storite to in iz tega bom spoznal, kako daleč ste se oddaljili od poti resnice! Naj slišim vaše razloge in iz tega bom že sposoben razbrati, ali ste zmožni resnične duhovne izobrazbe, in ali bomo lahko ustregli vaši želji! Če namreč niste več zmožni nikakršne resnične duhovne izobrazbe, potem pojdite spet mirno od tod in živite po naukih vašega Epikurja, ki je zame eden zadnjih svetnih modrecev!"

11 Da, po Epikurju lahko na tem svetu človek najbolje shaja kot bogat in telesno povsem zdrav. Pravilo 'Bodi zaradi samega sebe pošten in znosen do vsakega, - toda zmeraj najbolj pošten do samega sebe!' lahko sicer poslušajo s svetnimi ušesi, toda z Božjim duhom prebujena duša se zgrozi nad tem, ker je tak epikurejec vendarle zmeraj samo prekanjen egoist, ki skrbi le za svojo kožo! Kaj mu mar drugi? Če nima od njih nobene koristi, jih lahko vse pobije strela.

12 To so pglavitne poteze epikurejca! Koliko duhovnega ima prostor v takšni kamniti čudi, bo najbrž očitno celo vsakemu slepcu. Da, za bogatenje na tej zemlji so najprimernejši Epikurjevi nauki, posebno če so podprti s stoičnim cinizmom, kakor pri vas; toda za duhovno bogatenje so najmanj primerni, ker popolnoma izključujejo čisto ljubezen do Boga in do ubogega bližnjega. Toliko za vaše samorazsvetljenje! In zdaj naj slišimo vaše razloge za vaš prav esenski ateizem!"

22. Roklus dokazuje svoj ateizem

1 Roklus reče: "Prav imaš, vse to smo, s čimer si pravkar označil pravega epikurejca, in se pri tem tuzemsko prav dobro počutimo! Za svoj ateizem pa imamo toliko najtrdnjših dokazov, da bi lahko z njimi napolnili veliko morje. K že znanim ti hočem dodati še nekatere in upam, da jih boš imel dovolj in nam boš tudi moral s svojo voljo ali brez nje pritrditi. In tako me izvoli milostno poslušati!"

2 Glej, vse, kar obstaja, se občasno zmeraj izraža na način, da ga lahko zaznajo vsi ljudje brez izjeme! Če je bivajoče bitje obdarjeno z nekakšnim razumom, bo ta kmalu zlahka razviden iz njegovih del; če pa bitje, kot na primer kip, ni obdarjeno z razumom, pri njem ne bo opaziti nobenih del, ali pa le takšna, ki jih z bitjem ali bitju povzroči golo naključje. Kjer je torej kakšna, čeprav še tako omejena inteligenca, se bo tudi hitro izrazila z vidnim dejanjem, ki izvira iz notranje inteligence.

3 Na primer: Še tako preprosta rastlina mahu si sama ustvari pravilno obliko in nato tudi zgradi svoj organizem, iz katerega si potem v nadaljevanju priskrbi cvetove, seme in z njim sposobnost za razmnoževanje. Pri višje razvitih rastlinah je po določenih stopnjah še veliko vidnejša večja in odločilnejša inteligenca.

4 Odločilno se potem notranja inteligenca pojavi šele pri živalih, katerih dela, čeprav po številu in raznolikosti še zelo omejena, v marsičem presegajo človeška. Človekova dela sicer pričajo o njegovi izredno obsežni inteligenci, toda nikjer ni videti

kakšne popolnosti, ki bi izhajala od znotraj, nekaj, česar nikakor ne moremo oporekati živalskim izdelkom. Torej so tudi zunanja dejanja neke živali tesneje povezana z njenim bistvom in značajem, kot je to pri človeku, tem zemeljskem bogu.

5 Človekova dejanja so pravzaprav le posnemanje in jih sestavljajo okorne, le zunanje oblike brez resnične notranje vrednosti. Človek lahko iz vseh mogočih snovi, ki jih ima na voljo, ponareja nekakšne čebelje voščene celice, lahko jih tudi nariše in naslika, - toda kako zelo okorno je vse to, ne glede na snov, iz katere dela čebela svoje celice! Zdi se, da se je narava s človekom skoraj grdo pošalila. Očitno ima najbolj celostno inteligenco in prav tako smisel za resnično popolnost; vendar lahko počne, kar hoče, pa je kljub temu nikoli in nikdar ne doseže.

6 Če domnevamo, da imajo organska bitja tudi dušo in da je duša povsod delujoče počelo - vseeno, ali bolj ali manj popolno, to je tu povsem vseeno -, lahko to domnevo povzdignemo v razvidno resnico tako, da logično pravilno sklepamo s posledice na vzrok ali z del na silo, ki jo hočemo imenovati 'duša'. Po stopnji popolnosti in urejenosti del neke duše tudi dosledno sklepamo, prvič, na njen obstoj in, drugič, na njeno sposobnost. Če pa odkrijemo kakšen kaotični skupek, ki leži divje neurejen in negiben, torej brez sledi kakšnega življenja, tedaj mislimo in rečemo: Tu vlada smrt, ki se ne zaveda sama sebe in njen obstoj je zgolj propadanje, - pojav, ki ga lahko jeseni opazimo na mnogih drevesih in grmih, od katerih v divjem neredu odpada, se posuši in čez zimo skoraj povsem propade prej tako lepo in urejeno listje drevesne duše.

7 Kdo pa je tenkočutni opazovalec, ki bi v popolnem neredu hotel videti še tudi delujočo dušo?! Njen pobeg in uničenje - da, ne pa novo in morda celo popolnejše nastajanje! Res da postane zemlja zaradi strohnelega listja rodovitnejša in sprejemljivejša za vlago iz zraka in tako rodovitnejša za rastline, ki rastejo na njej; toda iz tega ne bo nikoli več nastalo listje, enako odpadlemu, ker njegove duše tako rekoč sploh ni več.

8 Upravičeno torej lahko trdimo: kolikor bolj urejeno in popolno je neko delo, toliko popolnejša je tudi moč, ki ga je naredila in jo imenujemo 'duša' ali 'duh'. Torej lahko s proizvodov ali del dosledno sklepamo na obstoj duše ali duha in na njuno sposobnost.

9 Kje pa najdemo tista dela in tisti red v njih, ki bi nam dovolil vsaj z nekakšno verjetnostjo sklepati na najvišje, najmodrejše in obenem vsemogočno božansko bitje? Le preveč znan je izrek teistov in teozofov (*Verujoči v Boga in Božji modreci*). Poglej zemljo, njene gore, polja, morja, jezera in reke in vsa nešteta ustvarjena bitja, ki prebivajo na njej! V se to kaže na obstoj višjega božjega bitja! - ali kot pri slepih Judih, na le enega Boga, kar je pravzaprav za las razumnejše obenem pa vendar tudi udobnejše, kakor pa imeti toliko nevidnih gospodov, da se moramo očitno enemu zameriti, če častimo drugega in mu darujemo. Rad bi poznal tistega, ki bi obenem dobro shajal z Junono in Venero, ali z Marsom in Janusom ali z Apolom in Plutomom!

10 Tudi v tem so Judje za las na boljšem; imajo Jehova, ki je tudi Gospod nad njihovim Plutomom, ki ga imenujejo 'satan'. Samo judovski Pluton je nadvse neumna mrha, ker svoje služabnike, namesto da bi jih odlikoval in poplačal, hudo združuje; in zato si noben pošten Jud ne beli glave, če svojega gospoda Plutona kar se da močno zaničuje, in potem je Jehovi toliko bolj všeč, s kolikor več energije zaničuje judovskega Plutona in ravna v nasprotju z njegovo voljo - tega pa ne bi priporočil nobenemu pravemu Rimljanu in Grku! Kdor bi to storil, bi prišel prav v roke

najzlobnejšim Plutonovim duhovnikom. Plutonu je treba darovati prav tako dobro kakor Zevsu, sicer ima ubogi grešnik za vratom Plutona, Zevs pa Plutonu ne sme nič storiti in grešniku pomagati do pravice; kajti *Su um cuique (Vsakemu svoje)* je najvišje pravilo Fatuma, proti kateremu ne sme razsoditi niti sam Zevs, ne da bi se izpostavil nevarnosti, da bi prišel v kolizijo z vsemi drugimi bogovi."

23. Roklusovi nazori o bogovih in duhovnikih

1 (Roklus:) "Z nekaj majhnimi stranskimi skoki imamo zdaj dva pojma o božanstvu, ki se že nekoliko prebujenemu človeškemu razumu zdita smešna. Pri Egipčanih, Grkih in Rimljanih mrgoli velikih, majhnih, dobrih in zlih bogov; pri Judih sedi na prestolu le *eden*, ki je zelo resen in strogo pravičen, pri tem pa vendarle dober in včasih usmiljen. Toda razjeziti ga Judje, ki jih imenuje Svoje ljudstvo, tudi ne smejo; ko Ga namreč mine potrpljenje, je pri Njem konec vsake šale. Potem za eno leto potopi kar vse človeštvo v vodo, in ko voda odteče Bog ve kam, so milijoni ozdravljeni in gotovo ne čutijo nobenega glavobola več! Ali pa pol meseca dežuje ogenj bliska, žvepla in smole na pregrešno ljudstvo in ljudje z grehom vred izginejo z Zemlje! Tudi s kugo in drugimi nesrečami je judovski Bog zelo velikodušen; in ko enkrat začne vihteti svojo kaznovalno šibo nad kakšno ljudstvo, dolgo ne odneha. Pri Judih torej prihaja vse dobro in zlo od istega Boga, medtem ko mora pri nas, Grkih, več bogov poskrbeti za eno ali za drugo. Najbrž je težko reči, kdo je s svojim božanstvom na boljšem.

2 Toda kaj bogovi v nebesih ali v Orku in Tartaru!? Vse to je samo megla! Leni in delomrzni duhovniki so bogovi in judovski edini bog je veliki duhovnik v Jeruzalemu! Ti ljudje imajo sicer mnogovrstne izkušnje in veliko znanja, ki pa ga modro ne prenašajo slepemu ljudstvu, ampak ga z vsem mogočim nasiljem držijo v slepoti. Le v njihovi zli kasti se ohranjajo pogosto zelo bogate izkušnje mnogih stoletij ter mnogovrstne umetnije in znanje, in to zmeraj kot nedotakljive, svete skrivnosti. S tem se neodgovorno igrajo z ljudmi, in ti jim morajo za to še na debelo darovati, da jih potem toliko lažje varajo in vsestransko zlorabljujejo. Vse svoje imetje in celo zadnjo iskro svojega življenja dam tistemu, ki mi lahko z dejstvi dokaže nasprotno!

3 Lahko da so tu in tam v pradavnini bili bolj pošteni in vrli ljudje, ki so, že od rojstva obdarjeni s posebno ostrino duha in sčasoma obogateni z mnogovrstnimi izkušnjami, radi in z ljubeznijo delili svoje duhovne dosežke s svojimi ne tako visoko prebujenimi soljudmi in nazadnje tudi blagoslovili svoje brate z najboljšimi in trajnimi uspehi. Najbrž je bilo čudovito živeti v človeški skupnosti, kjer ni nihče ničesar sebično skrival pred drugim in so bili v svoj blagor vsi posvečeni v vse, kar je vedel najbolj izkušeni izmed njih! Toda kako dolgo je lahko trajalo takšno srečno stanje?

4 Takšnega prvega dobrotnika svojih soljudi so gotovo nosili po rokah in nič manj njegovega naslednika. To pa je pri nekaterih lenih brezdelnejših zbudilo nevoščljivost in željo, da bi soljudje tudi njih nosili na rokah. Tudi oni so se skušali obogatiti z izkušnjami ene in druge vrste, vse to pa so že tudi začeli čedalje bolj skrivati, da bi se s tem postavljali pred svojimi soljudmi. Tedaj je nekdo, ki je hodil okrog nem kot riba, toda z vzvišenim izrazom na obrazu, ko so seveda mnogi radovedneži silili vanj z vprašanjem, zakaj zmeraj hodi okrog tako tih in zamišljen, rekel: 'Ko bi vi vedeli, kar vem jaz, in videli, slišali in doživeli to, kar sem videl, slišal in doživel jaz, bi bili od strmenja še bolj tihi in zamišljeni kakor jaz!'

5 Če od radovednosti in vedoželjnosti razvneti, še povsem preprosti

ljudje, slišijo kaj takega od zvitega lopova in lenuha, mu tako dolgo ne dajo miru, dokler jim ne začne postavljati pogojev, pod katerimi jim bo razkril le nekaj malega od svoje neizmerne zaloge. Pogoje rade volje sprejmejo in zviti slepar se že povzpne v preroka in duhovnika med svojimi soljudmi; začne jim kazati različne mistične reči, ki jih ne razume niti sam niti kdo drug in jih tudi razumeti ne more, ker ne obstajajo nikjer drugje kakor le v prevarantovih možganih s precej bogato domišljijo. Ta z zvijačno prevaro nazadnje prisili k molku vse resnične stare, poštene naravne modrece predvsem tako, da privabi ljudstvo k sebi in mu razloži, da on sam ve in razume več kot deset tisoč njihovih starih modrijanov.

6 Da pa bi svojim lažnim naukom pri ljudstvu zagotovil popoln in trajen sprejem, lahko doda le nekaj čarovnij in ubogo, dobro ljudstvo njega, brezsrdnega in brezvestnega malopridneža, takoj najtrdneje poveže s tisoč ostrovidnimi, ostroslišnimi in navadno vsemogočnimi bogovi!

7 In gorje vrlemu in dobromislečemu poštenjaku, ki bi iz resničnega spoznanja in čiste, nesebične ljubezni do ljudstva rekel: 'Ne verjemite temu lažnemu preroku; vsaka beseda iz njegovih ust je namreč debela laž, iz katere ne govori nič drugega kot goreča sebičnost in tiranska oblastijeljnost, ki bo vaše zdaj še svobodne ude hitro vklenila v najtežje verige! Naložil vam bo neznosne zakone pod naslovom 'volja bogov' in za njihovo kršenje določil najhujše kazni, celo mučeniško smrt. Potem boste vi in vaši otroci vzdihovali in tožili pod najhujšo tiranijo takšnega lažnega učitelja in glasno vpili na pomoč! Toda vaš klic bo zaman; kajti proti oblasti tirana, ki nima niti srca niti človečne ljubezni do bližnjega, boste težko kaj dosegli!'

8 Takšnemu pouku, ki je bil v začetku človeškega hlapčevanja gotovo pogost, ne more ugovarjati noben pravičen in zdrav človeški razum! Toda ljudstvo se je dalo zaslepiti z nekaj čudeži in je verjelo v enega ali celo množico različnih bogov in se jim pustilo, se pravi njihovim brezmejno predrznim, ošabnim in grozovito oblastijelnim ter sebičnim namestnikom, neusmiljeno zlorabljeni, namesto da bi začelo razmišljati in se vrnilo k staremu, naravno čistemu človeškemu razumu. Kdor pozna zadevo tako dobro kakor jaz in mojih enajst tovarišev, temu bo seveda jasno, zakaj sem ateist."

24. Roklus skuša utemeljiti svoj ateizem ,kot resnični svetovni nazor

1 (Roklus:) "Če sem zdaj na način, ki ga je težko ovreči, več kot nazorno prikazal, kako so nastali vsi bogovi in kako so njihovi duhovniki postopno postali najmogočnejši gospodarji nad življenjem in smrtjo svojih bratov, boš ti, visoki gospod, gospod, gospod, tudi razumel, kako in zakaj smo nastali mi, ateisti! Glej, nekaj nas redkih je našlo jasno pot k staremu, čistemu človeškemu razumu in smo se vrnili k veliki in sveti materi naravi, vidnemu božanstvu, ki deluje zmeraj enako v najlepšem redu, medtem ko vsa druga božanstva, ki se razodevajo po ustih kakšnega človeka, niso nič drugega kot domišljija možgansko bolnega in delomrznega lenuha, ki se je od nekoga naučil nekaj magičnih umetnij ali si jih je sam izmislil, da bi pred slepci deloval kot Božje-izvoljeno orodje in jim razglašal Njegovo voljo.

2 Narava ni še nikoli potrebovala namestnika, in tudi soncu še nikoli ni prišlo na misel, da bi si med bednimi ljudmi izbralo namestnika; deluje samo, sveti in ogreva vse kar najbolj neprimerljivo. Skratka, v vsej veliki naravi je razen človeka vse prav. Tudi človeka, te največje in najpopolnejše vrste opic, si glede njegove narave in

oblike ne bi mogli želeli boljšega.

3 Toda človek, z govorom bolj obdarjena, najpopolnejša žival, ki hodi pokončno, ima tudi razum in pamet, ki se je razvila iz razuma. Z njo lahko gospoduje vsej vrsti podrejenih bitij. Toda ta prednost, ki mu jo je podelila narava, človeku ni dovolj; v svoji domišljavi bogu podobnosti hoče pohoditi tudi sebi enake! In tu je potem kritična točka, kjer človek prekorači svoje meje in se naredi za boga. Ker pa noben človek, če ni gluhonem ali celo povsem nor, v svojem mesu kot mesen človek enak vsem drugim mesenim ljudem, vendar ne more neposredno samega sebe narediti za boga - to bi gotovo tudi storil, če se ne bi bal, da se mu bo vse ljudstvo zaradi tega smejalo ali ga celo kaznovalo - se zadovolji zgolj z božjim namestništvom na tej zemlji; če je to le dovolj zvito začeto in trdno utemeljeno, se ohrani veliko stoletij.

4 Vzpostavitev kakšnega božjega namestništva je treba dodati le nekaj očitno modrih in državljansko koristnih naredb, pa smo že za tisoč let pridobili po naravi zmeraj otroško dober in krotak človeški rod! Na en moder zakon potem praznovornim že lahko obesimo tisoč najabsurdnejših laži in neumnosti, in dobrovoljno, pri tem pa zelo slepo, ubogo človeštvo jih bo sprejelo z nadvse spoštljivo pripravljenostjo. O kakšnem razumevanju seveda ne more biti niti govora, ker takih divinativnih misterijev, ki si jih je izmislila kakšna zvita glava, ni mogoče razumeti. Toda nič zato; človeštvo vendar zmeraj najraje gleda tisto, kar mu je najbolj nejasno, nerazumljivo in tuje.

5 Kdor hoče človeštvo dolgočasiti, naj mu predstavlja le prav dobre, znane in lahko razumljive resnice, in zagotavljam ti, da bo kmalu ostal sam! Če pa zna debelo lagati in iz svoje domišljije pripovedovati, da je na primer v daljni Indiji videl kakor gora velike stoglave živali, ki imajo vsako glavo podobno glavi kakšne druge živali, in da se sredi stotih glav različnih vrst živali dviga kvišku tudi velikanska človeška glava na dolgem in debelem vratu, ki z grmečim glasom povsem razumljivo govori vse jezike sveta in ljudem celo predpisuje zakone, kako naj se vedejo do vse armade njenih drugih živalskih glav. Da, nadvse pozornim poslušalcem lahko drzno pripoveduje, da stojijo na velikem hrbtu te čudežne, največje živali najlepša mesta in vrtovi, v katerih prebivajo ljudje in živali in zelo prijetno živijo, če na tej velikanski živali natančno izpolnjujejo zakone osrednje človeške glave; če pa se pregrešijo, jih tigrova glava te živali takoj požre! K tej gotovo naj absurdnejši laži lahko doda še veliko drugih in bodo vse trdno verjeli; in gorje tistemu, ki bi hotel reči: 'Le kaj poslušate tega največjega lažnivca?! Tudi jaz sem bil že večkrat v Indiji, pa nisem niti od daleč videl nič podobnega niti nisem slišal govoriti o čem takem!' Vse to ne pomaga nič! Gotovo ga bodo ozdravili z molkom, ker obrekuje tako čudovite stvari, lažnivec, ki nikoli ni videl Indije, pa bo zmagal. Večkrat sem doživel, kako ljudje veliko prej sprejmejo največjo neumnost in ji tudi verjamejo, kot še tako dokazljivo koristno resnico.

6 In ali je ob teh znanih človeških lastnostih sploh še čudno, da smo že povsem prežeti in balzamirani s samimi bogovi? In ali ni nadvse čudno, kako lahko med toliko najneumnejšimi ljudmi še obstajajo ljudje moje vrste? In ali se lahko ti, visoki gospod, gospod, gospod, čudiš, če smo - nas dvanajst zelo izkušenih Grkov in Judov - ateisti, in sicer iz zelo preprostega razloga: saj vendar najočitneje ne more biti nobenega boga, ki bi nastal na tako neumen človeški način in bi od ljudi v svojo čast zahteval pogosto najbolj smešne stvari, tudi nakup tempeljskega gnoja in blata za blagoslovitev polj, njiv, vrtov in travnikov in poleg tega še tisoč hujših nesmislov, kakršne zahteva še vedno pametnejši judovski edini Bog, - kaj šele najneumnejše in najneokusnejše, človeškega dostojanstva nevredne stvari, daritve, šege in navade, ki

jih zahteva skoraj deset tisoč naših grških bogov in so poleg tega celo strogo zapovedane?

7 O gorje, gorje, gorje tistemu, ki bi si drznil kresniti po nosu tudi najneznatnejše v lesu upodobljeno božanstvo! Božji namestniki bi ga kot *Sacrilegusa moledictusa* (*peklenkega skrunilca templja*) najhujše zdelali! Uničenje ali tudi le žalitev ene iz lesa izrezljane laži se še vedno najostreje kaznuje z mečem kot največji, neodpustljiv zločin. Če pa tisoči delomrznih sleparjev ljudstva teptajo vsako še tako čisto resnico in pravo čast človeštva, jo povsod preganjajo ter z vsem nasiljem in najgrozotnejšimi sredstvi zatirajo vsako kal dobrote, je to povsem prav in - *dico (pravim)* - nadvse všeč modrim in vsemogočnim bogovom. Ah, ob tem se pravo človeštvo nadvse po slušno zahvali za vse bogove in božanstva! Ali mi lahko ti kot mano resnično moder gospod in vladar ljudstva zameriš, da mi gre na bruhanje, ko slišim le po tihem govoriti o kakšnem morebitnem bogu?!

8 Ko sem kot trgovec tretjič prišel v Indijo, sem naletel na res veliko pametnega in dobrega, poleg tega pa našel tako strahotne neumnosti, da bi zaradi tega lahko celo križal samega sebe, da le ne bi imel več stika s takšnimi najhujšimi božanskimi neumnostmi. Po tem, kar sem tam slišal iz njihove teozofije, najvišji bog Lama, ki ima tudi vzdevek Delaih, svojemu najvišjemu namestniku, ki naj bi bil tudi nesmrten, vsako leto enkrat izkazuje najvišjo čast in se prikaže njemu in tudi njegovim vrhovnim svečenikom, vendar le na vrhu visoke gore! Tam mora potem namestnik po najvišjem božjem naročilu hostirati (opraviti veliko potrebo) na najčistejši bel prt, iztrebek pa posušiti in ga zdrobiti v prah. Ta 'božji prah', kot ga imenujejo Indijci, potem po gramih razdelijo in dobro spravijo v lesene, zelo majhne škatlice in jih za veliko odškodnino pošljejo poglavarjem narodov, in ti morajo potem to darilo iz blata po opravljeni predpisani pokori kar najbolj vdano pojesti kot božji iztrebek. V se to in še veliko več najhujših neumnosti so dejstva, o katerih se lahko sam prepriča vsak, ki potuje tja.

9 In kaj pa naj reče trezen človek s čistim razumom in zdravo pametjo, ko sliši o takšni pravi svinjariji, s katero hoče biti čaščen najvišji indijski bog? Kar iz kože bi skočil od jeze nad tako kolosalno neumnost jo ljudi, ki se je s telesom in življenjem držijo morda že nekaj tisoč let in jih z nobenim pametnim prepričanjem ni mogoče odvrniti od nje!

10 Da, le enkrat naj se srečam s kakšnim razumnim bogom in bom prenehal biti ateist; k temu bi me lahko močno spodbudilo to čudežno dejstvo, ki se je zgodilo pred mojimi očmi, in me pripravilo do vere, da bi kljub vsem najneumnostim božanstvom, ki so si jih izmislili ljudje, vendarle lahko obstajalo resnično božanstvo, ki bi ustrezalo najčistejšemu razumu, kar bi bila visoka in najlepša človekova misel! Če pa bi to božanstvo nazadnje tudi tako nabreknilo, kot se je doslej še vedno zgodilo z vsemi meni znanimi božanstvi, in četudi bi naredi¹⁹ pred mojimi očmi tisoče takšnih čudežev, pa mu resnično ne bom izkazal nobene časti!

11 Tu me imaš zdaj, takšnega, kot sem, kot mislim in ravnam! In tako mi zdaj že lahko zaupaš nekaj, če veš še kaj boljšega in resničnejšega, in gotovo tega ne bom sprejel z nevhvaležno st jo! - Kako je torej nastalo novo Markovo bivališče? Kdo ga je priklical v bivanje?"

25. Gospod osvetli Roklusovo naravo

1 Cirenij se po vsem tem, kar je povedal Roklus, zelo zamisli in ne ve, kaj naj mu

odgovori. Zato se obrne Name in Mi polglasno reče: "Gospod, v celoti človek ni v zmoti in zdi se mi, da mora kljub svojemu ateizmu imeti dobro srce za pravo človeštvo. Ko bi ga bilo mogoče spreobrniti k pravemu teizmu, bi bil ob svoji izredni ostrini razuma in s svojimi več stranskimi izkušnjami prav zlat biser za Tvojo čisto Božjo stvar. Toda ravno zato, ker ima toliko izkušenj in zna poleg tega še ostro presojati, z ostrino orlovega pogleda, je, vsaj zame, težko, da bi mu zdaj odgovoril tako, da bi bil on kar najbolj zadovoljen. Kako bi bilo, če bi mu zadeve razložil Ti sam? V nekaj besedah bi mu gotovo lahko povedal več kakor jaz. Gospod, stori to temu človeku; njegov pogledi se mi namreč zdijo povsem zdravi!"

2 Jaz rečem: "Prav si presodil tega človeka, kajti toliko naravno zdrave svetne izkušnje kot je ima Roklus in po njem tudi njegovih enajst tovarišev, nima nihče izmed vseh vas. Toda ker je v tem času in zaradi svojih velikih zemeljskih zakladov pogosto naletel na samo zvijačo in prevaro in je videl, da božanstvo povsod zastopajo najhujši in najbolj prebrisani sleparji, ni čudno, da je bil nazadnje prisiljen s kopeljo vred zavreči tudi otroka.

3 Res, vneto je iskal Boga in je zato tudi daleč potoval. Toda kolikor dlje je prišel, toliko več ne smisla, norosti in preveč otipljive prevare je našel. Nazadnje se je dal celo posvetiti pri esenih, in to mu je bilo vseč zato, ker so ti s svojo divinacijsko prevaro vsaj koristili človeštvu in so poleg tega med seboj zelo dobri in pametni ljudje, ki so drug drugemu odkriti bratje in nočejo ničesar prikrivati pred svojim bližnjim; kajti temeljno pravilo te sekte je: 'Enako vedeti, enako imeti, enaki biti in nobenemu laiku ne izdati skrivnosti, ki se skriva za visokimi in debelimi zidovi, izza katerih se nad nobenega človeka na zemlji ne sme zgrniti nesreča, ampak naj pride le največji mogoči blagor!'

4 V se to je samo po sebi gotovo zelo pohvalno, vendar pa vera v enega Boga ni tako preprosta; pri njih najbolj drži to, da razen skrivnih moči narave večno nikjer ni in ne more biti nobenega boga. In zato je pristnega zadržega esena težko spreobrniti k veri v Boga. Prej mu je treba dati še veliko priložnosti, da se v vsem svobodno odloči, kakor mu srce poželi. Sele ko se pred tabo povsem razkrije, bo z njim že še mogoče narediti kaj prav posebnega. Toda zdaj še ni zrel za to, ker v njem tiči še veliko takega, s čimer še zdaleč ni prišel na dan zaradi nezaupljivosti do rimske pravičnosti tvojega meča.

5 Dokler pa človek komu ne more povsem zaupati, tudi nikoli ne bo postal njegov pravi prijatelj. Dokler pa ne postane komu resnični, najzaupnejši prijatelj, se mu tudi ne bo razkril. Če pa se ne razkrije, samo od sebe nujno odpade njegovo povnanjenje. Prizadevati si torej moraš, da boš Roklusa pridobil za svojega najzaupnejšega prijatelja, in potem ti bo razodel še prav posebne stvari, nad katerimi boš zelo strmel!

6 Toda svoj sodniški rimski obraz in krepost moraš pred njim spremeniti v obraz pravega prijatelja, kolikor je le mogoče odkrito in pošteno, sicer z njim ne boš opravil nič! Ko pa ga boš toliko pridobil, se boste z njim zlahka pogovarjali in šele potem bom lahko nadaljeval pogovor z njim Jaz; zdaj pa Me ob popolni svobodi svoje volje ne bi niti poslušal, temveč bi Mi prav preprosto rekel: 'Prijatelj, poznam samo vrhovnega namestnika in samo z njim se bom pogovarjal; tebe pa ne poznam in zato tudi ne vem, koliko ti lahko zaupam!' In Jaz mu za zdaj ne bi mogel odvrniti nič drugega kot: 'Prijatelj, popolnoma prav in dobro si presodil!' Zato ga skušaj najprej nadvse prijazno pridobiti in ga šele potem pripelji k Meni in potem bova kmalu opravila vso stvar!"

7 Cirenij reče: "Poskusil seveda bom; toda slutim, da mi ne bo uspelo tako, kot bi želeli!"

8 Jaz rečem: "Le poprimi na pravi strani, pa bo šlo!"

26. Cirenijev prijazen odgovor Roklusu. Vzroki propadanja duhovščine

1 Nato se Cirenij spet obrne na Roklusa in reče: "Poslušaj zdaj, prijatelj, o vsem tem, kar sem slišal od tebe, sem dobro premislil ter preudaril; tvoji razlogi se mi sicer zdijo zelo resnični in primerni in povedati ti moram, da imaš v marsičem prav, - toda vsega pa vendarle ne, ker imaš ob vseh svojih zdravih nazorih tudi to napako, da iz pretirane vneme in s kopeljo vred izlivaš tudi otroka, svoje sodbe meriš po sedanjosti in gradiš stavbo, ki nima solidnega temelja, stoji na pesku in jo viharji zlahka uničijo.

2 Sicer je res, da so duhovniki, posebno višji, večinoma nadvse oblastiželjni in zato tudi po večini brez srčni ljudje, in morajo nižji duhovniki večinoma plesati tako, kot oni žvižgajo, posebno tisti, ki morajo svojo službo opravljati v neposredni bližini visokih dostojanstvenikov; toda te stvari kljub temu niso tako nesmiselne in gola najčistejša prevara, kot si predstavljaš!

3 Zamisli si razliko med današnjo in nekdanjo govorico. Pred tisoč leti so govorili v samih podobah in ustreznih prilikah. Vsa govorica je bila prava poezija, zato so stari tudi vse zapisali v verzih in nasploh tako govorili med seboj; kajti tako imenovana bedna proza se je pojavila šele tedaj, ko so do temelja pokvaljeni ljudje prešli v povsem materialno meseno življenje.

4 Stari preroki in vidci so torej lahko ljudem opisovali in kazali resničnega in pravega Boga in prvi ljudje so jih tudi gotovo bolje razumeli, kakor jih razumemo zdaj mi; če so tedaj natančno izpolnjevali znane najmodrejše Božje zapovedi, so že najbližji potomci dosegli veliko blaginjo. Zato so kmalu postali objestni, čutni in podli. Takšni ljudje še prehitro niso imeli nič več opraviti z biblično dušno govorico in kaj kmalu tudi niso več razumeli govornice starih prerokov in vidcev.

5 Začeli so se oprijemati pomena črke, ki ne oživlja, temveč le ubija, in na ta način so še prehitro izgubili svetlobno jedro resnice. Mi, kolikor nas je tu, razen dveh med nami, nismo vedeli o notranjem, duhovnem resničnem pomenu ničesar, in kot tebi, se je tudi nam zdelo najbolj neumno vse, kar smo slišali od vidcev in orakljev. Toda ta dva, ki sta tudi med nami in posebno Eden, sta nas naučila nečesa boljšega in nam pokazala, kako strahotno narobe smo mi vsi razumeli stare vidce in preroke.

6 Iz tako zmotnega razumevanja so nazadnje morala zrasti tudi povsem napačna življenjska načela, iz teh pa nešteto drugih neumnosti in Božji nauki navsezadnje niso mogli biti nič boljši kot vse drugo, kar je človek naredil in ustvaril.

7 Ker pa je človeštvo v svoji notranji duhovni življenjski sferi zabredlo tako daleč v kalne vode, se je nujno začelo počutiti, kot da ga je povsem zapustil višji, božansko duhovni vpliv; začelo je naraščati samoljubje in ljudje so vsepovsod slutili sovražnike. Proti njihovemu morebitnemu napadu se je ljudstvo oborožilo samo z zunanjim orožjem, tako kot človek, ki ga v gostem gozdu preseneti noč, in iz strahu pred morebitnimi sovražniki bitji uporabi vsa sredstva, da bi se zavaroval pred namišljenimi sovražniki, ki bi ga hoteli napasti.

8 Da, marsikdo prav zaradi strahu onemogoči obstoj kakšnemu njemu prijaznemu bitju, se pred vsakim zapre in postane najhujši stiskač, ki za svojo varnost nagrabi skupaj vse in nikomur ne pusti, da bi se ob njem postavil na noge. Svojo hišo obda z

visokim in debelim obzidjem, svoje zaklade zapre v železne krste in jih povrh tega pogosto zakoplje v zemljo, navadno na kraju, kamor bi težko kdaj stopila človekova noga.

9 Človek v takšnem stanju postane tudi zelo oblastiželjen, obda se z različno oblastjo in si skuša kar najbolj neprizanesljivo prilastiti vse iz strahu, da bi utegnil kdaj imeti premalo.

10 Pojdi in vprašaj takšnega pravega skopuha, za koga je vse to nagrabil, saj vendar sam zase v tisoč letih ne bi mogel porabiti tega, kar si je priskopal. Takoj te bo imel za svojega najhujšega sovražnika in ti zanesljivo ne bo odgovoril. In takšni so zdaj v duhovnem pogledu predvsem duhovniki.

11 Na videz sicer spoštujejo stara preroška izročila, največkrat jih tudi berejo in o njih premišlujejo; toda prav tako tudi najprej in največkrat zaidejo v najgostejši gozd, poln teme in dvomov, v katerih se ne morejo nikoli več znajti. Ker pa so že duhovniki, morajo z različnim neumnim zunanjim bliščem pred ljudstvom dajati vtis, kot da bi nekaj vedeli in razumeli; toda ne razumejo in ne vedo nič, razen tega - toda le najbolj skrivaj sami pri sebi, - da popolnoma nič ne vedo, ne razumejo in ne spoznajo!

12 Zato uporabljajo svoj čas le za to, da bi čim učinkoviteje prikrili svojo popolno nevednost pred ljudstvom in bi ga lahko kar najbolj na debelo nalagali, to pa njim, ki so s svojim razmišljanjem vendarle prišli tako daleč, da vedo, da nič ne vedo - in za to je potrebno že zelo veliko - ni prav težko.

13 Nekateri pozneje seveda po naključju pogosto pridejo do prave svetlobe; toda zaradi pomračenega ljudstva ne morejo obrniti na glavo že zgrajene stavbe, žal polne prevare in laži. Plavati morajo s tokom, boljše prepričanje si ohranijo kvečjemu le skrivaj, pri sebi.

14 Verjemi, da so med duhovniki katerega koli božjega nauka možje, ki se še predobro zavedajo, da je njihov zunanji nauk popolnoma napačen, in prav dobro poznajo resničnega in pravega Boga in Mu v srcu tudi povsem pripadajo; toda kljub temu za zdaj ne morejo na stari, zmotni stavbi spremeniti prav nič. To potrpežljivo prepuščajo Njemu, ki ima oblast, da bo prevrnil tempelj prevare, kadar se Mu bo zljubilo in se Mu bo zdelo prav. On bo namreč tudi najbolje vedel, zakaj je dopustil, da so postavili templje najrazličnejšim lažnim bogovom in malikom ter jih utrdili z obzidji in orožjem!

15 Če zdaj *to* tako prav zrelo premišliš, se ti gotovo že nekoliko bolj svita, da kljub ostremu razumu in vsem svojim številnim izkušnjam kot popoln ateist nikakor nimaš prav, kar zadeva navedene razloge, in da si še zelo daleč od čiste notranje resnice!

16 Zdaj si pa spet ti na vrsti, da se opravičiš, kakor veš in znaš; zdaj se namreč srečujeva kot prijatelja, in ti je dovoljeno, da govoriš povsem svobodno, ne da bi bil zato sodniško kaznovan. Lahko se odkrito izpoveš, kako ti je pri srcu, in kot prvi nosilec rimske oblasti te ne bom skušal spraviti na pravo pot kot najvišji sodnik, temveč kot človek in brat z besedo, nasvetom in dejanjem! Če pa tega nočeš, lahko *po* svoji najsvobodnejši volji odideš od tod in greš, kamor moreš in hočeš! Meni bo sicer zelo žal, da te bom pustil oditi v zmoti; toda ne glede na *to* že zaradi ostrine tvojega razuma, ki ga znam ceniti, te ne bom nikoli k ničemur silil. - Govori torej naprej povsem svobodno in odkrito meni, svojemu prijatelju!«

27. Umetno Presveto v jeruzalemskem templju. Indijske spokorniške grozote

1 Roklus reče: »Gospod, gospod, gospod, prav dober in moder je bil tvoj odgovor, ki sem ga od zloga *do* zloga nadvse zrelo pretehtal in dobro premislil! V njem sem našel marsikaj resničnega in dobrega, in razbral tudi *to*, da si mi komaj razumljivo povsem pravi svetovljan, kakršnih je posebno na tvoji ravni le še obupno malo.

2 Zamisel o enem edinem, najmodrejšem, in pa tudi najbolj človečnem *Bogu* bi bila lepa in nadvse hvalevredna; toda ali obstaja še kje takšno božanstvo kot samo v lepi zamisli poetično prebujenega človekovega srca? Če bi bila namreč Božja resničnost kakor koli drugačna, bi se vendar morala izražati s čim prav posebnim! Toda lahko storimo, kar hočemo, ter iščemo in preiskujemo kar najbolj prizadevno in *pozorno*, z največjo ostrino razuma in zmeraj z najboljšo voljo na svetu, pa vse skupaj ne bo zaleglo.

3 Povsod, kjer koli iščemo, je v ospredju človek, omotan *do* nosu, kakor stražarji pred dragocenim zagrinjalom v jeruzalemskem templju, tako da noben laik ne bi nikoli mogel stopiti za skrivnostno zagrinja¹⁰. Ljudje, kakršni smo mi, pa so s svojim zlatom kot ne judje prodrli tudi za *to* Izisino zagrinjalo, a za njim nismo našli ničesar, razen tega, kar *so* ustvarile človeške roke: sarkofagu podoben zaboj iz črnega in rjavega lesa, sredi katerega je bila pritrjena železna skleda, v njej pa je s svetlim in visokim plamenom gorela nafta; in ta plamen je predstavljal navzočnost najvišjega Boga!

4 Vprašujem, koliko slepote in neumnosti je potrebno, da bi lahko to verjeli! Kje je tu Bog in ne človek, ki je vse to sestavil za iluzijo svojih soljudi, katerim na življenje in smrt krati vsako spoznanje, da bi še naprej ostali kar se da neumni in slepi, in bi s krvavečimi rokami noč in dan delali, da bi se lahko leni Božji namestniki lepo mastili na račun ubogih, neumnih revežev. Mar takšnega človeško božjega velikaša skrbi tudi življenje milijonov? Ti morajo biti, da si ne bi nakopali na vrat furij, vsak trenutek pripravljeni garati za ohranitev svojega neuničljivega mučitelja, ki nadomešča Boga in je pravzaprav njihovo največje zlo!

5 Prijatelj, če te smem tako imenovati, pojdi v Indijo ter si tam oglej človeštvo in lasje se ti bodo naježili. Tam boš naletel na spokornike, o katerih se tvoji domišljiji niti ne sanja! Tu imamo proti zločincem kazni, ki jih izrečejo sodniki in jih sodni izvršitelji opravijo nad kršilci zakona največ en dan. Tam traja najmilejša spokorna kazen najmanj leto ali dve, in grešnik jo mora opraviti na samem sebi brez milosti, najlažja pa je že tako grozovita, da rimsko križanje ni nič v primerjavi z njo. Povedal ti bom le nekaj najlažjih primerov in gotovo jih boš imel več kot dovolj!

6 Videl sem takšnega lahkega spokornika! Meča si je prebodel s tremi železnimi žebli, kljub temu pa je moral okrog drevesa vlačiti velik tovor. Ko se je hotelo njegovo telo utruditi, je vzel z železnimi konicami okovan bič in samega sebe najhujše bičal. Njegova vsakdanja spokorniška hrana je bila sedem fig in vrč vode. Spokornik je svojo pokoro opravljal že drugo leto in je bil še vedno pri življenju.

7 Drugi, tudi lahki spokornik, ki sem ga videl, je imel po vsem telesu bodice, podoben je bil ježevcu, le da so pri ježevcu ostre bodice obrnjene navzven, pri spokorniku pa so bile obrnjene navznoter in so tičale najmanj dva palca globoko v mesu. Te bodice iz trdega lesa, kosti ali tudi iz brona si mora spokornik po predpisu najprijaznejšega oznanjevalca pokore sam zabadati v meso, in sicer vsak dan po eno več, in sicer dve leti, dokler traja pokora; ob koncu svojega obupnega časa pokore v telesu in mesu ima prav toliko svetih spokorniških bodic, kolikor je dni v dveh letih. Šele potem, če je spokornik po prestani pokori še živ, začne pod vsevidnim lamovim

očesom delati prostovoljno pokoro za zasluženje; prvi obvezni del je bil namreč le zato, da mu je lama odpustil greh. Sele po vnovični pokori si grešnik lahko pridobi zasluženje pred lamo.

8 Vprašal sem sicer zelo prijaznega oznanjevalca pokore, v čem bo dodatna pokora tega obodičenega spokornika. Odvrnil mi je: 'Sta dve ali so tri možnosti! Lahko obdrži bodice v mesu do konca življenja, a to je povezano s številnimi neprijetnostmi, posebno pri nočnem počitku; takšni spokorniki lahko počivajo ponoči samo na živem pesku ali v vodi s povezanimi mehovi, napolnjenimi z zrakom. Drugič pa si lahko bodice že spet izvleče iz telesa, toda le po eno na dan, in s tem ima prav tako dolgo opraviti kot prej z zabadanjem. Tretjič pa si lahko da bodice odstraniti tudi naenkrat in se nato okopa v balzamovi kopeli. Ta hitro ozdravi rane in spokornik je takoj nato spet uporaben in za delo zmožen človek; toda za to mora ali lami žrtvovati velik dar ali biti štiri leta duhovnikov suženj in obdelovati njegova polja, travnike in vrtove, ob tem pa se vzdrževati povsem sam. Razumljivo je, da mu pri tem ne gre ravno najbolje!'

9 To mi je povedal tak prijazen oznanjevalec pokore, nato sem ga vprašal, kaj je moral zagrešiti tak spokornik, da mu je lahko naložil tako mučeniško pokoro. Oznanjevalec pokore je rekel: 'Pogosto sploh ni potrebno, da bi bil storil pravi zločin, temveč je vse to skrito v nedoumljivo modri samovolji večnega lame! On razodeva svojo sveto voljo edinole svojemu najvišjemu duhovniku na zemlji. Ta jo potem oznani nam, nižjim duhovnikom, in šel mi nato poučimo ljudstvo, ki nas mora slepo ubogati. Četudi smo neskončno majhni in neznatni pred lamovim najvišjim duhovnikom, smo vendarle neskončno veliki ter močne volje pred ljudstvom. Beseda iz naših ust je za preprostega človeka nespremenljiv zakon, saj ljudstvo dobro ve, da sta lamova in naša beseda isto!'

10 Vprašal sem ga, ali ni lama nikoli navedel razloga, zakaj je nekemu človeku naložil tako grozotno spokorniško dejanje. Spet je duhovnik z najprijaznejšim in najponižnejšim izrazom na obrazu odvrnil: 'Ali lama kdaj kakšnemu človeku pove, kako, kdaj in zakaj mu naloži nadvse bolečo bolezen? Lama je nadvse moder, vsemogočen in pravičen. Stori, kar hoče, in nikoli nikogar ne vpraša za nasvet, človeška sodba se mu gnusi! Kdo pa se more upirati volji lame, ki je vsemogočen? Celu razjeziti ga bi bilo najstrašnejše od strašnega in najgrozovitejše od grozotnega. Zato je za človeka zveličavnejše, da si povzroči muke na tem svetu, kjer ima vse svoj konec, kakor da bi na drugem svetu večno gorel v najstrašnejšem ognju lamovega srda.'

11 Nato sem vprašal prijaznega moža, ki je lahko z največjim in najpobožnejšim srčnim mirom dolga leta gledal, kako so stotine spokornikov po lamovi volji, ki jim je bila razodeta, najneznosneje mučile in ubijale svoje meso, zakaj med spokorniki ni nobene mlade ženske, še manj dekleta, in prav tako tudi sploh nobenega duhovnika. Videti je le bolj priletne ljudi, večinoma zamorce in zelo stare, navadno zelo grde ženske! Na to pobožni duhovnik ni rekel drugega kot: 'Ljubi, vedoželjni tujec, vsaka razlaga je v besedah 'Lama hoče tako!'. Če to vemo, je vsako nadaljnje vprašanje odveč!'

28. Indijsko duhovniško gospodarjenje

1 (RokIus:) »Ta odgovor je mene, rimskega državljana, razjezil, in sem rekel:

'Prijatelj, ali bi odgovoril tako tudi tedaj, ko bi ti jaz na čelu desetkrat sto tisoč vojščakov najostreje na življenje in smrt postavil to vprašanje in ti ukazal, da moraš v trenutku odvezati od njihove pokore vse te uboge spokornike?' Tedaj se je pobožni mož nekoliko zdrznil, me vprašujoče pogledal in očitno globoko premišljeval, kaj naj mi odgovori na to vprašanje.

2 Jaz pa sem mu rekel s povsem resnim obrazom: 'Da, da, le glej me, da me boš pozneje toliko prej in laže spoznal na čelu najsilnejše vojske, ko bom napadel in porušil zli in trdni grad vašega najgrozotnejšega boga in njegovega najvišjega duhovnika!' Tedaj se je moj prej tako prijazen dušni pastir zbral, me ježno pogledal in mi rekel: 'Ti blazni smrtnik, prej bi uničil luno kakor lamov najtrdnejši grad! Toda, kje je tvoja vojska?'

3 Jaz sem mu rekel: 'S tem ti ne bom postregel. Samo namignem in ti, hudobni človek, boš o pravem času zvedel, kje je moja vojska! Povem ti: če mi zdaj ne poveš najpopolnejše resnice o lami in njegovem najvišjem duhovniku in vaši zavezi z njim ter vzroku tega najsramotnejšega mučenja ljudi, te bom dal zgrabiti in te z vsem, česar se bom spomnil v svoji domišljiji, mučiti dvajset dolgih let, da boš lahko tudi ti okusil, kako mora biti pri srcu tem ubogim spokornikom v tako nezaslišanih mukah in trpljenju!'

4 Zdaj je pobožni mož videl, da se z mano ne kaže šaliti in je začel, čeprav opazno nerad, govoriti po resnici, seveda s pripombo in prošnjo, da bi potem odšel z menoj, ker bi bilo sicer njegovo življenje ogroženo; to sem mu tudi obljubil in nato je začel pripovedovati takole:

5 'Pri nas res imamo spis, ki naj bi izviral še od praočakov te zemlje. Izdelali naj bi ga bili po naročilu najvišjega boga, katerega pravo ime pozna le najvišji duhovnik, neki Kienan, Jered in Henoh. Tudi o Nohaiju in Mihihalu so v veliki svetovni knjigi knjig zapisana obširna poročila; toda mi ne poznamo njene vsebine in tudi ne moremo pogledati vanjo, ker je za to zagrožena najmučnejša smrtna kazen.

6 Nihče od nas, nižjih duhovnikov, ni lame nikoli videl! Velika milost in sreča je že, če se nam enkrat v življenju prikaže lamov najvišji duhovnik. O lami samem pa sploh ni govora! Najvišji duhovnik pozna življenjske razmere vseh svojih podanikov in vseh njemu podrejenih knezov, katerim zapoveduje kakor gospodar služabnikom. V vsem, kar hoče, ga morajo ubogati, sicer mu je treba izreči le besedo ljudstvom, ki mu slepo in najtrdneje verjamejo in pričakujejo vse dobro in zlo edino od njega, in ta se dvignejo in z največjim veseljem pobijejo vse kneze, ker bi si s tem pridobili lamovo največje odobravanje. Knezi to prav dobro vedo, zato zaradi svojih koristi izkazujejo najvišjemu duhovniku vse mogoče časti, mu vsako leto darujejo velike vsote zlata in srebra in ga poleg tega obogatijo še z najlepšimi čredami.

7 Če zapove enemu ali drugemu telesno pokoro, in ta ni prihranjena niti knezom, se knezi lahko odkupijo ali z zlatom in najdragocenejšimi dragulji in biseri ali pa lahko prosijo za dovoljenje, da lahko nekdo drug, če je zelo pobožen človek in mu še nikoli ni bilo treba delati pokore, opravi spokorno dejanje kot pokoro, veljavno za kneza; seveda če hoče; to je namreč prepuščeno povsem svobodni volji pobožnega človeka in enako velja za določitev odškodnine, ki ob takšnih priložnostih nikoli ni majhna. Takšni pobožni namestniki se že prej posvetujejo pri oznanjevalcih pokore in lahko kakemu knezu naloženo najhujšo telesno pokoro spremenijo v bolj lahko; lamov najvišji duhovnik jo sprejme kot za kneza veljavno, če je ta nadomestnemu spokorniku izplačal dovolj veliko vsoto, dve tretjini te pa mora vsakokratni nadomestni

spokornik izročiti nam, duhovnikom.

8 Pri razglasitvah pokore velja skrivno pravilo, da se pokore zelo redko nalagajo ubogim ljudem; in če se že naložijo, so to zmeraj najlažje pokore. Velike in težke pokore dobe navadno le bogati in premožni, ki se lahko deloma ali v celoti odkupijo od pokore, če se ravno hočejo. Popolnoma pa se razen knezov že redko kdo odkupi, saj bi ga takšna popolna odkupnina oropala vsega imetja. Skopuh potem že sam opravi pokoro in si raje povzroča najhujše trpljenje, kakor da bi izročil svoje zlato in srebro. Če ima tisti, ki mu je bila naložena pokora, morda zelo lepo hčer ali zelo lepega in izobraženega sina, ju lahko daruje najvišjemu duhovniku namesto zlata in srebra, seveda z majhno spremljevalno doto ter lepo okrašena in bogato oblečena; take lahko najvišji duhovnik in njegovi nešteti služabniki tudi prav dobro uporabijo za različne službe. Najvišji duhovnik ima namreč neznansko veliko območje večinoma v gorah in višinah, ki je tako prostrano, da bi človek hodil več let, če bi hotel videti vsa posestva, ki pripadajo najvišjemu duhovniku kot lamov dar.' «

29. Rezidenca lamovega najvišjega duhovnika

1 (Roklus:) »Mesto, v katerem vlada, nima imena, je zelo veliko in za večnost trdno zgrajeno. Obdano je z najvišjimi neprehodnimi gorovji, stoji pa na visoki gori, po katere skalnih stenah nihče ne bi mogel plezati, četudi bi se mogočni gori približal; to je povsem nemogoče, ker je vsa visoka gora, na kateri je na zelo prostrani planoti zgrajeno brezimno mesto, obdana s trojnim obzidjem, skozi katero ne vodijo nobena vrata; prek obzidja je mogoče priti le po vrvnih lestvah, spuščениh od zgoraj.

2 Četudi bi na ta način srečno prišli prek treh mogočnih obzidij, bi se znašli na golih skalnih stenah gore. Potem bi imeli še dober dan in pol hoda okrog gore in zaman bi iskali vhod; tega namreč ni mogoče najti, kajti od zunaj vhoda ni. Le stražarji tretjega obzidja poznajo vrata v skali, do katerih je spet mogoče priti le po spuščeni vrvi lestvi. Ko bi nazadnje prišli na skalno polico, ki štrli od tal dobrih dvanajst višin moža, ne bi dosegli še nič, če stražarji te police, ki ima zgoraj ravno površino dobrih dveh juter, ne bi odprli vrat in nas ob svetlobi bakel odpeljali skozi dolg podzemni hodnik na vrh gore.

3 Ko je kdo po dobri uri podzemnih stopniščnih hodnikov došel na vrh gore, se njegovo oko ni in ni moglo nagledati velikih naravnih krasot, ki jih je tu uzrlo. Ravnina na vrhu je več sto juter velika in pokrita z najbujnejšimi vrtovi. Sredi planote je tudi dve jutri veliko jezero, ki sicer ni zelo globoko, ima pa najčistejšo in najokusnejšo vodo in vse prebivalce velikega in najsvetejšega gorskega mesta kar najbolje oskrbuje s svojim nepogrešljivim elementom.

4 Zdaj lahko več ur hodimo okrog po visoki planoti in ne opazimo niti sledi kakšnega mesta. Če hoče kdo priti vanj, mora najprej prečiti precej prostran gozd, šele potem pride spet do obsežnega obzidja, skozenj pa se lahko poda skozi vrata in po dviznih mostovih. Ko pridemo torej po stražanskih mukah in trudu v veliko mesto, vidimo tu krasoto, o kateri noben smrtnik nima niti pojma. Vidimo lahko vse, razen palače najvišjega duhovnika.

5 Ta je sredi velikega mesta na še višji skali, ki obsega dobrih tri tisoč korakov in štrli še trideset višin moža nad drugimi stavbami velikega mesta. Tudi v to najsvetejšo palačo pridemo le po podzemnih stopnicah. Kako pa je v njej, ti ne morem povedati, ker še nisem bil tam in mi je tudi nihče ni nikoli opisal; razen

najvišjih služabnikov najvišjega duhovnika je s smrtno kaznijo zagroženo, da se ne sme nihče drzniti niti približati vhodnim vratom.

6 Seveda naj bi se bil najvišji duhovnik preoblečen večkrat spustil v mesto, tudi v vrtovih naj bi se bil lagodno sprehajal in se pogovarjal z drugimi duhovniki kot edinimi prebivalci tega mesta; toda nihče ga ne sme spoznati ali celo pozdraviti kot najvišjega duhovnika. Kdor od duhovnikov bi to storil, bi se izpostavil zelo hudim neprijetnostim. Le štirikrat na leto je določen dan, ko se v popolnem ornatu pokaže prebivalcem mesta. To so tudi največji prazniki. Tri noči prej in tri noči potem žari gora od nešteti lučk, tako da so od tega videti razžarjene vse gore daleč naokrog in pogled na to je zmeraj silno lep.

7 Do te visoke planote, sredi katere je opisana gora s svetim mestom, pa tudi ni tako lahko priti, kot si morda predstavljaš; prej je treba potovati dneve in dneve prek veliko gora, dolin, jarkov in sotesk. Nazadnje pride še ozek prelaz, kakršnega ne more biti nikjer drugje na svetu! Da bi končno dosegli visoko planoto, bi morali plezati po lestvah, brez katerih je nemogoče priti na planoto. Tam z vso svojo močjo ne moreš napredovati; te naravne trdnjave namreč ne more osvojiti nobena zemeljska vojaška sila niti z obleganjem niti s kakršnim drugim nasilnim sredstvom. Ljudstvo sicer lahko za nekaj časa ločiš od lamovega najvišjega duhovnika, - toda odvrniti od njega ga ne moreš nikoli! Za to namreč skrbijo že njegovi mogočni knezi, od katerih ti lahko vsak podvoji tvojo vojaško moč. Zatorej ti ne svetujem, da bi se lotil velike Indije, pri tem bi ti zelo slaba predla! - Nato je spet molčal in jaz sem imel čas, da sem si mislil najlepše. Da je tudi bog Indijcev človek in se je znal zelo dobro utrditi, sem izvedel, in tako sem bil zdaj poučen prav o tistem, kar sem hotel vedeti.«

30. Roklus kritizira indijski in judovski verski nauk

1 (Roklus:) »Da, prej sem se izrekel za to, da bi bila človekova zamisel o enem bogu, ki bi imel že od vekomaj največjo inteligenco, najjasnejši razum, najvišjo modrost ter najboljšo in vsemogočno voljo, gotovo najlepša in človeka najbolj vredna. Toda pojem o tako nadvse popolnem božjem bitju bi moral biti, ustrezno bitju, tudi nadvse čist, pa če bi bilo v duhovno transcendentalnem ozadju kaj stvarnega ali ne. Toda pod kakšnimi najneumnejšimi in najbolj materialnimi pojmi priznavajo takšno božje bitje in s kako različnimi zvijačami in pogosto grozotnim nasiljem ga vsiljujejo drugim še treznim naravnim ljudem v molitev in najgloblje čaščenje!

2 Ko se kdo kot izkušen mislec temu upira, pravijo: Bog mora biti ne glede na to, kakšen obraz ima; ali takšen obraz, ki je boga vreden ali še tako groteskno neumen - to je bilo povsem slepemu človeku na splošno zmeraj prav vseeno! Ali pa je lahko to vseeno tudi izobraženemu, čistemu razumu? Tega ne verjamem; čisti razum namreč temelji na matematično pravilnem, logičnem redu, in kljub prisili, si ne more nikoli predstavljati, da bi bil mojster, o katerem mojstrstvu pričajo njegova umetelna in nadvse urejena dela in ki ima veliko znanja in izkušenj, s katerimi lahko prikljče v bivanje takšna najveličastnejša in nadvse urejena dela, še veliko neumnejši od najneumnejše ribe v vodi!

3 In po čem, govorijo, bi lahko domneval, da je božanstvo, ki ga kar najgloblje častijo milijoni ljudi, tako strašansko neumno? Ne, poslušaj, častiti prijatelj, za to res ni potrebno veliko! Govorim povsem odkrito, tako kot mi odkrito prihaja iz srca na

jezik. Preletiva zapovedi nam znanih božanstev in opazujva njihove nam edinim vidne likovne predstave, pa bo zadoščalo. Več o tem sploh ni treba reči.«

4 Tedaj Cirenij reče: »No, upam, da Mojzesovemu nauku, ki ga imajo Judje, vendarle ne boš ugovarjal?«

5 Roklus reče: »Ta je vsekakor še najboljša od vseh zapovedi, ki so meni bile le videti take, kot da bi izvirale od bogov. Enost boga je res pomembna, in zapovedi, čeprav niso izčrpne, so kar se da humane in zelo podobne zapovedim starega Egipta; le enega prav modrega zakona starih Egipčanov Mojzes ni predstavil! Zelo lepo in pohvalno je, da Mojzesovo božanstvo otrokom zapoveduje, kako se morajo vesti do staršev; toda egipčanska Isis je prav modro zapovedala tudi staršem, kako morajo ravnati z otroki, saj so tudi otroci ljudje in lahko od svojih staršev z vso pravico zahtevajo, kar jim pripada; saj se niso sami spočeli na ta svet in jih prej niso vprašali, ali jim bo prav, da bodo prišli na ta svet večkrat v zelo bridkih razmerah. Skratka, majhnim, slabotnim človeškim prvencem je po Mojzesu zapovedano, kako se morajo vesti do staršev, za starše pa ni zapovedi, kakšni morajo biti z otroki; in tako so otroci v primerjavi s starši brezpravni, kakor sužnji v razmerju do gospodarjev. Sicer je Mojzes pozneje dodal nekaj naredb tudi glede tega; toda v začetni postavi, ki naj bi jo bil Bog dal na gori, o tem ne najdemo ničesar.«

31. Roklus slavi brezboštvo in neobstoj

1 (Roklus:) »Veliko sem imel opraviti z Judi in poznam vse njihove zakone morda bolje kot marsikateri izmed njih; šlo mi je namreč za to, da bi jih najnatančneje spoznal. Star pregovor sicer pravi: Kdor išče, ta najde!, - toda pri meni se ta pregovor doslej še ni hotel uresničiti; zmeraj sem našel le tisto, česar nisem iskal. Iskal sem pristno in resnično božanstvo, in to zelo vztrajno, in žrtvoval veliko denarja, truda in naporov vseh vrst in tudi zmeraj treznega duha in razuma, - našel pa nisem nič, nič drugega kot različna človeška slepila vseh vrst in načinov, kjer ni bilo videti niti za sončni prahec resničnega božanstva. Povsod sem v najboljšem primeru našel ali patriarhalno avtoritarno vero, toda zmeraj zavito v pragozd mistike, ali v slabšem primeru, najbolj lahkomiselno praznoverje ali, v najslabšem primeru, celo najblaznejšo vero iz politično hlapčevske prisile, pod katere egido (ščitom) se po naravi s še tako jasnimi zasnovami opremljen duh ne more več obdržati nad blatom najhujših neumnosti. Postal bo hinavec in pošast v svojih lastnih očeh; ne poznam namreč pošastnejšega in bednejšega zoper visoko dostojanstvo človeškega duha, kot da mora sprejeti zakon, ki ga sankcionira mogočen tiran, in verjeti, da podnevi sveti samo luna in povzroča dan, ponoči pa sonce; in če kdo tega ne verjame, mu iztaknejo oči, odrežejo nos in ušesa in iztrgajo jezik. To je prva stopnja kazni za nevero.

2 Če tako pohabljeni človek še zmeraj ne verjame, kar mu je ukazano verjeti, nevernika povsem golega pribijejo na prečni les, mu razparajo trebuh po dolgem in počez in spustijo nanj sestradane pse, da neverniku pri še živem telesu iztrgajo črevesje in drobovino in jo požrejo! Kdor tega ne verjame, naj potuje v Indijo, in videl bo ne le to, temveč tisočkrat hujše reči, ki jih morajo ljudje prizadejati sami sebi. In če bi se kdo upiral, da bi sam sebi prizadejal najpošastnejše bolečine kot pokoro, temu gorje, gorje, gorje, - s tisoč prisegami mu obljubijo smrt, seveda najgrozotnejšo in najbolj obupno. In, prijatelj, za tem naj bi se skrivalo nekakšno nadvse modro, nadvse dobro, najpravičnejše in vsemogočno božanstvo? Četudi bi

postal desetkratni norec, ne bi mogel sprejeti kaj takega!

3 Zato mi prizanesite s čvekanjem o božanstvih! Ljudje ne potrebujejo nobenega boga; temveč resnično filantropsko filozofijo in humanost, utemeljeno na razumskih načelih, in s tem bodo sami postali popolni bogovi. S čistim razumom in prebujenim raziskovalnim duhom bodo ostrovidni in rahločutni ljudje prisluškovali veliki stvarnici naravi in ji kmalu izvabili zelo veliko pomembnih skrivnosti in naredili čudovita dela, o katerih ni še nihče od nas nikoli niti sanjal; brez starih, neumnih bogov bodo živeli nadvse srečno, med seboj bodo trgovali in se s prometom povezovali, in fizična smrt, po kateri v svoji čisti domišljiji sicer ne bodo videli in pričakovali niti elizija in še manj kakšnega blaznega tartara, jih bo gotovo plašila veliko manj kakor zdaj, ko jih šele potem, ko odložijo telo, čaka prava in najstrahotnejša kalamiteta, ki traja večno.

4 Celo večnost me ni bilo; sem morda zaradi tega žalosten, da nisem bil? Tako bom v svojem vnovičnem in popolnem neobstoju gotovo še toliko manj občutil nadležno žalost zaradi tega začasnega bivanja. Popolni neobstoj imam za najsrečnejše stanje človeka, ki je enkrat že obstajal; sam občutek lastnega obstoja je celo v najsrečnejših stanjih slabši, ker je ob najsrečnejših stanjih pričujoč tudi strah, da bi prav lahko zašli v nesrečno stanje ali da bi morali nekoč s smrtjo očitno in zanesljivo to nadvse srečno stanje izgubiti.

5 Popolnemu neobstoju ni treba niti uživati sreče niti že vnaprej objokovati njegove zanesljive izgube. Pravega filozofa moje vrste zato ne bo prestrašila naravna smrt, gotovo pa mučeniška. Saj ljuba narava menda vendar ni ustvarila človeka iz nekakšne v njenem zemeljskem humusu nastale snovi zato, da bi ga mučili njemu enaki!? Skratka, v delovanju narave vidim zelo veliko modrega, čeprav ne menim, da je vsako delovanje surove naravne sile tudi brezpogojno najmodrejše in smotrno; toda nad tem se ne bom nikoli pritožil.«

32. Roklusova naravna filozofija

1 (Roklus:) »Surove in pri tem vendarle najmogočnejše naravne sile ne morejo delovati drugače kot le nadvse surovo, in takšno njihovo delovanje je nujno; njihovo besneče delovanje namreč oživi majhne sile, in te se oblikujejo v nekaj šele potem, ko jih najsilnejše delovanje velikih surovih sil tako rekoč priključuje v življenje. Šele potem ko se medsebojno privlačijo in odbijajo se male sile izoblikujejo, začnejo porajati sprejete oblike, stopijo torej v čutno bivanje in ga obdržijo vse dotlej, dokler se lahko v svoji izločenosti upirajo drugi, močnejši sili, ki deluje nanje. Ko ta premaga majhno silo, se izločenost majhne sile konča. Z njo se takoj razkroji tudi oblika, in vse spet pogoltne velika sila; to prav primerno ponazarja tudi podoba Kronosa, ki si jo je gotovo izmislil modrec iz pradavnine, kako Kronos kot roditelj bogov spet požira svoje otroke. Čas in v njem delujoče sile so ravno omenjeni mistični prabog Kronos. Čas poraja vse; neprenehoma rojeva nasmejane livade in obenem suha strnišča. Nastajanje in minevanje, življenje in smrt, obstoj in neobstoj se porajajo hkrati drug ob drugem. Nobenega počitka, nobenega miru; en val priključuje v bivanje soslednjega, - toda med njima se sočasno poraja tudi brazda, grob! Kar nosi pečat življenja, nosi na nasprotni strani tudi pečat smrti.

2 Vse to pa je za skrbnega opazovalca stvari, kako prihajajo in minevajo, nujna posledica nenehnega medsebojnega vplivanja različnih posameznih in posebnih sil v veliki naravi. Te neprenehoma prebujajo druga drugo in se v boju spet uničujejo, tako kot so se v boju priključale v bivanje. Povsod vidim nenehno valovanje in

pogosto čudovite tvorbe oblakov, ki lebdijo visoko v zraku ter oprijemljivo dokazujejo, v kakšne nadvse različne oblike se prisilijo medsebojno delujoče sile. Včasih se prikaže lev, potem spet zmaj, pa ptica, riba, pes, pogosto celo človeška glava, včasih celo grotesken cel človek! Toda kako dolgo trajajo te pogosto prav lepo oblikovane tvorbe? Tako dolgo, dokler jim močnejše delujoča sila ne vzame najprej lepe oblike in nazadnje celo obstoja!

3 Ali je z našo obliko in našim obstojem morda popolnoma drugače? Nikakor ne! Kako zelo se ta pri človeku spreminja od rojstva do starosti, če jo doseže! In kje je zdaj ponosni človek, ki se je pred tisoč leti namenil osvojiti vso zemljo? Tam, kjer se mudi snežinka, ki se je z milijoni svojih sester trudila, da bi vso zemljo spremenila v led! Kje je orkan, ki so mu bile še včeraj napoti najmočnejše cedre in je grozil, da bo povsem uničil njihov obstoj? Močnejša nasprotna sila ga je, kot Kronos svoje otroke, požrla! Obstaja le še v našem zgolj začasnem spominu, zelo medlo duhovno; dejansko pa je na veke prenehal divjati!

4 Ko sem potoval skozi Perzijo, sem bil priča nadvse nenavadnemu naravnemu pojavu. Bil je razbeljeno vroč dan, tako da smo se morali z našo karavano pred razbeljeno vročimi sončnimi žarki umakniti v senco velikih dreves. Nekaj ur pred sončnim zahodom smo opazili, da se od vzhoda dvigajo gosti, kot oglje črni oblaki in se premikajo proti nam. Naši vodniki so nam napovedali silen vihar in nam svetovali, naj ne zapustimo gozda prej, dokler vihar ne bo oddivjal mimo. Storili smo tako in v pol ure je bil vihar z bliskom in gromom nad nami. Strahovito je pokalo in grmelo v drevju, marsikatera debela veja se je odlomila, in ubogo listje dreves je silno trpelo. Začelo je deževati, toda ne ravno obilno; vendar se je čedalje bolj temnilo. Ko pa je dež za nekaj trenutkov prenehal, so začeli med čedalje številnejšimi dežnimi kapljami iz oblakov na zemljo padati tudi milijoni povsem izoblikovanih krastač. Tiste, ki so padle v vodo, so prav dobro plavale naokrog, redke, ki so padle na trda tla, pa so živele le nekaj trenutkov. Nenavadno je bilo, da so nekaj trenutkov po tem čudnem viharju, trajal je dobre četrte ure, in potem ko je sonce, ki se je bližalo svojemu zatonu, spet poslalo na zemljo svoje vroče žarke, izginile tudi naše krastače, od njih ni ostalo nič drugega kot sluzasta ples en in še to le tu in tam.

5 Zdaj vprašujem, od kod je prišlo teh nešteto krastač in kdo jih je tako oblikoval? Kdo drug kot naravne sile, ki so se kot po naključju srečale tako, da so iz njihovega medsebojnega vplivanja morale nastati prav krastače! Tiste, ki so padle v vodo, so v svojem glavnem elementu najbrž našle sebi ustrezno hrano in verjetno so se mnoge ohranile; toda tiste, ki so padle na razbeljeno zemljo, so s svojim bitjem naletele na sovražni element in njim zelo nasprotno sile; in posledica je bila popoln razkroj njihovega za kratkost njihovega obstoja še premalo čvrstega ustroja. Narava deluje, kot lahko jasno razberemo iz mnogih pojavov, zmeraj slepo brez ekonomskega izračuna; ustvarja stvari ene ali druge vrste zmeraj v tako neznanskem številu, od katerega navadno komaj stoti del doseže trajni in čvrsti obstoj. Le opazujmo drevo, ki spomladi razpre svoje cvetove! Kdo bi hotel in mogel prešteti tisočkrat tisoč cvetov? Toda pojdemo pod drevo osem dni po cvetenju in na tleh bomo našli že veliko množico odpadlih cvetov skupaj s hranilnimi stebelci vred; potem pa se odpadanje preštevilnih plodov nenehno nadaljuje, dokler popolnoma ne dozori tisti, ki so ostali na drevesu.«

33. Bog naravnih filozofov

1 (RokIus:) »Če bi obstajal kak nadvse moder bog, stvarnik drevesa in nastavka njegovih plodov, bi se dela gotovo lotil bolj gospodarno, ker modra ekonomija vendar tudi sodi v področje modrosti. Toda iz pogosto povsem negospodarnega začetnega nastavka stvari vendar več kot jasno izhaja, da so stvari, ki izvirajo iz medsebojnih bojov surovih naravnih sil, ki se večinoma zmeraj ponavljajo na enak način, zastavljene v neznanskem številu, od tega pa jih doseže popolnost le toliko, kolikor bojujoče se sile niso utišale druga druge; s takšnim molkom namreč preneha delujoči vzrok nastajanja in ohranjanja in z njim nujno propada tudi nastalo delo samo. Kolikor pa se začeti boj še ohranja in nadaljuje, bo z njim obstajalo, uspevalo in doseglo neko zrelost tudi njegovo delo.

2 Ali bi lahko tako ravnalo božanstvo, ki se najjasneje zaveda samega sebe in vsakega svojih dejanj z vso modrostjo in najvztrajnejšo trdnostjo volje? Jaz pravim: Ne, to bi mu moralo biti še veliko manj mogoče, kakor če bi se hotel jaz zamisliti najmodrejšega vladarja, ki bi z največjim trudom in stroški sezidal mesta in palače, in jih nato spet porušil in to počel zmeraj znova in znova! Ali bi bil še kje na zemlji tako neumen človek, ki bi mu prišlo na misel, da bi ga imenoval modrega?! Zdaj pa naj bi misleči in izkušeni človek imenoval modrega boga, ki počne isto, le da še veliko bolj zapleteno, tako da največje notranje organske popolnosti priključijo v bivanje večinoma samo zato, da bi jih takoj spet pokvaril in uničil! Ne, naj si to predstavlja, kdor si v veliki omejenosti svojih spoznanj in izkušenj v svoji veliki slepoti lahko predstavlja kaj takega; jaz tega ne zmoremo.

3 Nadvse modremu bogu mora dve in dve dati vsoto štiri, prav tako kot človeku, izurjenemu v računanju. Če pa bi kakšen obstoječi bog rekel: 'Ti, moj ljubi človek, pri meni je dve in dve pet ali pa tudi sedem!', bi jaz sam takšnemu bogu dejal: 'Ali si norec ti ali pa hočeš mene imeti za norca? Kajti s takšnim računskim znanjem bo svet težko ustvariti in ga ohranjati. Prej bo slepec postal eden najslavnejših slikarjev, kakor pa boš ti s takšno modrostjo izvabil iz zemlje najslabšo gobo!' Mi, Grki, smo imeli slikarja po imenu Apel, ki je slikal ljudi in živali tako naravno, da je, lahko bi rekli, prekosil naravo. No, ta slavni slikar gotovo ni naredil nobene poteze zaman, temveč je vsako dobro preračunal; koliko potez pa naredi zaman tak domnevno modri bog, pri katerem je iz čisto posebnih, modrih razlogov dve in dve lahko ali celo mora biti sedem!

4 Pomladi je pogosto vse tako lepo in upanja polno! Ljudje se že veselijo dobre žetve, da bi dobili poplačano delo in trud. Že vnaprej se zahvaljujejo nevidnemu bitju, ki ga po svoji že od mladosti vcepljeni veri častijo kot vsemogočnega boga ali tudi kot več bogov. Toda ravno nekaj tednov pred žetvijo pridivja silen vihar in opustoši deželo tako, da dobri ljudje od pričakovane žetve ne dobijo niti toliko, kolikor je za nohtom črnega. To je pojav, ki se na zemlji, kakor daleč jo poznamo mi, vsako leto redno ponavlja v različnih deželah, včasih tu, včasih tam.

5 Zdaj pohitijo slepe, praznoverne človeške ovce k svojim brezmejno grabežljivim duhovnikom in jih vprašajo, kaj so vendar zakrivile pred bogom ali pred bogovi, da so jih ti tako hudo prizadeli! Če je duhovnikom dobro znano ljudstvo takšno, da ti zakonodajalci namesto boga ne morejo prav nič ugovarjati zakonitemu in torej od bogov zahtevanemu načinu življenja, potem duhovniki naredijo povsem dobrovoljen in sočuten obraz in tolažijo uboge ovce, kakor vedo in znajo, jih opominjajo z blagimi besedami in jim tudi kar se da predirljivo razlagajo, da je bog s tem samo preskusil njihovo potrpežljivost, moč njihove vere in zadovoljno vdanost v njegovo voljo, zaradi njih samih za večno življenje po telesni smrti!

6 Jokajočim Judom ob takšnih priložnostih zmeraj predstavijo mitičnega Joba, kar je prav dobra zgodba; in za pogane so v njihovih verskih knjigah tudi številne takšne anekdote, ki blažijo žalost ubogega ljudstva. S takšnimi tolažbami se ljudstva potem znova vračajo povsem potolažena in nekako zadovoljna domov, vdana in z upanjem na boljše čase in da jih bog zaradi tega vendarle ne bo pustil popolnoma propasti! «

34. Roklus primerja človeška dejanja z Božjimi

1 (Roklus:) »Vprašujem samo, kaj bi svetna sodišča storila s človekom, ki bi si z več pomagači dovolil šalo, da bi recimo ponoči le v majhni okolici opustošil blagoslovljena polja, karseda hudo? Mislim, da bi Rimljani takšnega objestnega malopridneža vsaj desetkrat križali, ko bi ga ujeli, ali pa ga po morebitni zdravniški ugotovitvi do konca življenja zaprli v norišnico. Toda boga kljub temu še molimo in ga imamo za neskončno modrega! Tudi prav, če se le ob tem počutimo srečni! Najvišja modrost bogov ima vendar nesporni privilegij, da v vsem stvarstvu počenja najbolj divje norčije; po mili volji lahko ropa, mori in uničuje in nihče si ne bo drznil niti pomisliti, da je naredila najhudobnejšo in noro šalo. Ampak praznovorni ljudje si vendarle upajo misliti, da prej omenjeno uničenje žetve ni bilo ravno nekaj dobrega; če bi bilo namreč nekaj dobrega, bi si ubogi, dobri ljudje gotovo prihranili pot k namestnikom bogov.

2 Le kaj se zgodi človeku, ki drugemu zažge hišo in mu s tem ne uniči le hišo, temveč tudi vse, kar je bilo shranjeno v njej in tako iz premožnega meščana naredi berača? Kolikor vem, pribijejo morilskega požigalca na križ. Ko pa gospod bog Zevs vrže uničujočo strelo na kako hišo in tako z ognjem uniči vse, je to menda nadvse dobro in modro! Gorje tistemu, ki tega ne bi tako sprejel in trdno v to verjel; temu bi potem *pontifex maximus* že dal občutiti jezo boga Zevsa na način, v primerjavi s katerim bi bil požig hiše še veliko dobro delo! Jaz pa si tu dovolim postaviti vprašanje in pravim: Če imajo ljudje, ki nadomeščajo boga, Zevsov požig hiše za tako nadvse dobro in pravično dejanje, zakaj imajo potem enako dejanje, ki ga naredi človek, za tako neznansko zavrženo slabo, da se jim zdi potrebno, da ga za to kaznujejo z najbolj mučeniško smrtjo?

3 Glede tega sodim seveda tako in pravim: Resnično dobro in resnično modro mora ostati večno dobro in modro, ne glede na to, kdo to stori; zato ne zasluži kazni! Ker pa zviti ljudje, ki na zemlji zastopajo bogove, skrivaj pri sebi, tako kot mi dobrodušni eseni, dobro vedo, da ni bogov, temveč je le prasurova navadna naravna sila, katere delovanje je zgolj naključno in šele v nadaljnjem poteku in v različnih razvejanjih preide v nujno žlahtnejše oblike, so božji zastopniki s svojo domišljijo, naravno silo alegorično poosebili v nekega boga in ga, navadno v podobi, predstavili drugim ljudem, ki niso sami nikoli nič mislili, da ga častijo in molijo.

4 Tako skovani bog se je potem tudi moral začeti gibati, seveda čim bolj čudežno! Ko je ljudstvo videlo, da bog dela raznolike čudeže, je moralo kmalu sprejeti tudi njegove ostre zakone. Gorje tistim, ki bi jih prekršili! Da pa človeštvo v slepem in neumnem strahu pred čudodelnim bogom, ki ga je nedvomno sprejelo, ne bi po zlahka storjenem grehu povsem obupalo, so nabriti božji zastopniki izmislili sredstva za spravo z razžaljenim božanstvom; zato so izumili daritve in druge mučne načine spokornosti, s katerimi lahko grešnik spet doseže prijateljstvo z razžaljenim bogom. In tako so zdaj že povsod po ljubi zemlji poleg civilnih deželnih zakonov tudi zakoni, ki izvirajo od enega ali drugega boga in so postavljeni tako, da se mora celo v vsem

še tako čist in kreposten človek vsaj desetkrat na dan pregrešiti proti njim; tako pade nekoliko v nemilosti pri svojem bogu. Zvečer, še pred sončnim zahodom, se mora s predpisanimi sredstvi očistiti, sicer ga lahko takoj doleti še hujše zlo.

5 Ne morem in nikakor nočem reči, da je to slabo; ne škodi namreč, če ima človeštvo občutljivo vest, umivanje in očiščevanje telesa pa ni še nikoli škodilo nikomur. Toda meni in meni enakim tega ne sme nihče naložiti kot zapovedi boga, ki ne obstaja. Jaz in moji tovariši vemo, kar vemo, in nihče nam ne more očitati, da smo za svoje najčistejše znanje kdaj pridobivali učence. Skrivaj pa nam bo menda vendarle dovoljeno vsaj to, da sami pri sebi rečemo bobu bob?! Nikoli ne bomo nikogar užalili, ker smo vsi skupaj človekoljubi; prosimo pa, da nas tudi drugi pustijo pri miru. Čemu jeruzalemski duhovniki neprenehoma tolčejo po nas esenih? Ostanajo naj, kar so, in mi bomo, kar smo; pred razsodiščem čistega razuma niso niti za las več od nas, in v bistvu tudi mi ne več od njih. Vendar jih mi ne preklinjamo, temveč se nam le smilijo, ker so tako zelo slepi. Kdo pa jim daje pravico, da nas preklinjajo, ko smo si vendar sami zadali hudo nalogo, da nikoli nobenega človeka ne bomo sodili in uničili, temveč bomo vsakemu le pomagali z nasvetom in dejanjem?!

6 Četudi delamo lažne čudeže - ker pravih nikoli ni bilo -, počnemo to zato, da bi toliko lažje pomagali zaslepljenim ljudem in tistim, ki hočejo ostati slepi, ker se jim po svetli, čisto človeški poti ne da več pomagati. To pa bi morali takšni duhovniki, ki se imenujejo pismouki in bi vendar le morali vedeti, pri čem so, tudi uvideti! Morali bi se združiti in delovati z nami, pa bi bilo že v nekaj letih človeštvo povsem drugačno kakor je zdaj.«

35. Roklus pokaže srce kot sedež resničnega božanstva

1 (Roklus:) »Toda ti božji namestniki v Jeruzalemu so neumni kakor nočne sove podnevi, poleg tega požrešni kakor volkovi in oblastiteljni ter ljubosumni kakor rdeč petelin, hkrati pa surovi, telebanasti in neznosni kot divje svinje! Kdo more s takšnimi sosedi živeti v miru in edinosti?! Kdo ne bi v takšnih okoliščinah upravičeno pričal proti njim?! Proti takšnim izvržkom človeštva je vendar tu in tam treba nastopiti s čisto resnico pred vsemi ljudmi in ljudem dobrohotno pokazati, s kakšnimi najsramotnejšimi lopovi imajo opraviti. S tem človeštvu gotovo ne odvezemamo nič drugega kot njihovo staro slepoto!

2 Lahko si mislite, da to starim, na srcu in duši okamnelim Abrahamovim otrokom in ravno pogodu, toda mi resnično ne moremo nič za to in zdaj bi bil pač že skrajni čas, da bi končno ta stari Augijev hlev počistili! Ti lopovi nas razglašajo za brezbožne in nas imajo za skrunilce Presvetega. Le kje je njihov bog, ki smo ga žalili, in kaj je njihovo presveto?! Morda njihov tempelj, zagrinjalo v njem, ali napol železna in napol lesena skrinja zaveze z naftnim plamenom ali poprej s stebrom dima, ki ga je bilo seveda nekoliko težje postaviti kakor naftni plamen?! Ali naj bi morda predstavljala presveto velikanska tako imenovana keruba, ali stara mana v skrinji, Aronova palica, ali stare pozavne iz volovskih rogov, ki so s svojim zvokom porušile jerihonsko obzidje, zlata Davidova harfa in njegova krona, ali celotno tako imenovano sveto Pismo, ki ga farizeji ne smejo več brati, temveč le še moliti?! Skratka, judovskega boga in njegovo presveto bi končno rad videl že kje drugje, ali ga začutil v čem drugem kot v tej antični ropotiji, v kateri ni vidno in opazno nič drugega kot stara značilno egipčanska okornost človeških umetniških rok, ki pa je še veliko bolj od-

daljena od povsem božanskega kakor modrina neba od zemlje! In kaj počnemo hudega, če ožigosamo to, kar ni pravzaprav nič drugega kot stara, najsramotojša laž?

3 Ali naj morda takšno staro zarjavelo človeško sleparijo še hvalimo, da bi judovskemu božanstvu, ki je kakor rimski Zevs zgolj nič, naredili prijetno uslugo?! Ne, česa takega pošten esen ne bo nikoli storil! Poznamo drugo presveto, in to je pošteno in vrlo človeško srce! V njem je sedež resničnega božanstva! To naj prizna vsak resničen in pošten človek v sebi in tudi v sočloveku! Če to stori, spoštuje svoje človeško dostojanstvo tudi v svojem bližnjem; če pa tega ne stori, daje sam sebi obupno slabo spričevalo in se poniža pod najbolj nerazumno žival. Da, bog lahko obstaja; toda tega najde človek le v resnični življenjski globini svojega srca, in ta resnični bog se imenuje Ljubezen. To je edino in resnično božanstvo; drugega ni in ga ne bo nikoli in nikjer. Kdor je tega zares našel, je našel počelo življenja in z njim bo našel še več, morda celo večno, neuničljivo življenje!

4 Z ljubeznijo zbirajmo v sebi ljubezen in jo s tem čedalje bolj krepimo. S tako koncentrirano življenjsko silo se bomo zlahka in zanesljivo uspešno uprli drugim sovražnim silam in si bomo kot zmagovalci s tem za večno zagotovili nadaljnji obstoj svojega življenja sredi tisočerih sovražnih sil, ki slepo vplivajo na nas, - ne sicer telesno, temveč duhovno, kar v temelju prvotno je in mora biti vsaka sila; to, kar vidimo, namreč ni več delujoča sila kot taka, temveč le njen učinek. Če pa dela splošne naravne sile pazljivo opazujemo, kmalu in zlahka odkrijemo, da so se morale sile kot deli splošne prasile konsolidirati pod pogoji, ki so nastali nekako sami od sebe, sicer ne bi mogle zmeraj enako vplivati na svet. Enake posledice zmeraj predpostavljajo tudi enake vzroke. Sila, ki se razodeva iz zmeraj nespremenjeno enakih posledic, pa mora, četudi stalno nespremenjena, vsebovati popolno zavest in imeti zadostno in jasno inteligenco za svoje delovanje; z njo se oboroži z dovolj močnim orožjem, s katerim lahko zmeraj zmaga in bo vedno zmagala v boju z drugimi, še bolj surovimi silami; če bi namreč lahko bila premagana ali povsem uničena, se tudi to, kar je s svojim delovanjem ustvarila, zanesljivo ne bi nikdar več pojavilo. Predpostavimo, da bi nevidno silo, iz katere delovanja na primer nastane figa, lahko uničile druge sile, potem se tudi nobena figa ne bi pojavila nikjer več.

5 Če pa po takšnem opazovanju že moramo priznati nešteto sil, ki učinkujejo zmeraj enako kot nujno neuničljivo konsolidirane, in tudi vidimo, kako se celo mi ljudje glede na svojo obliko in prvotne lastnosti nenehno obnavljamo, lahko povsem zanesljivo domnevamo, da se je tudi tista sila, iz katere smo nastali, za večno konsolidirala kot trajno življenjsko počelo. Če pa se je ohranila ta, se lahko konsolidira in potem obstaja za večno tudi vsako človeško življenje, če je v resnici našlo svoje življenjsko počelo in ga s pravimi sredstvi kultiviralo. Menim namreč, da življenjski sili, ki se zaveda sama sebe in je misleča, potem ko se je temeljito našla, povsem spoznala sebe in svojo okolico, ne bi smelo biti ravno pretežno iznajti sredstev, s katerimi lahko za večno odločilno kljubuje nadmočni, vendar le surovo in slepo delujoči sili, kot to kažejo tudi ljudje na tem svetu. Spustite vse orkane in milijon strel nad egiptovske piramide! Ali bodo lahko škodovali ljudem, ki živijo v njihovih katakombah? Skratka, že na tem svetu ljudje kažejo, da se znajo prav dobro zavarovati pred najbolj surovo in hudobno delujočimi silami. Kdo jih je tega naučil? Izkušnja, njihov ostri razum in nujnost!

6 Če zmore to na splošno še zelo malo izobražen človek, koliko bolj bo to zmoglo konsolidirano duhovno življenje! Tako imamo na znanstvenem polju tudi utemeljen

obet za življenje človekovega duha, potem ko odpade telo, in za to ne potrebujemo niti Zevsa in prav tako malo indijskega lamo in judovskega Jehova; čisti razum nam daje to v najčistejši in najjasnejši svetlobi.

7 In tako, moj visokorodni prijatelj, sem ti jasno in razumljivo pokazal razloge svojega dozdajšnjega ateizma in tudi to, da moji razlogi gotovo niso za lase privlečeni, temveč so utemeljeni z mnogimi izkušnjami. S tem pa se nikakor nisem hotel za vedno rešiti teizma! Pokaži mi druge razloge, pa bom teist!. Kako je zdaj s to čudežno nastalo hišo, namenjeno Marku in njegovi družini? Samo nakaži mi, zdaj me vendar že povsem poznaš!«

36. Cirenij napoti Roklusa k Rafaelu

1 Cirenij od samega začudenja nad Roklusovimi izkušnjami in njegovim pravilnim presojanjem pojavov - tako glede moralno-političnih življenjskih razmer ljudstev, njihovih mnogovrstnih šeg in navad, verskih kultov in tudi na še širšem področju naravnih pojavov vseh vrst, ni vedel, s kakšnimi kolikor toliko trdnimi razlogi bi mu lahko odgovoril; vse Roklusove predstave so namreč temeljile na trdnem temelju izkušenj, katerim se, strogo vzeto, sploh ne da ugovarjati. Duhovščino je Cirenij še predobro poznal in je vedel, na kakšnem temelju je uganjala svoje stare, mračne neumnosti. Poleg tega je v Roklusu spoznal dobrega in nadvse nesebičnega človeka, ki je postal esen samo zato, da bi z vsakim sredstvom, ki ni v nikakršnem nasprotju s humanostjo in resnično ljubeznijo do vseh brez svoje krivde slepih ljudi pomagal zmeraj in povsod trpečemu človeštvu. Skratka, Cirenij je bil čedalje bolj ogret za Roklusa.

2 Tudi drugi gostje se niso mogli dovolj načuditi izrednemu razumu tega esena in so znova in znova obžalovali, da se Roklus še ni seznanil z Menoj. Vsi so bili že do skrajnosti napeti, kaj bom k vsemu temu rekel Jaz. Toda Zame še zmeraj ni napočil čas, da bi začel nekako razpravljati z Roklusom, ker je vendarle v srcu skrival še marsikaj, česar ob tej zelo odkriti priložnosti še ni pokazal; toda za nadaljevanje razprave Cirenij ne bi bil Roklusu več dorasel.

3 Zato sem skrivaj poklical Rafaela in tudi Cireniju namignil, naj Roklusu zdaj predstavi Rafaela in mu pove, da se bo odslej pogovarjal z njim ta mladenič, ker se ima on (Cirenij) za preslabotnega in premalo izkušenega, da bi Roklusovi vsekakor solidni ostrini razuma ponudil takšne nasprotne razloge, ki bi uničile ostroumnežev ateizem; toda ta mladenič bo Roklusu lahko ponudil najbolj utemeljene nasprotne razloge, o tem je lahko povsem prepričan.

4 Cirenij se je nato spet obrnil k Roklusu in mu to naznanil.

5 Roklus pa je takoj nato rekel Cireniju: »Najljubši, visokorodni prijatelj, če ti kot modri stari kraljevskega porekla, ki že tako dolgo opravljaš vladarsko službo, s številnimi bogatimi izkušnjami in znanjem ne upaš razpravljati z menoj, kaj bo potem počel z mano ta nežni mladenič, ki očitno nima niti dvajset let? Ali imaš moje razloge za tako slabe in prazne, da mi nanje nočeš odgovoriti?«

6 Cirenij reče: »Ne, ne, nikakor ne, ampak stvar je natanko taka, kot sem ti povedal! Mladeniča pa najprej preskusi in potem presojaj!«

7 Roklus reče: »No, dobro, bomo že videli, kje je našel kamen modrih!«

8 Nato se Roklus obrne na Rafaela, ki je že stal poleg njega: »No; povej torej, kaj razumeš! Če lahko moje izkušnje izničiš ali prizadeneš moj razum s slepoto, tedaj me boš videl kot slaboten trs, ki ga vsak veter zlahka upogne kamor koli; če pa me

pustiš takega, kot sem, ti bo težko uspelo, da bi me s svojimi izkušnjami spremenil! Videl si namreč lahko komaj kaj več kot Rim in skusil to, kar te je doletelo na potovanju semkaj! Gotovo še nikoli nisi bil v Egiptu, deželi stare modrosti in še zdaleč nisi iz izkušnje spoznal, koliko vrst verovanja v enega ali več bogov in boginj imajo različna ljudstva, in ti se hočeš v izkušnjah spoprijeti z nami dvanajstimi velikani? Dobro torej, saj nimam nič proti; videli bomo, kako razvit si! Pripravi se torej in zavrni moje povsem ateistične razloge in mi pokaži boga, ki se ujema s človekovim čistim razumom in s človekovim najbolj notranjim življenjskim počelom, ki je očitno ljubezen! O kakšnem drugem bogu pa nam nikar ne govori; že vnaprej ga bomo zavrgli, ker drugega ne more biti in ga tudi nikoli ne bo! Če mu je tako prav, naj začne pometati z nami!« .

37. Rafael opisuje Božje bitje

1 Rafael reče: »Ljubi prijatelj, nekoliko prezgodaj si se po nepotrebnem razvnel proti meni! Dovolj najprej, da tudi jaz spregovorim s teboj nekaj besed, potem pa se bo že pokazalo ali sem ti dorasel!

2 Poslušaj, že vnaprej si mi prepovedal, naj ti ne naprtim nobenega drugega boga kot edino tistega, ki ga priznava tvoj razum! In glej, tudi jaz sam resnično ne poznam nobenega drugega kot Tega, ki si Ga našel ti s svojim razumom! Razlika med nama je le v tem, da si si ti želel takšnega Boga, ki Ga jaz, in to mi je v najvišjo čast, osebno poznam, obenem pa sem zelo počaščen, da sem Njegov zmeraj nadvse ustrezljivi služabnik.

3 Ta edini resnični Bog je čista ljubezen in šele iz ljubezni najpopolnejša modrost in po tej modrosti vsemogočen.

4 Ta Bog je obenem najvišji red, resnica, pravičnost in svetloba in življenje samo, in vsa bitja in stvari na tej zemlji - Zemlja sama z vsemi svojimi duhovi in elementi, Luna, Sonce in vse neštete zvezde, ki niso nič drugega kot neznansko velika nebesna telesa, nekatere neštetokrat večje od te Zemlje, ki je prav tako krogla kot lune in sonca, ki jih nisi nikoli videl drugače kot krogle; zadnja, namreč Sonce, je kar milijonkrat večja od te naše Zemlje -, vse to so dela istega Boga, ki je v Svoji pralastni bitnosti povsem tak, kot si Ga predstavlja tvoj resnično zelo očiščeni razum!

5 On ve za vse slabe in napačne predstave, ki jih imajo o Njem, in tudi nenehno obuja ljudi, ki Ga prav pojmujejo; toda leni in slepi ljudje na tem svetu tega navadno nikoli ne razumejo prav in ostajajo pri svojih neumnostih, navajenih iz davnine.

6 Seveda si mislil, da tak resnični Bog vendar ne bi mogel tako dolgo gledati in trpeti grozot ljudi. Njemu kot vsemogočnemu zapovedniku bi vendar moralo biti mogoče, da bi uničil vse te hinavske grdobije. V bistvu imaš prav.

7 Čutim in mislim enako kot ti; pri tem mi je toliko teže, ker imam tudi jaz, kot že dolgo popolnoma konsolidirano duhovno živo bitje, vso oblast, če bi bilo potrebno, da s svojo voljo v trenutku spremenim, če bi bilo potrebno, za tvoje čute v popoln nič vse tiste gore, ki tam štrlijo nad morjem; če bi lahko napravil nekaj pa tega ne smeš, je gotovo bolj bridko, kot če bi nekaj hotel napraviti, pa tega ne bi mogel!

8 Da pa kljub oblasti, ki jo imamo, ne smemo udariti, četudi bi še tako želeli, izvira iz tega, ker je na tem svetu za vsakega človeka pomembno - kot si ob koncu svojega pogovora s Cirenijem prav dobro pripomnil -, da se namreč vsak pravi človek sam najde in se konsolidira kot konkretna življenjska sila, sicer se proti stalnemu in sovražnemu vplivanju velemočnih sil ne bi mogel ohraniti za večno kot svobodno in

samostojno bitje! Čeprav se nisi izrazil s temi mojimi besedami, pa vendar tvoje pomenijo isto.

9 Zdaj boš že uvidel, da ni mogoče z najdebelejšimi gorjačami tolči po človeku tu na tej zemlji, kjer mora sam konsolidirati svoje najbolj notranje življenjsko počelo, brez vsake tuje, nasilne pomoči, povsem po spoznanjih in svoji najsvobodnejši volji. Dokler ljudje kjer koli sami iz sebe iznajdejo takšno življenjsko ureditev, v kateri je mogoč tako moralni kot telesni obstoj, naj živijo v njej tako dolgo, dokler se preveč ne izrodijo. Ko pa se pri nekem ljudstvu to zgodi, je tudi Gospod nebes in zemlje zmeraj navzoč in vodi izrojeno ljudstvo spet nazaj v pravo življenjsko ureditev, in to se dogaja pravkar pri judovskem ljudstvu.«

38. Smisel spokornih del v Indiji

1 (Rafael:) »Bil si res v Indiji in si videl marsikatero zlorabo, posebno hude pokore. Za povsem razumskega človeka je to očitna norost, povezana z vsaj na videz grozljivo samovoljo tamkajšnje duhovniške kaste. Vendar pa to le ni povsem tako, kot je videti. To ljudstvo živi v deželi, ki ima na zemlji največjo sposobnost vegetacije tako za rastline kot tudi za živali in ljudi. Pojdi v tej deželi v gore, po tamkajšnjih gozdovih boš lahko hodil več dni, preden boš na še tako starem drevesu našel vsaj eno suho vejico, in če odlomiš od drevesa vejo in jo položiš nekje na prostem celo na peščeno zemljo, boš po enem letu našel vejo še povsem zeleno in pogosto celo ukoreninjeno.

2 Tako imajo rastline in živali, posebno v sredogorju obilo možnosti za življenje. Tam lahko živali ali tudi človeku zadajo že kar hudo rano, pa mu ta ne bo povzročila posebno velikih bolečin, ker že tamkajšnji zrak deluje bolj zdravilno kot tukaj najbolj zdravilni obliž. Če te tu kdo udari s palico ali šibo, te bo kar nekaj dni bolelo; tam lahko dobiš tisoč udarcev s šibo, pa komaj čutiš en udarec za drugim. Poskusi si zabosti žebelj v meso tukaj, pa boš že občutil neznosno bolečino! Otekel boš, lahko se bo vnelo, celo smrtni prisad se mogoče pojavi, ali pa se rana začne gnojiti in ti povzročati neizrekljive bolečine; v prej omenjenih območjih Indije pa sploh ne! Več let lahko hodiš okrog z žebljem, zabodenim v meso, pa kmalu po zabadanju ne boš čutil skoraj nobene bolečine več zato, ker je zrak tam tako balzamsko zdravilen, da se rane skoraj nikoli ne morejo vneti. Če ni vnetja, pa tudi posebne bolečine ni, vsaj neznosne ne.

3 Obenem pa so tam ljudje, ker so navdušeni nad elementi naravnega življenja, vedno zelo vzburjeni in bi posebno, kar zadeva spolni nagon zašli v izrojenost, kakršne ni nikjer na svetu. Od tega jih večinoma odvrnejo ostra spokorna dela. Z močnim samopremagovanjem meso tako rekoč ubijejo in k temu jih nagiba globoko vtisnjen strah pred peklenskim ognjem, ki jim ga duhovniki opisujejo tako živo, da jih že ob opisu začčenja pošteno peči; ognja se namreč Indijec najbolj boji, ker mu ta že tu povzroča najhujše bolečine, ki jih lahko občuti njegovo meso. Z ostrimi spokornimi deli, ki jih Gospod Bog doslej in še dolgo v prihodnje dopušča in prenaša, se duša teh ljudi ohranja v svoji človeški življenjski obliki in je potem za večno onstranstvo sposobna preiti v višjo življenjsko popolnost.

4 Seveda mi boš ugovarjal in rekel: 'Le prav znanstveno izobrazimo to ljudstvo in potem gotovo ne bo zašlo v vse mogoče spolne izrojenosti!' - Ne bi šlo, moj cenjeni prijatelj, kljub tvojemu še tako čistemu razumu! Ljudstvom, pri katerih je domišljija po naravi preveč prebujena, je znanost resničen življenjski strup! Predpostavimo, da

bi Indijci z bogato domišljijo in veliko močjo predstavljanja imeli znanje Grčije, Rima in Aleksandrije, - vsa zemlja ne bi bila varna pred njimi! Z različnimi spretnostmi in znanjem bi dobili le sredstva, da bi postali eno najstrašnejših in najbolj pokvarjenih ljudstev na zemlji; kmalu bi namreč spravili na dan stvari, ki bi v najvišji meri presegle vse, kar so nekoč naredili Babilon ter Ninive in ves Egipt, Atene in Rim. Gore bi se morale ukloniti njihovi samovolji, zgradili bi mesta, ki bi se kmalu razprostirala po vseh rodovitnih deželah, reke in potoke bi zajezili, da bi nastala neznanska jezera. Skratka, v vso znanost vpeljani Indijci bi postali najstrašnejše ljudstvo na vsej zemlji, četudi imajo zdaj še tako blago srce in krotak obraz!«

39. Nevarnosti visoke znanstvene izobrazbe

1 (Rafael:) »Sicer pa ljudstvo, ki ima veliko domišljijo, ne bo nikoli preveč znanstveno izobraženo tudi zato, ker prevelika moč predstavljalnosti in domišljija, ki iz nje izhaja, zmeraj delujeta zaviralno proti temu. Tem ljudem bolj prija, da v svoji domišljiji gledajo različne bedaste podobe, kot da logično pravilno razmišljajo o tem ali onem pojavu; sicer pa stroge pokore, ki si jih videl, niso ravno tako zelo pogoste, kot misliš in kot so ti povedali. Kajti bogataš se odkupi, reveža pa pokličejo k pokori samo tedaj, ko je zagrešil kakšen že res hud zločin proti obstoječim zakonom. Potemtakem imajo v Indiji do zdaj še takšno patriarhalno ureditev, proti kateri ni treba kar takoj udariti z neba z bliskom in gromom. Seveda je neizmerno veliko najbolj neumnega praznoverja, proti kateremu se je treba bojevati; toda ker takšno praznoverje zmeraj najobilnejše rodi sad pri vseh tistih ljudstvih, ki imajo zelo živo domišljijo, tudi proti temu ni treba udariti takoj in z najmočnejšimi gorjačami.

2 Še vedno je bolje prepustiti ljudstvo praznoverju, kakor ga vpeljati v vso znanost; praznoverje namreč Indijce priveže na njihovo zemljo, znanost pa bi jim še prehitro dala orlovska krila, in potem bi se takoj pogubno razširili po vsej zemlji. Da, ko bi bilo mogoče vse indijsko ljudstvo z eno potezo brez njegovega truda prestaviti v najčistejšo znanost, bi nekaj časa strmeli, kako so mogli tako dolgo prenašati veliko in nesmiselno neumnost, da jim je vladala. Kmalu nato pa bi se tako zelo razsrdili nad svojimi duhovniki in drugimi osebnostmi drugih ljudstev, da bi jih kmalu vse pobili. Lotili bi se očiščevanja in zemlja bi pordečela od krvi. In kaj bi nazadnje s tem pridobili? Neumni del ljudstva bi seveda pomendrali, iz znanstveno prebujenih ljudi pa bi nastali sami krvoločni tigri!

3 Da bi bilo to res, dokazuješ ti kot povsem razumski človek s svojo veliko jezo nad vsemi božanstvi in posebno nad njihovimi tako imenovanimi namestniki. Ko bi ti imel mojo oblast! O gorje, kako hitro bi pokončal vso duhovščino po vsem svetu! Toda kaj bi bilo potem z drugimi ljudmi, ki so povsem odvisni od svojih duhovnikov in se jim kot ovce pastirjem dajo voditi na vse strani?! Bi lahko z avtoritarno odločitvijo tudi njih prestavil v svoj čisti razum? Povem ti: to bi bila težka naloga! Če bi potem vsi vedeli enako veliko, bi tudi vsi morali imeti enako veliko gmotnih sredstev, da ne bi pomrli od lakote. Če bi namreč prišel do svojega soseda in bi mu ponudil svoje usluge in rekel: 'Znam to in ono!', bi sosed rekel: 'Isto znam tudi jaz, sem se že dolgo po tem ravnal in od nikogar nič ne potrebujem! Vsak naj skrbi sam zase!'

4 Ko bi rekel oče otrokom: 'Naredite in se učite to in ono!', bi otroci rekli: 'Kaj naj še naredimo in se naučimo? Saj vendar znamo in razumemo vse, kar znaš in razumeš ti in se po tem ravnamo! Kaj še več zahtevaš od nas?'

5 Ko bi v starosti, ko vsak človek postane slabotnejši in bolehen,

potreboval služabnika, in bi prvemu, ki bi ti lahko pomagal, rekel: 'Glej, postal sem slaboten in potrebujem tvojo pomoč, dobro ti jo bom plačal in ko umrem, te bom postavil za svojega dediča!', - veš, kaj bi nagovorjeni rekel pomoči potrebnemu? Poslušaj, rekel bi mu ravno to, kar bi ti sam rekel nekemu, ki bi te nagovarjal za stalno telesno službo! Takemu bi rekel: 'Prijatelj, nikomur mi ni treba biti za hlapca ali služabnika, saj sem sam prav tako premožen kot ti in mi ni treba opravljati službe, da bi si v potu svojega obraza zaslužil, kar potrebujem za življenje! Kdor mora, naj se muči za svojega bližnjega; jaz se ne bom!' - Glej, tako kot ti zdaj govorim, je bilo veliko stoletij v starem Egiptu! Vsi ljudje so postali silno modri in vsak je bil bogat.«

40. Nastanek suženjstva

1 (Rafael:) »In kakšne so bile posledice? Glej in poslušaj: Nihče več ni hotel biti hlapec svojemu bližnjemu, nazadnje je vsak delal in živel zase, za korist svojega bližnjega pa za nobeno ceno ni bilo mogoče dobiti nikogar. Ljudje so končno le spoznali, da je tako preskrbljeno življenje pravzaprav zelo bedno. Najprej so spoznali to pomanjkljivost starešine ljudstva, oni so namreč predvsem potrebovali postrežbo, in so se posvetovali, kako bi si lahko pomagali. Najmodrejši med njimi je rekel: 'Zemlja je velika; pojdimo in preverimo, ali ni nikjer ljudi, ki so revni in bi nam za dobro plačilo radi služili!' Šli so v Azijo in kmalu našli, kar so iskali. Bližnji majhni narodi iz Azije pa so kmalu opazili, kaj manjka prebogatom Egipčanom, hodili so naprej po azijskih deželah in si kupovali služabnike, da bi jih potem še dražje prodajali v Egipt. In glej, tako je nastalo suženjstvo in trgovina s sužnji, ki je dandanes žal že nekaj vsakdanjega. Ali lahko povelečuješ tak sad nekdanje previsoke splošne modrosti starih Egipčanov?

2 Toda stari modri Egipčani so iz te izkušnje postali pametni in svojih služabnikov za nobeno ceno niso vpeljali v svojo veliko modrost; ta bi namreč iz njihovih služabnikov lahko hitro naredila bogate ljudi, ki jim ne bi več dišalo služenje in delo, in oni, stari modreci, potem spet ne bi imeli nikogar, ki bi jim zvesto in po želji stregel in zanje delal.

3 Ali si pa tudi v Indiji videl sužnje, se pravi kupljene? Gotovo da ne! Seveda, tam so sužnji lastnega praznoverja, in tudi to je hudo, vendar pa ne tako hudo kakor trgovina s sužnji! S prodanimi in kupljenimi sužnji ravnajo kakor s tovarno živino, ne privoščijo jim nikakršne duhovne izobrazbe. Slepo morajo ubogati, tiho potrpeti in živinsko garati, sicer jih samovoljno, najhujše trpinčijo brez odgovornosti pred kakšnim svetnim sodiščem! Celu uboja sužnja, če ga je odredil gospodar, po zakonu ne preganjajo! Le če ti ubije sužnja sosed, ti je dolžan povrniti povzročeno škodo.

4 In glej, ta človeška beda je in še zmeraj ostaja kot posledica tistega časa v Egiptu, ko je bilo človeštvo na splošno zelo modro in premožno in ni nihče trpel kazni za storjeni prekršek, ker ni imel niti najmanjšega razloga, da bi se pregrešil zoper svoje sosede; vsak je imel toliko, kolikor je potreboval za življenje, in mu leta dolgo ni bilo treba svojega soseda za kaj prositi! Ko pa se je pojavilo suženjstvo, so izumili take zakone, po katerih okrutno ravnanje lastnika sužnjev ni veljalo za pregreho. Kjer pa ni mogoče grešiti - čemu bi potrebovali spokorna dejanja?«

41. Egoistično gospodarjenje starih Egipčanov in zle pomanjkljivosti letega

1 (Rafael:) »Ko pa so pozneje zaradi dela sužnjev gospodarji dežele postali različno bogati, tako da so nekateri postali veliko bogatejši od drugih, so se kmalu oglasili nevoščljivost, spori in prepiri in šele potem se jim je zdelo nujno narediti meščanske zakone, ki se jih je moral držati vsak, celo *var* (*faraon* = pastir) ni bil izvzet. Tedaj so tudi začeli sužnje kultivirati s tem, da so jih naučili - seveda zelo prikrite pojme o božanstvu, in tako so za vsako vidno delovanje, ki izhaja iz Boga, takoj postavili alegorično osebnost in jo kot božanstvo dali sužnjem v čaščenje. Tako so sužnji, ki so sčasoma postali zelo močni, postajali krotkejši in blažji in so bolj potrpežljivo prenašali svojo usodo; zelo so se namreč bali nevidnih oblastnikov, saj so bili zaradi skrivnih umetnij Egipčanov prepričani, da takšni bogovi resnično obstajajo in da se z njimi ni šaliti.

2 Če sužnji, kot že rečeno, ne bi postali zelo močni in številni - ker so se tako množili in ker so jih dvakrat na leto znova nakupili - jih stari Egipčani nikoli ne bi mogli naučiti poznavanja lažnih, še manj pa resničnih bogov; le strah pred surovo fizično silo in močjo sužnjev je prisilil stare pramodre Egipčane, da so sužnje seznanili z nekakšnimi pojmi o božanstvih.

3 Zdaj pa si sam zamisli položaj starih modrih Egipčanov! Bili so modri in bogati; kar je imel in razumel eden, to so razumeli tudi drugi, bili so tudi enako premožni, in torej nikomur ni bilo treba služiti kruha pri sosedu; večinoma je vsak s svojimi otroki oskrboval le svojo lastnino. Dokler so bili ljudje še mlajši in krepkejši, je takšno modro egoistično gospodarjenje še šlo kar dobro; ko pa so se ljudje postarali in so postali slabotnejši in bolehnji, se je v njih prebudilo hrepenenje po postrežbi. Toda kdo naj bi jim stregel? Praviš: 'Njihovi otroci!' to bi bilo kar prav, toda v tistem času Mojzes ljudem še dolgo ni oznanil Božjih zapovedi. Po njihovih naravno modrih zakonih pa otroci v odnosu do svojih staršev niso veljali nič manj kot vsak drug svoboden človek. Otroci so služili staršem in jih ubogali le, dokler niso postali godni za možitev. Potem so bili svobodni in niso imeli nobenih obveznosti do staršev več; njihov čisti razum jim je namreč postavil to modro pravilo, po katerem so otroci, kot delo svojih staršev, le-tem prav tako malo dolžni, kot hiša svojemu stavbeniku, razen da kdo v njej stanuje - 'kako', je stvar stavbenika in graditelja. Če je hiša dobro zgrajena, bo tudi bivanje v njej dobro in prijetno; če pa je hiša slabo in površno zgrajena, bo tudi slabo bivališče, ampak za to ni kriva hiša, temveč stavbenik.

4 No, starši bi svoje otroke seveda radi vzgojili tako, da bi jim služili vse življenje; toda otroci so se vsega naučili od svojih staršev, večkrat bolj praktično kot teoretično, in tako so postali modri egoisti kakor njihovi starši, in zato so bili starši prisiljeni, da so se ozrli za tujimi služabniki. Ti so prišli in služili; in čisti razum starih modrecev jim je govoril: 'Če hočemo, da ostanejo ti ljudje naši stalni služabniki, ne smejo izvedeti nič od naše modrosti, sicer bi nazadnje postali kot naši otroci, ki nam tudi nočejo služiti, ker poznajo vso našo modrost!'

5 Sužnji so torej dolgo ostali zelo neumni in niso dobili nobenega drugega pouka razen tega, kar so morali delati kot služabniki in hlapci. Toda sužnji so se zelo množili in začeli spoznavati svojo moč, te pa so se začeli stari modreci skrivaj zelo bati! Tedaj je čisti razum svetoval modrecem: 'Naredite kmalu iz njih ljudi, sicer vas bodo raztrgali kot velika čreda naj krvoločnejših živali!' Šele potem so za sužnje, ki so se jih bali, iznašli znana božanstva in so naredili tako, da so božanstva pred očmi sužnjev delala vsakovrstne čudeže. S tem so sužnje zastrašili in zdaj so kot posebna kasta ljudi prostovoljno služili starim Egipčanom s podvojeno pridnostjo. Šele s tem

je stari Egipt zacvetel v najvišji stopnji, privabil je mnoge tujce, med katerimi so bili tudi nevoščljivci in izdajalci, ki so pozneje povzročali velike težave.

6 Glej, to so sama dela človeškega čistega razuma, ki se mi zdi kot človek, ki začne teči navzdol po visoki in strmi gori, in se, ko dobi pravi zalet, ne more več ustaviti. Posledice tega pa si zlahka predstavljaš.«

42. Državna ureditev starih Indijcev

1 (Rafael:) »Indijci so svoje stvari uredili veliko pametneje! Ljudstvo ima svoje neškodljivo praznoverje, pri tem pa vendarle veruje v najvišje Božje bitje in v njegove svetne namestnike, ki neprenehoma zavzeto skrbijo za ohranjanje starega stereotipnega reda, da nikakor ne bi dodali kaj novega, pa tudi ničesar, kar vsebujejo stare knjige, ni bilo dovoljeno odvzeti. In tako bo Indijec tudi po tisoč letih še povsem to, kar je zdaj in je bil že pred precej tisočletji. Najhujše pri njem so njegove pokore in to, da mora biti sam sebi sodnik.

2 Proti samemu sebi je lahko strog nad vse človeške pojme, ker se tistemu, ki sam svobodno hoče, ne godi nobena krivica; zato pa je pri Indijcih dobro, da pri njih ni nobenega opravljanja in nobenega izdajalca. Nihče ne obtožuje svojega bližnjega in med mnogimi milijoni ljudi tudi ni nobenega škodoželjnega! V tem pa je tudi vzrok, zakaj so Indijci postali tako staro ljudstvo in bodo še starejše. Sčasoma, ko bodo prišla k njim morda tuja ljudstva in jih bodo naučila drugih religij, drugih šeg in navad, bodo tudi postali nemirnejši in nezadovoljnejši, ne bodo več obsojali sami sebe in ne opravljali pokore; zato pa bodo sodili druge, jih preganjali in jim nalagali najtežje pokore. Kmalu bodo postali kakor farizeji v Jeruzalemu, ki svojim vernikom tudi nalagajo najneznosnejša bremena in sodijo vsakogar; toda nad seboj ne trpijo nobenega sodnika in se niti z mezincem ne dotaknejo nobenega bremena in obveznosti. - Se ti zdi to dobro ali boljše od tega, kar si našel pri najnedolžnejših Indijcih?»

43. Religiozna zveza Indije s Kitajsko

1 (Rafael:) »Glej, nad Indijo, onstran najvišjih gora te zemlje, je še eno zelo veliko cesarstvo, ki ima najmanj petkrat toliko ljudi kakor rimsko. Vsi tisti ljudje imajo skoraj isto znanje o Bogu kot Indijci. Živijo kar najbolj urejeno in mirno, so zelo zmerni, trezni, skromni, delavni, vztrajni in polni najbolj slepe pokorščine do svojih učiteljev in voditeljev, njihov popolni gospodar je cesar, ki najbudneje skrbi, da ne more nikjer noben tujec prodreti v njegovo veliko deželo. V ta namen je tudi vso svojo deželo, kjer ima bolj ravninske meje, odrezal od mejnih dežel z najmogočnejšim zidom, čez katerega ne more prodreti nobena sovražna vojska. Zid je tudi enakomerno utrjen s stolpi, v katerih neprenehoma preži straža, dovolj močna, da najodločneje zavrne vsako tuje približevanje.

2 Le bramahov (*brau ma* = prav ima) sel iz visoke Indije ima vsako leto enkrat priznано pravico, da pride čez ta zid v deželo, ker mora kot prinašalec lamove pohvale ali graje le-to v težki zlati dozi izročiti neposredno samemu cesarju. Ta sel pride sicer z velikim in najsijajnejšim spremstvom ob določenem času na določeno mesto do zidu in začne spodaj povzročati velik hrup. Nato spustijo čez visoki zid košaro. Samo sel sme stopiti v košaro, v kateri ga potem potegnejo kvišku; njegovo spremstvo pa mora potem čakati tako dolgo, da se sel spet vrne.

3 Sla pa nosijo od zidu približno dvajset dnevnih poti daleč v nosilnici, iz katere ne more videti nič drugega kakor nebo. Sele v velikem cesarskem mestu, ki ima več prebivalcev kot vsa Palestina, ga spustijo na tla in z vsemi častmi odpeljejo k cesarju. Tam preda cesarju zlato dozo z njeno vsebino in mu razodene željo velikega lame; nato ga cesar najbogatejše obdari in milostno odpusti. Takoj nato se začne njegova pot nazaj, ki je na las enaka potovanju tja.

4 Ob potovanju božjega sla k cesarju in od cesarja spet domov, se velika množica ljudi zmeraj vsuje ob cesto, po kateri z nepopisno veliko ceremonijo nosijo k cesarju sla, ki ga pri vstopanju in izstopanju seveda ne more videti nihče, razen zaupnih nosačev.

5 Če vprašaš ljudstvo, zakaj nikoli ne more videti božjega sla in še manj govoriti z njim, ti bo ljudstvo, polno največje ponižnosti, odgovorilo: Že takšna zahteva bi bila nikoli odpustljiv greh. Milost velikega Boga je že nadvse preobilna, če le od daleč vidimo, kako nosijo svetega sla velikega Boga; s tem dobi vsak, ki je to videl, toliko blagoslova, da zadostuje v preobilju za deset let še za desetkrat sto tisoč drugih ljudi velikega cesarstva, o katerem mislijo, da se nahaja ravno v središču sveta. Tako so nevedno ljudstvo naučili in jim to trdno verjame.

6 Sel sam sicer tudi ve za to vero; ve pa še nekaj drugega, namreč, da pod smrtno kaznijo sploh ne sme videti dežele in njene ureditve, da ne bi mogel česa izdati. Izdaja države je namreč v tej deželi največji zločin, ki ga celo za komaj opazno malenkost takoj najostreje kaznujejo. Ljudstvo tega cesarstva pa je ob vsej svoji neumnosti vendarle zelo zvesto, resnicoljubno in nadvse poslušno. Ali se lahko jeziš, če voditelji držijo ljudstvo nevedno in zanj skrbijo, ob tem pa je leto povsem srečno, čeprav cesar in njegovi prvi služabniki sami zase vedo nekaj povsem drugega? Ali ni vse to tako kakor v vašem esenskem redu? Je potem Bog nemoder in krivičen, če vse to dopušča in prenaša, dokler ostaja ljudstvo potrpežljivo in ponižno, in da prenaša tudi vas, nasladne esene? - Povej zdaj, moj prijatelj, ali mi lahko kaj ugovarjaš?«

44. Roklus pripoveduje o čarovnijah indijskega čarodeja

1 Roklus, katerega oči so postajale čedalje večje, kolikor dlje je poslušal domnevnega mladeniča, je razburjen od velikega začudenja zaklical Rafaelu: »Mladenič, poslušaj vendar! Komaj šestnajst let šteješ in že imaš spoznanja in izkušnje, ki bi si jih drug pošten človek ob vsej prizadevnosti lahko pridobil komaj pri šestdesetih. Zdaj nočem govoriti o tem, da si me zares spreobrnil k sprejetju enega resničnega Boga, ki je ravno tak, kot si Ga je moje srce skrivaj že dolgo želelo, in glede tega zdaj sploh ne morem ugovarjati; zanima me le, kako in kdaj si prišel do teh spoznanj in izkušenj.

2 Ti poznaš cesarstvo še za Indijo, o katerem sem komaj nekajkrat slišal govoriti, in sicer samo v Indiji. Neki Indijec mi je namreč povsem prostodušno pripovedoval o tem tako čudežne reči, da sem komaj zadrževal smeh. Sele zdaj dobivam iz tega, kar si nam povedal, pravilnejšo predstavo o tem pravljičnem kraljestvu, katerega prebivalci naj bi imeli najboljše razvito industrijo, umetnost in obrt. Da, seveda imaš glede vsega prav in videti je, da najboljše poznaš tudi magijo vseh ljudstev; sicer gotovo ne bi omenil nekakšne vsemogočnosti, ki jo imaš v lasti.

3 Zdaj seveda uvidim, četudi še nekoliko nejasno, da božanstvo iz resnično nadvse modrih razlogov dopušča, da se vse na zemlji dogaja tako, kot je zdaj, ker mu gre le

za razvoj duše, ne pa za blagor človeških teles! Toda zdaj sploh ne gre za moje popolno spoznanje ali nespoznanje o tej stvari, tudi nobene stare libanonske cedre ni mogoče podreti z enim udarcem - zdaj gre preprosto edino in samo za to, kako si vse to doživi!

4 Sploh ti ni treba več pripovedovati, kako je nastala nova palača starega Marka z vrtom in pristanom ter njegovimi novimi ladjami; očitno stojiš pred menoj kot čarodejni gradbenik in si se že izdal kot tak, najbrž namenoma, da bi me preskusil, ali kljub svojemu prebujenemu razumu nisem preneumen, da bi razumel te tvoje besede, ki si jih navrgel kar tako.

5 Področje magije je neznansko in brezmejno in celo največji mojster v tem ni in ne ostane nič drugega kot šolarski vajenec. Mi, eseni, med nama rečeno, se gotovo spoznamo na to, ker imamo v svoji službi vendar perzijske in egiptovske čarodeje, ki zmorejo narediti čudeže, ob katerih se mi prav pošteno vrtili v glavi, čeprav jaz sam v tej zadevi nikakor nisem laik; toda ne glede na to sem v Indiji videl čarodeje, ki so tam delali reči, v primerjavi s katerimi je naša magija čista otroška igra! Tisoč funtov zlata bi dal za to, da bi me kraljevi čarodej v Thibi naučil le nekaj svojih neprekosljivih čarovnij; toda z nobenim denarjem ga ni bilo mogoče pripraviti do tega.

6 In tako si tudi ti lahko posvečen v skrivnosti, o katerih se meni ni nikoli niti sanjalo, in lahko uporabljaš svoje nevidne pomagače in služabniške naravne duhove, kakor jih le hočeš in tako zlahka v trenutku postaviš celo goro in toliko laže takšno hišo itn. Od prej omenjenega čarodeja v Thibi sem namreč videl, kako je v trenutku iz prostrane pokrajine pred menoj naredil jezero, iz katerega je molelo več otokov in na njegovi gladini je plul o več ladij. Jezero smo lahko gledali kar nekaj trenutkov; nato je čarodej napravil gib in prejšnja pokrajina je bila spet nepoškodovana pred nami.

7 Seveda nas je v ta namen popeljal v povsem temen kabinet in skozi okno smo gledali isto pokrajino, ki smo jo videli zunaj kabineta. Nato je okno zaprl, naredil nekaj znamenj, nato spet odprl okno, in od prejšnje naravne pokrajine ni bilo niti sledu več, temveč smo videli prej opisano jezero, ki se je razprostiralo zelo daleč, in vse to tako naravno, kot je nekaj sploh lahko naravno. Občutil sem le posebno vlečenje v očeh, vzrok za to pa je bil očitno v velikem presenečenju.

8 Čarodej je potem rekel, da bi nam lahko skozi isto okno pričaral še množico najčudovitejših pokrajin - toda kaj takega bi nas stalo veliko zlata; zato smo nadaljnjo radovednost opustili. Vprašal sem ga, ali bi lahko takšno pokrajino tudi fiksiral, da bi ostala. Pritrdil je in se potem nenadoma skril. Ko smo prišli ven, ni bilo o jezeru niti sledu več.

9 Vprašam, kako je to mogoče, na to vprašanje pa si sam odgovarjam, da je bil tisti čarodej v Thibi očitno še veliko bolj seznanjen s skrivnimi naravnimi silami. Kako bi bilo sicer mogoče skozi isto okno, skozi katero sem prej prav dobro videl resnično naravno pokrajino, pričarati jezero in povsem izbrisati prejšnjo naravno pokrajino? Potem je seveda naredil, da je jezero spet izginilo in je nastala prvotna naravna pokrajina; toda jezero bi lahko pustil tudi za zmeraj - tega pa ni hotel, ker je bila prejšnja pokrajina že zelo dolgo ena najrodovitnejših in so tako lepa polja, trate in vrtovi človeštvu vendar očitno koristnejši od morju podobnega jezera, ki se razprostira nedogledno daleč, z nekaj otočki in ladjami.

10 Za to čarovnijo bi mu rad dal dvesto funtov zlata; toda o tem ni hotel nič slišati in vedeti. Njegova hiša je morala biti preporna vsakovrstnih najmogočnejših naravnih

duhov, brez pomoči katerih čarodej nikoli ne bi mogel pričarati omenjenega jezera!

11 In tako si tudi ti, mladi čarodej, naredil to, česar nenadni nastanek nas je pravzaprav zvalil semkaj! Ta čarovnija je povsem podobna tisti, ki smo jo jaz in teh enajst tovarišev videli v Thibi, in za skrivnost njenega nastanka bi plačal veliko zlata; vem pa, da je to pri tebi prav tako malo naprodaj kot pri onem čarodeju v Thibi. Ti si še mlad in boš s tem zaslužil veliko denarja in drugih zakladov.

12 Iz tega zdaj gotovo uvidiš, da ti sploh ne nameravam izvabiti te skrivnosti; vsaj eno bi pa rad izvedel iz tvojih ust: kako, kje in kdaj si prišel do te modrosti in do te čarovniške umetnosti? Mene s tovariši vred si pripravil, da smo sprejeli resnično, najvišje Božje bitje, in te torej tudi ne bo motilo, če mi poveš vsaj to, kje si v tako zgodnji mladosti vse to odkril!«

45. Rafael razloži čarovnije indijskega čarodeja

1 Rafael reče: »Si pa res čuden človek! Tvoje številne izkušnje so ti tako zmešale glavo, da zdaj sploh ne znaš razlikovati lažno od resničnega! Če bi čarodeja v Thibi samo pozval, naj ti brez sobe in okna pričara jezero, tega ne bi storil za ves svet, poln zlata, ker bi mu bilo to povsem nemogoče; toda v omenjeni sobi bi ti skozi omenjeno okno lahko pričaral še več drugih pokrajin!

2 Tisti čarodej naj bi le zunaj, v goli naravi, za trajno pričaral tako solidno hišo, opremljeno z vsem! Tega pa, kot sem že rekel, ne bo nikoli storil! Zato je to, odkrito rečeno, Božje delo - ono pa je delo človeka, ki je pravzaprav le mehanični poznavalec narave, nikakor pa ne tako imenovani čarodej.

3 Če pa je to Božje delo, je takšna tudi moja modrost! Vse, kar odkriješ na meni, je iz Boga! Zato nikar ne sprašuj več, kako, kje in kdaj sem si vse to pridobil.

4 Za človeško oko lahko tudi ljudje naredijo čudežem podobna dejanja; toda to nikakor niso čudeži, temveč s povsem naravnimi sredstvi tudi povsem naravno narejene stvari, ki se laiku zdijo kot čudež samo zato, ker nimajo pojma niti o sredstvih niti o načinu, kako jih uporabljati v določen namen. Če pa mu razložimo sredstva in njihovo uporabo ter uspehe, ki iz tega izvirajo, bo takoj lahko naredil isti čudež kot tisti čarodej, ki ga je imel prej za čudodelnika.«

5 Roklus reče: »Tudi pričaral pokrajino čarodeja iz Thibe?«

6 Rafael reče: »Vsekakor, toda sredstva za to je nekoliko težko dobiti; tisti čarodej je namreč sam izumil sredstvo in tudi vse drugo. Tega dvojega seveda ne razkrije in tako je že težko narediti isto, kar tam počne on in si s tem zagotavlja ugled glavnega čarodeja.

7 Če pa bi znal taliti čisti kremenjak in iz njega pripravljati čisto steklo in končno tega brusiti in polirati, kot brusimo in poliramo drage kamne - Indijcem dobro znano opravilo - bi ta čudež kmalu in povsem razumel, in to toliko jasneje, če bi bil poleg tega še neke vrste Apel, ki je lahko vodo naslikal tako varljivo, da je s tem prevaral celo ptiče.

8 Tvoj čarodej je slavni brusilec dragih kamnov, narediti zna steklo iz kremenjaka, zna ga tudi brusiti in polirati, poleg tega pa je še eden najboljših slikarjev v vsej Indiji, posebno v kopiranju pokrajin, seveda v zelo zmanjšanem merilu. Skonstruiral si je svojo napravo, s katero kaže svoje naslikane pokrajine skozi posebno brušeno steklo in s tem doseže takšno optično prevaro, kot si jo videl s svojim jezerom.

9 To je zdaj povsem skrivna znanost, ki so jo odkrili Feničani in po njih tudi Egipčani, in so jo, zelo na skrivaj, uporabljali za svoje najizrednejše čarovnije. V

nekaj tisočletjih bodo imela vsa ljudstva najjasnejši vpogled v to; tedaj pa tudi ne bo več človeka, obdarjenega s čistim razumom, ki bi tak pojav še imel za čudež in to celo najbolj izredne vrste.«

46. Duhovščina kot sovražnik svetlobe

1 (Rafael:) »Povem ti, zgodilo se bo, da se bodo ljudje po železnih cestah vozili tako hitro, kakor leti izstreljena puščica, in bodo govorili z jezikom groma od enega konca sveta do drugega in bodo letali po zraku kakor ptice, daleč nad morji, deželami - in vendar jih nihče ne bo imel za čarodeje in še manj za bogove! Pač pa se bo duhovščina, ki bo vedno obstajala, zmeraj na vso moč trudila, da bi preprečila takšno poučevanje ljudstva; toda njeno prizadevanje bo tudi zmeraj povsem zaman!

2 Kolikor bolj se bo namenila ljudstvo voditi v noč in temo, toliko več stalno navzočih svetlobnih duhov bo s tem prebudila k toliko večji nasprotni dejavnosti, in s tem se bo med ljudstvom razširila čedalje večja in močnejša svetloba, dokler ne bo nazadnje duhovščina sama prisiljena ugrizniti v zanjo izredno kislo jabolko svetlobe in postati luč apostolov; toda za to bo potrebno veliko boja.

3 Prišlo bo, da bodo čarodeji nadvse preganjani, kal tega preganjanja pa je deloma že v farizejstvu, ki je čarodejem zelo nenaklonjeno, večidel pri vas, esenih, ki si zdaj od vsega sveta kupujete čarovniške umetnije. Že zdaj gledate na skrivaj z zelo ljubosumnim očesom na vsakega čudodelnika, posebno če morda naredi kakšen čudež, ki ste ga že uvrstili med svoje pridobitve za varanje ljudstva in ga zaprli za svoje zidove.

4 Gospodu Bogu pa je zdaj pogodilo, da bodo postopno nastajali izredni izumi, ki pa jih ne bodo iznašli duhovniki, temveč povsem preprosti ljudje, in ti bodo dvignili ljudi na izredno kulturno raven.

5 Proti temu se bo seveda duhovščina začela nadvse glasno bojevati, celo z ognjem in mečem, toda vse to ji ne bo nič koristilo; kolikor siloviteje se bo bojevala proti temu, toliko bolj bo pred očmi ljudstva razgalila svoje sebično in oblastizeljno hudobno poželenje, s tem pa si bo napravila vso vero in zaupanje ljudi.

6 Tistemu, pri katerem bodo le enkrat opazili, da je hotel koga prevarati, tudi v prihodnje ne bodo več zaupali, celo tedaj ne, če bi se pojavil s kakšno povsem resnično stvarjo; pri tem bi se namreč bali, da tiči v ozadju kakšen skrit slab namen. Zato bo duhovščine, ki bo svojo zlo vnemo preveč razgalila ne le deloma, temveč povsem konec.

7 Gospod Bog pa je že iz Svojega reda za vedno uredil tako, da se vse slabo in lažno zmeraj samo uniči; in kolikor bolj začne hlepeti po absolutizmu, toliko prej bo uničilo samo sebe.

8 Vse hudobno početje ljudi te zemlje je podobno majavemu stroju, ki postane povsem neuporaben toliko prej, kolikor bolj se nenehno in pridno uporablja. Tudi človeško telo samo se izrabi in se uniči toliko prej, kolikor bolj brezobzirno dejavno je v svojem lakomnem prizadevanju.

9 Za resničnega življenjskega filozofa nikoli ni razlog za nevero v Boga zato, ker vidi vso duhovščino početi hudobije in delati stvari, zaradi katerih bi se njegov razum rad povsem preobrnil. Vse to namreč Gospod dopušča: prvič zato, da se ob tem resnični, čisti razum toliko bolj prebudi za resnično dejavnost, in drugič zato, da se hudobija toliko prej sama uniči in povsem propade.

10 Podnevi nihče ne išče luči in ne ceni njene resnične vrednosti, saj ga vendar

nikjer ne teži jarem noči. Podnevi lahko dobro potujemo, saj se lahko ognemo vsakemu jarku, vsakemu kamnu na cesti in vsakemu prepadu, ker lahko vse to že od daleč vidimo. Toda kot v rogu temni noči je povsem drugače; tedaj lahko le mukoma in nadvse previdno napredujemo!

11 Kako dobrodošel je tedaj popotniku tudi majhen plamenček svetlobe, ki mu za silo osvetli pot vsaj za nekaj korakov daleč, in s kakšnim hrepenenjem bo svetlobo ljubeči popotnik v puščavi čakal prihajajoče jutro!

12 In glej, ravno tako se godi duhovnemu prijatelju svetlobe sredi duhovne noči, ki sta jo med pogosto preveč lahkoverne ljudi večinoma prinesli lakomnost in oblastizeljnost duhovnikov; toda kolikor temneje je, toliko bolj se občuti tudi pomanjkanje svetlobe in toliko bolj se ceni duhovna svetloba.

13 Ljudje, ki so z vzgojo že od zibelke povsem zaslepljeni, seveda ne opazijo pomanjkanja duhovne svetlobe in se prav udobno počutijo ob slepih tolažbah svojih duhovnikov, ki jim znajo zmeraj znova pripovedovati množico spodbudnih zgodb in to s kar se da svežo barvo, o sicer že davno umrlih ljudeh, ki pa so nekoč živeli pobožno in zvesto po duhovniških pravilih. To povsem pomiri slepe; ob tem pogosto jokajo od ganjenosti in postanejo zelo čustveni, to pa duhovnikom seveda nikoli ne škoduje.

14 Takšni ljudje, kot sem rekel, čutijo pritisk svoje duhovne noči prav tako malo kot sleporojeni občuti prisilo še tako temne noči; njemu sonce nikoli niti ne vzide niti ne zaide! Toda povsem drugače pritiska noč tistega, ki je bil vaju zmeraj hoditi v svetlobi večnega dneva resnice in mora potem kot najboljši pevec začeti tuliti z volkovi, če hoče ohraniti zdravo kožo!

15 Zamisli si, kako bi bilo, če bi bilo v skupnosti, kjer so vsi slepi, nekaj ostrovidnih. Zdaj bi nekdo od ostrovidnih začel opisovati veliko krasoto svetlobe in njeno čudovito barvno igro. Slepi pa bi mu takoj ukazali, naj molči in bi ga ozmerjali za predrznega in zlobnega lažnivca, medtem ko bi bil on seveda več kot trdno prepričan o najjasnejši resnici. - Povej mi, ali si lahko zamisliš, kako bi bilo pri srcu ostrovidnim, posebno če bi imeli najboljša sredstva, s katerimi bi lahko ozdravili večino slepcev v vsej skupnosti, če bi ti le hoteli! Kako bi se ti počutil tam s svojim čistim razumom?«

47. Sadovi noči in sadovi duhovne svetlobe

1 Roklus reče: »To bi bilo najobupnejše stanje, posebno za zdravnika! Tisočkrat boljše bi bilo sploh ne obstajati, kakor živeti med slepci, ki so polni nezaupanja, domišljavosti in napuha! Vendar imaš prav, ljubi, nadvse modri mladenič! Na svetu je pač tako in nič drugače; zato menim, da je boljše zapustiti slepce in se kolikor mogoče ogibati vsakega srečanja z njimi. Ko bodo tako ostali brez vsakega zdravega vodnika, bodo nazadnje prej ali slej prišli do roba prepada, in ta jih bo neogibno vse pogoltnil. Njihov konec je sicer žalosten, toda zanesljiv, in nihče jih ne more pred njim obvarovati!«

2 Rafael reče: »Zdaj si spet enkrat povsem dobro presodil, in glej, tako Gospod iz Svojega reda neprenehoma ravna z ljudmi! Kadar postane kakšna človeška skupnost ali celo ves narod samovoljen in zloben, sovražen resnici in svetlobi iz nebes, potem Gospod tudi dopusti, da takšen narod preide v najhujšo življenjsko temo. V tej potem kmalu dela strahotne neumnosti, drugo za drugo, in s tem vsem, ki le malo vidijo, razodeva lastno slepoto in laž v vsem hotenju, prizadevanju in ravnanju. Takšno neozdravljivo ljudstvo mora nazadnje vendar priti na rob prepada, in ta ga

mora brez milosti in usmiljenja požreti. Tisti, ki vidijo, pa se bodo razširili in s svojo svetlobo začeli duhovno in telesno blagoslavljeni zemljo.

3 Toda Gospod gotovo ne pusti, da bi ljudstvo prišlo na rob prepada, dokler imajo ljudje vsaj malo resnične svetlobe, ker v njenem svetlikanju še vendarle prebiva svarilna slutnja pred pogubo.

4 Toda, ko neko ljudstvo začne resnično sovražiti svetlobo resnice in začne s svojimi duhovniki na vse mogoče načine sovražiti in preganjati tiste, ki vidijo - in povem ti, da je pri Judih že dolgo tako tedaj je tudi Gospodove potrpežljivosti konec in takšno ljudstvo ne uide več svoji pogubi.

5 Tedaj pride sam Gospod iz nebes na zemljo in obsodi hudobne slepe grešnike; in tako je tudi pravkar na zemlji, in sicer v najlepši deželi Judov, nekdanjega Božjega ljudstva!

6 Gospod pa bo zdaj zbral okrog sebe nekaj še zvestih in zdravih in jim dal najpopolnejšo svetlobo iz nebes; toda poleg te svetlobe ne bo moglo obstati nič temnega, temveč bo pregnano na skrajni rob neogibnega prepada. Pred tistimi, ki vidijo, ti ne koristi noben lažni čudež več, ampak samo tak, ki najresničneje izvira iz Božje moči, ki jo je On položil v srce vsakega človeka, ki vidi resnico.

7 Kakor se lažna in slepa vera, ki je pravzaprav praznoverje, še prekmalu izkaže z vsakovrstno lažjo, s prevarami in čedalje hujšim pomanjkanjem ljubezni, tako se resnična, živa vera izkazuje s polno resnico v vseh stvareh brez kakršnega koli pridržka, in s čedalje večjo ljubeznijo med ljudmi in do Boga, iz te resnice in ljubezni pa s *tisto* Božjo močjo, ki jo je Bog položil v srce vsakega človeka, ki resnično vidi.

8 Kaj potem koristi človeku vsa njegova skrivna umetnost in znanost, če nazadnje celo ostrovidni vrabci lažnemu preroku pred vsem svetom kličejo s streh: 'Ti si zmeraj sebičen, hudoben slepar in svoje čudeže pred slepci delaš tako in tako! Toda pravih ostrovidnih Božjih otrok ne moreš prevarati nikoli; ti namreč zmorejo nekaj drugega iz Božje moči v svojih srcih, ki je duh večne ljubezni, in najnatančneje spregledajo tvoje bedno skrupcalo in tvoj gnusni namen. Zato pospravi svoja stara slepila in postani ostroviden človek v resnični Božji moči - ali pa te bomo mi vrabci oropali še tistega malo sija, ki ga imaš!' Povej! Bi se zaradi tega lahko jezil na vrabce? Sicer sleparja nič ne jezi bolj, kot če se mu postavimo po robu s popolno svetlobo resnice, toda nazadnje jo mora vendarle hočeš nočeš priznati!

9 Tam poglej očitni čudež, ki je nastal iz resnične Božje moči! – Ti si esen in poleg tega glavni čarodej tega reda. Oživljaš mrtve, luno potegneš skoraj pred nos duhovno slepim občudovalcem, narediš, da spregovorijo drevesa in trava in voda, skale in zidovi. Kaj bi le rekel, ko bi ti zdaj človeški vrabci vseh ras in razredov začeli zelo glasno razlagati, kako ti in tvoji pomagači, ko vas vaša služba pokliče v samostan, obujate svoje mrtve in pripravite vaša drevesa, travo, vodo, skale in zidove do govorjenja, in bi ti potem prinesli sem mrtveca in zahtevali, da ga prikličeš nazaj v življenje? Kako bi se odzval na to tvoj čisti razum, tvoj ostri um?«

48. Roklus brani esenstvo in njegove lažne čudeže

1 Roklus reče: »Gotovo bi moral to prenesti brez ugovora; resnica namreč ostane resnica, pa če mi škoduje ali koristi! Zdaj vem, kaj mi hočeš s tem pravzaprav povedati: da je tudi naš red nekaj slabega in da bo končno propadel takoj, ko bo čista Božja svetloba iz nebes razsvetlila srca ljudi. Prijatelj, to je sicer resnica, ki je ni mogoče zanikati - ko bo namreč Bog vse ljudi ali vsaj večino vpeljal v vse naše skriv-

nosti, bo naše početje seveda za zmeraj končano; toda vsaj očitati nam nikoli nihče ne bo mogel, da smo vse to počeli tudi le z iskrico kakšne sebične, hudobne volje, ker nam v tem nadvse žalostnem času ni bilo nikoli pri srcu nič drugega kot vsaj vsestranski zemeljski blagor ljudi, in naš samostan s,am po sebi ni nič drugega kot ustanova za izkazovanje ljubezni in prijateljstva. Za to tudi nismo izbrali niti enega slabega sredstva!

2 Seveda bi lahko rekli: Že vsaka prevara je slabo sredstvo! Toda tu tudi Bogu odgovarjam zelo odločno in pravim: Da, prevara je gotovo zmeraj slabo sredstvo, če z njo povezujem tudi najmanjši slab namen iz katerega koli sebičnega vzroka! Če pa vidim, da človeka ni mogoče ozdraviti drugače kakor edinole z očitno prevaro, in potem iz čiste ljubezni do trpečega brata uporabim to edino sredstvo in človeku s tem prav gotovo pomagam, celo najhujša prevara ni slaba, temveč je in ostane nadvse dobro in pravično sredstvo, proti kateremu mi noben bog ne more nič ugovarjati. Za potrditev tega ti bom zaupal le en primer iz svoje esenske življenjske izkušnje in moral mi boš dati prav, pa če bi bil ti sam desetkratni bog.

3 K meni je prišel jokajoč človek, ki mu je njegova ljuba, mlada in nadvse pridna žena zbolela za takšno boleznijo, ki jo je bilo mogoče matematično zanesljivo ozdraviti edinole z enim samim sredstvom, ki sem ga dobro poznal. Vsako drugo zdravilo bi ji gotovo prineslo smrt in moža naredilo za najnesrečnejšega človeka na svetu. Žena pa je čutila do tega sredstva tak odpor, da bi desetkrat raje umrla, kakor uporabila to sredstvo in zanesljivo ozdravila. V se prigovarjanje ni nič pomagalo in mož je čedalje bolj obupoval. Jaz pa, ki ob takšnih priložnostih nisem bil še nikoli v zadregi za dobro domislico, sem vpričo moža takoj zelo resno in odločno rekel ženi: 'Oh, bodi povsem mirna, saj poznam še sto drugih sredstev, ki takšno bolezen ozdravijo še veliko prej in zanesljiveje kot omenjeno!' S tem pa sem pravzaprav že debelo lagal, kajti za vse zaklade na zemlji resnično ne bi vedel povedati za nobeno drugo zdravilo. Ta prava kardinalna laž je torej bila že prva prevara v blagor bolnice.

4 Druga in torej še večja in nujna je bila v tem, da sem znanemu sredstvu dal drugo ime, primešal nekaj nevtralnega in mu s tem spremenil obliko, barvo in nekoliko tudi okus ter mu določil tudi zelo visoko ceno. Trije funti zlata so silno spremenili stvar. Žena je z velikim veseljem vzela zdravilo in potem je bila v nekaj urah ne le popolnoma rešena, ampak takoj sveža, vesela in tudi povsem zdrava! Jaz sam sem ob tej dobri prevari komaj zadrževal smeh in do te ure nista ne mož ne žena niti slutila te moje, za oba zdravilne prevare!

5 Zdaj te vprašam, ali je bila ta prevara sama po sebi dobra ali slaba? - Molčiš in mi ne moreš ugovarjati! Jaz pa ti bom povedal še drug primer in te potem zaprosil za sodbo o njem.

6 Glej, pred letom se je zgodilo, da je skrajno poštenim in nadvse premožnim staršem zaradi gobavosti umrla njuna edina trinajstletna hči. Za to sem zvedel po naključju in naglo pohitel v hišo velike žalosti. Oče in mati sta bila zaradi te izgube neutolažljiva. Natančno sem si ogledal mrtvo deklico in ugotovil, da je bila zelo podobna neki deklici v našem velikem zavodu za nego ljudi, in sem si mislil: 'Temu žalujočemu paru lahko pomagamo in to tudi moramo storiti!'

7 Takoj sem poklical očeta k sebi in mu rekel: 'Ne žaluj! Jaz sem pravi esen in ti povem, da lahko to spečo v samostanu s svojim arkanumom spet obudim! Zato jo spravi tja z vsem, kar je kdaj imela, in mi natančno opiši ves njen značaj, njene simpatije in antipatije, skratka, vse, kar jo je kdaj obdajalo, in zagotavljam ti, da ti bom to tvojo zdaj mrtvo hčerko najpozneje v dveh mesecih vrnil v tvoje naročje!'

8 Samoumevno je, da starša ob moji resnosti nista dolgo pomišljala, saj sta me že vnaprej imela za povsem nesposobnega vsake prevare. Kar je bilo torej dekličino od zibelke do njene smrti, so morali skupaj z njo spraviti v samostan. Ker sem med svojo službo pogostokrat prišel v to hišo in sem deklico zelo dobro poznal, in ker je bila prej omenjena oskrbovana deklica zelo podobna umrli in obenem zelo prilagodljiva, je bila zamenjava lahka. Po pretečenem času dveh mesecev je bila oskrbovanka že povsem na novo obujena hči obeh staršev, ki sta zaupljivo čakala na njeno vrnitev.

9 Jaz sam sem opravil vrnitev obujene v rojstno hišo. Ko sta me starša že od daleč zagledala in prepoznala, sta mi tekla naproti z rokami, dvignjenimi od veselja, in lažna hčerka je po mojem naročilu in poprejšnjem pouku, kako naj se vede, storila enako. Videti bi moral, kako blažena sta bila starša - z menoj vred bi jokal od veselja!

10 S to gotovo nadvse pretanjeno, obenem pa vendarle čudovito prevaro so postali trije ljudje popolnoma srečni; oba žalujoča, oče in mati, imata nedvomno spet svojo hčer, nadvse revna deklica pa je prišla k boljšemu paru dobrotnikov, kot si je njeno srce lahko kdaj koli želelo. In kaj sem imel od tega jaz? Povem ti, tako resnično kot tu stojim: nič drugega kot prijetno zavest, da sem osrečil tri ljudi!

11 Zdaj te vprašam, ali je tudi ta prevara slaba! Da, jaz sam imam za slabo vsako prevaro, ki jo kak človek naredi nedolžnim soljudem iz sebičnosti ali grde dobičkaželjnosti; toda če se zatečem k pretanjeni prevari samo tedaj, ko sem popolnoma prepričan, da kakšnega zelo nesrečnega človeka ni mogoče drugače ozdraviti, tedaj je še tako debela prevara nekaj zelo dobrega in je noben razumen in moder bog ne more označiti za slabo. Poleg tega moramo biti še nadvse hvaležni človeškemu izumiteljskemu duhu, ki si je v našem redu izmislil vsakovrstna sredstva, ki trpeče ljudstvo osrečujejo in ozdravljajo!

12 Ali ni tudi vaš Bog po vašem Pismu proti staremu in slepemu očetu Izaku uporabil očitno prevaro, da je dal svojemu ljudstvu v Jakobu boljšega rodovnega očeta, kot je bil prvorojeni, surovi Ezav? Seveda se strinjam s teboj, da mora vsaka zla prevara, ko doseže kulminacijsko točko, uničiti samo sebe, toda prevara za dobro človeštva sama sebe gotovo nikoli - to se zgodi le s pomočjo kakšnega zlonamernega hudobnega izdajalca, da! Toda tedaj je vendar očitno prijatelj resnice, ki bi izdal našo dobro prevaro, tisočkrat slabši od najslabšega sleparja našega reda! - Spodbij me, če moreš! Glede tega sem pripravljen na vsakršen boj s teboj.«

49. Razlika med življenjsko modrostjo in prevaro

1 Rafael reče: »Ljubi prijatelj, odkrito ti moram priznati, da je s teboj res nekoliko težko govoriti; izhajaš namreč iz pravila, da namen posvečuje sredstvo in k temu ne morem pripomniti drugega kot to, da si ob vsej dobri volji in ob vsej svoji ostrini razuma na trhljih tleh, in da predvsem s svojim še tako čistim razumom nisi niti približno razumel skoraj nič od tega, kar sem ti povedal!

2 Samo zemeljske koristi in zemeljsko srečo ljudi vidiš, ker o duhovnih razmerah pravzaprav še sploh nimaš pojma.

3 Človeka je na tem svetu mogoče osrečiti z različnimi slepili; toda s tem za njegovo dušo in njegovega duha ne naredimo nič dobrega, temveč vse pre pogosto zares nekaj zelo slabega.

4 Povedal si mi dva primera iz svojega življenja, kjer pri prvem nimam kaj

ugovarjati; zdravljenje bolnice v bistvu sploh ni bilo prevara, temveč le življenjska modrost.

5 Kot prevara velja pred Bogom vsako prikrito dejanje in privabljanje ljudi, zaradi katerega morajo nujno trpeti fizično in moralno škodo. Če pa kak govor, privabljanje ali dejanje prikriješ le zato, da bi tako prav gotovo fizično in moralno pomagal svojemu bratu, ki ima pogosto najrazličnejše slabosti in bi se mu naravnost zelo težko približal ali pa - se mu sploh ne bi mogel, tedaj je to le dobra in zelo priporočljiva življenjska modrost, nikakor pa ne prevara.

6 Če z dejanjem, govorom ali s privabljanjem zmeraj združiš resnično plemenit namen, nisi naredil nič drugega kot udejanil življenjsko modrost, za katero boš poplačan iz nebes. In v to kategorijo sodi tvoj prvi primer; kajti s svojo pametjo nikakor nisi hotel doseči nič drugega kot to, kar si spoznal kot povsem dobro in koristno za bolnico.

7 Toda tvoj drugi primer, čeprav je navidez enako dobrodušne narave, je povsem druge vrste. S tem je človeštvu za dolge prihodnje čase dan lažni dokaz za čudodelno moč tega vašega samostana, s katerim si je ob splošni slepoti ljudi ta ustanova odprla vse vire zlata vse zemlje in mora v ne predolgem času doseči pravljичno bogastvo.

8 Kaj pa dela zemeljsko bogastvo in kaj zmeraj povzroča? Ljudi dela ošabne in oblastizeljne in povzroča trdosrčnost, brezčutnost in najbolj smrdeči napuh, s tem pa zaničevanje, sovraštvo in preganjanje soljudi.

9 Že Cireniju si se zelo nehvalevredno *ekspektoriral* (izrazil) o vseh duhovščinah in pokazal, kako kot Božji namestniki ubogo človeštvo velikokrat prav nečloveško mučijo, ga silijo, da dela zanje, sami pa ne delajo nič drugega kot pasejo najbolj nezaslišano lenobo, zato pa laično človeštvo z duhovnim in telesnim mučenjem silijo, da zanje živi, dela in umira! Takšne življenjske razmere si dobro osvetlil in prikazal, kako sramotne so.

10 Odkrito pa ti povem, da so vse obstoječe duhovščine na veliko čistejših tleh kakor vaš samostan; njihov temelj je bila namreč trdna in čista božanska resnica iz nebes, vendar pa so jo ljudje tako sprevergli, da zdaj ne moreš več videti skoraj nič drugega kakor laž in različne prevare. Kaj šele lahko nastane potem iz vašega instituta, ki načelno že zdaj ne temelji na ničemer drugem kakor na laži in prevari?!

11 Ali misliš, da se bodo vaši nasledniki povsem dosledno držali vaših zdaj postavljenih norm? Že v petdesetih letih bo vse dobilo povsem drugo podobo! Sleparije in vsakovrstne čarovnije se bodo še pomnožile in izboljšale. Drznili se boste lotiti tudi oživljanja starih oseb, od katerih se bo nekatero bolj, drugo manj posrečilo.

12 Za izdajo svojih skrivnosti boste določili najgrozovitejše in najbolj neizprosne kazni; da, celo vprašanje, kako je mogoč ta ali oni vaš čudež, boste razglasili za kaznivo! Vaš izrek bo: 'Ljudstvo, ničesar ne smeš vpraševati, samo verovati smeš in prav nič dvomiti. Če ti kaj manjka, pridi in za predpisano opravljeno daritev ti bomo pomagali! Vse drugo ti ne sme biti nikoli mar.'

13 Zato bodo vedoželjni ljudje skrivaj postali ogorčeni, delali bodo vsakovrstne preiskave in bodo od zunaj prodrli v vaše skrivnosti. To vas bo napolnilo s skritim besom in tistim, ki se bodo pregrešili nad vašim svetiščem, boste zagrozili z najstrašnejšim maščevanjem in ga, če bo le mogoče, tudi brez prizanašanja uresničili.«

50. Nevarnosti lažnih čudežev esenskega reda

1 (Rafael:) »Razburjal si se nad spokornimi deli Indijcev! Že v petdesetih letih boste vpeljali še desetkrat hujša; ko boste morda le dosegli, da se bo večina ljudstva v svoji veri trdno navezala na vas, do tega ga je z vašimi navideznimi čudeži lahko pripraviti, potem lahko pride, kar hoče, in ljudstvo blagovoli to kmalu in brez ugovora sprejeti. V svoji neumnosti vas namreč ne more imeti za nič drugega kot za služabnike bogov na Zemlji, ki so opremljeni z različnimi skrivnimi božanskimi vsemogočnimi močmi, proti katerim ne more nič opraviti nobena zemeljska volja in nobena svetna človeška oblast.

2 S takšnimi čudeži bi prav gotovo lahko dobili ljudstvo povsem na vajeti. Ko pa to dosežete, lahko rečete enemu ali drugemu človeku: 'Ti hudobni grešnik! Kaj si mislil, hotel in tudi že skoraj storil hudega, mi, da mi, vidimo že hudobne misli in želje, ki kalijo v tvojem srcu in se jih boš zavestno zavedel šele prihodnje leto. S tem si priklical nad svojo pokvarjeno glavo prekletstvo in jezo bogov! Opozarjamo te, da se v prihodnje vzdržiš vseh hudobnih misli in želja in za tokratno pomiritev bogov položiš najprej k našim nogam čim večji dar zmoraš, in se poleg tega še tri leta vsak dan skoraj do krvi bičaš z vrvjo po golem hrbtu! Gorje ti za večno, če ne boš naj natančneje izpolnil te pokore!'

3 Ubogi človek, ki pravzaprav nikoli ni imel zle misli, še manj kdaj kakšne hudobne želje, vam bo povsem brez ugovora verjel, da je velik in vsega prekletstva vreden grešnik, in se mora voljno podrediti vsemu temu, kar ste mu naložili kot vsemogočni in vsevedni Božji služabniki. - Vprašam pa te po sodbi tvojega čistega razuma, ali je ta končni cilj, ki ga nazadnje vendarle morate doseči, dober in pravičen, in ali tudi upravičuje sredstvo, s katerim bo zanesljivo dosežen!«

4 Roklus reče: »Da, toda takega namena nismo imeli še nikoli, temveč smo zmeraj imeli v mislih le korist za ubogo, trpeče človeštvo, in tako še zmeraj ne uvidim prav, kako more biti moje sredstvo, lažna oživitev umrle deklice, slabo! Kajti tega, kar meniš, da bi s tem morali doseči - in je navsezadnje vse naše prizadevanje, čeprav zdaj še tako prikrito, usmerjeno v to, da bi namen dosegli, - tega si pri vsem svojem še tako čistem razumu nikakor ne morem predstavljati! Saj vendar moramo imeti nekakšno voljo, če hočemo doseči nekaj slabega. Pri vseh nas pa je, kolikor vem, prav nasprotno! Od kod naj bi prišlo najslabše od najslabšega v naš institut?«

5 Rafael reče: »Priatelj, vzemi najčistejšo pšenico in jo posej na še tako čisto njivo, in ko bo vzkalila, boš med njo še zmeraj našel veliko plevela! Ker pa ti in tvoji tovariši ne sejete v zemljo nič drugega kot semena plevela, kako nameravate potem žeti pšenico?

6 V vseh časih in vseh deželah na zemlji se je ljudem prvotno oznanjala najčistejša Božja resnica po ustih prerokov, prežetih z Božjim duhom. Samo poglej te resnice zdaj, po nekaj tisoč zemeljskih letih. Kaj so? Večinoma plevel, človeška pravila, laži in debele sleparije vseh vrst! Vi pa ste ustanovili svoj institut na ničemer drugem kot na laži, in s tem nameravate buditi resnico v srcih ljudi? Kam s svetom?!

7 Kaj ti koristi, če izkoplješ veliko in globoko luknjo v zemljo na javni cesti in pri tem nimaš niti najmanjšega namena, da bi kdo vanjo padel?! Ko pa bodo potem ponoči ljudje potovali po tej cesti, povej, ali ne bodo popadali v to luknjo in se v njej ubili prav tako, kot če bi luknjo v zemljo skopal z namenom, naj bi ljudje padli vanjo in se ubili?!

8 Ali če pride k tebi bolnik, katerega boleznijo ob vsem svojem še tako jasnem razumu ne poznaš, in mu potem daš sredstvo, ki je prav strup za njegovo stanje!

Bolnik seveda umre. Ali lahko to sredstvo imenujemo dobro, čeprav si ti kot zdravnik imel pri tem najboljši namen?!

9 Tisti, ki so na cesti, ker je zelo močvirna, naredili luknjo ali globok odvodni jarek, ne da bi čezenj naredili most z dobro ograjo, so tudi imeli dober namen, namreč, da bi cesto osušili; toda v svoji kratkovidnosti jim ni prišlo na misel, da utegneta biti takšna jama ali jarek zelo nevarna tistim, ki bodo hodili po tej poti ponoči.

10 Sredstvo za izsuševanje ceste je bilo torej tudi ob najboljšem namenu slabo, ker dobronamerneži sploh niso preračunali, kako morata luknja ali jarek popotnikom ponoči vendar očitno postati nadvse nevarna. Ah, ko bi popravljavci močvirje napolnili s kamenjem in lesom in tako izsušili cesto, ali bi nad jarkom naredili vsaj dober in trden most, tedaj bi bilo sredstvo z namenom vred dobro. Ker pa so le mislili: No, podnevi bo vsak popotnik luknjo ali jarek tako in tako pravočasno opazil in se jima ognil, ponoči pa naj nihče ne potuje!, je bilo sredstvo slabo in ga noben dober namen ne more posvetiti!

11 In prav tako je vaš institut lažnih čudežev v bistvu slabo sredstvo za zveličanje človeštva, ker tedaj, ko ste ga ustanovili, niste preračunali, kakšne neizrekljive pomanjkljivosti za človeštvo utegnejo nastati zaradi njega. Kaj ti koristi lažna oživitev hčerke tvojega prijatelja, če bi ta od nekoga, ki bi mu lahko popolnoma zaupal, izvedel, da je njegova hči lepo pokopana in je dobil v varstvo kot svojo oživljeno hčerko povsem tujega otroka? Ali misliš, da bo tvoj prijatelj tudi v prihodnje zadovoljen s takšno prevaro? Ali si ne moreš predstavljati, da bi takšna izdaja na ves vaš institut vrgla nenavadno uničujoče slabo luč in ga spravila ob vso vero in zaupanje?!

12 Preveri obojestranske posledice takšnega izdajstva in razmisli, ali imamo lahko slabo sredstvo, če resno premislimo, zgolj zaradi slepo dobrega namena in za dosego le navidezno dobrega cilja, za dobro in posvečeno pred sodiščem svete sodniške službe resnične in edino pravične Božje modrosti in Njegovih svetlobe polnih duhov!

13 Ali to ne pomeni, da hočete oslabiti ali celo izničiti resnično moč Božjega duha, s katerim so bili neredko napolnjeni ljudje na tej Zemlji, deloma iz povsem napačne častihlepnosti in deloma iz nevoščljivosti in velike ljubosumnosti in iz strahu, da bi se jim zmanjšal zaslužek ali da bi ga celo izgubili. Kako mora biti pri srcu zadržtemu esenu, ko si tu temeljito ogleda ta očitni čudež, ki je bil narejen ob belem dnevu pred očmi vseh ljudi, in si mora nazadnje skrivaj pri sebi misliti: Glej, česa takega ne boš ti nikoli zmogel narediti! Le kaj so esenski čudeži v primerjavi s tem tu!?»

51. Resnični in lažni čudodelniki

1 Roklus reče: »Misleci seveda opažamo tu velikansko razliko, toda za laika je nekaj hitro dobro! Če nas kak čudodelnik iz svoje notranje duhovne moči le ne izzove pred ljudstvom in mu ne razkrije naše povsem naravne magije, se lahko - tako menim - mi, naravni čarodeji, prav dobro obdržimo ob resničnem čarodeju, ki zajema iz notranje moči Božjega duha, in on ob nas, če ga morda ne muči ljubosumje!«

2 Rafael reče: »No, te sicer še kaj muči?! Ali misliš, da resnični čudodelnik iz Božje moči, ki prebiva v njem, tudi gleda na posvetno čast in zemeljski zaslužek?! Ali za človeka ni višjega in dokončnejšega cilja kakor posvetna, čim boljša telesna oskrba in osebna čast pred obličjem te materialne Zemlje? Poslušaj in občuti!

3 Vsak človek ima neumrljivo dušo in v duši še bolj neumrljivega duha. Da pa duša

kot duh, ki se je razvil iz materije, postane povsem eno z Božjim praduhom, ki se imenuje 'ljubezen', mora duša vse svoje prizadevanje samodejno usmeriti v to, da se, prvič, odtegne materiji in njenim večnim zahtevam in vse svoje prizadevanje, delo in početje usmeri zgolj v čisto duhovnost, drugič pa mora neprenehoma skrbeti samo za to, da postane eno z duhom čiste Božje ljubezni, ki prebiva v njej, kajti Bog sam je v Svojem prabitju najčistejša ljubezen.

4 Kako pa lahko človek izve, da je njegova duša postala eno z resničnim Božjim duhom v njej? - To nadvse zlahka zve iz sebe! Ko v sebi ne boš čutil več ne napuha, ne nepotrebne častihlepja, nevoščljivosti, lakomnosti in hlepenja po blišču, nobene sebičnosti, zato pa toliko več žive resnične ljubezni do bližnjega in Boga, in ti bo to povzročilo resnično srčno veselje, ki te bo močno ganilo; ko boš vse svoje imetje razdelil ubogim in zelo stiskanim bratom in sestram, da, ko boš v srcu občutil pravo bolečino, če kakšnemu revežu ne boš mogel pomagati, ko ti bo Bog vse in vsa zemlja z vsemi svojimi zakladi nič, tedaj bo tvoja duša že povsem eno z Božjim duhom v njej in bo dosegla popolno, večno življenje, modra bo, in kjer je potrebno, sposobna samo s svojo voljo delati čudeže!

5 Prav zato, da bi človeške duše pripravil do tega, je Bog marsikateri pobožni duši, ki je v sebi in z Bogom postala eno, podaril božansko čudodelno moč posebno visoke stopnje, da bi slabotnim in malovernim pričevala, za kaj je Bog določil ljudi, določil kako morajo živeti in kako ravnati, da bi ta Božji namen v sebi popolnoma uresničili.

6 In resnični čudodelnik gotovo ne naredi nobenega čudeža, da bi ga neumni in slepi svet občudoval ali da bi celo kaj zaslužil - to je pomembno le za materialni svet - temveč, da bi soljudem pokazal resnično življenjsko pot, jim vlil pogum in zaupanje za boj s svetom in njegovimi zlimi strastmi, jim pokazal resnični temelj, vrednost in cilj življenja, in jih tako po povsem kratki poti pripeljal do tega, za kar jih je vse Bog poklical, namreč do resničnega, večnega življenja in njegove največje blaženosti

7 Zdaj pa vprašaj sebe in ves svoj institut, ali ste tudi vi kdaj delali svoje lažne čudeže s tem namenom! Vi ste sicer svetno modri in ne ravno že po rojstvu hudobni ljudje; toda na lovu za dobrinami tega sveta ste v notranji življenjski sferi povsem slepi. Svet in njegova blaženost sta vam vse! Da bi kolikor mogoče popolnoma dosegli, si je predvsem nujno s primernimi in gotovo učinkovitimi sredstvi pridobiti največji mogoči ugled. Z mečem v roki to ne gre zmeraj najbolje; ni pa si ravno težko ustvariti nekakšnega bogu podobnega ugleda z vsakovrstnimi čarovnijami, ker so vsi ljudje po naravi veliko bolj željni čudežev kakor vojne. Potem je treba s takšnimi lažnimi čudeži le še radovednežem ustvariti nekakšno materialno, četudi le navidezno korist, in igra bo dobljena.

8 Vaša tendenca torej ni nič drugega kot ta: Ljudje, ki smo se ozrli po vsem svetu, smo si pridobili izkušnjo, da človek po tem zemeljskem življenju nima več življenja in ga ne more imeti. Ker pa že moramo živeti na svetu, poskusimo vsaj živeti kar se da dobro. Da bi to mogli, izumimo nekaj, s čimer lahko obveljamo pri ljudstvu za nepogrešljive, ter najlažje in z najmanjšim trudom na svetu za koristne. Potem bo ljudstvo samo opravilo vse težko delo za nas, mi pa bomo ob tem živeli zelo dobro, in ljudstvo, ki bo do konca skrbelo za nas, si bo ob tem mislilo, da opravlja Bogu všečno službo s tem, da vse stori za nas! Zato pa se zaradi svojih čudodelniških sposobnosti predstavimo ljudstvu kot stalni in neuničljivi namestniki bogov na zemlji in zato bomo tudi živeli kot bogovi. Le nikoli nobenih izdajalcev! Če se lahko le petdeset let obdržimo brez izdajstva, se bodo knezi s svojimi ljudstvi vred od same ponižnosti plazili pred nami po prahu.

9 Da pa bi zadevo naredili kar se da učinkovito, se na začetku ne smemo ogibati stroškom, da bi vse uredili tako, kot si le lahko najučinkoviteje zamislimo. Potem se moramo pred ljudstvom zmeraj predstavljati kot najljubeznivejši in najsočutnejši in nad bogovi resnično navdušeni ljudje, in ljudstva nas bodo nosila po rokah! Stari ustanovitelji religij so bili sicer pametni: ljudstvo so pripravili tako, kot so ga lahko najbolje uporabljali; toda mi, bolj izkušeni eseni, bomo ustanovili religijo, h kateri bodo morala na koncu pristopiti vsa ljudstva s svojimi vladarji vred! Vemo namreč, kako je skoraj povsod drugod, v prihodnje pa bomo izvedeli in vedeli še več; naš najuspešnejši institut bomo zmeraj izboljševali in kar najbolj obogatili z vsem, kar nam koristi, in ga tako kot za vse čase docela neuničljivega postavili nasproti vsem našim sovražnikom!

10 No, če bi se morda tudi resnični čudodelniki iz Božjega duha želeli združiti z vami, tedaj bi bil vaš institut za varanje ljudi seveda nekaj povsem nepremagljivega in vi bi kmalu gospodovali nad vsemi zakladi te zemlje; toda resnični čudodelniki so, kakršni so bili in kakršni bodo tudi vedno ostali, zmeraj največji sovražniki vsake prevare in laži, in se torej ne bodo nikoli združili z vami, ampak vas bodo povsod razkrinkali in ljudstvom kazali vse priprave iz zornega kota vašega tako zglednega instituta! Tako bodo vaši upi, ki so videti tako lepo zeleni, še prekmalu oveneli in ne bodo za nikogar več imeli nobene vrednosti. Ali boš tudi tedaj še trdil, da bi se lahko vaš institut lažnih čudežev poleg pravih čudodelnikov prav udobno obdržal? Glej, jaz sam bi zlahka z enim samim čudežem tako oslabil vaš institut, da odslej noben človek gotovo ne bi nikoli več pribežal k vam s kakšno prošnjo! - Mi verjameš ali ne?«

52. Roklus dvomi o Rafaelovi moči

1 Roklus reče: »Če si tudi v dejanju tako mogočen kakor v besedi, bi kaj takega vsekakor zmožel; toda doslej sem pri vseh ljudeh doživel le to, da so bili v besedi najmočnejši modreci zmeraj najslabši v dejanjih. Odkrito ti torej priznam, da se tvoje nekoliko visoko leteče dejanske moči ne bojim ravno preveč! Vendar je marsikaj mogoče, čeprav ni zmeraj verjetno!

2 Pojdi ko nima staršema in jima povej, da od mrtvih obujena hči ni prava, temveč le zaradi velike podobnosti podtaknjena, in videl boš, ali ti bosta verjela! Da, pokazala ti bosta vrata, verjela ti pa ne bosta nikoli, čeprav bi ti bilo mogoče pripeljati jim drugo, še bolj podobno kopijo. Kajti obujenje resnične hčerke ti menda vendarle ne bi uspelo; prvič, bi komaj mogel vedeti, kje je pokopana, in drugič, so črvi njeno telo že precej obglodali.

3 To bi bilo, tako menim, še edino sredstvo, ob katerem bi oba starša vsaj za nekaj časa ostrmela; v skrajnem primeru bi dobra starša zaradi velike podobnosti resnično obujeno hčerko sprejela kot rejenko. Toda pustiva zdaj vse to prazno besedičenje in se obrniva k nečemu drugemu!

4 Si tudi ti eden od te družbe? Kaj je pravzaprav namen vašega bivanja tu? Ali morda vrhovni namestnik, kot se je že večkrat zgodilo, tu podeljuje ljudstvu javne avdiience, sprejema prošnje in posluša vsakovrstne pritožbe ljudstva in njegovih zastopnikov, ali ima tu nekakšno sodišče ali bojni posvet? Saj vendar vidim tu ljudi z vseh koncev in krajev meni znane Zemlje. Celo najbolj črni zamorci, da tako črnih še nikoli prej nisem videl, so tu izredno številno zastopani; ne manjkajo niti Perzijci, Armenci, Tavrijci; Grki, Rimljani in Egipčani!

5 Zaradi skromnosti in iz primernega spoštovanja pred modrim in ostarelim

Cirenijem tega vprašanja ne bi nikoli načenjal; toda ker sva se zdaj že dobri dve uri pogovarjala, sem zbral pogum in sem pred teboj glasno izgovoril to vprašanje! Povej mi tudi nekaj o tem, če ti je prav, kako je vendar sploh nastala ta hiša z vrtom, s pristanom in z ladjami! Sicer še vem, kaj si mi o tem že povedal; toda samo zgolj z močjo Božjega duha v človeku menda le ni mogla nastati! Ta moč lahko človeku sicer pokaže najprimernejša sredstva za izvršitev takšnega dela; toda brez teh, zgolj iz zraka, kaj takega pač ni mogoče narediti! Daj, ljubi, modri, mladi prijatelj, povej mi vendar odkrito, kaj morda veš o tem!«

6 Rafael reče: »Samo malo še potrpi; kajti s prejšnjim pogovorom še nisva čisto pri koncu, in zakaj so ta ljudstva zbrana tu, ti tudi ne smem izdati pred časom! Pozneje boš zvedel še več; za zdaj pa le ostaniva lepo pri tem: ali jaz sam ne bi bil sposoben vašemu institutu zadati uničujočega udarca, ne da bi si od nekod priskrbel drugo kopijo lažno čudežno obujene hčerke! Ti dvomiš o tem, kljub temu pa bi ti lahko v trenutku priskrbel takšen dokaz, da bi se ti ob njem naježili lasje. - Kaj bi rekel potem?«

53. Roklus upravičuje ustanovitev esenskega reda

1 Roklus reče nekoliko prizadet: »Prijatelj, moja vest mi ne očita nobenega zločina! Zmeraj sem živel strogo zakonito; zaradi česa naj bi se mi ježili lasje? Če pa je naš institut že taka grozota pred ljudem nevidnimi očmi Boga, katerega obstoja seveda ne morem več zanikati po vsem, kar sem slišal od tebe, bi vsevedni, vsevidni in vsemogočni nadvse pramodri Bog vendar moral imeti kakšno sredstvo, s katerim bi zlahka preprečil ustanovitev takšnih institutov! Mi in pravzaprav naši predniki pa nismo niti pred ustanovitvijo tega instituta, niti ob njej, niti po njej od nikoder občutili nobene ovire; tudi država, ki smo ji načrt vendar javno predložili, je z vso pripravljenostjo dovolila ustanovitev tega njej očitno nadvse koristnega instituta, nam zanesljivo obljubila svojo diskrecijo in tudi obljubila, da nas bo, če bo treba, z orožjem branila in varovala. Ljudstvo - v njegov blagor je bil institut ustanovljen - tudi ni prav nič ugovarjalo. Z nobene strani torej, niti z Božje niti z državne in meščanske, ni bilo nobenega ugovora, in tako je bilo povsem nemogoče, da bi se z ustanovitvijo tega instituta pregrešili proti komur koli, in člani tega instituta lahko zato vsakomur in tudi Bogu stopimo pred oči z mirno vestjo, zato resnično ne bi vedel, s čim bi mi lahko zakonito naježil lase!

2 Po tvojih besedah ti je sicer lastna posebna moč, navsezadnje si celo ravno ti tisti, ki je naredil ta čudež, morda lahko tudi samo z besedo in voljo obujaš mrtve - tako govore zdaj po našem mestu o nekem Nazarečanu, ki naj bi bil to celo zmožgel pred očmi vsega sveta, o čemer niti preveč ne dvomim; ljudje so znotraj sebe namreč duhovi zelo različne razsežnosti in tako nekdo ali sam iz sebe ali po naključju odkrije nekaj, o čemer milijoni pred njim, ob njem in po njem nimajo niti pojma, in to opravi in spravi s tem pol zemeljskega kroga v največje začudenje. In tu našega instituta spet ni mogoče preplačati z nobenim zlatom, ker išče ravno takšne izumitelje in se na vse načine trudi, da bi jih pridobil zase in njihove posamezne izume naredil za skupno dobro ljudi!

3 Mi, eseni, ne bomo nikoli preganjali nobenega izrednega človeka in ga ovirali na njegovih poteh, temveč ga celo podpiramo, kolikor je mogoče, in ga skušamo na vse mogoče načine pridobiti zase - to nam je že večkrat uspelo. Da mu potem pri nas ne gre slabo, to ti kot *en* mož zagotavlja ves institut! Glej, tako mislimo, takšni smo in

tako tudi ravnamo, ne glede na plačilo niti tostran niti onstran! To, kar po splošnem prepričanju spoznamo kot dobro, delamo zaradi dobrega samega! Pred kakšnim sodnikom naj bi le trepetali ?

4 Si nazadnje morda celo ti sam tisti čudoviti Nazarečan? Tudi dobro, in pravzaprav še bolje; kajti končno sami spoznamo moža ali mladeniča, o katerem smo slišali že toliko izrednega! Le nekoliko premlad se mi zdiš za Nazarečana, ki naj bi bil po opisu star vsaj trideset let! Toda nič za to, saj mogoče tudi sploh nisi slavni Nazarečan; tudi ti imaš zelo živahnega in prizadevnega duha, bil si daleč naokrog in si lahko nabral različne izkušnje. Zakaj ne bi tako dosegel tudi sposobnosti, o razsežnosti katerih ne morem imeti niti pojma? Oh, nate nisem niti najmanj ljubosumen. Prav tako ne ta jim, da bi lahko poleg naših navideznih čudežev obstajali tudi resnični; pred navideznimi čudeži so vedno morali biti pravi, sicer ljudje ne bi mogli izumiti lažnih. Nikakor pa ti ne priznam, da smo s svojimi navideznimi čudeži hoteli kdaj doseči kaj slabega.

5 Seveda pa nismo vedeli, da takšni lažni čudeži povsem uničijo moralno duševno sfero ljudi, in to je zanje veliko zlo; vsi skupaj smo bili ateisti in nismo mogli imeti pred seboj nobene druge sfere življenjske sreče ljudi kot zemeljsko, ker v življenje po smrti nismo verovali, vsaj v kakšno sebe zavedajoče ne! Kaj pa nas je odvrnilo od obstoja Božjega bitja in pripeljalo k popolnemu ateizmu, sem ti že kar se da razumsko nazorno *per longum et latum** (*na dolgo in široko*) predstavil in zdaj sem prepričan, da stojim pred teboj kolikor je mogoče čist, četudi bi bil ti sam Bog.

6 Niti kančka slabe vesti ni v moji notranjosti in tako se pogumno soočam s teboj! Smrti se ne bojim, čeprav res nisem prijatelj bolečin in trpljenja. S čim bi sicer lahko naježil lase možu, ki lahko tudi o sebi reče: *'Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae* (Četudi se zruši ves zemeljski krog, bodo ruševine vendar nosile neustrašnega)! Ostaniva raje dobra prijatelja in se podpirajva v vsem dobrem in resničnem, kar zanesljivo koristi vsem ljudem, in potem po mojem mnenju ne bo potrebno, da bi drug drugemu ježila lase. Sicer pa lahko storiš, kar hočeš, vendar svet na splošno kljub temu ne bo postal boljši, kot je zdaj in kakršen je bil od nekdanj!

7 Še najljubše pa bi mi že bilo, da bi se s tovariši spet oddaljil! Pravkar sem namreč tu opazil več farizejev, in - odpusti mi, prijatelj! - s temi se kjer koli zelo nerad srečam, ker ti ex *diametro* (naravnost, diametralno).

nasprotujejo vsakemu napredku. Naj ti prihranim vse nadaljnje razlage in trud! Zdaj vem, pri čem sem in kako naj duhovno ravnam, da bi dosegel večno življenje iz Boga; več za zdaj ne potrebujem in tudi nadaljnje razlage tega čudeža s hišo ti odpuščam, čeprav bi jih rad v temelju dojel! Toda tu je veliko farizejev, prišel je celo bikastonogi poglavar iz Cezareje? Oh, od tod bomo pa kmalu izginili!«

8 Rafael reče: »O, zaradi njih že lahko ostanete; ti so zdaj še toliko farizeji kakor ti! Kdor hodi tu, je čist človek, razen enega, ki pa ga prenašamo zaradi Pisma. Torej teh farizejev tukaj se nič ne boj! Toda, mar nisi nekaj slišalo čudodelnem Nazarečanu? Povej mi kaj o njem in jaz te ne bom več ustrašoval. - Boš?«

9 Roklus reče: »Zakaj pa ne? Veliko sicer ne vem; kar vem, pa ima glavo in rep in zasluži vso zaupanje. Le malce potrpljenja prosim, da se zberem!«

54. Roklusove izkušnje in mnenje o Nazarečanu

1 Po kratkem odmoru reče Roklus Rafaelu: »Najljubši, mladi, resnično modri

prijatelj! Zdaj sem povsem zbran in ti lahko pripovedujem, kar pa sem tudi sam šele pred nedavnim slišal od nekaterih trgovcev iz Nazareta in Kafarnauma; glede na dejstva sem jim res brezpogojno verjel, saj so to moške, ki jim je mogoče verjeti. Več od tega, kar sem kot zvesto in resnično slišal ravno od teh svojih poslovnih sodelavcev pa seveda ne vem niti zloga, in tako me poslušaj!

2 V mestecu Nazaret, ki leži ob gornjem Jordanu, ne v kraju enakega imena v gorovju, je živel tesar, ki je spočel s svojo drugo ženo sina ter mu dal ime Jezus. Ta je bil do svojega tridesetega leta tudi tesar in zmeraj tih človek, ki je veliko razmišljal in malo govoril. Sicer je bil izredno olikan mož; nikoli ga niso slišali prepirati se in tudi ne častiti niti kakšne mične Venere niti Bakhusa.

3 Prevladujoča značajska poteza njegovega življenja je bila stalna in najskromnejša treznost. Poleg tega je bil zmeraj zelo ponižen in usmiljen do ubogih in je za svoje zmeraj odlično tesarsko delo zahteval le zelo majhno plačilo, to pa je vedno nadvse vestno oddajal staršem. Ko pa je dopolnil natanko trideset let, je vse orodje odložil in se ni več dotaknil niti sekire niti žage.

4 Njegovi bratje in njegova menda še živa mati, ki so vsi pošteni ljudje, so ga vprašali za vzrok, on pa naj bi jim bil odgovoril nadvse mistično takole: 'Prišla je ura, od katere naprej moram izpolniti voljo svojega Očeta v nebesih, kajti zato sem tudi prišel na ta svet!'

5 Kmalu nato je zapustil očetovo hišo, odšel v majhno puščavo nedaleč od izliva Jordana iz jezera, ob katerem smo pravkar, tam pridobil učence in učil ljubiti Boga in bližnjega ter svari! pred starim kvasanjem farizejev, to pa je nekaj, zaradi česar se mi je mož zelo priljubil, čeprav še nisem imel sreče, da bi se z njim osebno srečal; nasprotnik farizejev je namreč zmeraj naš prijatelj in lahko dobi od nas vsakršno podporo.

6 S tem svojim nadvse spoštovanja vrednim naukom menda povezuje čudovito magično moč volje in dela čudeže, o katerih doslej še noben smrtnik ni niti sanjal. Vsakega mrtvega naj bi, na primer, spet priklical v življenje samo z besedo in voljo brez vseh zemeljskih sredstev; kakor neverjetno in pravljичno se to sliši, pa naj bi bilo vendarle popolnoma resnično! Skratka, hodil naj bi iz kraja v kraj, povsem razumljivo učil ljudi spoznavati sebe in Boga, in vsak njegov korak naj bi bili spremljali najizrednejši čudeži!

7 Njegovi menda že zelo številni učenci, ki zmeraj hodijo z njim, ga imajo za Boga, ker resnični Bog z vsemi svojimi čudežnimi lastnostmi ne bi zmožel več. Toda pustiva to; kajti bog, kot si ga v različnih oblikah in podobah predstavljamo, tako in tako ni nič drugega kot nadvse majav izrodek človeške domišljije s samimi izmišljenimi sposobnostmi, ki niso nič, prav tako kot njihov ničevi nosilec, namreč izmišljeni bog!

8 Če pa je s čudodelnikom iz Nazareta tako, o čemer nikakor ne dvomim, tedaj sploh ne razumem, zakaj ga ne bi mogli ali smeli imeti za boga! O tem si mislim takole: Ta človek, po svoji naravni zasnovi gotovo sposobnejši od kogar koli drugega na vsej Zemlji, je s svojo življenjsko vnemo našel v sebi središče svojega ljubezenskega življenja, potem je to središče najskrbneje negoval, hranil, krepil in oblikoval.

9 S tem resničnim življenjem, ki ga kot povsem izoblikovano vsega prešinja, se povezuje s splošno življenjsko silo narave, in njegova volja mora potem voditi ne le njegov lastni življenjski organ, ampak vse organe v celotni naravi, ker po svojem življenju združuje v sebi vodilne niti vseh drugih delnih življenj v bitjih in tako lahko po mili volji gospodari z vsemi bitji.

10 Že prej sem ti kot popoln ateist pripomnil, da lahko človek le po najdenju življenjskega počela v sebi postane resnični bog in kako se to zgodi ter doseže večno življenje; morda so že mnogi v davnini to dosegli in mnogi v prihodnje še bodo; in tu imamo moža iz Nazareta, ki ni pravljičen in povsem upravičuje mojo trditev! Njega sem tudi imel v mislih, ko sem ti to omenil. Veliko bi dal za to, da bi ga lahko kje našel! Sam bi postal njegov učenec, in če je z njim vse tako, kot so mi povedali nekateri kolegi, bi ga brez nadaljnjih pomislov imel celo za resničnega Boga ter bi ga ljubil in častil iz vseh svojih življenjskih moči, čeprav bi mi postavil nasproti tudi tisoč judovskih Jehov in sto tisoč egiptovskih Zevsov!

11 Povem ti: Vsi Jehove in vsi Zevsi, egiptovski, grški in rimski, ter vsi atme in lame Indijcev so nič v primerjavi z edinim Nazarečanom, ki je resnični čudodelnik, in se ga mi, eseni, sploh ne bojimo, ker jih je gotovo precej izmed nas med njegovimi učenci in so nas že večkrat pisno obvestili, kakšen je ta mož, kaj uči in kaj vse dela! Da, če bi bil ta mož morda po naključju tu, te sploh ne bi vprašal, kako je nastala ta čudežna hiša, ampak bi ti rekel: 'Glej, to je resnično Božje delo!'.

12 Bogu je mogoče ustvariti semkaj tudi nov svet; v sebi ima namreč osrednje življenjske niti, s katerimi mora imeti popolnoma v svoji oblasti vsa bitja in vse elemente celotne narave. Le trdno mora nekaj hoteti, in to se mora oblikovati po njegovi najjasnejši in najpopolnejši inteligenci. Arhimed, veliki modrec, ki je poznal marsikatero silo, je rekel: 'Dajte mi trdno točko nad Zemljo in ves svet vam dvignem s tečajev!' To je bila sicer drzna, vendar pa velika beseda; s svojimi vijačnimi vzvodi pa bi že imel veliko opraviti, preden bi vso Zemljo dvignil s tečajev.

13 Nazarečan pa ne potrebuje nobenega materialnega vijačnega vzvoda, temveč le voljo, in ves svet se prikaže pred nami razkrojen v atome, to se pravi, kolikor si po razkroju še lahko zamislimo svoj obstoj!

14 Šele Nazarečan je našel pravi vzvod in ne potrebuje nobene trdne oporne točke zunaj Zemlje, ampak samo svojo voljo, in vsa vidna narava mora prenehati obstajati! In glej, ta Nazarečan tako rekoč tudi pripada našemu institutu, to se pravi institutu resnične, nesebične ljubezni do bližnjega, in zato se nam ni treba bati nobenega večjega in še resničnejšega čudodelnika, ker smo prepričani, da se na tej Zemlji ne more nihče spoprijeti z njim.

15 Ali bi se morda želel spoprijeti z njim ti, ki si mi hotel naježiti lase? Glej, moj najljubši in sicer zelo cenjeni mladenič, le počasi! Res da zmoreš zelo veliko, vendar še zdaleč ne vsega; toda Nazarečan zmore prav vse! Z njim ni lahko češenj zobati, ti moj ljubi! Jaz sam pa se bom z Nazarečanom že še kje srečal in te mu bom predstavil; toda potem pa le pazi, kako se boš vedel pred njim! - No, ali zdaj veš, kakšen je čudodelnik iz Nazareta?«

16 Rafael reče: »Kako ne bi vedel? Saj sem vendar že zelo dolgo v njegovi službi!«

55. Rafaelov čudež, ki ga je zahteval Roklus

1 Reče Roklus smehljaje se: "O ti največji važič! Če še nikoli nisi izrekel nobene laži, si jo zdaj! Nabrit mladenič blagovoli najprej poslušati moj nadvse jasen opis čudovitega Nazarečana, zdaj pa pravi, da je že zelo dolgo v njegovi službi. Ni slabo, sploh ni slabo! Prej ve o njem toliko kot nič, zdaj pa je celo njegov služabnik! Ne, zdaj pa te pozivam, da mi to dokažeš, sicer ti bom naježil te tvoje svetle kodre! Si me razumel?! Tofej le na dan z dokazom!"

2 Rafael reče: "Da, prijatelj moj, s to svojo zahtevo me nisi niti najmanj prestrašil - naredil bom vse, kar boš zahteval, le če boš zahteval kaj razumnega in mogočega; kajti za kaj neumnega in nemogočega nimam moči in oblasti. Hitro mi torej daj dokazno nalogo in naglo jo bom opravil!"

3 Tedaj je Roklus predimno pogledal Rafaela v obraz in rekel: "No dobro, moj ljubi, mladi prijatelj - s tal sem dvignil skoraj pet funtov težak kamen. To je rjavi granit, ki seveda ni soroden nobeni meni znani kovini. Naredi iz njega zlato, toda v enaki teži!"

4 Rafael reče: "Kratkovidni človek, če bo iz tega nastalo zlato, bo tvoja kepa postala trikrat težja! Teža ne more ostati ista, če ne smem spremeniti oblike in velikosti! Kaj torej hočeš, da spremenim?"

5 Roklus reče: "Pustiva obliko in velikost, teža pa naj se spremeni v korist čudeža!"

6 Rafael reče: "Trdno drži kamen, da ti več kot trikrat težja kepa zlata ne bo padla iz rok; nenadno povečanje teže se skoraj zmeraj občuti tako, kot da bi ti kak deset funtov težak kamen padel iz zraka v roke! Torej bi zlahka padel s celo kepo zlata vred tudi ti!"

7 Roklus reče: "Taka nesreča me verjetno ne bo zadela!"

8 To je Roklus izrekel le iz neke vrste dvoma v uspeh tega dokaza. Toda isti trenutek je Rafael že s svojim hotenjem spremenil kamen v zlato. Kamen je v trenutku postal zlato, in ker se mu je nenadoma pomnožila teža, je vrgel Roklusa na tla, in sicer tako silovito, da se je Roklus hudo udaril in je komaj zmogel spet vstati.

9 Ko je bil (Roklus) spet na nogah, je začel grajati Rafaelovo zlonamernost in rekel: "Poslušaj, ti čudoviti, objestni mladenič, deset takšnih kep zlata ni vredno, da bi si zaradi njih nakopal tolikšno bolečino! Ali mi nisi mogel reči: 'Zdaj se bo zgodila preobrazba!?' Z glavo in rokami sem priletel ob tla tako močno, kot da bi padel z visokega drevesa! Glava me še zelo hudo boli! O ti objestni čudo delni mladenič, ozdravi me zdaj mojega hudega glavobola in tako še bolj dokaži resničnost svoje izjave!"

10 Tedaj je Rafael pihnil v Roklusa in Roklus v trenutku ni čutil niti trohice bolečine več, Rafael pa mu je rekel: "In zdaj poberi zlato kepo s tal in si jo ogledaj, ali ni povsem trdno zlato!"

11 Roklus je to storil, obenem pa poklical k sebi tudi svojih enajst tovarišev in rekel: "Poglejte sem in presodite sami!"

56. Domneve esenov o Rafaelovi osebi

1 Vsi so prišli in rekli: "Prijatelj, to je najčistejše zlato in vrednost kepe je tolikšna, da jo je težko oceniti. In ta nepopisno lepi mladenič je samo s svojo voljo povzročil, da je iz rjavega kamna nastala enako velika kepa zlata? Tega ne zmore noben čarodej! To je torej čisti čudež, ki je mogoč le Bogu; vsi smo ga doslej imeli za pravljico, to dejstvo pa nam očitno govori nekaj drugega. Prelepi mladenič je bog in nič več in nič manj! Moramo ga moliti in moramo mu žrtvovati, kar le moremo, da ne bo jezen na nas ali nas celo zapustil!"

2 Roklus reče: "O sebi trdi, da je le učenec in služabnik Nazarečana, ki postaja čedalje slavnejši. Torej ni bog, vendar se čedalje jasneje nesporno kaže božanstvo Nazarečana! Videli ste, kako hudo sem padel - zato sem dobil tudi zelo hud glavobol, in povsem rahel dih iz mladeničevih ust ga je dobesedno odpihnil. Mladenič je torej, kakor sam pravi, le učenec in služabnik Nazarečana; zasluži sicer vse naše

spoštovanje, nikakor pa ne molitve in žrtvovanj! Ker pa je nedvomno tako, poizvedujmo zdaj samo o Nazarečanu; ko bomo imeli njega, bomo imeli vse!"

3 Tovariši rečejo: "Da ni navsezadnje prav ta mladenič sam Nazarečan?"

4 Roklus reče: "Ne, ne, to ni on! Prvič, je premlad - trideset let, kaj pa mislite?! Mladenič jih ima komaj šestnajst! In drugič, mladeničevo lastno priznanje! Objestni mladenič je sicer nekoliko poreden, toda o laži pri njem ni niti sledi, to vam zagotavljam, nobene sledi laži pri njem; toliko sem ga namreč že spoznal! Nedvomno je resnicoljuben, toda od časa do časa tudi nekoliko poreden, kar bomo njegovi mladosti radi spregledali, zlasti ker je tako zelo lep mladenič, kakršnega še v vsem svojem življenju nisem videl! Moral bi verjeti, da je preoblečena najlepša deklica; toda od časa do časa se mi zdi vendar veliko preresen, zato ga moram kljub njegovi najbolj ženski lepoti imeti za moškega. Za deklico je tudi veliko premoder; tako lepe deklice so namreč zmeraj nekoliko neumne in se nikoli in nikdar ne morejo dvigniti do modrosti moža. Toda v tem mladeniču je prav posebna modrost, s katero se mi ne moremo meriti. Vse to pa tudi dokazuje, da on ni Nazarečan, ampak je resnično njegov služabnik. Ko bi nas le nekako pripeljal do Nazarečana!"

5 Nato se Roklus spet obrne na Rafaela in reče: "Poslušaj, najljubši, čeprav nekoliko objesten Nazarečanov služabnik! Midva sva opravila drug z drugim in jaz in moji tovariši te prosimo le še za to, da bi nam povedal, kje lahko najdemo in srečamo najslavnejšega Nazarečana!"

6 Rafael reče: "Da, zdaj ti že morem in smem povedati, da je najslavnejši Nazarečan prav tu! Pravo osebo si že lahko med nekaj sto gosti sam poiščeš s svojim, bistrim razumom! Glej, če ne bi imel tako bistrega razuma, bi ti Nazarečana tudi pokazal; toda tvoj bistri razum me pri tem ovira! Zato le pojdi ter išči na pravi način in našel boš pravega!"

7 Roklus reče: "Le zbadaj, - nič ne de; moj razum kljub temu ni ravno slab! Česar noče in ne more najti on, bo našlo moje srce; tudi to namreč ni ravno med zadnjimi na tem svetu. Naj te ne skrbi zame, moj mladi, najmodrejši prijatelj, ne bom dolgo iskal in kmalu bom našel in imel pravega!"

57. Roklusov govor o pomembnosti izobraženega razuma

1 Rafael opozori Roklusa, naj prej poskrbi za dragoceno kepo zlata, ki mu jo on (Rafael) podarja.

2 Reče Roklus nekoliko razsrjen: "Prijatelj, ko sem zaposlen z iskanjem najvišje dobrine za ljudi, pustim pri miru najnevarnejšo nesnago tega sveta. Si razumel, mladi prijatelj, ki postajaš zdaj že nekoliko vsi1jiv?! Lahko ti najtrdneje zagotovim, da se tega kupa blata ne bom več dotaknil niti s prstom, ti pa ga lahko v svoje zasebno veselje spremeniš spet v to, kar je bil prej!"

3 Misliš, da hlepim po zlatu, ker sem Grk in esen? Oh, kako zelo se motiš! Prvič, doma imam kot zemeljsko dediščino stokrat toliko rumenega zemeljskega blata, kolikšna je ta okorna kepa tu, in zato že lahko pogrešim tega novo narejenega, in drugič, moje srce ni bilo še nikoli navezano nanj; če bi kdaj hlepel po zemeljskih dobrinah, ne bi nikoli dosegel tolikšne ostrine razuma, ki, četudi ne zmore razumeti samega Najvišjega, je vendar lep kos poti do tega in je že samo zato vredna tisočkrat več kot sto tisoč takšnih zlatih kep.

4 Zdaj sicer res vem, da za človekovo raziskovanje najvišjih duhovnih življenjskih reči zgolj razum, četudi še tako čist in oster, nikoli ne bo zadoščal, toda če ne bo te

duševne svetlobe, bo človek še teže dojel višje in globlje življenjske resnice! Pravilno izobražen človekov razum je po mojem mnenju kljub vsemu lep kos poti do večne in neminljive polnosti življenjske resnice iz Boga in je, gledano iz tega zornega kota, gotovo tudi že zelo veliko vreden; zato nikakor ni prav, da ti, mladi prijatelj, tako zbadljivo govoriš o ostrini mojega razuma!

5 Glej, v pogorelem mestu bega sem ter tja še veliko ljudi, o katerih ostrini razuma se ti gotovo nikoli ne bi pritoževal; zakaj torej ne pridejo sem te ovce in jagnjeta, da bi iskali globlje resnice življenja? Vsi so gledali sem in so seveda tudi lahko odkrili to novo čudežno hišo; toda za to jim je vseeno.

6 Kaj lahko človeku, ki je povsem nesposoben razmišljanja, zbudi zanimanje? Pravim: sploh nič, morda le njegov lačni želodec ga pripravi do tega, da nadvse prizadevno teka za grizljajem, ki bi ga nasitil! Pripravi tem zmeraj lačnim človeškim tovornim živinčutom kup jedil in naredi poleg njih najveličastnejše čudeže, - in ti nerazumneži bodo žrli in ne bodo niti najmanj cenili tvojih čudežev! In ko bodo napolnili svoje želodce, bodo postali leni in zaspani in spet ne bodo pazili na tvoje čudeže! Kaj takega zbudi pozornost le izobraženemu razumu in ta začne misliti in delati različne primerjave in ne miruje, dokler ne prodre do nekakšne razlage čudeža!

7 Če pa je nesporno tako, zakaj me nenehno zbadaš na račun ostrine mojega razuma? Glej, tu si kljub vsej svoji čudo delni moči na najbolj jamasti krivi poti na svetu!

8 Če hočem Boga resnično spoznati, moram pri tem, in sicer najprej, tudi misliti in šele potem čutiti! Kaj pa naj mi prebudi v srcu boljše in duhovno čustvo, če stojim tu kot nerazumen vol? Opomnil si me, naj božanskega Nazarečana iščem in najdem le z ostrino svojega razuma; to bom tudi storil, da ti bom pokazal, da je pravi razum tudi za nekaj dober! Na kratko, dobro in odlično, dolžan sem ti res veliko zahvalo in te imam res zelo rad - naučil si me spoznati resničnega Boga in mi dal s tem neizmeren zaklad, ki ga ne odtehtajo cele gore zlata - niso pa mi pogodu tvoje zbadljivke, uperjene proti mojemu razumu.

9 Kajti celo najvišja Božja modrost mi mora odobravajoče pritrditi, da je človeku razum tako nujno potreben, da bi spoznal sebe in predvsem Boga, kakor oči za gledanje! Seveda vem, da človek s še tako prebujenim razumom ne more razumeti in tudi ne bo razumel neskončno veliko od tega, kar vse je uredila najvišja Božja modrost, kar je ustvarila in kar obstaja; toda brez neke ostrine razuma, ki zmora preskušati in razlikovati, človek nikoli ne razume nič!

10 Pravijo, da je samo vera človekova luč! O sveta nebesa, le kaj je vera brez razuma? Je kot modrost nedoraslih otrok v zibeli, ki segajo po luni v prepričanju, da je okrogel medenjaka! In res so na tej ljubi zemlji odrasli ljudje, ki imajo Luno za hleb kruha, ki lebdi v zraku in ga vsak mesec pozobljejo rajske ptice, potem pa takoj začne znova rasti! Da, prijatelj, povej, kaj pomaga takšna vera tebi, meni in Bogu? Mar ni bolje ter človeškega in Božjega duha v človeku vredneje, razmišljati in sčasoma odkriti, da utegne biti Luna vendarle nekaj drugega kot hleb kruha za krmo rajskih ptic?

11 Moje načelo je: Vse preskusiti, od tega pa kar je dobro in resnici vsaj najbližje, ohraniti tako dolgo, dokler glede tega ne dobimo od nekod boljšo in močnejšo luč. V temni noči je vendar svetleča kresnička boljša, kakor če sploh ni svetlobe; in tako je iskrica duše - imenovana razum - tudi boljša kakor kot noč temno praznoverje, ki nima nobene resnične podlage!

12 Vzemimo za zgled, da bi moral verjeti pripovedovano najpopolnejšo resnico, in se ne bi mogel niti najmanj prepričati, da je res resnica, ker manjkajo za to razum in potrebne izkušnje. Kaj drugega je takšna vera kakor najbolj slepo praznoverje? Kaj mi namreč koristi resnica, ki vanjo verjamem, če je ne razumem, in se celo ne morem prepričati, da je resnica? Le čemu bi koristilo zlato, če ga človeški razum ne bi mogel razlikovati od kakšne druge, brezvredne kovine? Če torej človek nekaj verjame, mora vendar verjeti z razumom, sicer morata biti zanj resnica in laž isto!

13 Če mi rečeš: 'Daleč za tistimi modrimi gorami je mesto, zgrajeno iz samih najdragocenejših dragih kamnov, ljudje, ki v njem prebivajo, pa so sami velikani!', ti bom to, če sem dovolj slep in neumen, verjel na besedo in bom o tem celo prepričan; če pa potem pride k meni nekdo drug in mi reče: 'Za tistimi modrimi gorami sploh ni nobenega mesta, še manj kakšnih velikanskih ljudi!', kaj bom kot nerazumen neumnež storil? Ostal bom pri prvem, čeprav je v nebo vpijoča laž, in bom ošabno in zaničljivo zavrnil resnico drugega! Mar je lahko kaj takega vseeno nadvse modremu Bogu?

14 Če je Nazarečan Bog, poln najvišje modrosti, o čemer zdaj ne dvomim več, ker to s svojim razumom spoznavam, bi bilo prav neumno, če bi ljudi učil spoznati laž in njeno zmoto, hkrati pa sprejemati svetlobo resnice in njeno dobroto brez ostrega razuma!

15 Vidiš, da mi glede tega nisi kos, tudi s tisoč storjenimi čudeži ne; zato ne zbijaj več šal o mojem razumu, temveč pusti naj bo to, kar je, zato pa mi le pokaži, kje je morda božanski Nazarečan, da bom pred njim primerno upognil svoje koleno in ga tudi po božje počastil!"

58. Vpliv ljubezni na razum

1 Rafael reče: "Toda prijatelj, razburjaš se nad nečem, kar mi le ti podtikaš; kako moreš o meni misliti, da nasprotujem pravemu razumu ljudi?! Ko sem ti rekel, da zdaj z ostrino svojega razuma odkrij Nazarečana, sem ti hotel s tem le namigniti, da še tako jasen razum za to ne zadošča, ampak mora iskanje in prepoznavanje Njega, ki je sam najvišja in najčistejša ljubezen, prevzeti predvsem čud, torej ljubezen. Razum je seveda potreben; toda še pomembnejša je ljubezen! Sam razum brez nje ne opravi nič!

2 Se zdaleč ni vse odvisno od Nazarečanove osebe, in tudi ne od tega, da Ga v svojem magičnem navdušenju delaš za Boga, ampak je vse odvisno od tega, kaj o tem pravi tvoje srce!

3 Če bi bilo tvoje srce primerno zagreto za to, bi Nazarečana že spoznal in ti ne bi bilo treba po Njem vpraševati mene; kajti ljubezen hitro in zlahka najde ljubezen. Toda pri tebi je doslej še zmeraj prevladoval hladen, četudi povsem trezen razum, in tako moraš še vedno vpraševati po Njem, ki ti je tako blizu! Mar misliš, da želim s tem zagovarjati slepo praznoverje, ki ga najbolj gojite prav vi, eseni? O, kako zelo se motiš o meni!

4 Ko pravim, da zgolj svetni razum ne zadošča, je s tem povedano toliko, da se mora svetnemu razumu, celo v njegovi najčistejši sferi, pridružiti veliko višje, predvsem duhovno spoznanje, da bi lahko spoznali Najvišje. Če pa sem ti hotel to povsem otipljivo nakazati, kako mi lahko kot jasno misleč človek očitaš, da sem nasprotnik razuma in mislim, da so le resnični osli in voli sposobni višjega spoznanja? Ne vidiš, kako zelo je tvoj čisti svetni razum znova ustrelil zelo mimo tarče?

5 Glej, v vseh pomembnih odnosih javnega življenja so ljudje od časa do časa iznašli prav modre zakone in predvideli tudi kazni; med njimi pa so tudi nekateri, na primer večina kazenskih zakonov, ki so zelo grozoviti.

6 Neki posameznik je na primer, zakon prekršil predvsem zato, ker zakona ni poznal. Roka pravice ga je zgrabila in ga pripeljala pred strogi stol sodnika, ki dobro pozna vse zakone. Če ta potem sodi po čistem svetnem razumu, bo brez vsake milosti inquisita (obtoženca) po Codexu poenitentiarum (kazenski zakonik) obsodil na smrt.

7 Če pa ima sodnik poleg svojega prebujenega svetnega in zakonskega razuma tudi ljubeče toplo čuteče srce, bo le-to hladnemu svetnemu razumu ugovarjalo takole: Zakona, morda bolj iz tiranske gospodovalne strasti tako brezobzirno postavljenega, v tem primeru vendar ne moreš v celoti uporabiti!? Tu moraš upoštevati dokazljivo popolno nepoznavanje obstoječega zakona.

8 Če človek skoči s strehe na drugega človeka, ki leži spodaj na tleh, s hudobnim namenom, da bi ga ubil ali ga vsaj hudo telesno poškodoval, tedaj je treba takega človeka za njegovo hudo zlonamerno st kar se da ostro kaznovati. Če pa človek pade s strehe zaradi neprevidnosti in pri tem smrtno poškoduje človeka, ki leži spodaj na tleh ali ki gre po naključju mimo, tedaj vendar ni prav nič kriv za nesrečo, in sodnik mora razlikovati, kakšne okoliščine so človeka pripeljale do tega, da je postal zločinec!

9 Če tujec, povsem nevešč naše pisave, jezika in naših zakonov takoj ob vstopu v naše dežele kmalu in zlahka prekrši katerega naših zakonov, ga moramo pridržati in ga s pomočjo tolmača seznaniti z našimi zakoni. Šele če potem znova prekrši zakone, ki smo mu jih oznanili, ga lahko za to tudi primerno kaznujemo. Tu ni primerno reči, da nepoznavanje zakona, ki je uzakonjen v neki deželi, ne opravičuje nikogar; kako naj nekdo spoštuje zakon, o katerem, kot je dokazano, ni še nikoli nič slišal?!

10 Glej in presodi zdaj sam: Kateri od obeh sodnikov je sodil po pravici in resnici, - prvi, ki se je v skladu s hladnim razumom ravnal le po črki zakona, ali drugi, ki je kot človek nosil v srcu pravično usmiljenje z grešnikom in s tem spravil na dan pomanjkljivost in neumnost zakona ?"

11 Roklus reče: "Očitno drugi!"

12 Rafael reče: "Dobro! Kaj pa je zvečalo vpogled in ostrino razuma drugega sodnika?"

13 Roklus odgovori: "Očitno ljubezen v njegovem srcu, ki je v njem prebudila usmiljenje z grešnikom! Grešnika ni hotel obsoditi, zato je tudi začel ostreje preverjati vse, in s tem je odkril mnogo okoliščin, ki so bile v prid grešniku."

14 Rafael reče: "Dobro in prav si povedal! In kaj sledi iz tega za vsakega človeka drugega kot to, da se z vsakovrstnim znanjem in izkušnjami že zelo prebujeni razum prav izostri v presoji o vseh stvareh, razmerah in smereh šele tedaj, ko ga ogreje ljubezen v srcu in ga čedalje svetleje goreči ogenj ljubezni tudi vedno bolj razsvetljuje. Nasprotoval pa sem razumu, ko sem te le z nekaterimi namigi opozoril na to, da manjka tvojemu ostremu razumu še zelo veliko ostrine, in da jo z resnično ljubeznijo dvigni do Njega, ki Ga iščeš šele zdaj in Ga prej nisi iskal tako zelo, kakor hliniš zdaj!?"

59. Rafael razkrije Roklusove najbolj skrite misli o Gospodu

1 (Rafael:) "Res je sicer, da si slišalo slavnem Nazarečanu marsikaj, kar se ti je

zdelo neverjetno, in bi se rad srečal z Njim, če bi šlo brez veliko truda; toda iskal Ga ravno nisi in si si mislil: 'Za njim smo tako in tako poslali nekaj bratov in ti nas bodo že obvestili, kaj uči in kaj počne!' Toda številni so se potem povsem ločili od vas in so postali Njegovi učenci in vam niso poslali nobenega sporočila o Njem, in to vas je tu in tam plašilo in šele zaradi tega ste vsak dan bolj postajali radovedni in želeli, da bi Nazarečana osebno spoznali.

2 Toda prijatelj, zgolj radovednost še zdaleč ni ljubezen! Le priznaj si, ali ni tvoja ljubezen do Nazarečana približno podobna tisti, s katero se premagani bojevniki preda svojemu zmagovalcu zgolj iz slabosti, ki jo je odkril v sebi, da ta ne bi še naprej dokazoval svoje moči nad njim! Pravzaprav se skrivaj nekako bojiš Nazarečana in se le pretvarjaš, da hrepeniš po srečanju z Njim; toda jaz vidim, da preveva tvojo notranjost povsem drug veter. In veš, kako govori ta veter, odet v besede? Poslušaj, prevedel ti ga bom!

3 Veter pravi takole: 'O ti obupni Nazarečan! Prav zdaj je moral priti! Pa že tako zelo dobro je kazalo z našim lepim institutom. Prav zdaj se je moral privleči ta Nazarečan, ki - le kdo zmore kaj takega kakor on - dela čudeže, v primerjavi s katerimi so vsa naša dela zgolj pepel in lahko zaradi njega najhitreje postanejo sumljiva in brez vrednosti. Zalezal se je v naš kožuh kakor uš, ki se je ne bo več mogoče znebiti. Toda zdaj moramo to tudi mimo požreti. V se moramo storiti za to, da nam ne bi postal sovražen. Če nam bo postal sovražen, bo našega instituta naenkrat konec. Kaj potem? Kje in kaj začeti? Premagati ga ni mogoče; torej se je treba zadeve lotiti zvito in niti od daleč pokazati do njega niti najmanjše neprijaznosti, ga zmeraj obravnavati kar najbolj pozorno in biti do njega kolikor mogoče ljubezniv in uslužen, potem kot dober človek, kakršen naj bi bil, gotovo ne bo nikoli dvignil meča proti nam in nam vsaj ne bo povzročal težav!'

4 Glej, prijatelj, to in še marsikaj takega govori vaš notranji življenjski veter; ugovarjaš mu lahko le tako, da vse, kar sem doslej povedal, razglasiš za laž, pa tudi to ne bo mogoče, ker te bom takoj zavrnil z dokumenti, ki si jih napisal s svojo roko; po vsebini so zelo opolzki, zato bi zbudili res veliko pozornost. In prav zato bi se ti lahko naježili že precej sivi lasje! Sem torej imel prav, ko sem ti rekel, da moraš s svojim tako ostrim razumom le poskusiti iskati slavnega Nazarečana? Kaj praviš zdaj k vsemu temu?"

5 Roklus ves osupel reče: "Da, ljubi prijatelj, če lahko bereš tudi moja najbolj skrita čustva, potem je vsakega nadaljnjega pogovora s teboj konec, in moram pred teboj, mladenič, povsem zares poklekniti in te prositi odpuščanja za vse, kar sem ti kdaj ugovarjal!"

6 Rafael reče: "Glej, tudi to je moralo iz tebe in šele zdaj si sposoben, da te predstavim Nazarečanu, in tako pridi z menoj!"

7 Roklus spregovori z besedami, iz katerih je zvenela velika zadrega: "Da, prijatelj, vse to je zelo lepo in vzvišeno! Da, da, v tem je - kako že pravim? - da, da, biti predstavljen najmogočnejšemu in najbolj vzvišenemu človeku na zemlji je veliko dostojanstvo in nečloveško velika čast! Da, da, to je to! Toda če ima tako povsem božanski človek poleg svoje nedoumljive čudodelne moči tudi nenavadno sposobnost, da lahko povsem spregleda človeka, kakršen sem jaz in ti pred vsem svetom kar razgrne tvojo življenjsko pot, - tedaj bližnje znanstvo s takšnim bogočlovekom nikakor ni več nekaj prijetnega! In zdaj bi jo pa že raje odkuril od tod. Poleg tega se je že precej zvečerilo in vsi imamo doma še marsikaj postoriti, - zato nam boš že opravičil, če zdaj zavrnem tvojo, meni sicer zelo drago ponudbo, to se

pravi, če se nam ni ravno treba seznaniti z najslavnejšim vseh najslavnejših. Seveda, če pa veš, da je to nekaj dobrega in nujnega za nas, da ostanemo in to zahtevaš, je samoumevno, da se ti kot našemu duhovno največjemu dobrotniku gotovo ne bomo upirali; toda odkrito rečeno, res mi ni prav prijetno preblizu soočiti se s tako neznanško človeško oblastno in modrostno veličino, ker se človek ob njem vse preveč počutiti kakor prava ničla. Tisočkratna ničla, medtem ko nasprotna stran s svojim nedoumljivim vse-v-vsem v tej svoji totaliteti le čedalje bolj potencira. Tak občutek ničnosti boli in povzroča srcu bolečino; zato zdaj tudi nimam več posebnega veselja, da bi stal pred obrazom slavnega Nazarečana."

8 Rafael reče: "Če ga ne boste spoznali, boste zapravili večno življenje svojih duš! Poleg tega si prej prav dobro pripomnil, da je treba imeti le Nazarečana, da bi imel vse! Zdaj je še priložnost za to, toda le do jutra; v naj zgodnejšem jutru je nepreklicno določen Njegov odhod od tod. Kam, ne ve nihče, razen Njega! Zato ne smete ničesar zamuditi, če hočete večno živeti!"

9 Roklus reče: "No, torej nas pelji k njemu! Pokončal nas v teh okoliščina menda vendar ne bo?!"

10 Rafael reče: "Resnično življenje, da, to vam bo dal, - toda niti za las ne bo škodoval vašemu zdajšnjemu navideznemu življenju! Zato, kakor sem ti že prej ponudil, pridi za menoj!"

60. O bistvu ljubezni

1 Šele zdaj se je Roklus odločil, da bo Rafaelu sledil k Meni in pogumno prehodil dobrih trideset korakov. Ker pa sem še zmeraj sedel pri mizi s Cirenijem in se z njim pogovarjal o nekaterih vladarskih ukrepih in je Rafael vodil Roklusa proti Cireniju, je Roklus po približno dvajsetih prehojenih korakih rekel: "No, zdaj me pa spet vodiš prav k vrhovnemu namestniku, s katerim sem se že prej vse dogovoril?! Menda ni Cirenij, ki ga predobro poznam, iskani Nazarečan?"

2 Rafael reče: "Zanesljivo ne; je pa Nazarečan tisti na videz povsem preprosti mož, ki sedi tesno ob njem na desni! Zdaj ga poznaš in lahko že sam odideš k Njemu!"

3 Roklus reče: "Bilo bi lahko, - še dobrih deset korakov več in že bom tik pred njim! Toda kaj naj mu rečem, kako naj ga nagovorim?"

4 Rafael reče: "Si kljub svojemu razumu, znanju in izkušnjam še vedno zmeden?! Tega celo jaz ne razumem povsem! Pojdi tja in reci: 'Gospod in Mojster, pred Teboj stoji lačni in žejni, nasiti njegovo dušo!' in takoj boš dobil primeren odgovor!"

5 Roklus je storil to z velikim strahom, in Jaz sem se z resno-prijaznim obrazom obrnil k njemu in rekel: "Prijatelj, od Tira in Sidona do Cezareje Filipove in od tam do sem je očitno bliže kot od tod do dežele za Indijo, kjer so jutrovske Sihiniti zgradili mogočno obzidje daleč prek najvišjih indijskih gora! Tam si iskal resnico - in spet ne resnico; in četudi bi resnico našel, je ne bi prepoznal! Če pa bi jo prepoznal, ti sploh ne bi bila prijetna; če resnica ni povsem združena z ljubeznijo, je podobna sončni svetlobi na severu. Svetloba tudi tam razsvetljuje zemljo; toda ker je brez toplote, ne oživlja tal in vse je kot otrplo v smrti!"

6 Sodnik išče po zakonu tudi popolno resnico. Zločinca z vsemi sredstvi prisilijo k priznanju popolne resnice in priče obvežejo z najstrožjo prisego. Nazadnje pride na dan polna resnica; toda v čigav blagor in čigavo korist? Tudi to je resnica brez ljubezni, torej svetloba brez toplote in povezana s smrtjo! In glej, takšno resnico si tudi ti iskal in jo večinoma tudi našel, - seveda ne za svoje notranje oživljanje, tem-

več za ubijanje svojega duha, ki je ljubezen v srcu vsakega človeka.

7 Ker pa je tvojega duha skoraj do smrti zadušila množica otrplih in materialnih resnic, si s tem nujno izgubil vsako sled Božjega obstoja, ker je Bog v Svojem pratemelju le čista ljubezen in Ga lahko samo skozi ljubezen tudi dojameš!

8 Nejasno si sicer slutil, da je ljubezen bistvena prvina vseh bitij in stvari; toda kaj ljubezen sama po sebi je, tega nisi vedel in tudi nisi mogel vedeti, ker čustva in čuti tvoje duše niso nikoli dobili ustrezne potrebne spodbude.

9 Tvoje vedenje o bistvu ljubezni je bilo podobno tistemu, ki ga imaš o bistvu zvezd. Svetijo, toda njihova svetloba ne ustvarja toplote, in z nečim, kar je znano le tvojemu razumu, nikakor ne moreš izvedeti, ali morda tudi njihova svetloba izvira iz kakšnega ognja.

10 Pri Soncu pa čutiš toploto in sodiš, da mora biti sonce ogenj, in to neizmerno mogočen, ker s tebi ne povsem znane, nadvse velike daljave še vedno zmore tako silno ogrevati zemljo.

11 O Luni trdiš prav nasprotno, ker nisi še nikoli občutil toplote tega nebesnega telesa. O drugih zvezdah ne trdiš sploh ničesar, ker od njihovega vpliva nisi še nikoli občutil drugega kakor njihovo pičlo svetlobo.

12 Ker pa si od zvezd, ki se ti zdijo majhne, dobil tako malo za svojo zaznavno zmožnost, te tudi nobeno področje tvojega življenja nikoli ni tako rekoč spodbudilo, da bi razmislil o tem, kaj so vendar zvezde in ali je njihovo svetlikanje ('svetlikanje' je dopolnjeno) ogenj ali ne, ali so telesa ali le nekakšne svetlobne točke brez toplote in teže.

13 Da bi pa dobili kakršno koli predstavo o neki stvari, moramo nujno začeti o njej razmišljati in da bi o njej lahko zavzeto razmišljali, jo moramo spoznati za tega vredno; vrednost pa je zmeraj odvisna od ljubezni do neke stvari, ki smo se je polastili."

61. Spoznavna moč ljubezni. Nezadostnost razuma in pameti

1 (Gospod:) "Ljubezen pa je spet posledica vzburljenja notranjega življenja, ko je nanj delovala neka stvar.

2 Notranje življenje je ljubezen, torej ogenj z vso toploto. Če se ta ogenj hrani z vplivom neke stvari, ki ima sama ogenj v sebi, kot se ogenj na ognjišču hrani z dolaganjem dobrih drv, bo začel živahneje goreti in notranje življenje bo postajalo čedalje toplejše in vneto za stvar, ki je sama vnetljiva. Plameni postanejo gostejši, njihova svetloba svetlejša in duša bo kmalu dobila veliko jasnosti o stvari, ki ji je bila prej povsem neznana. S tem pa postaja ljubezen do te stvari čedalje večja in večja in stvari ne opustimo več, dokler nam ne postane povsem znana in nam postane popolnoma jasno, kaj je z njo in kaj vse vsebuje. To pa se zgodi le, če postaja ljubezen do stvari čedalje večja in močnejša.

3 Če pa neka stvar življenja sploh ne vzburi, ostane le-to hladno in se za še tako znamenito stvar niti najmanj ne zmeni, tako kot tudi plamen ne obliže tistih lesenih polen, ki ležijo predaleč stran.

4 Človeka mora torej nekaj vzburi, da se mu o tem zbudijo življenjsko tople misli. Hladna resnica, ki je svetlikanje daljnih zvezd, nikoli ne more vzburi notranjega življenja, ker se njegova notranja toplota pri tem ne more povečati, temveč se le zmanjša.

5 Ti pa si doslej vse iskal z ledeno hladnim razumom in vzvod za tvoje iskanje je

bila tvoja prav tako ledeno hladna pamet, ki ni sprejela za resnično nič, česar ni bilo mogoče zaznati s kakšnim čutom.

6 Tako si iskal Boga z računsko tablico v roki, trudil si se najti A, našel pa nisi niti osnovne črte te pomenljive črke. Na snežnih in ledenih površinah severa si iskal rastline, našel pa nisi nič, čeprav te je svetljenje snega skoraj oslepilo.

7 Pod snežnimi in ledenimi površinami mislim hladno presojujoči razum in še bolj hladno preračunljivo pamet, ki ne more biti zmožna notranjega duhovnega zrenja, saj, ker je grobo materialna, ne more vzburiti nič povsem duhovnega.

8 Na marsikaj si bil pozoren, kot na primer na ponavljanje zmeraj enakih oblik v naravi, ki se ti je zdela ustvarjalna. Mislil si na permanentno konsolidacijo" samozavedne in potencirano inteligentne življenjske sile, ki zmore vse prešinjati in zgrabiti, in potem iz surovih sil zmeraj znova spet pričara enake oblike. Vso zemljo, luno, sonce in tudi zvezde si gledal kot tempelj, v katerem nazadnje prebivajo sami nevidni čarodeji. Indija ti je dala še marsikatero navidezno potrditev za to in potem si postal poglobitveni urejevalec vaše čarovniške karme v Eseni.

9 Toda ker si to zmeraj počel s hladnim razumom in nisi nikoli prebudil svoje čudi, tudi nisi našel temelja življenja, in četudi si se mu s svojim razumom zelo približal, si se znova pogreznil v hladno in mrtvo materijo; v njej si skušal utemeljiti svoje odrešenje in tudi odrešenje drugih ljudi.

10 Tvoja stvar je zdaj že precej časa napredovala z odločilnimi koraki; bil si in si še glava tega instituta, ki je povsem primeren, da laično človeštvo potopi v najtemnejše praznoverje, boljše in misleče ljudi pa v največji in najgostejši materializem. Uničil si sicer že marsikateri živi tempelj malikov, toda na njegovo mesto nisi postavil nič boljšega. V tebi je bila smrt in zdela se ti je celo dobrodošla gostja, kajti neobstoj je pri tebi silno visoko presegal vse veličine življenja.

11 Zakaj pa je bilo vse to s teboj tako? Ker v srcu nisi nikoli dopustil, da bi vzklikla kakšna ljubezen! V sebi nisi zanetil niti slabotnega plamenčka notranjega ognja. Če pa niso še nikoli niti tvoje zunanje površine srca postale dejavnejše, kako bi potem šele lahko vzburil notranje in celo najgloblje notranje življenjske prvine duhovnega dela srca, zaradi česar bi kmalu začelo celo srce hitreje biti v plamenu resničnega življenja in bi razsvetlilo tvojo zavest, da bi jasno spoznal samega sebe in tako spoznal Boga, ki izhaja iz tega?!"

62. Ljubezen in njena svetloba spoznanja

1 (Gospod:) "Iz tega boš že lahko razbral, da človek s samim razumom in s svojo še tako jasno in ostro pametjo ne more razumeti nič duhovnega. Ne more razumeti življenja in njegovega temeljnega končnega namena; razum in pamet imata namreč svoj osnovni sedež v možganih in krvi, ki ohranja možgane v določeni dejavni napetosti, zato le-ti ohranijo sposobnost, da sprejemajo vtise in podobe materialnega zunanjega sveta, primerjajo njihove oblike in učinke in si nazadnje iz tega naredijo vsakovrstne sklepe.

2 Toda vse to so stvari in podobe materije, v kateri čuti glave nikdar ne morejo odkriti nič duhovnega. Ker pa je življenje le nekaj duhovnega, ga lahko doumemo le v njem in po njem.

3 V človeku morajo torej biti še drugi čuti, s katerimi lahko človek v sebi občuti in opazi tudi duhovni življenjski element in ga tako tudi postopno razume v vseh njegovih globinah, povezavah in odnosih.

4 Kateri pa so ti notranji čuti? - Glej in poslušaj! Obstaja pravzaprav le en sam čut, in ta se imenuje ljubezen, ki prebiva v srcu. Ta čut je treba predvsem krepiti, vzgajati in očiščevati. Vse, kar človek počne, hoče, misli in presoja, mora razsvetliti in presvetliti življenjsko vroč svetlobni plamen iz ognja čiste ljubezni, da se vsi duhovi prebudijo v jutru porajajočega se življenjskega dneva v človekovem srcu.

5 Ko se prebudijo vsi duhovi v mislih, besedah, dejanjih in delih, se začnejo premikati in notranje duhovne svetlobe polni človek jih kmalu in zlahka zazna, ker se že takoj, ko se začno premikati, izražajo v različnih oblikah. Te oblike pa niso naključne in prazne, temveč vse ustrezajo neki vidni duhovni dejavnosti iz območja Božjega reda.

6 Tega pa človek ne more videti s svojim razumom in s svojo ničevo pametjo, temveč le z življenjsko plamenečimi očmi svojega duha, ki je ljubezen.

7 Zato lahko to sprejmeš kot trdno pravilo in potemtakem rečeš: Noben zunanji svetni razum ne more nikoli doumeti in uzreti, kaj je v človeku; to zmore edino duh v človeku. In tako tudi Boga ne more spoznati nihče drug kakor prebujeni Božji duh v človekovem srcu, ki je postal nadvse dejaven in je tako kot Bog sam najčistejša ljubezen in večni sabat v človekovem srcu.

8 Glej, tega najzlahtnejšega dela v svojem srcu nisi še nikoli negoval in tudi vedel nisi, koliko je vreden; zato je zelo razumljivo, da si postal najtrdnejši bogotajec in kljub vsemu svojemu iskanju nisi mogel priti na sled večnemu božanstvu, ki je vse ustvarilo, ki vse prešinja in vzdržuje!

9 Toda tudi zdaj ne boš tako zlahka povsem iz temelja spoznal Božanstva v njegovi resnični biti in delovanju, ker so tvoji možgani z vsemi svojimi tvorbami že preveč otrdeli. Za to bi moral zanetiti silen plamen ljubezni v svojem srcu, se povsem odreči svojemu esenstvu in se ponižati na vseh življenjskih ravneh in povezavah ter postati povsem nov človek, kajti vse tvoje dozdajšnje življenjske teorije in življenjski nazori so po notranji in edini resnici bistveno zmotni in napačni, tako da z njimi ne boš nikoli prispel niti v preddverje najglobljega Božjega življenja v sebi!

10 Toda pri tebi še ni vse izgubljeno; lahko bi celo dosegel še zelo veliko; toda iz svoje najsvobodnejše volje bi samodejno in povsem po svoji volji moral postati nov človek in iz svojega notranjega prepričanja po svojih močeh prispevati, da se bo končalo nemoralno početje vašega instituta, sicer ni mogoče, da bi kdaj dosegel resnično življenje svojega notranjega duhovnega človeka. Najgloblje življenje v človeku je namreč najvišja resnica, v katero moraš povsem preiti; ta pa ne more uspevati nikoli in nikdar, če jo hraniš z lažjo in z najdebelejšo prevaro.

11 Vsak tvoj korak mora spremljati najvišja in najgloblja resnica v mišljenju, hotenju, govorjenju in ravnanju, da bo resnično, najgloblje življenje v tebi samem postalo najsvetlejša resnica; če pa ni tako od alfe do omega, potem je, to si dobro zapomni, najgloblje življenje v tebi samem le najčistejša gola laž!

12 Zdaj približno veš, kako je s tvojo čisto pametjo in tvojim ostrim razumom! Od tebe je odvisna svobodna odločitev, ali hočeš doseči večno življenje ali večno smrt! *Jaz pa sem Tisti, ki sem!* Jaz ti lahko dam večno življenje, lahko pa te tudi prepustim večni smrti!

13 Od tega, kar sem ti zdaj povedal, pa se ne bo nikoli izgubila niti črtica! Ta zemlja in to vidno nebo bosta v tej podobi, obliki in bitnosti minila, - te Moje besede pa nikoli! Stori, kar hočeš! *Jaz sem tu še kratek čas!*"

63. Roklus in njegovi tovariši se posvetujejo

1 Roklus in njegovi tovariši so se začeli močno praskati za ušesi in niso vedeli, kaj naj Mi odgovorijo.

2 Roklus gre k njim in se z njimi pogovarja takole: "Že ko me je mladenič poslal k Nazarečanu, sem slutil, da se bo on usmeril v uničenje našega instituta, ki je bil ustanovljen v blagor ljudstev; videti je, da predvsem ta Nazarečana najbolj moti! Toda z vsemi svojimi teozofičnimi frazarni nas ne bo tako zlahka ugnal v kozji rog!

3 Zdi se, da je v njegovih besedah res veliko resničnega; toda našega dobro urejenega instituta kljub temu ne bo zlahka spodnesel! Vendar vam s tem nočem ničesar predpisovati; storite lahko, kar hočete, kajti vi ste gospodarji te stvari prav tako kot jaz!"

4 Nek drug, ki je medtem tudi prišel iz Cezareje Filipove spregovori: "Priatelj Roklus, od začetka do zdaj sem poslušal ves pogovor kar najbolj pozorno in natančno opazoval vse, kar se je dogajalo, in odkrito ti moram priznati, da so tvoje trditve povsem napačne in da je za znoreti zaradi tvoje duhovne slepote! Javno govoriš eno, skrivaj pa misliš povsem drugače! Pred mladeničem si oboževal slavnega Nazarečana, pri sebi pa ga imaš za čarodeja najstarejše in najskrivnejše egiptovske šole! Saj vendar vemo, na čem temeljijo vsa magija in izreki skoraj vseh nam znanih orakljev!

5 Pomisli vendar, ali poznaš kakšen način čaranja s katerim bi granitni kamen v trenutku spremenil v najčistejše zlato! Že samo ta čudež zavrže vendar vse naše čudeže, ki ne temeljijo na drugem kot na prevari! Poleg tega opazuj še novo razkošno palačo, vrt z obsežnim obzidjem, pristan z ladjami, pogled množico najčudovitejših sadnih dreves v vrtu, trto, polno najokusnejšega grozdja! Pred štirimi urami je bil ta kraj še puščava in sem jo kot tako v istem času tudi prehodil, ker sem imel opravke ob morju. Oglej si zdaj to puščavo! Kakšna bujnost, kakšen blagoslov!

6 Mar lahko pričara to človek s kakšno vrsto magije, ki jo vendar povsem poznamo? Povem ti: tu odpove vse, kar smo doslej poznali; vse naše znanje je laž in prevara, za nobeno rabo več. Če hočemo poslej obstati ob tem bogočloveku, moramo najočitneje storiti to, kar ti je Nazarečan tako prijazno svetoval!

7 Nisem sicer član vašega skrivnega sveta in sem šele pred nekaj urami prišel k vam, toda iz svojih opazovanj lahko zanesljivo povem, da smo s svojim imenitnim institutom laži in prevare povsem opleli! Največja neumnost bi bila v takšnih okoliščinah tako rekoč kljubovati Bogu iz Nazareta!

8 Poleg tega nas naše oči ne varajo, ko vidimo, da so vsi rimski veliki dostojanstveniki in oblastniki njegovi najbližji prijatelji! Samo reči mu je treba: 'Odstranite ta institut!', in onemogočeni bomo za vse večne čase! In kaj bo potem z nami?! Zato celo zelo utemeljeno pravim, da moramo sprejeti in upoštevati, kar ti je bogočlovek iz Nazareta prijazno svetoval!

9 Sicer pa je zelo slabo, to ti povem povsem odkrito in brez strahu v obraz, da si hotel z rokami otipljivega bogočloveka pred nami osumiti, kot da bi te bil tako zdelal le zato, ker bi ga naš institut oviral v njegovem delovanju! To je vendar nadvse smešno! Da bi ga bil naš ušivi institut oviral na Njegovih poteh?!

10 Tebi in tudi vam vsem povem: Naš majavi institut bi oviral pota tega vsemogočnega bogočloveka prav tako malo, kolikor bi mi motili Luno pri njenem vzhajanju, če bi proti njej pihali in na ves glas kričali. Niti pihniti mu ni treba, temveč le nekoliko hoteti, in že se vse naše reči - stavbe, zidovi, katakombe in čarovniške naprave razblinijo v zrak! In kaj bo potem z nami? Zato je skrajni čas, da se

spomnite česa boljšega!

11 Zato pojdi k njemu in reci - toda natanko tako in po resnici -, da ti in vsi mi trdno hočemo to, kar ti je svetoval! Pri tej zamenja vi namreč ne moremo nič izgubiti, če bomo svoj institut uredili tako, da mu bo po volji. S tem bo postal gospodar in mojster našega instituta, mi pa želimo postati njegovi najzvestejši učenci. - Se strinjate?"

12 Večina reče: "Popolnoma, - ko bi nas le On hotel sprejeti za učence!"

13 Dobri govornik, ki mu je bilo ime Ruban, reče: "Tako bo, to mi zagotavlja njegov nadvse človekoljubni obraz! - Kaj torej meniš ti, Roklus, ki še vedno naklepaš nekaj prav neumnega?"

64. Ruban pri svojih tovariših govori za Gospoda

1 Roklus reče: "Da, da, prav imaš, tudi jaz tako mislim! Toda če bi nam morda to storil le pod pogojem, da ljudstvu končno razkrijemo vse naše očitne laži in mu povrnemo marsikatero zemeljsko škodo, ki smo mu jo povzročili s svojimi čarovniškimi prevarami?! Kdor izmed vas želi ugrizniti v ta oreh, naj ugrizne; jaz si za zdaj res ne želim posebno, da bi me potem ljudstvo pošteno raztrgalo! To je zelo kočljiva zadeva!

2 Za zdaj pa bi rad slišal, kaj bo glede tega sploh zahteval od nas! In tako bom še enkrat šel k njemu ter videl in slišal, kaj bo zahteval glede tega; kajti o tem, da bi se razgalili pred ljudstvom, ne more biti niti govora!"

3 Ruban reče: "Tega od nas gotovo ne bo zahteval; on sam bo namreč vedel bolje kot mi vsi, da zadev ni mogoče na hitro spreminjati; saj tudi v vsej nam znani naravi mora eno izhajati iz drugega! Iz tega, da smo včasih zadeve spreminjali s svojimi sredstvi za prevaro, še ni mogoče sklepati, da bo on ravnal z nami enako! Zato le pojdi tja in odkrito naredi, kar sem ti svetoval."

4 Roklus reče: "Da, to bom storil le, ker sam hočem storiti, ne pa zato, ker hočete drugi in ker si mi svetoval ti, Ruban!"

5 Ruban reče: "Vseeno mi je, iz kakšnih razlogov kaj storiš, da le storiš prav! Toda veš, prvi poddirektor in vodja zunanjih zadev instituta, to je še zmeraj tvoj stari, ošabni način govorjenja in ravnanja, da ob najboljšem nasvetu, ki ti ga je dal kdo drugi, rečeš: 'Oh, to sem že zdavnaj uvidel, razmislil, in zdaj bom to tudi storil zato, ker jaz sam tako hočem!' Ne vem pa, ali bo božanski Nazarečan za zmeraj s tem tudi zadovoljen; zdi se mi namreč, da je sovražnik že sence napuha! Odkrito povedano, sam se nisem še nikoli postavljajal s svojo pametjo in posebno ostrino svojega razuma; imam pa to dobro lastnost, da pri vsakem človeku hitro spoznam, kako je z njegovim čutenjem in mišljenjem.

6 In tako zdaj že dokaj dobro poznam tudi božanskega Nazarečana, tako da dobro vem, kaj namerava in želi. Videti je, da daje prednost predvsem ponižnosti, brez katere ni mogoče niti misliti na kakšno ljubezen in še manj na polno resnico. Mi pa izhajamo iz stališča, po katerem je vsak pogled, vsak korak, vsaka beseda in vsako dejanje do naših soljudi najhujša prevara in najbolj zvijučna laž, in po naših redovnih pravilih tudi mora biti, kajti naše geslo je, da moramo ves svet prevarati in mu lagati zato, ker ta sam tako hoče.

7 To pa ni tudi načelo božanskega Nazarečana. Pri njem gotovo velja le: 'Najpopolnejša in najčistejša resnica in njena pravičnost za vsako ceno, tudi za ceno obstoja vsega sveta!' Zato se zberi; si namreč pred sodnikom, katerega pogled seže

tudi do tvojih najbolj skritih misli!! Zato se zberi v vsem, sicer bo marsikaj preveč zgrešeno!"

8 Roklus reče: "Da; ker se ti, moj dobri brat Ruban, tako zelo dobro spoznaš, pojdi ti namesto mene k Nazarečanu in se dogovori z njim, kot se ti zdi prav, in potem bo moralo biti prav tudi vsem nam, saj proti tako silnemu toku ni mogoče plavati! Pojdi in stori to, jaz ti bom povrh celo zelo hvaležen!"

9 Ruban reče: "Zakaj ne? Če me vsi pooblastite, vam rad naredim to uslugo, - celo veliko raje, ko da bi bil še naprej soudeležen pri sleparjenju ljudi!"

10 Vsi dvanajsteri rečejo: "Da, pooblastimo te za to in povsem prav nam bo, kar se boš dogovoril z Nazarečanom; Roklus je sicer odličen direktor naših zunanjih lažnivih in prevarantskih zadev in dober politik; toda svetle sfere resnice niso bile nikoli njegova domena, v njih bi se gibal zelo nespretno. Zato je bolje, da greš ti namesto njega tja in se z božanskim Nazarečanom o vsem dobro in smiselno dogovoriš.!"

65. Rubanov nagovor Gospodu

1 Po podeljenem pooblastilu se Ruban pomakne k Meni in reče, ko prispe tik do Mene: "Gospod in Mojster, poln resnične Božje moči! Ker Roklus in tudi nobeden od njegovih enajstih tovarišev iz razlogov, ki jih poznaš, ni upal semkaj k Tebi, so me pooblastili, da se s Teboj, Ti Najresničnejši, dogovorim o vsem v zvezi z našim zelo nehvalevrednim institutom. Potem se bo gotovo zgodilo vse, kar boš le hotel, in celo radi bi Ti dali na voljo ves institut in vsi skupaj bi postali Tvoji učenci! Izreci zdaj milostno besedo Svoje nam vsem svete volje in ravnali se bomo strogo po njej! Če pa hočeš institut povsem odpraviti, se izreci tudi o tem; kajti tudi v tem se strinjamo, da bomo institut odpravili, če zahtevaš!"

2 Jaz rečem: "Poštena duša si, zato je tudi tvoja hiša ostala obvarovana pred plameni! Toda glej, če bi Jaz hotel odpraviti vaš institut, bi lahko z njim naredil prav tako kot s tisto veliko skalo v morju, ob kateri se je v viharju razbila že marsikatera ladja! Ali še vidiš skalo?"

3 Ruban reče: "Da, Gospod, vidim jo in žal še predobro poznam; na njenih stenah bi se bil nekoč skoraj ponesrečil tudi sam!"

4 Jaz rečem: "Uničena naj bo in odslej ne bo več prinašala nesreče nobenemu mornarju!"

5 V tem trenutku je bila skala, ki je imela v celoti več kot deset tisoč kubičnih sežnjev trdne vsebine, do morskega dna tako razpadla, da ne le da ni od nje ostalo nobene sledi, temveč na njenem mestu ni bilo opaziti niti skaljene vode. Vsi pa so kar najbolj začudeni opazili na tistem mestu močno valovanje, ki je seveda nastalo zato, ker je voda, ki je prej obdajala veliko skalo, vdrla v prazen prostor in je tako nastala sklenjena vodna gmota.

6 Ko je naš Ruban to videl, se je silno prestrašil in s trepetajočim glasom rekel: "Natančno tako je, kot sem rekel Roklusu! Tu preneha vsa magija in na njeno mesto stopi zgolj resnica! Kar si Ti, o Gospod in Mojster, zdaj storil s to zlo skalo, to bi zlahka naredil tudi z vso zemljo in toliko zanesljiveje z našim slabim institutom! Zato zdaj ne morem reči drugega kot: Gospod in Mojster, zgodi se Tvoja volja! Saj ti nisi človek, temveč v Tebi prebiva Božji duh v vsej polnosti! Bodi nam vsem ubogim grešnikom milostljiv in zelo usmiljen! Edino Ti si vse v vsem, in Ti edini zmoraš vse, Tebi ni nič nemogoče!"

66. Gospodov nasvet in govor esenom

1 (Ruban:) "Toda kaj naj storimo z našim institutom laži in prevare?"

2 Jaz rečem: "Napolnite ga z ljubeznijo, resnico in vero v Moje ime in sledite Mojemu nauku! Če boste to res storili, boste lahko svetu koristili, ne več s prevaro in lažjo, temveč z resnico in s pravo ljubeznijo; toda zavreči morate vse orodje sleparske magije. Kar pa je med tem boljšega - kot elektroforji (Električni generatorji) in drugi podobni stroji -, in se je izkazalo kot naravno koristno, tega ne uporabljajte napačno, temveč prav in naravi stvari primerno, in poučite ljudstvo, kaj je to, in kako stroj naravno deluje, kako je narejen, in tako boste lahko naredili res veliko dobrega!

3 Nikoli pa se ne menite za sodbo sveta, kajti svet je zloben in hudoben in bo tak tudi ostal, laž, prevara in napuh so njegove poglobitne sestavine.

4 Povem vam, da boste v Mojem imenu lahko prestavljali gore in opravljali še večja dejanja, kot jih opravljam zdaj Jaz sam; toda nikoli ne pomislite, da ste kaj storili s svojo močjo in oblastjo; te namreč ni na tem svetu! Le z močjo Božjega duha vam bodo mogoče vse stvari, ki lahko koristijo ljudem!

5 Resnično bogu vdano srce bo imelo vso moč, in to tako dolgo, dokler se kdo ob tem ne bo prevzel. Če pa bo kdo za to iz koristoljubja sprejel čast in plačilo, bo še isti trenutek povsem izgubil božje - duhovno lastnost v sebi!

6 Pred ničemer pa ne bežite bolj kot pred bogastvom sveta in njegovimi častilci; noben človek na vsej zemlji namreč ni slabši od tistega, ki skopari in hlepi po zemeljskih zakladih; tak namreč v dejanju preklinja ljubezen in vso resnico srca, ki prihaja iz Boga.

7 Če pridejo k vam takšni, jim pokažite vrata in jim pojasnite, da Božje besede in njene moči nikoli ne smete metati divjim zemeljskim svinjam za nekoristno žretje! Zato jih sicer ne smete zmerjati in jih tudi ne preklinjati, kajti vsa jeza in vse maščevanje pripadata Božjemu duhu! - Dovolj bodo kaznovani že s tem, da jih boste resno nagnali od svojih vrat in svojega prijateljstva!

8 Ko bodo takšni prišli k vam ob nesreči, ki jih bo zadela, jih ne uslišite; kajti pomoč ne bo poboljšala njihovega srca, - nasprotno, nato bodo še previdneje in bolj zvito ravnali v prid svoje mošnje zlata; vas pa bodo zasmehovali in vas razkričali za lene gobezdače in sleparje. To pa naj se vam ne zgodi; kajti Božja moč iz vas naj v besedah in dejanjih koristi edino tistim, ki je bodo postali vredni v vsej ponižnosti svojega srca!

9 Da pa boste izvedeli, kaj vse je potrebno v prihodnje poznati in delati v Mojem imenu, pojdite k tistemu mladeniču; dal vam bo knjigo, v kateri boste našli vse potrebno! - Zdaj pa naj pride k Meni še Roklus; z njim se moram namreč pogovoriti še marsikaj! Pojdi tja in mu sporoči to Mojo voljo!"

10 Roklus je sicer z zelo kislim obrazom poslušal, ko mu je Ruban prenesel Mojo željo, toda kljub temu je prišel k Meni in se Mi najgloblje priklonil.

11 Jaz pa sem ga najprijazneje pogledal in ga vprašal: "No, Moj ostroumni prijatelj, kako misliš zdaj o Meni? Kaj najde na Meni tvoj ostri razum in kaj čuti ob tem tvoje srce? Saj si prej mladeniču vendar priznal, ko si Me še iskal, da sem Jaz pravi Bog, da Me tudi brez osebnega poznanstva ljubiš in čedalje bolj živo čutiš v sebi željo, da bi upognil svoje koleno pred Menoj in Me celo zares počastil kot pravega Boga!

12 Zdaj Me osebno poznaš in tudi ne boš dvomil, da sem v resnici slavni Nazarečan - kot si se izrekel. Toda še vedno nisi upognil pred Menoj kolena - tega od

tebe tudi nikoli ne bi zahteval -, in videti je, da tvoje srce občuti še zelo malo ljubezni do Mene. Zakaj si torej ti, veliki prijatelj resnice, govoril mladeniču to, kar ni res?"

67. Roklus skuša pred Gospodom opravičiti svojo nepoštenost

1 Roklus reče: "Najbolj vzvišeni od vseh prevzvišenih! Dokler nisem mogel verovati v Boga, je bila to dogovorjena zgodba, ki se ji je doslej predajal ves razumni svet, in ta zgodba, ki pravzaprav sploh ni zgodba, se pa z njo dela skoraj vsa svetovna zgodovina, se imenuje politika, državniška modrost. Ta zahteva, da človeku, ki ga natančno ne poznamo, ne nesemo takoj na nos vsega, kar nameravamo sami pri sebi. Ni pa nujno, da nameravamo kaj slabega z nekom, s katerim smo nekako povezani, in vendar je zmeraj priporočljivo čisto resnico ohraniti v ozadju, ker se je po mnogih izkušnjah vse prevečkrat izkazalo, da z golo resnico povzročimo pri ljudeh več hudega kakor dobrega.

2 Najprej moramo človeka po vsakovrstnih stranskih poteh šele dodobra spoznati - in to ni lahka naloga in lahko delo -, preden ga vpeljemo v resnico; sicer sploh ne moremo vedeti, po kateri strani je sprejemljiv za resnico! Noben človek namreč ni, posebno glede samega sebe, poseben prijatelj resnice polne svetlobe. Veliko ljubša mu je tema, razširjena okrog njega, in v tem je tudi razlog, zakaj sem mladeniču nekoliko prikriil svojo notranjo resnico. Sicer pa je po vsem svetu znano, da otroke šele z različnimi neresnicami vodijo k resnici, in modri starši tudi vedo: če bi svojim otrokom takoj začeli oznanjati resnico, bi iz malih vzgojili le malo. dobrih in olikanih.

3 Res je, da sem se mladeniču pokazal drugačen, kot sem bil; toda s tem mu nisem škodoval in mu škode tudi nisem mogel povzročiti, ker tega tudi nikoli nisem hotel; in tako verjamem, da nisem storil nič slabega. Če pa sem s tem grešil, potem grešijo tudi starši do otrok, ki jim z neko resnostjo celo trdno zagotavljajo, da so na daljnih in visokih gorah drevesa, na katerih cvetijo in rastejo otroci kakor slive. Tam naj bi bili tudi zbiralci teh sadežev in ti naj bi bili nosili otroke naprodaj po vsem svetu. Tu in tam naj bi ti sadeži priplavali po potokih in rekah, ki izvirajo v tistih visokih gorah, in tam naj bi jih potem tudi prestregli.

4 To je vendar tudi velika laž, da si večje in neumnejše ni mogoče zamišljati; toda starši jo gotovo pripovedujejo dobronamerno, da bi s takšnimi izmišljenimi pravljicami obvarovali otroke pred nečistimi mislimi in jih tako sveže in zdrave na telesu in duši pripeljali do odraslosti; v tem ni menda prav nič slabega? In tako tudi jaz menim, da moramo laž, ki ni v bistvu niti najmanj slabonamerna, temveč ima po človeški spoznavni zmožnosti pogosto celo najboljši namen, imeti prej za krepost kakor za nekakšen greh!

5 In tako je naš institut pravzaprav poln laži in prevar; toda doslej nismo s tem povezali nobenega slabega, sploh pa ne oblastiteljnega namena - to se pravi, kolikor daleč so segala naša spoznanja. Kaj vse se lahko iz tega razvije pozneje, pa ne zmoremo napovedati in zato tudi ne jamčiti, ker bodo naši potomci prav tako svobodni ljudje kakor smo zdaj mi.

6 Trdim celo, da so v začetku vsi ustanovitelji katere koli vere, v kateri je utemeljena vsa najboljša omika enega in drugega ljudstva, s svojim ljudstvom mislili povsem dobro in pošteno; toda poznejši potomci, in posebno nepoklicani, ki so se sami naredili za duhovnike, smešno slabe namestnike bogov na tej zemlji, so začeli izreke, ki jih niso nikoli prav razumeli, napačno razlagati; v svoj sebični in oblastiteljni blagor so dodajali nove, in njihovo neizpolnjevanje ostro kaznovali pod

naslovom 'Božja volja', 'Božja beseda'; s tem so ubogo človeštvo pogosto najstrašneje mučili - o tem dandanes še preveč otipljivo pričajo zelo številni primeri!

7 Poglejmo le meni dobro znane zgodbe iz jeruzalemskega templja in takoj ob njih rimske tempeljske zgodbe, pa imamo že več kot dovolj dokazov, kako daleč je prišlo z Mojzesom in še dlje s pramodrostjo Egipta! In - nočem napovedovati zla - a pred teboj si upam trditi, da bo tvoj najčistejši božanski nauk, katerega poglobitve točke je mladenič že čudežno hitro prenesel mojim tovarišem, in o katerem sem slišal že toliko čudovitega, že po nekaj stoletjih imel povsem drug obraz.

8 Iz tvojih učencev se bodo razvili odposlanci in oznanjevalci tvojega božanskega nauka. Na vse strani ne bodo mogli priti; in spet bodo izbrali učence in jih naredili za učitelje in od časa do časa za duhovne predstojnike tvojega nauka; s tem je položen temelj za duhovščino in z njo za vsakovrstno praznoverje, kar bi lahko stavil tisoč proti ena!

9 In če bo sčasoma povsod tako, zakaj bi bil prav naš institut izjema? Povsod delujejo ljudje. Če bo njihov voditelj resnični Bog, ki bo učil in vodil, bo z njimi vse prav; ko pa bodo morali opraviti nujni preskus svobode, bodo takoj spet naredili kakšno zlato tele, kakor stari Izraelci v puščavi, ko se je Mojzes odpravil od njih na Sinaj, da bi prinesel zapovedi Najvišjega!"

68. Duhovščina kot najmočnejša ovira za širjenje Gospodovega nauka

1 (Roklus:) "Ti kot najpopolnejši, z vsemi Božjimi duhovi napolnjeni prerok, obdarjen z vso močjo in oblastjo, kakršne ni imel še nikoli noben človek na zemlji, gotovo vidiš, da se bo to zgodilo. Toda kdo more kaj za to? Tako pač je, zmeraj je bilo tako in bo tako tudi ostalo, midva stvari ne bova spremenila!

2 Dokler bodo ljudje imeli svoje meso in svojo prosto voljo, tako dolgo bodo na splošno tudi ostali to, kar so, in se bodo prilagajali vsem podnebnim razmeram v deželi. Kolikor dalje od nas, toliko hujše – to sem na svojih številnih potovanjih še prepogosto doživel! Kolikor bolj sem se oddaljil od te zdaj edine svetle duhovne točke, toliko bolj slepe in neumne ljudi sem našel tudi že prej v svojem ateizmu, in gotovo bi mi zbudilo še veliko večjo pozornost, če bi vedel vse, kar vem zdaj.

3 Sicer je zelo res, da ni teme, ki je ustrezna svetloba ne bi mogla v trenutku uničiti. V naravi je prav gotovo tako. Povsem drugo vprašanje pa je, ali lahko duhovna svetloba tako nenadoma prežene tudi duhovno temo. V nekem pogledu moja duhovna noč gotovo ni bila neznatna in mladenič jo je pregnal z nekaj besedami svetlobe; le da je v meni imel človeka, ki v znanosti ni ravno med zadnjimi in ki je v svetu pridobil že zelo številne izkušnje.

4 Zamišljajmo si ljudstvo, pogreznjeno v najbolj nesmiselno in najmračnejše praznoverje! Nanj bodo imele številne še tako svetle besede in celo več še tako opaznih znamenj komaj kakšen svetlobni učinek! Takšno ljudstvo bo potem še mračnejše in se bo prav v navzočnosti svetlobe izkazalo kot njen največji sovražnik, in potem se bo takšnemu bestialnemu ljudstvu šele prav stemnilo.

5 Za to nam ni treba segati daleč. Ozrimo se le v jeruzalemski tempelj: spomnimo se na farizejstvo v njem in zunaj njega, pa bomo imeli pred seboj toliko duhovne noči, da bomo nadvse presenečeni. Skušaj se jim približati s pravo notranjo duhovno svetlobo, le približno tako, kakor je prej mladenič prišel k meni, in zelo kmalu boš postal otrok smrti!

6 Kaj vse so že ti resnični hlapci in služabniki najtemnejše noči ukrenili proti

našemu institutu! Če ne bi bili tako vsestransko gmotno podprti in bi nam lahko s katere koli strani prišli do živega, nas že zdavnaj ne bi bilo več! Če bi zdaj vstala Mojzes in Aron in učila resnico tako, kot sta jo učila v svojem času, bi ju takoj zgrabili in kamnali, ali bi jima kot nasprotnikoma dali piti prekleto vodo, in to prav gotovo pristno; imajo namreč dve, pristno, ki povzroči zanesljivo in neogibno smrt, in nepristno, ki ne more nikomur škoditi, ker sploh ne vsebuje strupa.

7 Če so kakšnemu grešniku, ki se je pregrešil zoper sebe ali še bolj zoper tempelj, iz kakšnega skrivnega razloga naklonjeni, mu dajo piti nepristno prekleto vodo. Kdor pa bi premočno nastopil proti njim, si lahko že ob prvi priložnosti s pristno prekleto vodo poteši žejo za vse večne čase. Da počnejo farizeji to v Jeruzalemu in tudi v drugih krajih, je med vsemi vsaj nekoliko izobrazenimi ljudmi zdaj vendar že tako znano, da se skoraj nihče več ne čudi. Vprašujem pa, kako bi mogla potem prava svetloba resnice razsvetliti takšno farizejsko noč?

8 In kakor je med farizeji in z njimi, tako je povsod, kjer je kakšna duhovščina. Četudi kje vsi ljudje sprejmejo resnično svetlobo, ker kmalu in zlahka spoznajo njeno blagodejnost, se ji bo duhovščina z vsemi sredstvi upirala in je ne bo sprejela, ker je od napuha in oblastiželjnosti tako neumna in slepa, da sploh ni sposobna spoznati blagodejnosti čiste resnice.

9 Dokler pa Bog in tudi svetne vlade prenašajo duhovščino, je z vso duhovno svetlobo toliko kot nič! Kajti ta nadvse sebična in oblastiželjna vrsta ljudi si bo zmeraj prizadevala sumničiti vsako višjo svetlobo in bo svojo staro nesnago slavila kot čisto zlato in jo vsiljevala sebi podrejenim ljudem.

10 Zato je moje glede tega celo polnoveljavno mnenje, da je treba predvsem vse, kar le malo diši po duhovščini, povsem odpraviti in tako očistiti stari Avgijev hlev in šele potem pustiti, da bo vzšlo resnično sonce duha nad vsemi ljudstvi hkrati; sicer umre vsako, še tako dobro seme, preden se lahko vsaj napol trdno ukorenini v prsti življenja.

11 V tebi, najbolj vzvišeni Mojster, spoznam polno Božjo moč, brez katere bi ti bilo povsem nemogoče opravljati dela, ki so mogoča edinole Bogu, ker se v njem združujejo vse neštete posebne sile in imajo v njem svoje praoporišče, iz katerega so samo one sposobne delovati. In ker sem to našel v tebi, je seveda tudi zanesljivo, da te tudi brezmejno spoštujem in ljubim; to boš z očmi svojega duha v mojem srcu in v mojih možganih videl še jasneje kakor oni mladenič tam.

12 Vendar pa ti brez strahu povem, da je ta tvoj trud in zanesljivo velika žrtev toliko kot povsem zaman in bo ljudem prinesla prav malo blagoslova, dokler bo noga le enega samega duhovnika stopala po zemljinih tleh. S svojo vsemogočnostjo bi moral Ti vse ljudi in tudi vse duhovnike na vsej zemlji nenadoma razbliniti tako kot tisto staro skalo v morju, potem bi morda omenjeno nekoč na zemlji lahko postalo povsem hvale vredno! Je pa na veke škoda tvojega truda in dela! Če bi še zmeraj tesaril z žago in sekuro, bi te farizeji gotovo pustili pri miru; tako pa te bodo kljub tvoji nedvomni božanskosti sovražili ter besno in srdito zasledovali na vseh tvojih poteh! Z vsemi sredstvi, ki so jim na voljo, bodo skušali uničiti prečudovito setev, ki jo zdaj seješ.

13 Kajti malokdo pozna farizejsko ljudstvo zemeljsko tako dobro kakor prav jaz, ker sem se moral največkrat bojevati s farizeji zaradi našega instituta! Zdaj smo jih sicer povsem potolkli in premagali in z vsem svojim besom nam ne morejo nič več, ker so naša obzidja močnejša od obzidja njihovega templja, vsi bolniki od blizu in daleč pa zdaj iščejo zdravje pri nas, ker zdravimo ljudi z resničnimi zdravili, medtem

ko zdravijo templjarji z ničevimi izreki in mističnimi znamenji in najrazličnejšimi relikvijami - od Bog ve kod -, bolniki pa pri tem ne občutijo nobenega izboljšanja.

14 To zdaj iskreno priznavam Tebi, o Gospod in Mojster; Ti pa boš storil zdaj, kar Ti je všeč, - le našega instituta ne podri prej kakor jeruzalemski tempelj! To je zdaj moja roteča prošnja tebi; vsem pa bi bilo najljubše, če bi povsem po svoji modrosti hotel postati naš poglavar in vodja!"

69. Resnična življenjska pot

1 Jaz rečem: "Mojo besedo imate in Moj nauk; delajte in ravnajte se po tem, saj sem vaš Mojster in poglavar!

2 Moja oseba za obzidjem vašega samostana sploh ni potrebna, tem več edinole Moja beseda in Moje ime - toda ne morda le suho zapisana in izgovorjena s hladnimi, ravnodušnimi usti, temveč v dejanju, polnem vere in ljubezni do Boga in bližnjega -, tedaj bom sredi med vami, in kar boste hoteli v Mojem imenu, to se bo tudi zgodilo, in tako boste delali še večje reči kakor Jaz.

3 Kar delam Jaz, delam pred vašimi očmi, da bi vam dal veljavno pričevanje o samem Sebi, da bi vi ljudje iz tega lahko spoznali, da sem prav Jaz Tisti, ki od vekomaj izhaja iz Očeta, ki so ga napovedovali modreci in očaki.

4 Vi pa pričajte in boste pričali o Meni vsemu stvarstvu, ki je slepo in gluho, in boste v ta namen potrebovali več kakor potrebujem Jaz sam zdaj pred varni, ki ste vendar ostrovidni in dobro slišite!

5 Toda vaši lažni čudeži morajo povsem izginiti iz vašega instituta; kajti vsaka prevara je bolj ali manj satanov navdih in zato nikoli ne more peljati do nečesa, kar bi lahko imenovali resnično dobro! Dokler pa v zdravilnem institutu uporabljate kakšno lažno sredstvo, ne more uspeti noben čudež v Mojem imenu!

6 Če pa hočete delovati v Mojem imenu, moram tudi Jaz biti povsem v vas v vsej polnosti resnice po ljubezni in najbolj živi veri.

7 Ko pa to dosežete, lahko rečete tisti gori: 'Dvigni se in se zruši v morje!' , - in zgodilo se bo po vaši volji! Toda dobro pazite, brez Mene ne zmorete ničesar!

8 Jaz pa bom pri vas vedno in neprenehoma, dokler boste najzvesteje ohranili Mojo besedo, Mojo ljubezen in najbolj živo vero Vame in boste prihajali brez hinavščine v duši! - Povej, ali si Me zdaj dobro razumel?"

9 Roklus reče: "Ne povsem, da bi lahko pred Teboj to odkrito priznal; slišal sem namreč nekaj o satanovem navdihu! To je isti najzlobnejši duh, ki naj bi bil po judovskem nauku zmeraj nevidni povzročitelj vsega zla in pogube na zemlji. Doslej sem imel to za judovsko alegorijo (simbolična predstava) in se ne morem dovolj načuditi, da sem zdaj to ime slišal iz Tvojih ust!

10 Resnično, imam te za najmodrejšega vseh ljudi in zdaj tudi trdno verujem, da obstaja najmodrejši in vsemogočni Bog, ki je ustvaril vse, kar napolnjuje neskončni prostor, in da si zdaj ti poglavitni nosilec Božjega duha; zelo pa se čudim, da mi zdaj prihajaš s staro judovsko pravljico o satanu in nazadnje celo še z najrazličnejšimi hudiči in morda tudi z judovskim peklom. Ali je satan v resnici nekaj ali kakšen hudič ali pekel? Res, prosil bi te, da mi to podrobneje razložiš."

70. Bistvo satana in materije

1 Jaz rečem: "Kako je treba razumeti vse to, kar ti je zdaj še nerazumljivo, boš bral

v knjigi, ki ti jo je mladenič dal po Rubanu; sicer ti lahko že nasprotja, kot so duh in materija, življenje in smrt, ljubezen in sovraštvo, resnica in laž, nekoliko nakažejo, da mora vse to iz nekje izhajati, sicer ne bi nikoli moglo postati zaznaven pojav.

2 Če zlo ne bi izhajalo iz nekega temelja nastanka, od kod naj bi potem prišlo v človeški čut? Iz tega boš s svojo izurjeno miselno močjo morda vendar začel zaznavati, da vsega, kot so: resnica in laž in še več podobnih nasprotij, ni mogoče pripisati najvišjemu in najboljšemu Božjemu bitju!

3 Ali lahko doumevaš, da je Bog kot najvišja, najgloblja resnica sama, položil človeku v srce lažnivi čut, da bi ti potem grešil proti Božjemu redu in postal prostaški v svojem govorjenju in ravnanju? Oh, nikdar! Bog je ustvaril človeka duhovno po Svoji podobi, torej čistega, resničnega in dobrega.

4 Ker pa je duhovni človek tudi za svoj nadaljnji obstoj pogojno moral prehoditi pot mesa, si ga je po navodilu najvišjega Božjega duha moral izposoditi iz materije zemlje; in v meso je položena za človekovega duha preskusna nasprotna utež, ki se imenuje skušnjava!

5 Ta pa ne tiči le v človekovem mesu, temveč v vsej materiji; in ker materija ni to, kar se ti kaže, je za človeka, ki preskuša samega sebe, laž in prevara, torej navidezni duh, ki obstaja in ne obstaja. Obstaja zato, ker obstaja vabljiva materija za človekovo meso, vendar tudi ne obstaja, ker materija ni to, kar je videti.

6 In glej in razumi prav! Ta sleparski duh, ki je sam na sebi popolna laž, je prav duh vsega sveta materije in ravno to, kar se imenuje 'satan' ali 'poglavar vseh hudičev'. 'Hudiči' pa so posebni zli duhovi iz splošnega zlega duha, ki sem ti ga zdaj pokazal.

7 Človek, ki torej z ljubeznijo zajema vsakovrstno materijo in se v njej dejavno utemeljuje, greši proti Božjemu redu, ki mu je materijo začasno podložil pod njegovo bivanje le zato, da bi se z njo bojeval in se krepil za nesmrtnost z uporabo svoje povsem svobodne volje. In posledica greha je smrt ali uničenje vsega tistega, kar si je človekova duša prilastila iz materije, ker, kot sem ti pokazal, vsa materija ni nič v tem, v čemer se prikazuje.

8 Če torej ljubiš svet in njegov vrvež in se hočeš obogatiti z njegovimi zakladi, si podoben norcu, ki mu resno predstavijo lepo nališpano nevesto, vendar je noče in tudi ne hrepeni po njej; se pa z vso vnemo najbolj slepega fanatika vrže na nevestino senco in jo nad vse ljube. Ko pa potem nevesta norca zapusti, odide z njo tudi njena senca! In kaj potem preostane norcu? Očitno nič!

9 Kako bo potem norec tožil, da je izgubil, kar je tako zelo ljubil! Toda tedaj mu bodo rekli: 'Slepi norec, zakaj nisi zgrabil polne resnice namesto njene sence, ki očitno ni bila nič?!' Kaj je senca sploh lahko drugega kakor pomanjkanje svetlobe, ki ga mora povzročiti vsaka trdna oblika na strani, nasprotni svetlobi, ker svetlobni žarek ne more prodreti skozi trdno in gosto telo?

10 Kar je tvoja senca v primerjavi s teboj, ko stojiš ali hodiš v svetlobi, isto je vsa materija in njeni zakladi v primerjavi z duhom! Nujno je prevara in sama v sebi laž, ker ni to, kar se kaže telesnim čutom.

11 Obsodba laži in prevare pa je prav v tem, da se mora pred očmi duha razodevati kot nekaj minljivega in le kot zunanja, ustrezna senčna slika notranje, globoke resnice, medtem ko bi po slepi svetni ljubezni duše raje v resničnosti ostala to, kar je navidez."

71. Onstranska usoda duše, ki je postala materialna

1 (Gospod:) "Če pa je tako, kaj potem koristi duši, če bi za mesenega človeka pridobila vse materialne zaklade zemlje in se tako pogreznila v meso in njegov nizkotni, živalski pohlep, v svoji duhovni sferi pa bi potem trpela škodo in izgubila realnost resničnega življenja?! Od kod bo potem v onstranstvu vzela nekaj, da bo kot z ničevostjo materije nastali nič postala resnični nekaj?!"

2 Da, prijatelj, kdor tu ima, temu je vsak dar dobiček, da ima potem še zmeraj več! Toda povsem drugače je s tistim, ki je sam po sebi nič in nima nič! Kako bi lahko nekaj dali tistemu, ki se je prej pustil ujeti laži in izničiti?!"

3 Ali lahko naliješ tekočino v posodo, ki obstaja samo v tvoji zamisli, sicer pa nikjer, ali - če posoda tudi obstaja - ima toliko lukenj na vse strani, da bi jih komaj mogel prešteti? Ali bi obdržala eno samo kapljico?

4 A ko bi bila materija taka, kot je, trajna in nespremenljiva realnost - kar pa je nemogoče -, bi bila to, kar je resnica, in kdor bi jo pridobil, bi posedoval resnico; in ko bi duša prešla v materijo, bi postala resnična in trajna realnost!

5 Ker pa je materija le sodba duhovnega, in le-ta ne more in ne sme obstati, ampak obstaja le tako dolgo, da se duhovni praelement v njej zbere, spozna in potem, ko pridobi ustrezno moč, materijo okrog sebe razkroji in jo preobrazi v ustrezno duhovno snov, mora duša, ki je postala svetna in materialna, nazadnje deliti usodo materije.

6 Ko se materija razkroji, se to zgodi tudi duši. Razkroji se, vsaj večinoma, v substancialne, psihoeterične atome prasile, pri tem pa duši, potem ko odpade meso, ne preostane skoraj nič drugega kot en ali drugi živalskemu skeletu podoben osnovni tip brez svetlobe in pogosto skoraj brez življenja, ki ni niti najmanj podoben ljudem.

7 Takšna duša je potem v stanju, ki so ga z duhovnim vidom obdarjeni praočetje imenovali *she oul a* (pekel = žeja po življenju) in ga s tem tudi zelo resnično in pravilno označili.

8 Potemtakem pa je tudi vsa zemlja in skratka vse, kar moreš zaznati s svojimi materialnimi čuti, resnični *sheoula*. To je smrt duše, ki je ali bi naj postala duh; kdor koli neha obstajati kot to, kar je bil, je kot to, kar je bil, tudi mrtev.

9 Duša je, potem ko odpade telo, tudi mrtva, če je iz prej opisanih vzrokov skoraj povsem izgubila svojo človeško naravo in ji je ostal kvečjemu živalski skelet. Zate nedoumljiva časovna obdobja bodo morala spet miniti, dokler ne bo takšna duša, ki se je pogreznila v vso materijo, postala človeku podobno bitje, in kako dolgo bo šele trajalo, da bo iz takšne duše šele nastal popolnoma nov človek!

10 Ti seveda misliš, da mora biti pri Bogu vse to mogoče tudi v trenutku. Jaz pa ti povem, da so pri Bogu mogoče vse stvari. Če bi hotel Bog imeti lutke in avtomate, je dovolj trenutek za to, da z njimi povsem napolni vse vidno vesolje!

11 Toda vsa ta bitja ne bodo imela svoje in svobodne volje in lastnega, samostojnega in samodejnega življenja. Gibala in premikala se bodo le po Božji volji, ki se bo pretakala po njih. Njihov vid bo Božji vid in njihove misli bodo Božje misli. Takšna bitja bodo takšna kot posamezni udje tvojega telesa, ki se nikakor ne morejo premikati in delovati brez tvojega prepoznavanja in hotenja.

12 Ali pa ni povsem drugače s tvojimi otroki, ki so tudi izšli iz tvojega mesa in krvi? Ti ne čakajo več na tvojo voljo; imajo povsem lastno življenje, prepoznavanje in hotenje. Sicer ti bodo sledili in bodo od tebe sprejemali nauke in zapovedi, vendar pa ne po tvoji, ampak zmeraj le po svoji lastni volji, brez katere bi jih lahko naučil tako malo kot kakšen izklesan kip ali kamen!

13 In glej, bitja s svobodnim spoznanjem in hotenjem, ki se morajo sama določevati in izpopolnjevati, in s tem tudi za večno ostati svobodna in sama sebe določujoča bitja, mora Bog ustvariti tako, da lahko to dosežejo!

14 Bog sme tu ustvariti tako rekoč le seme, oskrbljeno z vsemi življenjskimi sposobnostmi, zaprto kot v luščini; nadaljnji svobodnejši razvoj življenja in njegovo izoblikovanje morata biti prepuščena semenu samemu. Začeti mora pritegovati vase življenje iz Boga, ki ga obliva tudi od zunaj, in iz njega oblikovati lastno, samostojno življenje;

15 In glej, to ne gre tako hitro, kot misliš, ker embrionalno življenje ne more biti v sebi tako močno in dejavno kot od vekomaj najpopolnejše življenje iz Boga!

16 In ker ima vsaka, še tako pokvarjena duša zmeraj isti namen, ji tudi v onstranstvu za njen življenjski blagor ni mogoče pomagati drugače, kot si z malo sredstvi, ki so ji še na voljo, lahko pomaga sama in si po večnem Božjem redu tudi mora pomagati.

17 Upam, da sem ti zdaj dovolj jasno in razumljivo razložil, kaj je pravzaprav satan in kaj pekel in kaj prava večna smrt, in zdaj ti bo najbrž komaj preostalo še kakšno vprašanje, ki ti ne bi bilo dovolj jasno. Če pa ti kaj le še ni jasno, vprašaj, ker glej, sonce se nagiba k zatonu in potem bomo večerjali!"

72. Razlaga besede sheoula (pekel). O jasnovidnosti

1 Roklus reče: "Gospod in Mojster, zdaj sem videl, da sta tvoja modrost in uvid v vse stvari nedoumljivo globoka in odkrito moram priznati, da Ti kot le človek tega nikoli ne bi mogel vedeti in spoznati, če ne bi po Svojem duhu kar najbolj sodeloval pri stvarjenju vsega, - in zdaj mi je postalo svetlo in nadvse jasno zelo veliko tistega, česar si prej nisem nikoli mogel niti zamisliti! Ker pa si že bil tako dober, da si mi razložil tako izredne reči, Te prosim, da mi še nekoliko natančneje razložiš izraz 'sheoula' in večno smrt; to mi namreč še ni povsem jasno. To pomeni, da zadevo sicer za silo razumem; če pa bi trdil, da jo že povsem razumem, bi lagal samemu sebi! Razloži mi torej nekoliko natančneje ti dve stvari!"

2 Jaz rečem: "Torej poslušaj! *She*, tudi *shei* ali *shea* pomeni: 'žejja'; *oul* tudi *voul*: 'v samem sebi zapuščen človek', lahko bi rekli: 'živalski človek' (vol); *a*: 'po konsistenci tega, kar tvori notranjo modrost in spoznanje' .

3 Da pa je pod črko *a* treba razumeti to, spričuje oblika starih egiptovskih piramid, ki so v velikem merilu posnetek možganskih piramid in so ljudem rabile kot šole modrosti, o čemer še danes pričajo njihovo ime in notranja ureditev. *Pira mi dai* vendar očitno pomeni: 'Daj mi modrost!' In notranja ureditev je tudi bila takšna, da je človek, ki je bil v piramidi povsem ločen od zunanjega sveta, moral začeti gledati v svojo notranjost in najti svojo najbolj notranjo življenjsko svetlobo. Zato je bila v dolgih notranjih hodnikih takšne piramide zmeraj trda tema kot v rogu in ni postalo svetlo, dokler ni človek s svojo notranjo življenjsko svetlobo začel vse osvetljevati.

4 To se ti seveda zdi nekoliko čudno; le da je vse to kljub temu tako! Ko se namreč človeku odpre notranji vid srca, zanj na zemlji ni več noči in teme. Tako rekoč oprijemljiv dokaz za to so vsi zelo senzitivni in zamaknjeni ljudje. Ti s povsem zaprtimi očmi vidijo veliko več kot sicer tisoč ljudi z najboljšimi, najbolj zdravimi in najostrejšimi očmi; ti namreč vidijo skozi še tako trdno in nepresojno materijo, zlahka vidijo skozi vso zemljo in celo zvezde niso tako daleč, da jih resnično zamaknjeni (magnetični) ljudje ne bi mogli natančno pregledati.

5 Kako pa lahko ljudje pridejo v blaženo stanje zamaknjenosti - kadar in kakor pogosto hočejo -, to so poučevali in predvsem zelo dejavno vadili ravno v piramidah.

6 Ker so piramide rabile temu, so jih tudi zelo pravilno poimenovali z izrazom *she'oul a*, ki je označeval vse. Od tega je stari Hebrejec vzel svoj okrajšani *sheol'*, Grk *schole*, Rimljan svojo *schol*, ter Perzijec in Indijec svojo *schehol* ('Opomba prevajalca: Gotovo tudi Nemec svojo *schule*, prav tako tudi Slovenec svojo *šolo*').

7 Ker pa so stari modreci v svojih zamaknjenih videnj ih zelo dobro vedeli, v kako zelo obžalovanja vredno stanje pridejo po odpadu telesa v onstranstvu tiste zelo materialne duše, ki so svet in same sebe ljubile nadvse, so tudi to obžalovanja vredno stanje imenovali *she oula*, pekel!

8 Da so takšno stanje v primerjavi s stanjem življenja resničnega modreca v Božjem redu označevali z izrazom 'smrt', je vendar povsem v skladu z resnico. In ker je to zmeraj in nujno ista in trajna lastnost vsega tistega, kar se imenuje 'svet' in 'materija', bo tudi jasno, zakaj so to imenovali 'večna smrt' !

9 Dokler duša tu ali onstran ostane v takšnem stanju, je tudi očitno v stanju večne smrti, rešitev iz tega stanja pa je gotovo nadvse težka življenjska naloga! Marsikatera duša bo potrebovala toliko let kot je star kakšen planet, dokler ne bo sama iz sebe spet prišla do rešitve! - Povej mi, ali ti je to zdaj jasno!"

10 Roklus reče: "Da, Gospod in Mojster vsega, zdaj mi je tudi to res povsem jasno; toda zdaj še eno majhno vprašanje: kako se lahko človek prestavi v zamaknjeno, vsevidno stanje! Ko bi vedel še to ali pa vsaj poti do tega, bi uporabil vsa sredstva, kar si je mogoče misliti, da bi se od časa do časa tudi sam zamaknil v takšno gotovo nadvse osrečujoče stanje! Gospod in Mojster vseh stvari, bodi tako dober in mi daj tudi glede tega nekaj dobrih namigov!"

11 Jaz rečem: "Egiptovske šole so propadle in jih torej že dolgo ni več; v Mojzesovih časih je začelo namreč v njih zelo škripati. Že tedaj so začeli dajati le zunanji pouk, Platon in Sokrat pa sta bila že skoraj zadnja, ki sta imela še nekaj pojma o notranji življenjski šoli.

12 Jaz pa sem zdaj prišel v meso tega sveta zato, da bi dal vam ljudem še boljšo življenjsko zapoved, po kateri se lahko vsak zamakne v najvišjo življenjsko modrost. In ta zapoved se na kratko glasi: 'Ljubi Boga nadvse iz vseh svojih moči in svojega bližnjega kakor samega sebe!' Kdor to izpolnjuje in v celoti tako dela, Mi je enak in bo prav s tem vpeljan v vso modrost ter njeno moč in oblast!

13 Kdor je poln ljubezni do Boga, v njem je tudi Bog navzoč s Svojo neskončno in brezmejno ljubeznijo in z njeno najvišjo svetlobo. Duša s svojim duhom potem uživa v vsej svetlobi modrosti iz Boga, in potem mora duša vendar tudi gledati in spoznati vse to, kar vidi in spozna Božja svetloba. In ker popolna večna Božja vsemogočnost in vsa oblast obstaja ravno v Njegovi brezmejni in neskončni ljubezni, more duša v tej Božji ljubezni le *hoteti* z voljo ljubezni Božjega duha, ki vlada v njej, in zgoditi se mora, kar duša hoče! - To je tako jasno in resnično, kot le more biti kaj na tem svetu jasno in resnično.

14 Toda še zdaleč ni dovolj to le vedeti in še tako živo verovati, ampak morate to povsem izpolnjevati v vseh še tako težkih življenjskih razmerah in se v tem vsak čas vaditi; šele nenehna vztrajna vaja naredi iz učenca mojstra!"

73. Kako Boga nadvse ljubimo. Človekovo resnično, Bogu všečno delo

1 Roklus reče: "Gospod in Mojster, kako pa lahko pridem do tega, da bom Boga,

nevidnega, večnega Duha ljubil nadvse iz vseh življenjskih moči? Zdi se mi namreč, kot da bi bilo človekovo srce premajhno in premalo sposobno, da bi nadvse ljubilo neskončnega in večnega Božjega duha, ki si ga sploh ne more predstavljati.

2 Z ljubeznijo do bližnjega je lahko; toda z ljubeznijo do Boga, ki naj bi bila neskončna, je za nas, zelo majhne ljudi, gotovo nadvse kočljivo. Kako torej narediti, da bi lahko Boga ljubili nadvse?"

3 Jaz rečem: "Nič lažjega ni na vsem svetu! Opazujte Božja dela, Njegovo dobroto in modrost, in vestno izpolnjujte Njegove zapovedi, ljubite svoje uboge bližnje kot sami sebe in s tem že tudi ljubite Boga nadvse!"

4 Če pa si ne moreš o Bogu ustvariti nobene predstave, ki bi te prevzela, poglej zdaj Mene in potem imaš pred seboj tudi tisto za večno veljavno in trajno obliko, pod katero si edino lahko predstavljaš tvojega Boga in Stvarnika. Bog je namreč tudi človek, toda v Sebi in iz Sebe večno najpopolnejši! Ko vidiš Mene, vidiš tudi vse! - Si Me zdaj razumel tudi v tem?"

5 Roklus reče: "Gospod in Mojster vseh stvari, zdaj imam vse in hočem biti Tvoj služabnik! Toda pusti me v miru oditi! Nisem namreč vreden, da bi še dalj časa ostal pri Tebi."

6 Jaz rečem: "Kdor ima notranji mir, lahko gre, kamor hoče in zmeraj gre v miru! Ti pa si zdaj dosegel notranji mir, in če kam greš, greš v miru. Toda zdaj lahko s svojimi tovariši še nekaj časa ostaneš tu, kjer boš s svojimi še marsikaj slišal za poduk vas vseh!"

7 Dan se je zdaj sicer že precej nagnil in sonce, ki je ves dan neskajjeno osvetljevalo zemljo, je pravkar doseglo rob gora in v nekaj trenutkih ga ne bomo več videli, in vsi lahko rečemo, da smo ta dan dobro preživeli. Pridno smo delali in smo v teh urah opravili več kot bi zgolj človeške roke opravile v letih. Kdor pa dela, naj tudi je in okrepi svoje ude! Vi ste tudi delali in zato tudi jejte z nami! Zato tudi lahko ostanete tu in večerjate z nami!"

8 Roklus reče: "Gospod in Mojster vseh stvari! Le kaj sem s svojimi tovariši tukaj naredil takega, kar bi lahko imenovali delo? Govorjenje ter izmenjava mnenj in izkušenj je vse, kar smo tu, sicer povsem brezdelno stoječ, naredili, - in tega menda vendar ne bomo imenovali delo?"

9 Jaz rečem: "Kjer koli in kadar koli je človek resnično delal za zveličanje svoje duše, tam in tedaj je tudi največ in najbolj nesebično delal; prava dejavnost za blagor in zveličanje lastne duše tako in tako povsem izključuje vsako drugo sebično dejavnost, ker sebičnost in samoljubje povsem izključujeta ljubezen do Boga in do bližnjega.

10 Kdor zemeljsko skrbi za svoje telo, išče zaklade tega sveta, rije v materiji in tako zakopava svojo dušo v sodbo in v smrt. Četudi je tak človek ves dan delal na polju s plugom in motiko s takšno vnemo, da se je zvečer prav pošteno kopal v znoju, je bil v primerjavi s tem, kar Jaz imenujem delo, vendarle brezdelnež, leni hlapec za polje Božjega kraljestva.

11 Kdor namreč za resnični cilj, ki mu ga je postavil Bog, ne dela v duhu primerno in pošteno v Božjem redu, gotovo tudi ne dela za časni in večni blagor svojega bližnjega, in Boga iskati in pobliže spoznati se mu ne zdi vredno truda. Kdor pa se ne trudi Boga najti in resnično spoznati, se še manj trudi za blagor svojega bližnjega, in če že zanj kaj stori, tedaj stori to le zaradi samega sebe, da bi mu bližnji večkratno koristil za to, kar mu je on le enkrat storil dobrega.

12 Ti pa si zdaj iskal Boga in samega sebe - ter Boga in samega sebe našel; in

glej, to je bila tvoja prava dejavnost, in povem ti, da si zdaj v nekaj urah storil več kot sicer v vsem svojem življenju! In zato že lahko ostaneš tu, si privoščiš pravi počitek in večerjaš z nami!"

74. Vprašanja o boleznih in njihovem zdravljenju

1 Roklus reče: "Gospod in Mojster vseh stvari! Vsaka beseda iz Tvojih ust je več kot najčistejše zlato in ena resnica potrjuje drugo! Tudi nobena Tvoja beseda svetlobe in življenja ni pri meni padla na nerodovitno zemljo in zdaj čutim v sebi, da bodo iz tega gotovo zrasli najbolj blagoslovljeni sadovi za žitnice resničnega življenja; toda ker mi je že dana milost, da govorim s Teboj, bi tudi rad, da mi razjasniš, ali naj v prihodnje zdravimo bolezni s svojimi naravnimi zdravili ali le v najtrdnem zaupanju v Tvoje ime? Prišlo mi je namreč na misel, da morda ne bi bilo zmeraj v skladu s Tvojo Božjo voljo, da bi ozdravili prav vsakega bolnika. Med njimi so vendar tudi taki, ki jim Tvoja Božja ljubezen in modrost pošlje telesno ali tudi kakšno duševno bolezen zato, da bi se poboljšala njihova duša.

2 Še preveč znano je, da pogosto telesno najbolj zdravi ljudje nraavno niso najkrepotnejši. Da, telesno zdravje človeka pogosto naredi objestnega, ljubitelja sveta in uživaškega, bolniki, posebno tisti, ki trpijo zaradi kakšne kronične bolezni, pa navadno hirajo potrpežljivo, krotko in vdani v Božjo voljo; redko jih slišimo tožiti, polni so ponižnosti in niso nevoščljivega srca. Mar se njihov dobri duševni značaj ne bi morda spremenil, če bi jih nenadoma povsem ozdravili?

3 In še nekaj: Gotovo je vsakemu človeku določeno, da bo telesno umrl, - in če ne bi bilo tako, bi morali ljudje še od Adamovih časov telesno živeti. Če pa vse, staro in mlado, kar pride k nam bolno, tudi na smrt bolno, takoj spet povsem ozdravimo in tudi mi sami drug drugega, mora smrt postopno postati resnično nekaj zelo redkega na tem svetu, posebno če bodo zaradi Tvojega nauka sčasoma morda tudi vojne postale odveč!

4 Če nekoga, ki je pri nas iskal pomoči, ne bomo ozdravili, bomo veljali za trde in brezčutne ljudi; če pa Ti ne dopustiš, da bi nekdo, ki smo ga že večkrat ozdravili, recimo desetič, spet ozdravel kljub naši volji in našemu prizadevanju, bodo dvomili o moči Tvojega imena ali pa bo naše zaupanje vanj omajano in vera ljudstva bo doživela brodolom! V materiji živečih ljudi pač ne bomo pripravili do tega, da bi, zato da bi si pridobili višje življenje v velikem onstranstvu, začeli to zemeljsko življenje tako malo ceniti, da ob bolezni ne bi zanj storili nič več.

5 Še sto in večletni stavec bi segel po zdravilu, s katerim bi si podaljšal življenje celo tedaj, ko bi vedel, da ga po odložitvi njegovega trhlelega telesa čaka največja mogoča milina. Da je človekova sla po zdravem in kolikor mogoče dolgem življenju na tem ušivem svetu, pogosto celo v povsem slabih razmerah nenasitna, nas na splošno uči več kot tisočletna izkušnja; in če bodo ljudje bolj na splošno vedeli, da lahko le moč Tvojega imena ozdravi vsako njihovo bolezen, da v nujnem primeru celo mrtve znova obudi v življenje, nas bo ljudstvo nenehno oblegalo.

6 Menim, da natančnejše navodilo glede tega za nas in tudi za kogar koli drugega ne bi bilo odveč! Ali pa si za ljudi, ki bodo živeli povsem v Tvojem redu, odslej morda povsem odpravil staro telesno smrt, tako da bodo odslej ljudje takoj živeli naprej z že poveljanimi telesi, telesna smrt pa bo ostala le delež grešnikov proti Tvojemu nauku in proti Tvojim zapovedim?

7 Gospod in Mojster vseh stvari! Glej, žarki zahajajočega sonca še zelo zlatijo

večerno nebo in lunin srp in zvezda večernica pošteno tekmujeta, da bi nadomestila svetlobo očeta dneva v zatonu. Tako prečudovit je pogled na tvoje svetleče stvari, o Gospod; toda še neskončno čudovitejši je občutek notranje svetlobe, ki iz Tvojih ust razsvetljuje naše temne koticke življenja! Ker je torej še čas, mi še pred večerjo razloži to, česar si sam nikakor ne morem razložiti!"

75. Bolečina, bolezen in smrt

1 Jaz rečem: "Priatelj Moj, raziskoval bi torej nekaj, česar ni treba vedeti niti tebi niti komu drugemu, ker je to samo Moja stvar, to pa pomeni toliko kot: To je stvar večnega Očeta v nebesih, torej red, v katerem niti Jaz sam, kar zadeva meso, ne morem, ne smem biti in tudi ne bom izjema.

2 Kar je obleklo meso, ga bo tudi moralo spet sleči, z bolečino ali brez nje, to je popolnoma vseeno; po ločitvi bo prenehala vsa tosvetna bolečina. Zrak, ki ga bo vdihavala človekova duša na drugem svetu, bo povsem drugačen kakor zrak tukajšnjega materialnega sveta. Kjer ni več smrti, tam tudi ni več bolečine, ker je bolečina mesa zmeraj le posledica delnega ločevanja duše od mesa.

3 S tem pa sploh ni rečeno, da bi bila duša v svojem čistem stanju brez čustev in občutkov, ker brez tega bi bila vendar očitno mrtva; toda v svoji naravi ustreznem svetu ne bo našla ničesar, kar bi jo sililo, mučilo in stiskalo in s tem povzročalo občutek bolečine, in tako tudi nikoli ne bo občutila nobene bolečine.

4 Je mar celo povsem zdrav človek v svojem mesu nesprejemljiv za občutek bolečine, ker še nikoli ni bil tako nesrečen, da bi bil bolan, in še nikoli ni od nikogar dobil udarca ali vboda?! Pri njem bi torej manjkala le vzrok, ki povzroča bolečino.

5 Poglavitni vzrok za bolečino, ki jo zmeraj občuti le duša, nikoli pa meso, je torej v pritisku, ki ga na kateri koli življenjski del duše izvaja meso, ki je postalo preleno in zato tudi pretežno.

6 Zato lahko začasno ozdravimo vsako bolezen, če znamo olajšati maso mesa; toda za starost mesa ni več olajšanja, čeprav bo človek, ki živi v skladu s pravim redom, še v zelo visoki starosti le malo tožil nad bolečino. Njegovo meso bo do zadnje ure ostalo še povsem gibko in prožno in duša se bo lahko postopno in komaj opazno izvila iz svojega mesa v pravem, boljšem in resničnem redu. Sicer pa tudi v najvišji zemeljski starosti ne bo želela, da bi se ločila od mesa; ko pa bo zaslišala njej dobro slišni, osrečujoči klic iz nebes: 'Pridi iz svoje ječe v naj svobodnejše, večno, resnično življenje!', pa tudi ne bo odlašala niti sekunde, da bo zapustila svojo trhlo zemeljsko hišo in izstopila na svetlobne livade resničnega, večnega življenja.

7 Tega ne boste mogli nikoli preprečiti z nobenim zeliščnim sokom in tudi z oblastjo Mojega imena ne, ker to ne more biti volja Mojega duha. Z močjo Mojega imena pa boste lahko delali resnične čudeže le po Moji volji, ki se vam bo dala najjasneje spoznati v vaših srcih, nikoli pa zoper njo. Zato tudi morate predvsem Mojo voljo, ki je resnična Božja volja, narediti za lastno, in potem se vam ne bo moglo ponesrečiti nič, kar boste hoteli iz Mene in zato torej iz Mojega večnega reda.

8 Zato ni mogoče, da kdo zaradi vam podeljene zdravilne moči v Mojem imenu in po njem nikoli ne bi umrl. Seveda ne smete ozdravljenja odkloniti nikomur, glede katerega vam bo Moj duh rekel v srcu: 'Temu bodi pomagano!'; če pa bo Duh rekel: 'Tega pusti v nadlogah njegovega mesa, da se bo njegova duša nasitila skominov po poželenju mesa!', tedaj ga pustite in ga ne ozdravite njegove mesene bolezni - pretrpeti jo namreč mora za zveličanje svoje duše!

9 In tako zdaj spoznaj, da je bila tvoja zaskrbljenost nekako odveč. Vstopi torej v Moj pravi red in vse se ti bo razjasnilo. Če imaš morda še kak pomislek, govori, preden bo naš gostitelj prišel z večerjo iz nove kuhinje!"

76. Svoboda človekove volje

1 Roklus reče: "Da, Gospod in Mojster vseh stvari, če lahko štejemo (*v izv.: efektuiramo*) za čudež samo tisto, kar hočeš edino Ti, in sicer vse v Tvojem celotnem prasketu - naravnem, večnem redu, tedaj vendar naše svobodne volje ni, in čudeži, ki bodo tu in tam še vendarle zelo potrebni kot najboljši in najučinkovitejši dokazi za oblast in moč Tvojega imena, bodo postali na tej zemlji zelo redki!"

2 Čudeži Tvoje volje se tako in tako dogajajo dan za dnem, če to hočemo ali ne, in naša volja je v primerjavi s Tvojo zmeraj enaka piškavemu orehu. Sonce, Luna in zvezde vzhajajo in zahajajo brez naše volje; in prav tako zeleni zemlja in rodi svoje sadove; in oblaki se zgrinjajo in vetrovi se igrajo z morskimi valovi in prihaja zima in poletje in časi minevajo in se nikoli več ne vračajo, povsem brez naše volje! Vseeno je, ali to hočemo ali ne. Toda kako je potem z večkrat tudi potrebnimi posebnimi čudeži?"

3 Jaz rečem: "Da, ljubi Roklus, s teboj se je še vedno zelo težko uskladiti, ker imaš v sebi še preveč zemeljskih nazorov in ozirov!"

4 Glej, kdor svoje roke položi na plug in se pri tem ozira nazaj, še ni primeren za Božje kraljestvo! Ali meniš, da je morda Bog v Svojem najjasnejšem mišljenju in hotenju tudi tako enoličen in tog kot otrdeli led na severu?"

5 O človek, spoznaj prej prav Boga in Njegovo vsemogočno voljo in potem boš tudi spoznal, ali človek, katerega srce je polno Božjega duha, ne more hoteti in storiti nič drugega, kakor le tiho in potrpežljivo z večno Božjo voljo dopuščati, da mineva dan za dnem, in blaženo opazovati, kako različna zelišča rastejo, cvetijo in se potem spet posušijo.

6 Če si je Bog ljudi domislil le za to, jim nikoli ne bi dodelil svobodne volje, temveč bi jih lahko ustvaril enake morskim polipom, četudi v človeški obliki, da bi rasli iz zemlje kot gobe in bi se hranili s sesalnimi koreninami, s katerimi bi bili pritrjeni v zemljo; potem bi lahko noč in dan gledali, kako zvezde po Božji volji vsaj navidez vzhajajo in zahajajo in kako lepo raste trava okrog njih! Svobodnega premikanja sploh ne bi potrebovali; saj tako in tako ne bi imeli svobodne volje, zmeraj enako in stereotipno Božjo voljo pa bi kot kipi spuščali skozi sebe še veliko bolje kot še tako pobožen in Bogu vdan človek s svojo voljo!

7 Človek, ki še vedno ima lastno voljo in se svobodno giblje, se lahko nekoč celo ob vsej svoji estetiki domisli, da bi naredil nekaj korakov po lepi trati; in tedaj mora neogibno po Božji volji in Njegovem večnem redu pohoditi pokončno rastočo in stoječo travo in poleg tega še marsikateri listni pršici pred časom upihnuti luč življenja! - Ali zdaj že počasi uvidevaš, kako neumno je, da si zaskrbljen?"

8 Zdaj pa si šele zamisli, da človek svobodne volje za svojo telesno prehrano s svojimi zobmi melje ne le vsakovrstne sadeže polne semen, in jih potem kot hrano za svoje telo požira brez milosti in prizanašanja, temveč se loti celo vsakovrstnih živali, ubija jih in nazadnje tudi prav pohlepno zaužije njihovo pečeno meso. Tu in tam si izbere velike prostore, na katerih so prej več tisočletij rasli najlepša trava, zdravilna zelišča, grmi in drevesa v najlepšem in nemotenem Božjem redu, in potem gradi na njih mrtve hiše in mesta. Da, prijatelj, ali more biti to po Božjem redu, kot si

si ga zamislil, prav?

9 Ali, če bi si skrajšal nohte, brado in lase, ki so sčasoma postali predolgi, ali ne bi ravnal proti Božjemu redu, po čigar stereotipni volji nohti, brada in lasje takoj spet rastejo naprej in nočejo ostati tako kratki, kot si jim s škarjami določil mero?

10 Če Bog nikakor ne bi hotel, da bi kakšno svobodno misleče in hoteče bitje ravnalo proti stereotipnosti Njegove stvariteljske volje in uničevalno posegalo v obstoječi, zmeraj nespremenljivo enaki red tako v velikem kot v malem, bi mar ravnal modro, da Si je ustvaril bitja, ki so že zaradi svojega obstoja prisiljena uničevalno posegati v prastvarjenjski red, ki je vendar tudi delo istega vsemogočnega in nadvse modrega Boga?!

11 Če pa Bog, Gospod in Stvarnik vseh stvari in bitij dopušča, da Mu živa bitja, posebno svobodno misleči ljudje, ki so obdarjeni s svobodno voljo, uničujejo gozdove, podirajo drevesa, iz njih gradijo kočice in hiše in največji del tega pokurijo, Mu pohodijo najlepšo travo, jo pokosijo in kot seno pokrmijo kravam, volom, oslom, ovcam in kozam, in tudi nikogar ne kaznuje ob nešteto posegih v Njegov stereotipni red, koliko manj bo s Svojo vsemogočno voljo posegel tam, kjer gre za preobrazbo najmanjše človekove svobode volje v največjo Božjo!

12 Ali nisi videl, kako je prej mladenič, ki je v bistvu tudi le Božje ustvarjeno bitje, v nasprotju s stereotipno prabožanske volje kamen spremenil v zlato? Ga je zato, ker je tako silno posegel v Božji temeljni red, poklical kdo na odgovornost? Nasprotno, to je naredila le Božja volja, združena z mladeničevo!

13 Če izpolnjuješ lahke Božje zapovedi in Boga resnično nadvse ljubiš, boš vendar očitno čedalje bolj združen z Božjim spoznanjem in hotenjem. Torej boš čedalje modrejši in prav toliko tudi močnejši in uvidevnejši v hotenju. Tvoja notranja luč iz Boga bo povzdignjena v vsevidnost, s katero ne boš le čutil še obstoječe življenjske temine, temveč boš gledal delujoče življenjske sile, in ker boš imel najsvobodnejšo Božjo voljo, jih boš lahko tudi določal, da postanejo tako ali drugače dejavne. In prav zato, ker posebno in posamično spoznaš in uzreš nešteto sil, ki izhajajo iz Boga, se jih lahko kot imetnik najsvobodnejše Božje volje polastiš in jih tudi določaš in povežeš za kak moder namen in takoj bodo dejavne prav tako, kot če bi jih sam Bog neposredno določil za kakšno dejavnost.

14 Vse sile, ki skozi vso neskončnost izhajajo iz Boga, so kot neštete roke istega vsemogočnega Boga in ne morejo obstajati in biti dejavne drugače kot edino na pobudo Božje volje, ker v bistvu niso nič drugega kot izžarevanje Božje volje.

15 Ko človek svojo najneznatnejšo svobodo volje združi z neskončno veliko Božjo, povej, ali si je mogoče misliti, da bi le nemo opazoval Božjo voljo, in ali človek, ki je postal tako velik prostovoljno, s to svobodno voljo iz Boga ne bo zmožni narediti!"

77. O pravi in nepravi vnemi

1 Roklus reče: "Da, Gospod in Mojster vseh bitij in stvari, zdaj, po tej Tvoji premilostni razlagi vidim marsikaj v drugačni luči in marsikatera prej nerešljiva uganka je povsem razvozлана! Da, zdaj začnem tudi nekoliko razumeti, kaj je pravzaprav človek in kaj naj išče in doseže na tem svetu, in po Tvoji besedi tudi more in pravzaprav mora doseči! Da, zdaj je seveda nadvse osrečujoče lahko spoštovati Tvoje zapovedi in dobesedno izpolniti Tvojo voljo; zdaj namreč lahko vidim in celo z rokami otipam tisto, kar moram nujno prejeti iz Tebe! Kajti če vidim

kak kraj še tako daleč pred seboj in hodim naravnost proti njemu, ga moram navsezadnje nekoč vendarle doseči!

2 Zdaj pa ne morem storiti nič drugega, kot da se Ti za trud z menoj predvsem zahvalim iz vseh svojih življenjskih moči in Ti zagotovim, da bom postal in ostal Tvoj najvestnejši učenec. Zagotavljam Ti tudi, da bom storil vse, da bom naš institut očistil starega posvetnega in lažnega balasta, in odslej ne bom počel nič drugega kot le to, kar je združljivo s Tvojim naukom, o Gospod in Mojster!

3 Že zdaj čutim v sebi prej nikoli občuteno moč, pred katero bi se v trdnem zaupanju Vate morale umakniti gore, in zaradi katere bi morali vsi mrtvi vstati iz grobov! Kaj bo šele sledilo potem, ko bo moje življenje v prihodnje postalo povsem Tvoja volja, in kolikšno moč bo zadobil naš institut, ko bodo vsi njegovi člani enako mislili in hoteli?!

4 Zato nobenega odlašanja več! V stanimo in vse roke naj se lotijo novega dela iz Boga! Kdor odlaša, najhuje greši proti zveličanju celotnega človeštva na vsej zemlji!"

5 Jaz rečem: "Tvoja vnema bi bila kar dobra in to, kar si se na menil, boš tudi uveljavil; toda tvoja zdajšnja vnema je še zelo podobna ognju goreče slame, ki tudi takoj zagori v silnih plamenih, da bi si človek mislil: Če bo šlo tako naprej, bo že v nekaj trenutkih zagorela vsa zemlja! Toda v nekaj trenutkih je velikega plamena konec in potem še komaj opazimo, kje je zgorel velik razrahljan kup slame!

6 Prava vnema se stopnjuje kot svetloba in toplota vzhajajočega sonca. Če bi se sončna svetloba in toplota takoj zjutraj pojavili z afriško opoldansko vročino, bi uničevalno vplivalo na rastline in živali, to lahko vsak dober in izkušen kmet opazi že pri tako imenovanih sončnih bliskih.

7 Sončni blisk se pojavi, ko je ob nevihti nebo gosto pokrito z deževnimi oblaki in že tudi dežuje; nenadoma pa, ko so zemlja in njeni plodovi že nekoliko ohlajeni, se oblaki zaradi kakšnega zračnega toka pretrgajo in sončna svetloba in toplota zaobjameta rastline in drevesa in mnogovrstne nežne živalce in glej, zaradi tega je povzročena škoda večja, kot če bi vso uro pošteno padala toča! - Ta primer sem ti navedel le zato, da bi ti praktično pokazal, kako hitra vnema ob nepravem času pogosto veliko več uniči kot pa koristi.

8 Zato tudi ti zdaj v vašem institutu ne posekaj z enim udarcem vseh starih in zelo trhljih dreves, temveč s pošteno vnemo povsem neopazno in postopno in šele tako boš v svojem institutu razširil pravi blagoslov! Toda z enim udarcem, prijatelj Moj, to ne gre! Za to so potrebni še številni pogovori med vami samimi in potem izkazovanje novih čudežev v Mojem imenu! In šele ko boste vsi, ne le ti sam, vpeljeni v to novo svetlobo, šele tedaj bo mogoče vse staro izruvatiti z najboljšim uspehom.

9 Ko moder kmet opazi, da klije s čisto pšenico tudi plevel, ga pusti rasti do žetve. Šele ob žetvi ukaže ločiti plevel od pšenice, in tako mu ostane zdrava pšenica, plevel pa posuši in sežge na polju in tako pognoji zemljo. Glej, Jaz sam imenujem takšno ravnanje modro in v skladu z resnico!

10 Verjemi, da bi z vsem Jeruzalemom in njegovimi farizeji opravil prav tako hitro kakor prej s tisto skalo v morju; toda ta vnema bi Mi obrodila slabe sadove! V si, ki bi izvedeli, da sem s Svojo božjo vsemogočno st jo povzročil to opustošenje, bi sicer pristopili k Meni, vendar gotovo ne po poti prepričanja, temveč po poti samoobsodbe. Zaradi strahu in bojzljivosti se nihče ne bi upal premakniti; vsak bi kakor stroj počel tisto, kar bi Jaz zahteval od njega!

11 Ali pa bi bilo to oblikovanje svobodne volje kot največje dobrine vsake človeške duše in njen dvig k najvišji potenci najsvobodnejše Božje volje, v kateri edini obstaja

in more obstajati najvišja življenjska blaženost?!"

78. Razvijanje svobodne volje. Slaba stran pretirane vneme

1 (Gospod:) "Da pa je najvišja blaženost življenja ravno v posedovanju povsem nevezane svobodne volje in njene zmeraj najuspešnejše dejanske učinkovitosti, to najmočneje dokazujejo sebičneži in oblastizeljni ljudje že na tej zemlji!

2 Da bi imel vsaj nekoliko oblasti, bi marsikdo rad dal vse svoje imetje! Le kdo sovraži krono, prestol in žezlo, posebno če se na prestol lahko zavihti sam!?

3 Toda le zakaj imajo ta tri znamenja oblasti tako neizrecno vrednost v očeh ljudi? Odgovor je povsem blizu in povsem v naravi stvari. Ker ta, ki sedi na prestolu, sme in more najsvobodneje in najučinkoviteje na svetu uveljavljati svojo voljo!

4 Potem pa ko ta sedi na prestolu, bo vsak že nadvse srečen, če mu bo vladar zaupal kakršno koli službo, v kateri lahko potem tudi on, četudi le v vladarjevem imenu, igra manjšega vladarja in daje nekoliko več duška svoji svobodni volji. Sicer najkrepkeje zatira svojo svobodno voljo, zato pa si vladarjevo voljo naredi docela za svojo, čeprav se z njo pogosto sploh ne strinja; toda to počne, da bi lahko vsaj malo sovladal in nekoliko uveljavljal svojo voljo. Posebno pri visokih državnih uradnikih so tu in tam zmeraj priložnosti, da uveljavijo svojo zares svobodno voljo, in to je človeku že na tej zemlji največja blaženost.

5 Kaj pa je lahko ta blaženost v primerjavi s tisto, ki izvira in mora izvirati iz združenja tukaj nadvse omejene človeške volje z Božjo voljo za vso neskončnost in večnost?!

6 Toda preden se to lahko zgodi, boš sam spoznal, da se mora najresneje in najmodreje razviti človeška volja skozi vse življenjske stopnje, sicer bi bilo nadvse nevarno človekovo svobodno voljo obdariti z učinkovito popolno oblastjo!

7 Da pa bi človekovo voljo usposobili za to, je treba delovati tako, da se človek povsem prostovoljno poda na pota svetlobe in na njih napreduje z vso ljubeznijo in svetnim samozatajevanjem tako dolgo, dokler s svojo lastno dejavnostjo in popolnim samoodločanjem ne doseže pravega cilja.

8 Pri tem pa ne pomaga niti zunanja niti notranja prisila, vsaka od njiju je sodba, s katero nikoli noben človeški duh ne more doseči svobodne volje. Dokler pa tega ne more, tudi nikoli ne moremo govoriti o združitvi njegove volje z najsvobodnejšo voljo v Bogu!

9 Zato je treba ljudi le z najmodrejšim poukom najprej pripeljati do tega, da prav spoznajo sebe in edino resnično Božje bitje, in to z vso mogočo o dobroto, potrpežljivostjo in največjo krotkostjo; le trdovratno uporne značaje, pri katerih tiči v ozadju skoraj povsem nesmiselna hudobna zlonamernost in resnično hudičeva škodoželjnost, se mora pregnati s svetno zunanjo kaznijo, vendar nikakor s kakšnim prehitrim čudežem, ki bi jih kaznoval.

10 Pri tem je namreč treba zmeraj imeti pred očmi in srcem, da je tisti, ki ga je treba kaznovati, tudi človek, ki ga je prav tako treba pripeljati do tega, da zna prav uporabiti svojo svobodno voljo, in da zlahka kak hudobni in maščevalni demon tako in tako obvladuje njegovo meso in iz sicer morda povsem nedolžnega človeka naredi pravo pošast!

11 Zato je treba vsako pretirano vnemo celo pri najboljši stvari tako dolgo krotiti, dokler ne doseže tiste skromne zrelosti, ki skuša nezadržno in vztrajno doseči vse z mirnim in ljubečim premislekom in modrim preračunavanjem s sredstvi, ki jih ima na

voljo, pri tem pa nenehno upoštevati živi predmet obravnave v vseh njegovih stopnjah in razmerah.

12 Zdaj menda že korenito spoznaváš, da Mi vaš institut, kakršen je še zdaj, ne more ugajati! Toda če bi temeljil še na stokrat slabših načelih kakor zdaj, bi ga bilo prav tako nemodro nenadoma obsoditi in uničiti, kot če bi zdaj v trenutku odstranil z zemlje Jeruzalem ali veliko hujši poganski Rim.

13 Odslej si torej prizadevaj le za to, da tako postopno, kot gre vse tako rekoč samo od sebe, odstranite vsako laž iz svojega instituta, tako bo polna resnica postopno izboljšala institut in ljudstvo, ki mu je privrženo! Če pa bi hotel s svojimi tovariši takoj obrniti tisto, kar je spodaj, na vrh, in tisto, kar je na vrhu, navzdol, bi te mnogi tovariši v institutu razglasili za blaznega in ponorelega in bi te skušali na vse mogoče načine narediti neškodljivega za institut, ki ga imajo za nadvse smotrno urejenega; tako bi ti onemogočili, da bi povsem počasi in neopazno odstranil vso laž iz instituta in na njeno mesto postavil najpopolnejšo resnico."

79. Gospodovi namigi o Njegovi zadnji večerji in Njegovi smrti na križu

1 (Gospod:) "Jaz sem najzgovornejši zgled za to. Zdaj poznaš Mene, Moj nauk in njegovo resnično življenjsko težnjo. Poznaš tudi Mojo oblast, s katero bi lahko vso to zemljo spremenil v nič prav tako hitro in zlahka kot prej tisto tebi dobro znano staro skalo v morju! Toda tedaj bi vendar moral nazadnje sam Sebi zaklicati: 'Če bi hotel imeti nič namesto sveta, polnega Svojih ljubljenih otrok, ki sem jim dal njihovo naravo in sestavo, potem bi bilo boljše, da zemlje že od začetka sploh ne bi ustvaril!' Toda zemlja in ljudje so zdaj pač tu in zato je treba z vso ljubeznijo in potrpežljivostjo vse to ohranjati in voditi po modrosti iz Boga, da se od vsega tega, kar nosi in vsebuje ta zemlja, ne bi izgubil niti sončni prahec!

2 Da, povem ti: Moji najhujši nasprotniki in zanesljivo najslabši ljudje na vsej zemlji so očitno farizeji in pismouki v Jeruzalemu in okrog njega; toda preden bi jih sodil in dal pribiti na križ, bom rajši dopustil, da bodo oni isto storili Meni samemu!"

3 Tedaj Roklus skoči kvišku in reče: "Ne, ne, Gospod in Mojster! To bi pomenilo res pretirano potrpežljivost! Zaradi peščice barab v Jeruzalemu - četudi bi se vsi razblinili v nič - ne bo Božje kraljestvo niti na tej zemlji, še manj pa v onstranstvu doživelo brodoloma; zato proč s črno zmajevo zalego, Ti pa ostani!"

4 Jaz rečem: "Kakor zdaj razumeš to stvar, tako tudi govoriš! Vendar po približno treh letih od zdaj te bo tvoj lastni duh naučil drugega in boljšega; zato pustimo zdaj to in se pripravimo na večerjo! Miza bo nekoliko podaljšana, in vi, z Rubanom, trinajst po številu, boste našli dovolj prostora ob njej in predstavljali podobo prihodnje večerje, ki bo analogno podobna Moji zadnji na tej zemlji!"

5 Roklus reče: "Gospod in Mojster! Nenadoma postajaš mističen in skrivnosten; od kod in zakaj to?"

6 Jaz rečem: "Prijatelji, veliko bi vam še imel povedati, toda zdaj tega še ne bi mogli prenesti! Ko pa bo po tisti zadnji večerji prišel v vaša srca Sveti Duh, vas bo popeljal v vso polnost najbolj žive resnice, in šele tedaj boš povsem razumel, kaj sem ti zdaj povedal. - Toda zdaj že prihaja Marko s skledami, zato se pripravimo za veselo večerjo! Vaša miza je že pripravljena in pogrnjena."

7 Po teh Mojih besedah se Roklus globoko prikloni pred Menoj, nato gre k prijateljem in tovarišem in reče: "O odhodu zdaj ni niti govora, prej se moramo udeležiti večerje, ki jo pravkar nosijo na mize, in sicer pri Gospodovi mizi tam!"

Gospod in Mojster hoče tako in tega ni mogoče odkloniti. Zato pridite hitro z menoj in sedite k prostemu delu mize tam, kjer gospoda že dolgo sedi!"

8 Ruban reče: "Oh, to pa ne bo preveč dobro za nas! Mi ničeta poleg Velikega Gospoda vseh gospodov zemlje!"

9 Roklus reče: "Naj bo, kakor hoče! Gospod in Mojster vseh stvari pač hoče tako, nam pa pri tem ni treba storiti nič drugega kot ubogati, in to z najbolj veselimi srcem na svetu! Zato pojdimo, da nas ne bodo čakali! Obenem pa sem že res pošteno lačen in se od srca veselim obilne in dobro pripravljene večerje! Poleg hrane vidim, da prinašajo na mize tudi cele vrče in velike čaše polne vina, in ljubki mladenič, kot se zdi, prav posebej skrbi za našo mizo; zato le pojdimo hitro tja!"

80. Rafael kot čezmerni jedec

1 Na ta Roklusov nagovor se vsi odpravijo k zanje določeni mizi, se trikrat priklonijo pred visoko družbo in Rafael takoj vsakemu odkaže njegov prostor in nazadnje kot štirinajsti sede k njim k novi mizi. Roklus zagleda pred seboj prav tisto jed, ki mu je bila v življenju med vsemi najljubša: pečeno jagnje s prilogo iz najboljših in povsem zrelih pomaranč. Ni se mogel dovolj načuditi, kako so mogli v kuhinji tako natančno uganiti njegov okus. Toda kmalu se je opomnil in pomislil, v kakšni družbi je, in to mu je razjasnilo vse. Prav tako je vsak od trinajstih gostov dobil prav tisto, kar je po vsej pravici imenoval svojo najljubšo jed; le Rafael je imel pred seboj v veliki skledi osem velikih in zelo dobro pripravljenih rib, s katerimi se, kot je znano, ni dolgo mudil, in to je zbudilo veliko pozornost trinajsterice.

2 Roklus se ni mogel vzdržati in je domnevnega mladeniča sicer zelo prijazno, pri tem pa vendar zelo začudeno vprašal, kako je mogel osem tako velikih rib tako nadvse hitro pojesti in ali bi zdaj lahko pojedel še kaj.

3 In Rafael je tudi odgovoril s prav prijaznim nasmehom: "Oh, le sem s še desetkrat tolikšnimi in zlahka bom opravil z njimi; toda tudi teh sem se prav dobro najedel in sem sit!"

4 Roklus reče: "Tvoj želodec je moral biti v tvoji mladosti preobremenjen, sicer si tega ne morem razložiti! Mi lahko morda pomagaš pojesti tudi moje jagnje? Glej, osmino imam več kot dovolj!"

5 Rafael reče: "Le sem z njim, zlahka bom opravil s sedmimi osminami! "

6 Roklus, ki je vzel le zadnjo nogo, je vse drugo dal Rafaelu in ta je v trenutku pojedel meso s kostmi vred.

7 To pa je bilo Roklusu vendarle nekoliko preveč in ves osupel je rekel: "Ti si sicer moj najmilejši in najmodrejši mladenič, vendar to pri tebi ni več naravno! Pravzaprav nisem hotel reči nič o tem, kako si pojedel meso; toda da si tudi s kostmi, ki jih sicer ne je noben človek, opravil hitreje kot volk, - veš, to se mi že zdi čarovnija in zdaj mi že moraš to zadevo natančneje razložiti!"

8 Rafael reče: "No, daj mi kamen, pa boš tudi tu videl svoj čudež!"

9 Roklus je hitro dvignil s tal res velik kamen in ga dal Rafaelu.

10 Rafael pa je rekel: "Poglej, tudi ta kamen bom zaužil kot najboljši kos kruha!"

11 Nato je Rafael vzel kamen, ga prinesel k ustom, in ko se je kamen dotaknil Rafaelovih ust, je že izginil iz zemeljskega obstoja!

12 Ko so Roklus in njegovi tovariši to videli, so se prestrašili in Roklus je rekel: "Ne, mladi prijatelj, s teboj ni dobro biti gost; nazadnje bi se morda lahko lotil tudi drugih gostov! Dovolj mi prav obzirno pripombo, s katero ti nočem sporočiti nič drugega kot

to: Če misliš požreti tudi nas, stori to čim prej, da ne bomo predolgo strahoma čakali na svoj konec! Ne, nič nisem hotel reči o osmih ribah največje vrste, kar jih je v Galilejskem jezeru, tudi o mojih sedmih osminah jagnjeta s kostmi vred ne, čeprav je že to - dovoli mi - strašansko nenormalna požrešnost; toda použiti vsaj deset funtov težak kamen je nekaj, kar nas vse navdaja z upravičeno grozo! Le kje se bo ta zgodba nazadnje končala? Nam je to sicer malo mar ali nič; toda, čeprav lahko v imenu vseh bogov požreš vse gore na zemlji, vendar nočemo biti priče tvoji neznanski požrešnosti! Si razumel, moj ljubi mladi požeruh?"

81. Rafaelova oseba in bitje in razlika z zemljani

1 Rafael reče: "Priatelj moj, tako govoriš, ker me ne poznaš; če bi me poznal, bi se ti to zdelo tako naravno, kot se ti zdi naravno, da si potešil svojo lakoto s komaj osmino jagnjeta!

2 Jaz sem sicer tudi človek kot ti in imam vse čute, za zdaj mi tudi telesno ne manjka noben ud; toda moje telo je povsem drugačno od tvojega; tvoje je še umrljivo, moje ne! Ti kot duša in duh svojega telesa ne moreš sleči, kadar hočeš, ga razkrojiti in v trenutku spremeniti v tvoj duhovni element; jaz pa to morem in zmoremo. Sem pravzaprav čisti duh, četudi imam navidezno telo; ti pa si še skoraj čisto meso in boš moral zase še veliko storiti, dokler se ne boš začel v svojem mesu čutiti kot zrela in svobodna duša.

3 Ko nekaj poješ, je potreben čas, dokler pojedeno ne postane kri in meso tvojega telesa, in ti nikoli in nikdar ne veš, kako se zgodi ta sprememba v tebi. Organske zgradbe svojega telesa ne poznaš do najmanjšega delca; jaz pa vsak atom svojega in tudi tvojega telesa tako dobro poznam, da na vsem svetu ni stvari, ki mi bila bolj znana. Svoje zdajšnje telo si moram namreč od atoma do atoma, od živca do živca, od vlakna do vlakna in od uda do uda sam narediti in ga ohranjati; ti pa od začetka ne veš, iz česa je narejeno tvoje telo in kdo ga neprenehoma ustvarja in ohranja.

4 Tvoje telo je bilo spočeto, rojeno in je zraslo brez tvojega spoznanja in tvoje volje, - moje pa je ustvarjeno po mojem spoznanju in hotenju! Tvoja zavest o bivanju je še spanje in tvoje vedenje, spoznanje in hotenje je sanjanje v tvojem bivanjskem spanju; jaz pa sem v najjasnejšem in najbudnejšem življenju najpopolnejšega večnega življenjskega dneva. Vem, kaj govorim in počnem, in poznam resnični in najgloblji vzrok za to, - ti pa ne veš niti tega, kako in zakaj nastajajo v tebi vsakovrstne misli! In tako tudi vem, zakaj morem in moram, dokler se mudim med smrtniki, zaužiti veliko več hrane kot ti in vsi tvoji tovariši skupaj. Da, vzroka za to ti zdaj še ne morem pojasniti, ker tega s svojimi zdajšnjimi spoznanji sploh ne bi razumel; toda pozneje bo že prišel čas, v katerem boš dobro razumel in dojel vse to, kar sem ti zdaj le mimogrede omenil.

5 Toda, da mi pripisuješ, da bi se zaradi svoje prevelike požrešnosti nazadnje kot hijena ali volk lotil tudi vas, to je nekoliko bedasto od tebe! Menim, da bi vas morala moja duhovna konstitucija in moja za vas vidna modrost vendar poučiti o nečem boljšem! Tako lahko použijem ne le kamen - kot ste se lahko zdaj prepričali - temveč tudi cele gore in nebesna telesa, za vse to bi imel dovolj moči! Edino, če bi bil nemoder in bi imel moč, ki mi je lastna, ter bi ravnal po kakšni slepi strasti, tedaj vaš obstoj in vaše življenje seveda ne bi bilo varno ob moji strani! Toda pravečna Božja modrost, iz katere je pravzaprav ustvarjeno vse moje bitje, mi zapoveduje predvsem ohranjanje vseh stvari, ki jih je ustvarila Božja moč in vsemogočnost, od katerih se

nikoli ne sme izgubiti noben atom in se tudi ne more izgubiti, ker Božja volja in Njegovo vsevidno svetlobno oko nenehno prešinjata in prepletata ves večni in neskončni prostor od največjega do najmanjšega in delujeta v njem; in tako je tvoj strah in strah vas vseh pred mojo domnevno požrešnostjo povsem neutemeljen! - Roklus, si te besede vsaj malo razumel?"

6 Roklus reče: "O pravem razumevanju ne more biti govora; toliko pa iz tega razumem, da se nam ob tvoji strani ni treba ravno bati za svoj obstoj, in to je za zdaj za nas že zelo veliko! Toda, le kam daš tolikšne količine? Ali imaš nekakšen nojev želodec, ki po mojem vedenju menda tudi prebavlja najtrše kamne? Celo najtrše kovine naj bi bile zanj prava poslastica! Toda naj bo, kakor hoče, - ti si in ostajaš čudežno bitje!

7 Judje govorijo o nekih praustvarjenih nebeških slih (angelih), mi, Grki in Rimljani, imamo svoje genije in tako imenovane polbogove; morda si tak prikrit angel ali vsaj tak genij ali polbog?! Za zemljana se mi zdiš na videz prenežen in čuteč; nobena, še tako čista vestalka (Staro rimska svečenica boginje Veste) se glede telesne nežnosti in lepote ne bi mogla meriti s teboj. Že prej si zbudil mojo pozornost in nisem se motil, ko sem te skrivaj vseskozi imel za nekakšnega čarodejnega fantoma! Vedno se mi je zdelo, kot da bi bil po eni strani vendarle nekaj, po drugi strani pa vendar nič drugega kot le govoreča podoba najvišjega Božjega bitja, ki ti le za določen čas daje obliko, obstoj ter potrebno modrost in oblast. Ko pa Mu nisi več potreben, je tudi konec s teboj! - Tako sem vsaj v sebi mislil, čutil in doživljal."

8 Rafael reče: "Razen mojega popolnega konca si prišel precej blizu resnici! Le glede mojega popolnega konca je vse neskončno bolj zapleteno; glej, tebi nedoumljivo dolgo prej, preden je en sam svet začel plavati in svetiti v najneskončnejšem prostoru, sem bil jaz že povsem dovršen služabnik najvišjega Božjega duha! To sem še vedno in bom tudi ostal za večno, četudi morda nekoliko spremenjen po Gospodovi meri, za kar si prizadevajo vsi še tako popolni duhovi in si bodo zmeraj prizadevali. Toda zato bom vendarle zmeraj ostal to, kar sem, le v še popolnejši meri; zato sem tudi prišel v to malo šolo materialnega življenja po Gospodovi milosti. Toda za zdaj še ostajam, kdor, kakor in kar sem! - Si me zdaj že nekoliko bolje razumel?"

9 Reče Roklus začuden: "A tako, no ja, kot sem si mislil! Ti si torej - kot se reče - le ad interim (Za zdaj) tu navidezno utelešeni duh, in sicer iz nebes, da bi začasno služil Gospodu veličastva in izpolnil Njegovo voljo?! Ja, tako, aha, aha, da, tu je seveda neznanska razlika med nami, in pravzaprav s teboj ne moremo več spregovoriti nobene zemeljske besede več!"

10 Vpraša Rafael hitro: "In zakaj ne?"

11 Govori Roklus, zdaj s povsem resnim obrazom: "Od tvoje gotovo brezmejne modrosti pričakujem, da boš vzrok tudi brez moje razlage, ki malo pove, uvidel še bolje kot jaz; toda ker vi skrivnostna duhovna bitja od nas bednih, umrljivih ljudi že zmeraj zahtevate izražanje, ti moram to povedati, - čeprav že vnaprej veš za vsako besedo, ki jo bom izgovoril! In tako me poslušaj:

12 Tudi na tej zemlji so nekatera razmerja in stanja, ki drugo ob drugem nikoli niso videti hvale vredno. Tako je na primer krtina poleg visokega Ararata gotovo zelo neugodno razmerje, svinjski hlev poleg cesarske palače v Rimu, mušja hiša poleg egiptovske piramide, mušica poleg slona, kaplja vode poleg velikega oceana! Toda ta omenjena razmerja so videti še vendar veliko lepše kot razmerje med nami in teboj; še kresnička, ki sveti ponoči, bi poleg sonca očitno delovala bolje in prijetneje! Kaj je

moj govor v primerjavi s tvojim? Najneumnejše mlatenje povsem prazne slame; to, kar ti zdaj govorim, si že pred vso večnostjo vedel od besede do besede! Toda tu ne govorim zaradi tebe, temveč zaradi sebe in svojih tovarišev, da bodo naglas izvedeli, kako mislim v tem našem položaju! Enako se prilega enakemu: navaden človek k navadnemu človeku, visok in mogočen pa k visokemu in mogočnemu.

13 Tehnica je tista, ki pravilno presodi. Sončni prahec ima gotovo še nekakšno težo, sicer sčasoma ne bi padel na zemljo. Toda ali ne bi spraval v smeh celo vola, če bi kdo pred njegovimi očmi sončni prahec postavil na tehnico nasproti deset tisoč funtom, da bi videl, koliko lažji je prahec od velike teže deset tisoč funtov?! In tako je, da ti v našo družbo sodiš prav tako malo kot mi v tvojo.

14 Po judovskem Pismu si eden največjih v nebesih, mi pa smo na tej zemlji komaj še na robu življenja v zibelki, in nam še strašno veliko manjka, da bomo na tej zemlji duhovno dosegli moška leta! Zato te prosimo, da nas zapustiš, ker se ob tvoji strani počutimo preveč ničevi! Ti pri nas gotovo ne moreš ničesar pridobiti in mi pri tebi v razmerju, kaj si in kaj zmoreš, tudi toliko kot nič!"

82. Rafaelovo čudežno delovanje

1 Rafael reče: "V vaši družbi nisem po svoji, temveč po Gospodovi volji, in po tej se moramo ravnati vsi mi in vsa ustvarjena bitja kakršne koli vrste. Majhna razlika je le v tem, da nam Gospodove volje ni treba ubogati kot slepcem, temveč jo ubogamo odprtih oči, vse drugo stvarstvo pa mora Gospodovi volji slepo slediti.

2 Med menoj in vami pa je tudi ta razlika, da sem jaz kot prav tako z najsvobodnejšo voljo obdarjeni duh Gospodovo voljo sprejel za lastno; vi pa ste doslej komaj spoznali, da Gospod obstaja. Njegove volje pa za zdaj še ne morete spoznati; natančneje jo boste spoznali šele iz spisa, ki sem vam ga sam prej napisal in izročil po Gospodovi volji.

3 Ko boste iz tega popolnoma spoznali Gospodovo voljo, jo sprejeli v srca in boste delovali edino po tej novi volji v vas, potem tudi med vami in menoj ne bo razlike; nasprotno, vi boste zmogli delati še več, ker ste pot mesa že prehodili, medtem ko mene taka pot še čaka, da jo bom nekoč prehodil, če hočem tudi jaz svoje zdajšnje golo Božje služabništvo zamenjati za Božje otroštvo. Raje bi bil to, kar ste vi; toda edino od Gospodove volje je odvisno, kako, kaj in kdaj On hoče!

4 Tega pa ne zahtevam, čeprav si želim; tudi tako sem namreč kar najbolj srečen in ne morem nič drugega kot peti 'Svet, svet, svet!' Njemu, ki je zdaj postal človek z mesom, da bi vse ljudi te zemlje in vse prebivalce nebes preoblikoval v Svoje otroke, - to se pravi, če prebivalci nebes to hočejo in za to v srcu prosijo Gospoda! Tudi v nebesih bijejo za Gospoda Boga nešteta srca, polna najbolj vroče ljubezni in tudi zmeraj dosežejo, da so njihove prošnje uslišane.

5 Toda zapomni si predvsem tole: Kolikor več spoznane čisto Božje volje boš sprejel v svoje srce kot stalno smernico svojega življenja, toliko mogočnejše bo delovala tvoja volja iz Boga!

6 Vedenje, spoznanje in hvaljenje spoznane Božje volje ti nič ne koristi; vse to je namreč prazno odobravanje vsega veličastnega in čudežnega dogajanja pred tvojimi očmi. Iz tega spoznaš dobroto, lepoto in vzvišenost in prav dobro veš, da izhaja iz umetnikovega spoznanja in hotenja. Postavimo, da bi imel tudi ti spoznanje o tem, še zdaleč pa ne umetnikove volje, - ali bi lahko s samim spoznanjem kaj dosegel? Ali pa bi imel približno umetnikovo voljo, ne pa njegovega spoznanja ter s trudom in

prizadevanjem pridobljene spretnosti - ali bi tudi tedaj lahko kaj opravil?

7 Povem ti: Glede tega je potrebno najresničnejše spoznanje, iz Boga izhajajoča trdna volja ter velika spretnost v njeni uporabi! Potem seveda lahko rečeš eni ali drugi gori: 'Dvigni se in se vrzi v morje, kjer je najgloblje!', in zanesljivo se bo zgodilo, kar si hotel!

8 Toda s spoznanjem in s trdno voljo samo še ni narejeno nič ali le zelo malo! Spretnost v uporabi Božje volje v lastnem srcu pa dosežemo edino z močjo čiste ljubezni do Boga in po njej do bližnjega; kajti le takšna edina prava ljubezen ustvarja v duši živo vero in neomajno trdno zaupanje, brez katerega tudi najbolj razsvetljeni zmore le malo ali nič."

83. Popolnost življenja in čudodelna moč iz ljubezni do Boga in bližnjega. Resnični in lažni preroki.

1 (Rafael:) "Recimo, da bi hotel slepemu vrniti vid z močjo Božje volje v sebi, vendar pa bi ob tem tudi nekoliko dvomil o uspehu - že to bi bilo nadvse zgrešeno; tako namreč slepi ne bo spregledal!. Če pa se najsilneje vnameš v ljubezni do Boga, bo ta najvišji ogenj ljubezni in življenja vsemogočno oživil ne le tvojo dušo, temveč bo z neustavljivo vsemočjo duhovno prodril daleč prek tvoje oblikovne sfere in bo popolnoma osredotočeno deloval tam, kjer bo tvoja Božja volja, seveda z vso modrostjo in pametjo, v nekaj posegla. Če bo tedaj tvoja Božja volja zgrabila slepega in ga pri priči postavila v gorišče vsemogočne Božje ljubezni, ki je je tvoja duša polna, bo ta tudi v trenutku povsem ozdravel; ker v najvišji ljubezenski in življenjski svetlobi in ognju iz Boga se mora umakniti vsaka smrt, tudi smrt svetlobno odmrlega očesa, ki je brez svetlobe seveda prav tako mrtvo kot celotno telo brez diha in srčnega utripa. Tako je tudi mogoče v trenutku obuditi mrtvega; če Božja volja, ki napolnjuje tvoje srce, in Njegova modrost ne nasprotujeta obujenju kakšnega umrlega, moraš mrtvega le postaviti pod gorišče tvoje ljubezni do Gospoda Boga in spet bo oživel.

2 Za to pa človek potrebuje močno prizadevanje in vztrajno vajo; srce se mora v najvišji meri tako voljno ukloniti, da lahko vsak trenutek poljubno plane v največjo polnost ljubezni do Boga. Ko zmore to, je tudi človek kot človek popoln in tedaj se mora zgoditi, kar hoče iz Boga! Če torej hočeš ustvariti svet, se mora to zgoditi po tvoji Božji volji in oblasti Božje ljubezni, katere polna mera prestavi tvoje srce v najvišji življenjski ogenj in tvojo zunanjo življenjsko sfero v najvišjo življenjsko svetlobo, ki daleč sveti in deluje. Kar tvoje iz Boga modro spoznanje začrta tvoji volji, to se bo iz substance tvoje najsilneje iztekajoče se življenjsko - ljubezenske svetlobe tudi takoj uklonilo v obliko, ki si si jo prej zamislil in jo spoznal, in tako boš v nekaj trenutkih imel pred seboj svet, ki ga lahko potem celo fiksiraš in ohraniš, če si v najčistejši popolni posesti Božje volje in Božje ljubezni.

3 Seveda pa že takoj na začetku ne moreš priti do polne posesti Božje volje v sebi, če prej nisi sprejel v svoje srce Boga v vsej polnosti po čisti, resnični, vse drugo izključujoči ljubezni; če Bog *ni* popolnoma v tebi, tudi ne more v tebi popolnoma hoteti.

4 Boga nadvse iz vseh življenjskih moči ljubiti pa ni ravno tako lahko, kot si predstavljaš! Za to je potrebno predvsem po Mojzesovi postavi povsem čisto življenje. Kjer je bilo to zaradi vsakovrstnih nezakonitih življenjskih napak (grehov) razdejano, tam so nujno trpele vse za življenje potrebne moči, ki so se zaradi tega

materializirale in tako postale kakor mrtve.

5 Tako življenjsko pohabljen človek potem ne more Boga ljubiti nadvse iz vseh svojih življenjskih moči, ker je teh pogosto že več kot dve tretjini mrtvih. Tak človek mora potem s pogosto večletnim najprizadevnejšim samozatajevanjem vseh svojih starih strasti in navad v sebi znova oživiti zamrle življenjske moči in šele tako postopno preiti v najvišjo mogočo ljubezen do Boga, kar za že zelo posvetnega človeka seveda ni lahka naloga!

6 Če se že povsem zdrav človek ob vzponu na visoko goro zelo namuči in se mu mora zadeva zdeti zelo težavna, koliko bolj se zdi taka protinastemu, ki se z berglami še po ravnem komaj vleče naprej! Če pa bi se protinast človek vendarle zelo resno hotel povzpeti na visoko goro, bi se moral ozreti predvsem za zdravim in zelo močnim vodnikom, ki bi ga lahko krepko podpiral; protinast bi imel od takega vzpona zanesljivo velike koristi.

7 Pri tem bi se sicer močno znojil, in to, kolikor više, toliko močneje; toda s tem bi svoje stare ude očistil protinastih snovi in odmrle dele spet oži vil in tako bi se nazadnje povzpел na najvišji vrh gore, seveda po večdnevnem, mučnem potovanju, kot povsem zdrav. Toda kako pravljичno trden sklep protinastega človeka bi bil potreben, da bi se na primer napotil na najvišji vrh Ararata! To pa bi bilo še zmeraj lažje kot za močno posvetnega človeka vzpon na duhovno gorovje, to pomeni: popolno ponižnost in celostno samozatajevanje!

8 Seveda zdaj strmiš in govoriš sam pri sebi: 'No, no, ob takšnih možnostih bodo le najredkejši ljudje dosegli vrh resnične življenjske popolnosti na tej zemlji, in s čudodelništvom bo odslej težko delovati!' Da, da, glede tega imaš najbrž kar prav; toda v tem času so pri roki nadvse izkušeni življenjski vodniki in z njihovo pomočjo sploh ni pretežka naloga, da bi se kot duševno protinasti krepko podprti pustili voditi in spremljati na najvišji življenjski vrh duhovnega Ararata.

9 Zdaj se vsak, ki ima le malo dobre volje, zlahka poglobi v življenjsko popolnost; Gospodu je bilo namreč po volji, da je v tem času poklical iz nebes na to zemljo življenjsko krepke vodnike, da bi ljudi pripravili, vodili in spremljali, in da je sam sprejel meso in prišel, da bi vas, protinaste ljudi, ozdravil in vam pokazal Svojo najčistejšo Božjo voljo, vas naučil Boga ljubiti nadvse in bližnjega kot samega sebe.

10 Odslej za nikogar več ne more biti dvoma, kako spoznati čisto Božjo voljo in tudi izvedeti, kako je treba Boga nadvse ljubiti in kako svoje srce dvigniti do te ljubezni. Zdaj so poti najčisteje pokazane, in kdor hoče hoditi po njih, ne more zaiti. Toda v poznejših letih in stoletjih se bo že spet teže seznaniti z najčistejšo Gospodovo voljo; poleg pravih prerokov bodo namreč vstali tudi mnogi lažni in ti bodo delali čudeže kakor vi doslej in s tem mnoge celo s prisilo naučili povsem napačnih pojmov o Bogu in Njegovi najčistejši volji. Tedaj bodo postali ljudje te zemlje zelo potrti in nihče ne bo mogel biti drugemu zanesljiv vodnik, ker bo eden govoril in učil: 'Glej, tuje resnica!' in drugi: 'Glej, tu ali tam je!' Toda nihče, ki bo tako kričal, ne bo v resnici, temveč v laži čez in čez!

11 Toda ne glede na to bo Gospod še vedno od časa do časa obujal hlapce, ki bodo tistim, ki so dobre volje, kazali čisto Božjo voljo tako, kot jo mi zdaj kažemo vam. Blagor tistim, ki se bodo ravnali popolnoma po njej; s tem bodo namreč dosegli prav tisto, kar bi zdaj zlahka dosegali vi! Le čudeži bodo nekoliko skromni; Gospodov duh bo namreč Njegove učil, naj bodo s čudeži previdni, da ne bi s tem naščuvali proti sebi cele vojske lažnih prerokov in bi se potem morali z mečem bojevati proti peklu.

12 Prave preroke resnice bo Gospod zmeraj obujal v tišini in oni kot povsem tiha voda ne bodo v svetu nikoli povzročali niti vik in krik niti nobenega slišnega hrupa; v tistih pa, ki bodo povzročali kak vik in krik, ne bo resnice in besede Duha.

13 Pristni preroki, ki jih bo obudil Bog, pa bodo lahko delali čudeže tudi v vsej tihoti; toda svet tega ne bo opazil, ampak jih bodo opazili le tu in tam pravi Božji prijatelji, in to jim bo v tiho tolažbo.

14 Zdaj se godijo čudeži zaradi zakrknjenih Judov in poganov, da nazadnje nihče ne more reči, da se ob razodetju tega povsem novega nauka niso pojavljala potrjevalna znamenja iz nebes. V poznejših časih pa bodo ljudje bolj vpraševali po polni resnici in ne več tako zelo po čudežnih potrditvenih znamenjih, o katerih bodo modri rekli, da jim ne morejo belega prodati za črno in da resnica tudi brez čudežnih znamenj ostane resnica.

15 Iz zdaj povedanega lahko spoznaš, da kljub požrešnosti vendarle nisem bitje, ki bi se ga moral bati, in da med nami ni tako velika razlika, kot si si mislil, temveč da smo že na precej enaki stopnji, celo, da si ti kot že človek v mesu precejšnjo stopnjo pred menoj! Povej mi zdaj, ali sem poleg tebe še zmeraj videti kakor slon v družbi mušice! Ali naj vas še zapustim kot tebi zoprni ali pa naj kot trinajsti morda še ostanem med vami kot učitelj?"

84. Pomen Božjega otroštva na tej zemlji

1 Roklus, ki je zdaj Rafaela spet izredno vzljubil, reče: "Oh, ostani, ostani! Zdaj lahko požreš pred nami kar ves svet, naša ljubezen do tebe zaradi tega ne bo manjša in naš strah pred teboj ne bo večji; zdaj vemo, kdo si in kaj imamo, ko si med nami.

2 Toda zdaj nekaj drugega! Vem sicer, da boš tako in tako vedel, kar ti bom zdaj povedal; toda moji tovariši tega ne vedo in edino zaradi njih ti zadevo predlagam glasno, da bodo tudi oni izvedeli, kaj bi rad od tebe! - Povej mi, ali ti nikakor ne bi bilo mogoče, da bi tudi ti postal član našega instituta, vsaj tako dolgo, dokler ne bi dosegli tiste življenjske popolnosti, ki nam bi dala tisto stopnjo, ki bi jo tako nujno potrebovali za resnični blagor človeštva!"

3 Rafael reče: "Za zdaj to ni mogoče, ker imam še druge obveznosti do Gospoda in ljudi! Toda v kakšnem nujnem primeru bom zmeraj med vami, kot če bi me poklicali. Gospod vam je sicer obljubil, da boste lahko delovali v Njegovem imenu, - in to ime samo je mogočnejše od nešteto miriad takšnih kot sem jaz. Tega imena, ki se glasi 'Jezus = Božja moč', se držite in gore se bodo morale umikati pred vami ter viharji in orkani umolkiniti, če bo vaše življenje takšno, da boste vredni tega imena! Kajti to je najresničnejše Božje ime v Njegovi ljubezni od vekomaj; uklanja se mu vse v nebesih, na zemlji in pod njo!

4 S tem pa ne mislim pod tlemi te materialne zemlje, ki je v celoti krogla kakor vsak drug planet, in pod katero so, torej nam ravno nasproti, prav tako kot tu dežele, gore, jezera in morja; tudi ne mislim notranjosti zemlje, ki je veličasten, živalsko oblikovan organizem za razvoj naravnega življenja, ki je potrebno za ves planet; ampak z izrazom 'pod zemljo' označujem življenjsko moralno stanje vseh instinktivno razumnih bitij na nešteto drugih planetih, na katerih tudi živijo ljudje; toda v primerjavi z vami, ljudmi te zemlje, imajo le zelo omejeno poslanstvo.

5 Sodijo tudi k celoti neskončno velikega in so nekakšni člani verige; vi pa ste tečajji, ki ste kot resnični Božji otroci določeni, da z Bogom in z nami nosite celotno,

neskončno Božje stvarstvo od najmanjšega do največjega! In zato vas postavljam na to zemljo ali nad njo, enako nam, dozdajšnjim prebivalcem Božjih nebes!

6 In če zdaj dobro razumete tudi to, morate toliko bolj paziti na ime Najvišjega od vekomaj, ker lahko že iz tega popolnoma spoznate, da je Bog vaš Oče in vi Njegovi otroci; in če to ne bi bili, mar bi On prišel od zgoraj k vam, da bi vas sam vzgajal za Svoje večno največje namene, ki jih je že od vekomaj predvidel, in si jih vnaprej zamislil za vas, Svoje otroke?!

7 Zato pa se le nadvse radujte, da je On kot Oče od vekomaj sam prišel k vam, da bi vas povsem naredil za to, za kar vas je že od vekomaj poklical in določil!

8 Če pa ste nesporno Njegovi otroci in je On prišel k vam, ne da bi ga vi nedozoreli poklicali, bo odslej še prej in bolj zanesljivo prišel k vam, kadar koli Ga boste z vso ljubeznijo svojega srca klicali in govorili: 'Abba, ljubi oče, pridi, potrebujemo Te!' To obljubo ste prejeli tudi iz ust in srca Očeta samega, in zato jaz ne potrebujem druge in mi jo tudi ni treba dati. Že ta bo namreč ostala resnična za vekomaj in zato me boste zlahka pogrešali za svoj institut; kjer namreč deluje Gospod sam, tam so Njegovi nebeški sli nepotrebni.

9 Sicer pa, če me hočete tu in tam imeti med seboj kot prijatelja, me morate le poklicati in takoj bom pri vas, če boste ostali v Gospodovi ljubezni in Njegovem redu. Če pa bi zaradi kakšnega umazanega, zemeljskega razloga Očetov red zapustili, potem seveda tudi na'tisočkratno klicanje ne bi prišel k vam, in celo v Očetovo vsemogočno ime bi se izkazalo kot prazno in neučinkovito. Če imate zdaj še kaj na srcu, povejte, in dobili boste nasvet!"

85. Prehodi v kraljestvu naravnih duhov

1 V trenutku, ko Rafael spodbuja Roklusa in njegove tovariše, naj ga, če imajo še kaj na srcu, še naprej vprašujejo, se nenadoma vzdigne z morske strani močan vihar in preskuša svojo moč posebno na razkošnih šotorih, ki so stali blizu morja in so bili last Ourana, ki je še bival med nami. Slišalo se je tudi kričanje žerjavov, ki so divje in zelo zmedeni letali po zraku.

2 Tudi nove ladje v novem pristanišču začno strahovito škripati; veter namreč ob sicer povsem jasnem vremenu postaja čedalje močnejši, tako da Mi Cirenij reče: »Gospod, vihar od minute do minute narašča, in če bo šlo tako naprej, bomo tudi mi prisiljeni spremeniti naš položaj! Žerjavi, ki divje letajo naokrog, tudi ne pomenijo nič dobrega! Živali je moralo nekaj zelo prestrašiti, sicer ne bi zapustile svojih nočnih počivališč! Ne, ne, kmalu ne bo več mogoče vzdržati! Vihar je čedalje močnejši in tudi občutno hladen! Ali naj morda le odidemo v sobane nove hiše?«

3 Jaz rečem: »Dokler sem pri vas, se vam ni treba bati niti viharja niti njegovega mraza in tudi nobenih kričečih živali! Tako v zraku kot na zemlji in v vodi je vendar množica negodnih naravnih duhov; ti imajo obdobja in čase, ko na svoj način pokažejo svoje delovanje, in so se tako sposobni povzpeli v novo in višjo raven dejavnosti.

4 Takšna naravno duhovna prehodna obdobja so zmeraj nekoliko viharna; vse to je za ohranjanje in širjenje celote potrebno prav tako, kakor je tebi za ohranjanje telesnega naravnega življenja kar najbolj potrebno dihanje. Če si hitro hodil in si s tem duhove svojega mesa in krvi bolj vznemiril, se ti združijo in s tem že stopijo na višjo stopnjo bivanja; toda zaradi tega postanejo nižje stopnje delovanja tako rekoč brez delavcev, in če jih ne bi že v naslednjem trenutku nadomestili novi, bi se ti

kmalu sesedel kot brez zavesti; v stanju nedejavnosti nižjih stopenj, ki bi hitro napredovalo in se tudi naglo širilo, bi ti kmalu izgubil telesno življenje.

5 Glej, zaradi dnevne svetlobe in vročine preidejo neštete tisoče in tisoče iz materije odrešenih naravnih duhov na višjo stopnjo bivanja v rastlinski in živalski svet; ob zelo visokih dnevnih temperaturah jih pogosto preide celo več, kot se lahko iz grobe materije osvobodi naravnih duhov spodnje stopnje! In takoj boš opazil, kako postane ob tem vse tako lenobno, tako neradoživo in rastlinstvo uvene in se pogosto povsem posuši. To se zgodi

zato, ker je veliko več duhov naravnega življenja prešlo na višjo življenjsko stopnjo, kot jih je lahko od spodaj dejavno zasedlo njihova mesta.

6 To je približno tako kot pri reki, ki ni nič drugega kot tekoča skupina vode iz mnogih tisočev majhnih izvirov. Če bi lahko presahnil petsto tisoč izvirov Evfrata, bi njegovo strugo povsem izpraznil in v kratkem času popolnoma izsušil. Tu se resnično klin s klinom izbija in šele v popolnem človeku vsi duhovi naravnega življenja, ki se dvigajo od spodaj, dosežejo svoje končno poslanstvo, to se pravi, kar zadeva človekovo dušo in duha; toda meso je in še dolgo ostane materija; nazadnje razpade v vsakovrstne življenjske oblike, in te se potem spet vzpenjajo do tja, kjer je postavljen njihov cilj.

7 Če zdaj to nekoliko premisliš in upoštevaš, se temu precej močnemu viharju nikakor ni mogoče čuditi in prav tako tudi ne kričanju žerjavov, ki so kot ptice na višji inteligenčni stopnji in prve zaznajo, ko se od spodaj dviga vanje premalo duhov naravnega življenja.

8 Zelo velika dnevna vročina je množico duhov naravnega življenja pognala navzgor in spodaj je nastalo splošno, veliko pomanjkanje, in sicer prav v tej okolici; na severovzhodu pa je po današnjem in tudi že včerajšnjem in predvčerajšnjem dnevu resnično velik presežek naravnih duhov, ki so se osvobodili iz najnižje materije. Na kraju nastanka in osvoboditve ne morejo pričakovati bivališča in zato odhitijo ali se razlijejo v tiste pokrajine, kjer začutijo, da jih najbolj primanjkuje. Ptice selivke, in posebno žerjavi, imajo v zvezi s tem izredno čustveno in občutljivo življenje; prve med vsemi živalmi zaznajo tako presežek kot tudi pomanjkanje omenjenih najnižjih naravnih duhov; nemirne postanejo, vzletijo in vsaka išče v zraku plasti, v katerih najde presežek manjkajočih; te si s pridnim vdihavanjem prisvoji in s kričanjem oznanja, da je našla manjkajoče; kričanje žerjavov je torej znamenje ugodja in seveda tudi neugodja.

9 Veter vleče naravnost od severovzhoda in je povsem nasičen s prvimi in najnižjimi naravnimi duhovi, ki jih je tukaj že močno primanjkovalo in ki jih lekarnarji imenujejo kisik. Njegova hladnost zato za zdaj nikomur ne škodi, ker le poživlja in krepi ter prav prijetno osvežuje naše že zelo mlahave ude. Ta veter pa bo trajal približno uro, potem se bo polegel in veseli boste in živahni, kruh in vino pa vam bosta teknila.«

86. O naravi diamanta in rubina (thummim in urim)

1 Cirenij je bil s to razlago povsem zadovoljen in Me je vprašal glede zamorcev, ki so mu pred eno uro izginili izpred oči in jih tudi ob večerji ni bilo za nobeno mizo.

2 Jaz sem rekel: »Že več kot pred dobro uro so odpotovali, preskrbljeni z vsem potrebnim in so zdaj že dobre tri ure poti daleč od tod! To sem dopustil zaradi esenov, ker so ti od vseh najbolj željni čudežev in bi jih kar nekaj hitro poslali v svoj

institut; to pa bi lahko občutno preprečilo dobro, kar nameravam s tem institutom. Na mesto enega ali drugega zamorca, s katerim bi se vsaj svetovljanski Roklus kmalu začel prepirati, sem postavil Rafaela, ki je gotovo znal ostroumneža zaposliti in ga še kar naprej zaposluje v njegov največji blagor, v blagor znanega instituta in v blagor trpečega človeštva.«

3 Cirenij reče: »Ah, vendar mi je prav žal za Oubratouvisharjem, saj je bil resnično utelešenje človeške naravne modrosti! Rad bi bil navzoč in videl Justusa Platonica, ko bo Oubratouvishar prišel k njemu v Memfis in mu gotovo natančno poročal o vsem, kar je tu doživel!«

4 Jaz rečem: »No, tedaj bi slišal na las pravilno in natančno pripoved o vsem tem, kar se je tu zgodilo v nekaj urah, ko so zamorci bivali pri nas! Ta vrsta ljudi ima prvič, zelo oster spomin, in drugič, kar je poglavitno - ne poznajo laži in niso zahrbtni; zato poglavarju v Memfisu tudi ne bodo ničesar prikrili. Sicer pa imaš od njih najlepši in najdragocenejši spominek, namreč velik diamant, ki je za ta svet neprecenljive vrednosti.

5 Toda ker sem že omenil kamen, ti moram povedati tudi nekaj o njegovi posebni lastnosti. Ker ima kamen nadvse gladko površino, je na njej zmeraj nekakšen elektromagnetni ogenj, ali zate zdaj razumljiveje povedano: okrog njegove nadvse gladke površine se neprenehoma poigrava množica najžlahtnejših naravnih duhov. Trumoma se gnetejo tja in ga oblegajo od vseh strani in s svojo nenehno dejavnostjo povzročajo, da se njegove ploskve posebno lepo svetlikajo; to daje temu kamnu v očeh ljudi tudi posebno vrednost.

6 Skoraj enako vrednost pa ima tudi urim (rubin), ki je tudi neka različica diamanta; le da je diamant težko ločljiv skupek eona modrostnih naravnih duhov, od tod tudi njegova nadvse velika trdota, urim pa je skupek naravnih ljubezenskih duhov, zato je tudi rdeč, nekoliko manj trd in okrog njegovih ploskev, posebno ko je zelo dobro in zelo fino zglajen, se zmeraj zbira velika množica naravnih ljubezenskih duhov; to daje temu kamnu poseben svetlobni sij, ki ga v temni noči neredko celo mešeno oko vidi kot medlo žarenje.

7 Če zdaj omenjeni dve vrsti kamnov obesiš na prsi, s tem najtesneje mehansko povežeš množico naravnih duhov ljubezni in modrosti s svojo zunanjo življenjsko sfero duše; tu tvoj duševni življenjski vonj te duhove spodbudi, da postanejo zelo dejavni in s tem v tvoji duši ustvarijo večjo svetlobo, v tej svetlobi naravnih duhov ustvarijo specialne inteligence tudi v duši nekakšen zrcalni odsev, in duša v trenutku pridobi višje in globlje vedenje in tako postane jasnovidnejša kot sicer v svojem tuzemskem normalnem stanju.

8 Zato je tudi že Mojzes po bratu Aronu zapovedal, naj nosi veliki duhovnik na prsih med opravljanjem službe tummimske in urimske tablice, da bi bil sposoben prerokovati.

9 Toda odslej bosta namesto omenjenih tablic povzročali isto resnična ljubezen do Boga in njena modrost, le da veliko močnejše in bolj živo; toda ne glede na vse to sem ti edino zaradi tvojega znanja razkril to posebno lastnost obeh omenjenih vrst dragih kamnov.«

87. O vladarskem nakitu iz zlata in dragih kamnov

1 (Gospod:) »Takšno lastnost in delovanje bi lahko dosegli tudi pri drugih telesih, če bi jih izredno zgladili; ker pa to pri drugih telesih, ker so premalo trda, ni mogoče

doseči, lahko za to uporabimo le tummim in urim. Stari Egipčani so to vedeli in so ti dve vrsti kamnov tudi uporabljali v ta namen. Zato so stari modreci in faraoni zmeraj nosili takšne kamne na prsih in v zlatem diademu tudi na glavi.

2 Kdor je v tistih časih nosil takšne kamne, ga je ljudstvo zmeraj imelo za patriarha in modreca. Pomen kraljevskega nakita je bil torej resnično utemeljen. Dandanes pa ni nič drugega kot prazen izvesek zemeljskega bogastva, napuha, tudi nagnjenja k razkošju, samoljubja in obsojanja vredne oblastiželjnosti. Seveda so cesarji, kralji in knezi ter vojskovodje še okrašeni s temi starimi modrostnimi insignijami; toda kje je stari, resnični temelj?! - Zato je to, kar je bilo nekoč pri starih poglavitna krepost, zdaj postalo poglavitni greh!

3 Tako je bilo v starih časih tudi vladanje poglavitna krepost; sprva v nobeni deželi ni bilo preveč resnično modrih in izkušenih ljudi in tisti, ki so mu izročili breme celotnega vodenja ljudstva, nikoli ni imel lahkega dela in je vedno moral biti učitelj in svetovalec tisočem!

4 Nihče se ni bojeval za takšen položaj. Ljudstvo, prepričano, da je moder voditelj nujnost, mu je zgradilo najčudovitejše bivališče, okrasilo sobe z vsakovrstnimi dragimi kamni, z zlatom, biseri in dragocenimi školjkami in ga oskrbelo z vsem, kar je potreboval za udobno življenje; vsaka njegova beseda je bila ljudstvu zakon. Na tem še dandanes temelji velik ugled vladarjev - vendar z veliko razliko:

5 Tedaj vladar ni potreboval orožja; njegova beseda je že bila vse v vsem. Kar je svetoval in kar je hotel imeti, so uresničili s skupnimi močmi in z veliko ljubeznijo in veseljem. Kdor je našel kakšen zaklad ali sicer ustvaril kaj posebno umetelnega, je to prinesel voditelju ljudstva. Pri starih je bila namreč modra navada, da so presojali takole: 'V se, kar je kakor koli koristno za povečanje voditeljeve modrosti, mu moramo dati; voditeljeva modrost je namreč red in sreča ljudstva!'

6 Toda zdaj je vsega tega konec in na mesto stare kreposti je prišel resnični greh grehov človeštva. Kje so patriarhi? O Babilon, ti velika vlačuga sveta, ti si okužil zemljo! Toda Jaz sem prišel zato, da bi odrešil ljudi starega izvirnega zla, preklel vse dragocenosti zemlje in blagoslovil srca, ki so dobre volje.

7 Odslej bo prvi dragulj človeku Moja beseda, resnično in najčistejše zlato Moj nauk ter resnična, živa palača in tempelj vsako človeško srce, ki bo napolnjeno s čisto ljubeznijo do Boga in iz nje do bližnjega, in resnični kralj v Mojem kraljestvu bo tisti, čigar srce bo najbolj napolnjeno z ljubeznijo!

8 Zato: nobena zveneča kovina in noben zglajen diamant vam ne bo več za krono življenja, ampak bo to Moja beseda in ravnanje po njej. Odslej naj bo za vaša srca vsaka materija brez vrednosti, pomembna naj bo edino Moja beseda in svobodno, prostovoljno ravnanje po njej.

9 Seveda se bodo cesarji in kralji še zmeraj krasili s starim nakitom; toda če hočejo biti modri in mogočni, ne smejo prav nič ceniti tega, ampak samo Mojo besedo! Tiste, ki tega ne bodo storili, bodo kmalu obdajali številni sovražniki!

10 Kdor pa že ceni drage kamne in zlato, naj jih ceni zaradi njihovih posebnih lastnosti, utemeljenih v njihovi naravi, ki so prava resničnost, nikoli pa zaradi namišljene lažne vrednosti!

11 Če bi dal kak knez svoje bivalne prostore povsem obložiti s čistim in z dobro zglajenim zlatom, da bi zaradi delovanja čistejših naravnih duhov - teh se zmeraj največ zbira na zlatu, ki izvira iz svetlobe, in posebno na njegovi svetli bleščeči površini - dosegel preroško jasnovidnost, in tako pri svojem težkem delu, vodenju ljudstev, spoznal marsikaj, česar mu ne bi mogel sporočiti noben še tako dober

vohun, bi ravnal prav; čisto zlato ima namreč povsem zanesljivo takšen vpliv in vrednost te kovine je tudi samo v tem.

12 Seveda pa bi takšna oprema morala temeljiti na čistem in prepričljivem spoznanju, nikoli pa le na govoricah, torej praznoverju; človek je namreč dobil od Boga razum zato, da bi prej vse preveril in dobro spoznal resnično bistvo in šele potem obdržal, kar je dobro in smotrno, zmeraj z najboljšim namenom tako za javnost kot za posameznika. Kdor dela tako, ravna prav v Mojem redu in ne bo v nobenem svojem ravnanju nikoli zašel na kriva pota.

13 Če pa bi se kdo pri takšnem opremljanju opiral le na govorice in slepo vero, ki je pravzaprav praznoverje, in bi tudi čutil nekaj njegovih učinkov, ne bi pa vedel, od kod izvirajo, kakšno naravno območje delovanja imajo, do kod se ta razprostira in kje ima nujno svoje meje - bo tak človek, ki je zaradi svoje prvinske temeljne življenjske zgradbe zlahka sprejemljiv za takšne subtilne vplive, svoje neumne materialne fantazije in izmišljije vseh vrst zlahka imel za učinek naravno duhovnih vtisov in se zaradi tega povzdignil v najhujšega lažnega preroka in naredil veliko hudega, posebno če ima kot vladajoči knez v svojih rokah nasilna sredstva; in tu je potem mogočih tudi tisoč najmračnejših napačnih poti.«

88. Vera in razum

1 (Gospod:) »Zato naj pravi učenec Mojega nauka nikoli ničesar ne sprejme lahkomišelnost, ne da bi zadevo prej natančno preveril. Šele potem, ko si je o vsem tem pridobil temeljito spoznanje in prepričanje, naj tisto, kar je dobro in resnično, sprejme kot življenjsko resnično, nato pa se po tem pametno in modro ravna, bo tako prav gotovo dosegel tiste uspehe, ki jih lahko upravičeno imamo za iz nebes blagoslovljene.

2 Jaz sem vendar Gospod in Mojster od vekomaj in zdaj Me kot takega tudi povsem spoznate. Lahko bi vam rekel to in ono, krivo ali ravno, belo ali črno in verjeli bi Mi, ker ste zdaj najgloblje življenjsko prepričani, kdo sem Jaz. Torej bi bila tu tako imenovana avtoritarna vera gotovo na pravem mestu!? Toda kdo od vas lahko reče, da takšno vero od koga zahtevam ali sem jo kdaj zahteval?! Da, zahtevam vero, toda ne slepe in mrtve, temveč čim bolj živo! Učim vas resnic, o katerih svet še pomislil ni; toda ob tem ne rečem: 'Veruješ to?', ampak: 'Si to razumel?' In če rečeš: 'Gospod, to in ono mi pri tem še ni jasno!', ti z vsemi sredstvi, ki so Mi na voljo, zadevo razlagam tako dolgo, dokler je res ne razumeš temeljito in šele potem grem spet korak naprej.

3 Vsakemu bi lahko že takoj na začetku Svoj novi nauk razložil tako, da bi ga takoj dojel; toda vem tudi, kaj in koliko je kdo sposoben naenkrat dojeti, in dam naenkrat le toliko, kolikor more kdo izmed vas prenesti, in pustim semenu čas, da vzkljuje in se ukorenini in samega Sebe zavezujem, da ne prinesem nič novega, dokler prvega niste temeljito razumeli. Pustim vam čas za preverjanje povedanega in pokazanega!

4 Sam vam govorim: 'Preverite vse in obdržite dobro in s tem tudi resnično!' Če pa to delam Jaz sam, morate toliko bolj tudi vi, ki človeških misli ne morete nikoli spregledati tako kot Jaz!

5 Nikar od nikogar ne zahtevajte slepe vere, temveč vsakomur povejte razlog! In če tega razumsko ne bi bil sposoben doumeti, naj vam ne bo žal truda, da ga z vso ljubeznijo in potrpežljivostjo vodite od stopnje do stopnje, dokler ne bo zmožel temeljito razumeti vašega dobrega nauka; vaši učenci v Mojem imenu ne smejo

imeti zamegljenega razuma! Jaz vam namreč dajem jasno svetlobo in življenje in zato ne smete biti apostoli teme in smrti!

6 Kdor išče, bo našel; kdor prosi in vprašuje, bo dobil pravi odgovor, in kdor trka na zaprta vrata, se mu bodo povsem odprla!

7 Nič ni bolj nekoristno kot polovičen odgovor na postavljeno vprašanje; veliko boljše je sploh ne odgovoriti! In nič ni bolj nepraktično kot polovična razlaga stvari, katere natančno spoznanje je življenjsko pomembno.

8 Zato naj tisti, ki hoče biti učitelj, nadvse temeljito v vsej globini do korenin in prakali spozna tisto, kar bi rad učil svojega brata, ker sicer slepec vodi slepca, in ko prideta do jarka, potem oba, vodnik in vodeni, padeta vanj.«

89. Nevarnosti zlata

1 (Gospod:) »Zdaj poznaš resnično vrednost zlata in dragih kamnov; tudi uporabljal jih tako, kakor sem ti Jaz zdaj pokazal, in boš ravnal povsem po Mojem redu kot kak očak iz pradavnine.

2 Tudi očaki iz pradavnine so poznali zlato in ga uporabljali prav in pravično; tiste, ki so ga začeli uporabljati po namišljeni vrednosti, pa je kmalu doletela huda nesreča. Kajti šele zaradi namišljene vrednosti zlata, biserov in dragih kamnov so nastali tatovi in razbojniki, in kralj je postal sovražnik kralju, takoj ko je izvedel, da je njegov sosed morda nakopičil preveč rumene kovine.

3 Ljudje začnejo preganjati drug drugega le iz norosti. Iz nje navsezadnje zvirajo vsi mogoči grehi, kot so: nevoščljivost, skopost, lakomnost, napuh, ošabnost, oblastizeljnost, požrešnost, spolne zlorabe in različne vrste nečistovanja, - in navsezadnje pobijanje, umori in vse mogoče grozote, ki jih ljudje pripravljajo drug drugemu. In kaj je poglavitni krivec za to? Večinoma povsem napačna ocena zlata ter mnogih dragih kamnov in biserov! Ljudje so se začeli med seboj razlikovati po tem, koliko zlata imajo. Močnejši si ga je nakopičil veliko in slabotnejši je ostal praznih rok. Z zlatom bogati je seveda kmalu imel veliko koristoljubnih prijateljev, reveža pa so kmalu začeli imeti vsaj za polovičnega tatu, ki mu ni mogoče zaupati, in so ga zato zaničevali! Je torej čudno, če je tako ožigosani kmalu postal pravi tat?!

4 Zdaj pa nočem naprej zasledovati te neprijetne zadeve, ker si lahko ti, o prijatelj Cirenij, nadaljevanje sam predstavljaš. Dodam naj še to: Če se hočete sčasoma znebiti sovražnikov, tatov, roparjev in morilcev, tedaj cenite zlato in vse drage kamne po njihovi resnični vrednosti. Tako boste imeli precej manj sovražnikov, kajti ob vaši modrosti se bodo mnogi sami zmodrili in v vseh stvareh spoznali Božji red! In ko bodo to dosegli, bodo postali tudi plemeniti in prijazni ljudje, katerih se vam ne bo treba bati.

5 Toda če boste vi ali vsaj vaši potomci začeli zlatu, srebru in dragim kamnom spet pripisovati namišljeno vrednost, boste znova padli v stare sovražne odnose, v kakršnih ste zdaj. Povem ti: v določenih pravih razmerah je vse to dobro na zemlji, in prav uporabljeno prinaša blagoslov telesu, duši in duhu; čistemu je vse čisto in za tistega, ki je sam postal svetloba, ne more biti več noči; toda z neumno, sprevrženo uporabo, ki je v nasprotju z redom, nazadnje celo najboljše mora postati slabo in namesto blagoslova in sreče prinaša prekletstvo in nesrečo!

6 Veš, da ima voda najrazličnejše in najboljše lastnosti in je prvina, ki je najbolj nujna za fizično življenje ljudi, živali in rastlin; toda če bi si človek hotel postaviti bivališče v globini morja in tam prebivati z ribami, bi v takšnem bivališču njegovo

telo kmalu umrlo. - Prav tako kot voda je tudi ogenj najpotrebnejša prvina za življenje; kdor pa bi planil v ogenj misleč, da si bo v njem prilastil še več življenja, bi se spremenil v pepel, in kmalu ne bi bilo v njem niti iskre naravnega življenja več!

7 In tako je z vsemi stvarmi po vrsti! Da, celo najbolj strupene rastline in živali so velik blagoslov za to zemljo; vsrkavajo namreč zle strupene snovi iz zraka; njihova narava je urejena tako, da strup, ki obstaja v vseh nedozorelih duhovih naravnega življenja, njihovemu naravnemu življenju ne more škodovati.«

90. Človekova poglobljena naloga: postati popolna Božja podoba

1 (Gospod:) »Zato pustite te stvari nedotaknjene v njihovih za zemljo koristnih področjih; prizadevajte si predvsem, da bi postali popolni ljudje, - da, postanite tako popolni, kot je popoln vaš Oče, kajti potem vam ves strup rastlin in živali ne bo mogel škodovati!

2 Postanite vendar spet to, za kar ste poklicani, kar so bili vaši praočetje, ki jih je ubogalo vse stvarstvo; z ravnanjem po Mojem nauku postanite gospodarji stvarstva vašega Očeta v Njegovem redu - to so vam nekoliko dokazali črnci - in v takšnih razmerah ne bo več sovraštva, niti med vami niti med vami in vam podrejenimi ustvarjenimi bitji! Toda če zapustite ta red, boste morali spet prenašati staro prekletstvo in nemir.

3 V tem času bo sicer Moje kraljestvo na tej zemlji potrebovalo veliko moči, in tisti, ki si ga ne bodo z močjo prilastili, ga ne bodo dobili v svojo posest. Pozneje bo seveda lažje; toda brez boja, vsaj s samim seboj, na tej zemlji že ne bo mogoče pridobiti Mojega kraljestva. Če je že tuzemsko življenje en sam boj, toliko bolj velja to za duhovno življenje iz onstranstva, zlasti če naj bi se že v tem svetu izkazalo kot zaželeno. Toda kljub temu bo za vsakega, ki Boga resnično ljubi, ta boj vsekakor lahek! Vsakemu Svojemu resničnemu prijatelju povem, da je Moj jarem prijeten in Moje breme lahko!

4 Vidim, da ste ti in vi vsi vse to prav dobro razumeli; zato vam zdaj tudi povem, da že imate vse, kar potrebujete za nadaljnje širjenje Moje besede in Moje volje. In kakor je napovedal prerok Izaija, se je tu v nekaj dnevih vse dopolnilo, in tako je zdaj dnina tu opravljena.

5 Kdor vse to spozna in zvesto spolnjuje, bo nezmotno dosegel popolnost življenja in ne bo smrti niti čutil niti kako drugače zaznal; kdor si je namreč že v telesu obudil večno življenje duha, ta po odpadu mesa resnično ne bo čutil nič drugega kot nadvse osrečujočo osvoboditev v nadvse jasni zavesti svoje najpopolnejše biti in njegovo obzorje se bo razširilo v neskončno st.

6 Toda nepopolnim se bo v trenutku ločitve godilo precej drugače! Najprej bodo morali pretrpeti hude bolečine v svojem mesu, in te se bodo večinoma stopnjevale do trenutka, ki ga imenujemo trenutek ločitve. Poleg neogibnih bolečin mesa pa se bodo v duši izrazili tudi strah, bojazen in nazadnje celo nekakšen obup in bodo dušo mučili še huje kakor še tako pekoče bolečine mesa. In ko bo duša osvobodjena svojega mesa, se bo v onstranstvu neredko - po računanju časa tega sveta - veliko let trudila, da bo dosegla vsaj kolikor toliko človeško zavest; o popolnem poduhovljenju pa morda ne bo govora niti v eonih te zemlje.

7 Zato boste storili svojim bratom veliko dobrega, če se boste z njimi trudili prav tako potrpežljivo, kot sem se trudil z vami Jaz.

8 Blagor vam in vašim bratom, če boste ob koncu prizadevanja tudi vi lahko rekli

svojemu bratu: 'Brat, na tebi sem dopolnil svojo dnino, zdaj ravnaj po tem in izpopolni samega sebe po Božjem redu, ki sem ti ga pokazal in je od Gospoda vsega življenja in vse biti od vekomaj!' «

91. Vse ima svoj čas

1 (Gospod:) »Pri vas sem dodal cel dan Svojega časa za vaše zveličanje in k temu Me je pripravila Moja velika ljubezen do vas.

2 Tega se vedno spominjajte in storite enako, če vam bo brat rekel: 'Razsvetljeni Gospodov poslanec, ostani vendar pri meni; moje srce namreč najde v tvoji navzočnosti mogočno tolažbo in veliko, osrečujoče okrepčilo!' Tedaj ostanite tam, četudi bi bil presežen čas, ki vam ga je predpisal duh. Resnično vam povem: Takšno prostovoljno dejanje ljubezni do bližnjega bom zelo cenil!

3 Samoumevno je, da lahko prijatelju to storite le enkrat, dvakrat, trikrat; če pa potem spet prosi, da ostanite dalj časa, ga potolažite z zagotovitvijo, da se bosta kmalu srečala, in ga spodbudite k najvztrajnejši dejavnosti po tem Mojemu nauku, ki sem ga zdaj dal vam vsem, potem ga blagoslovite v Mojem imenu in pojdite naprej, kamor vas kliče duh, ki zdaj prebiva v vas kot Moja živa beseda in vas sam vodi in pelje k večnemu življenju!«

4 Cirenij reče: »Gospod, kako je zdaj s tem? Včeraj ponoči si rekel, da boš po tem dnevu odpotoval od tod! Je treba to razumeti kot povsem dokončno? Ali ne bi bilo mogoče, da bi nam Ti, o Gospod, podaril še en dan?«

5 Jaz rečem: »Salomon, modrec, je nekoč rekel: 'Vse ima svoj čas!', in tako imam tudi Jaz Svoj dobro in zelo natančno razporejeni čas, zato tokrat ne bom mogel ustreči tvoji želji; glej, v veliki judovski deželi je veliko mest, trgov in vasi, kjer vsepovsod prebivajo ljudje! Večina še nič ne ve o Meni, a so tudi Moji otročiči in že dolgo čakajo na prihod Očeta iz nebes in bodo tudi nadvse veseli, ko Ga bodo spoznali tako kot zdaj vi. Toda, Moj najboljši prijatelj, povsem neuslišana pa tvoja prošnja tudi ne sme ostati! In ker Me že imate tako zelo radi, bom ostal med vami še vso to noč in tri ure jutrišnjega dneva, ker je tudi Meni med varni tako prijetno pri srcu; toda niti trenutka več kot tri ure ni mogoče ostati! Kot sem rekel: 'Vse na tem svetu ima svoj čas in svoj red!«

6 Cirenij reče: »Toda Ti si vendar tudi gospodar časa in ga lahko celo zadržiš ali uničiš!«

7 Jaz rečem: »To si dobro in prav povedal! Toda treba je pripomniti le to, da prav zato, ker sem gospodar časa in sem čas sam določil in razdelil iz Sebe, in ker sem v nekem pogledu čas pravzaprav Jaz sam, ni ta nič drugega kot Moj lastni, nespremenljivi red, proti kateremu je celo Meni samemu skoraj nemogoče ravnati; če bi se namreč Jaz sam pregrešil proti Svojemu redu, bi ti kmalu videl zelo malo vseh tistih bitij, katerih obstoj je odvisen od Mojega večno nespremenljivega reda.

8 Le za trenutek odstrani pogoj, pa v istem trenutku propade tudi pogojeno! Ali pa si predstavljaj trden grad na najtrši skali! Praviš, da je ta grad zgrajen kot za večnost. Če pa bi Jaz dopustil, da bi se silna skala zmehčala v maslo, ali bi se trdni grad ohranil tudi potem?! Ali pa, da se na dobri in trdni ladji pelješ po morju; ali bi ti tvoja ladja in celo najboljši veter kaj koristila, če bi Jaz izsušil vodo do dna?! Gotovo ne dvomiš, da bi Jaz to zmožel. In tako torej drži, da s pogojem pade v vodo tudi pogojeno.

9 Povsod urejam čas in sem večna sodba v njem; toda v sveti sferi ljubezni

pravzaprav ni več časa in Jaz lahko sami ljubezni še vedno nekaj dodam. Vendar pa ostaja natančno pri tem, kar sem zdaj rekel! Marko naj nam prinese več vina, da bomo laže prenašali nočni hlad; tudi to noč bomo namreč ostali na prostem!«

92. Zgražanje in jeza farizejev zaradi Gospodovega veselega obeda

1 Marko je komaj tako od daleč le nekaj na pol slišal o Moji želji po vinu, pa je že kot pravi gostilničar pohitel v klet in z obema sinovoma takoj prinesel več vrčev, polnih najboljšega soka vinske trte. Naše kupe so napolnili do vrha; vsi so pili na uspeh novega nauka iz nebes in niso mogli dovolj prehvaliti, slaviti in poveličevati kakovostnega vina.

2 Da so bili tudi Roklus in njegovi tovariši, ki so sedeli tako rekoč za našo mizo - četudi za na novo dodanim, prečno postavljenim delom - postreženi z istim vinom, kot postopno tudi vsi drugi gostje, se razume samo po sebi; vsi smo prav pošteno segali po kupah in tudi dobremu kruhu nismo prizanašali.

3 Opazili pa so tudi tisti za farizejsko mizo, ki je bila najbližja naši, za katero je sedelo petdeset farizejev s svojim glavnim govornikom Floranom in poglavarjem Staharjem iz Cezareje Filipove, da sem se tudi Jaz sam kar krepko loteval vina in kruha.

4 In Stahar je precej glasno rekel Floranu: »Poglej vendar tja, kakšen pijanec in požeruh je ta prerok, ki naj bi bil napolnjen z Božjim duhom! Videti je tudi, da sploh ni sovražnik ženskega spola, saj Mu tista zelo ljubka vlačuga zmeraj sedi tako tesno ob telesu kakor uhlja ob glavi! Pomislimo nasprotno, na naša moralna pravila, ki izvirajo od Mojzesa, kaj vse omadežuje človeka! Če je resnično napolnjen z duhom Vsemogočnega, potem vendar ne more sam z dejanjem nasprotovati istemu duhu, s katerim je bil napolnjen tudi Mojzes!? Hm, hm, to me zelo čudi!

5 Njegovi nauki in dejanja očitno pričajo, da mu je Bog dal večje sposobnosti, kot jih je kdaj koli imel kak človek, in kdor živi po njegovem nauku, se pred Bogom ne more pogubiti; toda kdor tako pijančuje in je kot on, bo nekoč po poslednji sodbi, ki jo je napovedal Danijel, težko sprejet v raj! Zapisano je namreč: 'Nečistniki in pijanci ne bodo sprejeti v Božje kraljestvo!' Kaj misliš o tem ti, moj zmeraj zelo spoštovani Floran?«

6 Floran, skomigovaje z rameni reče: »Tole pravo pijančevanje se tudi meni zdi malo čudno! Po malem se mi dozdeva, da diši zadeva po nekakšnem dobro prikitem hudičevstvu! Zdi se, da se to ne dogaja čisto po Božje! Hm, hm, poglej tja, že spet si polni kupo! Ah, ah, to je že res več kot nenavadno! In zdaj še kos kruha po pijači! No, no, bomo videli, ko bo prav pošteno pijan, kakšen nauk bo tedaj dal svojim učencem!«

7 Stahar reče: »Tvoja pripomba, posebno tista, da zadeva diši po hudičevstvu, se mi zdi zelo tehtna, vsa ta komedija pa že zelo čudna! Res, da smo se vsi spremenili v njegove učence; toda v takšnih okoliščinah bi bil po mojem mnenju skrajni čas, da se spet z vso močjo odpovemo tej časti, kajti vse skupaj se mi zdi dobro preračunano satanovo slepilo! Saj vendar Danijel jasno in razumljivo napove, da bo nekoč med ljudmi nastopil mogočen Božji nasprotnik in bo delal takšna znamenja, ki bi lahko zapeljala celo izbrane Božje angele, če bi Bog kaj takega dopustil! Navsezadnje je morda prav ta opisani Božji nasprotnik!? Prijatelji, če je tako, bi bilo zelo priporočljivo, da bi se kar se da hitro pobrali od tod, sicer nas utegne že naslednjo uro živi satan odnesti s kožo in kostmi!«

8 S takšnimi pomisleki in ponazoritvami se je pogovarjalo petdeset farizejev za svojo mizo že od trenutka, ko sem izpil prvo kupo vina. To pa so opazili Roklus in njegovi tovariši, ki so že brez tega imeli farizeje v želodcu.

93. Roklusov ostri govor farizejem

1 Roklus, ki se je popolnoma prepričal o Moji božanskosti, ni mogel več potrpežljivo poslušati zlobnega govoričenja; vstal je, tudi njega je vino precej opogumilo, in glasno rekel: »V tako izjemni družbi na zemlji, kjer Bog, angeli in mi, Njegova razumna ustvarjena bitja, prebivamo skupaj kot bratje, svinje ne smejo imeti mize in prostora! Sicer so gotovo tudi svinje Božje stvari, le v družbo ljudi ne spadajo! Kakšno zmešano, najbolj noro čvekanje! Če začnejo kruliti lačne svinje, je v tem gotovo veliko več modrosti kakor v takšnem čvekanju. Skratka, farizej je bil, je in ostane nekaj najneumnejšega, najostudnejšega in ob tem oblastizeljno najzlobnejšega, posebno tak poglavar in najbednejši judovski pismouk!

2 Te živali povsod vohajo hudiča! Zdi se jim in učijo celo, da hudiči na zemlji neprenehoma kot sledilni psi lovijo človeške duše in je vsak človek brezpogojno hudičev in izgubljen, če ne nosi pri sebi posvečenih amuletov iz templja in jih vsako leto vsaj dvakrat ne obnovi; ne opazijo pa, da so prav oni sami najresničnejši hudiči na tem svetu! Zato se tudi ne bi smeli čuditi, če med seboj v svojih nosnicah občutijo nekaj hudičevega vonja, kajti to bi bilo šele prav hudičevo, da bi nekdo sam bil najresničnejši, utelešeni hudič in od časa do časa ne bi čutil, da je hudič!

3 Ti, mladenič (Rafael), si prej vendar odstranil kamen, - ali ne bi mogel odstraniti tudi teh petdeset garjavih svinj?! Pomisli, kaj so si ti lopovi drznili glasno izgovoriti! On, edini Stvarnik vina in kruha, naj bi bil grešil, ker tudi sam pije vino in ker sedi ob Njegovi strani deklica, ki je gotovo najnedolžnejši angelček! Ah, to nikakor ni dopustno, dokler sem tu jaz, ki sem spoznal Gospoda! Proč morajo! Toliko so slišali in videli, - in zdaj glasno govorijo: 'Vse to bi lahko bilo satanovo slepilo!' Moj prijatelj iz nebes, jaz sem le s te zemlje; toda niti za ceno svojega življenja ne trpim, da bi te svinje s svojo najbolj umazano in smrdečo slino tako sramotno oskrunile Najsvetejšega vse svetosti! Proč z njimi!«

4 Šele zdaj so petdeseteri postali pozorni na Roklusove izbruhe in poglavar Stahar se je dvignil in Roklusa z resnim obrazom vprašal: »Prijatelj Roklus, govoriš morda o nas?«

5 Roklus reče: »O kom pa sicer? Prav vi ste vendar črna satanova zalega in zato ne prenesete svetlobe! Le kako si drznete Gospoda in Mojstra od vekomaj, ki vam je za to dal že tako veliko izrednih dokazov z besedo in dejanji, tako sramotno popackati s svojo staro, najogabnejšo slino?! Ali se ne bojite, da se bodo zaradi tega celo zemeljska tla maščevala nad vami?!

Kdo more biti Ta, ki zakliče skali v morju: 'Propadi in izgini!' in skala izgine še isti trenutek?! Ali lahko hudič po vašem pojmovanju - kdaj oznanja ponižnost in najvišjo ljubezen do Boga in bližnjega?! O, vi neznanski voli in osli, kako strašansko pusto in zmedeno mora biti v vaših možganih, da ne uvidite tega, da mora biti hudič, če je kdaj obstajal kakšen po vašem pojmovanju, v nasprotju z Gospodom Bogom najbolj nemočno in zato najbednejše bitje toliko, kolikor bolj je oddaljen od polnega Božjega reda!

6 Če pa je po najmodrejši in najresničnejši Gospodovi besedi vsa moč in oblast le v ljubezni do Gospoda Boga, kolikšno moč in oblast naj bi imel potem vaš belcebut, ki

je poln najgrenkejšega sovraštva do Boga, iz te svoje najsrამotnejše lastnosti? Če pa smo že mi ljudje zaradi pomanjkanja pravega in resničnega spoznanja Boga in le zato gotovo tudi iz pomanjkanja resnične in vse izključujoče ljubezni do Njega slabotna in nemočna bitja, koliko bolj so potem taki šele vaši hudiči, ki naj bi Boga sicer zelo dobro poznali, ob tem pa bi Ga vendar nepojmljivo nadvse sovražili. In kako je mogoče, da bitje Boga, ki Ga popolnoma spozna, kljub temu nadvse sovraži, - resnično, da bi to razumeli in prebavili, je treba imeti farizejski svinjski želodec! Tak želodec sicer ne sprejema vase svinjskega mesa, razlog za to pa je najbrž naravno, v tem, da svinja ne žre druge svinje!

7 Jaz Gospoda Boga ljubim bolj kot vse na svetu zdaj, ko sem Ga šele čisto malo spoznal, in čutim, kako moja ljubezen do Vsemogočnega z mojim naraščajočim spoznanjem raste, in nadvse živo čutim v sebi, kako s tem tudi moč moje volje postaja čedalje učinkovitejša. Kakršen sem zdaj se čisto sam spoprimem s tisočkrat tisoč legijami farizejskih hudičev! Vsi skupaj mi ne premaknejo slamice, - in pobalini trdijo, da ta Božji Najsvetejši Svoja dela opravlja ob pomoči njihovega namišljenega hudiča!? O, vi zakrknjena sodrga, ki ji ni pomoči, vam bom že izgnal vaše vsemogočne hudiče! Je ravno prav, da so mi ti pobalini prekrižali pot, tega sem si že dolgo želel!«

94. Rafael razloži Roklusu pojma 'satan' in 'hudič'

1 Rafael reče: »Moj najljubši prijatelj Roklus, pomiri se; ti so sicer res bili zagrizeni farizeji, zdaj pa so postali naši učenci in bodo spoznali svojo zmoto! Kar zadeva hudiče, o njih ne veš dovolj, da bi lahko resnično in veljavno govorilo njihovem vplivu na ljudi. Šele ko boš več vedel, boš lahko tudi govorilo tem!

2 Glej, to, kar imenujemo 'satan' in 'hudič', je ta svet z vsem svojim zapeljivim bliščem. Seveda je tudi vsa materija, iz katere se sestoji svet, Božje delo, in je v njej skrito božansko; toda poleg tega je v njej tudi laž, prevara in zapeljevanje, iz tega potem nastanejo nevoščljivost, skopost, sovraštvo, napuh, preganjanje in iz tega izhajajoči vsakovrstni grehi, nešteti in neizmerljivi.

3 In glej, prav to napačno, laž in prevara je duhovno vzeto 'satan', in vsi posamezni grehi, ki iz tega nujno izhajajo, so prav to, kar imenujemo 'hudič'; in vsaka duša, ki je vdana kateri od neštetih pregreh, kot v njih utemeljena, je posebljeni hudič in dejavni izraz enega ali drugega zla in hudobije, in v takšni duši je težko ugasljiv nagon, da neprenehoma dela zlo na način, v katerem se je življenjsko utemeljila med svojim mesenim obstojem.

4 Ker pa vsaka duša tudi po telesni smrti živi naprej in se zadržuje v območju te zemlje, se takšna duša neredko poda tudi v zunanje življenjske sfere ljudi in si skozi nje s svojo zlo poželjivostjo prizadeva prebuditi zlo tudi v tistem človeku, v katerega življenjski sferi najde dobrodošlo hrano, ker še meseni človek nosi v svojem mesu nemajhno naravno nagnjenje k enakemu grehu, navadno zaradi slabe in zanemarjene temeljne vzgoje.

5 Takšne duše se večkrat polastijo celo človeškega mesa in tako celo tu in tam mučijo slabotno dušo, Gospod pa to dopušča, da bi pri duši popravil to šibkost, ker šele s tem dobi duša resničen in živ odpor do grešne slabosti svojega mesa in nazadnje vso dejavnost uporabi za to, da postane močna tam, kjer je bila prej slabotna; za to ji Gospodova milost tudi pride na pomoč o pravem času.

6 Glej, to, kar bi moral Jud, seveda zelo daleč od resničnega stanja, pravzaprav

razumeti pod izrazom 'satan' in 'hudič', je razumsko pravilno in resnično; ker pa tega ne razume, ima 'satana' in 'hudiča' za duhovno posebljeno zlobno moč volje, ki ji je najbolj všeč, da odvrča ljudi od hoje po poti Božjega reda.

7 Te sprevržene duše pa pri tem nikakor nimajo proti božjih namenov; prvič, Boga niti od daleč ne poznajo, in drugič, so preveč slepe, neumne in bedaste, da bi sploh lahko imele kak namen, kajti zunaj sebe ne poznajo nobene potrebe in ravnajo zgolj iz gole sebičnosti. Prigrabijo si le tisto, kar se vdaja njihovi sebičnosti, in so med seboj nadvse nezaupljive; zato si pri njih sploh ni mogoče misliti kakšne skupne moči in povsem prav imaš v tem, da je njihova moč ničeva.

8 Da, ničeva je za ljudi, ki so se že povsem zedinili z Gospodovo ljubeznijo in voljo; drugače pa je s tistimi, ki so malo tukaj in malo tam, ali če bi tehtal njihovo duhovnost in materialno st na skodelici tehtnice in se le-ta ne bi nagnila na nobeno stran, potem bi v kakšni duševni strasti dodatek demona, ki tiči v isti duševni strasti, nagnil tehtnico, ki tehta moralo, precej na materialno stran in duša bi se potem sama od sebe še težje izvila iz materialnega v duhovno.

9 Če pa duša ostane v materialnem, se potem postopno tudi čedalje več enako naravnanih demonov oklene materialne skodelice življenjske tehtnice, nagnjenost postaja čedalje opaznejša, materialno postaja torej čedalje obilnejše in tisto, kar je duhovno seveda neznatnejše. In glej, potem se pokaže, da lahko 'hudiči' Judov ali 'demoni' Grkov duši v času njenega samooblikovanja nazadnje povzročijo zelo veliko škodo, ne da bi ji pravzaprav sploh hoteli škodovati!«

95. Roklusovi ugovori

1 Roklus reče: »Kako lahko inteligentno bitje nekomu škodi, ne da bi hotelo? Demon mora vendar še vedno imeti vsaj toliko lastnega občutka in samozavesti, da ve, kaj hoče; če pa to ve, je njegova hudobna volja kazniva (»Volja« je dopolnitev!). In dopuščanje takšnega skrivnega prišepetavanja zlih demonov v nedolžno človeško dušo se mi tudi ne zdi ravno najbolj še; če so že iz kakšnih tajnih modrostnih razlogov dopuščeni, pa uboga duša ne more biti prav nič kriva, če jo gospodje hudiči pokvarijo!

2 Če pa hudiči nimajo niti inteligence in zato še manj svobodne volje, tudi ne morejo škodovati duši, - in če ji že škodujejo, tedaj niso za to krivi niti duša, ki je bila oškodovana, niti hudiči brez inteligence in brez volje; krivda bi potem pripadala le tistemu, ki kaj takega dopusti! Tako sodim povsem brez ovinkarjenja in se nikakor ne sramujem tega tu odkrito povedati!

3 Če pa imajo hudiči, kot se govori, celo zelo ostro inteligenco kar lahko domnevamo, ker pri ubogi duši takoj izvohajo, kje je v materialni sferi njena šibka točka - imajo tudi voljo, da ji škodijo; v tem primeru ostane duša spet brez krivde, in samo hudiči in tisti, ki jim to dovoli, edini nosijo krivdo!

4 Daj mi orožje in pokaži mi sovražnika in potem bom že zanesljivo preprečil, da mi ne bo zlahka prišel do živega! Toda če sovražnika, ki mi torej lahko povzroči veliko škodo, potem ko me je čisto skrivaj in nevidno zabil v najostudnejše grehe, ne poznam (»Ne poznam« je dopolnitev), poleg tega pa moram nositi tudi krivdo za to z vsemi njenimi težkimi in hudimi posledicami, - ah, tedaj se zahvalim za takšno življenje!

5 To potem pomeni slabotnega človeka golega postaviti v sredo krdela lačnih volkov, hijen, levov, tigrov in panterjev. Če se jim je pustil raztrgati in požreti, nosi

potem tudi še krivdo in ga mora povrh tega sodnik še obsoditi za to, ker je kot povsem nemočno, slabotno bitje moral prvič dopustiti, da so ga oboroženi biriči močnih živcev odvlekli v divjino, in drugič, ker so ga potem raztrgale in požrle divje zveri!

6 Kako je tvoji nebeški modrosti všeč takšno sodstvo?! Prijatelj, če je z demoni ali hudiči tako in uboga trpeča človeška duša ostane edina nosilka posledic in krivde hudičev z inteligenco in voljo, ki so jo pokvarili, ali brez nje - tedaj, tedaj ni modrega in ljubeče pravičnega Boga, ampak morda le nekakšno čarovno slepo vsemogočno bitje - torej neke vrste Fatum, ki ima svoje največje veselje ob vsakovrstnem preganjanju živali, tako kot visoki Rimljani v najbesnejših bikoborbah - in proti kateremu se človek lahko pregreši le tedaj, ko se je sam s pravičnimi sredstvi ukvarjal z modrostjo!

7 Resnično ti povem: Če so tvoje besede zanesljivo resnične, tedaj imajo farizeji skoraj prav! Jaz pa sem slišal Gospoda samega govoriti o marsičem in se lahko, opiram na to, ko rečem, da si ti, lepi sel Božjih nebes, tokrat ustrelil nekoliko mimo; in ostajam pri tem, da jaz sam s svojo zdajšnjo ljubeznijo do Gospoda povsem premagam prej omenjeno število farizejskih hudičev!«

96. Demoni in njihov vpliv

1 Rafael z blagim nasmehom reče: »Glej, prijatelj moj, tudi ti imaš že tri polne kupe vina v glavi, to se pravi, njegovega duha, in zato si zdaj v svojem razumu še bolj kritičen kot prej! Po svoje imaš povsem prav, ko trdiš, da demoni v še tako velikem številu ne morejo imeti nobene oblasti nad človekom, ki je povsem v Božji ljubezni; kajti o skupni moči pri njih ne more biti govora, ker je vsak od njih nadvse sebičen in samoljuben in zato nobenemu ne pade na pamet, da bi svojega soseda v čemer koli podpiral, iz strahu, da bi sosed lahko skrivaj in povsem prikrito spet pridobil kakšno prednost, to pa bi ga potem spet prisililo v jalovo kesanje.

2 Ko gredo skupaj na nekakšen rop, nobeden ne izda drugemu svojega nadvse skrivnega namena, in ko se kot po naključju srečajo na kraju ropa, se pogosto srdito spopadejo. Prvi, ki se vrže na plen, je namreč sovražnik vsakega, ki se poleg njega tudi vrže na plen in ga skuša izpodriniti. Tretji škodoželjno izrabi to priložnost in potem krade zase; in ko začne poleg njega četrti tudi krasti zase, se spopadeta tudi ta dva in peti potem spet povsem mirno krade zase. Ko se pridruži šesti, se takoj vname nov boj in sedmi lahko potem mirno krade tako dolgo, dokler ne pride v njegovo bližino osmi. Zdaj se vsi bojujejo in nihče ne pusti, da bi mu drugi vzel položaj in že naropani plen.

3 Vidiš, da noben hudič drugemu gotovo prav nič ne pomaga; toda s svojim nadvse sebičnim navalom kljub temu množijo težo nad skupnim plenom in potem se dogaja približno tako, kot če položiš dve enaki uteži v skodeli tehtnice, da sta povsem v ravnotežju. Namaži eno utež z najlažjo kapljico medu in takoj bo sladki vonj privabil tisoče čebel; te bodo sedle na utež in tako nehote povzročile neravnotežje.

4 Ali lahko Boga obtožiš nespameti zato, ker je dal čebeli voh in slo po medu in medu samemu dišečo in vablivo sladkobo?! Ali je Gospod nespameten, ker Svojih ustvarjenih bitij ni oblikoval le nadvse smotrno, temveč tudi nadvse lepo, vsako po svoje?! Ali je morda nespametno od Njega, da je dal dekletu tisto nadvse mikavno in privlačno obliko, da mora imeti za čute bolj grobega moža najvišjo vrednost na tem

svetu, da ta zapusti očeta in mater in se presrečen drži svoje nežne in ljubke žene?!

5 Kakor pa se da že v zunanjem svetu spoznati, da eno bitje privlači drugo, toliko bolj je tako šele v svetu duhov; in če ne bi bilo tako, kako bi obstajali Zemlja, Luna, Sonce in kako nešteta druga nebesna telesa v neizmernem prostoru stvarstva?! Atom čuti naklonjenost do svojega soseda; oba se privlačita. Kar počneta ta dva, to počnejo potem tudi nešteti eoni, privlačijo enako, in iz tega nazadnje nastane planet, kot je v pretekli noči Gospod vsem Svojim učencem zelo nazorno pokazal in boš to tudi našel natančno opisano v veliki knjigi, ki sem vam jo izročil.

6 Če pa je tako, ali je potem nespametno, da pušča Gospod vsaki duši nujno brezpogojno svobodo volje in spoznanja in poleg tega seveda tudi posledice, ki iz tega izhajajo?! Ali bi lahko Boga slavil kot nadvse modrega tudi tedaj, ko bi hotel nekdo potovati od tod v Jeruzalem in bi tako tudi usmeril svoje noge, vendar pa ob vsej svoji volji in ob najboljšem poznavanju poti ne bi prišel v Jeruzalem, ker Bog ne bi hotel, da bi bil kdo deležen posledic svojega hotenja in vedenja, ampak bi človek namesto v Jeruzalem, kjer bi moral opraviti pomembne posle, prišel v Damask, tam pa sploh ne bi imel kaj početi?! Povej mi, ali bi se ti takšna Božja ureditev zdela modra? Ali bi se ti zdelo krivično, če bi te podnevi čebele, ose, sršeni in vsakovrstne muhe povsem prekrili in požrli, ko bi šel ven ves namazan z medom?!

7 Če pa zdaj tvoja duša v svojo zunanjo življenjsko sfero trosi nekakšen vonj grešne strasti in ga duše, ki so že osvobodjene mesa, pa se še zadržujejo v istem, njim najljubšem vonju, zavohajo v tvoji sferi zunanjega življenja, nazadnje planejo nate in se nasitijo ob tvojem preobilju, ne da bi pravzaprav vedele, kaj počnejo, ampak se v čedalje večjem številu zbirajo okrog tebe edinole zaradi tega, ker v tvoji sferi najdejo zaželeno hrano, to gotovo ni nespametno od Stvarnika, ki večno ničesar ne spoštuje bolj kot brezpogojno svobodo vsake duše. Saj ima vendar vsaka duša v rokah vedno dovolj sredstev, da se reši nepovabljenih gostov, kolikokrat in kadar koli hoče!

8 Če nočeš, da te nadlegujejo pikajoče žuželke, si umij in očisti neumni medeni namaz, pa boš imel mir; in če v svoji zunanji življenjski sferi nočeš demonov, ki slabijo in obremenjujejo tvojo dušo, si izberi za svoje življenjsko vodilo znani Gospodov red in zagotavljam ti, da noben demon ne bo prišel v bližino tvoje življenjske sfere!

9 Verjemi mi, če s kakšno življenjsko sprevrženostjo, ki je nastala v tebi in iz tebe, ne privabiš in pritegneš demonov, te oni gotovo ne bodo privlačili, skušali in zapeljevali; če pa si jih pritegnil, moraš samemu sebi pripisati, če bodo s svojim navalom tvojo dušo še bolj utrdili v isti strasti, ne da bi to pravzaprav hoteli.«

97. Človekova svobodna volja. Pomoč božje milosti

1 (Rafael:) »Povem ti: Vsak človek najprej iz samega sebe postane slab in se izneveri Božjemu redu! Za to je večinoma seveda prežet s povsem napačno vzgojo in tako zapade v najrazličnejše zle strasti in iz teh v vsakovrstne resnične grehe, z njimi pa potem tudi odpre vrata vsem zlim tujim vplivom in tako lahko postane in tudi ostane pokvarjen v temelju duševnega življenja, - vendar pa zmeraj le, če tako sam hoče.

2 Če se hoče spremeniti, mu ni kar zadeva Gospoda nič napoti; kajti človek v stiski mora v sebi izraziti le najtišjo željo in takoj dobi pomoč.

Toda če se v svoji hudobiji počuti kar dobro in zadovoljno in nikoli ne izrazi v sebi ali iz sebe kakšno večjo željo, tedaj seveda ne bo nobenega posebnega vpletanja v njegovo voljo.

3 Seveda mu prišepetavamo v sensorium njegovega srca, ki mu pravimo 'vest', in od časa do časa dobi od nas prav krepke opomine. Če se le nekoliko ravna po njih, potem ni več govora o izgubljenosti in pogubljenju. Tedaj neprenehoma prihaja skrivna pomoč od zgoraj in zmeraj daje duši poznanje in moč, da se čedalje bolj osvobaja iz velike zmede; in potem je potrebno samo malo dobre volje in že gre prav jadrno naprej, - vsaj do tam, kjer človeka, primernega za višje razodetje, zgrabi Božji duh sam in ga v resnični življenjski svetlobi vodi naprej.

4 Toda kjer se človek v svoji grobi zaslepljenosti in posvetni čutni omami niti najmanj ne ozira na naša zelo nežna in tiha opozorila, ki se oglašajo v srcu, ampak ravna tako, kot bi bil gospodar vsega sveta, - da, tedaj za nepopoljšljivo stanje lastne duše pač ni kriv nihče drug kot ravno lastna duša sama!

5 Verjemi mi in si dobro zapomni, kar ti zdaj govorim! V vsem naravnem svetu in v svetu duhov ni nobenih tako imenovanih prahudičev, temveč so le takšni, ki so že prej nekoč živeli na svetu kot nepopoljšljivo slabi in grešni ljudje in so že tedaj kot pravi utelešeni hudiči druge ljudi ne le zapeljevali v vsakovrstne pregrehe in gnusnosti, ampak jih z vsemi prisilnimi sredstvi, ki so jim bila na voljo, silili vanje, - s čimer pa so samim sebi pripravili toliko večje prekletstvo, iz katerega se bodo težko kdaj povsem izvili. O tem lahko misliš kakor hočeš, moreš in želiš, pa ne boš mogel Gospodu pripisati niti najmanjše krivde za to.

6 Da pa potem Gospod tudi v onstranstvu redno dopušča vse mogoče, da bi pokvarjeno dušo ozdravil, si seveda lahko misliš; kajti Gospod nobene duše ni ustvaril za pogubljenje, temveč vse le za največjo življenjsko dovršenost. Toda to si tudi lahko zapomniš, da v vsem neizmernem prostorju stvarstva niti ena sama duša ne more doseči življenjske popolnosti po nekakšnem neposrednem, povsem brezpogojnem usmiljenju, ampak edino po svoji volji! Gospod sicer človeku ponuja vsemogoče pripomočke; toda potem jih mora človek kot take spoznati, se jih s svojo voljo oprijeti in kot povsem samostojno uporabljati!

7 Da, in potem ko človek svobodno iz sebe kliče in pravi v svojem srcu: 'Gospod, preslaboten sem, da bi si pomagal s sredstvi, ki mi jih daješ; pomagaj mi Ti s Svojo roko!', - ah, tedaj si človek sam želi višjo pomoč s svojo lastno voljo in iz lastnega spoznanja in zavedanja, da ima premalo moči - tedaj lahko Gospod tudi takoj vpliva z vso potrebno oblastjo in močjo in v trenutku pomaga slabotni duši.

8 Toda tako človekovo voljo kot njegovo spoznanje in zaupanje mora ves čas spremljati najpopolnejša odločnost. Sicer ostane pri ureditvi, po kateri si mora vsaka duša sama pomagati s ponujenimi sredstvi, ker bi vsako poseganje v kateri koli element lastne volje nujno povzročilo uničenje bistva duše. Kot se mora duša sama oblikovati po večno nujnem Gospodovem ukazu, se mora tudi sama oblikovati in izpopolnjevati s ponujenimi sredstvi, enako kot si mora tudi vsak človek na zemlji sam iskati telesno hrano, jo prepoznati in uživati, če hoče ohraniti svoje telesno življenje.

9 Tu ne stopi na zemljo noben bog in noben angel in reče vsem skupaj: 'Glejte, to in ono jejte, če ste lačni!', ampak ko se oglasi lakota, človek s svojimi usti pokuši sadje, ki raste povsod, in tisto, ki mu je všeč, nabere in si z njim poteši lakoto. Če je žejen, pohiti k svežemu izviru, in če ga zebe, si bo iz vsakovrstnega najfinejšega blaga, ki ne pika in ne draži kože, kmalu spletel zasilno ovojnico in se tako obvaroval

pred mrazom. In če hoče biti zavarovan pred dežjem in divjimi živalmi, si bo kmalu postavil svojo kočo, saj ima za to na voljo vsakovrstna sredstva. Kamor koli se obrne, takoj najde množico darov, ki jih zlahka spozna kot take in jih tudi z močjo, ki mu je dana, zlahka uporablja.«

98. Samoodločba duše

1 (Rafael:) »Če pa Gospod že pusti človeka, da sam skrbi za svoje zunanje življenjske potrebe, da se duša vadi v samospoznanju in samostojni dejavnosti, koliko bolj je to potem nujno za dušo samo!

2 Celo živalskim dušam je tako rekoč vsajen zanje povsem značilen nagon (instinkt), po katerem ravnajo, in sicer vsaka na svoj način. Zmotno bi bilo misliti, da ta navidez nerazumna bitja brez govorice opravljajo svoje dejavnosti kot stroji, ki jih oživlja neka zunanja sila. Če bi bilo tako, bi tudi najboljše domače živali ne mogli pripraviti k še tako preprostem delu in gotovo ne bi ubogala človekovega klica.

3 Ker pa ima tudi vsaka žival svojo dušo, ki ima v sebi sklenjeno življenjsko moč, s katero živalska duša po svoji volji premika svoj telesni organizem, lahko žival tudi različno dresiramo. Le od zunaj oživljena stvar nima niti spomina niti nikakršne presoje. Vse njeno življenje je mehanično in njeno prizadevanje tako odmerjeno in determinirano, da sploh ne more biti govora o kakšnem požlahtnjenju s kakršno koli vrsto pouka; to se lahko zgodi le od zunaj mehanično.

4 Drevesu lahko tisoč let prigovarjaš, naj raste tako in tako in rodi žlahtnejše sadove, pa bo zaman! Uporabiti moraš nož in žago, divjaku odrezati veje, štrclje pazljivo razcepiti, vanje vtakniti sveže žlahtnejše veje in jih potem povezati z divjim, razcepljenim debelcem, tako ti bo povsem mehansko cepljeno drevo sčasoma tudi rodilo žlahtnejše plodove!

5 Žival pa lahko že z besedami in določenim ravnanjem zdresiraš in potem ti bo ob vseh priložnostih služila in se ravnala povsem po tvoji volji. To pa ti zanesljivo priča, da imajo živali tudi nekakšno svobodo volje, brez katere bi te ne mogle ubogati in ti služiti, če je ne bi bilo, bi ti služile prav tako malo kot kamen ali drevo.

6 Če pa imajo opazno že živali neko samo po sebi zaključeno dušo, obdarjeno z nekaj spoznanja in svobode volje, ki se mora sama določati po zanjo značilnem načinu življenja, koliko bolj mora biti to šele izraženo pri človeški duši! Tu za zdaj sploh ne more biti govora o kakšnih tujih vplivih od zunaj, niti dobrih in še manj slabih.

7 Duša ima vendar vse, kar potrebuje za prvi življenjski zagon. Ko bo v sebi s svojo močjo volje in po prostovoljni ljubezni do Boga prešla v močnejšo življenjsko svetlobo, se bo tudi kmalu zavedela, kaj vse ji še manjka; potem si bo tudi prostovoljno prizadevala, da bi iz vseh svojih življenjskih moči dosegla tisto, kar ji je še manjkalo, in bo spoznala poti in sredstva in jih s svojo voljo želela, se jih tudi polastila in se obogatila z zakladi čedalje višjega, bolj duhovnega in popolnejšega življenja.

8 Kar si duša po tej poti, ki je prava pot po Božjem redu, pridobi, potem je in ostane njena popolna last, in noben čas in nobena večnost ji tega ne moreta več iztrgati. Cesar pa si duša nikoli ni mogla pridobiti sama, s svojo voljo in s svojim spoznanjem, kot na primer zunanje, organsko telo in z njim marsikako zunanjo, zemeljsko prednost, to ji tudi ne more ostati, ampak ji bo vzeto tako, kot ji je bilo dano.

9 Če pa je vse to tako, kot uči vsakdanja izkušnja vsakega človeka, potem niti od daleč ne more biti govora o kakšnem delovanju zlih demonskih sil, ki bi dušo privlačile in določale; vse je namreč odvisno od volje in spoznanja duše in navsezadnje od njene ljubezni. Kakor hočeš, spoznaš in ljubiš, ravno tako se ti bo zgodilo - in nikoli drugače!

10 Če hočeš, spoznaš in ljubiš tisto, kar je po Božjem redu prav, boš na tej poti tudi zmeraj dosegel resničnost; če pa hočeš, spoznaš in ljubiš v nasprotju s takšnim redom, ki edini ponuja resničnost in bitnost, si podoben človeku, ki hoče žeti na polju, na katerem ni bilo nikoli posejano žito, in nazadnje moraš le samemu sebi pripisati, če je tvoja življenjska žetev postala enaka ničli. - Povej mi torej, ali si vse to razumel?«

99. Floran očita farizejem, da brezčutno kritizirajo Gospoda

1 Roklus reče: »To gotovo; saj si mi vendar vse tako nazorno jasno predstavil, da v vsem svojem življenju glede tega še nisem slišal nič jasnejšega! Toda zdaj se še toliko bolj jezim nad tistimi farizeji tam, ki spet postajajo stari, navadni farizeji toliko bolj, kolikor pogosteje vidijo Gospoda vzeti kupo v roko in kolikor bolj domačno se Gospod pogovarja s Cirenijem in Kornelijem! Ali ne vidiš in ne slišiš, kako zdaj tem črnim lopovom že postaja gnusoba vse, karkoli Gospod stori in govori?! Saj so vendar videli takšna znamenja od Njega, jedo za Njegovo mizo ter Ga hvalijo in častijo s kačjim jezikom! - Da, le kaj meniš o tem?«

2 Rafael reče: »Pusti to; verjemi mi, da Gospodu prav nič ne uide! On sam jih bo ob pravem času že prav pošteno oštel, in Gospodov opomin je zmeraj prav posebno grenak za tistega, ki si ga zasluži. Glej, tudi Cirenij, Kornelij, Julij in Faust opazijo to, kar vidiš ti in sem jaz že zdavnaj opazil! Toda Gospodova volja me je skrivaj opomnila k potrpljenju, in tako tudi ravnam, kot da ne bil opazil, kaj petdeseterica razpravlja med seboj. Toda kmalu bodo prišli do tja, kjer jih bomo zavrnil! Zato bodi še malo povsem miren!«

3 Roklus je zdaj umolknil in čakal, kaj se bo zgodilo. Toda petdeset farizejev ni čakalo, temveč so nadaljevali svoj posvet.

4 Floran, njihov slavni poglavitni govorec pa se ni strinjal z zelo opolzkimi stališči poglavarja Staharja in je rekel: »Kako Mojster je in pipe zame še nista dokaz proti Njegovemu božanstvu! Vse Njegovo vedenje se mi zdi bolj nemo vprašanje, ali ne bomo v svoji veri postali omahljivi, ko bomo morda na Njem opazili to ali ono.

5 Če je On Mesija Jehova Sabaot, ki Ga je tako čudovito napovedujoč opeval David, potem lahko dela, kar hoče, in je še vedno storil vse prav; le kako naj bi mi, ubogi, nemočni, umrljivi ljudje predpisovali pravila vedenja Njemu - ko je vendar le od Njega odvisno, da smo in živimo -, ki je naredil nebo in zemljo in vsem živalim in ljudem ustvaril, uredil in dal njihove ude in različne življenjske organe! Tu si ti, Stahar, in vsi vi na najbolj umazani in celo življenjsko nevarni poti!

6 Le kaj nam mar, da On zaužije zdaj nekoliko več vina in kruha?! Saj je vendar Stvarnik obojega! Resnično, to me niti najmanj ne moti; nasprotno, prav posebno me veseli, da se tudi On kot Najvišji in Najmodrejši premika po človeško.

7 Odkrito moram priznati, da je od vas kar najbolj nespametno, da se tu pred obličjem najvišjih gospodarjev sveta vedete tako, kot da bi bil njihov blagor odvisen od vaše dobrohotnosti! Kaj in kdo pa ste vi? Nič drugega kot ubogi, plazeči se zemeljski črvi pred oblastjo takšnega človeka, ki zapoveduje elementom, - in ti

ubogajo Njegovo voljo!

8 Vino je razgrela tudi vas in zamegljuje vaš razum; zato tudi izražate takšne sodbe, ki bi jih jaz zaradi prevelike neumnosti rad imenoval kar klasične. Kaj hočete s tem doseči? Ali lahko iz Mojzesa dokažete, da je občasno obilnejše pitje vina prepovedano? Ali lahko trdite, da je Noe grešil, ko je zaužil nekoliko preveč grozdnega soka? Da, grešil je sin in si zaslužil prekletstvo, ker je prepustil očeta posmehu; oni sin pa, ki je pokril očetovo goloto, je bil obilno blagoslovljen!

9 Zato vam povem: Kar naredi Gospod, je zmeraj in na veke prav! In četudi bi spil več mehov vina, nam to nič mar; in če bi Ga oblegalo tisoč devic, kakršnega koli stanu in glasu, nam tudi to ne sme biti prav nič mar; On je njihov Stvarnik in Ohranjevalec prav tako kot naš. Kaj nam mar, če se kakršnim koli Svojim stvarjem približa in na njih ozdravi kaj poškodovanega in bolnega?! Bodite vendar za Jehovovo voljo pravični in hvaležno skromni v svojih obsodbah!«

100. Rimska oblast blagoslovi judovsko ljudstvo

1 Stahar reče: »Torej, kot se mi zdi, ti trdno veruješ v njegovo božanstvo?!«

2 Floran odgovori: »Kaj naj bi me pri tem zmotilo?! Je Bog v Mojzesovih časih morda naredil večje čudeže?! Če pa neki človek, obdarjen z najvišjo modrostjo, dela tu takšna nezaslišana znamenja, ki jih zmore edino Božja vsemogočnost, - kaj naj mi potem prepreči, da takšnega človeka ne bi imel za napolnjenega z najresničnejšim Božjim duhom in ga imel neposredno za edinega resničnega Boga?! Moje mnenje, moja domneva in moja na tem utemeljena vera so trdnejši kot nedoumljivo stare egiptovske piramide!

3 Zdaj pa ne le da verjamem, da je tako, in ne drugače, temveč sem o tem prepričan do svojega najglobljega življenjskega vlakna in v tem mojem nadvse živem prepričanju me ne more nič več omajati, še najmanj pa ti, nestanovitni Stahar!

4 Glede tega lahko z najboljšo vestjo na svetu zakličem z rimskimi junaki: Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae! (Tudi če se ves svet zruši, bodo vendar ruševine nosile neustrašnega!). Saj vendar vem, kaj vidim in kaj verujem, in tudi nisem majav trst v mlaki, polni blata in mulja. Pač pa sem postal marmorna skala v morju, ob katere trdem čelu se razbijajo orkani in valovi!«

5 Stahar reče: »Tudi Božje sodbe jeruzalemskega templja?«

6 Floran reče: »Kdor ima za ščit tega Gospoda in Mojstra in rimske zapovednike, se ne boji tako imenovanih Božjih sodb, ki jih ni Bog nikoli postavil. Resnično, niti najhujše jeruzalemske grožnje me ne morejo niti najmanj prestrašiti, - tudi vsa grmeča prekletstva velikega duhovnika bi šla brez sledu mimo mojih ušes! Menim, da se tistemu, ki hodi podnevi, ni treba bati nočnih strahot, in tako se tudi jaz ne bojim jeruzalemskega templja!

7 Če ta sončno svetli nauk primerjamo z meni še predobro znanimi tempeljskimi pravili, že na prvi pogled spoznamo, da je v tem nauku najsvetlejši dan duha in v templju duha najtemnejša noč. Da, tisti, ki še pripadajo noči, se bodo morali še marsičesa bati, posebno pa smrti svojih duš; mene pa čaka kvečjemu smrt telesa, ki pravzaprav sploh ni smrt!

8 Večnega življenja moje duše pa me ne more oropati nihče več; v sebi ga že nadvse živo vidim in čutim, občutim pa tudi večno nepreračunljive prednosti tega življenja. Če pa torej v sebi ne čutim niti najmanjšega strahu pred odpadom telesa, kako naj bi občutil v sebi kakšen strah pred tempeljskimi tako imenovanimi Božjimi sodbami?!

Zato pravim in ostajam življenjsko trdno pri tem: Kdor hodi podnevi, se mu ni treba bati grozot noči!«

9 Stahar reče s pomembnim, prav templjarsko mračno resnim obrazom: »Kako moreš noč imenovati kraj, kjer ljudstvo poučujemo v Pismu in Božji besedi?!«

10 Floran reče: »Pismo, ki ga midva kot - reci - pismouka razumeva prav tako malo kot nekdo, ki ga ni še nikoli videl, in to, iz samih nizkotnih človeških interesov sestavljeno domnevno Božjo besedo še predobro poznam. Zato mi o tem ne omenjaj nobenega zloga več! Le kakšne čudeže smo kdaj naredili s pomočjo Božje besede, ki naj bi bila vsemogočna? Kaj drugega lahko z mirno vestjo pokažemo, kot le to, da smo napolnili svoje mošnjčke in blagajne s prostovoljnimi, taksiranimi in izsiljenimi darovi, in smo se z vsemi sredstvi, med katerimi se nam tudi najslabša niso zdela preslaba, najbolj goreče trudili zadušiti vsako iskrico boljše svetlobe?

11 Ali ni v nebo vpijoča sramota, da so morali nam kot staremu Božjemu ljudstvu, pogani predpisovati modre zakone in pravila državnega ravnanja? In če ti ne bi prišli, da so pri nas vendarle vpeljali nekakšno bolj človeško in boljše pravosodje, bi bilo naše ljudstvo zdaj v takšnem neredu, da življenje med najbolj divjimi zvermi ne bi moglo biti bednejše.

12 Le kaj je bilo naše pravo pred Rimljani? Nič drugega kot najbolj slepa samovolja vsakega, ki si je kakor koli prilastil kakšno oblast!

13 Tak bogataš je na primer včeraj nekaj zapovedal, danes pa obžaloval, ker po njegovem mnenju ni dal zapovedi, ki bi mu resnično koristila. Zaradi tega se je razjezil, kaznoval najprej svojega svetovalca, potem vse tiste, ki so včerajšnji zakon spoštovali; morali bi namreč priti, se pred zakonodajalcem vreči v prah in ga opozoriti, da je bil dani zakon bolj v njihovo kakor v njegovo korist! Kdor pa je mogočniku rekel: 'Poslušaj, mogočni in najmodrejši zapovednik, zakona, ki si ga dal, ni mogoče izpolniti! In če ga bomo izpolnili, bomo zaradi tega propadli, tudi ti in vsi tvoji podložniki, kajti ta zakon prihaja od izdajalskega in zahrbtnega svetovalca, ki ga je eden tvojih nevoščljivih sosedov gotovo za to podkupil!' -, kaj se je zgodilo tedaj? Tisti, ki je zakonodajalca opozoril na takšno pomanjkljivost ali napako zakona, je bil ostro kaznovan zaradi nesramne predrznosti; zli svetovalec je bil tudi kaznovan, in tiste, za katere se je vedelo, da so izpolnili slabi zakon, so tudi poklicali na odgovornost, in to pogosto že prej, preden je bil novi zakon razglašen. - Kako vam je vseč tak pravni sistem?

14 Velika judovska dežela pa je imela pred Rimljani množico takšnih majhnih gospodov, od katerih je bil vsak pravi tiran svoje občine, ki je umirala v največji fizični in duhovni stiski, in jo je iz dneva v dan dražil, kakor je hotel, po samovolji, za katero ni bil nikomur odgovoren. Niso bili Rimljani kot pogani tu resnični nebeški sli, ko so prišli z veliko močjo in so med staro kramo pometli na stotine brezvestnih malih tiranov?! Potem so dali razumne in trajne zakone, pod katerimi je bil vsak človek prav dobro gospodar svojega imetja; plačeval je svoje zmerne davke in potem lahko neovirano živel in trgoval, kakor je želel, - samo po sebi se razume - po poti zakonitega prava.

15 Da tempelj ni bil in ni prijatelj Rimljanov, to vemo in vzrok nam tudi ni neznan, kajti mogočni Rimljani so zahtevali davek tudi od templja, medtem ko so prej majhni tirani plačevali davek templju zato, da so njegovi duhovniki ljudstvo držali v temi in mu zmeraj pridigali brezpogojno poslušnost.

16 O, kdaj smo še slišali pridigati Judom o brezpogojni poslušnosti rimski oblasti? Ljudstvu sicer govorijo, da so Rimljani šiba v Božji roki, ki jo pač morajo prenašati;

toda sto najstrahotnejših tiranov, ki so ljudstvo neprenehoma trpinčili huje kot hudiči, ni bilo šiba Božja, ampak sami od Boga postavljeni preskusni angeli. Kdor se jim je uprl, so ga kmalu razglasili za Jehovovega nasprotnika in ga prekleli.

17 O, to so bili za tempelj seveda srečni časi, pred katerimi naj v prihodnje Gospod za zmeraj obvaruje ubogo človeštvo! Tempeljske Božje sodbe so še tak majhen, toda dovolj hud preostanek, ki se ga pa zdaj - Gospodu edinemu vsa hvala! - sploh ne bojim; zdaj sem namreč Gospodov in rimski in to je dovolj, da mi ni treba nikoli več trepetati pred tempeljskimi grožnjami! - Si zadovoljen s to razlago?«

101. Roklus in Floran se pogovarjata o Staharju

1 Staharju se zaradi tega zmrači obraz in nato ne spregovori nobene besede več; kajti Floranove besede so starca vendarle spet spravile na nekoliko boljše misli.

2 Toda Roklus, ki je ta pogovor poslušal nadvse pozorno, je vstal in pohitel naravnost k Floranu, ga potrepal po ramenu in rekel: »Pohvaljen! Ti si povsem moj mož! Sprejemem te v naš institut, ki je zdaj pod resnični Božjim varstvom in pod rimsko zaščito. Kar si zdaj povedal, ti je vdihnil Gospod; bilo je kot iz moje duše povedano! Ah, takšne besede nadvse dobro denejo mojemu srcu, ki hoče ljudem samo dobro! Le tega ne razumem, kako lahko v Staharjevih prsah, saj, kot zelo dobro vem, mož ni ravno na glavo padel, ob tako izrednih dejanjih, ki jih je videl, in Gospodovih nauk, ki jih je razumel, še vedno klijejo dvomi?!

3 Zame, ki sem tu le nekaj ur, je to, kar sem doslej videl in slišal, več kot dovolj, - Stahar pa je toliko videl in slišal in vendar si je drznil Gospoda vse neskončnosti obdolžiti hudičeve podlosti! Vino sem, vi no tja, jaz sem tudi pil vino in v sebi zelo dobro čutim, da se je tudi moj pogum zelo okrepil; toda, ko se v nekaj prepričam, se sprejeta prepričanja ne omajajo in se ne bi zamajala niti tedaj, ko bi se tudi moji udje začeli nekoliko majati. Toda pri stari sivi Staharjevi glavi bi rad uporabil star rimski izrek: 'In vino veritas!' (V vinu je resnica); vino ima namreč čuden učinek, da pri ljudeh odgrne temno zagrinjalo politike in človeku razveže jezik zoper samega sebe. In ob takšnih priložnostih zvemo marsikaj, kar bi sicer iz zelo dobro pretehtanih, sebičnih, pametnih razlogov šlo s človekom v grob.

4 Stahar je bil prej, kljub svojemu jekleno trdemu farizejstvu, gotovo zelo stisnjen v kot. S svojimi protislovji se je spoznal za izgubljenega in se je nazadnje vdal, ker ni našel nobene odprtine, skozi katero bi ušel; toda globoko v sebi je ostal še zmeraj stari, diamantno trdi farizej. Zdaj pa je storil veliko neumnost, da je spil nekoliko preveč žlahtnega trtnega soka, in ta je privlekel starega, zadrtega farizeja iz njegovega najglobljega skrivališča ter ga naredil tako zgovornega. Ko se bodo pri starem razkadili vinski hlapi, bo gotovo zelo obžaloval, da se je sam tako lepo izdal.

5 Niso ljudje zaman govorili, da so bakhanke ljudem neredko napovedale prihodnje reči in dogodke in so njihovim izjavam pripisovali velik pomen. Tudi nanje je vino čudežno delovalo. Pravijo, da je tudi veliki judovski kralj David veliko svojih psalmov napisal in celo pel po zaužitem vinu.

6 Če torej učinkuje vino tako nenavadno, lahko kot povsem zanesljivo domnevamo, da se je stari poglavar farizejev v našo splošno korist in kljub svojemu prej hlinjenemu popolnemu spreobrnjenju zdaj sam spet razodel kot zmeraj isti in nespremenljivi pristni farizej, ta pa sodi med ljudi, katerih se pošteno bojijo celo najbolj divje gozdne zveri, kaj šele ubogi grešnik, ki živi pod njihovim jarmom! - Imam prav ali ne?«

7 Floran reče: »Da, najljubši prijatelj, po svoje imaš povsem prav; vendar pa bi pri tem lahko upoštevali še nekaj. Glej, če hočeš upogniti mlado drevo, ki je skrivljeno zraslo, bo uspeh kmalu blagoslovil tvoj trud; če pa se lotiš starega krivega drevesa, boš moral prvič, uporabiti vsakovrstne pogonske stroje, da bi že zelo otrdelo starejše drevo izravnal, in drugič, imeti boš moral obilo prave potrpežljivosti! Vsak dan boš smel drevo prav malo pritiskati, in to tako dolgo, dokler se ne bo povsem izravnalo; če pa bi ga hotel z vso močjo vzravnati naenkrat, bi drevo zlomil in ga s tem ubil, to pa gotovo ne bi bil blagoslovljen uspeh tvojega velikega truda. - Zdi se, da je Gospodova ljubezen in modrost to upoštevala tudi ob tej priložnosti.

8 Naš Stahar je zdaj v položaju, ko se po staro judovsko vnet za Jehova čuti zelo razsrjenega. Kaj vse še ima njegovo praznoverje za greh, kar po čistem razumu nikoli ne more biti greh, niti pred ljudmi in še manj pred Bogom! Po njegovi morali je greh obilno uživanje vina in govorjenje z devico, ki po njegovem mnenju še ne more biti povsem zrela! No, ko je povsem trezen, ga takšne malenkosti očitno ne motijo; toda on sam je vendar izpil več kup vina in naravni duhovi vina so v njegovem drobstvu našli še prav stare, otrdele ostanke starega, slepega farizejstva, jih oživili in povzročili, da so se vznemirili. Le da o tej zadevi res ni vredno izgubljati besed.

9 Jaz pa sem staremu že tako zelo razumljivo povedal svoje dobro utemeljeno mnenje, in zdaj v polsnu o tem razmišlja. Jutri bo gotovo povsem drug človek, - in če ne bi bilo tako, kot sem ti zdaj povedal, bi mu že Gospod sam kaj odvrnil; toga Gospod, ki dobro ve, kako je s to zadevo, na to sploh ni pozoren. Če pa se Njemu in visokim rimskim poglavarjem vse to zdi zanemarljivo, sva lahko tudi midva prepričana, da je ta pojav toliko pomemben, kolikor sem ti pravkar povedal, in nič več. Za tvojo zelo prijazno ponudbo pa se ti moram iz srca zahvaliti, in sicer z zame zelo poživljajočim zagotovitom, da se je bom brezpogojno posluževal.

10 Ni stvari, ki bi na tej zemlji osrečile človeka bolj, kakor to, da živi in deluje v resnično človeški družbi, katere vodilo je 'ljubezen in resnica', v kateri ljudje drug drugemu priznavajo človeško vrednost kot najsvetejše zagotovilo svojega obstoja in je vsak človek priznan kot to, kar je iz Boga, in kjer vsi udje kot iz enega srca najbolj živo priznavajo Gospoda, Ga ljubijo in edino Njemu izkazujejo vso čast in kot iz njih ust govorijo: 'Gospod edini je vse v vsem, mi pa smo med seboj vsi bratje, od katerih si nobeden niti malo ne domišlja, da je več in boljši od svojega bližnjega; in če v družbi že morajo biti kakšne razlike, naj bodo le v tem, da si vsak prizadeva biti drugemu večji prijatelj, da bi z združenimi močmi v najpopolnejši resnici koristili vsem ljudem!'

11 Da, prijatelj Roklus, to je človekov najresničnejši in pravi nebeški poklic na tej zemlji: vsem stiskanim in tistim, ki trpijo fizično in duhovno pomanjkanje, je treba pomagati, kjer je kakor koli mogoče. In to je tudi prejasno izrečena Gospodova ljubeča volja; kdor temu zvesto sledi, tudi sam zanesljivo ne bo ostal praznih rok! - Mar ne meniš tako tudi ti?«

102. Roklus osvetljuje farizejstvo

1 Roklus reče: »To potrjuje vse moje življenje, srce, čustvovanje, nenehno mišljenje in stremljenje in tako vsa moja volja že od nekdanj, zdaj pa še toliko bolj, ker sem Gospoda spoznal in vse Njegovo bitje sprejel v svoje srce in v svoje hotenje za zmeraj! Tudi o starem Staharju zdaj veliko lažje govorim in ga presojam; človek, ki hodi v svetlobi, zlahka govori o noči. Sicer so tudi podnevi sence, toda pod vsakim

drevesom je veliko svetlejšo kot v še tako svetli noči. Kakor pa v naravi tako tudi v duhu! Pri komer je v srcu in v duši dan, se pač lahko huduje nad nočjo sočloveka; kajti njegove tartarsko najtemnejše misli so še zmeraj svetla luč v primerjavi z nočjo najsvetlejših nebeških misli pravega farizeja.

2 Veš, pri nas, Grkih, velja že zelo dolgo pregovor o človeku, ki govori ali počne nekaj neznansko neumnega: 'Ta je vendar še neumnejši od judovskega farizeja!' S tem pa sploh nočem reči, da so po večini ali celo vsi farizeji neumni; toda zelo veliko v tej množici jih je prav gotovo. Vendar nočem toliko govoriti prav o neumnosti; da pa je večina farizejev nadvse hudobna in nespravljivo maščeva¹na, to je resnica, ki jo neovrgljivo potrjujejo neštete najbolj žalostne in grenke izkušnje. In samo zato sem pravzaprav najodločnejši sovražnik teh ljudi; z njimi namreč povsem preneha vsaka skupnost in vsako žit je in bitje, - tam ni ničesar, ničesar več!

3 A s Samarijani je lahko govoriti in lahko trgovati, četudi tudi oni živijo po Mojzesovem nauku! Tudi s saduceji nekako še kar gre; toda s pravovernimi Judi, kot se imenujejo farizeji sami, ni kaj početi! Spoštujejo te le tedaj, če se jim zmeraj pustiš izredno naplahtati. Daj vse, kar imaš daj farizejem, in potem umri od lakote pred njihovimi tolstimi vratovi, tedaj boš resnični Božji otrok in farizeji te bodo razglasili za svetega in zelo spoštovanega moža! Gorje tistemu, pri katerem opazijo vsaj malo razuma, - tega bodo zmeraj gledali postrani in pri ljubosumnežih ne bo nikoli več dosegel ugleda, razen če bi jim prinesel velik žrtven dar in se s svojim jasnim razumom pustil izrabiti za najnižje namene v blagor farizejev!

4 In kaj lahko po vsem tem sklepa iskalec svetlobe in resnice o pravovernih Judih, ki se uradno imenujejo 'farizeji'? Nič drugega kakor to, kar sem nekoč povsem neopažen slišal na lastna ušesa od dveh dobro rejenih pohajkujočih farizejev. Zaradi razlikovanja v govoru ju bom označil z A in B.

5 A je rekel B-ju z nekoliko osladnim, hripavim glasom: 'Poslušaj, neumna pravljica o Mojzesu, ki ni nikoli obstajal, sploh ni slaba! V njej sicer ni niti sledu resnice, Jehova je prazna pesniška misel, in vse v našem Pismu zapovedano je delo ljudi, kot so ti delo narave, ki neprenehoma ustvarja in spet uničuje!

6 Bog in bogovi pa so le ljudje, ki imajo dovolj moči in energije, da se sami naredijo za to. Težak je le začetek; ko je zadeva enkrat po mnogih letih prav in popolnoma izoblikovana, je vse drugo igračkanje. Z nekaj navideznimi čudeži je mogoče prepričati ves svet. Potem je le še treba hitro zgraditi velikanske templje ter jih zunaj in še prav posebno znotraj okrasiti z razno mistično kramo in učiti slepo ljudstvo, kako naj spozna nekega vsemogočnega boga, ki biva nekje daleč, katerega služabniki in izpolnjevalci njegove volje smemo biti le mi, duhovniki!

7 Da bi bili uglednejši, moramo obremeniti ljudstvo tudi z vsakovrstnimi, najostreje sankcioniranimi zakoni, ki jih je težko ali sploh nemogoče izpolniti, in kršilce zmeraj brezobzirno kaznovati! To ustvarja in ohranja ljudstvo poslušno, prestrašeno in šibko; in ko to dosežemo, smo lahko povsod gospodje bogovi.

8 Toda pri tem moramo vsekakor zelo pozorno paziti, da se ljudje ne bi razsvetlili bolj kakor toliko, da lahko človek v sili z njimi govori, le toliko, da razumejo naše besede. Le korak dlje od tega in kmalu se bodo našli vpraševalci, ki bodo poižvedovali o vsem mogočem! Ko pa ljudje začnejo vpraševati, to dokazuje, da so že začeli razmišljati; duhovniki in razmišljajoče ljudstvo, ki ga moralno obvladujejo, pa nikoli niso dobri drug za drugega!

9 Ljudje ne smejo nikoli imeti veliko več duha kakor zdresiran vol ali ubogljiv osel; ko presežejo to mejo, je duhovnikov ugled kmalu enak preluknjani ladji! Ljudstvo

nikakor ne sme nikoli niti slutiti, kakšno je naše notranje znanje; kajti če se to zgodi, bo z nami kaj kmalu konec!

10 Zato moramo posebno v tem času, ko se začenjajo pojavljati vsakovrstni prekleti prosvetitelji ljudstva, skrbeti predvsem za to, da jih odstranimo z zemlje! Čeprav tudi glede tega velja, da ena lastovka še zdaleč ne prinese pomladi, pa to le pomeni, da jih bo kmalu sledilo še več. Le da lahko pride lastovk, kolikor hoče, in lahko postanejo nevarne kvečjemu vrabcem; toda prosvetitelji nam bodo nevarni, - zato takoj proč z vsakim izmed njih!

11 To je bil A-jev hvalevredni govor, in B, majhen, okrogloliččen možak, je dal A-ju popolnoma prav; ob tem je le skomignil z rameni in zatrjeval: 'To bo zdaj bolj težko zaradi zelo prebujenih Rimljanov, ki so že neverjetno pokvarili naše Jude! In za preobilje zla nam je moral pravi satan naprtiti še nadvse nadležne esene, ki so povrh vsega še pod rimskim varstvom! Če se ne bomo začeli z najbolj zvitimi in prefinjenimi sleparijami ljudstvu znova insinuirati (dobrikati), bo z nami kmalu konec!

12 Oborožiti se moramo z vsakovrstnim čudodelništvom, ker s tem še najlažje prevaramo celo bolj razsvetljenega človeka; toda čudeži morajo biti zelo izbrani in povsem novi, kakršnih še ni bilo, sicer bomo nasedli, in prekleti čarodeji, ki od vseh strani trumoma prihajajo v Jeruzalem, nas bodo osumničili in nazadnje celo osmešili, - posebno zdaj, ko tudi eseni pred našimi očmi delajo takšne čudeže, da je prava sramota, in ko je v Galileji nastopil še neki nov, nadvse izjemen čudodelnik in se z vso energijo bojuje prav proti nam in nas hoče za vsako ceno uničiti! Tega pa moramo tudi mi uničiti za vsako ceno, kakor moramo uničiti tudi tistega Krstnika v Jordanu, kajti ta nam je že neizmerno škodoval! Skratka, takšne prosvetitelje moramo uničiti, sicer bodo naše stare prevare ljudstva prišle na dan kar najrazvidneje in našega udobnega življenja bo z nami vred konec, mi pa bomo dokončno uničeni. - Kaj meniš?'

13 Spet je rekel A: 'Se popolnoma strinjam s teboj, ko bi tempeljski predstojniki, ki so postali premlačni, obenem pa nadvse skopi, hoteli žrtvovati del svojih že skoraj neizmernih zakladov! Toda mislijo si: 'Mi imamo svoje; naj bo, kakor hoče, s svojimi zakladi bomo povsod dobro živeli! Dokler krava daje mleko, jo bomo molzli; ko pa ne bo več dajala mleka, jo raje sami zakoljemo in si nazadnje iz njenega mesa pripravimo še prav okusno pečenko!' Pustili so, da so šle stvari že predaleč, in zdaj bo ljudi težko toliko zamegliti, da bi verjeli samo nam.

14 Da, ko bi imeli Rimljane na svoji strani, bi bilo to nekaj lahkega; tako pa je izmed politikov le Herod kolikor toliko za nas! S Pilatom ni mogoče spregovoriti niti besede; poln največjega rimskega napuha je, četudi je še tako visokega judovskega stanu, in ne pusti predse nikogar, razen v najresnejših rimskih pravnih zadevah - in celo tedaj potegne Jud proti Rimljanu zmeraj krajšo!

15 Tako sta se ta, za katerima sem hodil, pogovarjala še nekaj časa, in kakšne tri tedne je minilo od tedaj, ko sem naključno prisluškoval temu hvalevrednemu pogovoru v bližini Betlehema, kjer sem imel tedaj opravke. In ta pogovor me je še bolj utrdil v mojem ateizmu; iz tega sem namreč razbral, da tudi tisti, za katere sem domneval, da še najbolj verujejo v Boga, niso imeli niti iskricе vere v kakšno višje Božje bitje. Tu sem našel povsem potrjeno svoje prejšnje mnenje, da vsi nauki o Bogu niso nič drugega kot najbolj zvita in zlobna prevara.«

103. Roklus se razburja nad Staharjevo duhovno slepoto

1 (Roklus:) »Šele tu sem spet spoznal resničnega Boga v popolnem, najboljšem in najmodrejšem človeku in Ta je edini in razen Njega ni nikogar; edino v Njem najdem združene vse tiste lastnosti, ki jih po presoji čistega uma mora imeti Bog, sicer sploh ne more biti Bog. To sem spoznal in zdaj v sebi popolnoma živo vem jaz kot pogan in poprejšnji ateist, - ta stari, strogi judovski Božji služabnik pa tega ne more spoznati! Zakaj pa tega ne spozna? Ker še nikoli ni iskal resnice in še manj resničnega Boga!

2 Prepotoval sem skoraj pol zemlje, da bi našel resnico in po možnosti resničnega Boga; toda vse moje velike žrtve so bile zaman! Vse nadaljnje iskanje sem opustil in se vrgel v naročje svetni modrosti in kmalu sem v njej našel potešitev svojega junaškega duha, in toliko notranje, zelo cenjene svetlobe iz Sokratovih, Platonovih in Aristotelovih spisov, da sem iz tega začel zaznavati, da si lahko človek šele z notranjo ljubeznijo in modrostjo ustvari transcendentno življenje, ki odslej ne bo več tako lahko uničljivo kot življenje povsem trhlelega mesa.

3 Tu sem iz ust Gospoda vsega življenja slišal isti nauk, zdaj povsem razsvetljen z najjasnejšo življenjsko svetlobo! Sam Gospodje je torej prišel nasproti meni, ki sem tako dolgo zaman iskal, in mi tukaj, najbliže moji resnični domovini, dal vse, kar sem tako dolgo s številnimi žrtvami in trdom zaman iskal po vsem svetu.

4 In če sem lahko jaz tukaj tako hitro našel najbolj živo resnico in jo kot tako spoznal, zakaj je ni spoznal stari judovski Božji služabnik? Ker ni resnice nikoli iskal niti zase in še veliko manj za koga drugega; to sem še prejasno spoznal ne le iz pogovora obeh popotnih farizejev, temveč tudi od tisoč drugih!

5 Iz najsebičnejših in najbolj oblastiteljnih namenov je bil vendar zmeraj največji sovražnik vsake resnice in vsakega razsvetljevanja ljudstva, zdaj pa je prišel še semkaj in se takoj znašel v pravem oceanu največjih in najglobljih resnic. Njegova koža se temu ni mogla upirati, toda njegov duh, ki so ga vinski hlapi nekoliko prebudili iz stare letargije, je zdaj vsem nam jasno in razumljivo pokazal, da je v resnici še zmeraj povsem zakrknjen farizej!

6 Seveda je to že staro sloko zraslo drevo, ki ga je težje izravnati kakor mlado; toda pri njem bo najbrž tudi počasno in previdno ravnanje zaman! S tem pa nočem, moj ljubi prijatelj Floran, reči, da se tudi to staro sloko deblo ne bi moglo zravnati. Toda vina se bo moral strogo vzdržati, sicer ravnanje njegovega zakrknjenega judovskega debela ne bo več uspešno.«

104. Staharjeva izpoved in življenjske izkušnje

1 Zdaj vstane Stahar in nekoliko zlovoljno reče Roklusu: »Na splošno zdajšnjega farizejstva nisi napačno presodil; kar zadeva tvojo sodbo o meni, pa si se silno zmotil! Jaz sem namreč skrivaj, prav tako kot ti javno, iskal življenjsko resnico in sem jo tudi v preobilju našel šele tukaj in nikomur ni bolj dobro dela kakor meni, in morda ni imel skrivaj nihče večjega veselja z njo kot prav jaz! Zame je bila in je neprecenljiv dragulj, ki ga odslej ne bi hotel zamenjati za vso zemljo!

2 Bil sem in sem še presrečen v tej življenjski svetlobi; toda prišel je oblaček nad moje veselje, ko sem videl Gospoda, kako se korajžno poslužuje kupe. Zakaj? To sta že odkrila in Floran mi je s svojim življenjskim vetrom povsem odpihnil črni oblaček in mi s tem storil veliko dobro delo - za to bo tudi poplačan; toda ti, prijatelj Roklus, si me povsem brezobzirno in v resnici tudi precej napačno presodil!

3 Da pa zdaj in tudi prej nikoli nisem povsem sodil k tistim farizejem, o dvojici

katerih si prej govoril, ti bom dokazal s tem, da ti, prvič, tvojo krivično sodbo o meni iz vsega srca odpuščam, in drugič, ti prijazno predlagam, da skupaj s Floranom sprejmeš v svoj institut tudi mene!

4 Ob tej priložnosti ti tudi povem, da sem v Jeruzalemu večkrat celo predsedoval v svetu zoper vaš institut in da mi mora biti institut zelo hvaležen! Po starem pregovoru, da je veliko psov zajčeva smrt, bi bil tudi institut, če bi uporabili vsa sredstva, povsem uničen; toda z mojim zanesljivo zelo dobrim ugovorom je nazadnje uspelo, da smo vaš institut obdržali v svoji bližini. Tempeljarjem sem namreč pojasnil, da institut tempeljski stvari bolj koristi kakor škoduje, ker bodo tako mnogi, ki so že zdavnaj izgubili vso vero v tempelj, prav zaradi čudežev vašega instituta svoj pogled spet usmerili k starim nadzidkom templja, o katerem iz Pisma in ustnega izročila še prav dobro vedo, kaj izrednega se je vse zgodilo v templju alil zunaj njega.

5 Jaz sem bil tudi tisti, ki je templju odsvetoval boj zoper čudeže vašega instituta, ker bi tempelj s tem sprožil dvom v svoje čudeže. In glej, moj nasvet je tempelj doslej še vedno zelo upošteval, zato ne moreš trditi, da je tempelj ukrenil kaj bistvenega zoper vas. Če pa sem še kot zadrt Jud do vas tako ravnal, tudi kot vaš član gotovo ne bom deloval proti vam, zdaj še toliko manj, ko smo tukaj vsi našli največjo življenjsko resnico in istega Gospoda in Mojstra od vekomaj! Če ti je moj predlog pogodu, ga potrdi in jaz sem z vsemi svojimi nemajnimi zakladi v Gospodovem imenu vaš! «

6 Tedaj je Roklus ves ganjen podal Staharju roko in rekel: »Tisočkrat dobrodošel, brat Stahar! Ob moji strani boš vodil institut!«

7 Stahar reče: »Da, kar je v moji moči, bom tudi prav gotovo storil; toda kot lahko sam prav dobro vidiš, nisem več posebno pri močeh – z dobrimi sedemdesetimi leti pač ne premikamo več gora! Sicer sem še povsem čil in se čutim še prav mladostno krepkega, posebno ob lepih, jasnih dneh; toda mladostna poskočnost starca traja približno toliko kot milina lepega in toplega pozno jesenskega dne. Nekaj ur si ni mogoče želeti nič boljšega; toda takoj nato zapiha srhljivo mrzel veter in blagega dneva je konec!

8 Tako je tudi z menoj. Danes se počutim tako krepak kot mlad lev, jutri pa sem lahko že tako beden in slaboten, kot da bi mi bili vampirji izpili vsako kapljo krvi! In zato si od moje pomoči ne smeš posebno veliko obetati.

9 Toda moje številne izkušnje z mojimi zemeljskimi zakladi vred naj bodo tvoja last! Se dolgo jih boš lahko uporabljal, ker šteješ komaj dobrih petdeset let, ki so v primerjavi z mojimi resnična mladost. Vsakovrstnih izkušenj pa mi res ne manjka in morda ti s svojimi številnimi in zelo pomembnimi izkušnjami zapuščam večji in za življenje dragocenejši zaklad kot s svojim obilnim zlatom, dragulji in biseri!

10 Tudi jaz sem bil v začetku vnet iskalec resnice. Tudi jaz sem prepotoval veliko dežel in mest ter iskal resnico in ljudi in odkrito moram priznati, da moje iskanje ni bilo povsem neuspešno. Pogosto sem v sebi začutil prav svetle trenutke. Toda kakor se na tem svetu ljudem zmeraj dogaja, tako se je zgodilo tudi meni. Danes je povsem jasno, jutri pa se pojavijo vsakovrstne neumne, zemeljske skrbi in povsem zatemnijo človekovo čud in pri tem ne pomaga nobena duhovna zbranost.

11 Svet plane na našo čud neprizanesljivo in brezobzirno ter neredko uniči vsako sled višje in notranje življenjske svetlobe. In če se po takšnih svetnih viharjih opazuješ, tedaj je v srcu prav tako pusto kot v največji peščeni puščavi Sahari v Afriki; vse višje življenje je mrtvo, in ko ga začneš znova oživljati in dvigati, se ti ob tem zdi prav tako, kot da bi hotel v pusti stepi zasnovati polja, vrtove in travnike!

12 Da, gotovo ni prav nemogoče tudi iz peščene stepe narediti rodovitno zemljo; toda za to je potrebno veliko dela in potrpežljivosti! Najprej bi moral izkopati dobre vodnjake, potem od daleč pripeljati tujo in dobro prst in z njo daleč naokrog in dovolj globoko prekriti pesek; potem bi moral iz vodnjakov napeljati v vse smeri vodne kanale in pridno namakati na pesek položeno prst; tako bi se stepa gotovo kmalu spremenila v raj. Toda kdo bi si vzel za takšno delo čas in kdo bi si ga želel opravljati in zanj nameniti sredstva?

13 In, prijatelj, enako se dogaja s človekom, ki je zaradi različnih svetnih viharjev postal resnična življenjska peščena stepa! Ne manjka ravno možnosti, da bi postal popoln svetlobni človek; toda od kod naj vzame človek moč, potrpljenje in za to potrebna sredstva, posebno če je skoraj povsem sam?! Da, tukaj, ob tej izredni priložnosti, kije doslej še nikoli ni bilo, je seveda lahko še tako pusto fizično in duhovno peščeno stepo spremeniti v najbolj cvetoči raj! To stori Gospodova vsemogočnost, ki lahko naredi iz vode najboljšo vino in iz kamnov najokusnejši kruh!

14 Jaz pa sem petdeset let pridno delal na samem sebi in vendar s tem doslej še nisem dosegel nič; zdaj pa, ko nisem nič več delal, ker o delu tudi nisem hotel niti slišati, prav zdaj, ko sem tako lenaril, mi je Gospod dal več, kot sem kdaj koli iskal! Tako je iz moje stare življenjske peščene stepe nastal najbujnejši vrt poln življenja, toda pri tem nisem prav nič sodeloval, ampak to je storil Gospod prostovoljno. Kakor pa je zdaj z menoj in devetinštiridesetimi tovariši, tako je bilo tudi s številnimi drugimi, in ti med njimi nisi izjema.

15 Zelo pogosto sem se prepričal, da ljudje prav tisto, kar najbolj zavzeto iščejo, najredkeje najdejo, in še najmanj prav tedaj, ko iščejo. Če je neki človek na poti kaj izgubil ter se vrne in zavzeto išče izgubljeno, gotovo najde vse drugo prej kakor tisto, kar je izgubil. Tujec, ki gre pozneje po isti poti, pa povsem po naključju zlahka najde tisto, kar je izgubil neznanec, ki je šel pred njim. Zakaj je izgubljeno našel nekdo, ki tega zanesljivo ni iskal, in zakaj ne tisti, ki je to izgubil in takoj nato zavzeto iskal? Glede tega imajo pogani skoraj prav, da so takšne pojave poimenovali 'pasti usode'!«

105. Nedoumljiva pota previdnosti. Staharjevi razlogi za izrečene dvome o Gospodu

1 (Stahar:) »Tako si mlad človek išče nevesto. Tu in tam potrka in povsod ga zavrnejo. To ga razjezi in reče: 'Zdaj pa mi je tega dovolj! Ostal bom samski in gospodaril bom sam, kolikor se bo le dalo!' In ko se resno odloči, da ne bo več snubil, se zadeva hitro spremeni! Neveste prihajajo v ducatih, na vsak prst bi jih dobil deset, če bi le lahko skrbel zanje! Da, le zakaj zdaj, in zakaj ne prej, ko je nevesto iskal ?

2 Tretji gre ribarit, prav v času stiske, ker potrebuje ribe za trg. Vso noč se trudi, kar najbolje opremljen z vso spretnostjo in znanjem, njegove mreže pa ostanejo prazne. Zjutraj zlovoljen opusti ribarjenje. Mreže vrže še zadnjič kar tako, popolnoma prepričan, da ne bo ujel niti ene ribe. In glej, odvržene mreže se kar trgajo od množine ujetih najlepših in najžlahtnejših rib! Da, zakaj jih je naenkrat toliko prej pa vso noč nič?

3 Tako so ljudje številna tisočletja trpeli pod jarmom najgostejše teme različnega praznoverja. Tisočkrat tisoči so iskali resnično življenjsko svetlobo. Toda kaj so našli? Prav to, kar sva doslej našla midva, namreč - nič! Kaj je nazadnje preostalo meni in

tebi in prav tako tudi mnogim tisočem? Nič drugega kot da lepo modro ostaneva pri tem, kar sva imela in kar sva si z vsakovrstnimi izkušnjami prilastila! Zdaj, ob izteku najinega življenjskega dneva, pa nisva nič več iskala, in glej, kot začarana so se odprla stara vrata Božje svetlobe in zdaj vdihavava tokove svetlobe! Le zakaj zdaj in zakaj ne prej? - Glej, tako je na svetu in očitno tako hoče Gospod! Zakaj pa je ravno tako in ne more biti drugače, tudi to bo vedel edino Gospod sam!

4 Tam spodaj pri Gospodovi mizi sedijo Njegovi glavni učenci. Le kdo so? Vse poznam! So ribiči, med njimi komaj nekateri večji pisanja in branja, - sicer pošteni, prizadevni ljudje! Gotovo ni nihče izmed njih nikoli iskal višje in globlje življenjske resnice tako kot midva, - in glej, dobili so svetlobo pred vsemi nami, ki smo jo iskali vse življenje! Verjemi mi, naša imena se bodo izgubila kot svetloba zvezdnega utrinka in bliska; toda njihova svetloba in njihova imena bodo sijala do konca vseh časov in vso večnost! - Kdo je zdaj na boljšem, nekdo, ki je sicer živel in delal kot prav pošten človek na zemlji, ali nekdo, ki je vse življenje posvetil iskanju notranje, globoke življenjske resnice?

5 Gospodov hišni red je in ostane umrljivemu človeku zmeraj nerešljiva uganka. Toda kaj lahko nemočni človek stori drugega, kot da zadevo potrpežljivo vzame tako, kot pride; kajti midva ne moreva ničesar odločiti in spremeniti! Ali moreva zdaj ali kdaj prej kaj za to, da sva zdaj tako po največjem naključju prišla do najintenzivnejše življenjske svetlobe? Dovolj dolgo sva iskala z vsemi svetilkami, da bi si pridobila vsaj toliko pojma o resničnem Bogu, da bi lahko popolnoma in prepričljivo uvidela, da mora obstajati nekakšen Bog, ki vse vodi in obvladuje. Toda zaman!

6 Kar sva iskala, se je pogrezalo čedalje globlje v ničevo globino in potem sva resnično ostala na širni zemlji skoraj povsem brez Boga. Ti si postal esen in kot tak čarodej in optimaforma (v najboljši obliki), Jaz sem nasprotno na zunaj ostal pravoveren farizej in sem kot tak delal prave čudeže navidezne pobožnosti pred slepim ljudstvom. In tako sva oba kar precej časa živela mimo tja v en dan.

7 Pot semkaj, k staremu ribiču Marku, sva oba pogosto prehodila za zabavo. Ali pa sva kdaj vsaj malo zaslutila to, da nama bo obema tukaj nekoč vzšla največja življenjska luč, da bova prav tu ne le pojmovno, temveč - *incredible dictu* (ne da se povedati) - zares osebno spoznala edinega resničnega Boga, o katerem prej kljub vsemu iskanju nisva imela niti najmanjšega pojma, in to na način, ki ne dopušča niti najmanjšega dvoma? Glej, tako je z vsemi stvarmi iz Boga! Ko pravzaprav sploh ne iščemo več, tedaj pogosto najdemo tisočkrat več, kot smo iskali!

8 Prej si se sicer razburjal ob mojih izjavah, ki so zbudile dvom o Gospodovem povsem nedvomnem božanstvu. Skrivaj mi je bila všeč tvoja resnost, in če bi s svojim hlinjenim dvomom mislil resno, - verjemi, da bi ti že nekaj odvrnil! Toda skrivaj sem te bil prav vesel; mislil sem si namreč: Če bi ti vedel, zakaj sem pravzaprav dvomil, bi moral v srcu vriskati od veselja! Čudil sem se le, da si ob tem spregledal Gospodovo vedro mirnodušnost in da nisi povsem dojel resnične globine besed, ki ti jih je namenil Rafael. Zato ti zdaj znova povem, da so moje številne izkušnje veliko vredne! Prijatelj, kdor je videl obale Albiona (Anglije), je gotovo že marsikaj doživel!

9 Četudi si izbereš dvajset kar najbolj preverjenih in iskrenih prijateljev, lahko računaš s tem, da med njimi gotovo preži vsaj eden izdajalec, ki lahko ob prvi priložnosti naredi kakšno malopridnost! Tu stojim na čelu devetinštiridesetih, ali lahko zanesljivo trdiš, da ni med njimi nobenega, ki bi imel dva jezika?! Toda

sapienti pauca (Modremu je dovolj malo) - upam, da me razumeš; preglasno namreč še vedno ni treba govoriti o tem! Zato sem tudi vstal od mize, da bi lahko tu v določeni razdalji od svoje mize izmenjal s teboj nekaj svobodnejših besed. Moj Floran, no na tega se lahko zaneseš; toda potem jih preostane še osemindvajset, pri katerih se je treba o njihovem notranjem razpoloženju prepričati prej, preden bi začel z njimi obdelovati povsem novo polje!

10 Ti si bil popoln ateist in jaz nič manj! Toda številni izmed devetinštiridesetih so bili zmeraj preneumni za to; verjeli so v očitne tempeljske prevare. Zaradi tega so lahko le praznoverni, slepo-neumni fanatiki! In verjemi mi, da so takšni nam resničnim ljudem zmeraj nevarnejši kot celo krdelo levov! Zato je tu ostra presoja gotovo primerna. Toda glej, moj navidezni upor proti Gospodu je učinkoval dobro. Večina mi ni dala prav in so držali z modrim Floranom; le nekaj jih je med njimi še, ki bi prej pritrdili meni kakor Floranu. Toda celo ti menijo, da sem morda šel vendarle nekoliko predaleč! In zdaj presodi, ljubi prijatelj Roklus, kakor se spodobi in je prav, prvič, ali sem ravnal prav: in drugič, ali sem vreden tvojega prijateljstva tako kot Floran!«

106. Omejeni uvid angelov v Gospodovo mišljenje

1 Roklus reče: »Moj nadvse cenjeni Stahar, za to res ne bi bilo treba toliko besed; saj sem te že tako takoj spoznal, trdno sem prepričan in trdno upam, da bova midva, služeč istemu cilju, gotovo dosegla blagoslovljene uspehe. Gospod naju s Svojo pomočjo ne bo zapustil in tako greva gotovo naproti najlepši prihodnosti, ki se bo najsijajneje izpolnila, če ne že povsem tukaj na zemlji, pa onstran. - Zdaj pa pojdiva spet na svoje prostore! Nekoliko usodni veter se umirja, kljub temu pa ostaja nebo z nešteto zvezdami povsem čisto. Če se ne motim, ima Gospod namen, da bo spet nekaj storil ali nam oznanil nov nauk, - in tedaj je treba pozorno gledati in poslušati!«

2 To opazi tudi Stahar in reče: »Da, da, prav imaš, nekaj se dogaja, in kot vidim, tudi Njegova najbližja okolica ne ve, pri čem je! Cirenij Ga sicer skrivaj vprašuje, kaj namerava; toda zdi se, da tokrat Gospod noče s pravim odgovorom na dan! Da, da, moj ljubi Cirenij, Bog je še nekoliko več kot kak rimski Cezar!«

3 Roklus reče: »Zdi se, da imaš Rimljane še vedno nekoliko v želodcu! Toda nič zato; kajti tu in tam so gotovo skušali pretirano gospodariti svetu! Zdaj pa pojdiva na svoj prostor!«

4 Oba se vrmeta k mizam. Takoj ko Stahar spet zasede svoj prostor, ga več tovarišev vpraša, o čem se je pogovarjal z Grkom; Stahar pa jim očita žensko radovednost in jim za zdaj ne pove nič.

5 Roklusa pa se loti Rafael in reče: »No, ti je zdaj laže?«

6 Roklus reče: »Vsekakor, zdaj iz svoje izkušnje vem, pri čem sem pri starem Staharju, in izredno vesel sem, da se je tudi v Staharju popolnoma potrdilo moje mnenje, da skoraj noben duhovnik katerega koli nauka sam ne veruje tistega, kar z ognjem in mečem uči verovati druge! Tudi Stahar je bil, tako kot jaz, popoln ateist in je šele tukaj, z menoj vred, začel resnično verovati v Boga. Zdaj pa nobene besede več o tem! Prijatelj iz nebes, ali ne vidiš, da Gospod nekaj namerava? Ali bo kaj storil ali pa povedal!«

7 Rafael reče: »Seveda, Gospod nikoli ne miruje in zmeraj namerava neskončno veliko! Zakaj naj bi bil zdaj nenadoma manj dejaven kot sicer?!«

8 Roklus reče: »Moj nebeški prijatelj, to vem jaz prav tako dobro kot ti; zdaj gre za to, ali On ne namerava storiti nekaj prav posebnega!«

9 Rafael reče: »No ja, boš že videl, kaj se bo pokazalo. Zmeraj Gospod tudi nam ne razodene, kaj hoče storiti, čeprav smo posebljeni izraz Njegovega pradavnega hotenja. Kot izliv Njegovega prabožjega življenja, hotenja in biti smo Mu najbližji in pravzaprav nismo nič drugega kot izraz Božje volje in Božje moči, toda ne obstajamo in ne delujemo v Njegovi osebni bitnosti, temveč zunaj nje. Okoli Boga smo približno to, kar je svetloba, ki se izliva iz sonca, ki tudi povsod, kamor seže, vse oživlja, oblikuje, spočenja, zori in spopolnjuje.

10 Če soncu nastaviš ogledalo, vidiš v ogledalu natančno podobo sonca, in svetlobni žarek, ki priteka iz sončeve podobe, te bo prav tako ogrel kot neposredni žarek iz sonca samega, in če žarek ujameš z aleksandrijskim zrcalom, ki se imenuje tudi konkavno zrcalo, bo odsevani žarek razvil veliko večjo svetlobno in toplotno moč kot svetloba, ki izhaja neposredno iz sonca. In to smo duhovno mi nadangeli; vsak duhovno popoln človek pa postane isto in še veliko več.

11 Toda kakor kljub vsemu nobeno zrcalo, tudi aleksandrijsko ne, ne more v svoj odsev zajeti vsega, kar poteka v celotni notranjosti sonca, tako tudi jaz v sebi ne morem zaznati, kaj Gospod v Sebi misli in sklepa. Njegova volja bo ob pravem času začela sevati navzven, jaz in meni enaki pa jo bomo takoj popolnoma sprejeli vase in jo poslali v vso neskončnost; zato se tudi imenujemo 'nadangeli = nadsli', ker smo nosilci in izpolnjevalci Božje volje. In glej, moj nadvse cenjeni prijatelj Roklus, prav zdaj Gospod nekaj sklepa v Sebi; toda jaz ne vem, kaj je to, ker Gospod to še zadržuje v Sebi in tega še ni izrazil.

12 O, v Gospodu je še neskončno veliko takega, česar ne poznamo in sami s svojim raziskovalnim nagnjenjem tudi nikoli ne bomo spoznali! Ko pa bo On hotel, bomo to opazili in se po tem povsem ravnali. Sicer pa le tudi sam pazi na to! Zgodilo se bo nekaj velikega; kaj, pa se bo gotovo kmalu pokazalo!«

13 Roklus je razumel Rafaelove besede in občudoval njegovo poznavanje tudi aleksandrijskih zrcal, ki jih je na svojih potovanjih v Egipt nekaj videl in preskusil in enega tudi pridobil za institut.

107. Gospodova napoved prihodnosti: Preseljevanje narodov

1 Proti polovici jasne zvezdne noči je postalo zelo tiho. Oči in ušesa vseh so bila zelo napeto usmerjena Vame; vsi so namreč pričakovali od Mene kakšen nauk ali kakšno dejanje. Jaz pa sem jih nekaj časa pustil v tej, za njihove duše nadvse blagodejni napetosti.

2 Čez dobre pol ure sem (Jaz) hitro vstal in glasno rekel: »Otroci moji, prijatelji in bratje! Vidim, da vsi zelo napeto čakate, ali bom kaj storil ali povedal. Resnično pa vam povem, da tokrat nimam več kaj govoriti in delati med vami; v sedmih dneh, kolikor sem bil med vami, sem izčrpal skoraj vse, kar za zdaj potrebujete, da boste v prihodnosti povsem sprejeli Moje kraljestvo v svoja srca. Toda vaše veliko pričakovanje Me sili, da pred vami povem in storim še nekaj, čeprav so tudi Moji meseni udje postali nekoliko utrujeni. Toda česa vsega ne stori ljubezen ljubezni?! In tako pozorno prisluhnite in široko odprite oči!

3 Jutri se bomo za dalj časa ločili in čez slabo leto bom znova obiskal to okolico in s Svojimi nogami stopil vanjo; toda ker sem tu izbojeval tako veliko zmago in sem zato postavil trajen spomenik v tem kopališču in v novem pristanišču, ki ga ne bo

nikoli lahko povsem porušiti - razen v času, ko bo izginila vera Vame in z njo ljubezen -, bi rad tudi Jaz storil še nekaj. Tedaj, ko med ljudmi ne bo več vere in ljubezni, pa bodo vdrle v te dežele barbarske horde in porušile vse spomenike tega velikega časa, ki se je od Mojzesa do Mene razširil nad te dežele.

4 To bi bilo seveda zlahka mogoče preprečiti; toda kljub temu to ne bo preprečeno. To kopališče bo sicer še ostalo in pristanišče ne bo porušeno v času, ko bo padel Jeruzalem; kljub temu ne bo obstajalo niti petsto let. Povem vam, začelo se bo z Jeruzalemom, toda ljudje se ne bodo spreobrnilo po znamenju, ki bo doletelo Jeruzalem, in bodo zabredli v vsakovrstno zvijačnost, posvetnost, hudobijo, napuh, laž, sebičnost, oblastiteljnost, nečistovanje in prešuštvo. Tedaj bom obudil ljudstvo iz daljnega Vzhoda, da bo preplavilo te dežele kot velik oblak egiptovskih kobilic in uničilo vse: ljudi, živino in vsa mesta, trge, vasi in posamezne hiše, in potem bo podjarmilo zemeljska ljudstva daleč naokrog po Aziji, Afriki in Evropi, in to za tako dolgo, dokler ne bo vseh brezbožnežev zadela večja in splošnejša sodba!

5 Toda vsem, ki Mi bodo ostali zvesti v veri in ljubezni, bo ob sodbi prizaneseno; kajti Jaz sam se bom zanje opasal z mečem in šel pred njimi v boj. Mojemu meču se bo moral umakniti vsak sovražnik! Meč pa se bo imenoval 'Emanuel' (Gospod Bog z nami) in njegova ostrina bo resnica in njegova velika teža ljubezen iz Boga, Očeta Svojih zvestih otrok. Kdor se hoče tedaj bojevati, naj se bojuje z ostrino resnice iz Boga in s težo ljubezni iz Očetovega srca od vekomaj! Oborožen s tem orožjem bo zmagal nad vsakim sovražnikom Mojega imena in s tem življenja in resnice!«

108. Doba tehnike

1 (Gospod:) »Končno pa bo prišel čas, ko bodo ljudje dosegli veliko modrost in spretnost v vseh stvareh in bodo izdelali različne stroje, ki bodo opravljali vse človeško delo kot živi, razumni ljudje in živali; zaradi tega pa bo veliko človeških rok ostalo brez dela in ubogi, brezposelni ljudje bodo trpeli silno lakoto. Potem se bo beda ljudi neverjetno stopnjevala. Tedaj bom Jaz spet obudil ljudi in oni bodo označevali resnico Mojega imena več kot dvesto let. Blagor tistim, ki se bodo ob tem spreobrnilo, čeprav bo takih le neznatno!

2 Ko pa se bo število čistih in dobrih kot v Noetovih časih zelo 'zmanjšalo, tedaj bo zemljo spet zadela splošna sodba, ki ne bo prizanesla niti ljudem, niti živalim, niti rastlinam. Ošabnim ljudem tedaj ne bodo koristila ogenj in smrt bruhajoča orožja, ne njihove trdnjave in železne ceste, po katerih se bodo vozili s hitrostjo izstreljene puščice, kajti prišel bo namreč sovražnik iz ozračja in pokončal vse, ki so zmeraj sejali zlo. To bo resnično čas kramarjev in menjalcev.

3 To, kar sem pred kratkim v Jeruzalemu v templju storil menjalcem in golobjim kramarjem, bom tedaj na veliko storil po vsej zemlji, uničil bom vse kramarske trgovine in menjalnice s sovražnikom, ki ga bom poslal iz prostranega zemljinega ozračja kot švigne blisk z velikim bobnenjem in pokanjem. Resnično, proti njemu se bodo zaman bojevale vse zemeljske vojske; toda Mojim redkim prijateljem veliki, nepremagljivi sovražnik ne bo storil žalega in jim bo prizanesel, da bodo ustvarili povsem novo drevesnico, iz katere bodo izšli novi in boljši ljudje!

4 Razumite to dobro! Nikar pa ne mislite, da bi Jaz hotel vse to in bi bilo zaradi tega vse že tako določeno! To naj bo tuje Meni in vam! Bo pa tako kot pred Noetovimi časi: ljudje bodo svoje bogato svetno znanje in pridobljene spretnosti uporabljali v čedalje hudobnejše namene in bodo povsem prostovoljno priklicali nase

različne sodbe iz globin Mojega stvarstva in nazadnje nad vso zemljo. Ob tem pa pravim tudi Jaz z vami, mojimi vrlimi Rimljani: Volenti nonfit iniuria! (*Tistemu, ki hoče, se ne godi krivica!*).

5 Da, s pravo mero in ciljem naj imajo ljudje vse in si uredijo mnogotere udobnosti za zemeljsko življenje in naj varujejo svoje roke pred težkim delom, da bi pridobili toliko več časa za obdelavo in plemenitenj svojih src in duš, in vsi naj bodo enako polni veselja v Mojem imenu vse svoje življenje; med njimi pa naj ne bo nobenega trpečega in žalostnega, razen tistega, ki zlonamerno greši zoper vsak dobri red v Mojem imenu!

6 Toda če bodo z naraščajočo naravno spretnostjo ljudi naraščale tudi njihova sebičnost, lakomnost in oblastželjnost in bodo te zatemnile človeške čudi, tedaj se seveda tudi hudim posledicam tega ne bo mogoče ogniti. Če hitro postavljate eno nogo pred drugo, je posledica tega hitro napredovanje. Kdor pa omahuje in prestavlja noge počasi, mora prenesti tudi to, da ga prehiti celo polž. Padec z višine očitno prinese telesu smrt; če pa nekdo iz izkustva to ve, pa kljub temu skoči z velike višine v globino - kaj to pomeni?

7 Vidite, to je slepa objestnost in zle posledice niso Moja volja, temveč nespremenljivi zakon Mojega večnega reda, ki ga ni mogoče odpraviti niti v posameznem kraju niti na splošno! Mar naj recimo ognju odvzamem njegovo uničevalno vročino zato, da se ne bi norec, ki se vrže v ogenj, poškodoval? Ali naj vzamem vodi to, daje voda, zato, ker človek, ko pade vanjo zaradi neprevidnosti, nasilja drugega ali svoje objestnosti, kmalu utone?«

109. O samoobsodbi ljudi

1 (Gospod:) »Poglejte gore, polne gozdov in grmičevja! Glejte, vse to vsrkava njim ustrezne naravne duhove (elektrika, magnetni fluid) v pravi meri! Pojdite in posekajte vse gozdove po gorah, pa boste zelo kmalu občutili zelo bridke posledice takšnega početja; zaradi tega bodo velike množice svobodnih in najsurovejših naravnih duhov čedalje bolj napolnjevale zrak, ki obdaja zemljo. In ker ne bodo našle ustreznih prostorov za bivanje in delovanje, se bodo množično sprijemale in s svojim nemiro, lakoto in žejo (nagonom po asimilaciji) povzročile najhujše in vseuničujoče viharje in vse dežele tako povsem opustošile, da nato v sto, pogosto tisoč letih ne bo zraslo nič drugega kot tu in tam kakšen mah, kakor so še dandanes po širni zemlji obsežna prostranstva, ki so prav tako brez rastlinja kot pusti in gluhi apnenčasti kamen na obrežju Mrtvega morja v spodnji Palestini, kamor teče Jordan.

2 Da, je morda Moja volja takšna? O ne! Kjer morajo ljudje svobodno hoteti in tudi ravnati, da bi postali ljudje tudi v duhu, tam nočem Jaz sam - četudi ljudje še tako divjajo - sploh nič, temveč le dopustim, da zanesljivo dosežejo to; za kar so si tako zelo prizadevali, kot da bi šlo za njihovo življenjsko srečo. Naj so posledice dobre ali slabe, pri Meni je to vseeno! Sami pridelajo - sami imajo! Četudi vem, kaj se bo v prihodnje zgodilo, s Svojo vsemogočnostjo ne morem in ne smem posegati vmes; če bi to storil, bi človek prenehal biti človek. Potem bi bil le še oživiljeni stroj, sicer pa nič drugega in sam zase ter Zame nikoli ne bi mogel biti nič vreden. Podoben bi bil pisarju, ki sam ni sposoben napisati niti zloga, če pa naj bi kljub temu pisal, mu mora pisanja večči voditi roko od A do Ž; in ko na ta način napiše spis, ga kljub temu ne razume. In četudi bi tako napisal sto tisoč pisem, bi bil sam kljub temu prav tako malo pisar kot pisalo, s katerim je pisal. Prav tako malo bi bil človek te zemlje človek,

če mu ne bi nenehno pustil nedotaknjene svobodne volje in svobodnega delovanja po njej.

3 Seveda lahko voljo urejajo vsakovrstni nauki in zakoni, toda noben nauk ali noben zakon ni svobodni volji ovira v izpolnjevanju tistega, kar hoče. Če hoče človekova volja neki nauk in zakon sprejeti za vodilo svojih dejanj, se bo sama brez kakšne notranje prisile ravnala po tem; če pa tega noče, je nobena oblast na svetu in v nebesih ne more in je tudi ne sme k temu prisiliti! Kot sem rekel: Brez svobodne volje človek ne bi bil več človek, temveč zgolj naravno oživljeni stroj, in take stroje bodo ljudje sčasoma tudi izumili, da bodo opravljali najzahtevnejša dela, ki jih je zdaj sposoben opraviti komaj kak človek. Toda takšen stroj kljub temu ne bo človek, niti po obliki in še manj po resničnem notranjem svobodnem delovanju; nima namreč svobodne volje in zato tudi nikoli ne bo mogel samostojno opravljati dejanj. Opravljal bo to, kar je položila vanj človekova volja, in nikoli in nikdar nič drugega.

4 Človek pa more sam iz sebe doseči vse, kar bi hotel, in nihče tega ne more preprečiti. Tako lahko človek z zemljo, ki nosi in hrani njegovo telo, počne, kar hoče, in ga potem večinoma šele posledice poučijo, ali je bila njegova volja dobra ali slaba.

5 Zato pa ima vsak človek pamet in razum, ki izhaja iz nje. Zato se lahko ob nauku, zunanjih zakonih in raznovrstnih izkušnjah izmodri in nato lahko sam izbere dobro, pravično in resnično in se ravna po tem; toda ob tem vendarle ne trpi prisile, ko izbira sam, kar spozna kot dobro, pravično in resnično.

6 Da pa kljub temu ljudje večinoma iz časnih interesov pogosto teptajo to, kar so spoznali kot dobro, pravično in resnično, in ravnajo v nasprotju s tem, lahko že zdaj dan za dnem opazamo na stotinah ljudi, iz tega pa spet izhaja, da prav nič ne more ogroziti in omejiti svobode človekove volje. In tako je že mogoče, da bodo ljudje sčasoma lahko izumili velike stvari in bodo lahko tudi na zemljino naravo vplivali tako, da bo ta nazadnje postala do kraja prizadeta. Posledice tega seveda ne bodo prijetne in se bodo zdele kot zanesljiva kazen za slabo uporabljeno voljo, vendar ne zato, ker bi Jaz to hotel, temveč bo to porodila človekova volja.

7 Če pa hočejo ljudje znova vesoljni potop, naj le pridno odkopavajo in izravnavajo gore - s tem bodo odprli zapornice podzemnim vodam! Če hočejo videti vso zemljo v plamenih, naj le pridno uničujejo gozdove in naravni duhovi (elektrika) se bodo tako namnožili, da bo zemljo bliskovito obdalo ognjeno morje! Me bodo morda tudi tedaj dolžili, da hočem kaznovati zemljo z ognjem?! Zato poučujte ljudi, naj bodo modri, sicer bodo sami priklicali sodbo nase! Jaz pa vem, da se bo to zgodilo in kljub temu ne morem in ne smem tega ovirati s Svojo vsemogočnostjo, ampak le z naukom. - Ali razumete?«

110. Prihodnje gorje zemlje. Varnost Božjih otrok

1 Cirenij reče: »Razumeli bi že; toda to razumevanje je kaj slaba tolažba za ljudi te zemlje! Kaj koristi najboljši nauk, če se lahko ljudje sčasoma spet odvrnejo od njega in potem pripomorejo k pogubi vse zemlje! Da, ko bi mi, ki smo zdaj Tvoje priče, živeli vsaj tisoč let in prav toliko časa naši mlajši učenci, bi to zadoščalo, da bi ohranili nauk čist; toda če boš, prvič, Ti sam, kakor nedvoumno namiguješ, telesno zapustil to zemljo in bodo, drugič, tudi znamenja postala redkejša, - da, potem ne vem, kdo bo kriv za to, da bo zemlja zgolj zaradi neumnosti ljudi nazadnje povsem uničena! Kaj pomaga, četudi bi se za silo ohranila še nekaj tisoč let, potem pa bi bila vendarle uničena?!«

2 Jaz rečem: »Priatelj, četudi v tistem času ne boš živel tako grobo materialno, kakor živiš, misliš in govoriš zdaj, boš pa vendar kot duh, bolj zavedajoč se, krepkejši in močnejši, za večno živel naprej in boš priča vsega, kar se bo zgodilo in kar bom prisiljen dopustiti; toda tedaj ti bo gotovo vse prav in boš še sam marsikaj pripomogel h kaznovanju ljudi in Me boš z milijoni drugih duhov celo velikokrat prosil, naj zemljo na novo uredim in ji dam novo podobo! Toda Jaz vas bom tedaj zmeraj opominjal k potrpežljivosti in ljubezni.

3 In ko bo nekoč začel na zemlji vseprek divjati divji nered, se boš v Mojem kraljestvu veselil in rekel: 'No, končno Gospod spet enkrat tudi na materialni zemlji daje čutiti Svojo šibo in kaznuje najočitnejšo krivičnost ljudi!' Le pomisli tudi na to, da nikoli nisem dopustil, da bi primanjkovalo mož, napolnjenih z Mojim duhom, tudi med najmračnejšimi pogani ne! Nikoli ni minilo niti petdeset let, - in znova so bili tu možje, ki so ljudem kazali pravo pot! Zdaj sem prišel Jaz sam kot človek na to zemljo velikega poslanstva; za Seboj pa bom neprenehoma do konca sveta pošiljal može k otrokom sveta in tudi ti bodo mnoge spreobrnil k resnični svetlobi.

4 Od tega nauka, ki sem vam ga zdaj dal, se ne bo izgubila niti kljukica, in kljub temu to v veliki svetovni skupnosti ne bo zbudilo pomembnega interesa. Ta se bo namreč, dokler obstaja in mora obstajati materija, nenehno bojevala s povsem duhovnim elementom. Toda nihče naj se zaradi tega ne boji; zmeraj bo namreč veliko poklicanih in med njimi zmeraj le malo izvoljenih!

5 Za tiste, ki se bodo ravnali po izvoljenih, bo na zemlji zmeraj varen prostor; toda preveč gluhi in slepi v srcu bodo od časa do časa vedno prebrani kot plevel od pšenice.

6 Zato bo zemlja obstajala še naprej, tako kot je obstajala po Noetu, in bo nosila Moje svetlejšje otroke; le nesnaga, ki se je preveč razpasla, bo z nje odstranjena in bo prišla v drugo očiščevalno ustanovo, kakršnih v Mojem večno velikem kraljestvu resnično ne manjka in jih tudi nikdar ne bo manjkalo. Toda takšna bitja ne bodo nikoli postala Moji otroci; za to je potrebno, da Me spoznajo in nadvse ljubijo.

7 Zdaj namreč ne govorim kot čudežen zdravnik Jezus iz Nazareta, temveč kot Tisti, ki prebiva v Meni od vekomaj; govorim vam kot Oče, poln ljubezni in usmiljenja in kot edini Bog, ki pravi: 'Jaz sem Alfa in Omega, večni začetek in neskončni, večni poslednji cilj vse neskončnosti; razen Mene ni nikjer več nobenega drugega Boga!'«

111. Konec zemljine materije

1 (Gospod:) »Zato vam povem: Kdor Me bo iskal, našel in spoznal in potem nadvse ljubil, in bo ljubil svojega bližnjega z vso potrpežljivostjo kot samega sebe že tukaj, ali vsaj onstran, na vso moč, ta bo Moj otrok, torej Moj sin in Moja hči! Kdor Me pa ne bo iskal, našel, spoznal in torej tudi ne ljubil in bo brez ljubezni do soljudi, ta tudi nikoli ne bo dosegel Mojega otroštva! Moji otroci morajo namreč biti tako popolni, kakor sem popoln Jaz sam kot njihov Oče!

2 Pozneje pa bodo otroci sveta, ki so se očistili - kar se prav lahko zgodi - ostali duhovni prebivalci tistih nebesnih teles in tistih njim ustreznih združb, na katerih in v katerih so se očistili; toda v hiši večnega Očeta v središču najvišjih nebes ne bodo nikoli občevali tako kot moji resnični otroci, ki bodo z Menoj vso večnost uravnavali vso neskončnost.

3 Ta zemlja pa bo po napovedanem zadnjem velikem očiščenju nosila ljudi tudi naprej tako kakor zdaj; toda ti prihodnji ljudje bodo veliko boljši od zdajšnjih in bodo

neprenehoma imeli Mojo živo besedo.

4 Ko pa bo nekoč zemlja po za vas nedoumljivo mnogih dobah izpustila vse svoje ujetnike, bo tedaj sama v sončevem svetlobnem morju spremenjena v duhovno. Kajti najnižja ovojnica in strok, v katerem so prej prebivali živi duhovi in duše, sta podobna plovcu, ki je, čeprav ni več pravi življenjski element, še vedno okorna in raztrgana organska materija in vsebuje najnižjo vrsto sojenih duhov.

5 Kaj naj se zgodi s substratom, ko se bo iz njega osvobodilo vse inteligentno življenje? Ali naj kot nekakšna izgorela gruda plovca, brez vsakršnega nadaljnega poslanstva mrtev plava naokrog po neskončnem vsemirju? Ali bi vendarle lahko bilo še kaj v sferah živih in na mnogotere načine popolnih duhov? Da, naj bo nekaj; kajti v neskončnem prostorju, ki je tudi Moje kraljestvo in Moje večno bivališče, ne more biti nič mrtvo in brez poslanstva! Da pa lahko govorimo o poslanstvu, moramo prav gotovo govoriti o duhovnem, večno trajajočem, ker materialno večno poslanstvo ne more obstajati nikjer in nikoli.

6 Vsaka materija kot nekaj prostorsko in časovno zaprtega in omejenega ima vendar lahko le časno poslanstvo. Ko pa je temu poslanstvu v določenem obdobju do konca ustrezala in je bil z njo kot medijem dosežen višji življenjski cilj in je materija, ki je bila prej uporabna in zdrava posoda za določen namen, postala trhla, prhka, luknjasta in tako povsem neuporabna za kak podoben nadaljnji namen - kaj naj potem še nastane iz plovca?

7 Poglejte vedro pri vodnjaku! Kaj bo iz njega, ko je mnogo let služilo za zajemanje vode? Ali ga lahko kot povsem trhlega in preluknjanega še naprej uporabljamo za zajemanje vode? Ne; zato ga odstranimo in sežgemo in tako povsem razblinimo v dim, zrak in nekaj malega pepela, in tudi ta se sčasoma zaradi zračne vlage prav tako razblini v preprost plin in šele v razblinjenem plinastem stanju lahko spet postane koristen kot dobra podlaga realno duhovne biti. In če že iz njega ne nastane več isto vedro za vodo, pa je vendarle mogoče iz njega pripraviti nadvse nežno in subtilno ovojnico, ki lahko postane nosilka žive vode iz Mene.«

112. Prihodnja preobrazba materialnih svetov v duhovne. Božji otroci in Božja bitja

1 (Gospod:) »To, kar naredi človeški razum s starim vedrom za vodo ali se z njim vsaj zanesljivo lahko zgodi, se bo nekoč zgodilo tudi z zemljo in vsemi drugimi nebesnimi telesi, celo s praosrednjimi sonci, in potem bodo iz njih nastala povsem duhovna nebesna telesa, ki bodo nosilci in prebivališča blaženih duhov.

2 Toda takšna nebesna telesa potem ne bodo obljudena le zunanje, temveč veliko bolj notranje, v vseh svojih prejšnjih organsko materialnih oblikam ustreznih podobnih notranjih življenjskih templjih.

3 Šele tam bodo ljudje kot dovršeni duhovi povsem spoznali sestavo svetov, ki so jih nekoč nosili in se v vsem veselju ne bodo mogli dovolj načuditi njihovem nadvse čudežno zapletenemu organizmu od najmanjših do največjih organov.

4 Planeti, ki so brez lastne svetlobe, kakor ta Zemlja, njena Luna, tako imenovani Venera, Merkur, Mars, Jupiter, Saturn in še več enakih planetov, ki spadajo k temu Soncu, s številnimi kometi vred - ki pozneje tudi postanejo planeti in bodo nosili človeška bitja, deloma z združitvijo s kakšnim že naseljenim planetom in deloma po lastni planetarni dozorelosti - se bodo po za vaše pojme nedoumljivo mnogih zemeljskih letih razkrojili v soncu.

5 To Sonce, njegovi nadvse številni tovariši okrog posebnih središčnih sonc in središčna sonca, ki so že sposobna nadvse visoke starosti, in za katere je en eon (decilijonkrat decilijonov) zemeljskih let ravno to, kar je za to Zemljo eno leto, se bodo razkrojili v osrednjih soncih sončnih območij, ki so seveda v vseh svojih bivanjskih razmerjih - da povemo po arabsko - milijon milijonkrat večja od svojih sonc nižjih razredov. Ta osrednja sonca sončnih območij se bodo dokončno razkrojila spet v enakem razmerju v večjih osrednjih soncih sončnih vesolij, in ta končno v edinem praosrednjem soncu, katerega telesna velikost je za vaše pojme resnično neizmerna.

6 Toda kje se bo potem dokončno razkrojilo le-to? V ognju Moje volje, in iz tega dokončnega razkroja se bodo potem vsa nebesna telesa, toda duhovno, vrnila v svoje prejšnje ureditve in delovanje in potem duhovno večno obstajala v vsem svojem sijaju, veličini in čudežnosti.

7 Seveda si časa ne smete predstavljati tako, kot da bi se vse to zgodilo že jutri ali pojutrišnjem, ampak če bi za vsako zrnce peska, kolikor bi jih lahko vsebovala vsa zemlja, vzeli eno zemeljsko leto, bi to komaj zadoščalo za obdobje materialnega obstoja zemlje. Veliko daljši obstoj sonca si tu sploh ni mogoče misliti, in seveda še manj obstoj katerega bolj prvih središčnih sonc, globljih središčnih sonc sončnih območij, in še manj si lahko zamislite nikoli predstavljivo trajanje središčnih sonc sončnih vesolij, sploh pa ne prasrediščnega sonca, - in to toliko manj tudi zato, ker bodo sonca še dolgo rojevala zmeraj nova nebesna telesa, središčna sonca tudi še zmeraj nova planetarna sonca in prasrediščna sonca tudi še zmeraj cele brezšteviline armade sonc vseh vrst.

8 Toda kljub takšnemu za vas neizmernemu trajanju velikih nebesnih teles, bo njihov čas nekoč vendarle minil in s tem bo opravljeno in dokončano spet eno stvarjenjsko sobdobje, nato bo potem v neskončno prostranem območju stvarjenjskega vesolja prišlo do novega stvarstva, pri katerem boste, tako kot pri nešteti novih, ki bodo sledila, sodelovali dejavno tudi vi, obdarjeni s čedalje popolnejšo oblastjo - toda le kot Moji pravi otroci!

9 Kdor po začrtani poti ne bo dosegel Božjega otroštva, ta bo ostal, živel in deloval na svoji duhovni zemlji kot sicer popolno, razumno in vendarle blaženo ustvarjeno bitje in bo celo obiskoval druge sosednje duhovne svetove - da, lahko bo prepotoval vso svojo lupinasto oblo! -, toda več kot to ne bo vekomaj dosegel in v njem se tudi ne bo vnela živo dejavna želja po nečem višjem.

10 Toda Moji otroci bodo zmeraj pri Meni in bodo z Menoj mislili, čutili, hoteli in delovali kakor iz enega srca! V tem bo neskončno velika razlika med Mojimi resničnimi otroki ter blaženimi ustvarjenimi bitji obdarjenimi s pametjo in razumom. Zato le pazite, da se boste nekoč kot Moji otroci izkazali za vredne in sposobne!«

113. Ljudje zvezdnih svetov in Božje otroštvo

1 (Gospod:) »Povem vam, da je v za vas neizmernem vesolju nešteto lupinastih obe! V vsaki lupinasti obli, ki že sama zavzema za vaše pojme neizmeren prostor, ki ga ni mogoče presoditi, ker je nosilka eonkrat eonov sonc in sončnih območij, gotovo živijo nešteta človeška bitja, ali še v telesu ali pa že povsem duhovno, in navadno imajo po svoje zelo jasno pamet in najfinejše preračunljiv razum, ki pogosto doseže takšno ostrino, da se vaš lahko skriva daleč pred njim.

2 Tu in tam imajo tudi sanjam podobne slutnje, da neke obstajajo otroci

najvišjega, večnega Duha in si povsem skrivoma neredko želijo, da bi za vsako ceno postali Moji otroci; toda to večinoma ni mogoče. Vse mora namreč obstajati in ostati v ustaljenem redu, tako kot pri človeku, pri katerem tudi ni mogoče delov in organov kolenskega sklepa preoblikovati v plemenite oči glave, in prstov na nogi ne v ušesa. Vsi telesni udje morajo ostati to, kar so; in če bi si roke še tako zelo želele, da bi videle, jim to ne pomaga - ostajajo zdrave in srečne slepe roke, kljub temu pa dobijo dovolj svetlobe skozi plemenite oči v glavi.

3 Tako tudi zemlji ni treba postati sonce, da bi razsvetlila svoja sicer temna tla; saj vendar dobi dovolj svetlobe od sonca. S hrano, ki jo zaužije človek, se morajo hraniti vsi deli njegovega telesa po svoje, torej tudi oči in srce. Toda le najbolj v svetlobo spremenjeni in najčistejši delci postanejo hrana za oči, in najbolj ljubezensko-življenjsko spremenjeni duševni delci se asimilirajo z življenjsko substanco srca; bolj grobi deli pa preidejo kot ustrezna hrana v najrazličnejše telesne sestavne dele. Očesu bi zelo škodovalo, ko bi vanj zašli deli, primerni le za hranjenje kosti.

4 In tako bi bilo tudi v splošnem velikem stvarjenjskem redu zelo slabo, ko bi Jaz človeškim bitjem drugih svetov dopustil, da bi postali pravi otroci Mojega srca. Da, tu in tam je to še mogoče dopustiti; toda za to je potrebno veliko prerodov, potrebni so obsežni ukrepi in priprave! Najprej dobijo to milost duše tega sonca ali pranadangeli, katerim dolžnost nalaga, da obvladujejo celotne lupinaste oble, jih vodijo in ohranjajo v najlepšem redu. Toda čeprav so neznansko veliki v vsem, se morajo prav tako kakor Jaz, zadovoljiti z majhnostjo in prenašati vsako ponižanje.

5 Tudi iz osrednjega sonca tega sistema, kateremu pripada tudi to sonce, se lahko duše preselijo na to Zemljo, da bi dosegle Moje otroštvo, prav tako z nadaljnega osrednjega sonca sončnega območja in sončnega vesolja. Toda le z območja istega sončnega vesolja, v katerem je tudi ta Zemlja, duše še lahko pridejo tudi semkaj, - iz splošnega praosrednjega sonca pa ne več zlahka, ker duše tistih nujno najbolj velikanskih ljudi vsebujejo že neznansko veliko snovi, ki je ne more sprejeti majhno telo tuzemskega človeka.

6 Toda čeprav so na tistem tako velikanskem soncu na nekaterih njegovih velikih celinah telesno tako veliki ljudje, da je že samo njihova glava najmanj tisočkrat tolikšna kakor ta Zemlja, pa je vendar najslabotnejši Mojih resničnih tuzemskih otrok zaradi Mojega duha v srcu svoje duše neskončnokrat močnejši od tisoče tisočev velikanov prasrediščnih sonc.

7 Zato dobro premislite, kaj pomeni biti otrok najvišjega Boga, in kakšna največja, najbolj nedeterminirana in nedotaknjena preskušnja svobodne volje je potrebna za to, da postane duša eno z Mojim duhom v vas, saj šele tako lahko postanete povsem Moji otroci!«

114. Veliki človek stvarstva in Zemlja

1 (Gospod:) »Seveda lahko zdaj upravičeno vprašate, kako so prav ta majhna zemlja in njeni mali ljudje zadobili to čast in milost, ko je vendar v neskončnem prostoru stvarstva neizmerna množica največjih in najčudovitejših svetlobnih svetov, ki bi bili veliko primernejši, da bi nosili Božje otroke, jih hranili in najboljše oskrbovali z vsem potrebnim. Tako bi bili planetarno veliki ljudje praosrednjega sonca kot Božji otroci vendar primernejši od prašnih črvov te male Zemlje! - Po videzu temu vprašanju ne bi bilo mogoče nič ali le zelo malo ugovarjati; toda, kadar gre za notranje doživljanje življenjskih zadev, bi bila to celo neke vrste nemožnost.

2 Organizem vsakega človeka ima približno sredi srca svojo življenjsko srčiko, majčkeno kepico, ki oživlja celoten telesni organizem. Deli te kepice srčne srčike so urejeni tako, da iz krvi in vdihnjene zraza pritegnejo nase življenjski eter; pri tem prvič, sami ostanejo nadvse življenjsko dejavni, in drugič, to življenjsko dejavnost prenašajo na celotni organizem in tako po primerni poti oživljajo vse telo.

3 Če bi ti Jaz odsekal nogo ali roko, bi živel naprej; to lahko vidiš pri mnogih starih vojakih, ki so v bojih izgubili roke, noge, ušesa in nosove, in vendar živijo naprej, čeprav kot pohabljeni; toda najmanjša poškodba srca, v katerem je mala pglavitna življenjska srčika, v trenutku povzroči telesno smrt.

4 Tako, kot je urejeno človeško telo, je urejeno tudi telo toplokrvnih živali in ves veliki vesoljski stvarjenjski prostor. Vse neštete lupinaste oble v celoti predstavljajo neznansko, za vaše pojme neskončno velikega človeka. V tem človeku je ta lupinasta obla, v kateri se nahajamo, srce, in prav ta zemlja je za velikega človeka nadvse majhna življenjska srčika, ki ni prav v središču srca, temveč bolj na njegovi levi strani.

5 V središču srca je sicer tudi velik splet živcev, toda v njem ni glavni sedež življenja. To je le delavnica za sprejem in ohranjanje življenjske hrane iz krvi in zraza. Šele od tam jo sprejema pglavitna življenjska srčika in jo šele oplodi ali blagoslovi kot za življenje primerno snov, se pravi za začasno sonaravno življenje duše, ki se brez te srčike sploh ne bi mogla povezati s telesnim organizmom.

6 Torej je omenjena življenjska srčika nekje na levi strani srca zelo neugledna nadvse majhna bradavica, podobna najmanjši čutni bradavički na spodnji blazinici mezinca na levi in ustrezno na desni nogi. Ti čutni blazinici, pokriti le z epidermijem, sta pglavitna čutna vodnika nog - in kdo ju ceni, kdo sploh ve, da obstajata?

7 Če bi imel kdo telesno nesrečo, da bi izgubil mezinca nog, bi zelo težko hodil, - veliko teže, kakor če bi izgubil velike prste. Nekdo bi lahko vstal in vprašal: 'Toda zakaj si Ti, Gospod, večinoma prav najmanjšim stvarjem v Svojem neizmernem stvarstvu namenil največji pomen delovanja?'

8 Naj odgovorim z vprašanjem: 'Zakaj je že pri vas ljudeh temeljni kamen za hišo pogosto tisočkrat manjši kot vsa hiša, ki ima prav na dobro položenem temeljnem kamnu svojo pglavitno oporno točko? Zakaj je toliko laži, iz kraljestva resnic pa pravzaprav le ena temeljna resnica? Zakaj je hrast tako veliko drevo in kal v njegovem plodu, v kateri so zasnovani že ne šteti največji hrasti, tako majhna kot najmanjše zrnca peska?'

9 V velikem stvarstvu je še, Moji ljubi otročiči in zdaj prijatelji, marsikatera stvar, katere namen in sestava bi se vam zdela nekoliko čudna, če bi poznali vse v stvarstvu. Če bi vas hotel zdaj Jaz opozoriti le na nekaj takšnih posebnosti, bi sklenili roke nad glavo in dejali: 'Ne, Gospod, to vendar ne more biti tako, saj preveč nasprotuje le kolikor toliko čistemu razumu!' Skratka, vi vsi tega zdaj ne bi mogli razumeti, in da bi naštel le zelo majhen del tega, bi potrebovali več tisočletij, kot je peska v morju!

10 Če pa boste, ko se bom spet vrnil domov, prejeli Mojega Duha, tedaj vas bo ta že sam od sebe vpeljal v vso resnico in tedaj vam ne bo več treba vpraševati in govoriti: 'Gospod, zakaj to in zakaj ono?' Snet bo povoj z vaših oči in tedaj boste gledali v najjasnejši svetlobi, kar zdaj komajda slutite. Zato se za zdaj zadovoljite s tem, kar ste slišali! To je le seme, položeno v vaše srce, njegove zrele sadove pa boste želi šele tedaj, ko bo v vas samih vzšlo sonce Mojega Duha.

11 Ste vsaj nekaj tega, kar sem vam zdaj povedal, kolikor toliko razumeli? Bodite

odprtega srca in priznajte; kajti med vami bom ostal še sedem polnih ur! Govorite in povejte, kje kdo še tava v temi in popeljal ga bom v večjo svetlobo, čeprav za zdaj še ne v najpopolnejšo svetlobo duhovnega življenja!«

115. Narava in vsebina lupinaste oble

1 Končno se spet oglasi naš Matael: »Gospod, vse to so za nas še prave skitske vasi, ki obstajajo skoraj toliko kot nikjer, in ki si jih zato tudi ne moremo predstavljati! Ti sam si seveda lahko govorilo Svojem neskončno velikem stvarstvu; toda mi, ki niti ne vemo prav, kolikšna je naša zemlja in kakšno obliko ima, ne moremo tako dobro razumeti tega, kar si nam povedal.

2 V svoji zelo živi domišljiji, sem sicer marsikaj razumel, toda le kot v bežnem snu, sluteč nekaj velikega. Ampak veliko mojih tovarišev ima to za nekakšno nerazumljivo čenčanje, v katerem se noben naraven, še tako zdrav človeški razum ne more znajti. Da bi lahko takšne stvari vsaj nekoliko jasneje razumeli, bi morali temeljito obvladati računanje in staroegiptovsko astronomijo in dobro poznati njihov veliki številčni sistem! Ker pa znanstvenih elementov skoraj ne poznamo, nam Tvoja zdajšnja najveličastnejša razlaga nikakor ne more biti jasna.

3 Sicer je res, da si nam ob neki priložnosti že prej privoščil nekaj pogledov v Tvoje velikansko vesolje; toda vsaj meni je ostalo še precej vprašanj. Zdaj si na dolgo in široko razkladal posebno o materialnem delu Svojih stvarstev, toda to nam ne koristi prav zelo veliko. Saj je vendar povsem jasno in zlahka domnevati, da tega ne moremo popolnoma razumeti, ker o tem nimamo potrebnih temeljnih predstav.

4 Da bi vse to le malo bolje razumeli, bi morali poznati vsaj eno od omenjenih lupinastih obel in različne vrste v njej prevladujočih sonc in osrednjih sonc. Če bi bilo tako, bi si že lahko tudi nekoliko jasneje predstavljali nešteto drugih lupinastih obel in osrednje sisteme, območja in vesolja; toda že z eno lupinasto oblo je neznanska težava, kaj šele s številnimi drugimi, od katerih je gotovo vsaka drugače urejena in ima povsem drug namen.

5 Kako je pravzaprav z zgodbami o planetarnih soncih in še o osrednjih sončnih sistemih, sončnih osrednjih območjih, sončnih osrednjih vesoljih in navsezadnje celo o praosrednjih soncih, o katerih se staroslavnemu Ptolemaju in Juliju Cezarju, ki je bil menda tudi astronom, ni niti sanjalo?«

6 Jaz rečem: »Moj ljubi Matael, vidim, da postajaš nekoliko nejevoljen, deloma zato, ker sem vam zdaj pokazal stvari, ki jih sploh ne razumete ali pa jih razumete zelo malo, in deloma nad samim seboj, da ti, ki si sicer zelo načitan v mnogih stvareh in imaš druge prav pomembne izkušnje in nazore, tega, kar sem zdaj povedal, sploh ne moreš prav razumeti. Toda glej, vsega pa le nimaš prav; kajti človek ne postane moder samo od tega, kar sliši in takoj popolnoma razume, temveč večinoma od tega, kar tudi sliši in ne razume!

7 O tem, kar razume, ne bo nihče več naprej razmišljal in tega ne bo raziskoval; kar imaš, tega ne skušaš več nekje dobiti ali si trudoma pridobiti, in udobno počivaš nad tem, kar že imaš v popolni lasti. To, česar še nimaš, posebno če gre za kaj nadvse dragocenega, pa gotovo zavzeto iščeš tako dolgo, dokler si vsaj nekaj od tega ne prilastiš.

8 Glej, če bi Mi bilo do tega, da bi iz vas nazadnje vzgojil miselno povsem lene ljudi, bi lahko lupinasto oblo narisal v zrak in vi bi ves sistem omenjene lupinaste oble razumeli tako zlahka kot to, da sta dva staterja in še enkrat dva staterja zanesljivo

štirje staterji! Toda Jaz vas hočem ohraniti miselno dejavne in zato sem vam v Svoji razlagi pokazal nekaj, kar vas budi in vam jemlje spanec.

9 Enkrat prej sem vam že povedal nekaj o tem, česar seveda iz prav istega vzroka niste ravno preveč jasno razumeli, in tako bi vam tudi zdaj lahko to povedal, ne da bi ravno računal, da boste popolnoma razumeli, ampak da boste ob dobrih priložnostih, posebno ob jasnih zvezdnatih nočeh o tem veliko razmišljali.

10 Da bi vam razmišljanje nekoliko olajšal, naj vas opozorim na podobne pojave na tej zemlji. Poglejte si svojo vojaško ureditev in že se vam približno nakaže ureditev lupinaste oble z njenimi osrednjimi in praosrednjimi sonci! Tam poveljnik poveljuje le desetim do tridesetim vojakom, - tam spet drugi, že višji poveljnik, ukazuje desetim poveljnikom prve stopnje. Prvi poveljnik je podoben planetarnemu soncu, deset do trideset povsem navadnih vojakov pa je podobnih planetom, ki krožijo okrog sonca. Drugi, višji poveljnik desetih prej omenjenih združb pa je že podoben prvemu sistemu osrednjega sonca, okoli katerega se v različnih razdaljah giblje množica planetarnih sonc s svojimi pogosto številnimi planeti. Ta planetarna sonca, ki se gibljejo okoli velikega osrednjega sonca, sestavljajo s svojim *enim* osrednjim soncem sončno območje; to si morate za zdaj zapomniti, da boste jasneje razumeli nadaljevanje.

11 Preidimo zdaj k vojskovodji tretjega reda! Ta ima pod seboj spet kakšnih deset poveljnikov drugega reda in jih mora urejati in vse skupaj voditi. Ukaze tega tretjega vodje, ki ga bomo imenovali 'kapetan', dobijo samo podrejeni poveljniki kohort, ti pa jih potem sporočijo nižjim poveljnikom čet in šele ti potem posameznim vojakom. Prej smo govorili o sončnem območju, in samoumevno je, da v širnem vesolju obstaja tudi več sončnih območij, ki morajo spet imeti skupno, še večje vodilno telo.

12 Imenujmo vojaško moštvo, ki je podrejeno kapetanu, oddelek, in si spet predstavljajmo deset do dvajset oddelkov pod višjim poveljnikom, ta je na primer polkovnik, in običajno poveljuje legiji, ki šteje navadno deset ali dvajset oddelkov! Takšna legija je potem že kar velika vojaška sila in pomemben del celotne armade. Legijo lahko zdaj upravičeno primerjamo s sončnim vesoljem. In tako kakor je več legij spet pod poveljstvom enega vojskovodje, so tudi sončna vesolja podrejena še večjemu in mogočnejšemu osrednjemu soncu, ki ga bomo, da bi ga lahko razlikovali od prejšnjih, imenovali 'osrednje sonce sončnih vesolij'.

13 Vse številne armade pa so podrejene enemu samemu monarhu, tako kakor nadvse številna sončna vesolja glavnemu osrednjemu prasoncu, ki mora seveda biti neznansko veliko, da lahko privlači k sebi vsa mnogo številna sončna vesolja, da morajo ta potem v za vas neizmernih krožnicah krožiti okoli njega, tako kot planetarno sonce priteguje svoje posamezne planete skupaj z njihovimi lunami. Takšno pravo sončno monarhijo iz dobrih razlogov imenujem lupinasta obla.

14 Obla jo imenujemo zaradi njene povsem okrogle oblike, lupine (luske) pa so vsa nebesna telesa v njej, ker vsa obdajajo determinirano duhovno življenje, in ker je nazadnje ta nosilka (obla) sama univerzalna lupina, ker so v njej enkrat eoni sonc za vzdrževanje določenega reda kot povsem obdani z lupino. - Povej Mi, Matael, ali si Me zdaj kaj bolj razumel kakor prej?«

116. Nezdostnost človeškega spoznanja. Tolažba v Božji ljubezni

1 Matael reče: "Zahvaljujem se Ti, o Gospod, za to nadaljnjo razlago; šele po njej sem namreč dobil kolikor toliko jasno predstavo o lupinasti obli, in sem za zdaj s tem povsem zadovoljen. Kar zadeva neštete druge podobne sosede v širnem vesolju me pravzaprav sploh ne zanimajo; menim namreč, da bo imel človeški duh že z *eno* nadvse dovolj opraviti za vse veke vekov.

2 Zdaj suponiram (si predstavljam) le to našo malo zemljo. Koliko časa bi potreboval človek, da bi jo prepotoval od točke do točke po vsej površini po kopnem in po vodi?! Komaj verjamem, da bi v pet do šest tisoč letih opravil toliko, da bi lahko rekel: 'Zdaj pa na vsej širni zemlji ni nobene točke več, na katero še ni stopila moja noga!' Če bi k temu potem prišteli še čas resnega poizvedovanja in obenem upoštevali tudi nujno potrebne ure počitka in zabave, ki tudi ne morejo izostati ob zmeraj nadvse spodbudnem opazovanju Tvojih velikih čudežnih del, tu in tam nebeško prekrasnih okolic in pokrajin, in ker bi prepogosto rad ostal v premili okolici tudi za dolga leta - da, tako bi že samo za to zemljo potreboval več sto tisoč let!

3 Kako dolgo pa bi o tej zemlji govoril šele tedaj, če bi bilo mogoče pregledati njene neštete notranje prostore?! Oh, za to ne bi zadoščal niti milijon let, posebno če bi v velikih notranjih delavnicah narave in njenih duhov mogel pri nešteto delih opazovati in spoznati, kako nastanejo, se razvijajo in potem spet preidejo v povsem druge stvari in oblike!

4 Da, ko bi mogel tudi to, bi imel, seveda kot s časom in prostorom omejen človek - če štejem arabsko - že samo s to Zemljo opraviti veliko več kot tisoč milijonov zemeljskih let, da bi potem z mimo vestjo lahko rekel: 'To Zemljo zdaj kar najbolje poznam - od točke do točke, od organa do organa - po njenem bistvu in različni dejavnosti!'

5 Takoj za Zemljo bi se moral ozreti predvsem na Luno. Tudi ta bi, če bi jo hoteli podrobno spoznati, zahtevala nekaj sto tisoč zemeljskih let. Šele potem bi prišli na vrsto za opazovanje in raziskovanje drugi, pogosto veliko večji planeti, od katerih, ker so povsem nenavadni in gotovo še bolj čudežna nebesna telesa kakor ta Zemlja, se že zaradi njihove neznanske čudežnosti ne bi mogel ločiti nešteto tisočletij.

6 Šele nato bi prišlo na vrsto veliko sonce z vsemi svojimi neštetimi najveličastnejšimi prečudežno sijajnimi svetlobnimi poljanami! Menim, da bi ostal tam kar celo večnost in bi gotovo neprenehoma gledal in odkrival kaj novega. In če poleg tega domnevamo, da so njegovi ljudje nadvse lepi, modri in prijazni, da, da, tedaj sploh ne bi bilo več govora o kakšnem odhodu naprej! V velikem arabskem številčnem sistemu bi bilo gotovo premalo števil, če bi z njimi hoteli izraziti čas, potreben za celotno raziskovanje in izkušanje velikega sonca!

7 No, tako bi opravil šele z majhnim planetarnim soncem! Potem bi preostalo še eonkrat eone sonc, in med njimi še prevelika osrednja sonca. Nehajmo! Da bi se povsem seznanili le s to *eno* lupinasto oblo, bi potrebovali večnost! Le kdo bi se hotel in mogel spomniti še raziskovanja kakšne druge lupinaste oble?! Zato imam te ene na veke več kot dovolj in neštete druge res zelo rad prepuščam v raziskovanje drugim višjim duhovom! Vsaj meni se čedalje bolj vrti, če pomislim le na to, eno samo!

8 O Gospod, Tvoja ljubezen mi je največja tolažba in v njej se najdem; toda veličina Tvoje oblasti in modrosti me pogoltne kot neznansko kitov o žrelo neznatnega črvička, ki je bil in ga takoj nato ni več! V Svoji veličini si Ti, o Gospod, najgrozovitnejše ognjeno morje; toda v Svoji ljubezni si čisti med iz satovja! Zato ostajam pri Tvoji ljubezni; veličina Tvoje oblasti in modrosti pa je, vsaj zame, taka,

kakor da je ne bi bilo. Ne razumem je in je tudi nikoli ne bom doumel; toda razumem ljubezen, ki mi čudovito poživlja srce in mi dela moje življenje prijetno.

9 Zdaj seveda razumem zelo veliko velikih stvari; toda kdo jih bo spet razumel za menoj?! Ker pa vidim, da morajo biti vse te številne velike stvari, ki si nam jih razložil Ti, o Gospod, za tisočkrat tisoče in znova tisočkrat tisoče ljudi popolnoma nerazumljive, nimam niti pravega veselja nad tem, da jaz zdaj marsikaj nadvse velikega prav dobro razumem in uvidim, tega pa ne morem razložiti nikomur, ker je človeštvo na splošno na preveč nizki stopnji duhovnega razvoja! .

10 Sicer tako bolj stežka sprevidim, da ni ravno nemogoče večine ljudi pripraviti do tega, da Te vsaj za silo na zunaj spoznajo le toliko, da si Bog, ki je vse ustvaril in vse vzdržuje in da Te bodo potem začeli tudi ljubiti, se Te bati in Te moliti; skoraj nemogoče pa se mi zdi, da bi Te nazorneje približal njihovim pohabljenim predstavam.

11 Kjer hočemo kaj graditi, potrebujemo vendar nekakšen trden temelj; na sipkem pesku ali celo na močvirju ni mogoče postaviti trdnega gradu. Zato nameravam v prihodnje, tako zase kot za svoje ljudstvo, ostati le pri ljubezni; kar mi bo ta dala in razkrila, to naj bo za vedno sprejeto v območje moje modrosti! - Imam glede tega prav?"

117. Spoznanje Jezusovega božanstva kot pogoj za resnično ljubezen do Boga

1 Jaz rečem: "Vsekakor, kdor je namreč v Moji ljubezni, je v vsem, kar izhaja iz Mene! Toda zgolj iz Moje ljubezni boš zelo težko prepoznal to, kar sem Jaz! Glej, silno močno lahko ljubiš tudi svojo ženo in *vice versa* (lat. fraza - in obratno), tvoja žena tudi tebe; toda zaradi tega ne boš Bog niti ti tvoji ženi niti tvoja žena tebi!

2 Če Me ljubiš zgolj kot človeka, četudi zelo dobrega in razumnega, in Jaz tebe prav tako, lahko potujeva skupaj eone let, pa Me boš ob tem prav tako malo spoznal in pozdravil kot Boga, kakor Jaz tebe, ki gotovo nisi Bog, temveč le Njegovo ustvarjeno bitje.

3 Če pa Me hočeš spoznati kot to, kar stoji pred tabo, se ti moram, dati spoznati z besedo, govorom in dejanjem. Ko pa si Me iz tega resnično spoznal ter iz Moje oblasti in modrosti sprevidel, da sem očitno več kot le dober in razumen človek, šele tedaj se bo tvoje srce ponižno zgrudilo pred Menoj v prah in bo šele v tej upravičeni ponižnosti nadvse živo zagorelo v vsej ljubezni do Mene; in šele v tem boš zvesto in resnično našel najbolj živi temelj za to, da boš Mene, svojega Boga in Stvarnika, nadvse ljubil. Kar pa velja zate, velja tudi za vsakega drugega človeka.

4 Kdor Me ne spozna kot Boga, Me tudi ne more kot Boga resnično nadvse ljubiti! Ali pa bi Me lahko kdaj koli spoznal kot Boga, če bi pri Meni opazil samo človeško ravnanje, dela in govore? Gotovo ne! In ali bi tvoja ljubezen do Mene postala tako silna, če na Meni ne bi odkril nič božanskega?! S tem pa, da bi se te Jaz oprijel zgolj z vso ljubeznijo in naklonjenostjo kakor ženin svoje neveste, ti ne bi mogel izkusiti, da prebiva v Meni duh najvišjega Boga in deluje v nasvetu, besedi in dejanju, pač pa sta ti to oznanili Moja modrost in Moja oblast; zato ni ravno prav, da imenuješ Mojo veličino modrosti in oblasti zastrašujoče ognjeno morje in meniš, da naj ljudje s tem nikoli nimajo ničesar opraviti. Prav nasprotno!

5 Ljudje naj pohlepno v vsem in predvsem iščejo Moje kraljestvo in naj se začnejo kot Moji nastajajoči otroci v vseh območjih in razmerah čedalje bolj znajdevati v

veliki hiši svojega Očeta. Tako bodo potem tudi rasli v resnični ljubezni, polni ponižnosti, in s tem bodo imeli čedalje več, z vso ljubeznijo napolnjenega veselja z Očetom in tudi Oče z njimi.

6 Če bodo ljudje tako delali in živeli resnično življenje po Moji modrosti, ljubezni in oblasti ter po njih, tedaj bodo tudi povsem to, kar naj bi vsi pravzaprav bili. Šele s tem bodo kot Moji resnični otroci postali prav tako popolni, kakor sem popoln Jaz sam in potem se jim Moja božja modrost, oblast in veličina nikdar več ne bodo zdele zastrašujoče ognjeno morje. Menim, da ti bo zdaj jasno tudi to!

7 Vendar pa vsem povem še to, da za zdaj ljudstev ne poučujete o vsem, kar sem vam zdaj pokazal. Učite jih predvsem Boga .spoznati, živo Vanj verovati in Ga nadvse ljubiti! Vse drugo jim bo razodel Duh sam, ko bo potrebno."

118. Zlate smernice za širjenje evangelija

1 (Gospod:) "Človeštvo je zdaj sicer zakopano v najtemnejši noči in spi spanje mrtvih; vse njegovo znanje je prazen sen in nihče ne zna dodobra odgovoriti drugemu. Res je veliko raznih učiteljev in vodnikov - toda kaj koristijo?! - Vsi so namreč prav tako slepi kot tisti, ki jih vodijo; ko pridejo do jame, padejo vanjo vodniki in oni, ki jih vodijo, in nihče ne najde izhoda iz pogubne jame.

2 Toda zato nikar ne mislite, da se ljudje ne bi radi zaupali pravemu vodniku. Česa si slepi želi bolj kakor vodnika, ki vidi, in še toliko bolj, če lahko vodnik z dobro in resnično vestjo reče slepemu: 'Priatelj, zdaj si sicer še slep; toda če mi boš zvesto in vdano sledil, boš kmalu tudi sam spregleda!!' In ko potem slepi zaupljivo hodi za vodnikom, ki vidi, in njegove oči po kratkem času začnejo zaznavati čudovito dnevno zarjo, kako se bo začelo njegovo srce širiti v silnem veselju!

3 O, povem ti, svetlobe potrebnemu slepcu sploh ni tako težko postati pravi vodnik, kot misliš! To opravilo postane težavno šele, ko slepec živi v norem prepričanju, prežet s praznim upanjem, ki ustvarja blodno luč, da vidi. Takšni slepci so naši farizeji in pismouki; tudi vsakovrstni duhovniki poganov niso izvzeti. Toda, kaj storiti? - Kratek zgled naj natančneje predoči te razmere in kaj je treba tu storiti!

4 Vojskovodja je odšel s svojo vojsko proti zelo nadležnemu, hudobnemu sosednjemu knezu, ki je svoje kraljestvo dobro utrdil s številnimi utrdbami in trdnjavami in jih natlačil z vojščaki in vsakovrstnim bojnim orožjem. Ko se je vojskovodja z vojsko približeval mejam sovražnega območja, so mu njegovi podpoveljniki govorili: 'Gospod, tu ne bomo opravili nič ali le zelo malo; sovražnik se je namreč zelo močno utrdil, do zob oborožil, zato z vso svojo silno vojaško močjo ne bomo opravili nič proti njemu in bomo vsi skupaj pokončani v njegovi deželi! Zato bi bilo morda vendarle pametnejše, če bi tokrat ta vojni pohod opustili in ga preložili na ugodnejši čas!'

5 Nato je veliki vojskovodja odvrnil: 'Čas za to nikoli ne bo ugodnejši, in številna opozorila so se povsem odbila od knezovih gluhih ušes in od njegovega srca. Treba mu je pokazati, da ni edini, ki bi si lahko prilastil vse dobrine zemlje. V svoji deželi je sicer zgradil množico utrdb in gradov in jih dodobra oborožil, le da nam to sploh ni mar! V deželo bomo prodrli tam, kjer ni gradov in trdnjav, zlahka bomo pridobili zase njegova ljudstva, ki so z njim nadvse nezadovoljna, jim dali svetlobo in modre zakone, in potem mu ne bodo vse njegove utrdbe in trdnjave prav nič koristile. Če pa napade nas, ki smo najbolje oboroženi od glave do pet in znamo dobro uporabljati meč, sulico, puščico in kopje, ga bomo s svojo veliko premočjo, s pogumom in

priznано največjo spretnostjo v uporabi orožja uničili do zadnjega vojščaka!

6 Ko so podpoveljniki slišali o modrem načrtu napada, ki jim ga je razložil poveljnik, so hkrati dobili ne le hvalevredno spoznanje, da se bo tako vse zanesljivo najbolje izteklo, temveč tudi pravi bojni pogum in trdno prepričanje o zanesljivem uspehu bojnega načrta. Prišli so na mejo sovražnikove dežele tam, kjer ni bilo utrd in trdnjav, in so tako brez udarca z mečem prodrli v deželo. Ljudstvo jim je množično prihitelo naproti z belimi zastavami in jih pozdravljalo kot rešitelje življenja.

7 Ko so tiranovi vojščaki iz svojih trdnjav videli, da se je ljudstvo začelo čedalje bolj zgrinjati okoli tuje vojske, so se začeli resno posvetovati, kaj naj storijo. Tiran jim je ukazal, naj z vsemi silami preženejo sovražnika iz dežele; toda njegovi vojskovodje so mu rekli: 'Prepozno! Kaj nam koristijo naše utrdbe in trdnjave?! Sovražnik ima na svoji strani vse ljudstvo in zato že neznansko veliko moč. Naš boj proti njemu bi bil kot boj enega moža proti tisočim. Popolnoma premagani smo, naše utrdbe in trdnjave nam ne koristijo več; najmočnejša trdnjava je namreč ljudstvo in to je v sovražnikovih rokah; zato nam ne preostane nič drugega, kot da se častno vdamo!' Tiranje ob tem seveda silno vihal nos; toda kaj je hotel?! Nazadnje se je moral kljub vsemu ravnati po nasvetu svojih vojskovodij.

8 Vidite, enako delajte kot modri razširjevalci Mojega nauka tudi vi! Pustite templje in številne duhovniške hiše; samo z ljudstvom se ukvarjajte! Ko je to z malo truda na vaši strani, bodo stari templji ma1ikov sami od sebe izgubili vrednost in se zrušili. In njihovi služabniki bodo prešli k vam, iz lastnega nagiba in prisiljeni sprejeti novi nauk, se ga začeli učiti in se po njem ravnati.

9 In upam, da boš tudi ti, Matael, postal tako moder, da boš spoznal, da Mojega nauka ni tako zelo težko širiti, le dovolj modro se je treba tega lotiti; če pa se česa lotite nerodno, bo tudi učinek temu primeren! - Ste zdaj to dobro dojeli in razumeli?"

119. Razlika med resničnim in lažnim vodnikom

1 Matael reče: "Da, Gospod in moj Bog, zdaj mi je že vse jasno, kakor mi je tudi zelo jasno, da moramo v Boga najprej *verovati*, šele potem Ga lahko *ljubimo*! Vera pa ne sme biti slepa, temveč mora biti razsvetljena, to pomeni, da moramo sprevideti, kdo in kaj je Bog. Dobiti moramo jasen in razumu ustrezen pojem o Njegovi modrosti, oblasti, veličini in trajnosti, da šele potem iz tega lahko sprejetega Boga začnemo polno ljubiti.

2 To seveda ni prelahko delo pri človeku, ki ga že povsem prežemajo vsakovrstne zmote; toda če imamo sami resnično luč, lahko tudi svetlobe potrebnim kmalu damo pravo svetlobo, in nekaj povsem drugega je, če se kaj naučimo od nekoga, ki to, kar uči, temeljito razume, kakor od nekoga, ki je sicer tudi videti kakor izvedenec in je o zadevi slišal šepetati le od daleč, nazadnje pa kot učitelj o zadevi razume prav toliko kot njegov učenec.

3 Zelo izkušen učitelj bo z vsakovrstnimi primernimi in ustreznimi podobami in prilikami težko razumljiv učni predmet zlahka naredil razumljiv, lažni učitelj pa se bo, da bi bil videti prav zelo moder, na vse načine trudil, da bo učni predmet zavil v tako temne in mistične fraze, da bo učenec po pouku še vsaj desetkrat bolj zmeden, kot je bil prej.

4 To stvar si predstavljam tako: Resnično izkušen učitelj pride k svojemu učencu, kakor nekdo z veliko zaprto svetilko v temni noči k človeku, ki hoče iti naprej v puščavo prav ponoči, da mu ne bi bilo treba podnevi trpeti velikih muk zaradi

vročine. Popotnik seveda takoj vpraša vodnika z zaprto svetilko: 'Kako se bova v temi znašla v puščavi brez svetilke? Najine kamele in tovorni konji bodo postali v takšni temi nezaupljivi in ne bodo hoteli narediti niti koraka!'

5 Tedaj pa reče pravi vodnik: 'Ne beli si glave zaradi tega! Glej, v tej zdaj še zaprti svetilki je že svetloba, ki bo takoj, ko bom odprl krila svetilke, kakor vzhajajoče sonce razširila najjasnejši dan po vsej puščavi! Nobena najinih živali ne bo postala nezaupljiva!'

6 In tako se kar najzaupljiveje podata na pot. Na začetku potovanja odpre vodnik majhno krilce svoje čudovite svetilke in takoj zasije iz nje toliko svetlobe, da se že zlahka ogneta vsem kamnom spotike na poti. Tedaj meni popotnik: 'Da, s takšno lučjo je seveda lahko potovati in puščava nama ne bo delala skrbi!'

7 Toda kako šele popotnik ostrmi, ko vodnik odpre vsa krila velike svetilke in prava sončna luč v trenutku razlije nad vso puščavo popolno dnevno svetlobo, tako da celo divje in krvoločne zveri, ki tu in tam prežijo na dober plen, bliskovito pobegnejo, zato pa se prebudijo miroljubne ptice neba in začnejo prepevati svoje vesele pesmice, kot da bi že res vzšlo sonce! - To bi bila svetloba pravega vodnika!

8 Zdaj pa pride lažni vodnik s pravo nočno svetilko v roki in reče tistemu, ki bi hotel potovati: 'Pridi, da se odpraviva skozi puščavo!' Reče popotnik: 'Nama bo ta tvoja lučka zadoščala v temni noči?' In vodnik govori z mističnim patosom: 'Priatelj, videti je sicer, kot da bi bil sij moje lučke hudo slaboten; toda to je magična luč, s katero se lahko nadvse dobro znajdeva tudi v veliko temnejši noči!'

9 Potovanje se začne. Kamele postajajo iz trenutka v trenutek nezaupljivejše in nočejo naprej; takšna osvetlitev namreč njihove oči le še bolj zaslepi, tako da potem sploh nič več ne vidijo. Ležejo in za nobeno ceno jih ni mogoče spraviti naprej.

10 Zdaj reče popotnik: 'Saj sem vendar vnaprej vedel, da s takšno lučko ne bo šlo niti skozi še tako majhno puščavo! Kaj storiti? Zelo žalostno je takole potovati. Močno vase zaverovani vodnik reče spet pretirano dostojanstveno: 'Živali so utrujene in so - četudi v še tako veliki daljavi - zaslutile divje zveri in na najino srečo nočejo naprej!' Reče popotnik: 'In kaj, če naju zveri zavohajo in nama v takšni noči namenijo nadvse nezaželen obisk?' Bojazljivega popotnika tokrat opogumlja še veliko bojazljivejši vodnik: 'Oh, v takšni noči sva varna pred njimi; nikoli še nismo doživeli, da bi kdaj v takšni noči zveri nadlegovale popotnike!' - Na srečo se ne pojavi nobena takšna žival, vsaj na začetku puščave ne. In vodnik in popotnik čakata zarjo prihajajočega dne, in kolikor pač gre, tolažita drug drugega.

11 Prav tako, se mi zdi, je tudi pri duhovnem vodenju lažnih učiteljev. V puščavi in v noči tega zemeljskega življenja, ko učitelj in učenec nič ne vidita, učitelj, ki se dela pametnega, tudi tolaži svojega učenca s tem, da se bodo nekoč onstran razodele vse skrivnostne stvari. pri tem pa se 'modri' učitelj še bolj boji telesne smrti kakor njegov neizkušeni učenec; kajti učenec ima vendarle še vsaj slepo sanjsko vero, njegov učitelj, ki hoče biti moder, pa tudi te že dolgo "nima več."

120. Prihodnost Gospodovega nauka in ohranjanje njegove čistosti

1 (Matael:) "Trdno prepričan verjamem, da s širjenjem tega Tvojega povsem Božjega nauka ne bomo imeli prav prevelikega truda, ne zapovedniki in še manj zemeljski oblastniki; nadvse pomembno pa se mi zdi povsem drugo vprašanje, kako se bo ta nauk ohranil za človeštvo čist in brez kakršnih koli človekovih dodatkov ali odzemanja. Kajti zdaj nas je veliko nas, ki smo sprejeli ta nauk ne le zase, temveč

tudi za mnoge naše brate in sestre in ga tudi skušamo zavzeto širiti! Toda že mi bomo morda v nekaterih delih ta najresničnejši in najčistejši evangelij ljudem različno oznanjali, saj je tako že po naravi stvari.

2 Kajti z Judom bo treba govoriti drugače, z Grkom in Rimljanom drugače, s Perzijcem, Indijcem, Egipčanom in celo s Skitom zelo drugače, ker ga vsak sprva pojmuje nekoliko drugače. Zato bodo očitno nastale različne mešanice in tudi različno obarvane razlage nauk. Ko bodo morda po nekaj stoletjih ljudje raznih narodnosti primerjali med seboj od nas prejete nauke, ki jih bodo seveda mnogi zapisali - ali bodo ti nauki še kolikor toliko enaki?! Ali ne bodo Judje kmalu rekli: 'Samo mi imamo povsem čist in resničen nauk!?!' In Grki bodo odvrnili: 'Ne, mi imamo edino resnični nauk, kakor je pritekkel iz Gospodovih ust!' In ali ne bodo Rimljani trdili isto in potem spet isto Armenci?! Upam pa, da se bo bistvo ujemalo, da ne bodo vsi predaleč narazen; toda v podrobnostih se bodo ob povsem svobodni človekovi volji tu in tam vendar pojavile številne različice, razpoke in zareze.

3 Če bi morali to pričakovati s precejšnjo zanesljivostjo, bi po mojem sicer nepristojnem mnenju vendar morali sprejeti nekakšno varovalo, da nazadnje ne bi iz tega čudovitega nauka nastal pravi kaos, v katerem se ne bi zlepa nihče znašel. - Gospod, kaj meniš o tem?"

4 Jaz rečem: "Moj ljubi prijatelj, tvoja skrb izvira iz povsem poštenega, zaskrbljenega srca, vendar te moram kljub temu opozoriti, da si nekako prezgodaj nalagaš skrbi. Da ta nauk pri vseh narodih v poznejših časih ne bo ostal tako čist, kakor je prišel zdaj iz Mojih ust do vas, lahko že vnaprej domnevamo kot nekaj povsem razumljivega.

5 Kmalu za nami se bo pojavila tudi množica napisanih evangelijev, od katerih bo vsak trdil, da vsebuje čisto resnico, pa kljub temu drug drugemu ne bodo prav nič podobni. Da, zgodilo se bo še veliko bolj neprijetnega: k temu se bo pridružil še knez laži, ki bo pričeval proti Meni, in celo delal velika, četudi lažna znamenja! Na polje, kamor sem Jaz zdaj posejal najčistejše seme, bo položil zlo seme različnega plevela, da bi zadušil žlahtno pšenico.

6 Toda vse to Mojemu resničnemu in najčistejšemu nauku sploh ne bo škodovalo, kajti Besedo, ki vam jo zdaj govorim, boste tudi vi predajali naprej in se o njej pogovarjali, in tudi vi sami ne boste več dobesedno natančno uporabljali Mojih besed, vendar to sploh ni več potrebno. Notranji duh bo kljub temu ostal.

7 Kdor bo Vame veroval in bo v Mojem imenu krščen iz vode in Duha, bo tudi prejel Mojega Duha in bo potem časno in večno hodil v svetlobi najčistejše resnice. pri takšnem se bo potem tudi ta nauk spet pojavil v vsej čistosti. Kdor pa ne bo prodril do takšne milosti, čiste svetlobe večne resnice, Mojega nauka tako in tako ne bo nikoli dojel in razumel, in tedaj bo vseeno, s kakšno hrano bo napolnil svoj duhovni želodec.

8 Verjemi to! In če bi kdo poznal vsako besedo dobesedno tako, kot sem jo izgovori! Jaz, ne bi pa poleg tega prejel Duha in potem šele po njem prodril v globine, kjer v Mojih besedah vladajo svetloba, moč in življenje, bi mu Moje besede koristile prav tako malo, kot nekomu koristijo dolge molitve farizejev!

9 Ko pa ima nekdo v sebi duha Mojih besed, nikoli več ne potrebuje črke. Kdor pa ima duha, ima tudi čisti nauk. Jaz pa bom v duhu ostal zmeraj pri le redkih Svojih, toda resničnih izpovedovalcih do konca časov te zemlje. In tako, prijatelj Matael, bo že poskrbljeno za to, da se bo Moj nauk zmeraj ohranil povsem čist!"

121. Brez izpolnjevalcev Besede ni poznavalcev Besede!

1 (Gospod:) : 'Kar mora vedeti in verovati človek, to bosta tako in tako - poglej tja! - Moja pisarja zapisala po Mojem naročilu (Matej in Janez, pripomba J. Lorberja). Kdor bo to sprejel in se po tem ravnal, bo dosegel tudi sprejetje Mojega duha. In ko ga bo imel, naprej ne bo potreboval ničesar več.

2 Če pa bo ostal ob tem, kar je od Mene slišal, mlačen in se ne bo potrudil, da bi postal povsem dejaven po tem, bo pač imel .črko, kot jo zapisujeta oba Moja pisarja in kakor jo je zate in še za nekatere zapisal Rafael, toda do duha, ki je globoko v črki, ne bo prodril nikoli.

3 Nikomur ne bo koristilo, če bo le vemo klical: 'Gospod, Gospod!', kajti takšni izpovedovalci bodo v Mojih očeh vselej prav takšni kot bitja, ki Me ne poznajo in jih tudi Jaz ne spoznam.

4 Kot od Boga resnično vam za večno povem: Kdor ne bo povsem izpolnjeval Mojega nauka, temveč ga bo le poslušal ter občasno občudoval in hvalil, ne bo dobil Mojega duha in ves Moj nauk mu bo v bistvu koristil prav malo ali nič! Ko bo nazadnje nekoč, potem ko bo odložil telo, kot duša ostal povsem gol, bo o Meni in Mojem nauku vedel prav toliko, kot da bi na zemlji še nikoli ne bil slišal o njem niti zloga, vendar je tudi to povsem naraven življenjski pojav.

5 Nekdo na primer je slišal marsikaj in celo veliko govoriti o velikem cesarskem mestu Rimu, pozna tudi pot tja in ima sredstva in priložnost za potovanje, da bi si v prostem času lahko ogledal veliko mesto in spoznal vse v njem - celo njegovi prijatelji, ki so že bili v Rimu, ga večkrat spodbujajo, naj to stori. Ampak on, prvič, nima nikoli pravega časa za to, potem je prelen in se boji morebitnih neprijetnosti na potovanju in nazadnje reče: 'Aj, čemu potovanje v Rim? Moji prijatelji so mi to veliko mesto že tako in tako podrobno opisali, da ga lahko v svoji domišljiji uzrem prav tako, kakor da bi bil sam že večkrat v Rimu!'

6 To si mož prav lepo domišlja. Pokažimo mu pa danes kar se da natančno podobo mesta Rima, toda brez napisa, kaj predstavlja, - in naš mož, ki si domišlja, da dodobra pozna Rim, bo gledal v podobo kakor bik v nova vrata, ki jih ni vaju! Lahko ga pustimo več let ugibati, vendar nikoli ne bo mogel prepričljivo in zanesljivo trditi, da je to uspela podoba mesta Rima!

7 Rečem pa še več: Naj ta človek po naključju zares pride v Rim toda sam in tako, da bi mu tudi v Rimu nihče ne povedal, daje v Rimu, ampak v povsem drugem mestu - nazadnje bo to verjel in tako zaradi samih dreves ne bo videl celega, velikega gozda!

8 Zato nikakor ni dovolj, da si človek iz govoric ali z branjem raznih opisov pridobi znanje o čemer koli. V se to znanje ostane nemo in brez življenjske vrednosti, če ga dejavno ne poveže z življenjem duše.

9 Če se vsak človek, ko je slišal veliko zanj nenavadnih reči o mestu Rimu, odloči za potovanje tja, kamor potem tudi res odpotuje in si tam ogleda vse, kar le more, bo imel polno resnico najgloblje vtisnjeno tudi v svoji duši in si potem ne bo mogel Rima nikoli predstavljati drugače, kakor ga je videl sam.

10 Če pa sam Rima nikoli ne bi videl, bi se z novo in spremenjeno pripovedjo o podobi mesta Rima tudi njegova predstava pošteno spremenila; ena domišljajska podoba bi izrinila drugo, in to bi se nadaljevalo tako dolgo, dokler si nazadnje o mestu sploh ne bi mogel narediti kolikor toliko vzdržne predstave.

Il Ko pa je, kot sem rekel, Rim sam videl, lahko pride k njemu na stotine čvekačev

in mu povsem na novo in nenavadno opisujejo mesto Rim, pa se jim bo le smejal in se kdajpakdaj jezil nad lažnivo nesramnostjo nekaterih brezdelnežev in lenih postopačev, ki bi radi zasloveli, in bo vsem odločno pokazal vrata; v njem namreč živi resnična podoba Rima in je ne more izriniti nobena druga, izmišljena predstava.

12 Toda kako je to mogoče? Ker si je s trdom in delom vtisnil popolno resnico v svojo živo dušo in ne le v svoje možgane! Torej je v dušo sprejel resničnega duha stvari; resnična podoba živi zdaj v njem in je nobena zunanja zmotna podoba ne more več ubiti in uničiti, ker je postala resnična živa podoba.

13 In tako kakor ta prilika zelo jasno kaže razliko med lažnim videzom in polno resnico v vsakem pogledu in vsakem oziru - iz česar vsak zlahka in temeljito uvidi, da dejavno lastno prepričanje daleč prekaša vsak še tako pravilen opis Rima, ker je predstava, ki jo ta zbudi, vendarle izmišljena in jo zlahka izrine druga, drugače utemeljena, ker ni postala živa podoba v duši - in natanko tako je tudi z Mojim naukom."

122. Pomembnost dejavnega krščanstva

1 (Gospod:) "Od besede do besede ga lahko za vse čase zapišete z železnim pisalom, tako da se niti kljukica ne izgubi, in ga vsem ljudstvom oznanjate in berete tako, da bodo vsa ljudstva na vse grlo klicala: 'Ah, poglej, kako odličen nauk, vreden Božjih ust!', kljub temu pa se nihče noče lotiti dela in dejavno ravnati po njegovih pravilih in zahtevah, - kaj potem komu koristi ta Moj še tako čisto ohranjen nauk? Povem vam: Prav nič ne koristi! Ali koristi komu, ki je bolan, zdravilo, če ga ne jemlje in se ne ravna po navodilih izkušenega zdravnika?!

2 Če pa nekdo le nekaj malega ve o tem Mojem nauku, pa takoj ravna po tem, kar ve, bo že imel očitno od tega večjo in bolj živo korist kakor drugi, ki sicer govori o Meni in Mojem nauku nadvse spoštljivo, ne more pa se odločiti za ravnanje po njem. Kajti prvi bo, če se bo ravnal po tistem malo, kar je slišal, slišano v svoji duši oživil in drobnemu semenu bo kmalu sledila velika žetev iz živega duha, ki je nobena zla moč ne bo več mogla uničiti, drugi hvalilec in ohranjevalec Mojega nauka pa bo, duhovno sestradan, zbral skupaj tudi vse druge nauke in kljub temu umrl zaradi duhovne lakote. Me bo potem njegova duša onstran spoznala, če si ni tukaj s svojo dejavnostjo v vsej polnosti resnice prilastila resničnega duha Mojih besed?

3 Postavimo, da nekdo od Mojega nauka ne bi vedel nič več kot to, da naj ljubi Boga nadvse in svojega bližnjega kot samega sebe in bi povsem resno o tem razmišljal takole: 'Glej, to je dober nauk! Gotovo obstaja neko najvišje Božje bitje, in sodeč po vsem, kar je ustvarilo, mora biti nadvse dobro in modro, mora živeti in se gibati. Potemtakem je torej treba to nadvse dobro, modro in vsemogočno bitje bolj spoštovati, ceniti, častiti in ljubiti kakor vse drugo na svetu. Moj sočlovek je človek kakor jaz, in ga je Stvarnik postavil na ta svet z enakimi pravicami. Zato ga ne smem podcenjevati, temveč me razum celo sili, da mu izkazujem to, kar izkazujem sebi. Če ga podcenjujem, podcenjujem tudi sebe, ker sem tudi sam le človek in nič več. To priznam kot najvišje življenjsko pravilo in ga bom zato tudi dejavno in natančno upošteval!'

4 Ta človek zdaj to počne in skuša tudi svojo okolico pripraviti do tega, deloma s svojim zgledom, deloma s svojim povsem preprostim naukom, in tako spremeni svojo hišo v pravi zgled resničnih in bogu vdanih ljudi. Kaj pa so na kratko sadovi tega hvale vrednega podjetja? Ljudje živijo v miru. Nihče se ne povzdiguje nad

drugim. Razumni se v vsej potrpežljivosti resno in z vso ljubeznijo trudi, da bi nerazumnega vzgoji!, in ga opozarja na vse njemu znane čudeže v stvarstvu in se veseli, da je okreplil slabotnejšega.

5 Ker pa se vse to dogaja v dejanju, je tudi sprejeto v življenje duše; duša tako očitno postaja čedalje dejavnejša in življenjsko krepka."

123. Modrost kot posledica ljubezni

1 (Gospod:) "Kolikor dejavnejše je v duši, toliko svetlejše bo v njej; temeljni element duševnega življenja je namreč ogenj. Kolikor močnejše začne ta element delovati, toliko več svetlobe širi v sebi in iz sebe. Če torej duša postaja čedalje bolj življenjsko ognjevit, postaja tudi življenjsko svetlejša in jasnejša in iz te svoje povečane življenjske svetlobe začne odkrivati in razumeti vedno več notranjih življenjskih skrivnosti.

2 To globlje gledanje in razumevanje daje duši spet nov pogum, da Boga še veliko bolj vneto ljubi in Ga občuduje, in ta ljubezen je potem že prva iskra Božjega duha v duši; ta raste in se naglo množi in kratek čas nato postaneta duša in Božji duh popolnoma zlita in Božji duh potem vodi dušo v vso resnico in modrost.

3 Ko potem človek doseže vso modrost, kot sem vam zdaj več dni nenehno govoril in tudi pokazal, povejte, ali je morda k temu pripomoglo to, da je ta človek vsako teh Mojih vam izrečenih besed prejel od kljukice do kljukice natančno in nespremenjeno?! O ne! Do ušes mu ni prišlo nič drugega kakor obe postavi ljubezni; vse drugo je pridobil le z natančnim, vestnim in doslednim izpolnjevanjem!

4 Nekateri med vami se zdaj sami pri sebi, čeprav sem vam vendar to zadevo predstavil zelo otipljivo jasno, vprašujejo in govorijo: 'Le kako more resnično izpolnjevanje obeh zapovedi povzdigniti dušo do tolikšne modrostne višine?' In Jaz vam pravim: Zato ker je duša že od začetka tako urejena!

5 Le kako grozd dozori ter postane sladek in alkoholičen - čeprav je trta povsem preprosta naravna rastlina? To povzročita sončna svetloba in toplota. Zaradi svetlobe in toplote postajajo naravni duhovi v trti čedalje dejavnejši. S tem pa, ko postajajo čedalje dejavnejši in se nekako vedno bolj prizadevno med seboj trejo in preganjajo, postajajo v sebi tudi čedalje bolj ognjeni in svetleči. S tem, ko postajajo v sebi čedalje bolj ognjeni in svetleči, pa se očitno tudi povečuje njihova medsebojna posebna inteligenca; kolikor svetlejša postane njihova inteligenca, toliko bolj se spoznajo kot pripadniki istega reda in se začnejo sprijemati, urejati in združevati. Ko se to v polni meri zgodi, grozd tudi dozori in postane užiten.

6 Ko potem zberemo sok in ga shranimo v posodi, njegovi lepo urejeni naravni duhovi ne bodo več prenašali, da bi kakšno tuje telo, ki skriva v sebi naravne duhove povsem drugega reda, motilo sprejeto dobro ureditev urejenih naravnih duhov grozdnega soka. Brž ko se v moštu znajde kaj tujega, kar pripada drugemu redu, ta tako dolgo vre in kipi, dokler tujek ni odstranjen ali povsem sprejet v njegov red. Šele potem, ko se to zgodi, se prebudi duh notranje svetlobe in notranje toplote iz dobrega reda vseh naravnih duhov prečiščenega trtnega soka, in iz prej še zelo nečistega mošta nastane alkoholno močno in čisto vino.

7 V se to je torej učinek sonca, se pravi njegove svetlobe in toplote. In prav tako je s človekom in z njegovo dušo. Če izpolnjuje zakon najboljšega reda, ki ga je postavil Bog, lahko svojo dušo prestavi v čedalje večjo dejavnost in tako bo tudi v njej postalo v vseh njenih življenjskih območjih svetleje in življenjsko topleje. S tem bo

duša čedalje bolj svetlo in čisto spoznavala sebe in prav tako Božjo moč, ki čedalje bolj priteka vanjo in v njej tudi goji čedalje višje življenje.

8 Ko pa spozna to moč, spozna tudi Boga, od katerega ta moč izhaja. Ko pa mora to nujno spoznati, mora Boga tudi čedalje bolj ljubiti. S to ljubeznijo potem izloči vse tuje iz svojega čedalje čistejšega in popolnejšega življenjskega reda in postaja čedalje bolj eno z redom Božjega duha v sebi; kakor pa je to zlahka razumljivo in se mora zanesljivo zgoditi, tako je potem vendar tudi samoumevno, da mora takšna duša, povsem prežeta z Božjim duhom, pridobivati moč in krepko st in tako zanesljivo postane resnični otrok najvišjega Boga.

9 Ko takšna duša potem nekoč zapusti telo in prispe v veliko onstranstvo z najpopolnejšo zavestjo, bo gotovo tudi takoj spoznala Boga, ker je že tu postala eno z Njim in se Ga je v sebi polno in življenjsko jasno zavedala, in to iz oprijemljivega razloga, ker je večno najjasnejša zavest Božjega duha postala naj svetlejša in zedinjena zavest duše same."

124. O vsevednosti brez življenjskega dejanja

1 (Gospod:) "Če pa je to lahko zmeraj le tako in nikdar drugače, kako nesmiselna je tu videti vaša skrb za čisto ohranitev vam povedane besede! Le zelo malo od tega potrebuje človek, le najmanjše gorčično zrnce; ko ga položi v življenjsko prst svojega srca ter potem prizadevno in dejavno neguje, bo iz tega zraslo drevo, pod katerega vejami bodo prebivale tudi ptice nebes.

2 Mar farizeji nimajo Mojzesovih knjig in prerokov še povsem čistih, tako da ne manjka niti kljukica?! Toda kaj jim to koristi? Kljub temu so krvoločni volkovi, ki hodijo naokrog v ovčjih kožuhih, da bi naredili toliko več škode na miroljubnih ovčjih pašnikih!

3 In še tole vam povem: Vse zunanje, četudi še tako čisto, ubija; samo duh ima življenje in oživlja vse, kar prešinja. Zato boste tudi Moj nauk povzeli čisto na kratko in lahko, kolikor je ljudem na sploh potrebno. Kdor se bo ravnal po njem, bo v sebi prebudil duha iz Boga po meri svoje dejavnosti in šele ta bo potem oživil dušo v svetlobi in ognju vse resnice in jo popeljal v vso resnico in modrost iz Boga in duša bo v sebi in iz sebe najjasneje izkusila to in še neizrekljivo več, kot sem vam zdaj opisal.

4 Zamislite si, da bi vam hotel povsem analitično od največjega do najmanjšega prečudežno razkriti vse Svoje stvarstvo s tem, da bi poklical na tisoče Svojih angelov in jim zapovedal, naj vse bliskovito zapišejo, tako kot zmorejo oni. Prvič, bi potrebovali toliko belega pisarskega usnja, da še zdaleč ne bi imelo prostora v vsej lupinasti obli; drugič pa, ko bi bile vse neskončno mnoge kože drobno popisane, povejte, do kdaj bi končali prebiranje vseh teh spisov! Upam, da boste zdaj že začeli nekoliko spoznavati svojo nespamet!

5 Pojdite v Memfis, Tebe, Kamag in Aleksandrijo! Tam boste našli knjižnice, vse kar se da pristne in pravilne; toda zagotavljam vam, da jih v petsto letih ni sposoben prebrati noben človek! Resnična Metuzalemova starost bi bila potrebna za to, da bi le enkrat preleteli vse spise in znamenja! In kaj bi potem imel od tega tisti, ki bi se tako osupljivo močno potrudil? Končno bi že od dneva do dneva, nazadnje, ko bi bil že prav pošteno zmeden, celo od ure do ure in od minute do minute povsem pozabil prebrano in od vsega tega ne bi imel nobene koristi za življenje.

6 Vidite, kako vam hočem s tem Svojim naukom pokazati povsem drugačno pot,

po kateri lahko v najkrajšem času, če le hočete, dosežete vso nebeško modrost?!

7 Jaz sem ta pot, resnica in življenje. Kdor Me je resnično ljubeče sprejel v svojo dušo, toda ne samo zvesto po slišani besedi, temveč popolnoma v dejanju, k njemu bom zmeraj prišel v duhu in Se mu razodel in ga bom razsvetlil kot svetlo vzhajajoče sonce razsvetli prej temne zemeljske poljane.

8 Z *enim* notranje duhovnim pogledom bo do najglobljega temelja spoznal več kot z branjem v desetkrat sto tisoč letih, če bi bilo človeku dano, da bi tako dolgo živel.

9 Vi sami ste v teh več dneh, ki sem jih stalno učeč in delujoč preživel med vami, slišali in videli marsikaj in vaše duše so se zato zelo prebudile in v vaša srca so se naselili ljubezen, vera in polno zaupanje. Toda če bi ostalo samo pri tem, bi imeli še res zelo malo koristi za svoje duše in vaše spoznanje in vedenje bi ostala pri tem, kar imate zdaj.

10 Odslej se morate samodejno ravnati po Mojem nauku, in potem bodo postale vaše duše bolj žive in polne svetlobe in šele potem se bo Moj duh naselil v vaših dušah in vas vpeljal v vso modrost.

11 V tem je torej nova šola resničnega življenja in edino resničnega spoznanja Boga in samega sebe in zato se imenuje Moj nauk resnični evangelij (ev. - dobra, vesela novica), ker uči ljudi hoditi po edino pravi in resnični poti, da bi dosegli resnično, večno življenje in edino, resnično ljubezen in modrost iz Boga.

12 Nauk je sicer kratek, in ko bo zapisan v knjigo, ga bo lahko vsak, ki zna brati, prebral v nekaj urah. S samim še tako vnetim prebiranjem pa se bo vsak seznanil z Mojim naukom le površinsko - in predvsem to se mora tudi zgoditi.

13 To dejanje je namreč podobno nujnemu prvemu koraku pri potovanju; če hočem od tod potovati, recimo v Damask, pa ne naredim niti prvega koraka, je samoumevno, da tudi drugega ne morem narediti in potem še manj številne naslednje, ki naj bi Me tja pripeljali. Toda četudi naredim prvi korak še tako trdno in nato morda še tudi drugega, tretjega in četrtega, Mi to ne koristi, če bi potem obstal in bi se Mi zdelo prenaporno korakati naprej tako dolgo, dokler ne bi prišel do Damaska.

14 Zdaj sem vam najjasneje pokazal, kaj morate storiti, da boste resnično dosegli večno življenje in vso njegovo pravičnost. Ravnajte torej po tem in na vas se bo v polnosti izpolnila Moja obljuba; kajti od mnogega, kar sem vam doslej razodel, je za vaše življenje gotovo največje in najpomembnejše to, kar sem vam povedal in razodel zdaj.

15 Pokazal in razodel sem vam veliko čudežev Svojih stvaritev in vi ste se od Mene nadvse veliko naučili; toda zdaj veste samo to, kar ste slišali in videli. Več od tega pa kljub temu ne. Toda z zdajšnjim razodetjem sem vam natančno in nazorno pokazal, kaj morate vi in vsak drug storiti, da bi bili zmožni brezmejno samostojno gledati vse čudeže neskončno velikega Božjega stvarstva, ki ne bo nikoli minilo, temveč bo večno obstajalo."

125. Nujnost samoizpraševanja

1 (Gospod:) "Torej se le nadvse pridno ravnajte po tem; zelo se potrudite in se sprašujte, ali niste česa opustili, da vam nazadnje ne bi bilo treba reči: 'Zdaj, glej, sem kar deset ali dvajset let delal vse, kar mi je predpisoval novi nauk, pa sem kljub temu še zmeraj na istem mestu, še vedno ne čutim v sebi posebnega razsvetljenja in tudi od tako imenovanega večnega življenja občutim v sebi še zmeraj silno malo. Le

kaj še manjka?'

2 Zato pa vam rečem: Skrbno se preskušajte, ali se ni prikradla v vaše srce še kakšna močna svetna koristoljubna misel, ali ni vašega srca in z njim tudi vaše duše občasno priprl napuh, pretirana varčnost - najmlajša sestra skoposti -, častihlepje, obsojanje, želja imeti vedno prav, meseno poželenje in še več podobnega! Dokler je pri enem ali drugem tako, ne bo dosegel obljube, se pravi njene polne izpolnitve v sebi.

3 Le opazujte mošt in čisto, opojno vino v sodu ali mehu! Dokler so v moštu grobe in tuje sestavine, bo vrel in se ne bo sčistil, ko pa bodo vsi ti delci odstranjeni, se vino v sodu čedalje bolj umirja, mošt se zbistri in postane čisto vino z vso svojo opojnostjo.

4 Marsikomu pogosto sploh ne bo manjkalo veliko do polne posesti Božjega kraljestva v duši, a si ga kljub temu ne bo prilastil, ker sam sebe premalo preiskuje in ne pazi na to, kaj se drži njegove duše še zemeljskega. Ko pa se bo skrbneje opazoval, bo kmalu moral priznati, da je še zelo občutljiv in ga prav hitro užali kakšna malenkost.

5 'Ali,' pravi nekdo, 'človek sploh ne bi smel imeti občutka za čast?' O da, pravim Jaz, človek vsekakor lahko ima občutek za čast, toda ta mora biti najžlahtnejše vrste! Če te je kakšen še duhovno slaboten človek užalil, ne bodi zaradi tega nanj jezen, temveč pojdi k njemu in mu reci: 'Prijetelj, z ničimer me ne moreš užaliti, ker ljubim tebe in vse ljudi! Tiste, ki me preklinjajo, blagoslavljam, in tistim, ki mi delajo zlo, delam po vseh svojih močeh le dobro! Ni pa lepo, da človek žali drugega človeka; zato v prihodnje to opusti v svoje dobro! Kajti v svoji naraščajoči želji po žaljenju bi lahko naletel na nekoga, ki bi ti to zelo zameril in bi ti potem lahko pripravil velike in gotovo zelo neljube neprijetnosti, in ti bi moral potem le samemu sebi pripisati, da so te doletele neprijetnosti!'

6 Če boste z nekom, ki vas je užalil, brez najmanjše zamere v srcu tako govorili, ste povsem opravičili žlahtni in božanski čut za čast v svojem srcu. Brž ko pa zaradi tega v sebi opazite še kakšno majhno zamero in boste do tega človeka ostri in neprijazni, je to še posledica majhnega napuha, ki se skriva v vaši duši, in že zadošča, da se vaša duša še dolgo ne bo mogla združiti z Mojim svetlobnim duhom.

7 Recimo, da koga izmed vas večkrat nagovarja isti revež za obilnejšo miloščino. Vi seveda imate dovolj in bi lahko revežu dali še tisočkrat toliko, kot ste mu že dali; toda ostro se vas dotakne njegova nesramnost in mu pokažete vrata z napotkom, naj ne prihaja tako pogosto in naj ne misli, da mu boste zmeraj, ko mu bo prišlo na misel, dali miloščino!

8 Vidite, to je za svetnega človeka povsem razumen govor in takšna majhna zavrnitev berača pravilna; toda tisti, ki tako srečuje reveža, še zdaleč ni zrel za Moje kraljestvo, saj Jaz pošiljam Svoje sonce, da vsak dan vzhaja in sije na dobre in hudobne ljudi in v korist vsega stvarstva.

9 Isti žarek, ki poveljuje pozlačene palače kraljev in v trti čisti, zori in zelo osladi najžlahtnejšega vseh sokov, sije tudi nad mlakužami in kloakami in se ne jezi nad kvakanjem žab in čvrčanjem škržatov. Takšna hladna zadržanost ima v ozadju še nekaj pustega, puščoba in preveč gospodarna varčnost pa nista ravno zelo daleč od lakomnosti, in kalita življenjski mošt duše; in dokler je še kar naprej tako, iz duše ne *bo* nastalo čisto in opojno življenjsko vino.

10 Kdor pa kot premožen najde v dajanju veliko veselje in revežu niti ne da vedeti, da mu je že večkrat izročil majhen dar, ta je potem glede tega že sposoben preiti v

Moje kraljestvo, če seveda nima na svoji duši nobene druge majhne napake.

11 Zato sem vam rekel, da se zmeraj v vsem natančno preiskujete in se dvignite na takšno življenjsko stališče, na katerem v sebi jasno in živo začutite, da ste rešeni vseh zemeljskih balastnih snovi."

126. Ljubezen do bližnjega kot uravnava varčnosti

1 (Gospod:) "'Da,' pravi spet nekdo od vas sam pri sebi, 's samoizpraševanjem res ni nič narobe, toda kako zmeraj najti pravo mero čistega čustva in čiste vesti? Človek od zibelke raste v čutenju ljudskih šeg in navad in se mu zdi prav vse, kar počne v skladu s takšnim čutenjem; seveda, če bi ravnal v nasprotju z njim, bi mislil, da je grešil.'

2 Recimo, da bi bila pri nekem ljudstvu varčnost priporočena in cenjena poglobljena navada in bi se glasila: 'Kdor v mladosti in moški dobi varčuje, v starosti ne sme trpeti pomanjkanja, in kdor ne dela in ne varčuje, naj tudi ne je!'

3 Moji ljubi prijatelji! Ta vsekakor hvalevredna pravila so Mi prav dobro znana. Naj obstajajo in ohranjati jih je treba povsod, kjer ljudstvo živi skupaj v občinah, toda zmeraj v življenjsko najplemenitejšem pomenu. Da pa obstajajo v človeških družbah le v takšnem pomenu in niso nikoli preveč ali premalo poudarjena, jim je treba dodati trajno in zelo zanesljivo uravnava. Kaj pa naj bi bila ta uravnava? Nič in nihče drug kot edino resnična in čista ljubezen do bližnjega, katere razumno najvišje načelo mora biti v tem, da bližnjemu od srca želimo in naredimo vse tisto, kar lahko naravno razumno in po vesti želimo in hočemo, da bi drugi naredili ali izkazali tudi nam.

4 Kdor *to* načelo prav premisli, *bo* iz tega kmalu spoznal, da *bo* bolj kot katero koli drugo vse ljudi spodbudilo k pridnosti in tudi k resnični in življenjsko žlahtni varčnosti; kajti če mi je neprijetno, da ob moji strani, ko delam, drugi lenari, tudi jaz ob njegovi strani ne smem len ti! .

5 Če *bo to* vsak delal iz resnične, življenjsko žlahtne ljubezni do bližnjega, *bo* v skupnosti kmalu zelo malo takih, ki bi jih lahko imenovali 'reveži' . Razen hromih, bolnih, slepih, gluhih in gobavih jih bo le še malo, ki bi bili v breme skupnosti; te pa je seveda treba ustrezljivo negovati z veselimi srcem.

6 Potem *bo* v skupnosti eden ali tudi več učiteljev, ki nimajo časa, da bi se preživljali z delom svojih rok. Te naj občina preskrbi tako, da jim ne bo treba časa, ki je določen za pouk vaših otrok in vas samih, zapravljati s poljskim delom! To je tudi dejanje posebne ljubezni do bližnjega, ki ima veliko vrednost. Tistega, ki vas nadvse prizadevno oskrbuje z duhovnimi in s tem najresničnejšimi življenjskimi zakladi, ne smete pustiti, da bi telesno trpel pomanjkanje.

7 Toda kdor ima od Mene to milost in je v Mojem imenu poklican ljudem za učitelja, naj premisli, da sem mu to milost podelil *zastonj* in si zato ne sme pustiti plačevati za njeno razširjanje. Pravi učitelj *bo to*, kar je od Mene *zastonj* prejel, tudi *zastonj* izročal drugim. Toda udeleženci naj potem učitelja, ki sem ga poslal k njim, po svojem nagibu iz resnične ljubezni do Mene sprejmejo z vso ljubeznijo in naj nikakor ne dopustijo, da bi trpel pomanjkanje. Saj je vendar samoumevno, da *bo to*, kar delajo Mojemu poslancu, sprejeto tako, kot da bi to storili Meni!

8 Toda kar delajo, naj zmeraj delajo z največjim veseljem, da učiteljevo srce ne, *bo* postalo žalostno zaradi trdote srca članov skupnosti in *bo* z veselimi srcem gledal, kako Moja beseda iz njegovih ust takoj rojeva najžlahtnejše sadove resničnega,

notranjega življenja.

9 Zdaj vidite, da je resnična, žlahtna in - rečem - razumna ljubezen do bližnjega za to zemeljsko življenje najzanesljivejša vizirna palica za ugotavljanje, ali in kako čisto je v duši. Zato jo uporabljajte pred vsem drugim in kmalu boste v sebi želi blagoslovljene sadove za žitnice večnega življenja v svetlobi Mojega duha! - Matael, kaj meniš zdaj o ohranjanju čistosti tega Mojega nauka, ki sem vam ga podal? Ali ga bo moč ohraniti čistega vsem ljudem do konca časov ali ne?"

10 Matael reče, ves ganjen od resničnosti Mojih besed: "Gospod, le kratek počitek in tudi z besedami se Ti želim zahvaliti za to silno pomembno osvetlitev in zavrnitev vseh mojih pomislekov! Da, to hvalo moramo glasno izgovoriti! Toda zdaj je moje srce še preveč ganjeno in skesano, zato le kratek oddih moji duši, o Gospod, Ti večno najmodrejši!"

127. Ljubezen kot najresničnejše bogočastje. Gospodove prilike o zemlji in o sajenju

1 Čez nekaj časa se je naš Matael spet zbral in Mi hotel začeti deklamirati res veličastno ditirambično hvalnico.

2 Jaz pa sem mu rekel: "Prijatelj, kar hočeš tu povedati javno, že dolgo vnaprej vem od alfe do omega, zato lahko to opustiš! Nisem prijatelj takšnih veličastnih hvalospevov. Najprijetnejši hvalospev je Zame ta, da Me resnično ljubiš iz vsega srca.

3 Ko boš pri svojem ljudstvu, lahko navdušeno govoriš o Meni in Jaz ti bom povrnil z vsakovrstnimi milostnimi darovi za srce, dušo in duha; toda tu pred Mojim obličjem to res ni potrebno, saj Me vsi tu navzoči prav tako dobro poznajo kakor ti in Me tudi častijo povsem enako kakor ti.

4 Verjemi, kaj bolj vzvišenega in Boga vrednejšega, kot so Davidovi psalmi in Salomonova Visoka pesem, se od Noeta na zemlji ni zapisalo in pelo. Toda zaradi tega Mi David in Salomon nista postala dražja in všečnejša! Salomon je nazadnje celo sam zapravljal vso Mojo milost in Davida njegovi psalmi niso naredili za moža po Božjem srcu, ampak samo to, da je Mojo voljo spoznal in prostovoljno po njej ravnal. Šele s tem, da je to storil, so tudi njegovi psalmi dobili pri Meni neko vrednost. Vidiš torej, kaj je pri Meni res nekaj vredno. Delaj torej to in s tem Me boš najbolj častil v Moje resnično veselje in v resnično korist svoje duše!

5 Zdaj pa mora priti sem moj Roklus; vidim namreč, da mu še nekaj leži na srcu in bi rad o tem natančnejšo razlago, in to naj tudi dobi. Roklus, pridi bliže k Meni, s teboj se moram še marsikaj pogovoriti!"

6 Ko je Roklus zaslišal ta klic, je pohitel k Meni in rekel: "Gospod in Mojster, tu že najuslužneje stoji pred Teboj Tvoj poslednji in najnekoristnejši hlapec! Zapovej, o Gospod, in jaz bom to takoj najnatančneje izpolnil. Tvoje prejšnje besede sem namreč natančno slišal, jih v ognju ljubezni svojega srca preveril in v njih spoznal kot naravno resnično vse, kar si Ti, o Gospod, učil ter nadvse primerno in jasno razložil. Vedenje in spoznanje mora seveda biti prvo, - toda takoj nato pride ravnanje po tem; kajti vse vedenje in spoznanje nima brez ravnanja nobene vrednosti! O tem sem zdaj tako trdno prepričan, da me vsi modreci sveta ne bi mogli niti za las prepričati o čem drugem. Zato le ukaži, o Gospod, in kar najhitreje se bom lotil dela!"

7 "Da, da," rečem Jaz, "res imamo pred seboj veliko delo in delavcev je še malo!

Žetev bi bila lahko velika, setve so dozorele, toda žanjcev in pobiralcev klasja je le malo. Zato je skrajni čas, da se lotimo dela, da bo pšenično zrnje spravljeno v Moje žitnice, preden pridejo viharji ter stolčejo in raztresejo žlahtno zrno življenja in potem pridejo ptice ter z njim potešijo hudo lakoto.

8 Še vedno stoji na Libanonu marsikatera cedra, pod katere vejami je nekoč molil Samuel. Tedaj so bila ta drevesa še mladenke, polne moči in bujne, in divje razbesneli viharji so zaman skušali ob njih ohladiti svojo nejevoljo. Vendar s starostjo postane krhka in kite njenega zbledelga življenja trhle! Zato imajo stare libanonske cedre tu in tam v nekaterih vejah še moč in s svojim zdravim delom še kljubujejo marsikateremu viharju; toda več kot dve tretjini vej je že odpadlo in še te, ki so ostale - komaj tretjina - so le do polovice zdrave in dajejo zasilno zatočišče in slabo zavetje pred viharji, ki so doma na Libanonu, le še opicam. Zdaj moraš požeti prezrelo žetev in kot uvideven gozdar Libanon znova zasaditi z mladimi cedrami; toda kako to narediti, da bi končal pred časom velikih viharjev? - Me razumeš, prijatelj Moj?"

9 Roklus ostrmi in reče: "Gospod, da si tokrat govoril čisto grško, sem seveda razumel; toda o pravem pomenu Tvojih besed niti zloga! Le kje na vsej zemlji imaš, o Gospod, polje, ki je polno zrele pšenice, ki bi jo bilo treba požeti? Povej mi zanj in že jutri bo tam prizadevno hitelo tisoč žanjcev in pobiralcev klasja in prihajajoči viharji bodo potem lahko pihali čez suho strnišče!"

10 In kaj nam mar s cedrami že zelo obubožani Libanon? Tisti, ki ga posedujejo, naj skrbijo, kako ga bodo znova pogozdili, in množica opic lahko še dovolj dolgo poskakuje po debelih in še zelo močnih vejah in vejicah starih Samuelovih, Davidovih in Salomonovih zavarovanih in semenskih cedrah! Menim, da bi že bilo boljše, da bi se prej čim bolj potrudili za resnično kulturo ljudi in pustili Libanon pri miru. Tvoje polje, ki ga imaš v lasti ali morda le v najemu nekje pri Nazaretu, takoj prevzamem jaz in jutri zvečer na širnem polju ne bo niti bi1ke več, ki bi ostala prepuščena prihajajočemu viharju! Zato le zapovej, o Gospod, in v nekaj urah bom takoj in zlahka razgibal šest tisoč rok."

128. Duhovni pomen obeh prilik

1 Jaz rečem: "Prijatelj Moj, glej, ptice imajo svoja gnezda in lisice svoje br1oge; Jaz pa, zdaj kot Sin človekov, nimam na tej zemlji niti kamna, ki bi si ga lahko kot svetno zakonito lastnega položil pod glavo, - kaj šele s pšenico posejano zemeljsko polje, ki bi zdaj potrebovalo žanjce!"

2 'Polje', o katerem govorim, je ta svet, in zrela 'pšenica' na njem so ljudje, in 'žanjci' so tisti, ki jih imenujem Moji učenci. Ti naj grede po vsem svetu ter spreobrnejo ljudi in spravijo na pravo pot vse, ki hodijo po napačnih in zmotnih poteh in s trikrat zavezanimi očmi iščejo varen azil, pa ga ne morejo najti.

3 'Zreli' so, ker se je v njih prebudilo in oživelo hrepenenje po višjem cilju. Vsi iščejo živ, z blaženostjo ovenčan mir - toda po blodnih poteh - in tako kljub svojemu iskanju ne dosežejo nič drugega kot na koncu telesno smrt; po njej proti onstranstvu je pri vsakem najgloblja noč.

4 Dokler človek v sebi ne čuti te potrebe, temveč kakor žival živi brez skrbi, v kaj bo prešla njegova življenjska sfera, ter živi in je kakor polip na morskem dnu, še ni zrel za višje razodetje; toda ljudje, kakršnih je zdaj nadvse veliko celo med pogani, na skoraj tretjini obljudene zemlje, ki iščejo marsikaj, hlepijo po četudi sanjani

blaženosti, pogosto zagrebli v vsakovrstne strasti, so za višje gledanje, za resnico, torej za Moje kraljestvo zrela 'žetev' in potrebnih je veliko žanjcev, učiteljev iz Moje šole, opremljenih z vso ljubeznijo, potrpežljivostjo, krotkostjo, modrostjo in močjo.

5 In glej, takšnih je zdaj še malo; poleg vas ni nikogar več, razen zamorcev, ki so bili tu in so si odnesli za svoj rod potrebno svetlobo in bodo z njo tudi dobro delovali v svoji deželi! Zato vi redki odslej ne smete stati križemrok, temveč morate delati brez premora in počitka, da se bo neprenehoma množilo število žanjcev na velikem življenjskem polju Moje žetve! - To je, kar sem ti hotel s tem povedati, ko sem prej govoril o mojem polju, zrelem žitu in za žetev premajhnem številu žanjcev.

6 Stari 'Libanon' s svojimi cedrami pa predstavlja Pismo od Mojzesa do teh časov. Ta sicer še obstaja, toda vse njegove podobe so ostarele in trhle kakor prej tako čudovite cedre, iz katerih je bil, zlasti v notranjosti, narejen stari jeruzalemski tempelj; iz njihovega lesa pa je bila že davno prej narejena tudi čudežna barka zaveze.

7 'Cedre' torej označujejo besede in zakone v Pismu. Nekoč, ko so bile cedre na Libanonu še mlade in močne, so ljudem veliko koristile in sodnik Samuel je res lahko molil pod njihovimi vejami. Toda človeški zemeljski pohlep po dobičku je lepi Libanon skoraj povsem izsekal, in namesto starih in zdravih ceder je še prekmalu zraslo le divje grmovje in celo stare, še preostale cedre s svojimi mnogimi trhlimi vejami rabijo zdaj bolj opicam kot ljudem za varstvo in dobiček, - toda to seveda le kot po naključju; opica namreč ne more prepoznati vrednosti cedre in je zato tudi ne more ceniti in naprej smotrno uporabljati.

8 In tako se zdaj godi staremu Pismu in prerokom. Staro knjigo častijo na oltarju in jo molijo kot božanstvo tako neumno in slepo, da gredo lasje pokonci, in se sploh ne zmenijo za vsebino, še manj in redkeje pa po njej ravnajo. Takšen človek (farizej) je povsem podoben opici, ki živahno skače po debelih vejah in tistega, ki bi jo hotel pregnati od tam, takoj obmetava z naj debelejšimi krepeli in ga prisili k begu, ker je opica pač opica in dragoceno drevo uporablja v povsem drug namen, kot ga je po naravi treba iskati in najti v drevesu.

9 In tako Pismo ljudem ni nič več kot opicam trhla cedra in ves Libanon je zdaj bohotno poraščen z vsakovrstnim divjim in pogosto strupenim grmičevjem. To je podobno pogubnim in nadvse slabim človeškim pravilom, ki so nadomestila Božje zakone, in je podobno tudi lepo in okusno okrašenim grobovom prerokov, ki so notri polni smrti, trohnobe in odvratnega smradu, v knjigah zapisane žive besede prerokov pa ne upoštevajo tam, kjer bi jo morali upoštevati. Molijo jo kot svetinjo in tistemu, ki se nevreden dotakne knjige prerokov, roke do krvi natrejo s soljo; da pa bi si besede prerokov vzeli k srcu in se po njih ravnali, - o, o tem ni nikjer videti niti sledu! Kaj je torej potem tako imenovano Pismo? Nič drugega kot z divjim grmičevjem preraščen Libanon, zdaj prebivališče opic in ne več ljudi, ki bi jih bilo mogoče navdušiti za Božjega duha!

10 Sčasoma se bo lahko tudi z naukom, ki ga zdaj dajem, zgodilo tako, da ga bodo kot sveto relikvijo molili kot malika ter se lahkomišlno in z mirno vestjo ne bodo več brigali za notranji pomen in duha ravno tega Mojega nauka, ampak se bodo ravnali po človeških pravilih in bodo govorili: 'Kaj sploh potrebujemo še več?'

11 Toda potem bo tudi prišla tista velika stiska, o kateri je, stoječ na svetem kraju, prerokoval prerok Danijel, ko je rekel: 'V tistem času pa bo stiska med ljudmi, kakršne ni bilo od začetka sveta!' - Menim, da si zdaj razumel Moji dve prejšnji podobi!"

129. Duhovna zrelost Gospodovih žanjcev

1 Roklus reče: "Da Gospod, zdaj *razumem* na las; toda to razumevanje mi povzroča otožen občutek! Čeprav imaš Ti, o Gospod, za zdaj še premalo žanjcev, imaš pa gotovo še množico Rafaelov v ozadju. Leti bi vendar lahko v Rafaelovi podobi stopili k ljudem in jih takoj tako spreobrnili, kot je Rafael tudi mene korenito spreobrnil od mojega ateizma in vsa zadeva bi bila po vsej zemlji opravljena v nekaj urah! Saj sem tudi jaz človek in mi ta način poučevanja ni niti najmanj škodil; torej bo tudi vsem drugim ljudem škodoval prav tako malo ali morda še manj."

2 Jaz rečem: "Prav dobro, prijatelj Moj, to se bo od zdaj naprej dogajalo zelo pogosto, toda le ljudem s tvojimi spoznanji in s tvojim povsem treznim čutom za pravičnost. Le da takšnih ljudi ni ravno veliko na zemlji. Najčistejši in najboljši z vse zemlje so zdaj vsi skupaj tu; Jaz sem namreč hotel tako, da naj se vsi od blizu in daleč zberejo tu okrog Mene.

3 Jaz sam sem že veliko prej predvidel in usmerjal vse njihove okoliščine tako, da so zaradi njih prav v tem času morali priti sem, da bi jih poučil Jaz sam in po Mojih angelih. Tako kot ti, so tudi vsi sprejeli pouk *linea recta (naravnost)* iz nebes; toda to so že tudi vsi skupaj zbrani!

4 Za vse druge pa ta najvišji in duhovno najbolj prisilni način poučevanja sploh ne bi bil primeren in bi jim očitno bolj škodoval kot koristil, ker bi morali v vse to, kar tu učimo, verovati kot v nujno posledico čudežev, ki so se tukaj zgodili, s čimer bi bilo za vedno ali vsaj za zelo dolgo konec svobodnega spoznanja in svobodne volje. Pri vas te skrbi ni, ker imate v prav mnogih stvareh zelo utemeljeno spoznanje in nadvse veliko izkušnjo.

5 Povej, ali te je en sam čudež zares zmede!! Ob lastnem čudodelništvu si izhajal iz temelja, da na vsem svetu ne more biti nobenega nadnaravnega čudeža; obstajali pa naj bi ljudje, ki so s svojimi talenti in sposobnostmi prisluhnili marsikateri naravni sili, jo potem sami udeležili in tako druge človeške ovce nujno skrajno presenetili, ker ti sploh ne morejo imeti niti najmanjšega pojma, kako se lahko čudež, ki so ga videli, zgodi s povsem naravnimi silami.

6 Za človeka, kakršen si ti, ni noben čudež zavezujoč; kmalu bo namreč začel skrivaj poizvedovati in govoriti: '*Cur, quomodo, quando, quibus auxiliis?*' ('*Zakaj, kako, kdaj, s kakšnimi pripomočki?*'), kot je bilo to tudi pri tebi. Nad nenadno postavitvijo povsem nove hiše, vrta, pristanišča in petih ladij se sploh nisi posebno začudil; saj si vendar v Indiji spoznal maga, ki je na mig pričaral kar cele pokrajine: Zakaj ne bi bil tukaj nekdo, ki naj bi na mig postavil vrt s hišo in pristanišče z ladjami?!

7 Rafael je imel opraviti s teboj, da te je poučil o možnem boljšem; toda s tem vendar še nisi bil povsem zadovoljen, ampak si takoj začel raziskovati naprej in Rafael ti je moral odkriti ves duhovni temelj, kakor si je mogoče zamisliti takšno dejanje po čisto duhovni poti volje. To ste potem ti in vsi, ki so tu navzoči, videli do najbolj notranjega temelja in s tem si bil gotovo zadovoljen; sicer ne bi skoraj ob vsaki razlagi pripomnil: 'To mi je zdaj oprijemljivo jasno!' In kar si zagotavljal, ti je tudi bilo jasno; kajti z nejasnostjo in misterijem se nisi nikoli zadovoljil! In glej, tako kot ti, tudi precej številni tu; nihče ni bil zadovoljen s tem, da bi videl le morsko gladino, ampak so hoteli tudi izvedeti, kaj se skriva na globokem morskem dnu!

8 In tako je prav, kajti le takšni ljudje, ki imajo že nadvse prebujen in razsvetljen

razum, lahko dojamejo in razumejo takšno globlje življenjsko razodetje in pri tem vendarle ostanejo svobodni v svojem spoznanju in hotenju, in le takšne ljudi lahko tudi uporabim kot resnične žanjce na velikem polju Svoje človeške setve. Toda preštej jih sam in za veliko zemljo jih resnično ne boš naštel preveč!

9 Ko pravim, da je žetev zrela in velika, žanjcev pa je zelo malo, boš že tudi ti zlahka spoznal vzrok za to. Za vas sposobne tudi nisem nič zadržal v ozadju in sem vam pokazal in razkril vso neskončno st in večnost v njunih poglavitnih potezah, tako daleč in tako globoko, kot je le bilo mogoče za vaše ne posebno ostro razumne pojme, in sem vam tudi do oprijemljivosti jasno pokazal, kaj vse vam bo šele pozneje razkril Moj duh v vas.

10 V se to pa sem mogel, kot sem rekel, pokazati samo vam, sicer pa nobenemu človeku več na vsej zemlji, ker nimajo za to potrebne zmožnosti presojanja brez predsodkov in je še dolgo ne bodo imeli, ker so po eni strani še preveč odvisni od najrazličnejšega praznoverja in po drugi strani rijejo pregloboko v najbolj sebičnih in umazanih interesih posvetnega dobička, in ker zaradi tega, prvič, sploh ne čutijo potrebe po vseh še tako čistih duhovnih pojavih, in jim, drugič, ti predstavljajo le nekaj za življenje povsem nepotrebne in večinoma tudi le nekaj zelo nadležnega, kar jih ovira pri svobodnem početju.

11 Hočeš morda k njim poslati angela Rafaela?! Povem ti, ena in druga vrsta ljudi za takšne izredne pojave, prvič, nima nobene sposobnosti, drugič, nobenega smisla, in tretjič, bi jim kaj takega veliko bolj škodilo kot koristilo!

12 Praznoverni ter slepo lahkoverni bi vse to seveda še prehitro verjeli, in bi upodobili Mene in Rafaela in nazadnje celo tudi vas kot Moje prijatelje, nam postavili templje in nas potem častili in molili tako kot svoje malike. Resnično umazani svetni ljudje pa bi nas preganjali kot sleparje in delomrzneže, in če bi jih začeli obdelovati z Božjo oblastjo in močjo, nam kljub temu ne bi prisluhnili, ampak bi nas kot po njihovem mnenju človeški družbi zelo škodljive sovražnike poskušali pobiti in iztrebiti, kar se bo končno zgodilo še Meni samemu.

13 Iz tega zlahka uvidiš, koliko primernih žanjcev štejemo na ljubi, veliki zemlji! Le kaj naj storimo drugega, kot da sami poprimemo za delo in trdo delamo, dokler jasna dnevna svetloba to dopušča; ko nastane temna noč, nihče ne bo mogel zlahka delati. Zato smo vsi skupaj že tu in se bomo danes kmalu po sončnem vzhodu lotili tega velikega dela."

130. Gospodovi poučni namigi za širjenje evangelija

1 (Gospod:) "Nikakor tudi nočemo vnaprej glasno govoriti in trditi: 'Tako in tako bo šlo!'; če naj veliko delo uspe, se ne smem niti Jaz ostro ozreti v daljno prihodnost, da med Mene in ljudi, ki sem jih ustvaril, ne bi stopilo nič, kar bi lahko vplivalo na njihovo svobodno voljo.

2 Kar zadeva nas imamo samo to nalogo, da poučimo ljudi o polnem prihodu Božjega kraljestva, o čisti ljubezni in resnici, in le če je nujno, dodajmo kakšen majhen čudež, ki pa se mora vedno izkazati kot dobro delo, nikoli pa kot kazen ali celo togotno maščevanje - niti tedaj ne, če bi nas slepi in zato tudi zelo nevhvaležni ljudje kar najbolj onesrečili. Kdor izmed vas bi to storil, bi namesto dobrega povzročil le zlo in Jaz bi ga moral prikrajšati za Svojo milost in se nazadnje z jeznim očesom ozreti nanj.

3 Ta Moj nauk moramo dati ljudem in ljudstvom po vsem svetu brez vsakršne

zunanje in še manj notranje prisile; čudeže smete delati le tam, kjer ljudje verujejo živo, s trdnim prepričanjem in z vsem srcem, brez zunanjega dvoma in imajo tudi sicer veliko izkušenj in veliko znanja o, različnih stvareh.

4 Čudeži se ne smejo dogajati med lahkovernimi in praznovernimi ljudmi, ker bi jih takoj oropali vsake iskricе njihove že tako slabotne svobodne volje! In tedaj jim ta Moj novi nauk iz nebes ne bi nič bolj koristil kot njihovo staro praznoverje, ker bi takoj začeli besedam iz nebes pripisovati poseben, božansko-magični učinek, dopustili bi, da bi nanje vplivale; v vseh stvareh in položajih bi postali pasivni ter se prenehali ravnati po nauku.

5 Da, nazadnje bi postali prav tako leni, kot so dandanes mnogi premožni Judje, ki so celo preleni, da bi sami molili k Bogu, ampak plačujejo farizeje in tudi druge ljudi, da zanje molijo, ker imajo sami za to premalo časa in bi bilo zanje tudi preveč neudobno, da bi sami mrmrali veliko komolcev dolge molitve.

6 Ko pa bi se s tem Mojim naukom zgodilo kaj takega, tedaj seveda ne more biti več daleč splošna sodba kot v Noetovih časih, ki bo vse znova povrnila v stanje resnice.

7 Zato učite vse ljudi najčistejšo resnico in neznansko daleč pustite vse mistično in čudodelno-magično, sicer bo vse zelo zgrešeno! Če namreč človek preide iz dejavnosti svoje svobodne volje v nekakšno pobožno lenobo, preneha biti človek in postane manj dostojanstven kot žival; podoben je gluhemu in divjemu grmovju, ki pod zunanjim vplivom sončne svetlobe in toplote le nerodovitno životari kot divjak in skoraj ni več sposoben samostojno delovati.

8 Pri takšnih ljudeh se potem tudi ljubezen ohladi in revni bližnji jim nazadnje postane nadležna muha, ki jih moti v njihovem udobnem posvetnem dremežu. Glede ljubezni do Boga pa je tako, da potem zanjo plačujejo vsakovrstne daritve in molitve. O povej, kako je potem pri takšnih ljudeh z Božjim kraljestvom v njihovem srcu?! Ne pravim, da bo stanje, kakršno je nastalo pri farizejih in Judih, nujno nastalo tudi pri poznejših udeležencih tega Mojega nauka; lahko pa bo nastalo, in to v ne preveč oddaljeni prihodnosti, če ne boste vi, raznašalci tega nauka, dovolj modro delovali.

9 Saj vas vendar tudi Jaz nimam za obvezne, temveč za do konca *svobodne* oznanjevalce Božjega kraljestva na zemlji. Od Mene boste sicer zmeraj dobili navodilo, kaj morate tu ali tam govoriti, ampak to ne bo nikoli prisila volje, saj ste vendar predvsem tudi Moji ljubi in zdaj povsem prvi otročiči!

10 Niti vam niti komu drugemu ne bom nikoli vsiljeval Svoje volje po Svoji modrosti, ampak jo le oznanjal z besedami in nasvetom; vi pa si jo morate potem s svojo voljo in z dejanjem šele prisvojiti, in sicer z vsakovrstnim samozatajevanjem različnih stvari tega sveta.

11 Saj zdaj vendar tudi veste, da ves svet in njegova raznolika materija obstajata zaradi duha, nikakor pa ne duh zaradi materije; in tako bi bilo od vas tudi več kot neumno, če bi se kot že nad polovico poduhovljeni ljudje, raje odločili za materijo. Toda Jaz vas nikakor ne bom kakor koli prisilil k dokončni odločitvi za duha; vsaka prisila namreč je in ostane povsem zasebna človekova stvar, ker je prav od tega odvisno njegovo večno življenje.

12 Nikomur pa niti najmanj ne koristita vednost in še tako trdna vera sama, ampak le ravnanje po tem! Zato tudi ljudi, ki bodo v prihodnje po vas spoznali resnico iz Mene, spodbujajte predvsem k dejavnosti po njej; kajti brez tega bi se v nauku vsebovane obljube lahko izpolnile prav tako malo, kot človek gotovo nikoli ne bo prišel v Damask - četudi bi pot do tja še tako poznal in tudi najtrdneje in

najprepričljiveje veroval, da vodi pot, ki jo dobro pozna, naravnost v Damask, če nikoli ne bo hotel narediti nobenega koraka po njej, ali četudi se večkrat nameni, da bo v resnici začel potovati, toda ker je zadržan zaradi vsakovrstnih majhnih opravkov, nikoli ne odpotuje v Damask."

131 Ravnanje po nauku in Božje obljube. O ceremonialni službi

1 (Gospod:) "Pri svojih prihodnjih učencih morate torej paziti predvsem na to, da ne bodo postali zgolj poslušalci in verniki novega nauka, ampak tudi njegovi najbolj vneti izpolnjevalci, ki so nauk sprejeli kot prepričljivo resničnega; ta nauk se bo povsem uresničil v vsakem človeku šele tedaj, ko bo človek začel na sebi čutiti tudi uresničevanje obljub, ki jih vsebuje, in si bo potem lahko rekel: 'Da, ta nauk je resnično od Boga, ker se pri meni po resničnem upoštevanju tega nauka začenjajo v dejanju in resnici druga za drugo uresničevati obljube, ki jih vsebuje.

2 Ko je prišel nekdo tako daleč, je že zmagal in z njim tudi Moj nauk in postal zgled številnim drugim, ki še preskušajo, niso pa še mogli doseči učinka. Opogumljeni s tem se bodo tudi sami bolj zavzeto lotili dela; to jim bo šele začelo prinašati sadove, četudi v začetku še bolj pičle.

3 Zato bodite pri širjenju in raznašanju Mojega nauka zviti in modri kot kače in lisice, pri tem pa zmeraj tako krotki kot golobje, katerih gruljenje, ki se večkrat zdi ježno, ni nič drugega kot prikrita ljubezen, zato je veljal golob že od nekdaj za simbol ljubezni.

4 Zdaj je odvisno predvsem od vas: kakor boste zastavili, tako bo tudi potekalo. Če boste pri prvem širjenju naredili le kakšno majhno napako, bo nato v nekaj stoletjih zrasla cela gora greha proti pravemu redu.

5 Zato naj vas nikar ne zmoti nič staro-običajnega venerabilnega (častitljivega)! Niti sabat, niti mlaj, niti Pismo, niti tempelj, niti grobovi prerokov, niti kraji, kjer sem sodeloval z vami Jaz sam, niti zgolj magija Mojega imena, niti templji, niti hiše patriarhov ali določene dnevne ure in podobna sijajna zunanja krama naj vas nikoli ne zapeljejo na krivo pot od resnice, ki ste jo tukaj slišali!

6 Kajti vse to je bilo doslej le vzorčna prispodoba tega, kar je pred vami zdaj v najsvetlejši luči in kot najčistejša ter povsem razodeta resnica; bilo je le simbolična pisava, zapisana na prostrana zemeljska tla in veliko pismo nebeškega Očeta Njegovim otrokom na tej zemlji, ki pa leži zdaj odpečateno pred vami in ste ga lahko vsi prebrali. Toda to pismo odslej nima več nobene vrednosti, niti ni odločilno za življenje.

7 Zdaj je vse v ljubezni do Boga in do bližnjega, vendar ne le teoretično, temveč resnično v dejanju, in za to ni treba niti sabata, niti mlaja, niti templja, niti posebnega časa ali kakšnega okrašenega oblačila, niti dolgih, nesmiselnih molitev, niti nesmiselnih spravni daritev, niti volov, telet in ovnov za ubijanje in sežiganje, ampak samo ljubezen, ki sem vam jo že tolikokrat razodel.

8 Kot razširjevalci Mojega nauka nikoli in nikjer ne popuščajte v kakršnem koli starem pravilu, niti pri izbiranju jedi, kajti, kar z mero in ciljem vstopa v človeka skozi usta, ga nikoli ne omadežuje, ampak človeka omadežuje edino tisto, kar prihaja iz srca skozi usta v škodo sočloveka! Tako boste s tem naukom dali ljudem pravi blagoslov in resnično trajno zveličanje, ki bo v tisoč letih in spet tisoč letih ostalo prav tako čisto, kakršno je zdaj, ko vam ga predajam Jaz sam.

9 Če pa boste kakšno staro ceremonijo le povezali s tem Mojim naukom in začeli

praznovati nekatere spominske dneve in le kakšne malenkosti iz templja, se bo to iz leta v leto povečevalo in v več stoletjih postalo resničen znani Avgijev hlev, ki ga bo nazadnje morala očistiti splošna sodba."

132. Osvoboditev od jarma ceremonij in postave

1 (Gospod:) "S tem vam dajem Božji in življenjski nauk, ki je tako daleč od vsake ceremonije kakor en nebesni pol od drugega; tu ni treba sabata, templja, molilnice, posta, lastne Aronove palice in plašča, dvorogega pokrivala za glavo, skrinje zaveze, kadilnice ter blagoslovljene in še manj preklete vode! V tem nauku je človek vsebovan v vsem in razen samega sebe ne potrebuje ničesar.

2 V starih, zglednih naukih je bil človek, ki je le deloma čedalje bolj žlahtnil samega sebe in se oblikoval v resničnega duhovnega človeka, predstavljen še povsem materialno, zato ga je bilo tudi treba predstaviti v raznovrstnih, duhu ustreznih oblikah, posodah in ceremonialnem ravnanju.

3 V tem Mojem novem nauku pa je človek povsem zedinjen v sebi in s seboj kot v eni točki, tako kakor Jaz sam stojim pred vami tukaj združen z vsem Svojim prejšnjim pravečnim in neskončnim Božanstvom kot na eni točki in vam pravim, da odslej Božjega kraljestva in njegove pravičnosti ne boste več iskali v jeruzalemskem templju ali na Garizimu in tam molili Boga, ampak boste lahko takšno bogoslužje opravljali povsod, kjer je človek!

4 Človekovo srce bo živi tempelj resničnega, enega in edinega Boga in dejavna ljubezen bo edino resnično bogoslužje in ljubezen do Boga bo Njegova edina resnična molitev!

5 Ker pa si resnične ljubezni do Boga ni mogoče niti zamisliti brez dejavne ljubezni do bližnjega in te ne brez resnične ljubezni do Boga, sta obe ljubezni pravzaprav ena sama ljubezen in torej isto čaščenje Boga. Kdor ima to v sebi, ima vse, vso postavo in vse preroštvo, zedinjeno v svojem srcu in nikakor ne potrebuje ničesar več.

6 S tem odpravljam vse staro z Mojzesovo postavo vred, vendar ne tako, kot da tega odslej ne bi bilo treba več spoštovati, daleč od tega, ampak le toliko, kolikor je bilo doslej zunanja, z zemeljskimi kaznimi obdana prisila, da ste morali tako in tako ravnati, kajti takšna je bila postava vsakemu človeku sodnica; sedela mu je za tilnikom in bila trajna sodba, ki se ji ni mogel ogniti nihče. Človek, ki živi pod pritiskom postave, pa je s tem očitno prepuščen trajni sodbi; trajno obsojeni pa je duhovno mrtev in preklet od notranje, božanske življenjske svobode.

7 Le ko postane postava njegova lastna in se podredi svobodi lastne najsvobodnejše volje; je pri človeku konec vsake sodbe in vsega prekletstva in smrti, in Jaz sem prišel na ta svet predvsem zato, da bi vsem ljudem omogočil osvoboditev od jarma postave, sodbe, prekletstva in smrti, in zato tudi zdaj odvezem vse zunanje in vam s tem resnično vračam vas same; šele s tem boste resnično postali pravi Božji otroci in gospodarji nad vso postavo in sodbo.

8 Če boste vi in torej tudi vaši učenci nenehno nespremenjeno ostali v tej normi, nad vas nikoli ne bo mogla priti sodba, ker ste vendar neodvisni od nje; če pa si boste le v enem ali drugem delu dopustili, da bo dodana stara, zunanja postava in se boste še kakor koli oklepali kake stare, zunanje formalne packe, se boste spet podredili sodbi in smrt bo segla po vas toliko, kolikor se boste sami podredili stari formalni postavi!"

133. Odnos Božjih otrok do političnih državnih zakonov

1 Tedaj Roklus reče: "Da, Gospod, kako pa je s spoštovanjem političnih državnih zakonov? Tem se vendar moramo podrediti, četudi smo po eni strani postali pravi gospodarji nad seboj? Ali lahko tudi s temi zakoni naredimo tako kot z zakoni velikega preroka Mojzesa?"

2 Jaz rečem: "Toda prijatelj, kako moreš državne predpise imenovati zakoni? Zakoni so vendar le razglašena Božja volja; tvoji državni zakoni pa so le nadvse spremenljiva človekova volja in nikoli ne morejo imeti opraviti s čim drugim kot z najbolj zunanjimi in najbolj materialnimi življenjskimi stvarmi. Če so dobri, jih boš tudi odobral in sprejel s svojo najsvobodnejšo voljo, in ko imaš to, si že gospodar državnih zakonov in zaradi njih ne moreš biti več obsojen. Če pa so slabi, imaš vendar na izbiro, da se jih otreseš in greš tja, kjer imajo modrejše zakone, ali zakonodajalca krotko opozoriš na pomanjkljivost nekaterih zakonov in mu daš pravi in dober nasvet. Če bo nasvet sprejel, lahko ostanete; če pa v svoji vladarski ošabnosti nasveta ne bo sprejel, tedaj se odpravite naprej, kajti Zemlja je velika in ima mnogo dežel in ljudstev ter kraljestev, kraljev in knezov.

3 Ko ste enkrat čisti v svoji notranjosti, tedaj vam bo tudi vse drugo čisto; čistemu so namreč vse stvari čiste zato, ker lahko uzre temelj vsega, kar pomeni toliko kot: Tistemu, ki vidi, je podnevi vse razsvetljeno, in za ostrovidnega celo noč ni brez svetlobe, slepemu pa je vse temno in dan nima pri njem nobene prednosti pred nočjo.

4 Kdor je torej v svoji notranjosti povsem urejen, je tudi gospodar nad vsakim neredom, ki se lahko tako ali drugače pojavi na svetu. Ker pa je gospodar in v sebi ne more več zaiti v nered, lahko obstane v vsaki politični družbi, bodisi takšni ali drugačni; saj vendar jasno vidi, kam naj usmeri korake.

5 Tudi Jaz sam sem zdaj na tej zemlji in se po Svoji zunanji osebnosti podrejam redu, ki ga je predpisal rimski cesar in se mu nikoli niti navidez ne upiram! Ali sem morda zaradi tega izgubil Svoj notranji red Božjega bitja? O nikakor - Jaz sem tisti, ki sem nespremenjen, in Moj nasvet sprejemajo tudi tisti, ki imajo vladarsko oblast v svojih rokah in sem zato Mojster in Gospod nad njimi, in nihče Me ne vpraša in reče: 'Gospod, kako to delaš?'

6 Verjemite Mi, da nekdo, ki je resnično postal gospodar samega sebe, zlahka postane tudi gospodar celega ljudstva; in nihče mu ne bo rekel: 'Prijatelj, kako moreš to storiti?' Ljudje ga bodo namreč sami naredili za to s tem, da bodo trumoma hiteli k njemu po nasvete. Kaj pa je moder svetovalec drugega kot moder zakonodajalec? Kdor pa daje zakone, bo vendar gospodar nad tistimi, ki so od njega sprejeli zakone! Ali niso Ouran, Matael, Moj prijatelj Cirenij, Kornelij, Faust in Julij oblastniki in zapovedniki in so kljub temu od Mene sprejeli zakone in Me imenujejo svojega Gospoda? Le zakaj so to storili? Ker so na Meni več kot dovolj jasno spoznali resnico, njeno moč in oblast! Kar pa zdaj govorim in delam, to in še več in mogočneje boste delali tudi vi že v bližnji prihodnosti in boste povzročali tudi po vsej ljubi zemlji enake učinke.

7 K temu sodi seveda tudi odločen pogum, ki se ne boji telesne smrti; kako pa naj bi se je tudi bal tisti, ki nosi v sebi najčistejše večno življenje in je povsem zagospodaril nad življenjem v sebi in seveda mora vedeti, da prvič, tisti, ki sicer lahko umorijo telo, duši in njenemu večnemu življenjskemu duhu nikakor ne morejo več povzročiti škode, in drugič, da je odpad težkega telesa za dušo zmeraj neizrecno

velik dobiček, ki ga ne bi mogli nikoli odtehtati vsi zemeljski zakladi.

8 Kdor pa spozna to v sebi z najvišjo in najglobljo življenjsko temeljno jasnostjo, se menda ne bo bal telesne smrti?! In če bi potem vendarle še ostalo v njem kaj strahu, bi bil očitno podoben norcu, ki bi jokal zato, ker so ga osvobodili prisilnega jopiča in mu namesto tega nadeli oblačilo najvišje in neprisiljene svobode in jasnosti večnega življenja! Tega pa si ni mogoče misliti, zato vam ob pravem času tudi potrebnega poguma gotovo ne bo manjkalo.

9 Glejte, da boste predvsem zagospodarili nad samim seboj, tako boste tudi gospodarji nad vsemi zakoni in nad vso sodbo in daleč od vsakega prekletstva kakšnega neumnega svetnega zakona!

10 Trudite pa se, da bodo to, kar ste postali sami, postali tudi tisti, ki bodo od vas spoznali najgloblji notranji življenjski red, - tedaj bodo postali vaši resnični prijatelji in bratje in ne bodo več dajali drugih zakonov, ker bodo tako kot vi spoznali, da notranji zakon življenja odtehta vse druge in jih naredi povsem neuporabne!"

134. Temeljne poteze vzgoje otrok

1 Roklus reče: "Gospod, vse to je najčistejše zlato in resnica vsega tega je zdaj že povsem otipljiva. Tako mora ta nauk vse večnosti ostati diamantno čist in bo v širjenju mojega instituta tak tudi ostal; temu bomo jaz in moji tovariši namenili vso skrb!

2 Toda zdaj samo še nekaj malega o tej stvari: ker vem tudi, kaj moram še storiti, je vse diamantno trdno in čisto urejeno - tako da si bolje ne morem predstavljati! Vprašanje pa je povezano z vzgojo otrok v tvojem nauku! Naj se tudi pri njih kar se da ogibamo vsaki slikoviti ponazoritvi?"

3 Jaz rečem: "Vsekakor, kajti slikovite predstave se nikjer tako trdno ne primejo kot ravno v čudi otrok in jih je pozneje zelo težko odstraniti iz njih!

4 Učite jih najprej povsem mehansko brati, pisati, računati; potem jim še razkrijte obliko zemlje in jim obenem pokažite resnični temelj, kolikor se to zanje spodobi in kolikor so ga sposobni razumeti! Obogatite jih z vsakovrstnimi koristnimi spoznanji, z vašo pomočjo naj si pridobijo vsakovrstne drobne izkušnje in jih navdušite za vse dobro in resnično.

5 In verjemite Mi, da otroci, kar je dobro in resnično razumejo veliko prej kot vsa pogosto prav nesmiselna in dolgovezna norčevanja, iz katerih naj bi potem šele sami razvozlati nekakšne globoke resnice; to jih utruja in nazadnje morajo postati nedejavni! Sicer pa boste, ko vas bo Moj duh v vas vpeljal v vso resnico, vse to gledali v najsvetlejši luči in spoznali, kaj morate storiti! Če ima kdo od vas še kakšno vprašanje, naj vpraša; dan Mojega odhoda se bliža in Marko že skrbi za zajtrk!"

6 Roklus reče: "Gospod in Mojster od vekomaj! Odkrito povedano, drugače kot odkrito pa ne morem, nočem in ne želim nikdar več govoriti, zdaj res nimam nobenega vprašanja več, s katerim bi Te še lahko obremenil, saj mi je vse jasno že s tem, da mi je postala pot jasna. Seveda bi lahko vprašal še neizmerno veliko takega, kar mi je bilo doslej nerešljiva uganka; toda iz Tvoje obljube sklepam, da bom vsega tega deležen, in tako bi bilo zdaj nadaljnje vpraševanje o mnogoterih stvareh resnično mlatenje prazne slame!

7 Najpomembnejše je, da zdaj poznamo pot, po kateri moramo hoditi, da bi dosegli dolgo zaželeno oblast nad samim seboj. Ko imamo to, potem tako in tako imamo vse; če pa je nimamo, nam tudi delno znanje koristi le malo ali nič. Res ne vem, kaj

naj bi te še vprašal! S tem pa seveda nočem tudi drugim reči ali svetovati, naj tudi oni nič več ne vprašujejo!

8 Zahvaljujem se Ti, o Gospod, za to preveliko svetlobo, ki si mi jo milostno podelil; edino Tebi pripadata odslej vsa moja ljubezen in spoštovanje! S Tvojim dobrotnim dovoljenjem se bom takoj vrnil k svojim tovarišem in se z njimi zelo posvetoval, kako bomo zdaj v Tvojem imenu prenovili naš institut. Iz njega moramo iztrebiti vse dozdajšnje nauke in v resnici vpeljati Tvojo besedo!"

9 Tedaj je hotel Roklus oditi, toda Jaz sem mu rekel: "Počakaj, s teboj se moram še marsikaj pogovoriti!"

135. Zadrega esenskega instituta

1 Roklus reče: "O Gospod, tu najbrž ni nikogar drugega, ki bi ostal pri Tebi raje kakor jaz! Kar koli bo, vse, kar prihaja od Tebe, je za moje srce največje ugodje in blaženost! Gorim od poželenja, da bi od Tebe zvedel še več, morda celo o prenovi našega instituta!"

2 Jaz rečem: "Da, prijatelj, uganil si! Marsikaj je še, kar bi lahko pri tvojem delu zbudilo nekatere pomisleke in ti in tovariši bi v svojem posvetu zaradi tega lahko postali neenotni; zato bo dobro, da te Jaz sam glede tega nekoliko poučimo

3 Predvsem ti začasno zagotavljam, da bo Moj služabnik Rafael kdaj pa kdaj prišel k tebi in vam bo pomagal z besedo in dejanjem. Za druge čase ima že tako svoja nadvse natančna navodila in ve, kaj mora opraviti med Mojim bivanjem na tej zemlji in kje se mora občasno zadrževati. To moje zagotovilo tebi pa velja le za najbolj izredne primere, ki bi se lahko pripetili v vašem institutu med prenavljanjem.

4 Kaj moraš storiti ti sam, to te bom še zdaj na kratko poučil. Vaša ustanova za obujanje mrtvih, ki ste jo medtem zelo pretkano uredili, je še zmeraj takšna, kot je bila; tam je ravno zdaj sto sedem otrok od treh do štirinajst let, med njimi nekaj nad polovico deklic. Zdaj ste v veliki zadregi, ker imate v vseh svojih zavodih za vzgojo ljudi komaj dvajset dvojnikov in ste v vse konce sveta poslali sle z naslikanimi podobami, da bi za vsako ceno nakupili podobne otroke. Toda tem slom posel slabo uspeva; četudi kje naletijo na kaj podobnega, jim jih za nobeno ceno nočejo prodati, nepodobnih pa vendar ne morete porabiti. - Kaj praviš o tej neprijetni zadevi?"

5 Tu se Roklus močno popraska za ušesi in reče: "Da, Gospod, če je tako - kar je zelo lahko razumljivo -, tedaj je naš institut v najhujših škripcih! Seveda je bila največja norost, in sicer proti moji volji, da smo naenkrat sprejeli toliko umrlih otrok; toda naš prvi poslovodja, posebno na področju vnovičnega oživljanja otrok, mi je zagotovil, da bo šlo prav dobro. Le da je zadeva zdaj še prehitro postala povsem drugačna! Komaj dvajset otrok je podobnih in drugi? Te lahko iščemo z lučjo, kakor je nekoč cinik iskal ljudi pri belem dnevu!

6 Poslovodja je seveda takoj poslal v vse smeri dobro plačane sle; toda če je zadeva takšna, smo z vsem svojim institutom razkrinkani in moramo biti v največji zadregi v vesel posmeh nevoščljivih in najhujše ljubosumnih farizejev, posebno, ker naj bi bilo tokrat, kot dobro vem, med njimi nekaj otrok farizejev, s katerimi so nas ljubosumneži gotovo hoteli samo dobro preskusiti!

7 Aj, aj, to je res huda zadeva in me lahko silno ovira v mojih zdaj trdnih namenih, da bom odslej deloval edinole v Tvojem imenu! Se da narediti kaj pametnega? Ničesar več se ne domislim. Ti, o Gospod, bi nam seveda lahko pomagal iz zadrege,

če bi bila to Tvoja sveta volja, in bi lahko to tudi storil, posebno, ker vsaj mi s svojim institutom nismo nikoli s tem vede in hote povezovali niti najmanjšega slabega namena!

8 Za svojo nevednost, ki je nismo sami zakrivali, pa nas Ti kot nadvse ljubeči Bog, Gospod in Mojster vendar ne moreš obtožiti? In četudi bi Tvoja večno neizmerna modrost našla madeže, ki smo jih sami zakrivali, za katere pa resnično nič ne moremo, je vendar Tvoja še nezmernejša ljubezen neskončno več kot dovolj mogočna, da jih spet odstrani! Jaz in vsi moji poglavitni tovariši stavimo zdaj vse naše upanje Nate in najtrdneje zaupamo, da nam boš tokrat pomagal iz te najhujše zadrege; zato Ti tudi obljubljam, da bomo za vse čase skrbno ohranjali Tvojo sveto besedo, vselej tako čisto, kot smo jo zdaj z največjo hvaležnostjo svojega srca slišali od Tebe!"

9 Jaz rečem: "Toda zakaj se ti zdi to tako težavno, ko sem ti vendar resnično in zanesljivo zagotovil, da ti bom pomagal? Kar Jaz nekomu obljubim, izpolnim še zanesljiveje kakor sonce, ki vsak dan vzide in zmeraj osvetljuje polovico zemlje, pa če je površje zemlje jasno ali pokrito z oblaki in meglo! - Do kdaj naj bi se sto sedem otrok vrnilo živih v hiše staršev?"

10 Roklus reče: "Gospod, kaj drugega naj ti odgovorim na to kot: O Gospod, Tebi so še predobro znane vse stvari in tako gotovo tudi naše neumnosti!"

11 Jaz rečem: "Da, dobro si Mi odgovoril. Res je bilo zelo nespametno, da ste za svoje lažne vnovične oživitve postavili veliko prekratke roke! Za to ste se gotovo opogumili ob nekaj uspešnih poskusih, hkrati pa ste morali spoznati, da za vaš institut kar se da kratek rok oživitve ni le najcenejši, ampak tudi gotovo najpriporočljivejši, ker postane vsa stvar še bolj čudežna, - seveda le na videz!

12 Če bi imeli dovolj podobnih otrok, bi še nekako lahko izpeljali zadevo po svoje; ker pa vam v ta namen manjka poglavitno za vašo fino prevaro, je seveda razumljivo, da ste se zato znašli v najhujši zadregi. Jaz bi vam seveda tokrat lahko pomagal iz te velike zadrege; toda s tem bi vam vendar pomagal pri prevari, in glejte, to pa le ne bi šlo, čeprav se Mi zdaj vsi nadvse pri srcu. Tu se mora, primerno zadevi, zgoditi nekaj povsem drugega!"

136. Prepoved sleparskega esenskega obujanja mrtvih

1 (Gospod:) "Glej dečka tam na levi Cirenijevi strani, ki zdaj nekoliko drema, Jozua po imenu! Že več kot eno leto je ležal v grobu in njegove kosti so bile brez mesa. Ležal je v grobnici nedaleč od Nazareta in Jaz sem mu vrnil življenje in nihče na njem ne opazi, da je že ves strohnjen ležal v grobu!"

2 Kar sem lahko storil zanj, bi lahko storil tudi za tvojih sto sedem otrok, in sicer tukaj in zdaj in kar najhitreje! Toda tudi s tem vam ne bi ravno veliko pomagal, saj bi prišli otroci v hiše staršev pred dogovorjenim rokom. Zato je treba dogovore natančno upoštevati, da ne bi pri tej zadevi nastala še kakšna nova laž. Tedaj pa naj pride k vam Moj služabnik in prave otroke, seveda nekoliko proti Mojemu redu, priključijo nazaj v zemeljsko življenje, in sicer v navzočnosti staršev, ki jih boste v ta namen poklicali, da bodo s tem tudi oni, kot z močnim sunkom, v svoji veliki slepoti spoznali, da se je zdaj približalo Božje kraljestvo.

3 Kaj pa boš moral ob tem dogodku povedati, ti bom že navdihnil Jaz, kjer koli bom telesno; toda za zdaj in za prihodnje resno opozarjam tebe in druge iz tvojega instituta: nihče ne sme sprejemati nobenih otrok za vnovično oživitev, tudi za vse

zaklade sveta ne.

4 Če Jaz dopustim, da kak otrok umre, tedaj je za to gotovo nadvse pomemben razlog in vnovično zemeljsko obujanje takšnih otrok bi bilo proti Moji volji in Mojemu redu. Glede teh tokratnih sto sedmih otrok sem to že zdavnaj predvidel in tako se to ne dogaja proti Moji volji in v širšem pomenu tudi ne neposredno proti Mojemu redu. Toda v prihodnosti se sme kaj takega zgoditi nadvse redko le tedaj, ko bo tebe ali katerega tvojih naslednikov Moj duh neposredno poklical k temu.

5 Bolnike lahko ozdravljate enkrat, dvakrat, tudi trikrat, kolikor jih le hočete; toda z obujanjem umrlih zaradi smrti mesa se nikar več ne ukvarjajte! S tem bi namreč povzročili veliko hujše nasilje nad dušami, osvobojenimi mesa, kot najhujši morilci in cestni razbojniki med ljudmi, ki morajo preživeti svoj čas še na tem svetu.

6 Ljudem se zdi najhujša nesreča na tem svetu, če je bil kdo ubit. Toda za tiste v onstranstvu je še več tisočkrat hujša nesreča, če se je kakšna svobodna duša, ki je že tam, prisiljena vrniti v svoje umrljivo, smrdeče in okorno telo! Zato nikomur ne bi storili nič dobrega, če bi ga priklicali nazaj v to zemeljsko življenje.

7 Tam sicer obstajajo hudobne duše, ki jih lahko imenujemo prave hudiče. Tem gre onstran gotovo desetisočkrat slabše kakor še tako revnemu in preganjanemu beraču na tej zemlji; toda med mnogimi, in teh je doslej gotovo deset tisoč milijonov po arabskem načinu štetja, ni nobene, ki bi hotela še enkrat prehoditi pot mesa. Če pa že nesrečni nikakor nočejo nazaj na to zemljo, koliko manj si želijo vrniti v zemeljsko življenje tisti, ki so srečni onstran! Zato Me poslušajte in ne obujajte nobenih mrtvih več! - Si zdaj razumel tudi to?"

8 Roklus reče: "Da, Gospod, dobro sem razumel in sem Ti tudi neizmerno hvaležen za izredno pomoč, ki si nam jo izkazal ob naši veliki zadregi; pravzaprav se nikoli nismo ukvarjali z resničnim obujanjem mrtvih, ker naše oživitve v bistvu niso bile nič drugega kakor skrivne prevare v blagor žalujočega človeštva, to pomeni, kolikor smo si prej s svojim omejenim razumom lahko predstavljali blagor ljudi! Od tega smo imeli pravzaprav zelo malo koristi, ker sta bila vzdrževanje vzgajališč ljudi in njihov občasni nakup, se pravi nakup človeških otrok, zmeraj strašansko draga.

9 Naša oživiljanja prav gotovo niso motila ljudi v velikem onstranstvu in tako menim, da smo, če odštejemo majhno prevaro, s tem v kraljestvu duš povzročili kaj malo hudega, saj duš umrlih nismo nikoli silili, naj se vrnejo v ta meseni svet!

10 Jaz rečem: "To je sicer res; toda nekaj motečega je ta vaša manipulacija v duhovnem svetu vendarle povzročila. Umrli otrok je namreč postal pravi državljan duhovnega sveta. Po določenem času pa so na tej zemlji umrli tudi njegovi starši in prav tako tudi lažni otrok; v duhovnem svetu so se ob ugodnih okoliščinah kot po navadi tudi kmalu srečali.

11 No, le kaj so si morali presenečeni starši misliti o vašem načinu oživiljanja, ko so se onstran še prekmalu srečali s pravim in lažnim otrokom, ki so ga na svetu imeli nepreklicno za pristinega? Le premisli sam nekoliko o tem!

12 Onstran bo namreč do najmanjše podrobnosti razodeto vse, kar je bilo na tem svetu še tako skrito. Kar nekdo tukaj še nadvse prikriva in skrivaj počne, mu bo onstran razodeto s streh, kot imamo navado reči, in to nadvse glasno pred milijoni oči in ušes! Zdaj pa se ti kot lažni obujevalec mrtvih zamisli glede takšnega razkritja! Kako misliš, da ti bo pri srcu in kako se boš počutil?

13 Če ljudje s svojimi nadvse omejenimi zaznavnimi čuti v tem svetu marsikakšno neumnost prav dobro spoznajo, presojujejo, jo sodijo in končno tudi prav pošteno kaznujejo, ko jim vendar večinoma manjka notranja moč resnice, koliko strožje

opravijo z neumnostjo tam, kjer je resnica kot ena najbolj nepremagljivih sil zmeraj edina gospodarica nad vsem bivajočim.

14 Glej, med majhnimi pticami roparicami je ena, ki se imenuje po svojem petju, torej kukavica! Tej ptici je instinktivno prirojena lenost za valjenje. Zato svoja jajca, kjer le more, znese v gnezda različnih drugih ptic in pri tem ne prizanaša niti gnezdom vrabcev. Ko ti ubogi ptički vidijo, da se namesto njim enakih izvalijo le kukavice, tudi oni kot nerazumne živali osuplo pogledajo in se začnejo čedalje bolj oddaljevati od gnezda, in ko potem slišijo kukavico kukati, v jatah poletijo za njo ter jo preganjajo in ji nagajajo na vse mogoče načine.

15 No, če se že nerazumne, le z nekaj instinktivne inteligence obdarjene živali maščujejo takim goljufom, koliko bolj je to treba pričakovati pri razumnih ljudeh, in še veliko bolj pri duhovih, pred katerimi ne more obstati nobena prevara, ker sta njihov uvid in spoznanje postala preveč jasna!"

137. Pravila na novo urejenega esenskega instituta

1 (Gospod:) "Iz tega vidiš, da se bo onkraj vse razkrilo in tako tudi mora biti, sicer se ne bi mogla obdržati nešteta različna združenja duhov. In zdaj je vprašanje, kako bo onstran pogledal tisti, ki je tukaj med ljudmi užival velik ugled zaradi svojih čudežnih del, in pri katerem se bo onstran takoj še prejasno pokazalo, da so bili vsi njegovi čudeži pravzaprav podla goljufija; in če je bila goljufija še tako podla, so jo morali kljub temu plačati in je bila slepemu kupcu prodana kot pristno blago - in to pogosto za zelo velik denar!

2 In glej, to in nič drugega je bil tudi vaš dozdejšnji način oživljanja, posebno pri otrocih! Vaša mesečna javna oživljanja v tistih podzemnih, katakombam podobnim obokom so že prezajetna kombinacija goljufij, da bi o tem govorili; tam imate vendar v svoji službi ljudi, ki se morajo vsak mesec enkrat pretvarjati v določenih krstah, kot da bi bili mrtvi, in se na vaše njim znano povelje pred očmi več slepo vernih gledalcev dvigniti iz krst, potem pa se morajo tudi takoj izgubiti tako, da jih nihče od pogosto številnih gledalcev in občudovalcev ne bi mogel vprašati po njihovem počutju ter imenu in bivališču.

3 Veš, ta ptičja vabljava prevara je preveč nizkotna, da bi bilo o njej vredno izgubljati še več besed; ker pa je to seveda mnoge nagnilo k temu, da so vam izročili svojega ljubega umrlega otroka za vnovično oživljanje, jo je treba vendar tudi upoštevati in je zelo primerna, da vam bo tudi onstran pripravila še zelo veliko težav.

4 Toda kot rečeno, kar se je doslej dogajalo pri vas, to hočem in bom prevzel na Svoja ramena in vse poravnal za vas; toda v prihodnje se za nobeno ceno na zemlji v vašem institutu ne sme več pojaviti niti eno niti drugo, kar le malo spominja na prevaro, če hočete, da bom v njem v duhu ostal in očitno deloval do konca časa tega sveta.

5 V njem naj vladata najpopolnejša ljubezen in resnica in nikoli naj se ne pojavi nobena, še tako majhna prevara; tako bo ta institut ostal za vse čase; in če bi tudi tu in tam imel nevoščljive in zle preganjalce, mu ti kljub temu ne bodo mogli škodovati.

6 Sicer se v tej deželi tudi ne bo več dolgo obdržal - tako kot ta Moj nauk ne - to deželo bodo namreč poteptali najmračnejši pogani; toda v Evropi bo nekoč glavni sedež vseh ki bodo verovali in upali v Moje ime, in tam boste tudi vi v več podružničnih institutih, pod marsikaterim vladarjem priljubljeni in zelo ugledni, nekateri pa vas bodo le prenašali; samo redki slepci vas bodo preganjali prek meja

svojega kraljestva. Toda tiste, ki bodo to počeli, bodo spremljale različne nesreče, ki se jih ne bodo zlahka znebili. Toda tudi tista kraljestva, ki vas bodo za silo prenašala, ne bodo uživala cvetoče blaginje.

7 To vam dajem zdaj kot blagoslovni dar, da boste zmeraj ostali pravi graditelji, in kjer vas bodo sprejeli z ljubeznijo in spoštovanjem, bo kraljestvo dobilo dobre in trpežne temelje. V prihodnje vas nočem narediti za zdravnike, temveč za gradbenike, ki bodo iz najtrdnejših dragih kamnov povsod gradili zidovje novega, nebeškega Jeruzalema in veliko najčudovitejših stanovanj v tem mestu, ki se je zdaj začelo graditi, toda po tem temeljnem zidu se bo nenehno gradilo na vse večne čase.

8 Ker pa ste zdaj Moji zidarji in svobodni gradbeniki, Jaz pa hočem Svoje mesto zgraditi iz najtrdnejših dragih kamnov, boste vi in ti, Moj prijatelj Roklus, vendar zlahka spoznali, da Jaz ne morem uporabljati navadnih apnenčastih kamnov in opek; s tem mislim prav raznovrstna lažna in sleparska dela, ki ne morejo obstati za večno. Samo najčistejša resnica brez vsakega madeža je tisti diamant, ki lahko zmeraj enako kljubuje vsej večnosti.

9 Seveda boste večkrat prišli v skušnjava, da bi pokazali drugačen obraz, kot bi ga morali kazati po resničnosti svojih čustev; toda nikar se ne pustite zapeljati in tudi nikogar ne varajte s svojimi očmi, ampak naj se najpopolnejša resnica izraža v vsem, kar ste in kar počnete, tako boste tudi zmeraj deležni Moje milosti, oblasti in modrosti.

10 Nikoli nikomur ne obljubite nič takega, česar pozneje ne bi mogli izpolniti ali iz kakšnih razlogov ne bi hoteli; kajti resnično vam povem: nič ni za človeka grenkejšje in bolj obremenilno kakor dana obljuba, ki pa je bila pozneje tiho prelomljena! Če mu namreč obljuba ne bi bila dana, se nanjo tudi ne bi zanašal in bi se lotil česa drugega, s čimer bi si lahko pridobil kakšno pomoč ali drugo korist. Ker pa se je trdno zanesel na obljubo, ki mu je bila dana, ne pa izpolnjena, se je s tem znašel v obupnem položaju in potem žalostno razočaran sedi med dve stoloma na golem pesku in najbolj preklinja tiste, ki so ga s svojo obljubo pahnili v največjo nesrečo.

11 Kar ste torej nekomu obljubili to morate izpolniti tudi za ceno svojega zemeljskega življenja, sicer jaz ne bi mogel ostati član vašega zemeljskega inštituta! Dobro pa premislite kdo je tisti, ki vam je to zapovedal. On je večni Gospod nad vsem, kar se imenuje življenje in in smrt; in če Jaz ne bi še na tem svetu kaznoval *ničesar drugega*, bi vendar prav gotovo *to*, če človek drugemu človeku nekaj obljubi, potem pa iz kakšnega, navadno sebičnega razloga tega ne izpolni.

12 Če tistemu; ki ti je naredil uslugo, kratiš obljubljeni plačilo, narediš večji greh, kakor če bi koga okradel! Če je svoje delo opravil leno in slabo, ga seveda lahko na to opomniš in mu poveš, da prihodnjic ne more več pričakovati takšnega plačila, če ne bo dogovorjenega dela ustrezno opravil; toda za še tako slabo opravljeno delo moraš dano besedo izpolniti, da spozna, da v tebi živi in deluje duh polne resnice!

13 Iz tega razloga vam tudi pomagam v resnici obuditi vaših sto sedem otrok, da ne boste morali kot lažnivci in brezvestneži, ki samo obljublajo, stopiti pred tiste, katerim ste nadvse vneto obljubili, da boste resnično obudili njihove umrle ljubljence; toda v prihodnje se resno zberite! Kajti vse, kar boste storili ali naredili zoper ta Moj zlahka uresničljivi nasvet, bi vam neogibno prineslo zelo slabe sadove.

14 Se ti morda zdi vse to pretežko, ker si videti ob tem zelo zaskrbljen? Povej Mi glasno in odkrito, ali temu lahko ugovarjaš? Zdaj, ko smo še osebno skupaj, lahko razpravljamo še o marsičem, kar bi bilo v prihodnje očitno nekoliko težje, ker se potem osebno ne bomo tako kmalu spet srečali! Govori zdaj in poslušal te bom!"

138. Roklusov poskus, da bi opravičil laži v stiski

1 Roklus reče: "Vse, kar si Ti, o Gospod, zdaj povedal, je zelo resnično in temu ni kaj ugovarjati! Toda ker vsemu, kar vsaj malo spominja na prevaro, strogo nasprotuješ celo tedaj, ko bi s tem kakšnemu človeku resno fizično in duhovno lahko pomagali, mi to daje zdaj misliti; držim se namreč s tisoč izkušnjami potrjenega pravila, da mnogim ljudem nikakor ni mogoče pomagati drugače kakor s prekanjeno prevaro - tega pa seveda ne imenujem prevara, temveč čista državniška modrost.

2 Iskreno, Gospod, iz svojih, na tej zemlji pridobljenih izkušenj lahko povem, da marsikateremu človeku pogosto ni mogoče pomagati drugače kakor samo z dobronamerno majhno prevaro! Otroke je v začetku treba zmeraj prevarati, sicer z njimi ni mogoče opraviti ničesar; in kaj bi jim koristilo, če bi jim takoj v obraz povedali najčistejšo resnico?! V eni prejšnjih prilik sem Ti to zadevo tudi kot človek jasno in razumljivo razložil, da mi nikoli ni šlo za to, da bi kakšnega človeka prevaral v njegovo škodo, temveč sem to zmeraj storil le zato, ker mu je tako ali drugače koristilo. In to sem počel le, ker mi je bilo že vnaprej jasno, da temu ali onemu človeku drugače ni bilo mogoče priti do živega. In če meniš, da je tudi to greh, - da, Gospod, tedaj bo resnično nadvse težko biti človek!

3 Naprimer: Ko grem kam in kot pogan na poti srečam slepega zadrtega Juda, ta pa s svojim nadzeločnim tempeljskim fanatizmom v vsakem človeku takoj vidi celo legijo najhujših hudičev. Če bi se ga z njegovo vednostjo dotaknil pogan, bi Jud menil, da je omadeževan za vse leto in bi bil v svojem namišljenem položaju najnesrečnejši človek, ker ne bi mogel in smel biti deležen številnih tempeljskih dobrin. Če bi mu povedal, da sem pogan - ko bi me vprašal, kdo sem -, bi raje pretrpel vse muke kakor dopustil, da bi ga vodil čez življenjsko nevarni del gorske poti. Če pa mu odločno povem, da sem tudi jaz Jud iz Jeruzalema, mi bo z veseljem podal roko in se hvaležno dal voditi čez nevarni del poti. Ko sem ubogega slepca pripeljal tja, kjer za nadaljevanje poti zanj ni več nevarnosti in ga že privlači vonj njegove zdaj že zelo bližnje domovine ter se ne more več izgubiti, se poslovim od njega in veselega srca nadaljujem pot. Slepí Jud potem vse življenje ne izve od mene niti zloga in tudi nihče drug mu ne more povedati, da je bil človek, ki ga je peljal po nevarnem delu poti, pogan.

4 Zdaj pa naj mi razumen in iskreno dobronameren človek pove, ali ni bila ta povsem neškodljiva laž pametnejša in boljša, kakor če bi ubogemu človeku povedal resnico, namreč, da sem pogan! Tedaj Tebi in vsakemu povem tisočkrat v obraz, da lahko takšno laž iz obzirnosti razglasi za greh le zlateničen in umsko bolan norec iz najbolj črne farizejske skupnosti - toda kolikor toliko razumen človek nikdar in Bog še toliko manj! Tostranski in onstranski življenjski nazori se vendarle ne morejo tako zelo razlikovati, da bi tisto, kar zdrav razum na tej zemlji spozna za dobro in pravilno, morali imeti duhovno za popolno nasprotje! Če je namreč za čistega duha onstran črno in temno tisto, kar ima tukaj dobrohotna duša za "belo in svetlo, tedaj sodi ali to ali onstransko življenje pač naravnost v norišnico.

5 Gospod, od zibelke poznaš vse moje življenje in veš, da bi v njem težko našel trenutek, v katerem sem o kom menil slabo ali mu celo želel prizadejati škodo, četudi še tako majhno. Naj bom iz Tvojih vsemogočnih Božjih ust tisočkrat preklet, če bi mi lahko to dokazal! Če pa sem se kljub temu pregrešil s tem, da sem se posebno pri duhovno slabotnih ljudeh pogosto zatekal k politiki, da bi jim na željo svojega srca in po svojem človeškem spoznanju lahko storil kaj dobrega, tedaj moram odkrito

priznati, da mi je zelo neprijetno biti človek; tedaj me Ti, o Gospod, po Svoji vsemogočnosti spremeni v osla in hvaležen Ti bom za to!

6 Človeško razumno pa menim tole: Vsak človek naj po svojem najboljšem vedenju, spoznanju in vesti dela tisto, kar se mu zdi prav in najboljše, naj bo miroljuben in spravljiv in naj po svojih močeh dela dobro ubogemu, trpečemu človeštvu, tako bo moralo biti njegovo ravnanje tudi pred Bogom priznано kot pravo in dobro, in noben Bog ne more od človeka kot bitja, ki ga je ustvaril, zahtevati več od sposobnosti, ki mu jih je dodelil On sam. Ali lahko nadvse modri Bog od Svojih stvaritev zahteva več, kot je vanje položil? Mislim, da bi bilo to težko in bi bilo videti tako, kot če bi nekdo povsem resno hotel iz povsem majhnega soda ali meha, ki drži komaj eno vedro, iztočiti deset veder. Zato Te prosim, o Gospod in Mojster, da se o tem izraziš jasneje; kajti tako, kot sem Te razumel prej, si po Tvojem nauku sploh ni mogoče misliti kolikor toliko razumnega človeškega obstoja na tej zemlji.

7 Da, ljudje morajo biti deležni svete resnice; natančno morajo spoznati hišo, v kateri živijo in naj bi po Tvoji objubi pravzaprav večno živeli, njeno ureditev in pravičnost. Toda gola, četudi še tako čista resnica se mi zdi sicer zelo učinkovito, vendar pa nadvse grenko zdravilo, ki ga vsak, ki ima nekoliko občutljivejše nebo v ustih, izpljune takoj, ko se ga dotakne. In kaj naredimo? Grenko zdravilo obložimo z nečim sladkim in prijetnim in bolnik ga zlahka zaužije, ne da bi ga peklo v želodcu, kjer kmalu začne zdravilno delovati. In tako, menim, bi moralo biti tudi s prenašanjem resnice! Nikoli, posebno v začetku, je ne bi smeli podajati drugače kot prikrito in bi jo morali šele postopno odkrivati! Menim, da bo le tako najučinkovitejša. Če pa jo takoj prikažemo neprikrito in golo, bomo največkrat povzročili več škode kakor kakršne koli resnične koristi.

8 S tem nočem niti z besedo olepševati naše naravne čudeže in sem celo prepričan, da smo šli pri tem predaleč; toda po najboljši vesti lahko zmeraj dodam, da s tem nismo nikomur škodovali, temveč s preišljenim znanjem zmeraj le koristili, navadno celo dvojno. Prvič, s tem smo posušili solze pogosto preveč žalostnih staršev, kar prav gotovo ni in ne more biti nič slabega, in drugič, tako smo otroke najrevnejših staršev najboljše oskrbeli za ves čas njihovega zemeljskega življenja in jim pomagali, da so v hišah bogatih ljudi dobili tudi boljšo vzgojo v skladu z boljšimi navadami zdajšnje svetovne ureditve, sicer bi zrasli brez izobrazbe in v največji revščini v prave človeku podobne živali, in takšnih primerov dandanes resnično ne primanjkuje. Noben angel ne stopi iz svetlobnih nebes in se s poučevanjem ne zavzame za takšne najrevnejše pol živali pol ljudi; ko pa jih mi po svojem najboljšem znanju, spoznanju in vesti očitno izboljšamo in izobrazimo, smo v nevarnosti, da grešimo pred Bogom in da nas On razglasi za sleparje.

9 Gospod in Mojster, Ti lahko učiš in govoriš, kajti Tvoja volja usmerja vso neskončnost! Toda mi, slabotni ljudje, ničle v primerjavi s Teboj, čutimo zmeraj le pritisk, redko ali nikoli pa olajšanja in povrh vsega še pričakujemo v onstranstvu najbolj zamotane stvari.

10 Gospod in Mojster, resnično, Tvoji nauki so me prej zelo opogumili, da sem bil poln osrečujočega pričakovanja, zdaj pa sem ves pobit in si ne znam več pomagati, ker od mene zahtevaš stvari, ki jih s svojim razumom ne morem izpolniti, ker v nasprotju z razumom ne morem ravnati!"

11 Nato je Roklus umolknil in ni več govoril.

139. Upravičenost razuma in bistrumnosti

1 Tedaj Me je Cirenij vprašal: "Le kaj je zdaj to nenadoma? Roklus je bil doslej že kot resnični temeljni kamen svetega mesta, ki ga je treba na novo zgraditi, zdaj pa se je nenadoma povsem obrnil, čeprav si mu obljubil vso pomoč!"

2 Jaz rečem: "On to je in ostane, čeprav Me zdaj ni povsem pravilno razumel! Toda Jaz sem v njem to opazil in mu omogočil, da je to izpovedal. Toda zdaj bo zadeva postala takoj povsem drugačna, kot se boš takoj prepričal!"

3 Prijazno sem se (Jaz) obrnil na Roklusa in rekel: "Moj ljubi prijatelj, če zadevo razumeš skoraj povsem narobe, ti noben Bog ne more pomagati, dokler s svojim prejšnjim razumevanjem nasprotuješ poznejšemu višjemu razsvetljenju! Najlepše pri stvari pa le, da življenjsko resno trdiš prav to, kar pravzaprav hočem od tebe! Če sem ti prej priporočil bistrumnost kač in lisic, kako bi ti jo mogel zdaj prepovedati?!"

4 Kako je treba ravnati z otroki in jih poučevati, sem dovolj pokazal včeraj; in četudi nisi bil pri vsem navzoč, imaš vendar v rokah, kar je zapisal moj hitropisec. Tu potem vendar ni več nič takega, kar bi te v zvezi s poukom še utegnilo odvrniti, da bi lahko rekel: 'Glej, to je nerazumljivo!' ali: 'Za tega ali onega to ne velja!'

5 Četudi bi z naravnimi zdravili hoteli in mogli zdraviti bolnika, bolniku pa se zdravilo upira in ga za nobeno ceno ne more zaužiti, vi pa ste povsem prepričani, da bolniku edinole določeno zdravilo zagotavlja zanesljivo in hitro ozdravitev, je vendar samoumevno, da bi lahko takšno zdravilo potem drugače poimenovali ali ga pomešali s čim drugim, da ga bolnik ne bi prepoznal kot nagnusno in ga zavrnil in tako sam sebi hudo škodoval.

6 Glede nadaljnjega poučevanja tega Mojega Božjega in življenjskega nauka vam še posebej povem: Z vsemi bodite na videz to, kar so oni, da boste zbujali zaupanje in jih pridobili za Moje kraljestvo! Bodite z Judi Judje, s pogani pogani, smejte se s smejočimi in jokajte z jokajočimi, bodite slabotni in potrpežljivi s slabotnimi in pokažite močnemu, da ste močni tudi vi, da ga zavest njegove moči ne bo napihnila in naredila ošabnega! Moj ljubi prijatelj, menda ti bo to zadoščalo, da boš vedel, kaj hoče od vas najvišja Božja modrost kot stvariteljica tudi vaše čiste pameti!

7 Verjemi Mi da Moja modrost nikoli in nikakor ne nasprotuje človekovemu zdravemu, treznemu razumu, ki je brez predsodkov! Saj ta vendar mora presojeti, kaj je zares pravično!

8 Resnica, četudi še tako prikrita, je in ostane vendarle večno resnica in se bo nekoč kot taka tudi razodela, Prijatelj, resnico, če se pokaže, da je to potrebno, lahko prikriješ in zaviješ kakor hočeš in moreš; vse je odvisno od tega, kako jo zmore dojemati tisti, ki mu resnico oznanjaš. Otroke nasitimo z mlekom in medom in mehkim kruhom, medtem ko lahko možu že ponudimo močnejšo, moško hrano. Vse je torej lepo in prav, če gre pač za pravo resnico - pri tem gledamo in pazimo na potrebno ovojnico le malo ali nič. Bilo bi tudi res nadvse nemodro in v nasprotju z vsakim boljšim razumom, če bi kak človek potreboval Mojo pomoč in bi Jaz dobro vedel, da je pošten, ga pa ne bi spoznal zato, ker nosi perzijsko suktnjo! Ni greh, če prikrijemo resnico, kadar je potrebno; greh pa je očitno laž in najočitnejšo prevaro obleči v oblačilo resnice, to pa je z Moje strani na veke prepovedano!

9 Če presojaš zdaj tvoja prejšnja obujanja mrtvih, so bila kljub tvoji dobri volji doslej velika, toda zelo dobro prikrita laž, ker so bila zelo daleč od resničnega obujanja mrtvih in tako še množica tistega, kar vse ste počenjali v svojem institutu. Od Egipčanov in Arabcev ste se naučili preračunati, kdaj lahko nastane sončni ali lunin mrk, le da ljudstvo tega ni vedelo. Potem ste rekli ljudstvu: 'Ker nočete

poslušati našega glasu, bo poglavar - in to si zdaj ti! - naročil bogovom, naj na ta in ta dan zatemnijo sonce ali luno! Ljudstvo se je nato na moč prestrašilo, prosilo je in darovalo neznansko veliko, vi pa ste ga nazadnje le potolažili, da se bo grožnja sicer vsekakor izpolnila, vendar jo boste skušali kolikor mogoče narediti neškodljivo. - Vidiš, to je bila vendar najčistejša laž, zavita v častitljivo oblačilo polne resnice!"

140. Prikrite resnice in prikrite laži. Lažni preroki in njihovi čudeži

1 (Gospod:) "Predstavljam si, če bi zadevo nenadoma razkrili! Kaj bi na primer ljudstvo naredilo z vami, če bi ga Jaz sam nenadoma razsvetlil in bi potem samo spoznalo resnični vzrok sončnega ali luninega mrka tako kot vi? Lahko si misliš, kakšne bi bile posledice.

2 Če pa si nekoga s še tako prikrto resnico spravil na pravo pot in je potem dobil tudi svetlobo in zdaj vidi, da ga je le polna resnica, četudi še tako prikrta, umestila v resnično življenje - kaj vse ti bo potem tak človek dobrega storil? Menim, da boš zdaj kot razumen človek spoznal razliko med prikrto resnico in prikrto lažjo.

3 Kar sem ti opisal kot dejanje ali govorjenje, ki se nikoli ne bi smelo zgoditi v vašem institutu, je prikrta laž, nikoli pa iz kakršnih koli modrih razlogov prikrta resnica.

4 Četudi bi imela laž dobre učinke in resnica vsaj navidezno slabe, se pravi, kar imajo ljudje s svojim svetnim razumom za slabo, se kljub temu mora dati prednost resnici pred lažjo, kajti končni učinek laži bo zmeraj za trajno slab in končni učinek resnice dober.

5 Razlik med prikrto lažjo in prikrto resnico seveda ni lahko opaziti in tudi malo izkušeni svetni razum težko ali celo sploh ne zmore razlikovati med pristnim in lažnim čudežem, ker pristnega čudeža sploh ne more preveriti, čarodeji in lažni preroki pa svojih čudežev ljudstvu ne pustijo preveriti, prav tako kot niste pustili vi preveriti vaših. Toda prav zato nikoli več ne dopustite še tako majhne laži ali kakšne še tako male prevare, da bi se na zemlji vendarle ohranil institut, v katerem bi vladala edino resnica in bi bil s tem svetu dan preskusni kamen, ob katerem bi zlahka razlikovali pristno zlato resnice od lažnega zlata!

6 Če ne boste tako ravnali, bo v nekaj letih za Menoj že presenetljiva množica raznovrstnih lažnih prerokov in čudodelnikov, ki bodo povsem popačili ta Moj nauk. Tisti lažni bodo sicer tudi uporabljali Moje ime; toda njihov nauk ne bo niti najmanj podoben Mojemu in njihovi čudeži bodo sleparski kakršne poznaš in bodo mnoge zapeljali v trdne privržence lažnih prerokov.

7 Zato vas dovolj zgodaj svarim pred tem! Torej ne poslušajte tistih, ki bodo naokrog potujoč klicali: 'Glej, tu ali tam je Božji maziljenec - to je resnica!' Resnično povem vam vsem: tisti, ki bodo tako govorili in kričali in celo delali znamenja v Mojem imenu, niso nič drugega kot lažni preroki! Teh ne poslušajte in jim obrnite hrbet! In če pridejo k vam, jim zagrozite, in če se nočejo umakniti, jim zagrozite v Mojem imenu in naredite pred njihovimi očmi resnično znamenje; sicer pa se kolikor je le mogoče vzdržite čudodelništva, ki sicer očara in osvoji oko in uho neumnega človeka, njegovo srce pa na račun čudeža večinoma otrdi v brezčutni kamen! Resnica mora pričevati in govoriti zase in ne potrebuje nobenega dodatnega znamenja več.

8 Edino resnično čudežno znamenje naj bo lastna izkušnja, ki jo bo vsak doživel s tem in tako, da ga je prav resnica osvobodila v vsem njegovem mišljenju, hotenju in

ravnanju in mu odprla njegov notranji vid, ki mu omogoča videti stvari in odnose kot so v resnici, in ne, kakor jih je v svojih razrvanih možganih sestavil ugleda željni svetni modrec, kakor se mu je pač zahotelo. In zdaj Mi povej, Roklus Moj, ali ti je ta zadeva zdaj razumljivejša kot prej?"

9 Roklus reče: "Da, Gospod in Mojster, zdaj mi je vse tako popolnoma jasno in prepričljivo svetlo, kot še nobena stvar v vsem mojem življenju. Saj sem zmeraj mislil in celo živo občutil, da Bog ne more človeškemu razumu naprtiti, kar bi moralo biti z le-tem v očitnem in otipljivem nasprotju. Zdaj pa je vsaka od teh Tvojih besed tako zelo usklajena z razumom kakor sončna svetloba ustvarja rojstvo dneva na zemlji. Povsem mi je jasno in naš institut naj torej ostane takšen do konca vseh časov!"

10 Jaz rečem: "Dobro torej, in tako pojdi zdaj in povej to tudi svojim tovarišem! - Najprej se bo zgodilo še nekaj, nato sledi zajtrk in potem bom odšel za nekaj časa od tod!"

141. Ponižnost in bratovska ljubezen. Roklus in njegovi tovariši v zadregi

1 Roklus se je zelo globoko priklonil in pohitel k tovarišem, ki so se medtem pogovarjali o raznovrstnih pomembnih hišnih pravilih svojega instituta, ki pa so bila po pomenu prav taka kot življenjsko vodilo, ki sem ga dal Roklusu s Svojim poučevanjem.

2 Roklus se je tudi nemalo začudil, ko je od tovarišev slišal vse, kar jim je hotel povedati kot nekaj povsem novega in nadvse pomembnega - in to po naročilu, ki ga je slišal od Mene, da bi s tem pokazal, kako sem mu Jaz kot Gospod zaupal prav posebne naloge za opravljanje njihove nadvse pomembne službe. Kot vodja instituta je hotel svojim podrejenim vendarle vsaj malo pokazati, da se je o tem izjemno pomembno pogovarjal z Menoj samim in da bi jim zdaj rad to povedal.

3 Toda tovariši so rekli: "Trud si lahko kar prihraniš; o vsem smo poučeni in pravzaprav vemo še več kot ti, čeprav si se pogovarjal s samim Gospodom! Pogledj sem! Glej veliko povsem popisanih listov. V njih lahko najdeš natančno tisto, kar ti je govoril Gospod. Kot se nam zdi, pa zaradi tega nimaš ravno odobravočega obraza, le kaj ti je?"

4 Roklus reče: "Ah, proti temu nimam sploh nič; toda, če me je Gospod sam takorekoč pozval, naj se z vami pogovorim in dogovorim o vsem, kar mi je zaupal glede celostne obnove instituta in ste vi že vnaprej o vsem tem poučeni skoraj bolje kakor jaz, moram vendarle nekoliko premisliti, kaj je nameraval ljubi Gospod pri meni s tem majhnim in seveda povsem neškodljivim izzivom doseči!"

5 Rafael, ki se je potikal med tovariši, reče: "Priatelj, prisluhni mi malo, pa ti bom takoj razložil. Glej, to so sicer tvoji najbližji državni uradniki v, reci, tvojem institutu! Gospod sam ti v skladu z najpopolnejšo resnico ni mogel dati nobenega drugega naslova kot tega, ki ga imaš in ti ga je tudi lahko dala država, ker ti morajo tvoja velika denarna sredstva zagotavljati pravico do tega. Gospod pa hoče, da bi se vsi ljudje objeli kakor bratje in samo Njega priznavali kot najresničnejšega Gospoda in Mojstra.

6 Ker pa si ti že gospodar svojega instituta, je bilo tudi povsem prav, da ti je Gospod sam dal navodilo, kaj delaj v prihodnje in kakšne ustanove vodi. Toda prav tako dobro je bilo, da je Gospod po meni hkrati poučil o vsem tvoje tovariše, prvič, da bi ti prihranil nepotrebni trud poučevanja, drugič, da je v tebi zadušil nekakšen

občutek preroške veličine, ki bi v tebi zlahka porodila malce napuha, in tretjič, da bi ti naročeni pogovor s tvojimi tovariši pripravil kolikor mogoče lahek in učinkovit.

7 Gospod te namreč s tem, da ti je rekel: 'Pojdi in povej to tudi tovarišem!', ni morda pozval, da naj šele od tebe izvedo, kar vse si slišal in se naučil od Gospoda, ampak da jim moraš povedati le, da si se ti sam pravilno naučil in popolnoma razumel, kakšne spremembe morate v prihodnje izpeljati v institutu. Iz tega pa vendar ne sledi, da moraš ti, kot menda edini poučeni o stvari, šele poučiti tovariše!? In ker si sam napačno razumel Gospodovo naročilo, ti vendar ni treba tako zamišljeno gledati! - Me zdaj razumeš, ali imaš morda še kakšne pomisleke?"

8 Roklus reče: "Da, zdaj je z menoj že spet vse prav in o tem sploh ne razmišljam več; zaposluje pa me nekaj povsem drugega. Vse bomo zlahka uredili - le ljudsko vero v to, da obvladujemo sončne in lunine mrke, bomo nekoliko težko odpravili! Ti se bodo še zmeraj pojavljali in mi ne bomo več mogli in smeli nikomur več reči: 'Glej, ker ti in tvoje ljudstvo nočeta storiti in verovati strogo in najnatančneje tega, kar smo vam zapovedali, bodo bogovi v tem in tem času zatemnili Luno ali Sonce!' Kako si bomo pomagali iz te zadrege? Vse drugo je dobro, le glede tega ne najdem pravega izhoda! Kaj menite v zvezi s tem vi, in kaj ti, moj prijatelj Rafael?"

9 Rafael reče: "Le posvetujte se najprej med seboj; moj nasvet bo potem, če bi se pri vas morda potrgale vse vrvi, še zmeraj prišel ob pravem času!"

10 Eden od tovarišev reče: "Da, to je zelo kočljivo. Glede tega z ljudstvom ne bo lahko. Ljudje so zdaj že dolgo vrsto let vajeni tega, in ko bodo po videnem luninem ali celo sončnem mrku prišli k nam odličniki in nas resno povprašali, zakaj smo od bogov zahtevali zatemnitev in zakaj jim tega nismo povedali, kaj naj jim potem odgovorimo na temelju resnice, da se ne bomo kar preveč osramotili pred obličjem vprašujočih?"

11 Tretji reče: "Iz zadrege bi se že lahko rešili s kakšno prav majhno domačo lažjo; brez nje pa kljub vsemu razmišljanju ne vidim poštenega izhoda. Toda težav ne bomo imeli samo s tem, temveč še z marsičim drugim in nič manj kakor ravno z mrkom! Zdaj smo že prav pošteno v zagati! Na prave težave pa bomo naleteli šele, ko bomo začeli pretresati staro zgradbo in jo izboljševati! Naštete nepremagljive ovire nam bodo kakor roj kobilic iz Arabije zaprle pot od vseh strani in potem ne bomo več vedeli ne kod ne kam! Še najpametnejše bi bilo ta kraj zapustiti in se naseliti kje zelo daleč od tod!"

12 Roklus reče: "Da, da, bi že bilo vse prav, toda kaj bomo naredili z našimi posestvi in z ustanovami, ki jih tudi ne moremo kar tako lahkomišelnostno prepustiti na vpogled nasprotnikom?! Resnično, vaš nasvet bi posebno mene drago stal! Zdaj imamo Gospoda Boga, ki nas bo najzanesljiveje rešil iz vseh nepotrebnih zadreg, o tem sem popolnoma prepričan! Seveda bomo morali še marsikaj prestati; toda - kot se mi zdi - bo to za nas gotovo zelo pomembna šola; šele iz nje si bomo pridobili praktično spoznanje, *kaj* vse moramo še odstraniti iz svojega zemeljskega življenja in *kako* bomo dosegli resnično notranje življenje iz Boga v nas.

13 Zato bomo kljub temu ostali tu! Zaradi vseh drugih stvari pa se sploh ne bojim; tu namreč povem vsakemu: odslej moramo obujenja končati enkrat za vselej. Zakaj? Odgovor: Bog tega noče več, ker ljudje ne živijo tako, da bi bili vredni te posebne milosti!

14 Tisti, ki pa živijo po Božji volji, bodo tudi razumeli, zakaj je Bog dopustil, da jim je umrl en ali drugi otrok, in se bodo lahko odslej sami dali poučiti Njegovemu duhu. Temu ne bo mogel ugovarjati nihče."

142. Roklusovi reformni predlogi za esenski institut

1 (Roklus:) "Drugo znanstveno igrakkanje pa lahko ostane; saj ga vendar tako in tako nismo nikoli uporabljali drugače, kakor da smo gostom tu in tam pripravili nedolžno zabavo. Lahko pa končamo tudi to, tako nam ne bo mogel nihče ničesar očitati. Predvsem pa moramo odpraviti umetno polno luno; ta je, prvič, preveč okorna in ni več primerna niti za optično prevaro najneumnejših ljudi. Govoreča drevesa, grme, kipe, stebre, izvire in studence bomo odstranili in namesto njih postavili kaj boljšega. Električne stvari in tudi različna goriščna zrcala pa lahko ostanejo; te reči namreč sodijo v znanost in z njihovo pomočjo lahko zdravimo različne bolezni. Sem sodijo tudi naše lekarniške umetnosti in umetelnost izdelave, brušenja in glajenja stekla.

2 Skratka, kar je pri nas v resnici povsem znanstvena stvar, naj ostane, vse drugo pa je treba opustiti. In če kaj opustimo, nismo dolžni za to nikomur odgovarjati; institut je vendar naša last in rimski zakoni nam dajejo neizpodbitno pravico, da z njim razpolagamo, kakor hočemo. Če hočemo ljudstvu nekaj storiti, potem storimo to, ker to sami hočemo, ker nismo nikomur podrejeni in v nikogaršnji službi. Smo ljudje in sami svoji gospodarji, in ker smo sami Rimljani in podložniki, smo, tako kot vsi Rimljani, pravno zavarovani; poleg tega imamo še toliko zakladov in premoženja, da tega ne bi mogli porabiti niti v tisoč letih morebitnega knezovskega življenja. Celo, gledano svetno, ne vidim, pred kom naj bi se sramovali! Pred Gospodom nimamo nobenih skrivnosti več. Gospod pa bi bil pravzaprav edini, pred katerim bi se morali sramovati, z Njim pa smo zadevo poravnali. Če pa je do nas dober zdaj, ker gotovo vnaprej ve, da bomo Njegovo voljo do konca časov izpolnjevali tako dosledno, kot smo jo zdaj prejeli, nam bo ostal . naklonjen ne le do konca vseh časov, temveč tudi večno onstran.

3 Glejte in si zamislite, kako zelo neumno bi bilo za vsakogar od nas, če bi se recimo hoteli prepirati s slepcem, ker se je na njemu neznani poti spotaknil ob kamen, padel na zemljo in se poškodoval. Če bi videl, bi mu seveda lahko rekli: 'Prijatelj, čemu imaš pa oči?' Toda slepemu tega ne moremo reči; nima luči življenja in zanj sonce niti ne vzhaja niti ne zahaja. Tako smo bili vendar tudi mi duhovno slepi in nihče tudi nas ni mogel prijeti pod roko in voditi na pravo pot! Če pa smo na poti, ki je nismo videli, tudi večkrat padli, kdo nas more zaradi tega poklicati na za nas sramotno odgovornost?! Smo mar vedeli, kar vemo zdaj? Le od koga bi lahko to izvedeli? Zdaj, ko vemo, pa se bomo po tem tudi ravnali, kakor smo se doslej ravnali po tistem, kar smo vedeli.

4 Zdaj tudi ne gre za to, ali bomo preoblikovanje našega instituta opravili častno ali ne temveč le za to, da ne bomo pred svetom videti sleparji, ker v prihodnje hočemo delati in bomo delali za blagor človeštva na polju resnice, za to pa je potrebno, da nam ljudje, ki jih bomo poučevali in vodili, zaupajo in nas spoštujejo; tega za nobeno ceno ne smemo zapraviti, če hočemo, da bo naš trud obrodil dobre sadove.

5 Torej je že vse v najlepšem redu in lahko odpravimo vse, pa to ne bo zbuvalo pozornosti. Težave nam bodo, vsaj na začetku povzročali edino lunini in sončni mrki, ker bodo ti gotovo še naprej obstajali. Potem bo kmalu prišla množica različnih ljudi in ti bodo rekli: 'Zakaj dovolite, da pridejo takšne strahote nad nas?! Če smo grešniki pred vami in pred bogovi, zakaj nas ne opomnite, da bi delali pokoro ter vam in bogovom prinesli darove?!' Kaj jim bomo odgovorili potem?

6 Glejte, tu pravzaprav tičita kavelj in nabodalo! Iz zanke se bomo zelo težko rešili z najčistejšo, Božjo resnico brez laži v stiski! Laži v stiski pa po Gospodovi volji ne smemo nikoli več izreči. Kaj torej storiti?! O ti obupna zgodba! Kot rečeno: tokrat so moji voli trdno obtičali v hribu in ne morejo potegniti voza čez strme skalne stene!"

7 Nekdo iz družbe reče: "No, vprašaj torej še Gospoda in Mojstra vseh stvari! Ta ti bo tudi glede tega prav odgovoril. Mi si lahko s tem še leta dolgo belimo glavo, pa vendar ne bomo dognali nič pametnega! Zdaj ko smo še pri izviru, lahko tu dobimo najboljši nasvet. Ali ne bi bili nori, če ne bi o tako pomembni zadevi povprašali naj modrejšega ustanovitelja vseh stvari, kaj naj storimo, da pred slepim svetnim človeštvom ne bomo škodovali koristim Božjega kraljestva na zemlji?!"

8 Roklus reče: "Seveda, popolnoma prav imaš in jaz lahko za širjenje Njegovega božanskega nauka to vsekakor storim; vendar pa moramo prej pošteno premisliti tudi, ali ni morda naša prošnja Njegovi Božji ljubezni in modrosti prav glede tega že sama po sebi prevelika nespamet, s katero vendar ne bi bilo primerno priti Predenj, da ne bi s tem pokazali, kako zelo smo nespametni ali celo, da premalo spoštujemo Njegovo nesporno božanstvo!"

9 Spet drugi iz družbe reče: "Da, da, prav in pravično razmišljaš, to da veš, to nam nič ne koristi! Če bo nekdo v vodi klical na pomoč, tedaj ne bo mogoče gledati in paziti na to, ali je padel vanjo po nesreči ali po svoji neumnosti, ampak tisti, ki mu voda že teče v grlo, res ne misli več na to, kaj ga je pravzaprav spravilo vanjo, temveč iz strahu kriči: 'Na pomoč! Na pomoč!' Ali mu lahko kdo pomaga ali ne, je seveda druga stvar, odvisna le od modrosti tistih, ki jih je nesrečnik klical na pomoč. V saj tako menim."

10 Roklus reče: "Zadel si žebljico na glavico! Zato bom zdaj tudi vprašal Mojstra vseh mojstrov! Že hitim k Njemu, da Mu bom opisal našo stisko!"

143. Gospodov nasvet Roklusu

1 Roklus še enkrat pohiti k Meni in Mi odkrito pove svojo že znano nekoliko težavno željo.

2 In Jaz mu rečem: "No, no, kot vidim, se ti že nekoliko svita, da mora zmeraj kakršna koli prevara človeka prej ali slej spraviti v zadrego. Zato vam povem: Le polna resnica za vsako ceno; ta traja najdlje in nikogar ne spravlja v kako posebno zadrego!"

3 Mogoče - in tako tudi je - da takšni ljudje, ki životarijo le od prevare, zelo sovražijo resnico, se je bojijo in jo zato tudi preganjajo z ognjem in mečem! Toda kaj koristi preganjalcem takšne resnice njihova zla vnema?! Še prekmalu si resnica utre pot in njeni sovražniki od vsakogar prezirani in zapuščeni osramočeni ležijo v blatu, iz katerega le stežka pričakujejo vstajenje! No, tvoja zadeva je nekoliko neumna in je ni mogoče zlahka razrešiti tako, da bi ti bil povsem prihranjen izpit pred svetom! Kljub temu pa obstaja sredstvo, da ga prestaneš s potrebno častjo.

4 Ljudstvu ste natvezili, da so vam bogovi dali oblast nad sončnimi in luninimi mrki. Zdaj pa mu recite, da so bogovi prenehali obstajati in vladati, in da je edini, resnični, veliki Bog, ki so mu vsi pogani postavili tudi tempelj pod imenom *Neznanemu Bogu*, prišel zdaj celo telesno na ta svet, vam odvzel to oblast in bo odslej sam vsemu vladal in vse vodil ter ne bo nikomur več zaupal vodenja svetovnih in nebesnih teles!

5 Temu se bodo ljudje seveda začudili in nekateri bodo menili, da ste to službo slabo opravljali in ste se pregrešili. Spet drugi bodo menili, da so premalo darovali.

Se drugi, nekoliko jasneje razmišljajoči, bodo rekli: 'Ti zlahka vračajo službo velikemu, 'neznanemu bogu', saj so si pravico do nje lastili samovoljno, da bi toliko laže brzdali slepo ljudstvo, in bogovi, ki naj bi jim podelili takšno oblast, so bili rimski oblastniki! Zdaj pa je gotovo skrivnostno nastopil neki Resnični in jim zagrozil; tako zdaj v naročje velikega, edino resničnega Boga zlahka vračajo božansko službo, ki jim je Bog v resnici nikoli ni zaupal. Ker pa so že tako poštene in to javno priznavajo, lahko pričakujemo, da bodo javno priznali še več, in to bo zelo dobro, ker bomo tako odkrili marsikatero resnico. Veter, ki jih je prisilil k temu, mora biti očitno dober!' Tako bodo mislili bistrejši in se pri tem na tihem posmehovali.

6 Farizeji bodo tudi skrivaj vriskali in ljudstvu govorili: 'Vidite, to je po mogočnem preroku tem hudobnim poganom gotovo naredil sam Jehova in jih prisilil, da so se sami izdali ljudstvu!'

7 Toda potem vi recite: 'Končno so enkrat tudi farizeji povedali resnico! Ta mogočni prerok pa ni nihče drug, kot njim že dobro znani prerok iz Nazareta! Jezus je Njegovo ime in je zemeljsko gledano sin znanega tesarja Jožefa - ta pa je bil le njegov krušni oče - rojen iz Marije, prav tako daleč naokrog znane device iz hiše Joahima in Ane v Jeruzalemu!' In to je Isti, ki je na veliko noč tega leta z vrvmi v roki izgnal iz templja vse gnusne menjalce in prodajalce. Ta prerok je očitno več kot prerok! Janez, njim vsem znani Krstnik v puščavi, je dal o Njem pravo pričevanje, ki jim je tudi zelo dobro poznano.

8 In ta Božji poslanec vam je sicer vzel samovoljno prisvojeno oblast nad Soncem, Luno in zvezdami, zato pa vam je v resnici zaupal veliko pomembnejšo in večjo službo. In ta visoka služba je v tem, da zdaj ljudstvom z vso resnostjo in z vso resnico oznanjajte in govorite, da se je približalo Božje kraljestvo in da bodo vsi, ki bodo verovali v Jezusovo ime, imeli resnično, večno življenje!

9 Če boste tako govorili, tedaj boste farizejem, ki so bili doslej seveda vaši največji sovražniki, pošteno zamašili usta in oni se bodo modro izognili vsaki besedi o vaši izgubljeni oblasti nad sončnimi in luninimi mrki, in to toliko bolj, ker bodo dobro vedeli, da ste še naprej pod rimskim varstvom!

10 Upam, da sem ti to zdaj dovolj jasno razložil in boš tudi uvidel, da se ti potem ne bo treba ničesar več bati! Ker pa imaš zdaj nasvet in spoznanje, pojdi tja in oznani to tudi svojim prijateljem in tovarišem! - Ali pa te morda v ozadju še kaj teži?"

11 Roklus reče: "Ne, Gospod in Mojster od vekomaj, zdaj me nič več ne teži in moje srce je polno veselja! Zdaj sem s svojim institutom povsem varen in črne suknje naj se le veselijo burje, ki jim jo bomo pripravili !"

12 Jaz rečem: "Prav dobro; toda zdaj pojdi in oznani to svojim prijateljem in bratom, da bodo tudi oni deležni tvojega veselja! Toda kljub temu bo to vse vas stalo še veliko truda in dela, o tem ste lahko popolnoma prepričani. Toda kjer ni boja, tam tudi zmage ni, in kjer ni zmage, tam tudi ni veselja nad zmago; to veselje pa vsi ljudje slavijo kot največje! Zato predvsem pogum in vztrajnost in zmaga bo vaša. Zato sem vam Jaz najverodostojnejša priča in najzanesljivejši porok! Mar ti to ni dovolj?"

13 Roklus reče: "Le komu, o Gospod, ki Te pozna kot jaz, to ne bi zadoščalo? Nič drugega ne morem izreči kakor svojo najsrčnejšo zahvalo; in takoj zdaj grem k tovarišem, da jim sporočim tudi ta najresničnejši evangelij."

14 Prikloni se in nadvse vesel odhiti k tovarišem, ki jih je medtem že začela zelo mučiti radovednost, kakšen bo odgovor - dober ali slab.

144. Prihodnji odnos esenov do duhovščine

1 Ko Roklus pove tovarišem, kar je slišal od Mene, se ti nadvse razveselijo in predhodni govornik reče: "Vidiš, prijatelj moj, kako dobro je bilo, da sem ti svetoval, da o tem vprašaj Gospoda samega, dokler je še pri nas! Zdaj vemo, pri čem smo in kaj moramo storiti, in ne potrebujemo nobene zasilne laži; nastopimo z golo resnico, in vendar bodo vsi, ki nas bodo klicali na zagovor, morali umolkniti! Oh, to je pomemben in svet nasvet! Da, da, komur Gospod pomaga, temu je resnično pomagano tudi za vse čase!"

2 Še vedno navzoči Rafael reče: "Da, glede tega imaš povsem prav! Ta nasvet vam je zelo pomagal; toda ne glede na to se bodo v vašem institutu sčasoma pokazali vsakovrstni zadržki in skušnjave in v vseh časih boste imeli - to si dobro zapomnite! - prav veliko prijateljev, poleg teh pa zmeraj tudi tisočkrat toliko sovražnikov, ki vas bodo pregovarjali v pričevanje zoper njih, in tudi v pričevanje za slepo zlobo ljudi, ki so samega Gospoda na tej zemlji neprenehoma preganjali.

3 Njega namreč sovražijo vsi poklicni čarodeji in duhovniki katere koli veroizpovedi, najbolj pa jeruzalemski templjarji. Ker pa je bila prav duhovščina zmeraj kasta ljudi z najlagodnejšim življenjem na zemlji in ji je zmeraj šlo preveč dobro, je seveda ne bo nikoli mogoče povsem izkoreniniti; in sploh ne bo tako dolgo trajalo, ko se bodo razni sleparji in lenuhi lotili celo delcev tega najnovejšega Božjega nauka in tako bo zrasla duhovščina, v primerjavi s katero je tudi tempeljska kasta le blede senčna igra.

4 In zoper to duhovščino boste zmeraj v zelo težkem položaju. Sicer vam ne bo mogla priti do živega ali prizadejati hudega; toda preganjala vas bo na vseh mogočih poteh, enako kot zdaj farizeji vsepovsod preganjajo Gospoda. Samo to vam bo pravo znamenje, da ste povsem Gospodovi in da Njegovo besedo ohranjate čisto v spisih in dejanju; in prav zato se boste takšnega pričevanja tudi zmeraj nadvse veselili.

5 Vi pa se svojih preganjalcev ne boste nikoli bali, ker boste zmeraj živeli pod očitnim Gospodovim varstvom; toda vaši nasprotniki se vas bodo čezmerno bali in vas bodo zato tudi preganjali. Vse njihovo preganjanje pa jim bo koristilo tako malo, kot koristi templjarjem, da zdaj z vsemi svojimi močmi preganjajo Gospoda, in nekaj podobnega boste pri priči doživeli tu. Gospod ti je, moj Roklus, že vnaprej napovedal, da se bo pred zajtrkom zgodilo še nekaj! Poslušaj kaj!

6 Zlobneži so od hudobnega begunca iz Cezareje Filipove izvedeli, da tu rogovili prerok iz Nazareta, in tudi, da se Njemu v prid tukaj zadržuje celo vrhovni namestnik. Zato so naglo skovali zelo zvit načrt, da bi Gospoda ujeli tako, da ga bodo Cireniju naznanili kot hujskača ljudstva in da Ga bo ta zasovražil. Načrt je zelo satansko fino skovan, tako da se boš čudil.

7 S tem bodo, posebno pri Cireniju, slabo naleteli; toda ta nastop bo tu povzročil veliko razburjenje, ne glede na to, da bodo takšen podvig takoj razbobnali. Pri tem boste celo nekoliko sodelovali vi sami, toda s tem ne boste škodovali dobri stvari, ampak ji boste le koristili. Zato bodite pripravljeni na vse; še pičle četrte ure in začelo se bo! Medtem pa bodimo povsem mirni; Cirenij o tem še nič ne slutiti, ker je takšna Gospodova volja! Zato pa bo zadeva zbudila toliko več pozornosti. Zdaj pa mir!"

8 V si so utihnili, niti klica ni bilo več slišati; k temu je močno pripomogel tudi bližnji sončni vzhod; toda vsi so pričakovali nekaj posebnega, zato so z nekakšno boječo slo poslušali, kaj se bo zgodilo.

145. Farizeji pri Cireniju Gospoda obtožijo kot hujskača proti državi

1 Kmalu pa so Markovi sinovi odkrili ladjo, ki je še daleč na odprtem morju krmarila tako, kot da kapitan ne bi vedel, ali je na pravem kraju; in sicer iz povsem naravnega razloga, ker se je na obali Galilejskega jezera od prejšnjega dne marsikaj zelo spremenilo. Mogočne skale v jezeru, kot pglavitne sporočilne opore, ni bilo več; velikansko skalo in mogočno drevo na pobočju Kačje gore so, kot vemo, zamorci skoraj uničili; povrh tega je bilo videti še čudovito novo hišo, vrt in lepo pristanišče s petimi novimi ladjami z izobešenimi zastavami - in tako se pilot, ki naj bi vodil ladjo proti Cezarji Filipovi, sploh ni znašel, kje pravzaprav je, in je zato že nekaj časa laviral sem ter tja, da bi ugotovil, kje je.

2 Začel je pihati močan vzhodni veter in ladjo z neustavljivo močjo gnal naravnost proti naši obali. V nekaj trenutkih so lahko ostrovidni sinovi starega Marka že prav dobro razložili na krovu ladje Rimljane in nekaj farizejev. Tako so šli k Cireniju in mu to sporočili. Ko je Cirenij to slišal, je pri priči zapovedal Juliju, da naj si natančno ogleda ladjo, ki se je čedalje hitreje bližala obali. Ko je Julij to slišal, je bil na povelje s petdesetimi oboroženimi možmi hitro kakor puščica na obali in pričakoval ladjo, na katero ni bilo treba dolgo čakati.

3 Ko so na ladji opazili Rimljane, so takoj izobesili belo zastavo v znamenje, da niso sovražniki in da jih lahko brez skrbi spustijo na obalo. Ko je Julij med Rimljani zagledal dva zadržta farizeja, ki ju je poznal, je takoj poslal k Meni in k Cireniju sla z vprašanjem, kaj naj stori s temi prišleki. Kopno ali voda? Ljudje so se mu zdeli zelo sumljivi. Videti je bilo, da so tudi Rimljani le zamaskirani farizeji ali pa gotovo herodovci.

4 In Cirenijev odgovor je bil zelo kratek: "Naj bo kdor koli! Kopno!"

5 Na to povelje so se prišleki izkrcali na kopno in Julij je hitro pregledal njihove potne listine, ki jih je po pravnem redu v Jeruzalemu napisal Pilat. Ko je bilo legitimiranje hitro opravljeno, je neki Rimljan vprašal Julija, ali se visoki vrhovni namestnik še zadržuje v tej okolici. Jezni Julij je odgovoril na predrzno vprašanje z gromovniškim, strah zbujujočim "da".

6 Tedaj je centurij, ki je bil z ladjo, resno stopil proti Juliju in ga vprašal: "Kaj ti daje pravico, da nam odgovarjaš v takšnem tonu?"

7 Julij, še resneje kot prej: "Če ne bi imel najbolj tehtnih razlogov za to, bi ti pač odgovoril v drugačnem tonu! Toda tvoj azijatsko neumni obraz mi govori, da nisi Rimljan, temveč nekaj povsem drugega! Zato se ne smeš preveč čuditi mojemu odgovoru!"

8 Centurij reče: "Kaj pa sem, če ne Rimljan?"

9 Julij reče: "O tem bova govorila pozneje! Zdaj si pod mojo oblastjo in moraš najstrože upoštevati moj ukaz! Julij sem, najstrožji rimski komandant v tej okolici in bližnji sorodnik visokega vrhovnega namestnika Cirenija. To sem ti moral povedati, ker nisi Rimljan; če bi namreč vsaj od daleč bil Rimljan, bi me že tudi od daleč prepoznal!

10 Vidiš, tako mi, Rimljani, lovimo zvite lisjake! Zdaj pa le naprej, najboljše šele sledi! Kajne, okolica, zdaj nekoliko kultivirana, se vam je zdela precej tuja, sicer bi nas že pred eno uro počastili z nepričakovanim obiskom. Pa nič zato, kljub tujosti te okolice ste prispeli na pravi kraj!

11 Vidiš, kako že vnaprej vse vem! Da, na Julijevo območje ni tako lahko priti

nenapovedan, kot ste si mislili! Sicer vas nekoliko moti, da mi je bil ves vaš prihod že vnaprej izdan; toda tako zelo zvitim lisjakom, kot ste vi, to menda ne pomeni ravno veliko, in to se bo seveda kmalu pokazalo! Zato zdaj le naprej k visokemu vrhovnemu namestniku!"

12 Tedaj reče centurij, očitno zelo v zadregi: "Kaj veš o nas? Kdo ti je lahko izdal nekaj, česar ni?"

13 Julij reče: "Niti besede več! Tam je Vzvišeni! Zato le naprej, vi, lažni Rimljani - nadaljevali bomo tam!"

14 Centurij s svojimi osmerimi podrejenimi vojaki in dva prav lepo rejena in zelo zadržta farizeja se nato napotijo k Cireniju in mu izročijo Herodovo pisanje. V tem pisanju ni bilo nič drugega kot to, da so v vsej Celesiriji in velikem delu Galileje in Samarije odkrili zelo obsežno zaroto proti vsem Rimljanom. Na čelu zarote naj bi bil kot glavni agitator zloglasni prerok Jezus iz Nazareta, ki naj bi v skrivni zvezi s še vedno nadvse skrivnostnimi eseni za zaslepljevanje ljudstva delal vse mogoče, za navadno ljudstvo nerazumljive čudeže in si s tem dajal nekakšen božansko-preroški videz in naj bi se celo z vse obsodbe vredno predrznostjo ponujal ljudstvu za resničnega Božjega sina.

15 (Herod:) "Nadalje je več prič iz različnih pokrajin enako zvesto in resnično izpovedalo, da se je ta najstrahotnejši hujskač ljudstva že kar najbolj prijazno zblížal z najvišjimi rimskimi državnimi služabniki, skupaj z menda že kar velikim krdelom tako imenovanih učencev. Toda skrivna govorica sporoča, da naj bi bil podlež to počel samo zato, da bi jih na določen dan nenadoma vse pokončal, potem pa bi se sam povzdignil za kralja vseh Judov. Ker pa je bilo po sklepu visokih bogov to zdaj izdano meni, poznavalcu, te po dolžnosti na to opozarjam in upam, da boš znal ukazati in narediti svoje! - Globoko vdani Herod, četrti knez - zdaj v Jeruzalemu."

16 Zaradi pomanjkanja prostora tukaj ne navajamo celotnega pisma z njegovimi številnimi sramotitvami, kar je tudi zares povsem nepotrebno; toda bistvo je predstavljeno v celoti."

146. Razkrinkanje lažnih tožnikov

1 Ko je Cirenij z nadvse resnim obrazom zelo pozorno prebral to pismo, se je s sočutno-prijaznim pogledom obrnil k Meni in rekel: "Toda Gospod, ali je res mogoče, da Te tako najsramotneje tožijo meni?! Kaj praviš k temu? Saj gotovo veš, kaj je tu napisano!"

2 Jaz rečem: "Pokliči Rafaela in Roklusa; ne bi bilo namreč prav primerno, da bi se Jaz pogovarjal s temi odposlanci kneza laži!"

3 Cirenij je pri priči poklical Rafaela in Roklusa in videti je bilo, da Herodovi odposlanci slednjega še predobro poznajo; hitro so namreč odvrnili pogled od njega.

4 Ko je Rafael prišel do Cirenija, mu je prav tako izročil zvitek in rekel: "Tu imaš dvojnik domnevnega Herodovega pisanja; beri ga in iz tega spoznaj, da sva bila jaz in po meni tudi Roklus že prej poučena o tej pravi farizejski sramoti!. Za Herodovim podpisom, ki pa ga ta ni videl, tako kot tudi ne ve niti za zlog tega najsramotnejšega načrta, je še čisto kratka pripomba, ki ti bo pojasnila vso zadevo, in jo zato tudi moraš prebrati. Ko pa boš pisanje v celoti prebral, ga izroči poslancem in naj ga tudi oni preberejo! Naprej pa se bo potem že samo uredilo."

5 Cirenij je vzel zvitek v roko, ga hitro prebral, in tudi pripombo, ki se ji ni mogel dovolj načuditi, ker je vsebovala prav to, kar si je sam mislil. Ko je vse to prebral, je

dal zvitek lažnemu centuriju in rekel: "No, preberi pred svojimi tovariši tudi ti!"

6 Centurij je z vidno zadrego vzel Rafaelov zvitek in ga bral, pri tem se mu je obraz vidno daljšal, pri branju pripombe pa ga je obšla prava vročica in vsi poslanci so začeli silno spreminjati barvo; to so se veda opazili tudi ostrovidni Cirenij in drugi navzoči. Ko je lažni centurij do konca prebral zvitek - in sicer tako glasno, da so tudi njegovi tovariši lahko slišali prebrano - se je globoko priklonil in Rafaelov zvitek vrnil Cireniju, seveda pa ob tem ni spregovoril niti besede; tako on kot njegovi tovariši so bili ob tem sila presenečeni in njihova volovska vprega je tokrat obtičala tik pred skalno steno, čez katero ni bilo videti niti zasilne pešpoti.

7 Po kratkem času popolnega molka je Cirenij prekinil tišino in vprašal centurija: "Torej, Herod mi svetuje, naj napnem vse moči, da bi se polastil omenjenega preroka, in naj njemu kot tudi njegovim učencem kar tako, meni nič tebi nič, odsekam glave."

8 Na to vprašanje ni odgovoril nihče.

9 Tedaj se je Cirenij razjezil in rekel: "Odgovorite! - ali pa vas bom za ta zločin kaznoval brez primere! Kdo je poslal to pismo, kdo ga je sestavil, kdo se me je drznil nadlegovati s tako strahotno lažjo in kakšen najsrამotnejši namen se skriva v ozadju?"

10 Ob tako odločnem vprašanju so vsi poslanci skoraj omedleli; vedeli so namreč, da imajo opraviti z najbolj neizprosnim rimskim vrhovnim namestnikom. Vsi so začeli, kakor prevzeti od paničnega strahu, razburjeno drgetati in o kakšnem odgovoru ni bilo ne duha ne sluha.

11 Tedaj je Julij rekel: "Visoki zapovednik, kako bi bilo, ko bi tem poslancem takoj izplačali po zakonu določeno plačilo - za opravljeno izdajo - in jih potem spravili v trdno ječo v Sidonu do časa, ko se bo po njihovem napovedanem roku začela revolucija, tisti dan pa jim bo potem v celoti izplačano plačilo za izdajo, ali na križu ali na hlodu? Tem Rimljanom se vendar že na daleč še prejasno vidi, da niso nič drugega kot krdelo najslabših farizejev, ki jih je za denar mogoče kupiti za vse gnusnosti!"

12 Cirenij reče: "Povsem prav imaš; toda ker tukaj nismo sami gospodarji in mora še nekdo drug izreči svoje pripombe, bomo kar najmirneje počakali na to!"

147. Razprava s farizeji

1 Tedaj je stopil naprej Roklus in rekel: "Visoki zapovednik, dovoli mi, da smem tem pošastim in barabam tudi jaz nekaj prišepniti na uho; v pismu je namreč zelo hudo napaden tudi moj institut, v to pa moram poseči kot njegov predstojnik! Vprašati jih moram, kako in kdaj se je zloglasni zli prerok iz Nazareta, ki so ga razglasili za tako podlega, od nas naučil čarovniških umetnosti, s katerimi naj bi zdaj očaral in zapeljeval ljudstvo! Pri Bogu, če se mi takoj na tem mestu ne opravičijo zaradi te velikanske žalitve, se bom spozabil nad njimi in jim vsem zavil vrat, kakor resnično mi bo gotovo pomagal Gospod Bog!"

2 Tedaj stopi naprej eden od obeh farizejev in reče: "Le kaj moremo mi za to, če bi bila vsa stvar le hudobna izmišljotina?! Mi je vendar nismo napisali in si jo še manj izmislili! Lotite se tistih, ki so nas poslali; kot zgolj sli vendar nismo nikomur dolžni zagovora in odgovora! Pričakujemo le pravi odgovor, ki ga bomo morali odnesti tistim, ki so nas poslali sem. To menim, naj bi bila kratka vsebina dolgega govora!"

3 Roklus, ki ga je spodbudil Rafael, reče: "Dobro, toda kaj naj se zgodi tedaj, če

vam lahko na prste dokažemo, da ste ravno vi sami avtorji vašega gnusnega pisma in da vi lahko, če bi vam to dejanje uspelo, iz velike tempeljske zlate blagajne pričakujete plačilo tisoč funtov zlata *ad personam* (na osebo)?"

4 Farizej, glasno kričeč, reče: "Kdo nas lahko obdolži takšne gnusnosti? Pismo je podpisal Herod!"

5 Tedaj pokliče Roklus Cinka in reče: "Ti poznaš pisavo svojega za povednika kot nihče drug na svetu. Povej, je to njegov podpis?"

6 Cinka pregleda pismo in reče: "Niti od daleč! Herod namreč sploh ne zna pisati, ampak le za silo bere grško. Za podpis svojega imena ima nekakšen pečat, ki ga pritisne na dokumente, torej je ta podpis lažen! Prisežem, da je tako - pri vsem, kar hočete!"

7 Nato Roklus reče: "No, ti modri, bogu učeni in najresničnejši farizej v Mojzesovem in Aronovem imenu, kako ti je zdaj pri srcu? Kajne, zdaj bi ti že bilo ljubše, da bi sedel doma pri obilnem obedu kakor tu tako sijajno znanovan! Da, da, je že tako: Če človek ni zadovoljen s tem, kar mu je namenil Gospod Bog, tedaj se mora pač vdati v usodo in njene muhe!"

8 Da, da, zloglasni prerok iz Nazareta vam seveda sploh ne more biti všeč, ker vam zaradi Njegovih najsvetejših modrih naukov grozi huda izguba! V tem grmu tiči zajec! Toda zdaj je pač tako in nikdar ne bo drugače, tudi tedaj ne, ko bi Mu bilo nekoč všeč, da bi se zato, da bi vam naredil veselje, prav prijazno dal ubiti, vsaj *pro forma* (na videz), kajti Njega kot Življenja samega od vekomaj nikoli ni mogoče ubiti. - Jaz sem govoril, zdaj si na vrsti ti! Kaj praviš k vsemu temu?"

9 Farizej je stal kot okamnel in nihče izmed poslancev si ni upal spregovoriti niti zloga več.

10 Po nekaj trenutkih je Cirenij, ki je dobil za to skrivni namig od Mene, oba zadržta farizeja nadvse zvito poklical predse in jima rekel: "Le pomirita se! Vihar je mimo; ne spotikajta se ob našo v začetku zmeraj enako rimsko resnost! Zdaj je na vrsti druga faza pogovora, v kateri nočem od vas slišati izmišljotin z lažnimi podpisi, ampak čisto, popolno resnico. Le z resnico se lahko rešite iz moje neizprosne oblasti, sicer bodo ječa, križ in sekira vaša usoda tako zanesljivo, kot sem jaz zanesljivo vrhovni namestnik vseh rimskih provinc v Aziji.

11 Če pa govorite resnico, kakršna koli že je in kakršen koli pomen že ima, lahko računate na mojo rimsko častno besedo, da vas bom pustil svobodno in brez zadržkov oditi. Izbirajte! Če hočete vztrajati pri tej laži, sem vam povedal, kaj vas zanesljivo čaka, kajti tu v Aziji sem jaz v cesarjevem imenu povsem neomejen zapovednik in dvesto šestdeset tisoč vojščakov čaka vsako uro dneva na moje ukaze. Če tega prej morda še niste vedeli, zdaj veste, kako je s temi stvarmi. Kdo me bo klical na odgovornost, če bi dal za šalo z mečem pokončati vse jude?! Oblasti in moči mi ne manjka! - Kje v vsej Aziji se lahko zaneti zarota, o kateri ne bi bil natančno obveščen v največ osmih do štirinajstih dneh?! In potem gorje upornikom!

12 Če bi se po vaših izjavah skrivoma kje pripravljali še tako neznamen upor, bi za to resnično vedel in moji številni biriči bi takoj dobili veliko dela. Torej je prav tako huda laž kot Herodov podpis tudi ta vaša denunciacija, s katero ste me hoteli, če bi bil slepec, zlorabiti za povsem drug namen. Le da vam kaj takega pri meni nikoli ne bo uspelo, o tem ste se, upam, zdaj že dovolj trdno prepričali. Zato zdaj le z resnico na dan, da bom najjasneje videl, kako je z vami! Toda le dobro pazite: Glejte, tako čisto kakor sonce, ki vzhaja zdaj nad gorami onstran morja, mora biti res tisto, kar mi boste povedali - tedaj bom tudi držal besedo, ki sem vam jo dal! Govorite torej!"

13 Tedaj sta dobila oba farizeja in tudi lažni Rimljani, ki so bili napol farizeji, napol herodovci, nadvse obupane obraze, kajti nič se človeku ne zdi tako prekleto, kot če mora obtožiti samega sebe in javno priznati svoje najsrამotnejše zle namene. In tako je bilo zdaj tudi s temi farizeji. Toda kaj so hoteli? Cirenijeva neizprosnost in tudi njegova najstrožja pravičnost sta bili znani in potemtakem tu ni bilo mogoče storiti nič drugega kakor priznati popolno resnico.

148. Priznanje farizejev

1 Nato je eden od farizejev zbral pogum in začel govoriti takole: "Najvišji in neizprosno najstrožji gospod in zapovednik nad vsemi deželami Azije in večjega dela Afrike! Ker nam pač ne preostane drugega kakor priznati popolno resnico, moram vendar v imenu vseh svojih tovarišev odkrito priznati, da je pismo gola izmišljotina in da zloglasnega preroka iz Nazareta najodločneje preganjamo kot svojega najhujšega sovražnika zgolj iz zavisti. Dela namreč čudeže, ki kar najbolj presegajo vse doslej doživeto; poleg tega uči naravnost proti templju in njegovim zakonom, ki vendar niso naši.

2 Na gori Sinaj je pred približno tisoč leti Mojzes prejel zakone iz ognjene Božje roke in pozneje še množico državnih življenjskih naredb. Med zakoni je številka ena najpomembnejši tisti, ki se glasi: "Veruj samo Vame, svojega enega edinega in resničnega Boga in ne časti po božje drugih bogov poleg Mene. Ne moli jih in jih ne časti, kajti Jaz sem edini tvoj Bog in tvoj Gospod!" Prerok (*iz Nazareta*) pa se dela, da je prav on in nihče drug Sin Božji in celo Bog sam in se pri tem sklicuje na izjave prerokov, ki jih povsem samovoljno nanaša nase ter na pričevanje svojih dejanj.

3 Če pustimo, da se to dogaja povsem nekaznovano, bo v nekaj letih jeruzalemske ustanove, ki je dokazljivo Božja, konec! In kaj potem? Kako bomo mi, od Boga izvoljeni, stali pred ljudstvom in od česa bomo odtlej živeli, ker po Božjem zakonu nikoli nismo smeli imeti niti polja niti vinograda? Na eni strani imamo samarijane, ki so odpadli od nas, saduceje in na pol pogane, na drugi strani esene, ki bodo kmalu imeli že pol ljudstva zase - zdaj pa je prišel še ta Galilejec! To je navsezadnje vendarle nekoliko preveč!

4 Na Sinaju, med bliskom in gromom, nam je Jehova po Mojzesu in Aronu dal zakone, ki jih je uzakonil in je, reci, z nami sklenil večno zavezo in nas najstrožje zavezal, da ostanemo zvesti tej zavezi. On, Vsemogočni, nam je obljubil največje življenjske ugodnosti, če bomo ostali zvesti zavezi in postavi, toda tudi največje pomanjkanje, če zavezo lahkomišlno prelomimo. Dal pa nam je tudi pravico, da svoje nasprotnike preganjamo z ognjem in mečem, kot je naredil tudi Jozue pri Jerihi in pozneje veliki kralj David s Filistejci, ko po Jehovovem naročilu ni smel priznati niti otrokom v materinem telesu.

5 Če pa bi Jehova proti Svojim obljubam in zagotovitvam, morda zaradi naših grehov in naše mlačnosti ter strpnosti do naših nasprotnikov, hotel razveljaviti staro zavezo in nas popolnoma zapustiti, bi to zanesljivo storil na kakšen Njemu zlahka mogoči veličastni način, s kakršnim je pred približno tisoč leti sklenil zavezo z nami, da bi potem vsakdo zanesljivo in nedvomno vedel, pri čem je! Doslej pa se to še zdaleč ni zgodilo; kako si lahko potem kak čarodej, četudi zmore narediti še tako izredne stvari, predrzno dovoli najsrამotnejše agitirati proti nam, ki se vedemo po veljavni Božji postavi?!

6 Naj ozdravlja bolnike kolikor hoče, in naj za zabavo ljudi prestavlja gore in

opravlja druge še tako veličastne stvari, toda templja in njegovih svetih skrivnosti naj ne napada! On pa počne to čedalje bolj, spodkopava vero in zaupanje ljudstva v tempelj, zdaj posebno Galilejcev, tako da nam pogosto nočejo več dajati desetine in nas povrh vsega razglašajo še za največje in najbolj prevejane sleparje ljudi in ljudstev. Če smo to, naj nam to pove Jehova po poštenih prerokovih ustih, ne pa po galilejskem čarodeju, ki se izdaja za enega največjih prerokov, celo za sina Najvišjega, ko je vendar zapisano, da iz Galileje, ker je preveč preraščena s pogani, nikoli ne more vstati noben prerok in še toliko manj Božji sin, ki prihaja iz nebes!

7 Če pa smo prvič, po Božji postavi, in drugič, zaradi pritiska okoliščin prisiljeni preganjati takšnega, za staro stvar Boga nadvse nevarnega človeka, ter ga, če je le mogoče, z vso Božjo pravico s svojimi rokami spraviti s poti in iztrebiti z zemlje, mar delamo narobe, ko moramo v tem času na žalost uporabiti marsikatera politična sredstva za to, da bi iztrebili ta subjekt, ki nam je nadvse nevaren?! Menim, da zdaj ne boš več dvomil o popolni resnici tega našega utemeljenega, odkritega priznanja!"

149. Cirenijevo pričevanje za Gospoda

1 Cirenij reče: "To zdaj seveda sploh ne; tokrat si namreč govoril polno resnico, ki sicer ne pride zlahka iz farizejevih ust, in si me s tem spet razvedril! Sicer pa ti moram pri stvari, ki zadeva tvojega tako nevarnega preroka ali celo Božjega sina, pripomniti, prvič, da mora biti po vašem obrekovanju na zelo slabem glasu, in drugič, odkrito ti moram priznati, da tega nadvse velikega pomembneža zelo dobro poznam in ti lahko javno zagotovim, da je On povsem neškodljiv človek, ki se z vsemi močmi trudi, da bi samo koristil svojim soljudem in celo najhujšim sovražnikom, ki ste očitno vi, čeprav predobro pozna vse vaše velike sleparije, o katerih se Mojzesu in Aronu ni niti sanjalo.

2 Oh, On je popoln Jud, toda le v najčistejšem in pristno Mojzesovem pomenu! Kje pa je Mojzes in kje ste vi z vašimi novimi človeškimi pravili? On je torej proti temu, kar je na vas nemojzesovega, ne pa proti vam samim! Do mene je iz ljudstva prišlo že tako veliko škandaloznih tožb proti vašim najsramotonejšim dejanjem in sleparijam, da sem se res že nekajkrat namenil, da vam z oboroženo roko za vse čase preprečim vaše početje. Le On me je odvrnil od tega! Če bi bil On, ki se zaveda mojega največjega in najpopolnejšega prijateljstva, v resnici vaš sovražnik, bi bil gotovo nadvse vesel tega, da bi vas lahko z mojo roko v najkrajšem času povsem iztrebil s prizorišča te zemlje; prav nasprotno je res!

3 Obžaluje vašo veliko zaslepljenost, ki pa ste si jo sami nadeli. Rad bi vas le pripeljal nazaj k resnici in k enemu, resničnemu Bogu, od katerega ste se zaradi svojih nešteti posvetnih skomin odvrnili, in z vami obnovil staro zavezo; toda uničiti vas nikakor noče. Če pa je to Njegova najbolj živa želja in volja, kako je potem vaš sovražnik? Če bi imeli vi v svojih rokah Njegova sredstva, kolikokrat bi Ga že ubili! Vam je On storil kaj podobnega, ko ima za to vendar vsako uro dneva na voljo tisoč najmočnejših sredstev?! Kolikor je v moji moči, sem Ga tudi jaz nadvse ostro preskusil in ta preskus je najsijajneje prestal.

4 V Njem sem našel prav tistega človeka, ki sem Ga pred - reci tridesetimi leti zavaroval pred najgrozotnejšim preganjanjem starega Heroda, in prav On je Tisti, ki se je pred tridesetimi leti, ko je moj brat Avgust vpeljal popisovanje in štetje prebivalstva v vsem širnem rimskem cesarstvu in tako tudi v judovski deželi, rodil v ovčjem hlevu v Betlehemu mladi ženi tesarja Jožefa med vsakovrstnimi čudežnimi

pojavi; je Tisti, ki so Ga modri iz jutrove dežele prepoznali po zvezdi repatici, ki jih je vodila tja, ter Ga pozdravili in obdarovali kot prihodnjega judovskega kralja; že tedaj so Ga kot prav poseben pojav za ljudi te zemlje opevali začudeni pastirji - tega bi se morali tudi vi še vsaj nekoliko spomniti!

5 Če vam nič od tega ni prišlo na ušesa, čeprav štejete gotovo že šestdeset let, je tu pred vami kot živa priča moj brat Kornelij, ki je prav takrat v Betlehemu vodil rimsko popisovanje, in poleg njega jaz sam, ki sem tudi že na komaj štirinajst dni starem otroku nadvse nepričakovano odkril in doživel takšna znamenja božanstva, ki mi ob največjem in najspoštljivejšem občudovanju niti za trenutek niso dopustila dvomiti o tem, da je ta otrok najočitneje več kot kateri koli še tako popolni človeški otrok.

6 Tudi zdaj, ko sem v svoji visoki starosti spet našel tedanje detece kot moža, polnega duha in Božje čudodelne moči, sem kmalu in zlahka odkril, da je Ta zrasel iz omenjenega otroka, in najbrž ne bo težko razumeti, da sem bil potem prisiljen v najglobljem spoštovanju in ljubezni pripogniti pred njim svojo staro glavo, in to po lastnem občutenju.

7 In tega moža tako vneto preganjate ter Ga hočete pogubiti in uničiti?! Oh, vi neumni in slepi norci! Mar ni Mojzes napovedal Njegovega prihoda in za njim skoraj vsi veliki in mali preroki, ki so jih vaši očetje v svoji najbednejši omejenosti tudi pobili s kamenjem tako, kakor bi zdaj tudi vi radi ubili Njega?! Njega, ki lahko edini pomaga vsem vam in vam tudi hoče pomagati, celo preganjate Ga z vso zvijačnostjo, imenujete Ga pošast, izgovarjate nad Njim najhujše kletve in Ga hočete povrh tega še ubiti?!

8 Te okolice, ki ste jo iskali, niste prepoznali, ker je velika skala, ki smo se je vsi bali, izginila, in je bil ves ta, prej nadvse pusti zaliv spremenjen v resnični raj. In kdo je to naredil? Jaz in vsi tukaj navzoči smo priče, da ni niti z enim prstom sodelovala človeška roka. On je bil in je med nami in je naredil ta čudež samo s Svojo voljo!

9 Tu ob moji strani stoji deček, Jozue po imenu. Skoraj dve leti je že ležal v grobu in od njega ni ostalo nič drugega kot strohnele kosti. In vendar ga je mož, ki ga tako zagrizeno preganjate, z eno samo besedo zlahka znova preoblikoval in oživil tako, kakor stoji zdaj pred vami.

10 Tu ob mizi sedita moji dve hčeri, ki so mi ju oropali hudobni trgovci s sužnji. Ob plovbi čez morje sta med viharjem padli v vodo, in ker so ju zverine zvezale, sta mrtvi plavali na širni morski gladini. Pri predvčerajšnjem ribolovu, pri katerem smo vsi sodelovali, smo ju našli in spravili sem. Beseda vašega sovražnika - le Njemu vsa moja čast! - jima je torej, kot sami vidite, vrnila življenje!

11 Zdaj vas vprašujem: Ali bi tudi to zmogel narediti čarodej, ali pa niso ta znamenja že večja od tistih, ki jih je v svojem času delal Mojzes v puščavi? Kar vam govorim, je tako zelo res, kot se jaz sam imenujem Cirenij, in to lahko še bolj potrdi več sto prič; in storilca takšnih dejanj imenujete vi nekakšno pošast, Ga preganjate in Ga hočete celo ubiti?! Kakšna komaj doumljiva stopnja najbolj slepe neumnosti je pač potrebna za to!"

150. Neumnost in slepota farizejev

1 Farizej reče: "Najvišji in najstrožji pravični zapovednik! Mi smo pismouki in smo proučevali kroniko, zato mislim, da vendarle ne moremo biti tako zelo neumni!"

2 Cirenij reče: "Glejte, celo ta vaša pripomba je bila tako neumna, kot je le

mogoče, in prav tako neumno skušate tudi ujeti Svetega iz Nazareta! Če bi imeli vsaj trohico razuma, bi si lahko mislili, da bomo mi, Rimljani, razlikovali celo v slabo narejena rimska oblačila zamaskirane Jude od resničnega Rimljana in še prehitro razumeli, da se za tem skriva prav prevejana podlost! Torej bi si lahko tudi mislili, da bom kaj hitro prepoznal Herodov podpis! Torej bi si tudi lahko predstavljali, da vas bom pri priči spregledal in razkril vaš hudobni namen in da je bilo zato vaše početje nadvse neumno tvegano in bi vas lahko spravilo ob vse, celo ob nekoliko vašega mesenega življenja, ki je vaša največja svetinja! Povem vam: Resnično, vsak vsaj nekoliko prebrisan otrok bi vam zanesljivo lahko napovedal, kako vam bo uspel vaš podvig. Toda ne - saj ni mogoče! vi velemodri pismouki tega niste zmogli vnaprej predvideti!

3 Ali pa veste, kje je vzrok za to? Povedal vam ga bom: uživaški potratnež, katerega želodec ni še nikoli občutil praznine, si ne more predstavljati, kaj občuti lačen želodec; gluhemu nikoli ne pride na misel, kako je pri srcu tistemu, ki sliši harmonijo čisto uglasene Eolove lire; tako si tudi slepec ne more predstavljati, kako je, če gledaš in vidiš, in si lahko predstavlja le, kot da bi bili vsi ljudje slepi. In prav tako in pravzaprav še huje se godi duhovno slepemu in v resnici neumnemu človeku! Ne le da ima vse ljudi za prav tako neumne, kot je On sam, temveč celo za še veliko neumnejše; sebe namreč sploh nima za neumnega, temveč za zelo modrega. Sploh ne more razumeti, kako bi mogel biti B prav tako razumen in moder, kot se čuti sam kot A. In prav v tem je vzrok, zakaj se takšni nadvse domišljavi neumni ljudje pri kakšnem poslu stvari lotijo kar se da neumno, kot ste vi pravkar jasno pokazali tu pred menoj.

4 Ker pa ste tako neumni, tudi ne morete razumeti neznansko velikih znamenj tega časa, in tudi, kljub vsej svoji visoko hvaljeni poučenosti v Pismu, sploh nimate pojma o tem, kaj so Mojzes in vsi drugi vidci napovedali za zdajšnji čas in posebno o judovskem Mesiju in Njegovem kraljestvu na zemlji. Zato je treba to in ono vaše početje pripisati le vaši preveliki in pregrobi duhovni slepoti; kajti če bi imeli vsaj malo duhovne svetlobe, bi vendar za vašega Jehova voljo morali uvideti, da proti oblasti, kakršna je naša, ne morete nikdar ničesar uspešno opraviti, in še manj proti človeku, ki je napolnjen z vsemogočnim Božjim duhom, in mu je treba le povsem tiho hoteti - pa bi vsa zemlja v trenutku prenehala biti!

5 Resnično, povem vam: petkrat sto tisoč takšnih ljudi, kot ste vi, se ne bi bal s sto tisoč izurjenimi vojščaki; toda kaj bi mi koristilo tisočkrat toliko vojščakov proti vsemogočni volji takšnega moža? Ena Njegova misel in ni jih več! In vi hočete s svojo zvijačo in diplomacijo takšnega bogočloveka ujeti in celo ubiti - in to povrh vsega še brez kakšnega oprijemljivega razloga? Pošteno mi povejte, ali še ne uvidite in otipate z rokami svoje velike in grobe neumnosti!"

6 Farizej reče: "Če bi smel odkrito govoriti s teboj, bi ti povedal nekaj, kar bi ti, najvišji zapovednik, o tej zadevi lahko tudi nekoliko odprlo oči; toda s teboj ni mogoče govoriti in se pripraviti tako, kot počnemo tempeljski modreci med seboj! Če pa bi smel nekaznovano povsem odkrito govoriti s teboj, bi morda tudi ti ostrmel!"

7 Cirenij reče, celo z nekakšnim zadržanim nasmeškom: "Resnično, dovolim ti govoriti povsem svobodno; zaradi svojih besed res ne boš kaznovan!"

151. Farizejeva tempeljska morala. Mojzesovi čudeži v farizejski luči

1 Tedaj si je farizej vzel pošten zalet, se popolnoma vzravnal in začel govoriti

takole: "Najvišji zapovednik! Veliko več in tvoj razum sije kot najčistejši diamant v sončni svetlobi; toda tudi jaz nekaj vem, čeprav po naši navadi tega tudi vedno ne razkazujem in pravzaprav tudi ne smem razkazovati, kjer pa je potrebno, naj se tudi pokaže! Če človek na tej ljubi zemlji pripada nekemu institutu in je žal po rojstvu, navadi, postavi in po zemeljskem pritisku okoliščin prisiljen zaradi ljubega želodca prisegati na svoj prapor, je s tem na tem svetu že toliko kot mrtev. V začetku seveda še ne povsem; toda postopno čedalje bolj!

2 Če smo namreč pred očmi ljudi brez razlike z vsemi sredstvi zemeljske prisile neprenehoma prisiljeni X delati za D, tedaj ni kaj razmišljati! Zaradi vsake jasnejše misli je treba začeti samega sebe krepko preklinjati in govoriti: 'Izgini, čista svetloba iz nebes! Če sem preklet, da moram biti hudič, naj tudi bom hudič! Ali zvit ali neumen, to zdaj sploh ni več pomembno! Če moram biti X namesto D, to tudi sem; takšnih starih razmer ne morem spremeniti!'

3 Sčasoma se človek lepo počasi vživi v svojo zlobnost in si misli: Če si že rojen za norca in si bil kot tak tudi vzgojen, torej ostani, kar si! Če je tvojemu želodcu dobro, potem je že vse dobro! Jej in pij in uživaj življenje, dokler in kakor ga je le mogoče uživati! Ko potem pride poslednji dan, zadnja ura, tedaj so razvezane vse vezi in vsi zakoni za večno prenehajo za tistega, ki se je vrnil v svoj nič!

4 Laž in resnica si prijazno podata roke tam, kjer je doma popolna ničnost vse biti. Ob takšnih najzanesljivejših in povsem resničnih možnostih je potem seveda povsem vseeno, pod kakšno norčevsko kapo je kdo preživel življenje na tej zemlji. Dokler pa živimo, se je zaradi lastnega zemeljskega blagra treba vendarle nadvse skrbno ogibati vsega, kar bi lahko nekoliko zagrenilo to kratko življenje in ga naredilo neprijetnega; vse drugo je pravljica in himera. Kdor pa ima življenje za nekaj višjega, vara samega sebe.

5 Tega nazora pa ne predstavljam kot v naravi stvari utemeljeno zadevo, temveč le kot posledico, ker mora skoraj vsak človek, ki trdno pripada kakšni kasti svetovnih norcev, ta nazor dojeti in se končno povsem vživeti vanj, ker ne sme misliti, govoriti in ravnati drugače, kot mu predpisujejo stereotipni zakoni kaste. Lahko sem enkrat ali tisočkrat najtrdneje prepričan, da je z Nazarečanom ravno tako, kot mi je prej sporočila tvoja visokost; kaj mi to koristi? Dokler sem zapriseženi član kaste, mi zanesljivo ne preostane nič drugega, kot da z njo na ves glas tulim: 'Dol z njim! On namreč ogroža naš institut in omejuje njegove potrebne dohodke!'

6 Lahko si, seveda čisto skrivaj, mislim: Celotna kasta hoče tako in te je po naključju naredila za svoje orodje! In tako tudi grem in ravnam slepo po predpisih, več ali manj od njih po svojih zasebnih nazorih ne morem in ne smem ravnati! Se bolj skrivoma pa si mislim: Če je na preganjanem v resnici kaj, bo kmalu opravil z nami in kot premaganci pač ne bomo več videli svojih posvečenih soban; če pa ni nič drugega kot še eno novo gobezdalo, kakršnih se je pojavilo že na tisoče, tedaj ga bo konec takoj, ko bi se ga le lahko polastili! Kaj vendar namerava? Nič drugega kot ustanoviti novo in morda še hujšo kasto!

7 O, v začetku je vse videti tako zelo božansko! Poglejmo Abrahamovo življenje in življenje njegovih prvih potomcev! Vidimo, da je božanstvo pogosto celo vidno občevalo z njimi in jih vodilo na pot pravičnih, - nota bene, mi seveda nismo bili navzoči! Toda v Mojzesovem času - kako je bilo tedaj z Abrahamovimi otroki! In spet je bil Mojzes tisti, ki je pošteno proučil stare egiptovske modrece! Bil je seznanjen z vsemi slabostmi egiptovskega dvora, verjetno ga je zažejalo, da bi sam postal vladar tega kraljestva, in si je v ta namen spraval s poti faraonove legitimne prince.

8 Prvi načrt se je ponesrečil. Pobegnil je in si izmislil drugi načrt, da bi s skrivnimi propagandisti svoje rodovno sorodno, sicer pa pod živalsko kraljestvo padlo ljudstvo pošteno spodbodel proti faraonu, ki je bil zaradi uživanja povsem oslabel. Ko je izvedel, da je njegovo ljudstvo pripravljeno na udarec, je prišel sam, opremljen z veliko čarovniško močjo, in začel ukazovati kralju. Svojemu ljudstvu, ki je morda še slutilo prejšnja divinativna (božanska) stanja starih očakov, se je predstavil kot poslanec Jehove, pokazal dovzetnemu ljudstvu vsakovrstne povsem nerazumljive čudeže in tako mu je ljudstvo sledilo kot čreda ovac vodilnemu koštrunu.

9 Dobro je poznal lastnost morja, da dvakrat na dan naraste in spet upade. Daleč vnaprej si je ogledal mogočo točko prehoda. Ves zaliv je širok komaj dve zmerni uri hoda. Tedaj, ko je gladina morja izredno nizka, se sredi zaliva vedno za dobre tri ure dvignejo iz vode več kot uro poti široka, trdna kamnita tla in rabijo popotnikom, če noben vihar ne razburka morja, kot najboljši most za prehod. S hitrim korakom ga lahko prečkamo tudi v dobri uri in se tako po najkrajši poti takoj znajdemo v arabski puščavi, ki bi jo sicer po kopnem, ker se morje za tem grebenom razprostira še več ur daleč in je precej globoko, dosegli komaj v štirih do šestih dneh.

10 Mojzes je to zelo modro preračunal, ker je imel, kot sicer nihče na faraonovem dvoru, prav solidno zemljepisno znanje. Množice je z najhitrejšim korakom popeljal čez greben v arabsko puščavo in v najbolj prepadne gorske pokrajine, v katerih, razen morda njegovega tasta in tašče, ni imel nihče ničesar. Zato je to pokrajino in njene druge naravne čudežne lastnosti, ki jih je naš prerok znal gotovo zelo dobro uporabiti, zanesljivo dobro poznal.

11 Toda pustimo zdaj to in se še nekoliko ozrimo po Izraelcih, ki so potovali čez morje, in vidimo jih, kako so hiteli čez prehod kot na krilih vetra, ko je faraon, zdaj vnet od jeze in togoten, svoji vojski ukazal, naj po isti poti plane za Izraelci. Če bi faraon prišel prej, naš dobri Mojzes gotovo ne bi bil odnesel cele kože; toda počasnost in odstranjevanje mnogoterih ovir sta zadržala faraonovo vojsko. Mojzes je dosegel pomembno prednost in srečno ušel sovražniku. Ko je torej faraon, ki je sledil Mojzesu po istem grebenu, dosegel komaj sredino omenjenega grebena, se je morje začelo, kot navadno, zelo hitro dvigati in gnati svoje valove čez faraonovo vojsko in ta je, razumljivo, zanesljivo umrla v valovih."

152. Nadaljnje razlage starozaveznih čudežev

1 Tedaj je Cirenij prekinil pripovedovalca in mu rekel: "Tako zelo neumen, kot sem v začetku mislil, pač nisi; toda ker se zdi, da poznaš stvari tako dobro povsem iz narave, bi vendarle rad izvedel, kako mi boš razložil znani pojav iz skrinje zaveze, in sicer vsakdanji steber dima in vsakonočni ognjeni steber. Kako je torej nastal ta po tvoji čisto naravni in nečudežni poti?"

2 Farizej povsem lahkega srca spregovori: "Visoki zapovednik! Le majhen pogled v staro vojskovanje - in s slavno in tako zelo pobožanstveno skrinjo zaveze je konec! Zaboje sam je bila na staroegiptovski način konstruirana naprava, ki je na veliko proizvajala elektriko. Za nadvse zapletenim zabojem je bila železna ciza, s katero so delali dim. Napolnili so jo z raznimi rečmi, ki so se močno kadile in večinoma tudi zelo smrdele, kot so perje, dlaka različnih živali in tudi človeški lasje; te dimne sestavine so posuli z žveplom, smolo in *salnitrom* (solniter = sol nitri = soliter), nato pa to cizo prižgali. Nastal je gost, močan dim, ki je v kratkem času, posebno če so cizo hitro vlekli, kot gosta meglja zakril pot za seboj in zasledujočemu sovražniku

odvzel pogled na premike in položaje preganjane vojske, obenem pa je tudi, ker je kamelam, konjem in slonom nevzdržno zoprno, te živali pripravil, da so se obrnile in umaknile - to pa zasledujočemu sovražniku gotovo ni bilo pogodu. Da so za bežečo vojsko pogosto vlekli več takih ciz, je samoumevno. - To bi bila v pravi podobi tako čudežna in presveta Mojzesova skrinja zaveze, in lahko ti, najvišji zapovednik, z mirno vestjo tudi rečem: *Sapienti pauca* (pametnemu je dovolj malo)!

3 Cirenij reče: "Dobro, pustimo torej to! Kako pa bi mi potem razložil zrušenje obzidja starega, velikega mesta Jerihe? Skrinjo zaveze so nosili okrog mestnega obzidja, spremljali so jo z mogočno donečimi pozavnami, kakršne so imeli že stari Egipčani v templjih, in mislim, da so se že ob tretjem obhodu zidovi sesuli kakor kaša. Kako je bilo to mogoče? Z zvokom milijona pozavn tega pač nikoli ne bi bilo mogoče povzročiti! Razloži mi torej tudi to na svoj naravni način!"

4 Farizej reče med glasnim smehom: "No, to bo menda vendar povsem očitno. O starih Egipčanih se prepričljivo govori, da so s pravo uporabo elektrike razbijali sovražnikove ladje in jih sežigali. Vemo tudi, da je omenjena skrinja večkrat potovala okrog jerihovskega obzidja - in Jozue je seveda resnično vedel, zakaj je to storil! Z uporabo in delovanjem skrinje je moral biti zelo seznanjen! In znova pravim: *Sapienti pauca!*"

5 Cirenij reče: "Da, zveni prepričljivo; toda če skrinja ni bila nič drugega kot električni stroj, bi vendar morala biti to še dandanes!? Zakaj pa dandanes nima istega učinka?"

6 Farizej reče: "No, tudi vzrok za to bo menda zelo razumljiv. Oglejmo si hišo, ki je stara približno tisoč let, ali ladjo ali suknjo; zaradi takšne starosti bo najbrž tudi zelo spremenjena! Celo kamni v tisoč letih pogosto zelo opazno razpadejo - toliko bolj star les in manj plemenite kovine, kot sta recimo baker in železo; celo zlatu se tisoč let kar pošteno pozna!"

7 Mi še imamo staro, umetelno skrinjo, ki pa je sčasoma postala že tako poškodovana, da od prvotne učinkovite opreme ne vsebuje nič več, kot nimajo starčevska usta zdravih zob, ki so jih že zdavnaj izgubila. Poleg tega so Babilonci tempelj s skrinjo vred temeljito izropali. Mi pa ne razumemo, kako je bila skrinja nekoč izdelana. Naredili smo sicer po obliki povsem enako; toda delovati ne more tako, kot je stara, ker ji manjka notranja oprema in ji tudi mora manjkati, ker je v tem času vsaj pri nas nihče več ne zna opremiti. - Menim, najvišji zapovednik, da sem se tudi o tem izrazil kolikor mogoče jasno!"

8 Cirenij reče: "Da, če pa je že vse tako utemeljeno na pretanjeni pobožni prevari, kako moreš potem z vsem svojim zdravim nazorom in uvidom ostati kondicionirani član takšne sleparske ustanove?"

9 Farizej reče: "Prav to je satanovo seme! Ker sem postal član kaste, ko sem bil še povsem slep! Odprtih oči bi se ji tudi težko kdaj pridružil! Ko pa sem enkrat že poleg in vidim, da je ves svet norišnica, no, pač po sili razmer igram norca zaradi ljubega trebuha kot tudi zaradi zdravja kože, ki bi jo rad ohranil celo! Dezertiranje pri naši kasti iz premodrih razlogov še vedno brez vsake popustljivosti kaznujejo z nikakor prijetno smrtjo s kamnanjem! - Menim, da je ta odgovor tudi zelo razumljiv in dovolj razumno utemeljen."

153. Farizejeva naravna filozofija

1 Cirenij reče: "Iz vsega, kar si mi zdaj povedal in razkril, pa tudi jasno izhaja, da ti

kot pobožen Božji služabnik še nikoli nisi veroval v Boga; kako pa ste lahko celo zelo strogi služabniki bitja, ki za vas sploh ne obstaja?"

2 Farizej reče: "No, to tudi čisto zlahka razložim iz prej navedenega izredno tehtnega in za vse čase veljavnega razloga! Kaj zmore še tako prebujen otrok proti oblasti in telesni moči svojih staršev in pogosto preneumnih učiteljev? Mora se ukloniti! Postavim primer: Vi Rimljani ste nas s svojo nepremagljivo močjo podjarmili. Kdo od nas se je mogel upreti vaši oblasti? Vi pa bi nam na primer namesto vaših zelo modrih in pravičnih zakonov v strogo spoštovanje naložili najneumnejše. Bi mi, slabotni, mogli storiti kaj drugega, kot jih prav tako natančno spoštovati, kot spoštujemo zdajšnje modre? Zunanja oblast deluje z nepremagljivo močjo in moramo se ukloniti njenim naredbam. Na tej zemlji je vendar vse le videz in ne resnični obstoj.

3 Iščemo resnico, iščemo Boga. Kje in kaj pa je resnica in kje in kdo je Bog?! Vsako ljudstvo pozna in ima drugega boga in po tem določa načela, ki so temu ljudstvu ponujena kot sveta resnica. So morda zato tudi za nas resnica? Temu se smejimo in sploh ne moremo razumeti, kako more neko ljudstvo verovati takšne nelogične, najbolj neumne reči! Zdaj pa pojdimo k tistemu ljudstvu in ga vprašajmo, kaj sodi o naši veri, če o njej kaj ve, in tudi ono ne bo razumelo, kako moremo mi verovati in spoštovati vse naše! Nekaj dobrega za ohranjanje javnega reda je povsod - toda zaradi tega to še zdaleč ni resnica in še manj božanstvo, ki resnično nekje biva!

4 Sonce tam zgoraj je resnica in je delujoče božanstvo samo zase in tudi za nas, čeprav se moramo zadovoljiti zgolj z njegovim sijem, zato je tudi tu na tej zemlji veliko več videza kot kakšne resnične biti. Ali ne povzroča vsega tukaj sončni sij? Vse, kar obstaja, raste zaradi sija sončne svetlobe in njene čudovite toplote, in dokler obstaja, obstaja, in živi zaradi sija resnično vsemogočnega sonca; vse je namreč z ene strani stalno osvetljeno do polovice, druga polovica ima senco.

5 Na nebu torej v velikem sijaju kot popolna resnica blesti resnično svetlo sonce. Zemlja in vse na njej je delo njegove svetlobe ali sija, torej tudi samo bolj odsev kot bit. Za navidezno bit jo vse zemlje in vseh stvari je neuničljiva senca kot popolna laž; in prav senca je tista, ki jo vsi popotniki iščejo in najbolj ljubijo, in spanje v splošni zemljini senci, ki ji imamo navado reči 'noč', je in ostane največje, najkrepilnejše in najprijetnejše poživilo življenja po delu in težavah dneva!

6 In zato se mi tudi zdi, da bi ljudje, če bi vladala najčistejša mogoča resnica, moralno vzeto, lahko prav tako stežka obstali kot njihovo telesno bitje brez spanja. Kar je torej telesu spanec, to je dobro zamišljena laž celotnemu moralnemu človeku. In tu potem seveda ne gre za to, kakšno obliko naj bi imela laž! Če le zagotovi moralnemu človeku vsaj nekoliko zadovoljiv in zelo poživljajoč počitek upanja ter polovično osvetljeno in zlahka sprejemljivo zaupanje, je laž dobra in gre lahko najčistejša resnica k njej prosit za kruh.

7 Dokler prebivajo ljudje na zemlji, je bilo tako; zdaj je tudi tako in bo tako tudi ostalo do mogočega konca vseh časov. Ljudje bodo neprenehoma iskali resnico, pri tem pa jedli in se hranili iz skleda laži. Zmeraj bodo med zelo številnimi neumnimi ljudmi tudi modri, ki bodo ljudem ponujali svetlobo resnice. Toda kolikor močnejše bodo ljudi osvetljevali zmeraj le po eni strani, toliko določeneje in izraziteje se bo za spredaj najsvetleje osvetljenim človekom lahko videla senca kot stal na posledica svetlobe!

8 Kakor pa svetloba zmeraj povzroča tudi senco, prav tako je posledica najčistejše

resnice tudi zmeraj najbolj gola laž. Brez resnice tudi laži ne bi bilo in brez laži zlahka tudi resnice ne. Vsaka resnica pa skriva v sebi vsaj sposobnost, da povzroči laž tako kot svetloba senco. Katera od obeh je torej boljša za človeka, o tem naj se vpraša vsak človek sam, toda zvesto in odkrito, brez vsake prevare! Pravičen sodnik sodi lažnivca in sleparja po zakonu in živi od svoje službe; kje pa je tisti, ki mi lahko na splošno razloži, da je zakon sam resnica? To je privzeto in sankcionirano načelo, tukaj tako, drugje drugače! Kje je resnica tam, kjer ena laž kaznuje drugo? - Tudi tu spet pravim: *Sapienti pauca!*"

9 S tem je imel Cirenij za zdaj dovolj, odslovil je farizeje in Mi rekel: "Ne! Slišiš? - Česa takega še nisem nikoli doživel! Roklus je tudi znal govoriti v svoji čisto razumarski sferi; toda v svoji notranjosti sem mu zmeraj ostal kos. Ta farizej pa me je zdaj tako zabil, da mu na to sploh ne morem nič ugovarjati! Farizeje sem si zmeraj predstavljal veliko neumnejše; toda ta mi je dokazal, da sploh niso neumni! Kaj pa bomo zdaj storili z njim?"

154. Cirenijevo sklicevanje na Gospodove čudeže

1 Jaz rečem: "Zdaj pa naj ti razloži še Moje čudeže in prepričaj se boš, da ti jih bo znal razložiti prav tako naravno kot prej Mojzesove! Šele potem mu bomo pokazali, kako zelo se moti. Pokliči ga nazaj in stori to, kajti ta je namreč pravi sočnež!"

2 Cirenij je pri priči storil, kar sem mu svetoval, in družba farizejev je iz spoštovanja prišla globoko sklonjena pred vrhovnega namestnika, in farizej, ki je vodil pogovor, je globoko sklonjen vprašal, kaj jih zdaj čaka po njegovem visokem sklepu.

3 Cirenij reče: "Nič drugega, kot da bomo še naprej na tvoj način, ki mi postaja čedalje razumljivejši, zasledovali božanstvo, človeško vero, preroštvo in čudodelništvo, ki se ob njem pogosto pojavlja; kajti priti moram na jasno, ali tako ali drugače!"

4 Prej si mi res zelo razumljivo pojasnil zgodbo o Mojzesu in starih čudežih in te pojave si lahko zamislim kot resnične po tvoji razlagi bolj kot po kateri koli drugi. Seveda mora to zaradi ljudstva ostati strogo med nami! Toda glej, kljub tvoji razlagi me kot težka skrb in odgovornost teži to, kar sem tukaj resnično na najbolj čudežni način na svetu videl in opazoval s svojimi očmi; za vse to so tukaj priče iz skoraj vseh pokrajin sveta: pogani in Judje, eseni, skitski kralj Ouran s svojim spremstvom, celo Perzijcev ne manjka - same avtoritete prvega modrostnega razreda, kakor je pač v tem času zastopana modrost.

5 Glej to čudovito kopališče in šele njegovo notranjo, nadvse krasno in neprecenljivo opravo, vrt, ki ga daleč okrog obdaja varovalno obzidje! Poglej v vrtu čudovito sadje vseh najžlahtnejših vrst in sort! Prepolno bujno drevje z mnogimi že dozorelimi sadeži. Opazuj dalje čudovite vodne izvire, da bi težko kje našli boljše! Potem obrni svoj pogled k morju! Glej pristanišče z nadvse trdnim varovalnim zidom, ki sega do globokega morskega dna, pet ladij, zapiralno verigo! Nato se ozri na kraj, kjer je prej stala velika, mornarjem pogosto zelo nevarna skala! Glej, niti sledu o njej ni več do najgloblje globine!

6 Poglej tja daleč čez morje v pokrajino okrog Genezareta! Ali ni bila tam pred dvema ali največ štirimi tedni strašno visoka skala, katere navpične stene so segale globoko v vodo in prej na njen vrh nikoli ni stopil noben smrtnik? Tisočletja so stekla čez njeno kljubovalno čelo in na njenih granitnih gmotah ni mogel zob časov nič

opraviti. Toda pred prej omenjenim rokom, kakšne štiri tedne je tega, je prišel tja ravno prerok iz Nazareta, ki ga vi preganjate, in je poleg številnih drugih čudežev naredil tudi tega, da je tisto skalno goro naredil tako položno in dostopno, da se zdaj nanjo brez vsake nevarnosti od vseh strani zlahka povzpnejo celo otroci.

7 Kdo ni poznal nadvse nezdrave genezareške mrzlične okolice? Vsi so bolehalo za mrzlico, ki je izčrpavala življenje, posebno tujci, ki so neredko morali tam hirati več let, da so se navadili na podnebje in toliko ozdraveli, da so lahko potovali naprej. Celo naši povsem zdravi in najkrepkejši vojaki so pogosto zboleli na smrt in so polnili bolnišnice. Prerok iz Nazareta je prišel tja, blagoslovil pokrajino in zdaj je ena najbolj zdravih v vsej Galileji in vsi bolniki so v trenutku ozdraveli.

8 No, to so dejstva, ki so se zgodila pred našimi očmi, nas pa res nihče ne more obdolžiti, da smo lahkoverni ljudje, katerim lahko vsak čarodej iz Egipta, Indije ali Perzije proda svoje čudeže za čisto zlato. Tu je nekaj, ob čemer se ustavi vsak razum. Dopuščam, da se lahko vsi čudeži, ki se nanašajo na Mojzesa, razložijo povsem naravno; prvič, imajo - gledano v tvoji luči - precej močan pečat naravnosti, in drugič, razen težko razumljivih knjig, ki naj bi izhajale iz njegove roke, nimamo nobenih drugih prič, ki bi nam lahko dale boljše podatke o tem. Grški kronisti vedo o tem malo ali nič.

9 Pa naj že bo, kakor hoče; pustimo daljno preteklost in se ukvarjajmo s to nadvse veličastno čudežno bleščečo sedanostjo! Kako neki mi boš razložil te nove čudeže? Resnično, nadkraljevsko te bom poplašal in odlikoval, če mi lahko pomagaš iz mojega divinativnega sna, in obljubljam ti celo svojo najdejavnjšo podporo za preganjanje in uničenje tvojega zloglasnega preroka!"

155. Pouk farizejev z vinskim čudežem

1 Farizej reče: "Kdaj je bil ta Nazarečan tu in kako dolgo se je tu zadrževal in ali je bil že prej kdaj tu?"

2 Za Cirenijem je stal tudi stari Marko, ki je prevzel besedo in rekel: "Ta Božji človek prej še nikoli ni bil v tej okolici, z nekaterimi Svojimi učenci je prišel sem šele pred približno osmimi dnevi in ni prinesel s seboj nič drugega kot Svojo vsemogočno voljo in Njegovi učenci so bili zmeraj kot jagnjeta okrog Njega.

3 Prvi čudež pa je bil, da mi je ukazal, naj vse svoje precej številne vinske mehove napolnim z vodo, kar sem s svojimi otroki tudi takoj naredil. In glej, komaj so bili mehovi napolnjeni, že se je tudi voda, kot jo vsebuje jezero, spremenila v najboljše vino! Tu je še polna kupa ravno tega čudežnega vina! Pokusi ga in povej, kaj meniš o njem!"

4 Farizej je vzel kupo, pokusil vino skoraj do dna kupe in rekel: "Resnično, boljšega vina moj jezik še ni okusil! Ali je tvoja izjava, stari vojščak, zagotovo resnična?"

5 Marko reče: "Kdor me pozna, bo vedel, da mojega jezika še nikoli ni omadeževala nobena laž. Kdor pa še vprašuje, še zmeraj nimam močne vere. Da pa ti nekoliko približam zadevo in spodbudim tvoj pisani naravni razum, te povabim, da greš z menoj s tem povsem praznim vrčem k jezeru in ga sam napolniš z vodo in zagotavljam ti, da bo prerok, ki je med nami, samo s Svojo voljo vodo v trenutku spremenil v vino! Če pa bi se ti zdelo, da je vrč morda že pripravljen v ta namen, vzemi eno svojih posod in pojdi k morju, tam na poljubnem kraju zajemi vodo, in ko bo v vrču, bo tudi v trenutku spremenjena v vino, kakršno si zdaj pokusil! Če lažem, naj ta nova hiša z vrtom in z vsemi mojimi drugimi velikimi zakladi postane tvoja

popolna lastnina!"

6 Tedaj je farizej potegnil iz žepa ogrinjala zlato kupo in rekel: "Bom videl. Če bo jezerska voda v njej postala takšno vino, tedaj ta dragocena kupa pripada tebi!"

7 S temi besedami je farizej skupaj s svojimi tovariši pohitel k jezeru in zajemal vodo in voda v kupi je vselej postala vino.

8 Ko so se tudi vsi tovariši prepričali o tej veliki in prečudežni resnici, so nadvse začudeni pohiteli nazaj k staremu Marku in farizej je rekel: "Tu, vzemi kupo; stavo si namreč dobil! Da, tu je zdaj obtičal tudi moj razum! Kaj naj rečem k temu? To niso naravne reči! To je zelo čudno: Ne le okusa, temveč tudi obilo vinskega duha je bilo v vinu, tako da smo se vsi skoraj opijanili! Tu res ne more delovati nič drugega kot Nazarečanova volja, in to nam rabi kot dokaz, da so tudi drugi njegovi čudeži nastali enako!"

9 Ko imamo pred seboj večno naravnost pojavov na tej zemlji in nismo nikoli videli nobenega čudeža - razen perzijskih čarovnij in zapisanih čudežev, ki pa so zmeraj zaviti v velik mysticism - se nam nazadnje zdi neverjetno celo tisto, kar smo zdaj končno resnično in nedvoumno doživeli sami.

10 Toda kaj nam vse to pomaga, če ne moremo razumeti vzroka za to? Da, najvišji zapovednik, ob teh pojavih, ki so brez dvoma takšni, preneha vsaka naravna razlaga! To je namreč resnično čudež! Tega je prav tako nemogoče naravno razložiti kot stvarjenje sveta iz, za naše pojme in zaznave, prvotnega nič. V se stvarstvo torej ni nič drugega kot fiksirana volja Božje pramoči in prabiti."

156. Farizejev dvom o obstoju Boga

1 Zdaj spet Cirenij reče: "Prav dobro, za zdaj sem z vami tudi tako zadovoljen in pri tem ostanimo; toda zdaj se pojavlja drugo vprašanje, in to je: Ker so ta dela prav gotovo najčistejši čudeži in so Mojzes in številni drugi preroki in vidci tega moža, ki pred nami dela tako nezaslišane stvari, natančno vnaprej in tako podrobno opisali, da ni mogoče trditi, da bi lahko mislili še koga drugega, se vsaj meni dozdeva, da so njihova prisposodna preddejanja vendarle lahko bila čudežna! Da so pri tem uporabili tudi marsikaj naravnega, ni mogoče zanikati; toda v celoti je večina vendarle gotovo bila velik čudež, ki ga je povzročila, tako kot te čudeže tu, edinole vsemogočna Božja volja, ki se je kot Božji duh razodela po ljudeh. To je moje mnenje. - Kaj pa ti meniš o tem?"

2 Farizej reče: "No ja, če so stvari takšne, potem, kolikor vem, temu tvojemu mnenju ni mogoče ravno veliko ugovarjati; le eno je pri tem težko ali pa sploh nemogoče razumeti: zakaj Bog, če kakšen obstaja, pusti človeštvo tako dolgo tako globoko padati in končno šele zdaj spet enkrat obudi vidca in preroka, ki povsem oslepelemu človeštvu spet nekoliko povrne vid, toda pri tem nazadnje sam postane žrtev sproščene divjih strasti izrojenega človeštva. Bog daje preroku prav gotovo čudežne moči, o katerih zdaj ne morem več dvomiti; nazadnje pa se navadno prerok kljub temu pusti premagati surovi moči človeških rok. Skoraj večina meni znanih prerokov je nazadnje nasilno izgubila svoje zemeljsko življenje. Zakaj jih pa tu ni varoval vsemogočni Božji duh?"

3 S tem pa nikakor nočem božanstvu česa očitati in govoriti: 'Ni bilo pametno pustiti, da je z Božjim duhom napolnjen človek zemeljsko propadel v surovem, najbolj materialnem nasilju ljudi!'; njegova obuditev pa je bila zelo okrnjena glede na čedalje sebičnejše človeštvo. Očitno je namreč nadvse čudno gledati, kako človeka,

ki je prej zgolj z voljo lahko prestavljal cele gore, v kratkem času ljudje zvežejo, vržejo v ječo in nekaj dni ali tednov pozneje pogosto najbolj škandalozno ubijejo. To njegovim najtesnejšim privržencem in čistilcem vzame pogum in mnogi se potem morda vrnejo k svoji stari neumnosti, ki pa jim zagotavlja vsaj zemeljsko življenjsko varnost.

4 Kako dolgo je že tega, ko je neki Janez v puščavi ob Jordanu z vsakovrstnimi resnično velikimi znamenji pričeval o svoji napolnjenosti z Božjim duhom?! Herod ga je dal zapreti in kmalu nato v ječi povsem tajno najgnusneje obglaviti. Imel je že res veliko množico učencev in mnogo tisočev se mu je v dokaz sprejemanja njegovega resnično povsem čistega nauka dalo krstiti v Jordanu; prepotoval je namreč ob Jordanu skoraj vso Galilejo in Judejo. Ko pa so potem njegovi številni privrženci izvedeli, kaj se je zgodilo z njihovim učiteljem, so se zbal in prestrašili in niso več zlahka pokazali, da so od Janeza v Jordanu prejeli krst z vodo; bali so se namreč, da bi nenadejano morali biti deležni žalostne usode svojega mojstra. Edino to se zdi mojemu razumu, ki doslej še nikoli ni bil zabit, res nekoliko nedosledno in kaže malo modrosti v blagor človeštva in za naše pojme veliko premalo dobre volje.

5 Pod nevidnim vladarstvom slepega Fatuma (usode) poganov si lahko nekaj takšnega prav dobro mislimo - vendar pa zelo težko pod vladarstvom nadvse modrega, dobrega, pravičnega in vsemogočnega Boga! To je bil tudi poglavitni razlog, da sem sam pri sebi povsem odstopil od vere v Boga. Resnični prerok bi moral vse do svojega konca imeti nepremagljivo obrambno sposobnost, proti kateri ne bi mogle nič opraviti vse zemeljske oblasti in moči - potem bi iz tega že lahko prepoznali in tudi za vse čase ohranili resnični, Božji element; tako pa večina vidcev in prerokov doživi slab zemeljski konec in s tem spet postavijo pod vprašaj vse Božje, kar so prej posejali. Tako Mojzes sam ni smel stopiti v obljubljeni deželo in za njegovo telo se je moral nadangel Mihael cele tri dni bojevati s satanom in se nazadnje umakniti brez zmage. Da, le zakaj to? Le zakaj mora na tej zemlji zlo načelo skoraj zmeraj zmagati nad dobrim načelom?

6 Pravimo - in to celo upravičeno: Celotno človeštvo ali moralni svet leži v zlu in je hudoben. Toda le iščimo vzrok in našli ga bomo približno v tem, kar sem pravkar povedal! Mi ljudje lahko počnemo, kar hočemo, pa ne bomo niti sebe niti drugih poboljšali; kajti tu nas zmeraj omejujejo oblasti sveta in povesod velja: 'Le do tu - potem pa niti za las naprej!' Ne smemo niti raziskovati niti tuhtati. Železna postava prisili vse glave pod en klobuk. Kdor se drzne premakniti, je za ta svet izgubljen; ali pa je s tem pridobljen za kakšen drug svet? No, o tem vemo še veliko manj zanesljivega kot o tem, kaj se bo zgodilo z ljudmi sto let za nami!

7 Samo resnični vidci in preroki bi lahko odpravili to zlo. Tako bi ljudje imeli vedno pred očmi nepremagljivo Božjo moč in oblast, ohranili bi pravo vero in tako bili pošteni, dobri ljudje. Tako pa bo od časa do časa le tu in tam, ko so se ljudje že prej ponižali pod živalsko kraljestvo, obujen kakšen prerok, ki nekaj časa pridiga modre nauke in z najrazličnejšimi presenetljivimi čudežnimi močmi ljudem povsem veljavno izpričuje božanskost svojega poslanstva; toda kako dolgo to traja?

8 Ker po Bogu in resnici hlepeči ljudje v velikih množicah prihajajo k njemu, postanejo stari oraklji in nadvse materialno - egoistične duhovniške kaste besno ljubosumni in začnejo preroka preganjati, ker se bojijo izdaje svoje lažne stvari in silnega zmanjšanja svojega ugleda in svojih velikih dohodkov. Nekaj časa zoper njega ne opravijo nič, ker jih s svojo božansko močjo potiska nazaj v prah.

9 Toda v nekaj letih, ko je že mnogim tisočem pomagal, da so spregledali, se Božja

moč umakne od njega in on sam postane plen najpodlejšega človeškega maščevanja! Tedaj so njegovi spreobrnjenci prestrašeni, ne vedo ne kod ne kam. Bojazen, strah, groza in dvom prevzamejo učence, če jih ni prav veliko; če pa jih je že cela vojska, tedaj navadno nastane najstrahotnejša verska in mnenjska vojna, ki se ne konča, dokler ni ena stran druge povsem uničila.

10 Zdaj pa vprašam in pravim: Če kot izkušeni in razumni ljudje trezno opazujemo takšne stvari in takšno početje, ali lahko ob tem in po tem pridemo do žive vere v Boga?! Ali mar nismo prisiljeni misliti: Glej, zgolj človeško delo! Bog pa je po besedah Pisma večni oddaljenec in ni nikoli bližnji! - Imam prav ali ne?"

11 Cirenij reče: "Glede na to, kako ti razmišljaš, bi lahko tvoje mnenje vsebovalo marsikaj - toda le v tosvetnem, človeško-družbenem pogledu. Mi pa smo zdaj že nekoliko bolje seznanjeni z najmodrejšim Božjim načrtom s človeštvom te zemlje in poznamo veliki Božji 'zakaj!' Zato ti ne morem reči nič drugega, kot da je tvoje mnenje popolnoma zmotno. Upam pa, da boš še tudi ti mislil drugače. Zdaj pa pojdi s svojimi tovariši spet tja in pridi, ko boš poklican! Oglej si prej čudeže, razmisli o njih in iz tega ti bo postalo jasno, kako neumno in tvegano je bilo tvoje preganjanje velikega Mojstra iz Nazareta!"

12 Farizeji so se globoko priklonili in odšli proti novi Markovi hiši, da bi si jo ogledali. Na Moj namig jih je Marko sam spremljal v novo čudežno hišo, v vrt, in potem k jezeru, da bi jim vse pokazal in pojasnil.

157. Zemlja, vadbena šola za Božje otroke

1 Cirenij pa Mi spet reče: "Gospod, iz Tvojih Božjih ust sicer vem, zakaj je na svetu vse tako in se tako godi, in poznam Tvoje božansko najmodrejše načrte v zvezi z vzgojo ljudi v vseh časih in v vseh conah te zemlje; toda ob vsem tem Ti moram vendarle odkrito priznati, da so nazori tega farizeja, zemeljsko vzeto, pravilni. To od alfe do omege resnično ni svet ljubezni in resnice, ampak zelo hudoben svet, poln sovraštva, laži, prevare in krivice! Seveda pa bi lahko bil tudi drugačen! Toda zdaj je pač tako in ne bo nikoli postalo drugače in zemlja je obsojena na to, da bo ostala hiša tarnanja, in njeni človeški otroci morajo zmeraj trpeti na njenih tleh! Toda lahko bi bilo vendar drugače!"

2 Jaz rečem: "Da, da, seveda bi lahko bilo drugače, tako kot je tudi na nešteto drugih nebesnih telesih drugače; toda tedaj ta zemlja ne bi bila izbrana za vzgojo tistih ljudi, ki so določeni in poklicani, da postanejo Moji otroci!"

3 Se lahko resnična, silna ljubezen kdaj povsem razodene kot takšna med ljudmi, ki so sami čista ljubezen?! Kakšen preskusni kamen naj damo za vajo v potrpežljivosti, ponižnosti in krotkosti ljudem, ki so že od rojstva napolnjeni z vso ljubeznijo?!

4 Če pa bi Jaz naravo vsakega človeka oblikoval tako, da bi bila brez njegovega sodelovanja že od rojstva nadvse popolna, kakšna vaja življenja in samonapredovanja bi bila zanj sploh še mogoča?!

5 Za kakšno dejavnost bi bili končno lahko uporabni takšni duhovi? Povem ti: Tedaj bi vendar imela drevesa v gozdu in skale v gorovju v samodejavnosti, ki je nujna za svobodno življenje, mnogokratno prednost pred človekom, v vsem dovršenim že od rojstva!

6 Človek, ki bi bil fizično povsem izoblikovan in bi imel zmeraj pred seboj pogrnjeno mizo z vsakovrstnimi slastnimi jedmi in pijačami, da pri njem nikoli ne bi bilo govora o lakoti in žeji, ki bi povrh tega imel tudi prekrasno stanovanje, poleg tega pa tudi

vse najpopolnejše duhovne sposobnosti, da bi lahko do najmanjše podrobnosti videl in slišal vse od blizu in daleč, ko bi tudi vse to užival in se z vsemi sporazumeval in ga nikoli ne bi doletela niti najmanjša neprijetnost, takšen človek gotovo niti za trenutek ne bi zapustil svojega počivališča!

7 Povem ti: Takšen človek bi bil celo do Mojih največjih čudežev prav tako ravnodušen kot do snega, ki je v Adamovem času pokrival gore z oblačilom večne nedolžnosti! Ali misliš, da bi Meni samemu Moja neskončna, večna življenjska popolnost kaj koristila in Me osrečevala? Resnično ne!

8 V nešteti mnogoteri rasti Mojih prav tako nešteto nepopolnih otrok, v njihovem naraščajočem spoznanju in izpopolnjevanju in v njihovi dejavnosti, ki raste iz tega, je tudi Moja najvišja blaženost. Njihovo veselje nad trudoma doseženo, popolnejšo sposobnostjo je tudi Moje zmeraj novo veselje, in Moja neskončna popolnost dobi neprecenljivo vrednost šele s tem, ko si še nezreli otroci čedalje bolj prizadevajo zanj in se deloma razodeva tudi v njih v jasno zaznavni rasti. Razumeš, kaj ti hočem s tem povedati?!

9 Če ne bi bilo tako, misliš, da bi se sploh kdaj ustvaril kakšen svet in kakšno živo bitje na njem? Vse to Mi je bilo že od vekomaj nujna potreba, brez katere ne bi nikoli ustvaril zemlje in je oživil z vsakovrstnimi bitji.

10 Kakor je, tako mora ostati! Jaz nisem prišel, da bi dal zemlji mir in mrtev počitek, temveč meč, boj po meri višje dejavnosti. Šele v primerjavi s sovraštvom postane ljubezen resnična in živa dejavna moč in mirna smrt se ji mora umakniti. Zaradi stiske, ki ga spremlja, postaja človeštvo dejavno, sčasoma potrpežljivo, krotko in vdano v Mojo voljo. Če ne bi bilo laži z njenimi grenkimi posledicami, kolikšno vrednost bi imela sama resnica?! Le kdo si podnevi prižiga svetilko in kdo ceni vrednost goreče oljenke ob sončni svetlobi?!"

158. Stiska kot vzgojno sredstvo

1 (Gospod:) »Vse, kar pač obstaja je dopustno, torej mora obstajati kot izbjalni klin za poboljšanje ljudi. Vsako napredovanje pa zahteva dejavnost, ta pa nagib in vzvod, ki mora seveda zmeraj povsem ustrezati načinu dejavnosti.

2 Torej je treba na vse, kar označujemo kot nasprotno moralnemu zakonu in zato kot zlo in slabo, gledati le kot na dovoljeni vzvod; za čistega je torej vse čisto in dobro, za slabotnega in nečistega pa je in mora biti drugače, ker potrebuje še marsikak dejavnostni vzvod.

3 Ko so bili Abrahamovi otroci v Mojzesovih, Aronovih, Jozuetovih časih in še pod prvimi sodniki deležni vidnega Božjega vodstva, brez mejne modrosti, ob tem pa največje zemeljske blaginje, so se polenili kakor polipi in ostrige na morskem dnu. Po prerokih sem jih večkrat spodbujal in celo pozival k dejavnosti in budnosti; toda odgovorili so: 'Če kaj delamo, lahko naredimo tudi greh, in ta potem uniči vse, kar smo storili dobrega; če pa ne delamo nič, tudi grešiti ne moremo in smo brez greha pravični pred Teboj, o Gospod!' - Tako so potem čedalje bolj filozofirali in se vsestransko polenili. Posledica tega je bila naraščajoča stiska in sčasoma fizična in tudi moralna slabost.

4 V takšnem stanju so se potem vendarle spet obrnili Name in Mi obljubili, da bodo ravnali po pravem življenjskem redu. Nekaj časa jim je šlo spet prav dobro in lepo; ko pa je kot sad dejavnosti znova nastala blagoslovljena blaginja, se je spet začel stari lenobni ples. Bili so bogati z vsem, hoteli so blesteti in zahtevali so zemeljskega

kralja kot zastopnika fizičnega bogastva in blaginje.

5 Dobili so kralja in bil je maziljen. Toda med kraljem in ljudstvom je bila sklenjena tudi pogodba; in to zlo, ki ga je ljudstvo zahtevalo in dobilo, spet ni bilo nič drugega kot za ljudstvo boleč vzvod za novo in prisilno povečano dejavnost.

6 Ko so se kmalu nato kralj in ljudstvo prepustili letargiji, sem moral v surovih in močnih Filistejcih obuditi zunanje, zelo grozeče sovražnike. Začela se je vojna in z njo stiska, ki je prodrla v deželo Mojega ljudstva, ga prebudila in povzročila, da je postalo dejavno in s tem močno.

7 V veliki bedi in pomanjkanju je spet našlo pot do Mene in tako zelo napredovalo v milosti, modrosti in blaginji, da si je komaj mogoče zamisliti. To pa je že med Salomonovim vladanjem povzročilo, da je tedanja dejavnost opešala in kraljestvo se je pod prvimi Salomonovimi potomci dobesedno sesulo. In tako je moralo to ljudstvo nenehno prenašati vsakovrstno pomanjkanje in stisko, da je ostalo vsaj malo dejavno.

8 Zdaj pa je na splošno znova globoko pod živalskim kraljestvom, posebno duhovniški in učiteljski stan. Zato sem tudi Jaz sam prišel v mesu, da bi ta najbolj leni del ljudstva spravil v zadrego in zmedo; in zato Me tudi skušajo ujeti in ubiti, ker se bojijo, da bodo zaradi Mojega nadvse živahnega delovanja in početja izgubili z lenobo dobljeni kruh. Toda njihov trud je seveda zaman.

9 Premočno se je v njih že ukoreninila kal najhujše lenobe. Zato jim je treba najprej odvzeti čut za lenobo in jih razkropiti na vse strani neba, da bodo živeli nomadsko življenje ali pa pristopili k Moji zdaj ustanovljeni novi zavezi življenja in dejavnosti, v kateri ne bo smel nihče držati rok križem, če bo hotel živeti.

10 Kdor tega ne bo storil, bo stradal in trpel žejo in bo moral hoditi okrog v najslabših in umazanih cunjah, oprt na beraško palico, in trdosrčno mu bodo klicali: 'Kdor ne dela, naj tudi ne je!', kajti vsak delavec je vreden svojega plačila.

11 Oh, tedaj se bo že vsak potrudil, da bo kar se da dejaven! Če pa bo kdo vendarle počasen in len, bo mnogim drugim v poduk, takoj kaznovan s šibo.

12 In povem ti: Vsako polenjeno in pomehkuženo ljudstvo, tako kot vsak posamezen človek, jih bo zmeraj dobil s kaznovano šibo po hrbtu in njegovo ime bo izbrisano iz knjige življenja: izgubil bo svojo veličino, oblast in ugled! Ljudem bo šlo to vedno bolj do živega, priganjalo jih bo k poštenemu delu, in to bo dobro. - Si zdaj dobro razumel vse to?«

159. Prava in lažna vrsta posvetne dejavnosti

1 Cirenij reče : "Da, Gospod in Mojster od vekomaj, imam pa še eno vprašanje: Če postanejo ljudje kar se da dejavni in udeleženi v najmnogovrstnejših vejah življenja, v katerih je na tisoče potreb, pa se seveda tudi opazi, da bodo s tem preveč prešli od duhovne, le vase zazrte življenjske poti, v goli posvetni materializem, to pa pomeni, da se bo le še malo govorilo o prerojenju duha.

2 Obenem pa si mi iz Svojih ust podal nauk, po katerem naj ne bi skrbeli ravno za napredek zemeljskega življenja, kot to delajo pogani, ampak naj bi iskali predvsem Božje kraljestvo in njegovo pravičnost - vse drugo bo prišlo samo od sebe.

3 V kakšnem razmerju je zdaj ta nauk s tem Tvojim novim naukom, po katerem naj bi imeli zmeraj polne roke dela? Glej, Gospod, tega sam pri sebi nikakor ne morem spraviti pod isto streho! Dobro bi bilo torej, če bi mi Ti, o Gospod, to nekoliko pojasnil."

4 Jaz rečem: "Imamo še uro in pol časa in lahko ti seveda odgovorim na to vprašanje. Pazi pa, kaj ti bom o tem povedal v priliki!"

5 Glej, dva človeka sta šla k mojstru nadvse koristne in lepe umetnosti! Človek A je to storil zato, da bi se te umetnosti naučil, da bi si lahko sčasoma sam z njo služil kruh. Pridno se je učil in dobro pazil na vse, kar je bilo potrebno za obvladovanje te umetnosti, in je bil nazadnje nadvse vesel, ko je od mojstra dobil spričevalo, v katerem je bilo zapisano, da se je zdaj te umetnosti izučil in je postal mojster. Res, da je bilo v tej umetnosti še nekaj skrivnosti, o katerih ni nič vedel, ampak to ga ni skrbelo, saj je imel spričevalo, s katerim bo brez velikega truda prišel do dobrega kruha, v kar je tudi bil prisiljen.

6 Nagib, ki je pripeljal človeka B k mojstru, pa je bil povsem drugačen in je zato pri njem tudi drugače učinkoval. B-ju ni šlo za kruh, nanj sploh ni mislil, bilo mu je zgolj za umetnost, zaradi nje same. Njegovo edino prizadevanje, ki je zapostavilo vse drugo je bilo, da bi se kar najtemeljiteje seznanil z vsemi skrivnostmi umetnosti, ki se je je učil.

7 Mojster, ki je videl, da temu učencu sploh ne gre za kruh, temveč le za popolno poznavanje božanske umetnosti, pa je imel nad njim veliko veselje; z njim se je še posebno trudil in ga najtemeljiteje vpeljal v vse mogoče skrivnosti umetnosti. Posledica tega je bila, da je potem B kot popoln mojster umetnosti izdelal tako neprekosljivo umetnino, da sta glas in hvala o tem segla celo do kraljevih ušes. Kralj je poklical umetnika, naj tudi njemu pokaže svojo umetnino. Umetnik pa tega ni kakor ni storil zaradi pričakovanega dobička, temveč zato, da bi s tem razveselil kralja.

8 Ko si je kralj ogledal veliko umetnino in se prepričal o njeni veliki pomembnosti, je rekel: 'Kaj hočeš, veliki mojster, v zameno? Zahtevaj od mene plačilo, in dano ti bo, poleg tega pa boš odslej med prvimi na mojem dvoru in boš tukaj ustvarjal svojo umetnost!'

9 In umetnik je odgovoril, močno ganjen zaradi kraljeve milosti: 'Najvišji gospod in najmodrejši vladar in zapovednik! Tvoja milost in tvoje veselje nad to mojo umetnino sta mi največje plačilo! Te umetnosti se z vsemi svojimi močmi nisem naučil niti iz želje po dobičku niti zaradi vsakdanjega kruha, temveč iz čiste ljubezni do same umetnosti in mi je to, da jo najmodrejši kralj priznava za odlično, v največje veselje in najboljše plačilo.

10 Kaj meniš, kaj je zdaj še bolj vzradoščeni kralj storil z umetnikom? - Glej, rekel mu je: 'Šele zdaj vidim, da si popoln umetnik v svoji stroki! Če bi se namreč same po sebi še tako čudovite umetnosti naučil zgolj zaradi zaslužka in kruha, ne bi v njej nikoli dosegel popolnosti. Kdor se nečesa uči, da bi se s tem preživljal, misli zmeraj le na preživljanje in se kmalu zadovolji s površno in malo naučenim, poleg tega pa samo preračunava, kako bi pomanjkanje znanja prikril z lažnim videzom, da ljudje ne bi opazili njegove slabosti in bi ga kljub temu imeli za velikega mojstra. Toda to mu v prihodnje ne bo veliko koristilo, kajti prav njegova slaba in pomanjkljiva dela ga bodo izdala.

11 Ti, ki si se umetnosti izučil zaradi nje same, pa si se prizadeval, da bi se čim bolj poglobil v njene še tako velike in globoke skrivnosti. Slo ti je za najpopolnejšo resnico umetnosti in prav zato si tudi postal izjemen, resničen umetnik, ki ga lahko porabimo In ker do te ure nisi skrbel za kruh in zaslužek, boš zdaj pri meni dobil resnični, najboljši in trajni kruh in zaslužek! Za prave umetnike, učenjake in modrece imam kot kralj zmeraj obilo služb in s tem povezanega kruha in zaslužka.' - To je

torej pojasnilo k tvojemu ugovoru."

160. Egoistični stremuh po prerojenju

1 (Gospod:) "Samo prizadevanje za Božje kraljestvo je najvišja dejavnost. In ko jo dober učenec docela obvlada, se najde tudi kralj, ki pravo zaslužnje tudi res poplača; in tako velja v vseh dobrih sferah človeškega življenja, da kjer koli in kar koli dobrega in resničnega stori človek zaradi samega dobrega in resničnega in si s tem prizadeva za pravo popolnost - bo dobil in mora dobiti že samo po sebi upravičeno priznanje in pravično plačilo.

2 Vzemimo za zgled človeka, ki mu gre za to, da bi po tem Mojem nauku dosegel prerojenje duha; za to resnično ne bo prikrajšan nihče, ki si bo prizadeval zanj z vso vnemo in pravično ljubeznijo. Ta zgledni človek ve, da je ljubezen do Boga in do bližnjega edina pot do tega. Strogo izpolnjuje vse Božje zapovedi, v srcu, kolikor je mogoče, ljubi Boga, izkazuje vsakomur po svojih močeh le dobro in obilno podpira reveže, in kjer zve za kakšnega resnično modrega v Bogu, odide k njemu, mu zelo pomaga in se z njim spoprijatelji.

3 To počne več let; toda kljub temu ne dočaka vsak dan bolj zaželenega, pričakovanega prerojenja duha. Tu in tam sicer opazi svetle trenutke, toda to so le bliski, katerih svetloba ni trajna. Tedaj reče večletni zavzeti kandidat za prerojenje duha: 'Zdaj pa se mi dozdeva, da je prerojenje duha čista pravljica! Polnih dvajset let sem do te ure naredil vse, kar je nauk zahteval od mene in kljub temu še zmeraj tičim tam, kjer sem začel živeti v skladu s tem in se prizadevati za to. Izkušnja kaže, da pri tem ni mogoče doseči nič; najpametnejše je torej, da živim odslej spet posvetno kot pošten človek in se umaknem od vseh varljivih duhovnih povezav (v izv. koneksij)!'

4 In zdaj najpomembnejše vprašanje: Zakaj človek, ki si je vendar pošteno prizadeval, ni mogel doseči prerojenja duha? - Prav zato, ker je delal dobro samo zato, da bi prerojenje dosegel!

5 Kdor ljubi Boga in bližnjega zaradi kakšnega drugega nagiba kot Boga zaradi Boga in bližnjega zaradi bližnjega, ne doseže popolnega prerojenja duha, ker je prerojenje duha najbolj neposredna zveza med Bogom in človekom.

6 Z nepravim nagibom človek zmeraj postavlja medse in med Boga ločilno steno, ki pa je, čeprav še tako tanka, neprepustna za duhovno svetlobo; zato človek ne more postati eno z Božjim duhom. Dokler pa se z njim ne združi, ni mogoče govoriti o popolnem prerojenju duha.

7 Povem ti: Iz duše mora izginiti vsakršna sebičnost in človek mora biti povsem prost, šele potem lahko doseže najvišje! - In zdaj Mi povej, ali zadevo razumeš?"

8 Cirenij reče: "Da, zdaj mi je tudi to povsem jasno. Da, med enim in istim dejanjem je resnično neznanska razlika! Če pa to vemo, že tudi lahko ravnamo povsem pravilno, le trdno voljo moramo imeti - brez te pa tudi ne more biti človek, ki je jasno spoznal edini resnični temelj in pot, po kateri mora hoditi. Da pa to nekdo spozna, je potrebno veliko časa in truda; četudi misli, da vse to ima, se vendarle še prekmalu izkaže, da mu še marsikaj, in celo najpomembnejše, manjka. Toda zdaj mislim, da mi ne bi smelo ravnati preveč manjkati! Če pa mi kljub temu še kaj manjka, upam, da mi bo to ob pravem času priskrbela Tvoja ljubezen, o Gospod.

9 Toda zdaj, kot vidim, se farizeji vračajo in njihov glavni voditelj, zavzeto razpravlja z Markom. Prav radoveden sem, kakšen vtis je naredil nanje globlji

vpogled v te Tvoje čudeže!"

161. Vpliv Gospodovih čudežev na farizeje

1 Jaz rečem: "Gotovo izrednega, toda zdi se jim nemogoče, da bi kdo kaj takega lahko naredil v trenutku zgolj z močjo volje, podobne Božji. Zdaj se torej posvetujejo, ali niso bila morda vendarle uporabljena kakšna skrivna naravna sredstva.

2 Zato pravi glavni voditelj že nekoliko nejevoljnemu Marku: 'Da, nas pač ni bilo poleg, zato nas lahko vsi, ki so bili navzoči, soglasno najhuje pretentajo. Saj prav dobro vemo, kako delajo eseni svoje največje čudeže, proti najhujšemu praznoverju ali veri ljudstva pa ne moremo nič. Tisoč ljudi, ki se ujemajo med seboj, lahko naredi največje čudeže in zavede desetkrat tisočkrat tisoč ljudi. V tem skritem in odročnem kotu zemlje ste se lahko ukvarjali s čudežem deset let, ne da bi vas kdo opazil. Potem ko je bil čudež nared, ste povabili tujce in jim nato po dogovoru rekli, da je to stavbo in prav tako vrt in pristan v trenutku ustvaril ta ali oni čudodelnik. In po resnem pričevanju tisočev mora tujec hočeš nočeš začeti v čudež verjeti. Pred *našimi* očmi se mora zgoditi kak čudež - šele potem bomo vanj verjeli tudi mi.

3 Glej, tako se izraža farizejski lisjak! To sem ti povedal samo zato, da bi mu lahko ob njegovem prihodu semkaj dobesedno postregel s tem, kar je vsaj tristo korakov oddaljen od nas govoril Marku; to bo njega in njegove tovariše strašno začudilo, ker bo očitni čudež kakor oster meč pričal proti njegovi trditvi. Sicer bo zahteval še en čudež, toda deležen ne bo drugega kot tega, da mu bomo tu razkrili nekaj njegovih najskrivnejših misli, in to ga bo zelo prizadelo. Zato bodi zbran, Jaz ne bom govoril, ampak bom navdihnil *tebe*, in tudi govorjenje in razpravljanje bom prepustil *tebi!* Zdaj pa se zberi; kajti pri priči bo tu!"

4 Cirenij se takoj z veliko vnemo zbere in se veseli, da bo farizeja prav pošteno obdelal.

5 Farizeji se zdaj z izrazom velikega spoštovanja bližajo Cireniju, vodja pa se globoko prikloni in reče: "Visoki zapovednik! Ogledali smo si vse in ne moremo se dovolj načuditi; tu se namreč razkošje tesno prepleta z najbolj smotrno uporabnostjo, da moramo o tem skoraj naravnost reči: To ni narejeno s človeškimi rokami, ampak je bilo ustvarjeno! Žal človeštvo iz nobenega časovnega obdobja nima primera, da se je doslej na zemlji kdaj zgodilo kaj takega. In četudi so ljudje dandanes posebno v gradbeništvu tako zelo napredovali, jim ne bi mogli pripisati, da so zmožni tolikšnega čudeža gradbene umetnosti, kakršen je ta. Odkar naj bi bila čudežna dežela Egipt s svojimi mnogoterimi gradbenimi umetninami vse tja do Nubije znana Grkom in Rimljanom, ne bi bil tako izreden čudež, če bi tudi oni z združenimi močmi naredili kaj takega. A vendar je še zmeraj vprašanje, ki ga je mogoče zastaviti in nanj pričakovati odgovor, ali je vse to, kar se tu vidi, res nastalo v trenutku ali vendarle sčasoma. Zelo izkušeni ljudje lahko napravijo veliko reči in mogočno oboroženi rečejo: 'To in ono je nastalo tako in tako!' In mali, nemočni in slabotni ljudje jim morajo verjeti, saj bi imeli, če bi preglasno ugovarjali, hude neprijetnosti.

6 Poglejmo fine esene! Ni stvari, ki je ne bi zmogli napraviti. Naj le kdo reče, da vse to ni čudež, temveč je vse nastalo po naravni poti, pa bo kmalu dobil odgovor, ki ga resnično ne bo razveselil! S tem pa seveda nočem reči, da je enako tudi tu, čeprav je zadeva zelo podobna esenskim čudežem. Sicer pa, naj bo, kakor hoče; to delo si

nam priporočil ti v ogled kot najčistejši čude, in mi vanj verjamemo, ker bi nas nevera neverjetno drago stala. Če bi nam ti, visoki zapovednik, ukazal, naj verujemo v Zevsu in njegova čudežna božja dela, bi tudi to navidez verjeli; če pa bi tudi v resnici, je povsem drugo vprašanje. Odpusti mi, visoki zapovednik, ta moj povsem odkriti govor!"

162. Cirenij razkrije farizejevo mnenje o Gospodovih čudežih

1 Reče Cirenij, navidez nekoliko nevoljen: "Če bi govoril povsem odkrito, bi moral govoriti z menoj prav tako, kot si tam oh morju govoril s starim Markom in s tovariši! Seveda nisi mogel pred menoj povsem prikriti, kar misliš v resnici, in si tako nehote razkril marsikaj od svojega notranjega prepričanja; toda pri sebi še zmeraj misliš drugače, kot si tudi povsem drugače govoril z Markom in svojimi tovariši.

2 Seveda ti bo zelo neprijetno, če ti bom zdaj povedal, kaj si govoril, in še bolj, kaj si pravzaprav mislil, toda naj ti bo zadeva še tako neprijetna, jo boš moral še enkrat poslušati iz mojih ust. In tako me s svojimi dragimi tovariši vred poslušaj.

3 Ko si ob morju občudoval ladje in pristan in te je stari, vrli Marko vprašal, kaj o vsem tem meniš, si sprenevedavo skomignil z rameni in rekel: 'O tem je mogoče reči zelo veliko, toda v nekem pogledu tudi zelo malo. Zelo veliko, če nazadnje kljub vsem tvojim trdnim zagotovitvam in pričevanjem to ni noben čudež, ampak povsem naravno delo; in seveda zelo malo ali celo nič, če naj bi vse to v resnici bil čudež! Da pa jaz in vsi moji tovariši tega kljub vsem trdnim zagotovitvam ne moremo sprejeti kot čudež, lahko vsak misleči človek vidi iz tega, da mi sami nismo bili pri tem navzoči, saj te okolice nismo videli že dobrih deset let, še manj kdaj stopili vanjo. Kaj vse se je v tem odročnem kotu lahko godilo ves ta čas pod rimsko diplomacijo! Od vohunov so izvedeli, da se gibljemo v tej deželi, da bi raziskali, kaj vse tu naklepajo proti nam, in tudi, da bi odkrili osebe, ki delujejo zoper nas. Gotovo so vedeli, da smo ob Galilejskem jezeru, poslali so vodnike po nas in nas pripeljali semkaj, kjer je glavno rimsko taborišče.

4 Zelo razumljivo je, da nas je to zelo presenetilo, če pomislimo, da Rimljani ne razumejo šale, in se z njimi ne da nič resnega napraviti. Že zelo dolgo opažamo, da nas Rimljani le na pol prenašajo zaradi ljudstva, skrivaj pa na vso moč podpirajo esene, ki jim je seveda v največje zadovoljstvo, da nas vsestransko spodkopavajo. Vemo, da nam eseni slepo nasprotujejo in vemo za njihove čudežne sleparije; toda ne smemo se ganiti in moramo dopuščati stvari, ki nasprotujejo našim verskim inštitucijam, kot na primer štetje ljudstva, osebna obdavčitev ter vpeljevanje carin in cestnih mitnic. In čeprav v njihovem kodeksu (zakoniku) piše, da so Abrahamovi otroci v deželi svobodni, tega nihče ne upošteva, in Abrahamove otroke pred mitničnimi zapornicami ustavljajo prav tako kakor tujce.

5 Celu mi duhovniki moramo plačati stater mitnine, ko nas je vendar Mojzes oprostil vsakega plačila in imamo celo pravico jemati desetino od Abrahamovih, Izakovih in Jakobovih otrok, ker ne smemo imeti zemljišč. Eseni kot naši najodločnejši sovražniki pa so povsod svobodni in jim ni treba plačati nobenega davka in še manj kakšne mitnine! Kdor iz tega ne razbere, kako zelo nenaklonjeni so nam Rimljani, bi moral biti sedemkrat slep! Ker torej pri rimski vrhovni oblasti nimamo več prijateljev in oblasti, da bi se otresli tega bremena, ki nas zelo teži, nam nazadnje vendar ne preostane drugega, kot da se zganemo kot pohojeni črvi in se

skušamo, kolikor je vsaj nekoliko pravno mogoče, braniti pred prejasno oznamovanimi sovražniki našega inštituta in jih, kolikor se da, prisiliti k molku.

6 Nazarečan, očitno dobro izučen učenec iz skrivne esenske šole, je nam še predobro znan poglavitni nasprotnik našega zbora in odločen nasprotnik templja, poleg tega sin gradbenega mojstra. Že veliko naših tovarišev, ki so bili tu in tam izpostavljeni v Galileji, je pripravil, deloma z močjo svojega govora in še bolj s svojimi prikritimi čudeži, da so nas zapustili - da ne govorimo o ljudstvu, ki naj bi množično tekalo za njim. Razumen človek se torej sploh ne bo čudil, da smo se končno postavili na noge in si začeli prizadevati, kako bi tej naši bedi naredili konec.

7 Celu tu so nam nastavili pasti, da bi tudi nas s silo ali z zvijačo odvrnili od templja in nam v ta namen kažejo trenutni čudež, ki so ga skrivaj najbrž pripravljali precej let, zdaj pa nas skušajo s tem preslepiti; in ker smo tudi mi ljudje z marsikatero izkušnjo, bo to nekoliko težko! Pred slepim ljudstvom je lahko delati čudeže - toda zelo težko pred ostrovidnim farizejem! Vemo, kaj smo mi in kaj je svet, in kako zna v svojo korist uporabiti vsakovrstna sredstva in zato pravimo: To kopališče z nadvse čudovito urejenimi vrtovi in tem pristanom je v čast gospodom Rimljanom kot *non plus ultra* arhitektom tudi tako, ne da bi ga mi imeli za trenutni čudež!"

163. Materialistična vera voditelja farizejev

1 (Cirenij:) "Tu te je skušal Marko s svojimi nadvse poštenimi zagotovili odvrniti od tvoje nejasne zamisli, ti pa si mu prijazno smehljaje se rekel in ga pri tem potrepil po ramenu: 'Da, da, ljubi prijatelj, saj ti ne zamerim, da tako govoriš; prvič, ti sam si namreč zagret in pretkan Rimljan in drugič, tu gre za neko prisilo, zoper katero ni priporočljivo govoriti in ravnati. Zato le ostani pri tem, pri čemer moraš ostati zaradi svoje velike koristi; mi pa za zdaj še zmeraj vztrajamo pri tem, kar nam zagotavlja zanesljivo korist in bomo to povsem opustili šele tedaj, ko nam bodo s kakšne druge strani trajno ponudili večje koristi! Res da ne vztrajamo za vsako ceno pri svoji stvari, ki je že prišla na zelo slab glas; če pa nam bodo drugje - kot sem rekel - trajno ponudili večje koristi, tedaj lahko tudi mi tako, kot je to storilo že veliko naših tovarišev, kot nam je znano, zapustimo tempelj, obrnemo hrbet našemu staremu, trhlemu institutu, in če je že potrebno, tudi z mnogimi drugimi molimo tesarja iz Nazareta kot Boga!

2 Toda za to res n 'potrebujemo čudežev, ampak le stvarne zemeljske koristi, potem pa bomo pripravljani in uporabni za vse - toliko bolj, ker kot ljudje z nešteti izkušnjami še predobro in prejasno vemo, kaj je pravzaprav za vsakim Božjim naukom. Čudeži so staro sredstvo za prepričevanje neizkušenih otrok zemlje. Zakaj naj ne bi bili cenjeni v tem času, v katerem je še vse preveč slepih, posebno če so izvedeni bolj prefinjeno kot v starih časih, in še posebno, če pri tem, gotovo ne brez skrivnih razlogov, sodelujejo najvišji oblastniki?! Kajti nauk o Bogu, ki se ga ljudje prav trdno držijo, je za oblastnike zmeraj vreden več kot deset tisoč največjih utrjenih ječ in dvajset tisoč legij najpogumnejših vojščakov.

3 Dobro sestavljeni Božji nauki oživljajo slepe ljudi k dejavnosti, s katero lahko država in njen vladar obogatita in postaneta mogočna, številne ječe in ostri meči pa vse ljudi, ki jih zadenejo, naredijo nedejavne. Ker mora človek, ki živi v neki državni strukturi, iz diplomatskih razlogov torej priznavati neki Božji nauk - če ni norec ali sovražnik samega sebe - je navsezadnje povsem vseeno, ali kot Boga častimo Jehova, Zeusa ali celo tesarja iz Nazareta; boljše zakone oblastniki vendar izdajajo pod

stalnim naslovom 'Božje zapovedi'! Oni sami lahko seveda še naprej delajo, kar hočejo, in se, če je treba, postavijo tudi nad vse lepe Božje zapovedi.

4 Če lahko s svojim spoznanjem Boga naredim koristno zamenjavo, tedaj takoj menjam, kot vsak izmed nas; če pa bi nam bilo od zdajšnjih koristi kaj odvzeto brez plačila - ah, tedaj se bomo tudi znali braniti z vsemi sredstvi, ki so na voljo, saj gre namreč za biti ali ne biti.

5 Če s svojo ureditvijo vladi nismo več posebno koristni, naj nam se ustrezno oddolži, pa tempeljske krame niti pogledali ne bomo več. Tedaj nam bo malo mar, kaj bo cesar naredil s templjem. Eseni bi ga lahko prav dobro uporabili. S svojimi novimi indijskimi čudeži ga lahko spremenijo v desetkrat večji dobiček! Mi se tako in tako ne razumemo več prav dobro na to in eseni nas tako in tako vedno in povsod obtožujejo najsramotonejše prevare. Kadar pa enkrat nasprotna stran zbudi sum v misterije nekega teokratskega instituta, se je v njegovo še tako trdno zidovje že zažrl požrešni rak, ki ga bo, čeprav počasi, pa vendar zanesljivo porušil in uničil.

6 Takšen institut je podoben človeku, ki je čarodej. Priti mora le drugi, nevoščljiv čarodej in le nekaterim bistrejšim glavam in ušesom šepniti: 'Tako in tako izvaja sleparski čarodej svoje umetnije!' in jim potem tudi praktično pokazati, da je njegov sum resničen - in izdani čarodej naj se hitro pobere, še preden se stvar povsod razve, sicer se mu lahko slabo godi! Blagor mu, če ima kakšnega mogočnika za zaščitnika! Brez njega je v nekaj dneh vseh njegovih čarovnij konec in lahko ob še zelo ugodnih okoliščinah povsem obuboža. Seveda se bo karseda dolgo branil - toda nikoli več se ne bo rešil pred propadom!

7 Kar je enkrat osumljeno, ne pride več na zeleno vejo, in to je tudi povsem razumljivo; čarodej lahko namreč svoje zvižgače dela le z naravnimi sredstvi, ki pa se morajo v takšnih razmerah nujno pokazati kot brezvredna in preslaba, da bi bila vseh celo najbolj noremu in seveda še toliko manj modremu človeku. Tisti, ki resničnega temelja ne pozna in ga tudi poznati ne more, jih mora imeti za čiste čudeže in strmeti ter jih plačevati; priznati si namreč mora, da se te reči ne morejo zgoditi po naravni poti. Če mu pa potem nekdo bolj izkušen dokaže, da je bil njegov občudovani in drago plačani čudež vendarle narejen najbolj naravno, tedaj je prejšnji čarodej zanj prenehal biti čudodelnik in ga morajo imeti njegovi prejšnji občudovalci za navadnega sleparja. Se bo ta lahko sploh kdaj opral pred svojimi nekdanjimi podporniki? Jaz pravim: Nikoli in nikdar! Z njim je konec za vse čase!

8 In ker teozofsko-teokratični institut pravzaprav ni nič drugega kot dobro pripravljena čarovnija, obdana z vsakovrstnimi mističnimi ceremonijami, ki pa same po sebi prav nič ne povedo, in z legijo različnih modrih izrekov, nauk in zakonov, ga neogibno čaka tudi ista usoda, ki jo lahko zase vsak dan pričakuje vsak nekoliko oslabei čarodej. Iz tega pa boš ti, stari prijatelj Marko, zlahka spoznal pravi razlog, zakaj mi je povsem vseeno za vsak dobro sestavljen nauk o Bogu, če v njem odkrijem boljše življenjske koristi; če pa te nočejo očitno stopiti v ospredje, kot se zdi tukaj, mi vendar ne more nihče zameriti, če na vso moč in modro branim svoj institut tako dolgo, dokler mi nudi dobro življenje. Razloga za to, da mora obramba ostati le v mejah skromnih možnosti, ti v pričo najmogočnejših Rimljanov najbrž tudi ne bo težko razumeti. Menim tudi, da mi teh zgodb tu ne boš več hotel resno naprtiti kot nekakšen čudež?!

9 Ah, če mi lahko za to, ker bi ti verjel in se ti zelo dobrikal, ponudiš odločilne koristi, tedaj mi lahko rečeš: 'Glej, tisti Nazarečan ni ustvaril le vsega tega, ampak je šele pred dvema letoma ustvaril tudi to jezero z vsemi njegovimi ribami in sploh vso

to zemljo!' - in verjel ti bom! Kaj ti hočem s tem povedati, boš gotovo razumel brez podrobnejše razlage."

164. Farizejeva verska filozofija

1 (Cirenij:) "Tedaj ti je rekel Marko: 'Priatelj, iz tega tvojega dolgega govora razberem, da imaš že povsem otrdelo srce in ti bo težko svetovati in pomagati! Ko človek ne more več verjeti največjim avtoritetam resnice in ima ter razglaša za prevaro vse na zemlji, tedaj je v njem izginilo vse, kar bi mu na življenjski poti lahko pripomoglo k večjemu razumevanju. Povej, ali vsaj sam pri sebi pomisliš: Kakšno korist bi mi imeli, če bi te postavili v boljšo luč? Imamo neizmerne zaklade zlata, srebra in najdragocenejših dragih kamnov; tudi naše žitnice so polne žita in kleti polne najžlahtnejšega trtinega soka, kakršnega ste že čudežno poskusili - o čemer pa zdaj, kot je videti, nočete nič več vedeti! Od vas ne potrebujemo prav ničesar in kot povsem osuple priče ne moremo govoriti drugega kot najčistejšo resnico! Le zakaj nam nočete verjeti?"

2 Glej, tebe in tvoje tovariše odvrča edino najsramotnejša sebičnost, zaradi katere se po tvojih besedah pustite zlorabiti celo za največje človeške gnusobe: 'Za trajno večjo življenjsko korist nas lahko uporabite za vse!' Torej tudi za ubijanje in ropanje? Ne, reči moram: Resnično, tvoje odkrito priznanje sploh ni slabo in je povsem primerno, da bi bilo celo najhujšemu hudiču na njegov način v največjo čast! In takšni ljudje so učitelji in vzgojitelji ljudstva! No, tu bo vendar vsakemu le kolikor toliko bolj človeškemu razumniku zlahka jasno, zakaj moramo biti mi, resnicoljubni in resnico iščočim Rimljani, čedalje bolj nenaklonjeni in čedalje bolj sovražni vašemu institutu. Kaj naj ob takšni vzgoji v kratkem času nastane iz ljudstva, ki vam je podrejeno? Da, da, prijatelj, skrajni čas je, da vašemu zlemu početju postavimo krepke meje, sicer se bo vsa judovska dežela kmalu pogreznila v blato smrti!"

3 Na to zelo tehtno pripombo starega Marka nekaj časa nisi rekel nič, sam pri sebi si pa mislil takole: 'Prekletost! Zdaj sem se že opekel! Tako je z ušivo resnico! Dokler lažem kot medved, dobro shajam povsod po svetu; toda le ena resnična beseda, pomešana med sicer dobro sestavljeno laž, in že me drži hijena za vrat! Le kaj naj storim, da bom temu Rimljanu odvzel njegovo ostrino? Kot kameleon si bom takoj nadel drugo barvo in vsi hudiči bi se morali zarotiti proti meni, če tega starega rimskega lisjaka ne pripravim do boljšega mnenja o nas, sicer nas lahko ta neumni klepet pahne v največje zadrege! Zdaj se mu bom z najbolj poštenim obrazom na svetu na debelo po dolgem in počez zlagal in stavim, da nas bo kot svoje na novo pridobljene prijatelje najprijazneje pozdravil! Vprašanje je le - kako mu spet seči v besedo?! Težko ravno ne bo; zdi se namreč, da tudi on razmišlja, kako bi nas morda lahko s še tehtnejšimi dokazi vendarle pridobil za svojo stvar!'

4 Glej, tako si razmišljal v pristanu, in sicer na eni od petih velikih novih ladij! Kmalu si se opogumil in rekel Marku: 'Zdi se, da si mi moje prejšnje izjave zameril! Glej, ko bi hotel biti nepošten in ob tem zvit kot lisjak, očitno ne bi odkritosrčno govoril s teboj in se ti tudi ne bi pokazal tako, kot pravzaprav mislim in kakršen sem v svoji notranjosti. Farizeji znamo namreč zelo dobro obračati plašč po vetru; toda ker si po našem opažanju in po tvojem morda še od tvojih otroških let nekoliko omejenem spoznanju vendarle pošteno mislil z nami, bi bilo vendarle preveč sramotno, če bi se pokazal pred teboj v bogve kakšni pobožnjaški in verni maski! Ali bi nam bilo morda težko, če bi na videz, na besedo verjeli vse, kar si nam povedalo

Nazarečanu? Glej, ti bi bil s tem zadovoljen in bi nas potem predstavil Cireniju kot povsem spreobrnjene ljudi. Le da ena poštenost zahteva drugo; zato sem govoril povsem iz srca in ti od svojega notranjega razmišljanja in presojanja nisem zamolčal niti jote.

5 Verjeti stvari, kakor naj bi se tukaj dogajale, ne da bi bil pri tem sam priča, je za človeka s prebujenim razumom pač nadvse težko, posebno, če bi bilo to nekaj enkratnega, kar se še nikoli ni zgodilo tako, da bi moral ob tem povsem zavreči prej pridobljene boljše izkušnje. Doslej namreč še noben človek na vsej znani zemlji v vseh časih ni naredil česa podobnega, znane čudeže in čarovnije pa poznamo, in tudi to, kako so bili narejeni. Povsod so bili ljudje, ki so se med mnogimi stotisoči svojih soljudi odlikovali po ostrem razumu. Globlje so spoznali sile velike narave in jih uporabljali, ob tem pa so jih tudi častili kot ljudi višje vrste in molili k njim kot k prerokom in polbogovom. Okoli takega genialnega človeka se je kmalu zbrala množica vedoželjnih učencev, in ti so se na vso moč trudili, da bi posnemali svojega duhovnega učitelja. V njegovem času so bili to le učenci, pozneje pa so po sili razmer tudi sami postali učitelji in mojstri nasledniki, ki so skupaj s svojimi učenci izkazovali prvemu mojstru veliko čast tudi po njegovi to svetni smrti, in to toliko bolj, ker so se nauki in dejanja prvega mojstra zmeraj bolj kazali kot blagodejni za ljudi. Sčasoma so iz teh učiteljev nastali duhovniki, ki so svojega prvega učitelja naredili vsaj za polboga.

6 Mi Judje smo iz takšnih prvih in vrhunskih učiteljev naredili preroke, Egipčani, Grki in Rimljani pa svoje polbogove in gotovo najčastivrednejšim praučiteljem sčasoma pripesnili nadnaravne čudeže, da bi jih slepim trumam človeštva laže in udobneje predstavili kot višja bitja in dobili od njih daritve; te so potem pogosto obstale več stoletij, dokler se iz naročja prebujene matere ni spet izmuznil kakšen še večji genij in tako razkrinkal nemoralno početje duhovščine pred očmi dolgo prevaranega ljudstva, da se je to moralo dokopati do nedvoumnega prepričanja, da je bilo vsepovprek prevarano, njegovi duhovniki in tako rekoč Božji služabniki pa so bili razkrinkani kot povsem navadni tatovi in sleparji ljudi, ki resnične nauke svojega praučitelja sami komaj še poznajo v prvotni čistosti ali celo to, kar o njih še vedo, iz političnih razlogov prikrivajo ubogim, tolažbe in znanja žejnim ljudem, jih torej namesto z zlatom in biseri hranijo z vso mogočo nesnago.

7 Da, če tak novi veliki mojster ljudstvu, ki je bilo že tako pogosto nezaupljivo do svojih duhovnikov, brez posebnega truda odpre oči, so stari duhovniki toliko kot opravili in se lahko obdržijo le še nekaj časa z različnimi nasilnimi prijemi in političnimi zvijačami; to;.. da za ljudstvo so toliko kot umrli. In to grozi zdaj tudi nam. Veliki mojster je že postal za nas žalostna resničnost in tisoči nam za vedno obračajo hrbet. Gotovo spoznavaš, da nam, nad katerimi se je dvignil vihar, to nikakor ne more biti vseeno, in da se moramo truditi rešiti, kar se še rešiti da. Torej bi bilo res čudno, če bi si ti, sicer tako vrli mož, na nas jezil, ker smo s teboj spregovorili nekaj povsem odkritih besed, ko bi te vendar lahko tudi kar se da na debelo prevarali!"

165. Markov govor o veri in neven

1 (Cirenij:) "Nato je, ko ste že prihajali sem, stari Marko rekel: 'O jezi tukaj ni niti govora; ni pa mi všeč, če mi hočete po vsej sili dokazati, da sem si samo zato, da bi pospešil vaš padec, privoščil zabavo in vas s temi čudežnimi rečmi potegniti za nos.

Nisem lažnik in slepar, ampak - bolj kot ste vi kdaj bili - največji privrženec najzvestejše resnice. Le kaj bi imel od tega, če bi vas potegnil za nos?! Vedel sem, da boste to težko verjeli, čeprav se je čisto zares tako zgodilo; saj vendar poznam marsikatero krepost farizejev in med nji, mi tudi vašo popolno nevero v vseh Božjih stvareh.

2 Kako naj bi bili verni ljudje najbolj grobe materialne vrste, katerih notranje duševno oko je že zdavnaj povsem otopelo?! In vendar je vera oko duše, skozi katero sprejema le-ta duhovne podobe in šele postopno začne v duhu presojudati njihovo vrednost in pomen, tako kakor tudi meseno oko najprej sprejema podobe iz zunanjega sveta in si ob tem še ne more izoblikovati sodbe o vrednosti in pomenu videnega; to .se pogosto zgodi šele veliko pozneje, ko deluje prebujeni Božji duh v srcu duše. Toda popoln slepec, katerega oko je postalo najgostejša temna materija, ne sprejema nobenih podob iz zunanjega sveta, torej svoji duši ne prinaša v presojo ničesar in ne more presojati vrednosti in namena barv, ne ve nič o senci in svetlobi in še manj o oblikah stvari.

3 Kdor torej ne more verovati, ima slepo dušo, ki jo je oslepil s številnimi grehi! In tako je zdaj in že dolgo z vsemi farizeji. Zato tudi ,ne morejo verovati ničesar, razen tistega, kar lahko primejo z rokami, kakor si telesno slepi lahko le z otipavanjem ustvari nekakšno slabo predstavo o obliki nekega predmeta.

4 Iz povedanega lahko razberete, kako sem lahko vnaprej vedel, da boste v svoji veliki duševni slepoti težko verjeli, kar ste videli in slišali. Toda mislil sem si, da bodo slepci videčemu vodniku bolj zaupali, ker so takšnega vodnika zelo potrebni. Toda vi kot popolni slepci mislite, da vidite, in imate mene - če že ne ravno za slepega, pa vendar, kar je veliko hujše, za slabega. In to je tisto, kar mi pri vas ni všeč in kaže, da mora biti prav vaše srce slabo in vi sami največji sleparji, ker ne morete zaupati niti najbolj poštenemu človeku.

5 Da do takšnih ljudi ne moremo biti kar najbolj dobri, boste, upam, spoznali; takšni ljudje namreč zmeraj zlorablajo dobroto tistih, ki so pogosto nepremišljeno čezmerno dobri do njih. - Pojdite znova spet k vrhovnemu namestniku in se pogovorite z njim o vsem, kar ste videli in slišali!

6 Tedaj si ti rekel Marku: 'O prijatelj, tam se nam bo pa slabo godilo! Od nas bo zahteval trdno vero; in vendar res ni mogoče verjeti, da je vse, kar smo zdaj videli, zgolj trenutno delo gole Nazarečanove volje, saj smo tu in tam še na klesanih kamnih opazili jasne sledi dleta! To je pač nekaj nezaslišanega, če bomo prisiljeni na življenje in smrt verjeti kaj takega!'

7 Nato je rekel Marko: 'V to ne bo nihče prisiljen! Toda mislim, da boste zaradi drugega znamenja svobodno sami od sebe verjeli tudi to! Zdaj smo spet pri vzvišeni družbi. Pojditek Cireniju, ki se bo naprej pogovarjal z vami!''

166. Spreobnitev farizejev

1 (Cirenij:) "No, prijatelj moj, mi lahko utajiš tudi to, da si se prej s starim Markom pogovarjal dobesedno tako in sam pri sebi tudi tako mislil, toda potem po sili razmer vendarle govoril povsem drugače?! Kaj je zdaj v resnici tvoja beseda in tvoje mnenje?"

2 Farizej stoji kot okamnel nasproti Cireniju in mu ne zna odgovoriti niti zloga.

3 Za njim pa stoji Marko in mu reče: "No, velemodri naravni filozof, mi ne bi hotel tudi tega čudeža razložiti kot nekaj povsem naravnega? Res, zelo rad bi od tebe

slišal, kakšno skrivno zvijačo so uporabili prevejani Rimljani, da bi se polastili celo tvojih najbolj skrivnih misli!"

4 Čez nekaj časa končno farizej reče: "Da, tu se stvari ne dogajajo po naravni poti! O tem, kar sem odkrito povedal Marku v pristanišču, sploh nočem govoriti - saj bi se utegnil najti kdo s tako ostrim sluhom, da bi še bolj od daleč slišal najin pogovor; toda zaznati tudi to, kar sem sam skrivaj mislil v sebi, to presega meje še tako globokega človeškega znanja! To je čudež; kjer pa je mogoč tak čudež najvišje vrste, tam so mogoči tudi vsi drugi in zdaj že začenjvam verjeti, da je ta čudovita hiša nastala čudežno! Več zdaj ne morem reči. Če pa se je vse to zgodilo in se še dogaja z močjo slavnega Nazarečana, tedaj je on očitno bitje višje vrste, povsem resno Bog, katerega naj ponižneje ubogajo vsi duhovi zraka, zemlje in ognja in se mu ne more upirati nobena človeška moč.

5 Toda z nami farizeji je konec in kmalu ne bomo imeli drugega dela več, kot da ležemo v grob in tam poginemo kot žival! Kaj naj s svojo staro sleparsko kramo, ko se začenjvajo tukajšnje resnice kot gore grmaditi nad nas z vseh strani? Kot gozdna divjad bomo preganjani in bomo propadli v blatu svoje noči in teme! Je pač tako in prav nič ne moremo za to, da se na tej ljubi zemlji nenehno menjavata noč in dan. Kakor dan použije noč, tako potem spet noč použije dan in kmalu sledi dolgi noči le povsem kratek in hladen dan - in nato spet obrnjeno. Zimi sledi poletje in temu spet zima; na tej ljubi zemlji je vse prepuščeno trajni menjavi. Kdor se danes smeje, lahko jutri žaluje, ioka in tama!

6 Tako pač na tej zemlji je in nikoli ne bo drugače. Če ima človek dolgo časa nekaj čudovitega, dobrega in vzvišenega, bo postal nazadnje do tega tako ravnodušen, kot je kdo sploh lahko ravnodušen do vsega, kar je v vsem obilju posedoval. Šele ko nazadnje izgubi posest, ki jo je dolgo užival, ve, kaj je imel in zna ceniti njeno vrednost.

7 Ljudje smo neumni in še vedno ne razumemo, kako in zakaj je tako, in zato tudi nikoli nismo z ničimer povsem zadovoljni, ne z dobrim - in še manj s slabim. Resnično srečni pristan je grob; v njem se skoraj nič več ne spremeni in njegov prebivalec ne čuti nobene potrebe po čemer koli in tako za nas zemeljske črve še vedno ob vseh tisoč izgubah ostaja tolažba, da bomo kmalu tudi mi postali povsem , zadovoljni prebivalci grobov in tisti, ki bodo hodili mimo naših grobov, bodo govorili: 'Tukaj počivajo v miru!'

8 Da, tukaj je, kot vidim, čutim in verjamem, velika in še nikoli videna svetloba; toda prav tako bo prišla temna noč, ki bo sledila tej svetlobi! Blagor tistim, ki se na ta dan lahko sončijo; toda toliko bolj gorje tistim, ki jih bo dohitela noč, ki bo sledila temu dnevju! Silno bodo hlepeli po svetlobi in s tem prebudili duhove noči; ti jih bodo hudo zdelali. Govoril sem, vi oblastniki pa imate samoumevno pravico, da me sodite po svoji volji!"

9 Cirenij reče: "V tvojih govorih nisem našel ničesar, kar bi moralo priti pred sodni stol. Razumljivo je, da si govoril v prid svoji hiši; toda tu si prišel, četudi nekoliko mukoma, vendarle do boljšega prepričanja in si prenehal biti sovražnik in preganjalec Tistega, ki bi Ga prej tako rad uničil. Več pa od tebe in tvojih tovarišev nisem hotel in tako lahko spet odidete v miru! Če pa hočete več, povejte in deležni boste vsega, kakor je prav!"

10 Farizej reče: "Le kaj naj zdaj? Doma v templju smo morali velikemu duhovniku priseči, da ne bomo mirovali prej in se vrnili domov, dokler ne bomo Nazarečana naredili povsem neškodljivega. No, to je zdaj postalo večkratno nemogoče! Prvič, vi,

mogočni Rimljani ste, kakor smo še predobro slišali, njegovi prijatelji, proti katerim ne moremo nič in tudi ne bomo nič ukrenili; drugič, on sam je po vsem, kar se tu kaže, tako nepremagljiv v vseh stvareh in na vseh svojih poteh, da mu nobena oblast na zemlji ne more do živega; in tretjič, mi vsi smo zaradi njegovih neprimerljivih in še nikoli videnih lastnosti povsem iz najglobljega notranjega življenjskega nagiba postali celo njegovi prijatelji, tako da o tem, da bi ga še nadalje preganjali, ne more biti več niti govora.

11 Toda kaj naj zdaj storimo? Najraje bi postali njegovi učenci, da bi v vsej polnosti zagledali dan, katerega jutranjo zarjo gledamo tu in bi lahko stopili v tirnice njegove poti! Ampak to nam najbrž ne bo dano! Tudi domov se ne smemo vrniti, ne da bi kaj opravili. Kaj najstorimo? Če hočemo poskrbeti za želodec in kožo, moramo kljub vse mu še naprej ostati - vsaj navidezni preganjalci tistega, ki bi ga raje nosili na rokah naokrog. Tu je dober nasvet, čeprav drag, zelo potreben!"

12 Cirenij reče: "Če res tako mislite, o čemer komaj še dvomim, se bo kmalu našel tudi nasvet. Ali pa boste lahko takoj zdaj postali Njegovi učenci, to je očitno odvisno samo od Njega in ne od mene. Kakor sem ugotovil iz vaših govorov, ste pametni in izkušeni ljudje, zato vas lahko uporabim in zaposlim - toliko bolj, ker obvladate tudi grški in rimski jezik. Jaz pa imam Njegov življenjski nauk zapisan v knjigi, iz katere lahko spoznate vso Njegovo voljo! Potem pa bo spet prišel čas, ko se boste lahko pogloblje seznanili z Njim, in sicer v dostojnejšem oblačilu kakor zdaj. Farizejskih sukenj On ne mara, ker so maziljene s slabim in žarkini oljem prevare. - Takšen je moj nasvet glede vaše zaposlitve. Če ga hočete sprejeti, mi povejte in pomagal vam bom!"

13 Reče vodja tovarišem: "Slišali ste tako dobro kot jaz!! Če ste s to nadvse prijazno ponudbo zadovoljni, povejte, ker ima vsak od vas povsem svobodno voljo! Kar zadeva mene, ne bom ugovarjal."

14 Rečejo vsi: "Mi tudi ne; le, če bi bilo primerno, bi radi prej še osebno spoznali vzvišenega Nazarečana!"

15 Cirenij reče: "Tokrat ne; videli ga boste šele, ko boste pogloblje seznanjeni z Njegovim naukom. Za zdaj pa vas bo prevzel moj osebni služabnik; sledite mu in ob ugodni priložnosti vas bo spravil v Sidon; tam boste dobili druga oblačila in svojemu znanju primerno službo! Pojdite in mu sledite!"

16 Ob teh besedah jim je že prišel naproti eden od številnih Cirenijevih osebnih služabnikov, jim priskrbel primerno priložnost za potovanje v Sidon in odšel njimi tudi sam.

166. Sprebrnitev farizejev

1 (Cirenij:) "No, prijatelj moj, mi lahko utajiš tudi to, da si se prej s starim Markom pogovarjal dobesedno tako in sam pri sebi tudi tako mislil, toda potem po sili razmer vendarle govoril povsem drugače?! Kaj je zdaj v resnici tvoja beseda in tvoje mnenje?"

2 Farizej stoji kot okamnel nasproti Cireniju in mu ne zna odgovoriti niti zloga.

3 Za njim pa stoji Marko in mu reče: "No, velemodri naravni filozof, mi ne bi hotel tudi tega čudeža razložiti kot nekaj povsem naravnega? Res, zelo rad bi od tebe slišal, kakšno skrivno zvijačo so uporabili prevejani Rimljani, da bi se polastili celo tvojih najbolj skrivnih misli!"

4 Čez nekaj časa končno farizej reče: "Da, tu se stvari ne dogajajo po naravni poti!"

O tem, kar sem odkrito povedal Marku v pristanišču, sploh nočem govoriti - saj bi se utegnil najti kdo s tako ostrim sluhom, da bi še bolj od daleč slišal najin pogovor; toda zaznati tudi to, kar sem sam skrivaj mislil v sebi, to presega meje še tako globokega človeškega znanja! To je čudež; kjer pa je mogoč tak čudež najvišje vrste, tam so mogoči tudi vsi drugi in zdaj že začnjam verjeti, daje ta čudovita hiša nastala čudežno! Več zdaj ne morem reči. Če pa se je vse to zgodilo in se še dogaja z močjo slavnega Nazarečana, tedaj je on očitno bitje višje vrste, povsem resno Bog, katerega najpo-nižneje ubogajo vsi duhovi zraka, zemlje in ognja in se mu ne more upirati nobena človeška moč.

5 Toda z nami farizeji je konec in kmalu ne bomo imeli drugega dela več, kot da ležemo v grob in tam poginemo kot žival! Kaj naj s svojo staro sleparsko kramo, ko se začenjajo tukajšnje resnice kot gore gr-maditi nad nas z vseh strani? Kot gozdna divjad bomo preganjani in bomo propadli v blatu svoje noči in teme! Je pač tako in prav nič ne moremo za to, da se na tej ljubi zemlji nenehno menjavata noč in dan. Kakor dan použije noč, tako potem spet noč použije dan in kmalu sledi dolgi noči le povsem kratek in hladen dan - in nato spet obrnjeno. Zimi sledi poletje in temu spet zima; na tej ljubi zemlji je vse prepuščeno trajni menjavi. Kdor se danes smeje, lahko jutri žaluje, joka in tarna!

6 Tako pač na tej zemlji je in nikoli ne bo drugače. Če ima človek dolgo časa nekaj čudovitega, dobrega in vzvišenega, bo postal nazadnje do tega tako ravnodušen, kot je kdo sploh lahko ravnodušen do vsega, kar je v vsem obilju posedoval. Šele ko nazadnje izgubi posest, ki jo je dolgo užival, ve, kaj je imel in zna ceniti njeno vrednost.

7 Ljudje smo neumni in še vedno ne razumemo, kako in zakaj je tako, in zato tudi nikoli nismo z ničimer povsem zadovoljni, ne z dobrim - in še manj s slabim. Resnično srečni pristan je grob; v njem se skoraj nič več ne spremeni in njegov prebivalec ne čuti nobene potrebe po čemer koli in tako za nas zemeljske črve še vedno ob vseh tisoč izgubah ostaja tolažba, da bomo kmalu tudi mi postali povsem zadovoljni prebivalci grobov in tisti, ki bodo hodili mimo naših grobov, bodo govorili: 'Tukaj počivajo v miru!'

8 Da, tukaj je, kot vidim, čutim in verjamem, velika in še nikoli videna svetloba; toda prav tako bo prišla temna noč, ki bo sledila tej svetlobi! Blagor tistim, ki se na ta dan lahko sončijo; toda toliko bolj gorje tistim, ki jih bo dohitela noč, ki bo sledila temu dnevu! Silno bodo hlepeli po svetlobi in s tem prebudili duhove noči; ti jih bodo hudo izdelali. Govoril sem, vi oblastniki pa imate samoumevno pravico, da me sodite po svoji volji!"

9 Cirenij reče: "V tvojih govorih nisem našel ničesar, kar bi moralo priti pred sodni stol. Razumljivo je, da si govoril v prid svoji hiši; toda tu si prišel, četudi nekoliko mukoma, vendarle do boljšega prepričanja in si prenehal biti sovražnik in preganjalec Tistega, ki bi Ga prej tako rad uničil. Več pa od tebe in tvojih tovarišev nisem hotel in tako lahko spet odidete v miru! Če pa hočete več, povejte in deležni boste vsega, kakor je prav!"

10 Farizej reče: "Le kaj naj zdaj? Doma v templju smo morali velikemu duhovniku priseči, da ne bomo mirovali prej in se vrnili domov, dokler ne bomo Nazarečana naredili povsem neškodljivega. No, to je zdaj postalo večkratno nemogoče! Prvič, vi, mogočni Rimljani ste, kakor smo še predobro slišali, njegovi prijatelji, proti katerim ne moremo nič in tudi ne bomo nič ukrenili; drugič, on sam je po vsem, kar se tu kaže, tako nepremagljiv v vseh stvareh in na vseh svojih poteh, da mu nobena oblast na

zemlji ne more do živega; in tretjič, mi vsi smo zaradi njegovih neprimerljivih in še nikoli videnih lastnosti povsem iz najglobljega notranjega življenjskega nagiba postali celo njegovi prijatelji, tako da o tem, da bi ga še nadalje preganjali, ne more biti več niti govora.

11 Toda kaj naj zdaj storimo? Najraje bi postali njegovi učenci, da bi v vsej polnosti zagledali dan, katerega jutranjo zarjo gledamo tu in bi lahko stopili v tirnice njegove poti! Ampak to nam najbrž ne bo dano! Tudi domov se ne smemo vrniti, ne da bi kaj opravili. Kaj naj storimo? Če hočemo poskrbeti za želodec in kožo, moramo kljub vsemu še naprej ostati - vsaj navidezni preganjalci tistega, ki bi ga raje nosili na rokah naokrog. Tu je dober nasvet, čeprav drag, zelo potreben!"

12 Cirenij reče: "Če res tako mislite, o čemer komaj še dvomim, se bo kmalu našel tudi nasvet. Ali pa boste lahko takoj zdaj postali Njegovi učenci, to je očitno odvisno samo od Njega in ne od mene. Kakor sem ugotovil iz vaših govorov, ste pametni in izkušeni ljudje, zato vas lahko uporabim in zaposlim - toliko bolj, ker obvladate tudi grški in rimski jezik. Jaz pa imam Njegov življenjski nauk zapisan v knjigi, iz katere lahko spoznate vso Njegovo voljo! Potem pa bo spet prišel čas, ko se boste lahko поблиže seznanili z Njim, in sicer v dostojnejšem oblačilu kakor zdaj. Farizejskih sukenj On ne mara, ker so maziljene s slabim in žarkim oljem prevare. - Takšen je moj nasvet glede vaše zaposlitve. Če ga hočete sprejeti, mi povejte in pomagal vam bom!"

13 Reče vodja tovarišem: "Slišali ste tako dobro kot jaz!! Če ste s to nadvse prijazno ponudbo zadovoljni, povejte, ker ima vsak od vas povsem svobodno voljo! Kar zadeva mene, ne bom ugovarjal."

14 Rečejo vsi: "Mi tudi ne; le, če bi bilo primerno, bi radi prej še osebno spoznali vzvišenega Nazarečana!"

15 Cirenij reče: "Tokrat ne; videli ga boste šele, ko boste поблиže seznanjeni Njegovim naukom. Za zdaj pa vas bo prevzel moj osebni služabnik; sledite mu in ob ugodni priložnosti vas bo spravil v Sidon; tam boste dobili druga oblačila in svojemu znanju primerno službo! Pojdite in mu sledite!"

16 Ob teh besedah jim je že prišel naproti eden od številnih Cire-nijevih osebnih služabnikov, jim priskrbel primerno priložnost za potovanje v Sidon in odšel z njimi tudi sam.

167. Gospodova poslovilna ura pri Marku

1 Ko je bila ta zadeva kar se da hitro urejena, Me vpraša Cirenij, ali je ravnal povsem v skladu z Mojo voljo, ki jo je slišal v sebi.

2 Jaz rečem: "Da, popolnoma! Farizeji še zdaleč niso bili dovolj zreli, da bi Me videli in govorili z Mano. Kdaj bodo dovolj zreli, ti bosta pokazala Rafael in Jozue.

3 Bliža se tudi ura Mojega odhoda od tod. Ne vprašujte, kam se bom obrnil! Vsak naj se od tod vrne k svojemu vsakdanjemu delu in uredi svoje zadeve, da bom, ko bom kmalu spet prišel k vam, našel vse urejeno. Le še eno prav kratko uro bom ostal med vami, da vas bom skoz in skoz blagoslovil; potem pa moram še k mnogim drugim stiskanim otrokom tega sveta, da jim prinesem pravo tolažbo in pravo pomoč.

4 Ne iščite navzočnosti Moje osebe, ampak živite v duhu Mojega nauka in Moja oseba ne bo ostala daleč od vas! Kdor hoče še kaj vedeti, naj pride in poizve!"

5 Tedaj vpraša Cirenij: "Gospod, ali Te tudi ne sme nihče spremljati do kakšnega drugega kraja?"

6 Jaz rečem: "Razen Mojih dvanajsterih tokrat nihče, celo Rafael ne, ki bo do Mojega

odhoda izmenoma ostal pri tebi in pri Moji ljubi Jari! Vendar ga nikakor ne smeta izdati svetu - to bi povzročilo, da bi v trenutku izginil! - Ima kdo med vami še kakšno željo? Naj pride in poizve!"

7 Marko pripelje svojo ženo in otroke in reče: "O Gospod, blagoslovi jih vse, če se ti zdijo tega vredni!"

8 In Jaz sem rekel: "Ti imajo že dolgo Moj blagoslov in ti tudi! Seveda bom, ker si tako zelo želiš, kmalu spet prišel k tebi. Odslej pa boš dobival veliko gostov! Tisti, ki se bodo kopali v tvojih kopališčih, bodo namreč ozdraveli od še tako hude putike; in tisti, ki bodo pili iz prekipevajočega izvira v vrtu, bodo rešeni vsakršne vročice. Gobavci pa naj se kopajo zunaj pred vrtnim obzidjem v jezeru, kjer voda iz kopališča teče v jezero in se bodo rešili svoje gobavosti.

9 Zato bodo mnogi prišli in tu iskali in tudi našli zdravje svojega mesa. S svojimi otroki tako številnim obiskovalcem ne boš mogel dovolj postreči; zato boš moral zaposliti služabnike, ki ti bodo pomagali. Tu ti bo sprva pomagal Moj ljubi prijatelj Cirenij. Pozneje pa boš imel dovolj služabnikov, kajti vsi brezposelni in lačni te bodo našli. Kdor pride in išče delo, mu ga daj po svojih močeh; toda vsem oznanjaj tudi ta Moj evangelij, da bodo iz služočih sužnjev postali tudi svobodni ljudje.

10 Ko te v kratkem spet obiščem, boš komaj našel čas za pogovor z Menoj; toda nič ne de. Po Mojih besedah ravnati je namreč vredno več kot še tako veliko govoriti in pridigati.

11 Kdor Mojo živo besedo, ta evangelij, ki vam ga govorim, le pritrjevalno posluša, a se ne ravna povsem po njem, mu to nič ne koristi in ostane star in enak posvetni norec in nikoli ne pride na živo zeleno vejo življenja, kaj šele na drevo življenja!

12 Kdor ima veliko, kot ti zdaj, naj veliko daje, in kdor ima malo, naj daje malo, da bo tudi tisti, ki nima nič, nekaj imel!

13 Če pa vidiš skopuha med svojimi služabniki ali med svojimi gosti, oba naženi; kajti skopuh je požrešni rak v boljši človeški družbi in okuži srca ljudi s srdom in z jezo! Le kje je človek, ki zaradi dobrega ne bo jezen na skopuha?! Zaničeval ga bo in grajal! Toda njegovo srce se v takšnem razpoloženju ne bo poboljšalo! Zato vsakega skopuha naženi daleč proč od sebe in mu ne dovoli, da bi se vrnil, razen če je svojo najzlobnejšo strast povsem premagal!"

168. O skoposti in varčnosti

1 (Gospod:) "Vse pregrehe, ki so jih kdaj storili ljudje na tej zemlji, so izvirale iz lakomnosti posameznih ljudi. Skopost je mati vseh grehov, ki si jih sploh lahko zamislimo. Kajti najprej si nekdo naskopari veliko premoženje, in to z vsakim, še tako slabim in zloglasnim sredstvom: prevaro, tatvino in rop je treba prišteti sem. Ko je nekdo že bogat, postane ošaben in oblastizeljen in se bo začel obdajati z okopi in se utrjevati, najel bo hlapce in služabnike, da bodo odgnali vsakega, ki se nepoklican bliža bivališču skopuha, ki je postal mogočen in pomemben. Bogataš si kmalu nakupi skoraj vso deželo, postane dejanski vladar v njej, pogosto izsili od svojih podložnikov vse dobrine in ravna s podložniki kot pravi tiran.

2 Kadar je skopuh že čezmerno bogat, se prepusti vsemu mogočemu čutnemu udobnemu življenju, zapeljuje deklice, nečistuje in prešuštvuje in počenja še nešteto drugih gnusnosti brez števila in mere. In ker je prvi svoje dežele, s svojim gnusnim zgledom kmalu zapelje vse ljudstvo; to namreč pravi: 'Gospod mora vendar bolje vedeti kot mi; če on to počne, lahko tudi mi!' In nazadnje začno v takšni deželi vsi

krasti, ropati, moriti in nečistovati in o spoznanju Boga ni tam niti sledu več.

3 Pojdi v dežele in kraljestva zemlje in polistaj po njihovih kronikah in odkril boš, da so bili njihovi vladarji večinoma nadvse skopi, lakomni in dobičkaželjni poslovni ljudje; s pridobljenimi zakladi so si sčasoma kupili dežele in ljudstva in si jih potem podredili z vsakovrstnimi nasilnimi sredstvi, svojim podložnim ljudstvom so pogosto celo prav dobre navade in religije spremenili tako, da je na njih komaj še najti sled stare čistosti.

4 Zato, Marko, pazi predvsem na to, da se v to tvoje zdravilišče, ki ga bo v kratkem času obiskalo zelo veliko ljudi, ne bo prikradlo skopuštvu! Da, celo pretirana varčnost naj bo prepovedana, saj je navadno kal skoposti!

5 Vsak naj ima toliko, kolikor potrebuje za življenje; več naj v tvoji hiši nihče nikoli nima! Zasebna darila, ki jih bodo gostje neredko dajali tvojim služabnikom, varno shrani in jih daj služabnikom z obrestmi šele tedaj, ko bodo prestari in preoslabei za služenje! In ko umrejo, naj imajo prihranke njihovi otroci in otrok otroci.

6 Ta nasvet velja seveda najprej tebi, potem pa tudi vsem tvojim potomcem. Če pa je med tvojimi služabniki razsipnež, ga opomni k pravi varčnosti; za nekaj časa mu odtegni svojo naklonjenost in mu pokaži, daje razsipnež večkrat tudi samoljubnež, ki postane breme svojim sobratom, namesto da bi v stiski s pravičnimi prihranki svojim revnejšim bratom priskočil na pomoč.

7 Kdor varčuje le zase in v širšem pomenu tudi za svoje sorodnike, ne varčuje v Mojem redu; ampak kdor varčuje zato, da nekaj ima, da bi lahko v času stiske imel nekaj tudi za revne brate, tega hvalim in blagoslavljam njegove prihranke in tak ne bo nikoli živel v pomanjkanju.

8 Ne pravim, da naj nekdo ne varčuje za svoje otroke in za svojo hišo; saj je to prva dolžnost vsakega starševskega para. Toda tuji reveži pri tem ne smejo ostati izključeni; saj vendar Jaz tudi dopustim, da sije Moje sonce ravno tako tudi na tiste, ki niso Moji otroci!

9 Kdor bo delal, kot delam Jaz, tudi bo kakor Jaz in bo nekoč tudi tam, kjer bom večno Jaz. Kdor pa je skopuški do svojih bratov, do tega bom tudi Jaz skopuški in zelo varčen.

10 Ta nauk odslej upoštevaj v svoji hiši, pa ne bo nikoli ostala brez mojega blagoslova. - No, če kdo še kaj želi, naj pride in vpraša."

169. Obljuba za tiste, ki bodo iskali pomoč. Gospodovo slovo od Markove hiše

1 Stopi k Meni Ebal, Jarin oče, in reče: "Zdaj pa najbrž ni ničesar več, o čemer bi Te še lahko vprašali, saj smo tu v kratkih sedmih dneh doživeli toliko resnic in čudežev, da bi, razdeljeno na sedem tisoč let, prišel na vsako leto velik del in bi imelo človeštvo tudi vsako leto dovolj, da bi nad tem strmelo in o tem razmišljalo. Silno smo se obogatili z največjimi in najdragocenejšimi zakladi duha; zdaj gre le za to, da te zaklade tudi res prenesemo v življenje, sicer so brez vrednosti za naše duše, za zveličanje katerih v tem življenju edino gre. Vprašanje je le, ali imamo mi, sicer le slabotni ljudje zmeraj dovolj moči in volje za to? Kaj bomo storili, ko nas bodo sčasoma napadle slabosti vseh vrst, ki pogosto ne prizanesejo niti ljudem z najmočnejšo voljo?"

2 Jaz rečem: "Jaz bom moč, opora in pomoč vsakemu resnemu prizadevanju! V stiski ne bom zapustil nikogar, kije zvesto, verno in z ljubeznijo do Mene hodil po

Mojih poteh. Če je kdo zaradi vsakovrstnih vabljenosti sveta zašel z Mojih poti, si mora sam pripisati, če v stiski ne bo dobil Moje pomoči, in to tako dolgo, dokler se padli ne bo, resen, skesan in poln vere obrnil name!

3 Jaz bom sicer vedno ostal isti zvesti pastir in bom hodil za ovčami, ki so se kje izgubile; toda ovca mora začeti blejati in se pustiti najti po svoji nedotakljivi svobodni volji.

4 Kogar teži preveliko življenjsko breme, ki mu ni kos, naj pride v srcu k Meni, in Jaz ga bom okrepčal in poživil! Kajti marsikom nalagam težje breme prav zato, da bi občutil svojo slabotnost in potem v srcu prišel k Meni, in Me prosil za zadostno moč, s katero bi lažje prenašal svoje večje življenjsko breme; in Jaz ga bom zmeraj okrepil, kadar bo v življenjski stiski in mu dal pravo luč, da bo prehodil temne poti življenja tega sveta. Kdor pa preveliko breme sicer čuti, toda v srcu ne pride k Meni, mora sam sebi pripisati, če se pod preveliko težo zemeljskega življenja zgrudi.

5 To je odgovor na tvoje vprašanje, Moj prijatelj Ebal! - Kdor ima še kak pomislek, naj pride in vpraša!"

6 Tedaj pride kar najbolj spoštljivo k Meni Šabi, govornik v imenu še zmeraj navzočih dvajsetih Perzijcev, in reče: "Dovoli, o Gospod, da spregovorim še jaz!"

7 Jaz rečem: "Govori, Sabi! Saj sem vsem rekel: Pridite in poizvejte!"

8 Govori Šabi: "Da boš Ti, o Gospod, pomagal nekemu, ki Te bo za to klical, to je povsem zanesljivo, toda kaj naj storijo ljudje, ki brez svoje krivde ne morejo o Tebi, o Gospod, vedeti ničesar, ki še dolgo ne bodo ničesar izvedeli in vedeli, živijo pa v najhujši življenjski temi in morajo prenašati neizrekljivo težka življenjska bremena? Na koga naj se obrnejo, da bi jim prinesel pomoč in jih okrepil v njihovi nepopisno hudi stiski?"

9 Jaz rečem: "Ni koščka na zemlji, kamor ne bi prišla sončna svetloba in tako tudi ni človeka, ki ne bi vsaj slutil vsemogočno Božje bitje. Naj prosi, hrepeni in upa po svoji veri in bo pomoč tudi našel! Toda zdaj je zelo veliko ljudi brez vsake vere. Ti si pomagajo sami in si na račun drugih lajšajo svoje življenjsko breme, kolikor je le mogoče; ti potem res ne potrebujejo pomoči od nas. Kdor hoče biti satanov, naj bo; kajti tistemu, ki sam hoče tako, se ne godi krivica! Spomni se, kaj sem govoril o raznovrstnih življenjskih razmerah vseh ljudi na vsej zemlji, in to za vse čase, pa boš našel vse jasno razloženo!

10 In zdaj se je iztekla urica Mojega bivanja med vami. V Mojem imenu lahko ostanete skupaj tu še dlje časa; Jaz pa se bom z učenci po sili razmer odpravil od tod. Vendar naj Me nihče izmed vas ne vpraša, kam! Kajti za zdaj kot zgolj Sin človekov tega tudi sam ne vem; samo Oče v Meni ve to in Ta govori: 'Zdaj vstani in pojdi! Na poti Ti bom razodel, kam!' - Mir in Moja ljubezen naj bosta z vami!"

11 Nato sem (Jaz) rekel Marku: "Odvezi veliko novo ladjo! Jaz in Moji učenci se bomo vkrcali. In vi, Moji učenci, vstanite in Mi sledite! Mornarja ne potrebujemo; vendar se bo ladja ob pravem času sama brez krmarja nepoškodovana vrnila v pristan."

12 Ko sem šel z apostoli v ladjo, so vsi začeli jokati. Jaz pa sem okrepil njihova potrta srca, hitro odplul na odprto morje in se kmalu skril njihovim pogledom. Oni pa so ostali skupaj še ves dan in vso noč in se pogovarjali o Meni, Mojih naukih in dejanjih. Šele naslednje jutro so odšli v svoje kraje in Cirenij seje potrudil, daje vse številne tu spreobr-njene farizeje odpeljal k njihovem novemu poslanstvu. Mnogi so hoteli odpluti za Menoj; vendar jim je Rafael preprečil in rekel, da bom že tako kmalu prišel spet v Kis, Genezaret in tudi semkaj. Tedaj so se pomirili in so hvalili Boga, da

jim je izkazal tolikšno milost. V nekaj dneh je že prišla množica gostov iz Tira in Sidona, da bi videli čudeže in uživali zdravilne vrele in Marko je takoj zaposlil veliko služabnikov.

170. Petrova slepa vnema in skrb za Gospoda

(Mt 16, 20-23)

1 Ko pa smo bili že daleč zunaj na morju, sem (Jaz) spet rekel učencem: "Kamor koli bomo zdaj prišli, molčite in Me ne izdajte, da sem Jaz Jezus, Kristus!" *{Mt 16, 20}*

2 In Peter je stopil k Meni in Me vprašal, ali še ne vem, kam nas bo pripeljala ladja; on je namreč krmaril in bi rad izvedel, kam naj usmeri ladjo.

3 Jaz pa sem rekel: "Pusti, naj gre, kamor hoče; Oče že ve, kam moramo tokrat priti! Zdaj smo še na učni poti in naša vožnja gre v spodnji veliki zaliv, tam bomo prišli za hrbet mestu Cezareja Filipova in tam si bomo privoščili nekaj počitka. Toda v nekaj letih bomo na tej ladji odpluli proti Jeruzalemu in tam bo šlo za nekaj povsem drugega. -Zdaj pa bomo prišli v kraj povsem blizu prej omenjenega mesta, kjer, čeprav smo se več dni zadrževali na nasprotni strani tega mesta, še noben človek ni nič slišal o nas. Celo veliki požar v mestu prebivalcev tega kraja ni mogel spraviti s tira. Toda tako je moralo biti, da boste ob tej priložnosti spet doživeli drugačno vrsto razodetja."

4 Peter pa je stopil k Meni in rekel: "Gospod, le kaj bo v Jeruzalemu, v kraju velike pogube? Od tam namreč še nikoli ni prišlo nič dobrega in osrečujočega za ljudstvo in nikoli ni še noben poštenjak v tem mestu doživel kaj tolažilnega. V njem domujeta predvsem napuh in preganjanje. Zato menim, da bi bilo boljše, če bi Ti, o Gospod, Jeruzalem kaznoval tako kot to malo mesto, ki je seveda že zdavnaj zaslužilo svojo kazen. Pred približno osmimi meseci smo namreč bili v Jeruzalemu in se prepričali, da se z njegovimi prebivalci ne da narediti čisto nič, razen z nekaterimi ljudmi, ki pa kot posamezne lastovke še zdaleč ne pomenijo poletja. Zato menim, naj ne bi okoli tistega ošabnega grozotnega mesta, v katerem je bil Janez šele pred kratkim obglavljen, zbudjali velike pozornosti, raje se mu za vse čase ogibajmo, kajti takšno mesto nikoli ne bo vredno, da bi stopil vanj s Svojimi svetimi nogami. To je seveda samo moje mnenje; razodeni mi tudi Svo-jega!"

5 Odtlej sem začel Svojim učencem bolj resno govoriti o tem, da bom po Očetovi volji moral iti v Jeruzalem, in tam moral veliko potrpeti od starešin, velikih duhovnikov in pismoukov, da Me bodo umorili, toda tretji dan bom vstal od mrtvih. *(Mt 16, 21)* Kot zmagovalec nad smrtjo in nad vsemi sovražniki življenja bom potem postavljen za večno, kot sem že na gori omenil Marku.

6 Tedaj se je **Peter** dobesedno prestrašil, potegnil Me je vstran in Mi nekako ukazovalno-svarilno rekel: "Gospod, to se Ti nikakor ne sme zgoditi! Nam in vsem ljudem si dolžan, da se varuješ!" *(Mt 16, 22)*

7 Toda **Jaz** sem se obrnil in rekel povsem resno: "Poberi se od Mene, satan! Neprijeten si Mi, ker ne misliš na to, kar je Božje, ampak le po nizkotno posvetno-človeško!" *(Mt 16, 23)*

8 Tedaj se je **Peter** silno prestrašil, padel je pred Menoj na tla, Me prosil za odpuščanje in jokajoč pristavil: "Gospod, ko smo po tem morju pluli tja, kjer smo se zdaj zadrževali več dni, si mi zaradi moje vere rekel: 'Simon Juda, ti si Peter, skala, na kateri bom sezidal Svojo Cerkev, in vsa peklena vrata je ne bodo premagala! Dal ti bom ključne nebeškega kraljestva; kar koli boš razvezal na zemlji, naj bo razvezano

tudi v nebesih, in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih!' To, o Gospod, so bile dobesedno Tvoje svete besede iz Tvojih najsvetejših ust, namenjene meni, ubogemu grešniku. Jaz pa se zaradi tega vendarle nisem nikoli povzdigoval in sem se vedno imel za najmanjšega med nami, in zaradi seveda le človeškega svarila, ki pa je kljub temu vzklilo samo iz moje velike ljubezni do Tebe, si me zdaj naredil za peklenškega kneza! Gospod, bodi vendar milosten in usmiljen bednemu ribiču Petru, ki je najprej vrgel v morje svojo mrežo, zapustil ženo in otroke in šel za Teboj!"

171. Narava satana in materije

(Mt 16, 24-28)

1 Tedaj sem se (Jaz) spet prijazno obrnil k Petru in rekel: "Zaradi tega, ker sem ti v ostrem nagovoru pokazal tvojo človeškost, te nisem niti najmanj poniževal! Vse, kar je na človeku tosvetno človeškega - kot njegovo meso in njegove različne zgolj tuzemske potrebe - je v sodbi, zato pekel in satan, ki je utelešenje vse sodbe, vse smrti, vse noči in vse laži; kajti vse navidezno življenje materije je le lažno življenje in vsa njegova vrednost je toliko kot nič.

2 Človek, ki se zmeraj znova prepusti materialnemu čutu, je potem tudi satan toliko, kolikor zagovarja kakšno zveličanje v materiji in njenem navideznem življenju.

3 Če pa se hoče kdo satana rešiti še v svojem mesu, naj vzame križ, ki ga Jaz že zdaj nosim v duhu, na svoje rame, ter hodi za Menoj! *(Mt 16, 24)* Kajti povem vam: 'Kdor hoče svoje (zemeljsko) življenje ohraniti, ga bo (duhovnega) izgubil. Kdor pa bo svoje (zemeljsko) življenje izgubil zaradi Mene, ga bo (duhovnega) našel!' *(Mt 16, 25)*

4 Kaj namreč koristi človeku, če si pridobi ves svet z vsemi njegovimi zakladi, pri tem pa utрпи škodo na svoji duši? Ali kaj lahko človek da, da bi potem spet odvezal svojo dušo iz vezi materije, sodbe in smrti? *(Mt 16, 26)*

5 Zgodilo se bo seveda nekoč, da se bom Jaz, ki sem zdaj Sin človekov, vrnil v slavi svojega Očeta z vsemi angeli, katerih oblast in moč poznate, ampak On bo tudi takrat, kot zdaj tudi, lahko storil, pomagal in povrnil vsakemu le po njegovih lastnih delih. Kdor bo najden mrtev, bo tudi ostal mrtev vse do tistega velikega obujenja, ko bodo obujeni tudi vsi tisti, ki so ostali v grobovih sodbe, in tudi tam bo vsakomu sodnik njegova ljubezen, volja in vest za večno! *(Mt 16, 27)*

6 Toda tisti, ki živijo po Mojih besedah in opravljajo dela resničnega samozatajevanja in notranje svobodne ljubezni, smrti ne bodo nikoli videli in občutili. Resnično, v Svoje in vaše največje veselje vam lahko povem: nekateri od tukaj navzočih ne bodo okusili in občutili smrti in bodo priče vsega, celo do tedaj, ko bo prišel, kot je že vnaprej napovedano, Sin človekov v Svoje kraljestvo; videli ga bodo in z Njim večno vladali. Toda za to bo potrebno zelo veliko ljubezni do Boga in do bližnjega." *(Mt 16, 28)*

7 Resnično, če sta kje oče ali mati, ki skrbita le za to, da bi bili njuni otroci dobro preskrbljeni na tem svetu in ne cenita bolj življenja duše svojih otrok, sta sebi in svojim otrokom izkopala grob za večno smrt, kajti karkoli je od sveta, je satanovo, torej obsojeno in smrt materije!

8 Materija je sicer določena, da jo bo moč onstranskega, čistega duha obudila iz dolgotrajne obsodbe k vstajenju; toda za to mora materija po njej v spomin vtisnjeni svobodni inteligenci preiti v pravo obliko in bitnost svojega onstranskega duha, ki je svetloba iz Boga. Če materija tega ne stori, se onstranski duh vrne v svoj prazvir in materija, ki naj bi bila zavestno oživiljena, znova zapade stari sodbi in bo morala

obsojena dolgo čakati, dokler je ne bo morda drug onstranski duh nekoč znova obudil za novo življenjsko preskušnjo.

9 Ker pa je tako ter ni in ne more biti drugače, sem prišel tudi Jaz sam od zgoraj dol k vam ljudem te zemlje in vam zdaj kažem polno resnico vseh oblik življenja in njihove dobre ali slabe razmere. In tebi, Moj Peter, bo zdaj, upam, tudi jasno, zakaj sem ti prej rekel: 'Poberi se od Mene, satan!' - Zdaj pa zakrmari v veliki zaliv!"

172. Gospod z učenci v ribiški vasi pri Cezareji

1 Dobri dve uri poti pod zdajšnjim Markovim kopališčem je bil velik zaliv, ki so ga ribiči imenovali tudi 'Belo morje', in vanj smo zapluli. To je bil najplitvejši del jezera in zato je bilo z večjo ladjo teže pluti po njem, ker je bilo treba dobro poznati globlje vodne poti, da ne bi nasedli v peščeni plitvini. Toda naša ladja je kljub temu zaplula v zaliv in ni nasedla; temu so se zelo čudili tudi dvanajsteri apostoli, saj ni nihče vodil niti gonilnega niti krmilnega vesla. Ladjo je torej vodila nevidna sila in vsi apostoli, ki so obvladali plovbo, so priznali, da je bila prav dobro vodena.

2 Zato smo tudi že pred poldnevom prišli v kraj, ki je bil naš novi cilj; zavili smo k nekemu revnemu ribiču in ta nas je vse prisrčno sprejel. Kraj ni imel svojega imena, imenovali so ga kar 'Ribiška vas pri Cezareji'. Kmalu je prišla množica revnih ribičev in njihovih žena k nam in so nas vprašali, kaj pravzaprav iščemo tu in kaj bomo delali v tem nadvse revnem kraju.

3 Jaz pa sem jih pomiril in rekel: "Boste že še zvedeli! Predvsem pa Mi povejte, ali lahko nas trinajst v popolnem miru ostane tukaj nekaj dni!"

4 In naš gostitelj je rekel: "Zaradi mene lahko! Le da vas moram, ljubi prijatelji, opozoriti, da imam sicer prav dobro voljo, nimam pa sredstev, da bi vsaj zasilno poskrbel za vaše vzdrževanje; zlasti od požara v Cezareji mi gre namreč hudo slabo! Z vsakdanjo majhno prodajo rib pa je seveda konec, pa tudi s čim drugim ubogi prebivalci te vasice ne moremo zaslužiti. Vsi skupaj smo na beraški palici. Se za hrano imamo samo ribe, nič drugega vam torej ne moremo ponuditi. Pripravljamo jih nadvse preprosto. RIBE LE DUŠIMO, jemo jih brez soli in kruha in brez drugih začimb. Odkrito rečeno: zaradi požara v Cezareji smo postali še večji berači kakor sami pogoreli Cezarejčani in nimamo niti toliko denarja, da bi si lahko priskrbeli sol! Ah, res nam gre usmiljena vredno slabo; če hočete z menoj in mojimi nekaj dni trpeti lakoto, ste prisrčno dobrodošli!"

5 Zdaj pa mi dobrohotno povejte, kaj vas je prignalo v ta zaliv, ki ga ni skoraj nikoli obiskal noben tujec in je za velike ladje težko ploven! Vihar gotovo ne; v ta kot, od vseh strani obdan z visokimi gorami, niti ta ne najde poti. Ali ste morda celo pregnanci, ki iščejo tukaj azil tako dolgo, dokler ne bo nevarnost minila? Ampak meni je to vseeno! Če vam torej lahko naredim kakšno uslugo, bom zelo vesel. Odpustite ljubi prijatelji, če so moja vprašanja nekoliko predrzna. Že po naravi sem radoveden in rad vem, kdo je tisti, ki mu dajem prenočišče. Da niste reveži, več kot dovolj kaže vaša velika, skoraj povsem nova ladja, ki je gotovo stala okrog sto tisoč srebrnih grošev. Ža nas je očitno velika, presenetljiva redkost, da kakšni tujci zaidejo k nam; in če smo že bili kdaj tako srečni, so bile z obiskovalci te najbolj puste in naj-odročnejše okolice zmeraj težave. Zato mi kot predstojniku te beraške vasice le takoj povejte, kar bi predvsem rad izvedel od vas, toda povsem po resnici!"

6 Jaz rečem: "No, dobro, če te že radovednost tako zelo muči, vеди, da smo tako kot ti Galilejci in da nas ne preganja nihče, ampak smo prišli sem prostovoljno, da bi

si, prvič, ogledali to nenavadno okolico, se povzpeli na eno teh visokih gora in vam po možnosti pomagali v vaši veliki stiski, ki jo dobro poznam! - Povej, ali si s tem zadovoljen?"

7 Reče predstojnik: "Popolnoma; da ste očitno Galilejci, tega ne more zanikati nihče in že zato lahko povsem verjamemo vaši izjavi; to seveda pri Grkih in Rimljanih ni mogoče, ker skoraj vedno govorijo drugače, kakor mislijo - pravimo, da lažejo. Odpočijte si tu, v senci tega mojega edinega drevesa, medtem pa bom šel v kolibo in pogledal, kako bi vam lahko pripravil zadostno kosilo!"

173. Stoicizem prebivalcev ribiške vasice

1 Gostitelj z ženo in že odraslimi otroki pohiti v svojo kočo, kmalu pa se ves vesel in hvaležen vrne in s presrečnim glasom reče: »Kdo od vas mi je to skrivaj storil? Moja shramba je vendar tako imenitno založena, da lahko vsi vse leto jemo iz nje. Da, zdaj lahko ostanete vse leto tu, zaloge so tolikšne, da živil ne bo zmanjkalo. Le kje smo jaz in moji imeli oči, da ni nihče opazil, kako ste mojo shrambo napolnili s toliko živili?! Da, zdaj ne bomo jedli le rib, dušenih v neslani vodi, saj imamo veliko soli! Zdaj pa le krepko poprimi-mo!«

2Ko se je ljudstvo te vasice med poldnevom podalo v svoje kočice, sem rekel (Jaz) dvanajsterim: »Kaj mislite o tukajšnjih ljudeh?«

3 Peter je rekel: »Ja, kaj naj bi pravzaprav mislili o njih?! Videti so pošteni; za to, da so revni, pa ne morejo nič. Ribišstvo in kamnita tla niso še nikoli nikogar obogatila, to lahko jaz potrdim iz dolgoletne izkušnje. In takšni ribiči so tudi tile; najbrž imajo najslabši zaliv ob vsem morju. Njihove kočice sicer stojijo na skali; toda iz takšnih tal pogosto ne zraste niti travna bilka. Le od kod naj bi jim tu zraslo bogastvo?

4 Torej morajo tudi ostati pošteni, kajti v tej okolici ni ničesar, kar bi se dalo ukrasti in še manj oropati. In če le priložnost naredi tatu in roparja, tedaj morajo ti ljudje vse življenje ostati poštenjaki, kajti pri njih se res nikoli ne more uresničiti stari pregovor 'Priložnost dela tatu!'. - Tako menim o teh ljudeh, ki gotovo niso pismouki in med njimi tudi zanesljivo ni nobenega farizeja.«

5 Jaz rečem: »Za ta svet je tvoja sodba povsem pravilna; toda za človekovim tosvetnim stanjem obstaja, kot ste zdaj že večkrat izvedeli in izkusili, še duševno in nazadnje čisto duhovno. Kako, meniš, je s temi ljudmi glede tega?«

6 Peter skomigne z rameni in reče: »Gospod, sam bom to nekoliko težko presodil! A ker so to nadvse preprosti in iz nuje povsem pošteni ljudje, bi bili lahko vsaj prav rodovitna tla za duhovno setev! Kakor je namreč lažje dobro skrojiti suktnjo za prav grajeno telo kakor za pohabljeno in okostenelo, tako so tudi takšne preproste in naravno čiste duše gotovo voljnejše za duhovno oblačilo kakor nadvse pohabljene in okostenele duše farizejev in pismoukov. Takole menim: ko bi ob pravi priložnosti tem ljudem povedali nekaj o Božjem kraljestvu na zemlji, bi jim kmalu postalo jasno. - No, to je seveda moje preprosto mnenje; četudi v njem ni sijajnih besed, pa sem najbrž s tem vendarle precej natančno zadel žbljico na glavico!«

7 Jaz rečem: »Prav dobro si presodil; zato jih bomo pretipali in ugotovili, koliko so sprejemljivi za kaj višjega! Pri tem ne bom nastopil kot učitelj, ampak boste to storili vi kot poslanci in sami učenci modreca iz Nazareta. Šele potem, ko vam bodo prisluhnili in sprejeli besedo o prihodu Božjega kraljestva na zemljo, lahko opozorite Name in rečete, da sem prav Jaz tisti, o katerem ste pridigali.

8 In tako bomo tu v tem najmanjšem in najneuglednejšem kraju na vsej zemlji opravili zelo veliko delo! Toda ne mislite, da bo preveč lahko; četudi so videti ti ljudje preprosti, so v svoji notranjosti zapleteni in zelo zmedeni.

9 Domišljajo si, da so svetovni modrijani in prek ušes tičijo v tako imenovanem stoicizmu, ki gaje najtežje premagati. Ker ste pri starem Marku pridobili zelo veliko v resnični, najgloblji modrosti, sem vas pripeljal sem predvsem zato, da bi tako dobili priložnost, da poskusite tudi s takšnimi ljudmi.

10 Toda vnaprej vam povem, da se boste morali zelo zbrati! Kajti nikomur ni težje učinkovito dati kakšnega zakona kot nekomu, ki se ne boji niti največjih življenjskih neprijetnosti in celo najbolj boleče telesne smrti in tudi ne ceni nobene, niti največje življenjske blaženosti. In ti so prav takšni junaki, ki jim ni mar za nič, pa tudi nobena druga krepost jim ne pomeni nič; samo do tega jim je, da svoje potrebe kar se da zmanjšajo, živijo in nekaj počnejo pa zgolj zato, ker jih je narava, ki je pri njih vse v vsem, pač poklicala v življenje.

11 Takšnih, kot so tile tu, še sploh nismo srečali! Zato se le dobro zberite! Malo besed, toda pred njimi ne smete izreči nobene brez jedra! Najboljše pri njih pa je, da so ob vsem svojem stoicizmu zelo radovedni in pri ljudeh cenijo edino znanje. - Zdaj pa že prihaja naš gostitelj s svojimi domačimi in prinaša v košari ribe in kruh. Obedovali bomo torej tukaj v senci tega drevesa.«

12 Tedaj pridejo ribič, njegova žena in njegovi otroci in postavijo pred nas košaro z jedili.

13 Pri odlaganju košare reče ribič: »Tu, moji neznani prijatelji, je zahtevani obed! Miz, klopi in stolov, skled in drugih zajed koristnih pripomočkov nimamo, in naše potrebe, ki so zelo majhne, lahko zadovoljimo tudi brez njih. Naša sredstva so bila zmeraj tako majhna, da si takšne kljub vsemu nepotrebne krame nismo mogli nikoli priskrbeti. Jemo le, kadar smo zelo lačni, in tedaj^ nam zadoščajo košara in roke; drugo se razume samo po sebi! Želim, da bi vam ta preprosti obed dobro teknil.«

174. Čudodelna vera

1 Rečem (Jaz) ribiču: »Aziona, saj imaš vendar nov vrč v svojem bivališču; napolni ga z vodo in prinesi semkaj!«

2 Aziona ostrmi, ker sem ga tako nagovoril, in začuden reče: »Res da si za moje ime lahko izvedel - toda od kod veš, da imam nov vrč, ki je moje res največje bogastvo? Tega ne vedo niti sosedge - ti kot popolni tujec pa to veš? Ah, dovoli, to se mi že zdi kar čudovito. Vam je morda kateri od otrok skrivaj povedal za moj vrč? Vrč pravzaprav sploh ni pomemben - je kamnit, kakršnih je pri nas v tej deželi nešteto; prav neverjetno pa je, da veš, daje novi vrč dobro spravljen v mojem stanovanju!«

3 Jaz rečem: »Tudi to ni pomembno, ker bi to vendarle lahko izvedeli! Pomembnejše je, da greš ponj in Meni, žejnemu, izpolniš željo!«

4 Zdaj Aziona hitro odide in prinese poln vrč sveže vode. Vrč pa je bil eden največjih in je vseboval dobro četrtno vedra vode, da se je moral človek pošteno potruditi, da gaje dvignil do ust. Ko je napolnjeni vrč stal pred nami na kamniti plošči, sem blagoslovil vodo in ta je postala vino.

5 Najprej sem pil iz njega Jaz, nato sem ga podal učencem, in ko so se ti odžejali, sem ga podal tudi Azionu in rekel: »Pij iz njega tudi ti, da boš okusil dobroto vode, ki si nam jo prinesel v novem vrču!«

6 Reče Aziona: »Je mar slaba ali smrdljiva?! Vrš sem trikrat iz-plaknil in moj skalni izvir daje najčistejšo in najboljšo vodo v vsem kraju! Bom pa kljub temu pokusil, ali ni morda privzela kakšnega okusa od novega vrča!« - Arizona pokusi, naredi več krepkih požirkov in začuden reče: »Kakšna čarovnija pa je to?! Saj to sploh ni voda, temveč najboljšo vino - boljšega še nikoli nisem imel na svojem jeziku. Povejte mi vendar, kako ste to naredili! Ne, vodo spremeniti v vino, ah, kaj takega se vendar ni zgodilo še nikoli! Vi resnično niste Galilejci, temveč Egipčani ali Perzijci, kajti med Judi še nikoli ni bilo čarovnika, ki bi zmozel iz vode narediti najboljšo vino. Povejte mi vendar, kako je to mogoče! Če mi poveste, bom dvajset let vaš suženj!«

7 Reče Janez, ki sem mu namignil, naj spregovori: »Prijatelj Moj, za to ni potrebno nič drugega kakor le najtrdnjša vera in volja! Kdor ima takšno vero, ki ne dopušča dvoma, lahko tudi tisti visoki gori reče: 'Dvigni se in se vrzi v morje!', in zgodilo se bo, kar je veroval in rekel! To je vsa resnična razlaga in navodilo, kako in s kakšnimi sredstvi je mogoče narediti kaj takega. Druge razlage ni mogoče dati, ker je ni.«

8 Tedaj Aziona še bolj ostrmi in reče: »Prijatelj, saj sploh ne vem, kaj je vera - kako bi torej mogel nekaj verjeti?! Kaj torej vi imenujete vera?«

9 Janez reče: »Ce imamo pred seboj resnicoljubnega moža in nam ta pove enkrat to in drugič ono, o čemer prej še nikoli nismo nič slišali ali izvedeli, in mi njegove izjave sprejmemo kot povsem resnične in ne dvomimo o resničnosti nobene njegovih besed, tedaj verjamemo resnicoljubnemu možu; in ker je to, kar verjamemo, zanesljivo najpopolnejša resnica, bomo to, kar verjamemo, tudi uresničili; prav to je potem dejavna, čudodelna vera, kateri ni nemogoča nobena stvar, ki je v sferi njene v sebi izrečene resnice, ki mora biti zmeraj uresničljiva. - Zdaj veš, kaj je vera?«

10 Aziona reče: »Da, zdaj bi to že vedel - toda kaj storiti, da bi vedel, daje tisti, ki mi predstavi nekaj, v kar naj bi veroval, res resnicoljuben? Zgolj verjeti, da to je, ker je približno tako videti, bi ne bilo modro in bi izdajalo nezaslišano lahkovernost, ki bi bila po mojem mnenju še veliko slabša kakor nikakršna vera! Kako torej prepoznati moža, ki naj bi mu verjel, daje povsem resnicoljuben in mu lahko verjamem vse, kar pove?«

11 Janez reče: »Za to, da ustrezno preskusi takega moža, ima vendar vsak človek vsaj nekoliko boljše volje dovolj razuma in pameti; kajti le norec lahko kupi mačka v žaklju! Vprašuješ me o preskusnem sredstvu - in ga sam pravkar uporabljaš na meni! O tebi sem že dolgo vnaprej prepričan, da ne boš kupil mačka v žaklju!«

12 Aziona reče: »Da, da, prijatelj! To je že vse res in zelo lepo in človek res nima drugega kot razum, s katerim preskuša svojo okolico; toda kje je merilo, po katerem bi lahko prej ugotovil, ali je moj razum sposoben in dovolj oster za preskušanje okolice?«

13 Janez reče: »Prav tu sva prišla do najbolj kočljive točke! Kdor meni, da ima najjasnejši razum, večinoma povsod odide prazen; kdor pa uvidi, da njegovemu razumu še marsikaj manjka, ta ga bo z vajo kmalu usposobil tako, da bo lahko z največjo ostrino presojal vse, kar je in se dogaja okrog njega!

14 Namišljeno visok razum je podoben gorskemu vrhu, ki se zelo bohota v svoji vrtoglavi višini in kolikor višje nečimrn štrli v prazen zrak, toliko pogosteje ga obdajajo oblaki in megle. Majhna konica igle, s katero šivamo oblačila, je glede velikosti in ugleda skoraj toliko kot nič; toda povsod prodre in z njo lahko sešijemo toliko pletenjač, da bi lahko z njimi globoko navzdol prekrili najvišje gorske vrhove. - Z velikimi in ponosnimi gorskimi vrhovi gotovo nikoli ne bo mogoče sešiti obleke!

15 Ta prispodoba je sicer nekoliko pretirana; kljub temu pa povsem označi razmerje med razumom, ki si domišlja, daje nadvse visok in moder, ter ponižnim razumom, ki je v očeh izredno modrih in posvetno pametnih ljudi videti povsem neugleden. Visoki razum štrli daleč v zrak, jasen razgled pa mu takoj zakrije megla, ponižen razum pa neprenehoma dobro deluje, se po vsakem delu bolj svetli, postaja bolj prefinjen in v prihodnje čedalje uporabnejši. Pri vas, kot se mi zdi, je razum zelo podoben najvišjim gorskim vrhovom, ki so le nadvse redko brez oblakov, zato ti bo tudi najbrž nekoliko težko natančno preveriti polno resničnost tega, kar naj bi sprejel kot polno in nedvomno resnico! - Kaj meniš o tem?«

175. Stoični svetovni nazor ribiča Azione

1 Aziona reče: »No, to bi bilo odvisno od tega, ali bi kaj takega hotel. Seveda ne sprejmemo zlahka nečesa, če prej nismo videli kakšnih iz Sebe ustvaril nebo in zemljo in vse, kar obstaja? Saj vendar zlahka opazimo nekakšen red v vsem, kar obstaja: smotrnost udov živali in še bolj človeka! Kako pravilno preračunana sta oko in uho!

2 Ali ob razmišljanju na nekoliko višji ravni lahko domnevaš, da so to naredili le povsem mrtvi in življenjsko nemi zakoni?! Oh, glede tega si kljub vsej svoji namišljeni največji modrosti še zelo beden; in zato zlahka razumem, zakaj se ti zdi to zemeljsko življenje tako brezvredno in ga tako zelo preziraš! S svojo družino si z velikimi težavami sicer prehodil mnoge dežele, veliko si videl in doživel, toda še nikoli si nisi prizadeval za najboljšim delom življenja!

3 V začetku si se žrtvoval le za gmotni blagor življenja. Zadeva pa se ti, kot se pač večkrat dogaja na svetu, nikakor ni hotela posrečiti; posebno odličen čarodej namreč nisi bil, poleg tega ti je zelo primanjkovalo tudi tiste zunanje posvetne izkušnosti, s katero je mogoče svet od vzhoda do zahoda dodobra pregovoriti. Zemeljske življenjske sreče, o kateri si prej tako pogosto sanjal, si torej s pomočjo svoje umetnosti, ki, kot sem prej rekel, ni bila ravno obsežna, kljub dolgim potovanjem nisi mogel priboriti. Povedal pa ti bom tudi preprost razlog za to, da boš spoznal, kako lahko s trdno vero ugotovimo tudi najbolj notranje in najbolj skrito v človeku.

4 Glej, v svojem srcu si se zelo dobro zavedal, da si bil v vseh svojih umetnostih in vednostih zgolj šušmar in tudi tvegati nisi smel, da bi svoje neprepričljive umetnije razkazoval v kakšnem velikem mestu pred očmi zelo izobraženih, izkušenih in razumnih ljudi, in vendar bi si le v velemestih lahko nakopičil zemeljske zaklade! Tako si si moral zmeraj poiskati le prav neumno ljudstvo, ki si ga laže ovijal okoli prsta. Takšnega si od časa do časa tudi našel; toda ker je neumno ljudstvo zmeraj tudi revno, pri tem zate najbrž ni bilo veliko dobička.

5 Nato si znorel, ko si prišel v Ilirijo in tam sklenil nekaj zelo slabih poslov. Tedaj je prišel v vasi Ragizan k tebi neki Grk, ti hvalil Atene in ti tam obljubljal gore zlata. Ta Grk je bil navaden prevoznik, imel je več čolnov in bilo mu je le do tega, da bi pridobil potnike za prevoz v Grčijo. Vseeno mu je bilo, ali boš ti v Atenah kaj zaslužil ali ne. Skratka, pogodil si se z Grkom za vožnjo do Aten in po dolgočasni tritedenski plovbi si ves srečen in nepoškodovan prispel v mesto, tam v starem klasičnem umetniškem mestu pa so te takoj pri prvem nastopu pošteno izžvižgali.

6 To je tebe in tvojo družino zelo jezilo, zato si začel zaradi svojih doživetij z Grki razglabljati kot modrec in si kmalu našel zelo veliko poslušalcev, ki so ti za tvoje pripovedi celo radi plačali nekaj grošev; nihče namreč ne posluša tako rad o opravljenih potovanjih kot ravno Grki, ki radi potujejo. Ko si se torej nekaj časa družil

z Grki, si se seznanil z nekakšnimi modreci po Diogenovem nauku. Bili so ti vseč, ker so bili kljub opazni revščini zelo vedri in dobro razpoloženi. Čudno se ti je zdelo, kako morejo biti ljudje, ki tičijo v najgloblji revščini, modro govorijo in uživajo nadvse pičlo jed in pijačo, tako vedri in zadovoljni. Začel si se čedalje podrobneje zanimati za razlog in povedali so ti zanj.

7 Ko ste bili ti in tvoja družina vpeljani v ta nauk življenjske za-dovoljnosti, ste kmalu sklenili, da se boste vrnili semkaj, od koder ste izšli, in se naselili blizu mesta Cezareje v nikogaršnji pokrajini in tu ustanovili sicer revno, vendar kar se da srečno človeško kolonijo. In kakor ste pred približno desetimi leti prišli semkaj in se naselili, tako ste tu še danes.

8 Kot rojeni Judje ste zapustili nauk svojih očetov, ki ga seveda niste nikoli resno jemali, ker ste se spotikali nad ravnanjem farizejev in sprejeli tiste nauke poganov, ki so se vam zdeli modri. Tako pa ste postali povsem brezbožni in namesto Boga postavili oblast velike narave. Mislite, da ste s tem našli kamen modrosti!? Toda povem ti, z najboljšo vestjo na svetu ti lahko rečem, da ste se s tem od njega le čedalje bolj oddaljevali!

9 Če si resnični modrec, mi naštej, kaj sem jaz počel od svoje mladosti, kaj sem se naučil, kaj sem bil in kaj sem zdaj! Jaz pa sem ti na kratko, vendar očitno niti z enim zlogom napačno, predočil, kako ti je šlo na svetu skoraj od rojstva naprej, in če bi čas dopuščal, bi ti lahko na las natančno opisal vse tvoje življenje! Zdaj pa sam presodi, kdo od naju je modrejši, jaz s svojo neomajno vero ali ti s svojo popolno nevero!«

177. Resnična, živa vera

1 Aziona je debelo pogledal dobrodušnega Janeza in rekel: »Poslušaj, moj nadvse cenjeni prijatelj! To, kar sem zdaj slišal iz tvojih ust, je več kot moja napolnjena shramba in veliko več kot iz čiste vode narejeno vino; kar si mi povedal, je namreč dobesedno od alfe do ome-ge res! Nikoli prej me nisi videl in govoril z menoj, in vendar poznaš moje in moje družine življenjske razmere tako natančno, kot bi vse to preživel z nami! To je veliko - in nekaj, kar mi vzbuja zelo velike sume. Daje tvoj tovariš, ki je prvi govoril, vedel za moje ime - na to nisem bil pozoren, ker ve zanj vsa Cezareja, od koder ste lahko prišli sem; toda svojih življenjskih izkušenj ni nihče izmed nas razkril nikomur in jih torej tudi ti nisi mogel od nikogar izvedeti - in vendar veš za vsako malenkost, celo za moje misli, sklepe in notranje namene, ki sem jih tedaj imel in jih pogosto nisem povedal nikomur niti iz svoje družbe! Prijatelj, to je nekaj, česar ni mogoče razložiti po nobeni naravni poti!

2 Nekoč v Egiptu so menda bili modreci, ki so lahko iz črt na človekovi dlani in čelu razbrali, kaj je storil in kaj ga čaka; bili so tudi neki speči templjarji, ki so v nekakšnem transu napovedali marsikaj, kar je bilo, ali kar se šele bo zgodilo. Toda s kakšnimi mističnimi podobami so takšne preroške izreke razodeli! Spet so bih potrebni novi modreci, ki so takšne nadvse nerazumljive preroške izreke laikom razlagali večinoma šaljivo in zelo nabrito, in po teh pogosto pompoznih in dragih razlagah je vprašujoči vedel prav tisto, česar sploh ni hotel izvedeti ali pa je že zdavnaj vedel. Toda pri tebi je šlo brez vsakršnega tempeljskega transa, brez opazovanja mojih dlani in brez mistične besedne krame! Da, takšna napoved mi je vseč! Toda zdaj pride negotovo vprašanje, ki se glasi: Kako, kako je kaj takega mogoče? Razen vse-vidne in

vsečuteče Božje moči si tega sploh ni mogoče misliti! Naj bi bilo kaj takega res mogoče doseči samo s polno vero?»

3 Janez reče: »Gotovo, prijatelj; seveda pa je vse odvisno od tega, v kaj verujemo! Nekdo bi ti lahko prišepnil laž in ti bi trdno verjel vanjo, takšna, še tako trdna vera ne bi bila učinkovita, ker tam, kjer ni trdnega temelja, ne moremo zgraditi hiše.«

4 Aziona reče: »Vse to je prav; toda kje je preskusni kamen, s katerim bi lahko zanesljivo zvedel, daje najpopolnejša resnica tisto, kar mi je nekdo predstavil v verovanje?»

5 Janez reče: »O tem sva sicer že govorila; le da ti dam še en namig: povem ti, daje Bog, Gospod nebes in te zemlje dal v srce vsakemu človeku, ki si prizadeva za resnico, čut, s katerim spozna in dojame resnico veliko prej kakor še tako izobraženi razum.

6 V tem čutu je skrita tudi ljubezen do resnice, ki jo kot tako zaznava, jo kmalu prežame s svojo življenjsko toploto in jo tako oživi. Ko pa vera kot z ljubeznijo prežeta resnica oživi, se tudi zgane, premakne in nazadnje začne sama delovati. Šele v takšnem zanesljivem delovanju tiči polna uresničitev tistega, v kar neomajno verujemo v srcu in ne morda v možganih glave.

7 V možganih ima duša le svoj vid, sluh, vonj in okus; od teh čutov pa ne prihaja življenje, ker so to zgolj učinki življenja.

8 Če naj vera deluje, mora biti eno z življenjem in ne kot vid, sluh, vonj in okus - le posamezen učinek življenja brez globlje povezave, zgolj le nujna zunanja uporaba. Ko pa je tvoja vera v resnico postala eno s tvojim življenjem, je že sama izločila iz sebe vsak dvom, in potem sme le hoteti in zgodilo se bo, kar takšna življenjska vera hoče.«

178. Pot do resnične vere

1 (Janez:) »Pristna, resnična vera je pri človeku, ki začne verovati, podobna vinskemu moštu, ki so ga nalili v mehove. Če je vinski mošt pristen, začne kmalu vreti. Z vretjem izloči iz sebe vse, kar ni vino. Ko je odstranil iz sebe vse, kar ni njegove vrste, postane čisto in močno vino, ki poživlja vse, ker je tako rekoč življenje samo. Če pa naliješ v mehove drugo tekočino, sploh ne bo zavrela ali pa se bo kvečjemu pokvarila in postala smrdeč razkroj, ki bo napadel in uničil tudi meh.

2 In človekovo srce je kakor meh: po resnici postaja čedalje bolj živo in močno, po laži in prevari pa mora nazadnje celo kot siceršnji nosilec življenja umreti.

3 Če veruješ v Boga v *srcu*, Ga boš tudi *ljubil*, ker je v srcu vse prežeto z ljubeznijo. Če pa *ljubiš* Boga, je Božja najvišja *moč* prodrla v tvoje srce in torej v tvoje življenje samo.

4 Božja moč pa ni omejena, ampak prežema vso večno neskončnost. Če boš torej v povezavi z Božjo močjo kakor koli spodbujen v svojem življenjskem temelju, bo obenem tudi Božja moč v tebi spodbujena, in če ta potem v tebi kaj hoče, se bo to zanesljivo tudi zgodilo.

5 Na zunaj sem sicer povsem tak človek kot ti, toda v svojem srcu ne bivam več sam, temveč po moji veliki ljubezni do Boga prebiva v mojem srcu Njegova moč, ki je postala eno z mojo ljubeznijo. Zato sem tudi iz Božje moči lahko uzrl in zaznal vse, kar se je dogajalo s teboj in tvojo družino na tvojih potovanjih. To je vse!

6 Najprej moraš Boga spoznati in za to ti je dan urejen razum. Toda samo pri razumu ne sme ostati. Kar razumeš, moraš čim prej sprejeti v svoje srce ali svoje življenje, ga s tem oživiti in šele potem boš na pravi poti! - Ali si me razumel?»

7 Aziona reče: »Seveda sem te razumel; toda kaj storiti, če je srce že napolnjeno z nesnago laži in prevar? Kako to najprej odstraniti?«

8 Janez reče: »Le sprejmi resnico, pa bo ona naredila svoje tudi brez tvojih rok. Če opolnoči opazuješ temo, se morebiti tudi boječe vprašuješ, kako se bo umaknila nastajajočemu dnevu. Kdo jo bo po-metel proč? Povem ti: Ne skrbi za to! Dopusti, da pride najprej sonce dneva, in to bo pri priči opravilo s še tako gosto temo! In kakor deluje Bog v veliki zunanji naravi svetov, prav tako deluje tudi On po Svojem soncu življenjske milosti v človekovem srcu. - Ali razumeš?«

9 Aziona reče: »Da, zdaj razumem, toda dovoli, da grem zdaj k nekaterim sosedom, da jim odkrito povem, kar sem tu izvedel!«

10 Naš Aziona se je nato poslovil in pohitel k sosedom, jih glasno in naglo sklical skupaj in jim podrobno pripovedoval vse, kar je izvedel, videl in slišal.

179. Hiramove sanje

1 Ti so nadvse ostrmeli nad vsem tem in eden izmed njih je rekel: »Čudno, sicer ne dam nič na sanje, toda zdi se mi, da so sanje, ki sem jih sanjal to noč, s tem nadvse nenavadnim srečanjem potrjene kot resnične!«

2 Aziona ga naglo, kot je bil vaje, vpraša: »No, no, le povej hitro, kaj vse se ti je sanjalo! Toda nikar ničesar ne izpusti, vse je namreč lahko silno pomembno!«

3 Sosed reče: »Le malo potrpi, prijatelj Aziona; sanje je namreč treba najprej iz vseh kotov svoje čudi nekoliko zbrati in urediti, kajti nikoli jih ne smemo nerodno pripovedovati. Toda zdaj jih imam že precej zbrane in tako jim lepo potrpežljivo prisluhni.

4 Stal sem na obrežju našega, za vsako večjo ladjo skoraj neplov-nega zaliva. Na jugu sem zagledal vstajati velik sij, ki je svetil močnejše kot opoldansko sonce. Opazoval sem, preiskoval gor in dol, vendar se ni hotelo pokazati nič podobnega soncu, od česar bi lahko izhajal ta veliki sij!

5 Opazoval sem veliki sij s čedalje večjim veseljem in kmalu odkril veliko ladjo, ki je zaplula prav v ta zaliv. Ladja pa je tako sijala, da sem bil kmalu prepričan, daje prejšnji veliki svetlobni sij lahko prihajal samo od te ladje. Kmalu sem opazil tudi ljudi na tej svetlobni ladji in posebno *eden* je sijal bolj kot opoldansko sonce. Toda tudi drugi, razen enega, so močno sijali, vendar tako, kot da bi bili podobni sončnim oblačkom, ki jih je *eden* osvetljeval. Ladja se je hitro bližala naši koloniji. Zaradi čedalje močnejše svetlobe sem se tako zelo prestrašil, da sem se kar najhitreje skušal skriti v svojo koč. Toda tedaj sem se zbudil in spoznal, da sem sanjal.

6 Čeprav jaz tako kot nihče izmed nas ne dam nič na sanje, pa sem se vendarle odtlej ukvarjal s temi čudnimi svetlobnimi sanjami in si večkrat zaklical: 'Ne, to niso navadne, prazne sanje! Na nekakšen povsem ustrezen način se bodo izpolnile!' In glej, tu so že pred nami!

7 Zdaj pa le takoj tja; gorim že od sle, da bi videl ladjo, ali je vsaj po obliki podobna tisti, ki sem jo videl v sanjah! Tudi ljudi sem bolj od blizu že razločil tako jasno, da sem si lahko prav dobro zapomnil njihov videz. Res bi bilo nadvse čudno, če bi bili ladja in tudi ljudje, ki sem jih v svojih sanjah videl na njej, podobni tvojim čudežnim gostom! Zato le pojdimo takoj k njim, da ne bi morda prej odpluli!«

8 Nato se je vsa soseščina takoj odpravila in pohitela k nam.

9 Ko so obstali pred nami, je sanjač takoj glasno zaklical: »Da, da, brat Aziona, to je natanko ista ladja in to so tudi prav tako isti ljudje, le daje vse brez svetlobnega sija!«

10 Zdaj sem ga Jaz poklical po imenu in rekel: »Hiram, kaj torej misliš o svojih sanjah? In kaj ti, Aziona?«

11 Hiram je rekel: »Da, vi ljubi, čudežni prijatelji! O sanjah ne znam povedati nič drugega, kot da so se, kar zadeva obliko, z vami povsem izpolnile! Le svetloba zdaj ni vidna; morda pa jo bomo vsi skupaj spet videli, ko se bo ta jasni sončni dan ogrnil z zvezdnim plaščem noči!«

12 Aziona reče: »Jaz pa mislim, da zunanji sij ni potreben, ker so ti naši ljubi prijatelji tako zelo polni nedoumljive notranje svetlobe življenjske modrosti! In prepričan sem, da si ti, prijatelj Hiram, v svojih res nenavadnih sanjah videl le *duhovno* svetljenje teh mož! Vendar ti bodo dali pravo pojasnilo o tem šele ti ljubi možje in neznani prijatelji!«

180. Gledanje duše v sanjah

1 Janez nato reče: »Vidiš, prijatelj Aziona, kako se v tebi že začinja duhovno svitati? Prijatelju in sosedu Hiramu si namreč prav razložil si-janje njegovega sanjskega videnja; kajti natanko to se dogaja! V sanjah gleda duša le duhovno s svojimi duhovnimi očmi in lahko zato tudi vidi le duhovno, in tako si nas lahko tudi vnaprej videl le duhovno, to se pravi, ne ti Aziona, temveč Hiram.«

2 Aziona reče: »Toda Hiram ni videl le svetlobe, temveč tudi materijo po obliki, kakršna je tu! No, s kakšnimi očmi je videl to?«

3 Janez reče: »Ko smo danes pred približno tremi urami prispeli, si bil navzoč ti in še več tvojih sosedov, le Hiram ni bilo. Opoldne so vsi pohiteli v kočice na skromno kosilo, samo ti si ostal zaradi naše postrežbe. Če bi bil tudi Hiram med tistimi, ki so nas s teboj vred sprejeli tu, bi že prej spoznal, da z duhovnimi očmi duše včasih lahko vidimo in zaznamo tudi materialne oblike. Toda zdaj ti moramo to šele postopno pokazati, ker tudi tu velja stari pregovor, da z *enim* udarcem še zdaleč ni mogoče podreti drevesa.«

4 Aziona vpraša: »Ja, ljubi, najmodrejši prijatelj, in zakaj bi to spoznal prej, če bi bil ob vašem prihodu navzoč tudi Hiram?«

5 Janez reče: »Da, vse to že ima svoje premodre vzroke! Hiram bi nas takoj prepoznal kot tiste, ki jih je videl v svojih svetlobnih sanjah, in tedaj bi se tudi najin pogovor gotovo obrnil povsem drugače in očitno bi prej govorila o tem. Tako sva šele pozneje prišla na to in tako lahko tudi iz povsem naravnih vzrokov le bolj pozno razvozlaš to skrivnost!«

6 Aziona reče: »Da, to je seveda nekaj povsem naravnega; kajti z vsem na svetu je tako! Kolikor pozneje se lotimo dela, ki zahteva določen čas, toliko pozneje ga bomo končali.«

7 Janez reče: »Toda tu je še drugi vzrok, ki pa ga zdaj še ne moreš tako hitro razumeti, vendar ti bo sčasoma jasno tudi glede tega, le nekoliko potrpežljivejši moraš biti! Kajti le s potrpljenjem lahko končno premagamo ves svet v sebi in tudi zunaj sebe.«

8 Aziona reče: »Potrpljenje resnično ni moja slaba stran, tega mi namreč zmeraj hudo manjka; toda če je treba, sem lahko tudi potrpežljiv!«

9 Janez reče: »Pravzaprav si hotel reči, da potrpljenje pri tebi ni močna, temveč resnično zelo šibka struna, ki se kmalu in rada pretrga - ali ni tako, prijatelj Aziona?«

10 Aziona reče: »Dobrega jezikovnega znanja pri nas ne smete iskati; kajti mi govorimo le po stari jezikovni rabi, in ta je pomensko skoraj povsod drugačna. Toda ker si že ravno govoril o močnih in slabih strunah, bi skoraj mislil, da ste tudi glasbeniki in pevci!«

11 Janez reče z nasmehom: »Da, da, najbrž se ne motiš preveč; glasba in petje sta vendar bila pri Judih od nekdaj bolj kot pri drugih ljudstvih na zemlji najmočnejše zastopana, čeprav nismo niti glasbeniki niti pevci, kakršni se zdaj pri nas v Galileji zelo pogosto pojavljajo. Tudi nisem z izrazom 'slaba in močna struna' mislil morda strun kakšnega glasbila, ampak le moralne strani človekove čudi; toda ne glede na to smo vendarle tudi glasbeniki in pevci, ampak le prav globoko duhovno! - Ali razumeš to?« - N. B. Za boljše razumevanje povedanega je treba pripomniti, da sta bili v starohebrejskem jeziku struna glasbila in človekova stran še bolj istozvočni kot v zdajšnji nemščini (iz katere je besedilo prevedeno), kajti 'struna (Saite)' se je imenovala *strana*, tudi *strauna*, in 'stran' (*Seite*) se je prav tako imenovala *strana*, tudi krajše *stran* ali *stranu*, in iz tega je zlahka razumljivo, zakaj nas je Aziona začel imeti za glasbenike in pevce. (Pripomba J. Lorberja)

181. Hiramov stoično-naturalistični svetovni nazor

1 Aziona nato reče: »Ne, tega pa res ne razumem! Le kako naj to razumem?«

2 Janez reče: »Ker si Jud, si gotovo kaj slišal o Davidovih psal-mih, o Salomonovi Visoki pesmi in žalostinkah preroka Jeremija?«

3 Aziona reče: »O da, gotovo, čeprav sem o tem slišal le malo in še manj razumel!«

4 Janez reče: »Glej, to je duhovna glasba in duhovno petje, ker ga je omenjenim pevcem vdihnil Božji duh! Ali ti je zdaj ta zadeva že kaj razumljivejša?«

5 Aziona reče: »Očitno se mi nekoliko bolj svita, vendar se še dolgo ne bom mogel pohvaliti, da sem se dokopal do spoznanja. In kako razumeš to zadevo ti, Hiram?«

6 Hiram reče: »Prav tako kot ti! Tu sicer veje nekakšen duhovni vonj, toda če nam bodo ti ljubi in čudoviti prijatelji začeli peti Salomonovo Visoko pesem, bom odšel. Kajti s to pesmijo me lahko prežene te kot gamsa prek vseh gorskih vrhov; to je po tebi znanem lekarniškem izrazu prava kvintesenca človeške neumnosti ne glede na to, da naj bi bil Salomon sicer eden najmodrejših judovskih kraljev.

7 O Davidovih psalmih in Jeremijevih žalostinkah ne bom govoril; v njih je namreč veliko dobrin in vzvišenih stvari in najrazličnejše temne prerokbe o nekakšnem judovskem Mesiju, ki naj bi nekoč prišel, nekaj podobnega kot v grški Iliadi (*Junaška pesnitev Grkov, ki jo je spesnil pesnik Homer*). Toda vse to je prav lepa poezija, ki pa se ne povezuje z mojimi današnjimi lepimi svetlobnimi sanjami, ki so se tu tudi uresničile! Ubogi, umrljivi ljudje se zmeraj tolažijo, kolikor se da, s samimi dobrimi stvarmi; toda kje je tu učinkovita resničnost? Te nikoli ni in vsak človek s svojimi najlepšimi upi vred najde svojo izpolnitev končno tu spodaj v hladni zemlji! To je in ostane večna in enaka resnica; vse drugo se razprši v star, prazen nič!

8 Res da mi je Aziona prej povedal marsikaj zelo pomembnega, za čemer se najbrž skriva kakšna tajna resnica, ki je doslej nismo poznali; toda od Mojzesa, Sokrata in Platona je zemlja nosila že kar precej nadvse modrih mož, ki bi jih prav lahko imeli že za bogove. Gotovo so obstajali in vse naravne sile so ubogale njihove migljaje! Le da so kljub temu postajali starejši, slabotnejši in bolehnjejši in ob koncu njihovih dni se je vendarle pokazalo, da so bili le umrljivi in minljivi ljudje in prešli so v prav tak nič kot

tiste nam povsem enake človeške malenkosti, katerim ni nikoli prišlo na misel, da bi na svetu hoteli nekaj biti. Zato je vse prazno na tem smrti polnem svetu!

9 Precej na splošno se sicer govori o nekem onstranskem kraljestvu duš, ki naj bi nekje bilo; ampak kje je to, kdo je kdaj videl kakšno dušo ali njeno prihodnjo domovino? Da, o tem je vsepovsod veliko pesnitev in mitov! Nas je tukaj veliko, se pravi za ta povsem zapuščeni kos zemlje, toda med nami ni niti enega, ki bi lahko zanesljivo rekel, daje sam kdaj videl kakšno dušo ali jo vsaj živo občutil! Vendar tega v življenju ne more spoznati vsak, četudi bi bil kot človek upravičen, ampak je dano večinoma različnim duhovščinam in drugim njim zelo podobnim osebam - zato nepristranskemu jasno mislečemu človeku ni težko uganiti, na čigavem zelniku in v čigavo korist so nastali takšni miti, pesnitve in celo nauki! Blagor tistim, ki v takšnih neresnih besednih tvorbah lahko najdejo kakšno tolažbo in pomiritev! Mi, ljubi prijatelji, smo jasno spoznali in doumeli nekaj boljšega, namreč prastaro, zmeraj enako resnico v njeni največji globini in našli prav v njej največjo tolažbo in svojo največjo pomiritev obenem, preden se povrnemo v večno prastari nič, kajti v nebivanju je očitno največji in najbolj blaženi mir.

10 Da smo zdaj tu, da živimo, mislimo in čutimo, pa je že posebna, nedoumljiva igra narave. Vetrovi se igrajo z morskimi valovi in ti divjajo, se penijo in bučijo, kot da bi hoteli požreti vso zemljo z gorami vred; toda vetrovi se kmalu umirijo in vse, še tako divje moči valov je konec. Tako se tudi dvigajo hudourni oblaki. Človek bi si moral misliti, da bo konec zemlje - toda še prehitro se vihar izdivja in spet mu sledi stari mir. In tako menjavanje je velika igra narave. Vse mineva in se tudi vrača; le velika narava ostaja zmeraj enaka. Sonce, luna, zvezde in ta zemlja so zmeraj isti, pojavi in njihove igre tudi.

11 Glejte, ljubi in zelo spoštovani prijatelji, naredite lahko, kar hočete in morete in prav tako govorite, pišete in učite vsakovrstno modrost, vendar je vse prazno! Le to, kar sem vam povedal iz svoje preproste in nesebične revščine, je in ostane resnično. Kajti to uči človeka vsakdanja izkušnja in ta kot prastara učiteljica vseh ustvarjenih bitij ne pozna izjeme, ker je vsem ustvarjenim bitjem tako lastna, kot sta ti dve očesi lastni meni, dokler živim. Vsi drugi modreci in preroki so svojo modrost in spoznanja prejeli od svojih predhodnikov in hoteli s tem kljubovati stari izkušnji; toda vse je zaman in prazno! Tu spodaj so že zdavnaj uničeni, in od njih ni ostalo nič drugega kakor njihovi prazni modri nauki in nekatera njihova velika dejanja. Le slabotni duhovi, ki se zelo oklepajo tega ničevega življenja, lahko ob takšni možganski zmedenosti še najdejo nekaj veselja ali celo prazne tolažbe.

12 To je moj življenjski nazor. Če imate vi morda boljšega, povejte in rad bom prisluhnil, ali nam lahko poveste še kaj resničnejšega! Toda že vnaprej vem, da mi ne morete priti z ničimer resničnejšim in solidnejšim, ker tega nikjer ni in ne more biti.«

13 Skrivaj Mi je Peter rekel: »Gospod, no, ta pa govori nekoliko hebrejsko! Resnično, če ne bi s teboj doživel že tako izrednih stvari, bi bil ta še prvi, ki bi me lahko prepričal!«

14 Jaz sem rekel: »O, le počakajte, to še zdaleč ni vse; še veliko več bo prišlo! Zato sem vam vendar že vnaprej povedal, da se boste morali zelo zbrati, da boste te ljudi pripeljali do drugačnega prepričanja, in kar je poglobljeno, do ljubezni do življenja. Janez, nadaljuj!«

15 In rekel je Janez nekoliko pobito: »Gospod, toda Ti mi le neprenehoma polagaj besede v usta; prej si me nekaj trenutkov pustil govoriti samega in takoj sem bil - kdo

ve kje! Sicer nisem povedal nič neprimernega, toda opazil sem, da nisem govoril prav!«

16 Jaz sem rekel: »Moj ljubi Janez, kar pomiri se! Kar si govoril, je bilo vse kar najbolj prav, kajti vse je moralo priti natančno tako. Zato le pogumno nadaljaj in veselili se bomo še ene najlepših zmag!«

17 To je Janeza opogumilo in znova je začel govoriti, s še več duha in poguma kakor prej.

182. Ustvarjalna moč človeške duše v sanjah

1 Tako je Janez začel z besedami: »Moj prijatelj Hiram! To noč si imel, kot jih sam imenuješ, svetlobne sanje, in trdiš, da si nas videl, kako smo z ladjo vred pripluli sem, in tako si spontano priznal, da smo prav mi tisti, ki si jih videl v svetlobnih sanjah. Razloži mi s svojo modrostjo, ki je po svoje vsega spoštovanja vredna, kako je bilo to mogoče! Če bi namreč imeli le telesa, ne pa duš, ki bi končno lahko živele tudi brez teles, kako bi se mogli kot duše pokazati tvoji v tvojem telesnem spanju prav tako budni in dejavni duši, medtem ko so bila naša telesa tedaj še v gornji bližini Ceza-reje?«

2 Hiram je rekel: »Da, prav dobro! Če pa so bile to zares vaše duše, ki so, osvobodjene telesa, že vnaprej obletavale ta zaliv, bi vendarle rad vedel, ali ima tudi vaša ladja dušo! Vidiš, prijatelj, pa sva spet na stari, nekoliko sporni točki, o čemer je moj prijatelj Aziona že prej hotel dobiti pojasnilo, ti pa si ga opomnil, naj potrpi. Zdaj pa sem zelo radoveden, kako boš odgovoril na to zelo kočljivo vprašanje!«

3 Tedaj vzame Janez vrč in reče: »Prijatelj, vidi se, da si žejen! Vzemi in pij, preden bova nadaljevala pogovor!«

4 Hiram reče: »Je to morda tak indijski čarobni napoj, ki človeka omami, da potem postane dovzeten za vse neumnosti ljudi?«

5 Janez reče: »Poleg tebe stoji Aziona, vprašaj ga, ali je to čarobni napoj iz Indije!«

6 Takoj Aziona reče: »Le pij iz njega, kmalu ti bo postalo prijetno!«

7 Hiram reče: »Na tvojo odgovornost, brat!« Hiram vzame vrč in nekajkrat krepko potegne iz njega, ker je bil tudi sicer zelo krepak in močan mož. Ko si pogasi žejo, začuden reče Azionu: »Ah, poglej no! Iz katerega izvira pa si zajel to čudovito vodo?«

8 Aziona reče: »To sem ti že pri tvoji koči povedal! To je ista voda iz mojega izvira, ki ga tako dobro poznaš in so ti jo čudodelni prijatelji spremenili v vino!«

9 Hiram reče: »No, resnično, to umetelnost bi tudi jaz rad obvladal; takšna pijača bi nam lahko tu in tam vendarle nekoliko začinila to minljivo življenje. Resnično, to je najboljše vino, kar je kdaj steklo po mojem grlu. Ob takšnem vinu bi človek že lahko živel nekaj tisoč let ne da bi se ga naveličal! Daj, naj še enkrat naredim nekaj požirkov!«

10 Aziona je dal Hiramu vrč in ta je naredil še nekaj poštenih požirkov, se zahvalil Janezu in rekel: »Ljubi prijatelj, to je šlo res zelo dobro; ali bo tako tudi z ladijskim duševnim dokazom, pa je drugo vprašanje!«

11 Janez reče: »Ljubi prijatelj, še veliko lažje! Toda najprej moraš vedeti, daje vsaka duhovno popolna in z Božjim duhom tesneje povezana duša tudi nekoliko vsemogočna in da si zato zlahka ustvari takšno ladjo in jo, če je ravno treba, kot izdelek svoje stvariteljske moči pokaže tuji duši tudi tako, kot da bi obstajala v naravi. In glej, to se je zgodilo tudi v pretekli noči in tako si kot duša lahko videl tudi ladjo, ki nas je nosila, ne da bi zaradi tega naša ladja potrebovala kakšno dušo. Videl si nas

tudi oblečene tako, kakor smo zdaj v naravi videti pred vami; torej bi tudi naša oblačila morala imeti dušo! Toda ta so bila le nekaj začasen, stvariteljski proizvod duše, ki je tesneje povezana z Božjim duhom.

12 Torej si nas takšne, kakršni smo, v sanjah očitno videl z duhovnimi očmi svoje duše, mi pa smo vedeli, da nas boš ti kot naj-trdovratnejši svoje vere moral videti, in smo tako hoteli, da bi za zdaj imeli nekaj, s čimer bi ti lahko najprej nekoliko odprli oči; če namreč nikoli ne bi bili na svetu ali sploh ne bi obstajali, nas resnično ne bi mogel videti v še tako svetlih sanjah! Ker pa smo tu in obstajamo, in sicer po duhu v Bogu že od vekomaj, nam je tudi bilo lahko v ta že zdavnaj predvideni namen tvojo dušo v tej tvoji sanjski noči za nekaj trenutkov obuditi iz njenega telesa, daje lahko v veliki svetlobi vnaprej videla tisto, kar se bo zgodilo. Lahko tudi to imenuješ igra velike narave?«

13 Hiram reče: »Ljubi prijatelj, ne smeš mi šteti v zlo, če sem navajen govoriti tako, kot mislim! Glej, da si po svoje velik modrec in mojster govorništva, sem odkril že iz tvojih prvih besed! S svojim govorniškim darom lahko narediš, kakor pravimo pri nas, iz muhe slona.

14 Svoje sanje sem ti povedal po resnici in odkrito, zdaj lahko z njimi narediš, kar hočeš. Veš, biti prerok potem, ko se stvari zgodijo, res ni velika umetnost, kot dober dialektik pa lahko vse okoliščine lepo uporabiš in iz njih takoj - kakor pravimo - iz rokava streseš idejo, ki po svoje povsem ustreza pričakovanjem. Lahkomiselni, plitki in z malo izkušnjami obdarjeni ljudje bi se že ob tem ujeli; vendar povsem hladen, uravnotežen in neustrašen razum zelo izkušenega moža potrebuje več kot le odlično dialektiko mladega, gotovo tudi zelo poštenega in nadarjenega človeka.

15 Odkrito rečeno, to, kar si mi povedal o mojih sanjah nikakor ne zavračam in je vredno, da o tem globlje razmislim; toda tu ti bom postavil nasproti nekaj iz svojih številnih izkušenj in spoznanj. Če mi lahko to dovolj razložiš, se bova kmalu zedinila!«

16 Janez reče: »Počakaj, prijatelj, da te bom bolj tehtno prepričal o notranji - duhovni življenjski moči duše v človekovem telesu; zajemajoč iz tvoje duše, ti bom povedal na las isto, kar si mi hotel ravnokar povedati kot nasprotni dokaz proti moji trditvi in kot po tvojem mnenju težko razločljivo razlago tvojega videnja! Za vsako neresnično besedo mi lahko z veseljem primažeš klofuto!«

17 Hiram reče: »Torej pripoveduj! Resnično, to me zelo zanima, vendar brez klofute ob nepravilnosti, kot jo zahtevaš; kajti vsa takšna opravičevanja in opozorila so nam tuja in jih nismo nikoli uporabljali, razen ob najnujnejšem silobranu! Pripoveduj mi torej povsem sproščeno in veselo, kar veš o mojih skrivnih izkušnjah in doživetjih!«

183. Hiramova magična doživetja

1 Janez reče: »Torej me potrpežljivo poslušaj! Glej, tudi v tebi je nekoliko čarodeja, tako kot v tvojih tovariših, saj si že nekaj let, preden si se v Grčiji družil z lekarnarjem Aziono, s čarodejko Klio potoval v Egipt; zaradi tvojih in tvoje pomočnice preveč plitvih čarov-niških umetnosti pa se ti je račun slabo izšel.

2 V Aleksandriji so tudi cestni pobalini takoj posnemali vajine čarovnije - in od časa do časa še bolj in bolj posrečeno! Tam sta torej dosegla zelo malo in sta odšla v Kairo. Ko sta prispela tja, sta se hotela izkazati, le da so vama rekli: 'Naj vidimo, kaj vse zmore -ta!', in vidva sta prikazala nekaj svoje umetnosti. Pomilovali so vaju in rekli: 'Ljuba človeka, tu imata nekaj grošev za potovanje! V mestih se s tem ne kazita, v nekaterih majhnih krajih bosta s tem morda le zaslužila večerjo!'

3 Nato sta spet odpotovala v Karnak, a tudi tam nista nič dosegla, prav tako ne v Elefantini, in kljub temu sta si drznila celo v Mem-fis. Toda tam vaju je pokopalo! Če se ne bi neki rimski deželni oblastnik usmilil vajine bede, bi se vama zelo slabo godilo. Tako pa vama je dobrodušni rimski oblastnik zaradi sicer zelo lepe Klie dal prenočišče za tri mesece in te je tam seznanil z neko že zelo premožno perzijsko družino čarodejev, da bi se morda od njih kaj naučil.

4 Ampak tem čarodejem to ni bilo po godu, razen če bi poleg velike šolnine še celih deset let ostal njihov pomožni suženj! Potem si si to zgodbo preračunal takole: 'Deset let njihov suženj in velika šolnina sto funtov?! Ko bom devet let njihov suženj, v'desetem, zadnjem letu me lahko kot sužnja ubijejo, da ne bi v Grčiji izdal njihovih skrivnosti, in tako bi izginilo mojih sto funtov z menoj vred! Sto funtov bi požrli čarodeji - mene pa nilski krokodili! Ne, iz tega ne bo nič.'

5 Tako si torej trdno in na skrivaj sklenil pri sebi. Toda čarodejem si rekel: 'Veledodri umetniki, šele ko si bom kot gost priložnostno ogledal skoraj vse vaše največje in najskrivnostnejše čarovnije, bom morda navezal še koristnejši stik z vami!' Čarodeji so ti nasedli in so pri svojih nastopih, ki so jih imeli dvakrat na teden, razkazovali svoje največje in najdrznejše čarovnije.

6 Zaradi dragocenega časa ne bom omenjal številnih drugih čarovnij, ki niso povezane z našo zadevo, ampak le tiste, ki so te pravzaprav spravile povsem iz ravnotežja. Na primer: v ospredje je stopil močan, približno trideset let star Arabec ter z resnimi in spoštljivimi besedami napovedal, da bo neko devico samo z močjo svoje volje in le s polaganjem svojih rok pripravil do tega, da bo na zahtevo vsakomur uganila celo njegove misli in množico skrivnih reči. Vsakemu bo tudi natančno in nezmotljivo napovedala starost, in če bi kdo želel, tudi njegovo srečno ali nesrečno usodo.

7 To je bil zate pravi pretres. Pripeljali so devico in jo posadili na posteljo. Čarodej je nanjo položil roke, in dekle je zaspalo. Kmalu nato je padla devica v nekakšno ekstazo in začela govoriti s čarodejem, ta pa je rekel: 'Kdor hoče kaj izvedeti, naj pride, toda zmeraj največ po trije ljudje, in to pod pogojem, da se ljudje, katerim bo to naročila, takoj umaknejo, sicer bi se jim lahko zgodilo kaj neprijetnega! Če kdo nima prav čiste vesti, naj se devici ne približa, ampak naj postavi vprašanje po posredniku le meni in po meni mu bo potem skrivoma odgovorila! To stanje, v katerem je devica, naj bi trajalo uro in pol!'

8 Po tem začetku jih je prišlo nekaj in so postavljali najbolj nenavadna vprašanja in vsako je dobilo čudežni odgovor. Tudi ti si vprašal za svojo starost in prihodnjo usodo. In kar ti je devica povedala, se je doslej zgodilo na las natančno. In kar se še ni zgodilo, se zdi, da se ti utegne izpolniti prav zdaj in v prihodnje! - Povej mi, ali se ti ni godilo res tako?«

9 Hiram, nadvse osupel reče: »Ne, to je več kot preveč in več kot tisoč tistih začaranih devic; kajti o tem sem celo tebi, prijatelj Aziona, povedal zelo malo in pravzaprav skoraj nič, komu drugemu pa seveda še manj! Kako torej moreš vse to tako natančno vedeti? Ne, ne! Poslušaj, ti si res nadvse čuden človek! V tvoji nenavadni bližini mi postaja strašansko neprijetno!«

10 Janez reče: »Ah, je že dobro; tu nismo zato, da bi vam povzročili kakšno še tako neznatno škodo, temveč, da bi vas predvsem duhovno kar se da osrečili! Kajti brez duhovne sreče vam tudi zemeljska sreča nič ne koristi! - Ali naj ti zdaj povem tudi to, kako je znani čarodej v Memfisu delal sanje, ki so te še najbolj prepričale in si zaradi svojih svetlobnih sanj hotel to umetelnost podtakniti tudi nam?«

11 Hiram reče: »O ljubi prijatelj, le pusti to! Čeprav nimam pojma o tem, kako je lahko tisti čarodej speče osebe pripravil do tega, da so sanjale določene sanje, sem pa kljub temu že vnaprej prepričan, da ti vse to zelo natančno poznaš in bi lahko storil kaj takega tisočkrat bolje, če bi že hotel. Kajti, kako tvoje oči - ali samo nebo ve, kateri od tvojih čutov razbira iz mene kakor iz odprte knjige najbolj skrite stvari, to je in mi bo ostalo uganka do groba!«

12 Janez reče: »Ne tako, prijatelj moj! Ni mi šlo za to, da bi ti hotel razložiti, kako se egiptovsko ustvarjajo sanje in kako potem zveš zanje, da bi si morda pozneje kot poseben čarodej lahko služil boljši kruh - za to moraš v šolo k esenom, oni ti bodo naredili isto in ti to morda tudi pokazali; pač pa bi ti rad pokazal veliko razliko med tem, kako se v svetlih sanjah lahko nekomu resnično duhovno prikažemo, in tudi, kako je oni čarodej, ki je pozneje šel k esenom in je pri njih še zdaj, nekaterim spečim osebam ustvarjal sanje.«

13 Rečeta Hiram in tudi neskončno pozorni Aziona: »No, to naju pa resnično zanima bolj kot najina smrt! Na vso moč te prosiva, da nama to razumljivo razložiš!«

14 Janez reče: »No dobro, torej me poslušajta! Glejta, kako smo v tebi zbudili tvoje sanje o nas in našem prihodu, sem ti razložil tako zvesto in resnično, kot je bila resnična in zvesta moja pripoved o tvojem egiptovskem potovanju s tvojo vrlo Klio, ki te je potem pustila samega oditi domov v Grčijo, ker ji je bolj ugajalo v Mem-fisu. Tega mi torej ni treba ponavljati, ker imaš tako kot prej tudi zdaj zelo dober spomin. Gre torej le za to, kako je čarodej spečim osebam ustvaril sanje!

15 Glej, družčina čarodejev je bila zelo velika! Tistih, ki so nastopali javno, je bilo le malo, toda zelo veliko gostov, ki so se z njimi ujemali, vendar niso smeli nikoli priti v veliko mesto sočasno z glavnimi čarodeji. Prišli so šele pozneje, deloma kot trgovci, deloma kot drugi popotniki in deloma kot radovedneži, ki so že slišali nenavadne reči o velikih, čudodelnih umetnikih, ki naj bi v zadnjem času nastopali v tem mestu in bi jih tu hoteli videti. To so bili tako imenovani žganj alci vika in krika, vsi pa so dobro živeli od iste obrti, ker so iz vsakega mesta zmeraj odnesli na tisoče funtov.

16 Ti tajni člani družbe čarodejev so bili ob nastopih le pošteni gledalci, na dano znamenje pa so natančno vedeli, kdaj jih bodo potrebovali za večje prevare ljudstva. Med njimi jih je bilo tudi več, ki so morali svojo skrivno službo opravljati med ustvarjanjem sanj. Vsak je že zdavnaj vedel, kaj se mu bo sanjalo, čeprav je na čarodejevo željo kakor po naključju stopil iz sredine gledalcev in glasno patetično trdil, da stavi tisoč funtov, da mu čarodej kljub svoji magični resnosti ne bo ustvaril sanj.

17 Stava je bila navadno sprejeta; rogovilež je stopil na tribuno in je moral *pro forma* izpiti uspavalni napoj, v katerem ni bilo niti kapljice makovega soka. Skratka, videti je bilo, kot daje na ležišču kmalu zaspal tako trdno, da ga še tak hrup ne bi več prebudil. Ko je naš mož zdaj - toda razume se, le navidez - tako trdno spal, je patetično pristopil čarodej, kije vzbujal strahospoštovanje in rekel ljudstvu: 'Ali si med številnimi gledalci morda kdo želi, kaj naj bi sanjala ta speča oseba, ki je hotela poteptati mojo umetnost?'

18 Kmalu se je oglasil eden izmed številnih posvečencev, recimo v podobi zlata polnega, bogatega trgovca iz Rima ali Persepolisa, ali v podobi kakšnega drugega, zmeraj zelo uglednega gosta, in rekel: 'Naj poskusim, ali se mu bo sanjalo to, kar si mislim in želim, da bi sanjal!'

19 Nato je čarodej rekel karseda vljudno: 'Velecenjeni gospod gost in obiskovalec tega našega velikega nastopa, bodi tako dober in skrivaj sporoči svoje misli drugim

velecejenim gospodom gostom v pričevanje, toda meni ne; jaz jih bom namreč s to čarovno palico posrkal iz zraka in jih nato v svetlih sanjah prenesel temu spečemu človeku!

20 To se je nato seveda dogajalo ob napeti pozornosti od vseh strani. Čarodej je potem vtaknil čarovno palico v usta in se delal, kot da res srka nekaj iz zraka. Nazadnje si je postavil palico na glavo in se z drugim koncem za nekaj trenutkov dotaknil glave spečega.

21 Nato so, da bi zbudili še več pozornosti, spečega obudili z mogočnim klicem pozavne; ta si je nekaj časa mel oči, kot da ne bi bil prav vedel, kje je. Vendar si je kmalu popolnoma opomogel in zelo vljudno so ga vprašali, ali ve, kaj se mu je sanjalo; saj naj bi šlo vendar za stavo tisoč funtov, ki bi jih očitno izgubil, ko bi bil sanjal to, kar je čarodej hotel, da sanja. Če pa bi imel drugačne sanje, bi mu čarodej v trenutku izplačal tisoč funtov. Toda najstrožje je bil opozorjen, naj govori najčistejšo resnico, sicer bodo poklicali čudežno devico in ga pred tisoči kaznovali zaradi laži.

22 Nato je začel človek, ki je prej spal, navidez nekoliko v zadregi pripovedovati svoje sanje, in ko je končal, so že vsi gostje glasno pričali, da so to prav tiste sanje, ki so jih poznali, preden jih je čarodej s svojo čarovno palico vsrkal vase iz zraka in jih šele potem predal spečemu, da jih je sanjal.

23 Nato se je speči delal, kot da je ves skrušen od čarodejeve moči, in čarodej je navadno igral velikodušneža ter zlonamernemu in neizkušnemu stavcu vrnil tisoč funtov s pripombo, da čarodej drugič ob tako predrznem nastopu ne bo več tako velikodušen; ob tej potezi so gledalci seveda še bolj navdušeno pritrdjevali.

24 To je zdaj na dolgo in široko vse o egiptovskem vlivanju sanj! Kako ti je zdaj všeč ta zvižača in kakšna je razlika med njim in našim delom s sanjami?«

25 Hiram reče: »Toda prav tako, kot si zdaj na dolgo pripovedoval, seje dogajalo v Memfisu! Ah, to je vendar ostudna prevara! Ah, ah, -ne, preneumno je, da nisem že takoj tedaj dojel! No, tudi zgodba z devico, kije prerokovala, bo seveda utemeljena enako!«

26 Janez reče: »Da, povsem enako - razen tega, kar je napovedala tebi; toda tu se je skrival za njo povsem neviden čarodej, ki je že zdavnaj usmeril nate svoje vsevidno oko! - Si me zdaj že nekoliko bolje razumel?«

184. Pred - in potelesni obstoj človekove duše

1 Hiram je rekel: »Moj neskončno spoštovani prijatelj, da bi te razumel, je resnično potrebno več kot neomajni in zelo omejeni razum cinika! S svojim nenavadnim prihodom, ki ga nismo niti slutili, ste nas že dodobra vznemirili in skorajda že začenjamo zaznavati, da mora biti v človeku očitno višje bitje kot le to, kar si nadvse omejeno predstavljamo kot človeka. In skoraj nujno se mi zdi, kot da bi si skoraj moral misliti, da bi to višje bitje v človeku moralo imeti tako pred-in tudi potelesni obstoj, saj glej, ko sem bil v Egiptu, si ti komaj prišel na svet! Vendar pa je moral tvoj duh obstajati že zdavnaj prej, daje bil lahko navzoč pri vseh mojih dejanjih, ki so ga zaradi meni neznanih vzrokov morda поблиže zanimala. Le tako si lahko vsaj malo ponazorim tvojo vsevednost in vsevidnost glede mojih življenjskih razmer! Seveda si vedel za Azionove življenjske razmere prav tako dobro kakor za moje. Toda pri tem ni ravno veliko razlike, saj si še kot čisti praduž nanj gotovo usmeril svoje vsevidne oči, prav tako kot name! Predobstoja tvojega notranjega duha torej ni več mogoče zanikati in tvojega telesnega obstoja tudi ne;

toda kako je z obstojem po tem? Zanj so očitno do zdaj še zaprti vsi zapahi in vsa vrata!«

2 Janez je rekel: »Veliko manj kot za predobstoj. Seveda je tudi ta pomemben, vendar pa ni ravno tako svobodno individualen kot poobstoj; kajti prav zato, da duhovna bit ne bi ostala neprenehoma najostreje vezana na praduha večnega in neskončnega božanstva, je prav božanstvo samo postavilo materijo Medse in duha, ki naj bi postal človek, da bi si prvotno božanski človeški duh, če bi hotel doseči bogupodobno samostojnost, iz bolj eterično-duševnih delcev ustvaril sebi podobno bitje, ga oživil s substancialno, pa vendar tudi duhovno-inteligentno dušo in to potem povsem neopaženo izpopolnjeval v kar najbolj mogoči svobodi po njeni volji. In ko je ta duša v vsem dobrem spoznanju in dejavnosti, ki iz njega izhaja, tako zelo napredovala, da je postala podobna svojemu prabožanskemu duhu - večinoma po resničnem spoznanju edinega resničnega, večnega Boga, v ljubezni do Njega kot tudi iz nje do bližnjega - in je pri tem skrajno ponižna, potrpežljiva in skromna, tedaj se zgodi za vse večnosti neločljivo zedinjenje duše z njenim pravečnim duhom.

3 S tem pa se zgodi to: Duša, ki izvira iz materije, postane sama čisti duh; duh pa potem postane duša v duši in je s tem večno svobodno, samostojno in povsem bogupodobno svobodno samostojno bitje, obdarjeno z vsemi tistimi lastnostmi, ki so lastne pravečnemu Božanstvu.

4 Da torej telo pri tem nima in ne more imeti nič več opraviti, je vendar zlahka umevno brez nadaljnjih razlag! Kajti jed, ki jo človek vsak dan uživa, je tudi nekaj časa občasni hranilni del človekovega telesa, iz katerega že solidnejše telo in iz njega potem tudi duša jem-ljeta svojo specifično substancialno hrano in dopolnilo. Ko pa je periodično hranilno telo opravilo svoje, bo, ker je za naprej neuporabno, odstranjeno iz z dušo še tesno povezanega solidnejšega telesa. Če bi kot grobo materialni telesni del ostalo v solidnejšem in z dušo že sorodnejšemu telesu, bi neogibno povzročilo smrt solidnejšega telesa.

5 Ko pa je duša v telesu enkrat pošteno izoblikovana, to se pravi tako v svojem formalnem bitju kot tudi v svobodnem kakršnem koli že spoznanju, ljubezni, hotenju in ravnanju, sta dve možnosti: Ali je s tem duša tudi že povsem zrela za svojega božanskega duha, to se pravi, da je že povsem duhovna, ali pa je duša sama sicer že oblikovana kot duhovno bitje in tako rekoč konzistentna, toda notranji, najbolj duhovni element je še zelo vprašljiv in zaradi svoje velike in nujno povsem svobodne določitve čuti veliko več nagnjenja, da bi spet povsem prešla v materijo, kot pa da bi se svobodno zavihтела v svoj duhovni element; tako bo obakrat ostala brez telesa.

6 V prvem in seveda srečnejšem primeru je božanski človeški duh z njo že dosegel svoj namen in za večno ne potrebuje nobenega materialnega sredstva več, ker je z njim enkrat za vselej popolnoma dosegel svoj namen. Ali pa, v drugem primeru, vsevidni in vsečuteči duh opazi, da se njegova duša, ki jo je ustvaril in izoblikoval iz materije, začinja sčasoma spet nagibati k elementu, iz katerega je pravzaprav bila vzeta, tedaj jo njen prabožanski duh iztrga iz telesa, četudi ob največjih bolečinah, in jo potem vzgaja zase šele onstran, torej v kraljestvu duš, toda zmeraj kar se da neopazno; kajti vsaka nesvobodna in usmerjena vzgoja duše bi bila še slabša kot sploh nobena.

7 Vendar pa je treba tu pripomniti kot zelo upoštevanja vredno, da onstranska vzgoja duše, prvič, traja veliko dlje in kljub temu nikoli ne more doseči tiste najvišje stopnje, kot se zgodi pri vzgoji duše že tostran, še v telesu; kajti s tem je sopsosvečen tudi žlahtnejši del telesa in skoraj vse meso doseže z dušo in z njenim z njo

zedinjenim duhom neke vrste poveličanje in takojšnje vstajenje in potem za večno sestavlja z dušo in duhom popolnoma zedinjeno bitje. Toda na zemlji dosežejo to le zelo redki, kmalu po telesni smrti pa prav mnogi. - In glej, tako imaš zdaj globoko resnično in natančno kot najbolj ravno črto pred seboj poobstoj vsakega človeka!

8 Če ti je še kaj tuje in težko razumljivo, mi lahko zdaj postaviš nova vprašanja. Zato spet govori ti ali tvoj prijatelj Aziona. Mislita in govorita in jaz vama bom potem že spet prav odgovoril!«

185. Hiramovi pomisleki glede večnega človekovega obstoja

1 Hiram se kot spretnejši govornik oglasi: »Najljubši prijatelj, do jasnega uvida v to, o čemer si govoril, sva še daleč - toda verjame-va ti, ker si tako zelo moder; kajti kdor ima v vseh mogočih pojavih na tej zemlji tako vse predirajoče spoznanje in uvid, in lahko celo kot iz odprte knjige bere človekove najbolj skrite misli, ta mora biti najgloblje in najresničnejše podkovan tudi v vseh mogočih območjih in poteh življenja, o čemer tudi ne more biti niti najmanjšega dvoma več

2 Kar si povedal, zdaj najtrdneje verjameva. Povsem duhovni pre-dobstoj in tosvetni materialni duševno-razvojni preskusni obstoj po tvoji predstavitvi ne dopuščata skoraj nobenih nadaljnjih vprašanj več, ker je o tej zadevi mogoče misliti le tako in ne drugače, in tako tudi je - kajti določene in zmeraj enake posledice morajo vendar nujno imeti tudi zmeraj enake vzroke; to je pri naju že rešeno vprašanje; glede poobstoja pa bi lahko postavila še veliko izjemno pomembnih vprašanj, temeljit odgovor nanje pa ti bo vendarle lahko povzročil nekoliko več težav.

3 Glej, predvsem si še ne morem predstavljati razloga za - kot si rekel - večni obstoj, potem ko bo odmrlo telo. Kaj naj torej počnemo vso večnost, ki nikoli ne mine? Kako strašansko dolgočasno bo nazadnje celo uživanje najvišjih, nepopisnih blaženosti! In najslabše bo nadvse popolnemu duhu, ki se mu seveda ne bo treba ničesar več naučiti! Pri tem bo vendar morala nastati takšna življenjska monotonija, kakršne si sploh ne moremo zamisliti.

4 Zaradi mene lahko tudi sprejem deset tisoč let dolgo življenje v zelo ugodnih življenjskih razmerah, vendar telesno na tej zemlji; tu se nihče ne bo mogel prenehati učiti in reči: 'Zdaj ni na vsej zemlji ničesar več, kar mi ne bi bilo povsem znano!' Toda zdaj postavim na to zemljo nadvse popolnega duha, obdarjenega le s tvojo nadvse čudežno vsevednostjo! Z enim samim ostrim pogledom opravi z vsemi njenimi skrivnostmi za vse prihodnje in tudi pretekle čase! Kaj potem, če bi moral ostati samo na tej zemlji? Uživati bi moral le ob neumnostih ljudi in si preganjati čas z različnimi spektakli, s katerimi bi s svojo močjo razganjal ljudstvo - sicer bi mu moralo biti nedoumljivo obupno dolgčas!

5 S svojim razumom tu ne uvidim resničnega in nadvse osrečujočega razloga za večni poobstoj. Nazadnje začenja ljudi, kot smo mi, zelo vznemirjati še vprašanje prostora. Če se bodo na primer na tej zemlji stotisočkrat sto tisoč let ljudje rojevali tako kot zdaj in ne bo vse morje postalo kopno, kje - le kje naj bi bil potem prostor za vse ljudi in kje naj najdejo hrano? In kakšen prostor bodo potrebovali vsi duhovi, ki bodo večno živeli? Tudi duhovi morajo namreč biti v nekem prostoru, kajti zunaj prostora, ki naj bi bil po Platonu neskončen, si ni mogoče zamisliti nobenega obstoja.

6 Zato je po mojem mnenju veliko bolj logično in čistemu umu primernejše sprejeti le časovni poobstoj kot pa večni, ki ga ni mogoče uskladiti niti z življenjskim čutom niti s prostorom. Vsaj za nas, če gledamo zadevo v pravi luči, ima končno izničenje

začasno oživiljenega bitja še vedno največjo prednost pred vsakim, še tako ugodnim nadaljnjim obstojem in neki notranji čuti mi zmeraj pravi: Kljub vsej, celo najvišji človeški modrosti je in ostane telesna smrt vendarle poslednja črta vseh stvari! - Kaj meniš o tem, plemeniti in prečudežni prijatelj?«

186. Neskončnost, večnost in blaženost

1 Janez reče: »Da, moja ljuba prijatelja, gre seveda le za to, s katerega stališča sploh presojamo življenje, prav posebno duhovno, in da pri tem pravilno spoznamo samega sebe in po njem pravilno in resnično tudi Boga in Njegova nešteta čudežna dela in stvarstva, ki bi vam že na neskončnem območju materije pokazala stvari, ki se jih ne bi mogli ogledati niti v eonih let, kaj šele povsem duhovne stvaritve, o katerih lahko rečemo: Nikoli doslej človek s svojimi čuti ni mogel niti zaslutiti, kolikšno blaženost je Bog pripravil tistim, ki Ga resnično spoznajo, Ga tudi nadvse ljubijo in iz ljubezni do Njega, kjer je le mogoče, z nasvetom in v dejanju ljubijo tudi druge ljudi. Kako bi mogli govoriti o dolgočasju tam, kjer kar se da popolni duh šele začenja spoznavati, da je komaj začel odkrivati nešteto čudežev večne oblasti in modrosti in najvišje ljubezni Gospoda Boga in Očeta od vekomaj? Oh, kakšne misli se vendar polaščajo vaše velike omejenosti ob vsakem globljem spoznanju življenja!

2 Poglejte samo Sonce, ki daje dan tej Zemlji! Kaj veste o tej čudoviti zvezdi? Nič! Da, niti njegove ureditve ne poznate niti v kakšnem razmerju je do te Zemlje! Mislite in verjamete le tisto, kar zaznavate s čutili; toda zadeva je povsem drugačna. Ta Zemlja ni v večnem središču, in Sonce sploh ne kroži okoli nje, čeprav je tako videti, temveč je Sonce središče, okoli katerega krožijo Zemlja, Luna in drugi znani planeti. Vsi se v različnih razdaljah gibljejo okoli njega. Skoraj 25 ur trajajoče obračanje Zemlje okoli njene polarne osi povzroča vsakdanji sončni vzhod in zahod.

3 Zdaj tega seveda ne morete spoznati, ker so vaša spoznanja omejena, toda poznejša ljudstva, katerim bo dal Gospod Bog pravo luč, bodo znala to na las natančno izračunati.

4 To mi zdaj lahko verjamete, ker veste, da imam o tem resnično najgloblje utemeljeno znanje. Toda ker že govorimo o Soncu, vam povem, daje tisočkrat tisočkrat večje od te Zemlje. Kakšne čudeže, ki jih vi niti ne slutite, skriva na svojih prostranih tleh! Nešteto najčudovitejših Božjih bitij prebiva v največji harmoniji na njegovih neskončno prostranih svetlobnih poljanah in se veseli svojega blaženega obstoja! Njihova lepota je tolikšna, da bi lahko en sam človeški lik od tam na Zemlji opazovali in občudovali vso večnost, pa se ga ne bi mogli do sitega nagledati! Kar vam govorim ni pretiravanje, temveč splošno veljavna in najvišja resnica.

5 Če pa ti že na tej pusti zemlji po tvojem priznanju deset tisoč let dolgo življenje v znosno dobrih življenjskih razmerah ne bi bilo ravno neprijetno, potem bi rad od tebe slišal, koliko let bi rad tako povsem spodobno preživel na Soncu!

6 To namreč ni edino sonce v neskončnem prostorju stvarstva; neskončno veliko jih je in mnoga od njih so tako neizmerno velika, da bi bilo celo to za vaše pojme že neznansko veliko sonce v primerjavi z onirni pravelikanskimi sonci le kakor snežinka v primerjavi z velikostjo te Zemlje.

7 Če pa je tako že v kraljestvu materialnega stvarstva, kako je potem šele v neskončnem kraljestvu duhovnih stvarstev Gospoda Boga in Očeta od vekomaj! In ali je mogoče govoriti o dolgočasju večnega poobstoja človeka, kije postal popoln duh?!

8 In če boš kot čist, samostojen in svoboden duh v zanesljivo najbolj nebeški družbi sebi sorodnih čistih duhov eonkrat eone zemeljskih let opazoval čedalje večje Božje čudeže, še neskončno dolgo ne boš niti na njihovem začetku! Če si to vzameš k srcu, se moraš vendarle življenja čedalje bolj veseliti, ne pa občutiti odpor do njega! - Zdaj pa spet ti povej, kako ti je povedano všeč!«

187. Trije ugovori proti posmrtnemu življenju

1 Hiram reče: "Strmim od začudenja, kako zelo poznaš stvari. Tega ti ni dala niti svetna šola niti tvoja domišljija! Tako zlahka si nam to predstavil, kakor da bi ti bile zadeve znane že iz davnine, česa takega res ni mogoče stresti iz rokava! Samo to lahko rečeva, da od vsega tega v bistvu razumeva toliko kot nič, vendar popolnoma verjameva, ker govoriš to ti, ki si nama v kratkem času, odkar smo skupaj, kar najpreprosteje in najjasnejše dokazal svojo neznansko vsevednost in nepodkupljivo resnicoljubnost.

2 Kljub temu pa te moram glede poobstoja vprašati še tri pomembne stvari. Če nama lahko tudi glede tega zadovoljivo odgovoriš, bova tebi na ljubo opustila vso svojo kinično (*Kinike so v Grčiji imenovali pripadnike filozofske šole, kije poskušala doseči odповed vsem kulturnim dobrinam.*) modrost in te prosila, da naju bolje poučiš. Vprašanja pa so povsem na kratko in preprosto tale:

3 Kakšni duhovi so to, ki svoje duše, ki naj bi se izoblikovale enako kot oni, inkarnirajo v telesa gluhtonemih in od rojstva povsem neumnih in norih ljudi? Kakšen duhovni razvoj človeške duše lahko po naših razumskih načelih pričakujemo v takšnih telesih? - To je prvo vprašanje.

4 Kaj je z dušami otrok, ki umrejo veliko prej, preden se zavedo sebe, pri tem pa ni mogoče govoriti o kakšnem duhovnem razvoju? Od katerih onstranskih povsem čistih duhov iz Boga izvirajo te duše? - Glej, prijatelj, to je drugo zelo tehtno vprašanje!

5 In tretje vprašanje: Kaj je z dušami, ki so na zemlji sicer v svojem mesu dosegle precejšnjo svetno izobrazbo in inteligenco, potem pa so samovoljno in na svojo pest postale prave pošasti boljše človeške družbe? Zakaj so to dopustili njihovi duhovi, ki so gotovo iz Boga modri tako kot ti, in zakaj niso bolj poskrbeli za tiste duše, ki so jih priklicali v bivanje in naj bi postale eno z njimi? Ali je čistemu duhu morda vseeno, kakšno stopnjo vzgoje dobi duša v tem svetu in v svojem telesu?

6 Glej prijatelj, v tem, kar si prej povedal, pa je vendar še nekaj protislovij, kijih pri najboljši volji ne moremo spraviti pod eno streho! Ali je takšna življenjska združitev nekaj nadvse resnega, od česar sta odvisna za vso večnost naš blagor in naše gorje - in mogočnemu on-stranskemu duhu ne more biti vseeno, ali bo njegova duša, po njegovi moči in inteligenci ustvarjena iz Boga ali razvita iz materije, postala popolno duhovno bitje kot on ali prava pošast - ali pa to prej omenjeno dejanje ni nadvse resno in celo sveto, ampak le šaljivo igračka-nje. Tedaj imamo kljub tvoji še tako veliki modrosti nesporno prav, če trdimo, da je vse v naravnem svetu le prazna igra njegovih sil, mi pa živimo le kot začasna šala velike narave in je s smrtjo konec za zmeraj, ne glede na to, kaj nekje počno neumrljivi, popolni duhovi, ki se nikoli ne menijo za naravo!

7 Četudi me je na primer takšen onstranski praduha iz Boga priklical v bivanje, potem pa mu ni več mar zame, torej mi ne koristi, in če naj jaz kot duša povsem sam oblikujem sebe zanj, ne da bi on kaj opazno pripomogel k temu, tedaj se me tak mlačen duh lahko vso večnost ogiba! - No, prijatelj, boš odgovoril dobro in modro?"

8 Peter Mi skrivaj reče: "Gospod, ob tem bi pa tudi meni zmanjkalo modrosti! Bojim se, kako se bo tu izvil Janez!"

9 Jaz rečem: "Ne skrbi! Po Meni in z Menoj gre vse!"

188. Nujna različnost bitij in razmer na zemlji

1 Nato Janez spet začne govoriti in reče: "Moja ljuba prijatelja, če bi vajino razumevanje vsaj pol toliko napredovalo, bi zadevo sklenili z nekaj besedami, tako pa jih bo seveda potrebno dosti več. Da pa bosta to doжела, vama moram prej razkriti nekaj povsem novega. In kakor tu eno priklīče in povzroči drugo, sem še preden sta pomislila na to, da bi mi postavila tri kritična vprašanja, že vedel zanje in se v svoji prejšnji resnični predstavitvi materialnega stvarstva že zavaroval pred njimi. Oh, saj mi vendar nikoli ne moreta postaviti vprašanje, za katero ne bi vedel že dolgo prej. Če pa sem za prihajajoče vprašanje vedel že dolgo, tako kot za vajine popotne zgodbe, si lahko mislita, da mi tudi ne bo ravno težko dati dokončnega odgovora. - Kaj meniš, Hiram, o tem?"

2 Hiram reče: "O da, to je tebi zelo podobno! Teh vprašanj ti nisem postavil zato, da bi tvojo najgloblje preskušeno modrost še bolj preskusil; toda ker eno vprašanje priklīče in porodi drugo, bi rad od tebe glede te najresnejše zadeve dobil tudi dokončno pojasnilo; tega pa mi gotovo ne bi mogel dati nihče drug kakor ti, kar naj ne pomeni, da dvomim v modrost tvojih tovarišev, ki je zanesljivo prav tako vredna upoštevanja. Bodi torej dober in govori - kar najbolj pozorno te bova poslušala!"

3 Janez reče: "No dobro, torej poslušajta! Vse, kar vidita na zemlji, se razlikuje. Le kaj bi rekla, če bi si bila na tej zemlji vsa bitja tako podobna, kot npr. vrabci na strehi, pri katerih ne moremo razlikovati samčka od samičke?"

4 Hiram reče: "To bi bilo nekaj neznosno dolgočasnega!"

5 Janez reče: "Dobro! Torej bi bilo neznosno dolgočasno tudi, če bi vsi ljudje imeli na las enako postavo, moč, enako starost, enak glas in govorico in povsem enak instinktivni razum!"

6 Hiram reče: "A, to bi bilo vendar nekaj strašnega!"

7 Reče spet Janez: "Bi bila zemlja videti tako ljubka in razveseljiva, če ne bi imela gora v vsej njihovi raznolikosti, in če bi na njej rasla le ena vrsta drevja in le ena sorta trave, in če ne bi bilo morja, ampak same majhne, plitve in na las enake mlake, nobenih večjih globokih jezer, velikih rek in tokov, ampak sami povsem ravni curljajoči za dlan široki potočki, poleg tega pa še na las enaki štirioglati oblački na nebu, ki bi nenehno drseli zmeraj v isto smer? Bi bilo prijetno, če bi na nebesnem svodu namesto različnih ozvezdij noč in dan gledali sama sonca ali same lune brez menjave dneva in mirne noči?!"

8 Hiram reče: "Prijatelj, prosim te, le hitro prenehaj s takšnim in podobnim, saj že ob misli na to bi človek naše vrste obupal! Kajti le najveličastnejša raznolikost v vsem lahko daje življenju zadovoljstvo!"

9 Tudi Aziona reče: "Brat Hiram, mar še ne opaziš, kam meri, in da si se že ujel?"

10 Hiram reče: "Tudi meni se že nekoliko svita. Toda pustiva naj-plemenitejšega in najmodrejšega prijatelja, naj le nemoteno govori v najino korist!"

11 Janez nadaljuje in reče: "Dobro, prijatelja, če bi vaju največja enoličnost vsega že na zemlji strahotno dolgočasila in vaju zadovoljijo le najveličastnejše in najštevilnejše razlike in spremembe - kako moreta potem misliti, da naj bi še

neskončno popolnejši duhovi kot pglavitne življenjske inteligence večno živeli v največji enoličnosti in bi bil drugi vso večnost na las enak drugemu?! O glejta, kako plitko in nadvse enostransko sta pojmovala Boga samega in Njegovo neskončno kraljestvo duhov!

12 Tako tam kot tu mora biti nešteto razlik, sicer nobeno popolnejše bitje ne bi nikoli moglo občutiti blaženosti in užitka nad Božjimi ustvarjenimi čudeži, enako kot so tudi med vami, ljudmi na zemlji, komaj sede v sebi tako nebesa kot tudi raj, ki pomenita resnično in dobro, smo dejansko tudi hkrati v nebesih in raju. To pa je tudi tisto, kar je razžarilo vašo čud, in ker tako žarite pred Menoj, sem celo Jaz na zunaj pred vašimi očmi zažarel, da bi v resnici začutili, da ste obenem v raju in v nebesih, ker je vaša notranjost polna verujoče resničnega in ljubeče dobrega. Prava nebesa in resnični raj so namreč le to, da verujete Vame in delate tisto, kar vas učim, in Me končno iz vsega srca ljubite; tako imate sami v sebi resnično Božje kraljestvo, ki ga krajevno sicer ni nikjer drugod. Ko pa je enkrat v vas, potem je tudi krajevno vsepovsod skozi vso neskončnost in kjer koli bi krajevno že bili, ali tu na tej zemlji, ali na luni, ali na kateri od številnih zvezd, ki so le nebesna telesa, vas bodo obdajali vaši blaženi bratje, četudi jih zaradi svojega telesa ne morete videti s svojimi mesenimi očmi.«

189. Vprašanje Mesije

1 Hiram reče: »Dobro, nič več ti ne moreva ugovarjati; zdaj namreč verjameva tebi, ki lahko gotovo sam dovolj jasno veš in razumeš, da je tako in ne drugače. Midva seveda ne moreva tega niti uvideti niti razumeti, ker ne veva za nešteto tujih nebesnih teles in še manj za vrste njihovih nadvse skrivnostnih prebivalcev, kdo so, kakšnega videza so in katerega duha otroci so. Ob tem pa vendarle menim, da naj bi vsaj nekaj boljših ljudi te zemlje še med svojim zemeljskim življenjem dobilo od zgoraj vedenje o tem, da bi se branili pred takšnimi ljudmi!«

2 Janez reče: »Poslušaj! Takšni ljudje so bili na zemlji v vseh časih in so to in podobno oznanjali ljudem te zemlje z različnimi ustreznimi prisposodobami - takšne namige večkrat razberemo tudi iz Salomonove Visoke pesmi; toda ljudje oziroma njihove duše so svoje čute pogreznili v materijo sveta in se odvrnili od svojega onstranskega duha, zato o najvišjih in povsem duhovnih stvareh tudi ne morejo ničesar več dojeti in razumeti. Prav zato smo prišli zdaj na ta svet mi, da bi po lastni krivdi zanemarjene duše znova dvignili in jim pokazali prave poti za njihov duhovni in večni življenjski blagor.

3 V prihodnje bo sveti Božji duh tisočem za nami razodel vse to tisočkrat jasneje, kakor sem lahko zdaj jaz vama. Ko pa bo potem tudi nad vaju prišel Božji duh, vaju bo vodil v vse globine svoje prabožje modrosti in šele tedaj bosta tudi povsem razumela to, v kar sta zdaj šele začela nekoliko slabotno verovati. Dotlej verujta in preiskujta v Pismih in tudi v vsej naravi; ob tem se vama bo razkrilo, da je tako, in ne drugače! Celoten temelj pa bosta, kot sem rekel, popolnoma spoznala šele pozneje. - Imata zdaj še kakšen Ugovor?«

4 Hiram reče: »Ne, moj najplemenitejši in najmodrejši prijatelj! Zdaj o teh stvareh

pri nama ne dvomiva več! Ker pa smo že skoraj do konca tega najlepšega dneva govorili o marsičem, bi te vendar rad vprašal še nekaj. Sem sicer samo čisti Grk, toda ne glede na to sem sčasoma od judovstva privzel marsikaj, kar me je zelo zabavalo, posebno njihovo trditev o nekem Mesiju, ki ne bo nič manj kakor najvišje Božje bitje samo. Seveda jih bo vse takoj naredil nesmrtni in vladal bo v Jeruzalemu kot njihov večni, nepremagljivi kralj, od tam pa gospodoval vsemu svetu in obenem tudi vsej večni neskončnosti.

5 Zaradi našega bajeslovnega nauka o bogovih se nam že skoraj povsod smeji in ga razglašajo za stari nesmisel; kaj naj potem rečemo šele o Judih zaradi njihovega Mesija? Pri nebu! Po vsem svetu sem potoval, vendar takšne brezmejne neumnosti in zmedenosti človeškega duha nisem srečal še nikoli nikjer! Povej mi, kakšen smisel naj bi imelo vse to! To je vendar resnično najogabnejše bahaštvo posebno najiminitnejših Judov predvsem pred nami Grki in Rimljani; veselijo se že, kako nas bo njihov Zevs izgnal iz njihove dežele s silnim ognjenim mečem, iz katerega bo ob vsakem dobro merjenem udarcu nad vse pogane švignilo najmanj sto tisoč najbolj uničujočih bliskov! No, ta pa je vendarle nekoliko prehuda! - Kaj meniš ti, ki si tudi Jud, o tej stari, neumni judovski šali?«

6 Janez reče: »Zadeva ni tako zelo nesmiselna kot meniš ti kot pravi Grk; in morda ti je bližja, kot bi si lahko mislil! Seveda pa je takšna, kot si jo slišal iz ust Judov, najočitnejše ena največjih neumnosti, v kateri ni niti iskric vsaj navidezne resnice! To, kar Judje tako neumno pričakujejo, in bodo še v prihodnje zaman pričakovali do konca sveta, je že dolgo skrito njihovim slepim očem in gluhim ušesom - toda ne izgon Judom nadvse nadležnih poganov, temveč prav nasprotno: Judje bodo izgnani iz dežele in poganom bo dana Božja beseda za večno! Toda nadvse pomemben pogovor na to temo se bo začel pozneje, zdaj pa poskrbimo za večerjo in prenočišče! Tudi jutri bomo namreč še ostali tu in potem morda še nekaj dni, tako da se bomo lahko pogovorili še o marsičem.«

7 Rečeta oba, zelo vesela tega zagotovila: »Takoj bomo vsestransko in najboljše, kolikor bo le mogoče, poskrbeli za vse!«

8 Nato oba hitro odideta, Jaz pa pohvalim učenca za njegovo neutrudno vztrajnost in njegovo res zelo veliko potrpežljivost.

190. Janez se boji Hiramovega ostrega razuma

1 Medtem ko sta nam ribiča z ženama in otroki pripravljala večerjo, Me je spet vprašal Juda Iškarijot, nekoliko poklapan, kdo bo staremu Marku pripeljal nazaj ladjo, če je ne bomo več potrebovali.

2 Jaz rečem: »Skrbi za pomembnejše stvari kot so takšne posvetne malenkosti; kajti Tisti, ki je staremu Marku čudežno naredil to ladjo, Ta bo že vedel, kako mu jo bo vrnil! Da, nikoli ne skrbiš za nič duhovnega, ampak zmeraj le za kaj posvetnega! Kaj pa imaš od sveta, ali kaj bi imel, če bi pridobil ves svet, pri tem pa najbolj škodoval svoji duši? S čim bi se lahko potem odkupil za svojo pokvarjeno dušo?!

3 Pogledaj te uboge ribiče! So najtreznejši in vendar najprijaznejši ljudje; nobenega življenjskega plačila ne pričakujejo po telesni smrti, a jim je kljub temu svet s svojimi minljivimi zakladi skrajno zoprn, zato so se umaknili od sveta v ta najbolj zapuščeni in pusti kot zemlje. Zdaj so prvič slišali o nečem višje duhovnem in že so na vso moč zadovoljni - in dobra polovica jih je poganov - ti pa si pristni Jud in z Menoj vred pripadaš Judovemu rodu, pa kljub temu naredi duhovno nate kaj malo vtisa ali pogosto celo nič! Odkrito Mi povej, zakaj pravzaprav hodiš z Menoj od kraja do kraja!«

4 Juda reče nekoliko v zadregi: »No ja, zdaj je že spet vse najbolj narobe, ker sem povprašal zaradi ladje! Saj pri tem vendar nisem mislil nič slabega ali nepoštenega! Odpusti mi, če sem se s tem pregrešil!«

5 Jaz rečem: »Da, da, tebi bo treba še veliko odpustiti! Le glej, da ne bo nazadnje svet tvoj sodnik!«

6 Nato je hotel Judi Iškarijotu zašepetati nekaj besedic v uho še Tomaž, toda Jaz sem ga pogledal in Tomaž je potrpežljivo molčal še naprej.

7 Tedaj je pristopil k Meni Janez, Moj ljubljenec, in rekel: »Gospod, smo z njimi že večidel opravili? Če bi namreč oni nastopili še huje, bi Te rad prosil, da bi se Ti kar sam spoprijel z njimi; meni postane namreč od časa do časa tesno pri srcu, bojim se, da moje srce morda le ne bi pravilno in dovolj hitro dojelo tistega, kar prihaja iz Tebe, potem bi lahko kaj svojega podal kot Tvoje, s tem pa bi se pri teh ostrih mislecih v trenutku znašel v najbolj vroči godlji! Na vsako besedo in vsak izraz obraza prežijo, kakor najbolj zvita lisica na svoj plen! Ena sama napačna besedica in pri njih bi opravil!

8 Skoraj podoben jim je bil Filopold iz Kane pri Kisu, vendar je bilo z njim veliko lažje govoriti. Pri teh je toliko težje, ker imajo res veliko izkušenj in poleg tega še tako oster um, kakršnega doslej še nisem srečal! Tudi Matael je bil izjemen duh, toda s Hiramom tu bi imel veliko opravka! Zato te še enkrat prosim, o Gospod, da bi se ga ob morebitnem še ostrejšem poskusu lotil kar Ti sam!«

9 Jaz rečem: »Ljubi moj Janez, to zdaj ne bo več tako zelo potrebno! Hiram bo sicer imel glede Mesije še nekaj ugovorov, ki te bodo malce spravili v zadrego, toda midva ga bova tudi tu kmalu spravila na pravo pot. Pojdi pa zdaj v kočo in jim zaneti ogenj; že odkar so nas zapustili, se namreč mučijo, da bi ga zaneli s trenjem kamna in lesa, toda nikakor se jim ne posreči!«

10 Janez je takoj odšel v kočo in rekel: »Ljubi prijatelji, zdi se mi, da vam danes nikakor ne uspe vžgati ognja; kar nekaj časa sem opazoval kočo, pa nisem še mogel odkriti ognja in moj prijatelj mi je rekel: `Pojdi tja in zaneti dobrim, zaskrbljenim ljudem ogenj!' In tako sem zdaj tu, da bi vam pomagal zanetiti ogenj ! «

11 Hiram in Aziona sta rekla: »Izredno si dobrodošel; z našimi boljšimi kamni ni mogoče kresati ognja in naš les za trenje se je v koči nekoliko navlažil, zato imava zdaj tolikšne težave z netenjem ognja. Tudi sosedom ne gre nič bolje!«

12 Janez pa je rekel: »Le položita les na ognjišče in takoj bo poskrbljeno za ogenj !
«

13 Položila sta les na ognjišče in Aziona je rekel: »No, ljubi prijatelj, les je že na ognjišču! Prav radoveden sem, kako boš zanetil ogenj ! «

191. Janezov čudež z ognjem

1 Janez reče: »Glejta, — tako!«

2 Janez je rekel samo: »Naj gori ta les na ognjišču tu in v drugih kočah!« in v trenutku so v vseh kočah zagoreli ognji z visokim plamenom.

3 Od začudenja sta oba sklenila roke nad glavo in rekla: »Ne, to zmore le kakšen bog! Videla sva sicer že čarodeje, da so zanetili ogenj z drgnjenjem dlani, toda samo z besedo še nikoli! Moral bi imeti vsaj kakšen skrivni prašek, s katerim bi z res čarovno hitrostjo posul les, tako da tega niti jaz niti kdo drug ne bi opazil; prašek, ki naj bi se ob dotiku z lesom vnel - takega so imeli menda stari Egipčani. Drugače pa je to najčistejši najnedoumljivejši čudež!«

4 Janez je rekel: »Zadevo bi še najnaravnejše in najbolje razložili s praškom; toda jaz sem si dovolil to zadrego odpraviti naenkrat v vseh vaših kočah, kot se bosta takoj prepričala, in to torej ni nič povezano z omenjenim egiptovskim ognjenim praškom!«

5 Komaj je Janez to izgovoril, že so prihiteli sosedje ter deloma s strahom, deloma z veseljem v naglici pripovedovali, kaj se je zgodilo v njihovih kočah.

6 Aziona jih je pomiril in rekel: »Le vrnite se mirno v svoje koče; midva že veva, kaj se vam je pripetilo!«

7 Nato so poročevalci pohiteli domov in si tudi pripravili svoj skromni obed.

8 Zdaj pa je spregovoril tudi Hiram: »Da, moj ljubi in čudežni prijatelj, tudi jaz bom odšel za kratek čas domov, da bom brez soli in drugih začimb pojedel svoje gotovo že kuhane ribe, potem pa vam bom spet na voljo!«

9 Janez je rekel: »Kar tukaj ostani in bodi z Azionovo hišo naš gost! «

10 Hiram je rekel: »Da, najplemenitejši prijatelj, to bi bilo več kot preveč vaše dobrote, ki mi je čedalje nerazumljivejša! Toda jaz moram vendarle poskrbeti tudi za vaše prenočišče, zato je nujno, da grem za kratek čas domov, da v svoji koči, ker imam malo prostora, vsaj za enega izmed vas pripravim prijetno ležišče!«

11 Janez je rekel: »Tudi to ni potrebno, kajti naša ladja, na kateri lahko vsi udobno prenočimo, je že pripravljena v ta namen; morda bomo celo po stari navadi ostali vso noč na prostem pod drevesom na lepi trati, in ti res ni treba skrbeti za nič več.«

12 Hiram je rekel: »Če je tako, bom seveda takoj ostal tu med vami! Edina neprijetnost v tej okolici, posebno ponoči, so nešteti vsakovrstni nadležni komarji in druge leteče žuželke; tu je tudi veliko kač - ponoči se priplazijo iz svojih lukenj in nas pogosto zelo nadlegujejo. Seveda je tudi veliko štokelj in žerjavov, ki množično priletijo in praznujejo tu svoje zelo obilne obede; toda kljub temu se golazen tako opazno množi, da bi je bilo vsak večer dovolj za desetkrat toliko štokelj in žerjavov. Zato prenočevanje na prostem tu ni ravno preveč prijetno. Predlagam vam, da raje prebijete noč na ladji, kjer se v sobicah ni treba bati niti žuželk niti komarjev in še

manj kač!«

13 Janez je rekel: »Ne skrbi; ne eno ne drugo vas niti danes niti poslej ne bo nikoli več nadlegovalo!«

14 S temi besedami je Janez zapustil kočo in prišel spet k nam ter Mi hotel povedati, kaj vse se je zgodilo.

15 Jaz pa sem ga pohvalil in rekel: »Za te ljudi si uredil vse prav po redu iz Mene! Zdaj pa vam povem nekaj drugega!«

192. Čudežna večerja

1 (Gospod:) »Danes proti polnoči bomo morali prestati pravo vojno! Kajti drugo jeruzalemsko odposlanstvo, ker od tega pod Cinkovim vodstvom ni bilo nobenega glasu več, so včeraj odposlali iz Jeruzalema - kdo ga je poslal, si lahko mislite! Potujejo z ladjo in nekateri ribiči, ki so vas poznali, so jih obvestili, da smo danes proti poldnevu zapluli v ta zaliv. Ponoči se bodo v njem sicer težko znašli, toda nazadnje bodo ob pomoči nekaj izkušenih in dobro plačanih ribičev vendarle prispeli. Med njimi sta tudi dva vodilna farizeja in Herodov glavni kolovodja. Ribičem ne povejte ničesar o tem, ker bi jih povsem po nepotrebnem prestrašili, saj nas še ne poznajo docela in nas še zmeraj imajo skrivaj za čarodeje posebne vrste!

2 Toda tem preganjalcem ne bo šlo tako dobro kot onim pod Cinkom! Ti Me preganjajo s pohlepom in besom, pri Cinku pa ni bilo tako; zato se jim bo to, kar počno, hudo otepal! Z ljudmi, ki so zašli, ali s prisiljenimi je treba ravnati drugače, in spet drugače s hudiči. Danes bodo spoznali, da sem tudi neizprosen sodnik, ki bo v tem trenutku ravnal z njimi neljubeče. Ampak o tem molčite; naši gostitelji nam pravkar prinašajo prav dobro pripravljeno večerjo!«

3 Ko Aziona pride s svojo košaro jedil, reče: »Ljubi božanski prijatelji! Vse bi bilo lepo in prav, toda kaj ko ni ne mize, ne klopi in ne luči! - Saj se je vendar že precej stemnilo!«

4 Jaz rečem: »Nič ne de! Poslušaj, čarodeji, kakršni smo mi, niso zaradi tega nikoli v zadregi! Le reči moramo: `Miza, klopi in luč semkaj!', in glejte, je že vse tu za naše največje udobje!«

5 In res se je v trenutku znašla pred njimi velika, pogrnjena, dolga miza, obdana z dolgimi klopami, na njej pa velika naftna svetilka s svetlo, sončno belo svetlobo, tako da je bila vsa okolica skoraj tako osvetljena kakor podnevi. Aziona in Hiram sta od strahu in začudenja skoraj izpustila košaro z jedili, vendar sta se kmalu znašla in jo postavila, še zmeraj nekoliko previdno, na čudežno mizo.

6 Hiram je pogledoval Mene in nato spet Janeza z začudenimi in hkrati zelo sprašujočimi očmi, kot da bi se spraševal: `Rad bi pa vendar vedel, kateri od obeh je prvi in resnični mojster te družbe!', in nazadnje glasno rekel: »Resnično, če tudi to sodi v magijo, bi samo za to v Aleksandriji plačali deset tisoč funtov najčistejšega zlata!«

7 Tedaj tudi Juda Iškarijot ni mogel več molčati in je precej glasno zamomljal: »O,

ko bi jaz to zmogel - niti ure ne bi več ostal v tej neumni obljubljeni deželi, kjer nas nenehno preganjajo!«

8 Tokrat mu je segel v besedo Jakob in ga spomnil na Moje prejšnje opozorilo. Tedaj je Juda umolknil in ni rekel nobene več.

9 Aziona pa je poklical vse svoje iz koč in jim pokazal novi čudež in njegova žena je zaklicala: »Mož, to niso čarodeji, temveč bogovi; to je vendar nekaj nezaslišanega!«

10 Aziona je rekel: »Najbrž imaš prav; vprašanje je le, ali bodo visoki bogovi z Olimpa zadovoljni z našimi ribami!«

11 Žena, ki je bila Grkinja iz Aten in še prav trdna poganka, je rekla: »O mož, večkrat sem slišala takšne stvari o vzvišenih bogovih! Kajti bogovi ljubijo največji sijaj le visoko gori v svojih nebesih, na zemlji pa obiskujejo zmeraj le najpreprostejše in najskromnejše ljudi in so zadovoljni z najpreprostejšo hrano. Da, da, moj ljubi mož, prav gotovo je tako!«

12 Aziona reče: »No, no, bo že tako; toda zdaj je spet dobro! Le pojdite nazaj v koč in jo lepo pripravite!«

193. Bližajoča se ladja z biriči

1 Po teh napotkih se je žena z otroki vrnila v koč in celo pri delu z otroki začela slaviti velikega Zevsa za to preveliko milost, kljub temu pa je otrokom rekla, da dežele, kjer se prikažejo bogovi, ne čaka nič dobrega, ampak same slabe stvari kot vojna, lakota, kuga in velike poplave.

2 Otroci pa so rekli: »Toda ti bogovi so videti prav prijazni! Jutri jih bomo preosili, naj zemlji ne naložijo prestrašnega zla! «

3 Mati je rekla: »Le mirni in tiho bodite! O tem se bodo z njimi dogovorili že očetje, mi namreč to premalo razumemo.«

4 Nato je v koči vse utihnilo, z Aziono in Hiramom srno použili večerjo, ki je obema nadvse teknila, prav posebno pa vino in kruh - obojega Hiram kar ni mogel prehvaliti. Ko srno pojedli ribe, je Aziona odnesel košaro, se spet vrnil k nam in potem smo ob kruhu in vinu obsedeli pri mizi in nikomur se ni niti malo dremalo. Do ene ure pred polnočjo smo kramljali o nepomembnih rečeh.

5 Šele po tem je Hiram vstal, nekaj časa strmel v zaliv in nato nekako potrto rekel: »Prijatelji moji, zdi se mi zelo sumljivo; grozi nam velika nevarnost! Vidim ladjo z močno posadko vojščakov in biričev, ki pluje v zaliv! Resnično, ti ne nameravajo nič dobrega! Prijatelj, ti, ki si ustvaril to luč, ugasi jo, da bodo izgubili smer in ponoči nasedli na peščeno sipino! Jutri jih bomo potem vprašali, kaj so tu iskali, in, če so nas hoteli obiskati s sovražnim namenom, bodo sami postali dober vojni plen.«

6 Jaz sem rekel: »Le pustimo luč, naj sveti! Kmalu boš videl čudež naše oblasti! Toda prej se nam morajo povsem približati; šele potem jim bomo pokazali, kaj zmorejo - kot pravite - bogovi.«

7 Hiram je bil s tem zadovoljen, toda Aziona je rekel: »Glejte, ljubi prijatelji, vprašal

sem vas še, ali vas morda preganja kakšen sovražnik! Toda, rekli ste: `Nikakor!' Če bi nam le nekaj od tega povedali - resnično, bi jim že zagrenili prihod v ta zaliv, da bi lahko trideset let razmišljali o tem!«

8 Jaz sem rekel: »Seveda sem vedel za to, kar se bo zgodilo brez naše krivde; če pa bi vam to takoj povedal, bi se vznemirili. Strašansko veliko truda bi si naložili z zapiranjem vhoda v ta zaliv - in le čemu? Saj imam vendar najvišjo oblast in moč v vsej polnosti za več kot sto tisoč takšnih sovražnih ladij! Čemu torej še tolikšne priprave? Plen z ladjo vred potem tako in tako pripada vam in ta ne bo nezaten! S seboj vozijo veliko denarja za podkupnine in svojo dobro oskrbo ter še veliko drugih zemeljskih dragocenosti, ki vam bodo zelo prav prišle v vaši veliki revščini. Vse to sem skrivaj v Sebi predvidel in vam večinoma prav zato nisem nič povedal.

9 Če bi z zvižgačo ali silo - tudi to bi bilo zlahka mogoče - vzeli ladjo kot plen, bi vas nato kmalu iz Jeruzalema obiskalo desetkrat več sovražnikov in obravnavali bi vas vse skupaj kot roparske morilce. Ampak tega se vam zdaj ni treba niti najmanj bati, kajti Jaz sam vas bom zmeraj varoval, in četudi telesno ne bom pri vas, se vam ne bo zgodilo nič hudega.

10 Zdaj pa so se že precej približale te res bedne pošasti in kmalu se bodo izkrcale na kopno z obema ribičema, ki sta nas edina izdala; dobro torej glejte, kaj se jim bo zgodilo!«

11 Aziona je rekel: »Če le nimajo s seboj metalnega orožja!«

12 Jaz sem rekel: »Oh, nikakor, le nekaj kopij, sulic, mečev in verig imajo; zdaj pa mir, ljubi Moji!«

194. Sodba nad biriči

1 Tisti trenutek smo zaslišali surove glasove, ki so se porogljivo krohotali in kričali: »Hura! Hahahaha, a tukaj sedijo veseli ptiči, zbrani ob grškem ognju; končno smo jih le dobili v pest!«

2 Glavna farizeja s Herodovim gradiščanom in več biriči sta s prav jeznimi obrazi pristopila k naši mizi in rekla: »Če nočete, da vas spravimo v Jeruzalem v težkih verigah, nam sledite prostovoljno! Če se boste le malo upirali, vas bomo takoj zvezali in vklenili v najtežje verige!«

3 Jaz pa sem rekel: »Ali ne premorete nikakršne milosti in uvidevnosti - vsaj do jutri? Mar ni vseeno, ali odplujete z nami, povsem nedolžnimi, danes ali jutri, da bi si ohladili svoje maščevanje!«

4 Gradiščan in oba farizeja kričijo: »Ne, oditi morate brez milosti, takoj zdaj! Le vstanite in naprej ! «

5 Rekel sem zdaj (Jaz) z mogočnim in najresnejšim glasom: »Dobro torej! Ker ni v vas niti iskricе usmiljenja in ste postali res najhujši hudiči, je tudi iz Mojega srca izginilo vsakršno usmiljenje do vas! Zgodí se naj vam po vašem srcu, mišljenju in neznansko hudobnih dejanjih!«

6 Ob teh Mojih besedah so vsi ohromeli in polastile so se jih najneznosnejše

bolečine, začeli so tuliti, prositi in obljubljeni, da bodo storili vse, kar bom od njih zahteval - le tako neznosnega trpljenja naj jih rešim! Raje bi tisočkrat umrli kakor še en sam trenutek prenašali tako neznosne bolečine!

7 Jaz pa sem rekel: »Tudi Jaz sem vas prosil za milost in usmiljenje le do jutri in ju nisem našel; zato zdaj tudi vi ne boste pri Meni našli milosti in usmiljenja! Edina milost, ki vam jo bom izkazal, je v tem, da bodo krvoločne zveri tega gorovja naredile konec vašemu najslabšemu življenju in vam storile to, kar ste vi storili že mnogim nedolžnim ljudem! Da, vaša nezaslišana in nepopisna grozotnost ni prizanesla niti otrokom!

8 Še kot mladeniči ste bili med najbolj vnetimi pri betlehenskem pomoru otrok, ker ste si že tedaj domišljali, da boste med njimi umorili tudi Mene. Toda Jehovov večni Duh, ki Me je zmeraj napolnjeval z vso oblastjo in močjo, je to seveda znal preprečiti. Po tistem dejanju pa ste ubogemu človeštvu prizadejali še nešteta in nezaslišana grozodejstva, za katera človeški razum sploh še ni iznašel imen; zato sem tudi Jaz sam hotel, da bi prišli ravno vi semkaj in kot hudiči v človeški podobi prejeli že dolgo zaslužen plačilo!«

9 Nato so še bolj tulili in prosili za milost ter obljubljeni, da bodo kar najbolj poboljšali svoje hudobno življenje. Le tokrat edinkrat naj bi jim odmeril milost namesto pravice. Zaradi bolečin so čedalje huje tulili, tako da so Aziona in Hiram ter celo nekateri Moji učenci začeli prositi zanje.

10 Jaz sem rekel: »Verjemite: takoj ko jih bi le za deset trenutkov rešil nadvse zasluženih muk, bi kot najbesnejši tigri planili po nas in nas hoteli raztrgati! Oh, Jaz najbolje vem, kako moram ravnati z angeli, ljudmi in pravimi hudiči! Resnično, za te najhujše hudiče, ki so se vtihotapili med Moje človeške otroke, v Mojem srcu nimam več usmiljenja!«

11 Ničvredneži pa so čedalje bolj tulili in Me prosili, naj se jih usmilim.

12 Jaz pa sem rekel: »Zdaj zdaj bodo tu tisti, ki bodo naredili konec vašemu telesnemu trpljenju, vaše črne duše pa naj deset tisočkrat tisoč let prebivajo v zmajih najbolj vroče Afrike, zakopane v razbeljenem pesku, amen!«

13 Tedaj je od vseh strani z gora zadonelo mogočno rjojenje, tako da so se vsi ubogi prebivalci tega kraja začeli hudo bati.

14 Jaz pa sem jih potolažil in rekel Azionu: »Oba ribiča naj bosta zdaj rešena bolečin, ti pa ju ujeta odpelji v svojo kočjo!«

15 Aziona je to storil. Ko sta bila oba, ki ju je premamilo zlato, zaprta v ječi in se je Aziona spet vrnil k naši mizi, je takoj planil cel trop tigrov in velikih medvedov na zdaj že strahovito tuleče hudobneže, zgrabili so jih s svojimi zobmi in zdivjali z njimi, kot da bi imeli v čeljustih le vrabce, bliskovito nazaj v gorovje. Tuljenje je kmalu utihnilo, kajti zveri, ki sem jih že prej v ta namen prignal od Gangesa, so ta obed kmalu pospravile in se nato hitro vrnile v svojo domovino.

16 Jaz pa sem zdaj rekel vsakemu: »O tem nikomur niti besede - to bi ti namreč zelo škodovalo! Oba ribiča pa bosta dobila svoje naročilo šele jutri in na tem svetu ne bosta izdala nikogar več.«

17 Tedaj se je Hiram znova opogumil in Mi rekel: »Šele zdaj vem, kdo med vami je Gospod in priznati moram, da Te imam zdaj očitno za najresničnejšega boga! Sicer Te je sama dobrota, toda Tvoja jeza je gotovo nekaj najstrašnejšega na svetu in pod zvezdami! Kakšni bedni ničvredneži so morali biti tile, da nisi hotel in mogel imeti z njimi najmanjšega usmiljenja!«

195. Življenjska zgodba biričev

1 Jaz sem rekel: »V tem času ni na vsej zemlji nič bednejšega! Povem ti: Zdaj je na vsej zemlji zelo veliko, strašansko veliko izredno slabih in hudobnih ljudi, ki pa so žal postali slabi večinoma zaradi svoje vzgoje od rojstva. Tile pa niso bili nikoli prikrajšani za najboljšo vzgojo, bili so poučeni v vseh dobrih naukih; le da so se že v otroških letih znali z najrazličnejšim hlinjenjem prenaresjati, da so jim povsod dajali prednost in jih, kolikor je bilo mogoče, nagrajevali. Tako so že v svojih zgodnjih letih dobili zelo ugledne službe, vendar so začeli pogosto najbolj grobo zlorabljeni svoje službene pristojnosti in kmalu preveč zatirati ljudi ter tako postajali čedalje bolj brezčutni in brezvestni. Toda njihova zvijačnost jim je povsod pomagala in tako so dobili, posebno trije kolovodje kot šolski tovariši, zelo ugledne službe in tako prišli na pravo mesto, od koder so lahko nadvse razširili svoj res satanski pohlep; vse, kar so si v svoji skrajni zlobi izmislili, so tudi za vsako ceno uresničili.

2 Koliko nežnih deklic in fantičev od osem do dvanajst let so do smrti, celo med najhujšim mučenjem, spolno zlorabili, nato pa njihovo meso vrgli svojim številnim psom, da so ga požrli! In če so si morda žalujoči starši drznili le od daleč raziskovati, kaj se je vendar pripetilo njihovim otrokom, so bili lahko že vnaprej pripravljeni, da se bo kmalu iztekla njihova zadnja ura. Niti za las boljše, ampak kolikor je to sploh mogoče, še bolj grozotno so ravnali njihovi biriči in zapriseženi služabniki. Če si vse to in še drugo tisočkrat hujše zamisliš, boš lahko dobro razumel Mojo tukajšnjo jezo.

3 Zelo dobro pa so tudi vedeli, da jih nihče ne bi mogel izdati Rimljanom tako dobro kakor Jaz, kajti o Meni so že veliko slišali. Zato so tudi zmeraj pošiljali biriče, da so Me zasledovali, toda zmeraj brez uspeha; zato so hoteli zdaj sami opraviti zaželeno delo. Toda tedaj je rekel Moj duh v Meni: `Samo do tod in nikdar več naprej!` In tako so zdaj tu v polni meri dobili svoje že zdavnaj zasluženo plačilo.

4 Zberite njihovo orožje in verige; uporabili jih boste lahko za koristno hišno orodje in pozimi za ribolov! Tam, pod tisto skalno steno v gozdu boste našli njihova raztrgana oblačila, ker so jih tam požrle zveri, in tudi oglodane kosti. Toda tja pojdite šele po mesecu dni, da bodo do tedaj tudi mravlje opravile svoje! Tam boste našli še veliko zemeljskih dragocenosti in te boste lahko sčasoma, ko bo ugodna priložnost, dobro prodali grškim trgovcem; toda za to je še čas!

5 Na ladji je petsto funtov zlata, srebra in še veliko drugih dragocenosti - vse to vam pripada z ladjo vred; toda pri delitvi bodite pravični in nesebični - vsakemu pomagajte po njegovih potrebah! Ladja je tu tako rekoč nasedla, brez lastnika je in vam po rimskem obalnem zakonu - primo occupanti los (prvi ima pravico

olastninjenja) - v celoti pripada! Ste s tem zadovoljni?«

6 Rečeta Aziona in Hiram: »Gospod in Mojster z vso oblastjo, modrostjo in močjo popolnega duha najvišjega božanstva! Kdo ne bi bil s tem zadovoljen?! In to toliko bolj, ker smo zdaj spoznali, da je to najresničnejši dar od zgoraj!«

196. Judov pohlep po denarju. Prednosti nočnega počitka na ležalnikih

1 (Aziona in Hiram:) »Zdaj sva že povsem pripravljena verjeti, da si ti predvsem polbog in ta mladi mož (Janez) tudi; drugi nam sicer niso pokazali svojih božanskih lastnosti, so pa gotovo tudi nekaj takega, ker sodijo k vama dvema! Le nekdo tam s precej mračnim obrazom, je še zelo človeški na pogled in je morda med vami le nekoliko boljši človek; prej, ko se je sovražna ladja bližala obali, sva opazila, da je skušal zelo zaskrbljeno skriti svojo mošnjo pod spodnjo suknjo; bogovi namreč ne potrebujejo tega zemeljskega gnoja!«

2 Ob tem je šlo nekaterim učencem skoraj na smeh in Tomaž je potrepljal Juda Iškarijota krepko po ramenu in rekel: »Dober strel, pastir! Tvoje puščice letijo naravnost! To je bil spet enkrat udarec ob pravem času! Tvoje spogledovanje z ladjo in tisto skalno steno tam bi ti prav rad očital glasno, toda mislil sem si: `Morda bo to storil kdo drug!' In res, nisem se motil v svojem res gorečem pričakovanju! Glej, prejle bi lahko pustil, da bi te kakšen medved odnesel pod tisto skalno steno! Če te po naključju z drugimi ne bi požrli pravi indijski sladokusci, bi si lahko že jutri zjutraj lepo prilastil vse tamkajšnje dragocenosti! Toda zdaj je vsa zadeva videti že nekoliko kočljiva!

3 In ker si le svojo merico ob bližajoči se nevarnosti spravil na varno, pod spodnjo suknjo, te moramo kot dobrega gospodarja in ekonoma tako in tako zelo pohvaliti! Toda veš, s skrivnim zbiranjem, kot si poskusil v Kisu - veš, na velikem dvorišču! - in pri Marku v Ouranovih šotorih, ne bo tukaj nič! Da, zdi se, da tokrat zate, siromaka, iz te moke ne bo kruha! Na tvojem mestu bi tej družbi že zdavnaj obrnil hrbet!«

4 Juda ni vedel, kaj bi odgovoril na to, in je očitek mirno požrl. Videl je, kako neizprosno sem kaznoval krvoločneže, zato se Me je začel hudo bati. Toda kmalu zatem je legel na travo in zaspal.

5 Šele nato je rekel Hiram: »Da, da, šele zdaj sem si moža pošteno ogledal! Prav njega sem v svetlobnem snu, o katerem sem vam pravil, videl povsem temnega in brez vsake svetlobe; ti, Gospod in Mojster, pa si najbolj sijal! - Toda povejte mi zdaj vi, prijatelji iz nebes, ali sploh niste zaspani in utrujeni tako kot mi, ljudje? Mi bi si takoj poiskali rogoznice, ki jih imamo, in drugo, kar je potrebno za ležišča!«

6 Jaz rečem: »Oh, le pusti vse to! Prav dobro se bomo odpočili že ob mizi in na klopeh, opremljenih z naslonjalom. Kar zadeva telesno zdravje, vam celo povem, da bi ljudje živeli za dobro tretjino dlje, če bi namesto ravnih ležišč napravili dobre počivalne ležalnike, kakršne vidiš tu! Na ravnih ležiščih namreč kri in krvni obtok med dnevom in nočjo utrpita premočno spremembo, zato že zgodaj nastanejo vsakovrstne ovire in spremembe v prebavilih in prehranjevalnih organih. Toda ob

tako urejenem nočnem počitku bi bilo vse veliko let lepo in prav.

7 Abraham, Izak in Jakob so spali le v nekakšnih počivalnikih in ležalnikih, ravnih ležišč niso poznali, in so zato dosegli ob siceršnji življenjski zmernosti zelo visoko starost ob najpopolnejši duševni moči; ko pa pozneje ljudje niso več pazili na to, se je njihovo življenje skrajšalo za več kot polovico let.

8 Najbolj pa škoduje ležišče nosečnicam; zaradi tega postanejo otroci že v materinem telesu pohabljeni in oslabei in tudi težke in pogosto zelo napačne porode povzročajo večinoma ravna ležišča. To vam bodi povedano glede telesnega zdravja. Kdor se bo po tem ravnal, se bo telesno dobro počutil.

9 Poleti si izberite, če je le mogoče, nočni počitek raje na prostem kakor v zatohlih kočah in kmalu se boste bolje počutili! Le pozimi lahko uporabljate zmerno ogrete, toda zmeraj čiste in suhe prostore. Kdor živi po teh prvotnih pravilih in je tudi sicer zmeren pri jedi in pijači, bo imel malo opraviti z zdravniki in lekarnami.«

10 Hiram in Aziona rečeta: »O ti resnični, božanski Gospod in Mojster življenja, tudi za to smo ti neskončno hvaležni in ta tvoj nadvse modri nasvet bomo tudi uresničili po svojih močeh in spoznanju!«

11 »K temu bi rad,« reče Hiram, »še nekaj dodal: Mojster vsega življenja mora vendar najbolje vedeti, kaj življenju najbolj koristi! Toda ker so nekoč vendar morali na tej zemlji obstajati prvi ljudje, je vprašanje, kako naravno so živeli oni!«

197. Prazgodovina ljudi

1 Jaz sem rekel: »Da, da, moja ljuba in z resnično veliko izkušnjami in znanjem opremljena prijatelj, vama bom težko razumljivo odgovoril! Prvič, ta zemlja je za vaše časovne pojme že strašno staro nebesno telo; tu za vas ni razumljivega števila, s katerim bi lahko predstavili število let njenega obstoja.

2 Vendar ljudje, kakršne zdaj nosijo zemljina tla, številčno obstajajo res šele nekaj nad štiri tisoč let. Takrat živeli prvi resnični ljudje pa so zaradi svojega ravnanja razpadli v dva razreda: v Božje otroke, katerih srce in čud sta Boga spoznala in mu ostala zvesta, in v otroke sveta - ti so Boga čedalje bolj pozabljali in v vsem služili le svetu, kakor zdaj večina ljudi. Zgradili so mesta in razne templje malikom; njihov glavni bog pa je bil tako kot zdaj, Mamon (denar, op. prev.). Živeli so povsem tako kakor zdaj, zato je bilo tudi njihovo življenje povsem kratko, podobno današnjemu.

3 Povsem drugače je bilo z Božjimi otroki. Prebivali so le v gorah in nadvse redko so prišli dol v nižine, živeli so povsem preprosto in naravno. Tam ni bilo mest, naselij, vasi in tudi ne tesanih hiš, temveč so bili le čisti travnati prostori, obdani z živimi drevesi. Drevesom nasproti so naredili klopi podoben nasip iz zemlje, in kjer je bilo potrebno, so ga na strani proti drevesom na debelo obložili z mahom; tako je bil ta notranji okrogli nasip obenem zelo udobna klop za dnevni počitek in dobro nočno ležišče.

4 Hranili so se večinoma z dobrimi, zreliimi plodovi dreves, raznimi okusnimi koreninami in mlekom. Sčasoma so se naučili, poučeni z notranjim razodetjem,

pripravljati tudi potrebno orodje iz železa in drugih kovin in potem so se že ukvarjali s poljedelstvom, pripravljali so si moko, znali peči prav dober kruh in tako še marsikaj, toda vse brez blišča - namen neke stvari jim je povsem ustrezal; tako so živeli okrog dva tisoč let v veliki preproščini ter dočakali zelo visoko starost.

5 Le ko so se postopno dali zapeljati tudi blišču in veliki lepoti otrok sveta, so jih ti za kazen večkrat podjarmili in dobesedno zaslužnili, razen zelo majhnega dela, ki je do Noeta in še potem nenehno ostajal zvest Bogu; toda s tem se je pri njih tudi vse spremenilo. Telesno so postali manjši in slabotnejši in njihovo življenje je le redko doseglo sto let, prej pa so jih marsikateri pogosto dočakali blizu tisoč.

6 Kot je znano, so vsi človeški prvenci zemlje, ki so postali povsem posvetni ljudje, v Noetovih časih po svoji krivdi utonili v mogočnem velikem potopu; vode so namreč pokrivalo največji del tedaj naseljene zemlje tako visoko, da so silni valovi, ki so jih povzročali viharji in orkani, od časa do časa udarjali neredko celo več vatlov čez najvišje vrhove gora, zato so tudi zadušili vse življenje na svojem območju, razen Noeta in njegove majhne družine, in tako tudi vse živali razen tistih, ki jim je Noe dal zatočišče na svoji barki. Z Noetom pa se je začela, kot je znano, povsem nova doba na zemlji (podrobno je to opisano v Božjem gospodarjenju).

7 To je na kratko povzeta, toda natančna podoba o praljudih te zemlje in iz tega lahko še bolj živo spoznate, da je bil Moj nasvet, ki sem vam ga dal, res dober in pravilen.«

8 Hiram reče: »Toda ti edini premudri in najmogočnejši mojster življenja in Gospod vseh ljudi! Če pa je že zemlja tako strašansko stara, kakšen človeški rod pa je bival na njej pred resničnimi, nam podobnimi ljudmi? Saj vendar ni mogoče, da bi bila skoraj pol večnosti, dokler je niso pred štiri tisoč leti, kot praviš, naselili prvi ljudje, povsem pusta in prazna, in bi se kar tako vrtela okoli velikega sonca! Ali je bila dotlej res povsem pusta in prazna? Vem, da je zelo neprimerno od mene, da te vprašam kaj takega, toda vidim, da je v tebi in tem mladeniču res nepogrešljivo navzoča nekakšna vsevednost, zato mi boš glede tega tudi mojo vedoželjno vsiljivost štel v dobro.«

198. Prazgodovina živih bitij na zemlji

1 Jaz sem rekel: »O le vprašuj, odgovorov pri nas ne bo nikoli zmanjkalo, in to zmeraj takšnih, ki edini vsebujejo neomajno in neuničljivo zunanjo in notranjo življenjsko resnico! Bodi torej zelo pozoren na to, kar ti bom odgovoril na tvoje vprašanje!

2 Glej, pred omenjenimi prvimi resničnimi ljudmi so seveda tudi obstajala - kot na nešteti nebesnih telesih ali planetih podobnih tej zemlji - bitja, ki so bila po zunanji obliki zelo podobna zdajšnjim ljudem! Bilo je veliko obdobij na tej zemlji, v katerih je prejšnji rod povsem propadel in postopno je na njegovo mesto prišel drug, zmeraj nekoliko popolnejši.

3 Veliko prej, preden so takšni rodovi, navadno od vsakih 7000 do 7000 let,

zamenjali drug drugega, prav gotovo pa od vsakih 14000 let do vnovičnih 14000 let, pa so živele na delih kopnega le vsakovrstne rastline in šele nato različne velike in majhne toplokrvne živali, ki pa so zmeraj nastajale šele postopno. Kraljestvo vodnih živali in pozneje dvoživk pa je bilo že pred najveličastnejšo vegetacijo kopnega nadvse močno in mogočno zastopano in prav tako tudi kraljestvo vsakovrstnih letelih žuželk, kot muha in njene tisočere vrste in s temi skoraj enako množično nekatere pravrste ptice, ki jih zdaj seveda ni več; muha kot prvo živo bitje in začetnica vsega letčega na vsakem nebesnem telesu, pa je vse doslej ostala enaka, taka bo ostala tudi poslej (prim. Muha. Lorber Verlag, Bietigheim).

4 Šele ko je zemlja postala bogata s humusom in so pogosti veličastni notranji ognjeni izbruhi otrdela podvodna tla na več tisoč točkah nasilno razrili v dolge in prostrane gorske verige ter so zemljo tudi drugi najsilnejši viharji v zraku in vodovju oblikovali tako, da so zaradi večjih in bolj suhih prostorov in tudi zaradi njihove boljše vegetacijske sposobnosti na njej lahko preživela že tudi popolnejša in z več inteligence obdarjena bitja, je najmodrejši, večni in vsemogočni Božji duh poklical v individualno bivanje tudi človeška bitja.

5 Odtlej so se v za vas nedoumljivo številnih zemeljskih dobah menjavali rodovi drug za drugim, kakor sem vam prej povedal, in zmeraj je nekoliko popolnejši rod izpodrinil prejšnjega, manj popolnega.

6 Glej, nad to suho točko, ki je vendar zanesljivo več kot za dvajset mož dvignjena nad vodno gladino tega malega morja, je morje stalo več tisočkrat tisočkrat. Potem je bila seveda zmeraj v pogosto zelo spremenjeni obliki prav tako izsušena kakor zdaj. In preden bo minilo komaj šest tisoč let, bo spet pod morjem in nato bo znova čez devet do deset tisoč let spet na suhem kakor zdaj. To se bo na zemlji menjavalo vse dotlej, dokler zemlja, ali pravzaprav njena materija, ne bo povsem prešla v življenje.«

7 Hiram reče: »O Gospod in edini Pramojster vsega življenja in biti! Kako bo vendar ob vnovičnih poplavih s preživetjem ljudi, ki bodo tedaj gotovo tudi še obstajali? Saj bodo tedaj vendar spet vsi bedno utonili!«

8 Jaz rečem: »O nikakor, kajti takšno občasno poplavljanje morja se dogaja zmeraj nadvse počasi in povsem neopazno, tako da imajo vsi ljudje dovolj časa, da uidejo morju na tiste južne dele zemlje, s katerih se bo morje umaknilo in bodo nastale silno velike kopnine, ker se bo v tem obdobju morje spet prelilo bolj proti severu. In tako bo potem tudi ob njegovem umiku na jug.

9 Ljudem se torej glede tega ni treba bati nobene nevarnosti več, Moj duh jih bo že vodil, da bodo že veliko prej prav ukrepali. - Si zdaj to nekoliko razumel?«

10 Hiram reče: »Da, zdi se mi sicer, kot da bi razumel; da pa bi povsem jasno dojel ta prej nikoli slutena in še manj kdaj slišana čudežna razmerja, ki vladajo v neznansko veličastni naravi velikih svetov in njihovi ureditvi, za to je potreben več kot moj neskončno omejeni razum! Povsem torej tega ne morem razumeti, toda verjamem ti na besedo, kajti dovolj moder si za to, da vse to povsem natančno veš in razumeš, ker naj bi bil tvoj duh, kot mi je podnevi oznanil še Aziona, kar zadeva

oblast, poglede in nadvse popolno spoznanje, eno z duhom enega najvišjih božanstev; sicer tudi ne razumem, kako je to mogoče, toda verjamem, ker si nam doslej to že tako nadvse mogočno dokazal, ne da bi bili to od tebe zahtevali. Morda bo prišel še čas, ko bomo tudi mi te stvari boljše razumeli kot zdaj; toda za zdaj moramo samo verovati.«

199. Različnost svetov

1 Tedaj Aziona reče: »Povej, nedoumljivi modrec, ali je v neskončnem univerzumu stvarstva še več takšnih svetov, na katerih imajo ljudje povsem enake poklice kakor mi?«

2 Jaz rečem: »Prijatelj, le poglej si enkrat prav pozorno svoje telo in na njem boš opazil veliko različnih udov in delov! Imajo lahko ti le eno nalogo? Imajo lahko možgani in želodec isto nalogo, ali oko in ušesa, roke in noge, ali nos in usta? Glej, človeško telo je tudi nadvse umetelno sestavljeno iz nešteto majhnih delov, vendar nimata niti dva najbližja in na las enaka dela, ki sestavljata isti organ, povsem enakih lastnosti in nalog!

3 Na primer: tesno drug poleg drugega sta dva živca. Oba dobivata isto hrano in ju oživlja isti življenjski fluid, s svojim delovanjem pa pripomoreta k vzdrževanju in rasti dveh las na glavi, ki sta tesno drug ob drugem. In ta dva najmanj pomembna živca naj bi si bila vendar kot enaka vzroka na las enakih posledic tudi glede namena povsem podobna! Jaz pa pravim: O nikakor! Ta dva živca sta si po namenu prav tako malo podobna kakor moški in ženska, zato je tudi njun notranji organizem vseskozi različen.

4 Toda ti misliš in govoriš zdaj pri sebi: Da, toda tedaj morata biti vendar dva moška in dva ženska živca povsem podobna drug drugemu! In Jaz ti povem: Tudi ne tako popolnoma, kot si predstavljaš! Če bi bilo tako, bi morali vsi lasje na glavi rasti iz iste točke, ali pa povsem enaka naslednja moška živčna organizacija le za eno črtico naprej in pristojna za že drug prostor na glavi, sploh ne bi mogla spodbuditi rasti las. Da, lahko se celo zgodi, da nujna in od narave vsiljena sla po asimilaciji (Asimilacija = prilikovanje, približevanje) postane tudi v živcih lasnih korenin močnejša, kot bi bilo prav. In kaj pa bo posledica tega? Zaradi tega si boš lahko kmalu in zlahka preštel lase na glavi!

5 Takšen pojav na človekovem telesu je seveda nehoten; kljub temu pa večinoma kot postulat (Postulat = (npravna) zahteva, nujna posledica) izvira od neurejenih prizadevanj čutne in materialne duše. Sla po asimilaciji je sicer nujna za razmnoževanje in ohranjanje naravnega življenja, toda če je močnejša ali šibkejša od mere, ki jo je predpisala narava sama, pomeni zanj smrt.

6 Postavimo, da med moškim in ženskim spolom ne bi bilo niti najmanjše asimilacijske mikavnosti in enako tudi pri živalih ne; to bi prav gotovo pomenilo konec razmnoževanja naravnega življenja. Vzrok za to bosta oba gotovo uvidela. Popolno pomanjkanje te mikavnosti bi bila torej tudi očitna smrt vsega naravnega

življenja. Toda prav tako pa je uničujoča tudi asimilacijska mikavnost, pravzaprav asimilacijski nagon, ki prekorači svoje meje. Povzroči uničenje naravnega življenja in tudi uničenje življenja duše.

7 Na primer: Oko ima asimilacijski mik po svetlobi. Če ta ne ostane v pravih mejah in začne človek srepo gledati v sonce, bo oko zaradi premočnega vzdraženja kmalu mrtvo in torej slepo. In tako je z vsemi človeškimi čuti.

8 Medsebojno asimilacijsko mikavnost pa je mogoče obdržati v koristnih mejah le tako, da so svobodni duši dani zakoni, po katerih lahko varno uravnava tok svojega naravnega življenja. Seveda lahko te zakone kot povsem učinkovite in blagodejne daje samo Tisti, ki je ustvaril nebo, duhove, sonce, zvezde, luno, zemljo in vse, kar diha in živi v njej, na njej in nad njo. In to je Stvarnik tudi v vseh časih storil; le da je bilo zmeraj le malo tistih, ki so te zakone resno in v vsem spoštovali. Tisti pa, ki so po teh predpisih živeli, pa so tudi zmeraj od tega poželi resnični časni in večni blagoslov; lenuhi, omalovaževalci in neverni pa so izkusili nasprotje na sebi in celo na drugih sebi podobnih.

9 V povedanem pa je tudi odgovor na tvoje poglobljeno vprašanje, da v celotnem, neskončnem univerzumu stvarstva ni več niti ene zemlje, ki bi imela isti in - Jaz pravim - najvišji namen in bi bila za doseganje tega notri in zunaj urejena enako kot prav ta zemlja.«

200. Razlika med ljudmi te zemlje in ljudmi drugih svetov

1 (Gospod:) »Povsod boš našel približno takšne živali in ljudi kot na tej zemlji, - toda nikjer jih ne bo toliko in tako raznovrstnih; povsod drugje je le malo vrst, tako v kraljestvu rastlin kot tudi v kraljestvu živali, in ljudje ne živijo svobodno, temveč bolj v strogo določeni ureditvi in ravnajo bolj instinktivno kakor po svobodnem spoznanju, ki bi ga zajemali iz sebe in izkušenj.

2 V prostranih, velikih sončnih svetovih je v bistvu na njegovih pasovih in površinah zastopano vse, kar se potem pojavi v svojih različicah na planetih, ki jih obkrožajo; tudi njihovi različni prebivalci, ki imajo dar govora in so zelo modri, toda tam je tudi govorica in pogosto nadvse velika modrost le bolj instinktivna in dana, kakor pa svobodna in pridobljena s trdom svobodne lastne dejavnosti (Prim. Saturn, Lorber-Verlag Bietigheim).

3 Zato tam tudi ni nihče zaslužen, kakor tudi tu na zemlji čebela ni zaslužna za to, da si gradi umetelne celice in si gradivo zanje nosi in pripravlja iz cvetlic; čebela se pač vsakemu mislecju zdi bolj orodje onstranske duhovne inteligence kakor pa sebe določujoče, svobodno delujoče bitje. In skoraj tako je tudi z ustvarjenimi ljudmi na vseh drugih nebesnih telesih, četudi so po zunanji obliki pogosto neprimerljivo lepši in plemenitejši od zemljanov.

4 Seveda pa imajo vsi drugi ustvarjeni ljudje, ki prebivajo na različnih nebesnih telesih, kljub temu veliko več kakor le instinkt živali te zemlje; poleg tega premorejo tudi nekakšno življenjsko kamrico, v kateri imajo neke vrste svobodno spoznanje; z

njim spoznajo najvišjega Božjega duha in Ga tudi častijo po svoje, seveda na zelo različnih svetovih in nebesnih telesih tudi zelo različno.

5 Skoraj večina živali te zemlje ima tudi bolj ali manj nekakšno sled kamrice svobode v svojih dušah, zato jih je tudi mogoče udomačiti in izuriti za različna dela - kljub temu pa jih ni mogoče primerjati z onimi drugosvetnimi ljudmi - vendar sledi kamrice svobode živalskega življenja nikakor ni mogoče primerjati s kamrico svobodnega spoznanja ljudi drugih nebesnih teles. In zdaj menim, da sem ti, kolikor ti je treba spoznati, dovolj odgovoril na tvoje poglobljeno vprašanje. Varna je zdaj obema to kolikor toliko jasno?«

201. Pogled v Saturn

1 Hiram reče: »Zdaj bi že bilo vse lepo in prav, ker ti, o veliki, prevzvišeni modrec, že vse verjameva na besedo. Toda ker se že zdi, da ti je vse mogoče, bi nama najbrž lahko omogočil tudi podrobnejši pogled na enega od takih povsem drugačnih svetov, toda obema naenkrat, da bova lahko o tem pozneje veljavno pričevala drugim!«

2 Jaz rečem: »O, nič lažjega kot to! Toda samo z vajinimi telesnimi očmi to seveda ne bi bilo mogoče. Torej bom za kratek čas združil oči vajinega duha, duše in vajinega telesa; tam zgoraj na obzorju vidita precej veliko in zmerno močno sijočo zvezdo - to je tako imenovani planet Saturn. Usmerita zdaj svoj pogled naravnost nanj in kmalu ga bosta videla čedalje večjega, in to tako dolgo, dokler ne bosta povsem na njem! Potem si lahko pripovedujeta, kaj sta videla! Storita zdaj to!«

3 Oba sta začela strmeti v planet in ta se je začel naglo večati. Že sta zagledala celo njegov obroč in več njegovih lun. Kmalu so lune postale tolikšne kot zemljina luna in se tudi hitro večale; planet pa je dobil pred njunimi pogledi spoštovanje vzbujajočo velikost in postal prav veličasten. Na ves glas se brezmejno čudita; medtem ko čedalje natančneje gledata, vse to tudi glasno opisujeta.

4 Zdaj sta že povsem blizu prve, od planeta pa pravzaprav najbolj oddaljene lune in Hiram zakliče: »Ah, to je zelo velika, toda žal zelo pusta zemlja! Res da so na njej ljudje, živali in rastline; toda vse je zelo zakrnelo in tudi ljudje ne kažejo veliko duha, pa tudi lepi niso. Živali so zelo slabo zastopane in so videti zelo nenavadne. Rastlinski svet je videti zelo enoličen in hudo zakrnel. Ne, tu nama nikakor ne ugaja!

5 Ah, tudi tu se nama približuje tak svet! Oh, ta je še manj pomemben! In tisti tretji tam, tudi s tem ni nič - pravšnji bi bil za modrega Diogena! Videla sva jih! He, tudi četrti ni videti nič boljši! Zato le naprej! Tam že prihaja peti - vse na njem je v majhnem merilu; toda naseljeni del je kljub temu videti nekoliko boljši kot pri prejšnjih svetovih. Pritlikavčki skačejo okrog živahno kakor opice! Vendar pa ni nikjer mogoče odkriti nobenega bivališča. Tudi živalce so videti zelo preproste in zelo malo jih je in prav tako reven je tudi ljubi rastlinski svet! Toda tu že prihaja šesti, še manjši svet in tam celo sedmi! Oh, ta dva sta prav strašansko neugledna!

6 Toda zdaj, oh, vse strele, toča in gromska strela! Zdaj nama prihaja naproti neznanski svet! Oh, saj ta pa je brezmejen! (Opomba: To je zunanji obroč.) Ah, zdi

se, kot da bi bil neskončen in večni! O, to je videti že prav čudovito! Nadvse dolge gorske verige se vlečejo v neskončnost, videti je množico jezer in rek, ljudje in rastline pa so že bolj podobne našim. Toda tudi tu ni niti sledi o izredni kulturi. Zdi se, da ljudje, ki so videti prav nenavadni, ne poznajo nobenega veselja in so pravi velikani. Toda tu ni hiš, kaj šele mest.

7 Aha, zdaj se nama približuje že drug, prav tako velik svet! Videti je, kot da bi en velikanski svet tičal v drugem! Sicer pa ni prav veliko razlike med tem in prejšnjim velikim svetom - in tu, tu prihaja že tretji, skoraj povsem podoben! No, no, koliko zemelj vendar tiči druga v drugi?! Toda tu so ljudje nekoliko manjši, vendar prav pošastni in vse je zelo pusto - skoraj nobene kulture! Ne, tudi na tem svetu ne bi marala živeti!

8 Toda zdaj nama prihaja naproti že spet nekakšen svetek! No, no, zdaj čisto od blizu je vendarle videti prav velik, toda na njem ni mogoče odkriti nobenih ustvarjenih bitij! Toda, o vsi elementi! Zdaj nama šele prihaja nasproti zemlja, vredna vsega spoštovanja!«

9 Tako je trajalo opazovanje, ki so ga skoraj pol ure spremljali vse mogoči vzkliki občudovanja; nato sem Jaz opazovalca znova priklical nazaj, v njuno naravno stanje, jima v dušah in celo v možganih pustil popoln spomin na to, kar se je bilo zgodilo; potem sem ju vprašal, kako jima je ugajal Saturn (Prim. Naravno sonce, Lorber-Verlag Bietigheim).

202. Vprašanje o Mesiju

1 In Hiram je odgovoril: »O Gospod vsemogočni in modri! To je bilo nekaj neizrekljivega! Poslednja in pravzaprav najbolj notranja, pre-velikanska zemlja je bila resnični svet, poln najveličastnejših čudežev. Le da je bilo vse tako silno veliko, da sva se v primerjavi s tamkajšnjimi ljudmi, sicer zelo lepimi na pogled, zdela kakor miši v primerjavi s slonom. In v tem razmerju je bilo vse, posebno na polovici gorskih višin; toda povsem v dolinah je bilo videti bolj podobno kulturi naše zemlje. Toda če bi hotela opisati, kar sva tam videla, bi potrebovala sto in še več let!

2 Zdaj že tudi temeljito razumeva, da je edino ta zemlja namenjena, da nosi resnične ljudi, ustvarjene po podobi najvišjega Boga, in tudi veva, da moraš biti ti ves prežet z najvišjim Božjim duhom, sicer nama ne bi mogel tako veličastno razkriti tistega planeta Saturna in ga nama pokazati prav od blizu. Da, Gospod in Mojster, kdor je ustvaril te reči, mora biti tako velik, mogočen in moder, da si tega niti zamisliti ne moremo! Njega spoznati bi bilo seveda veliko več, kakor če bi nama bilo dano ohraniti prečudežni vid, ki sva ga imela, in bi si vse neštete zvezde lahko ogledovala prav od blizu!

3 Zato od vsega srca prosiva zdaj tebe in tudi tega mladega moža, da naju naučita spoznati resničnega Stvarnika vsega duhovnega in materialnega sveta le toliko, da si bova lahko ustvarila o Njem pravo predstavo in da bova, kot, po tvojih besedah popolna človeka - kot Njegova prava otroka - vedela, kaj morava storiti v odnosu do

Njega, da bi živela kolikor je mogoče vredno to, kar po Njegovi volji že sva in bi naj še bolj bila. Sva namreč resna človeka in imava težko vpogljivo voljo; kar pa sprejmeva, to potem tudi zagovarjava kot kakor skala neomajna moža in ne kakor vetrnjaka.«

4 Jaz sem rekel: »No vidita, zdaj smo prispeli do točke, zaradi katere smo pravzaprav prišli k vam in vi boste tako spoznali Stvarnika vseh nešteti čudežev ne le natančneje, temveč tako popolno, kot je le mogoče, in tudi Njegovo voljo, ki jo je lahko izpolnjevati; kajti vsak človek šele potem, ko popolnoma izpolnjuje spoznano Božjo voljo postane resnični otrok najvišjega in edino resničnega Boga, obdarjen z vsemi darovi modrosti in moči. - Že prej pa smo izrekli nekaj besed o judovskem Mesiju, ki naj bi prišel! Zdaj pa bi rad slišal vajino povsem svobodno mnenje o tej judovski zadevi! Zato govorita brez strahu!«

5 Hiram je nekaj trenutkov razmišljal in nato rekel: »Da, da, Gospod in Mojster v vseh stvareh in pojavih; prej, še podnevi, smo to na kratko omenili! Iz judovskih knjig sem prebral skoraj vse, kar se nanaša na te zadeve; le da je vse zvenelo tako čudno in je bilo tako polno vsakovrstnih mističnih, nerazumljivih podob, da, vsaj jaz, iz prebranega nikakor nisem mogel ugotoviti, za kaj gre! Ob neki priložnosti sem o tem povprašal tudi zelo pametne Jude in se še prekmalu prepričal, da tudi oni niso vedeli o tem nič več kakor jaz, zato sem vam moral iz tega, kar sem razumel prej, povedati le tisto, kar smo deloma jaz sam in deloma tudi drugi jasno misleči ljudje o tem presodili.

6 No, vsako ljudstvo na zemlji je bilo, vsaj doslej, bolj ali manj - izjema je nekaj višjih razodetij - samo ustvarjalec svoje religije, svojih šeg in navad in svojih pozitivnih upov in tako bo večinoma najbrž tudi ostalo! In zdi se, da je tudi z Judi tako.

7 Pri večjem ljudstvu živi devet desetih ljudi bolj ali manj slabo ali celo bedno, in le desetina lahko reče: `Do smrti je le še nekako mogoče vzdržati!' In kaj preostane drugega, kakor nekako oživiti vero ubogega ljudstva in ga tolažiti z vsakovrstnimi upi, ki izvirajo iz prirojene človeške poezije, ali z elizijem onstran, ali s čudežnim Mesijem (Odrešenikom), ki je poenačen s prvim božanstvom. S takšnim upanjem gre seveda v grob rod za rod, poln blaženega pričakovanja, in potem mirno, brez vere in upanja, počiva v prijazni, hladni materi zemlji. Te stvari sam sicer ne grajam, toda takšna, kot si jo predstavljajo ljudje, iskreno povedano, ni!«

203. Hiramovo razumevanje Mesijo

1 (Hiram:) »Da, resnični človeški Mesija bi bil čisti nauk, po katerem bi ljudje spoznali najprej sebe v vsem svojem bitju in šele po njem Boga kot najmodrejši, vsemogočni in nadvse ljubeči temelj vse biti; nato pa bi se morali nadvse truditi, da bi to spoznanje prenesli tudi na svoje potomce! Toda prav to, da se noben še tako čist nauk ne more ohraniti čist niti petsto let, je velika rakava rana sveta; vzrok je v tem, da ga mnogi lažni in nečisti nauki prekmalu skalijo in ker se ob vsakem novem,

še tako čistem in življenjsko resničnem nauku prekmalu pojavijo neki starešine in predstojniki, iz teh pa nastane kasta duhovnikov; ti ne poprimejo več za lopato in plug, temveč samo še učijo, hkrati pa hočejo tudi čedalje bolj gospodovati in brezskrbno zelo dobro živeti. Kako takšna privilegirana kasta uporablja čisti nauk, kažejo primeri vseh nam zdaj znanih ljudstev in prav škoda bi bilo o tem izgubljati še kakšno besedo. In tako bi po mojem mnenju, ki je v primerjavi s tvojo modrostjo seveda nemerodajno, lahko bila prava človeška mesija takšna, kot sta ti ali tale mladi mož, ker imata več kot dovolj potrebne življenjsko resnične modrosti in oblasti, ki iz nje izhaja.

2 Toda za to bi se moral izvesti marsikak imeniten ukrep! Prvič, kritično presejati vse do dna pokvarjene ljudi, drugič, razpustiti vse zdajšnje templje, šole, molilnice, odstraniti vse duhovnike in učitelje! Za zdajšnjim kulturnim stanjem ne bi smela ostati niti sled. Ostali naj bi ljudje, kakršni ste vi in tu in tam še kateri, in predvsem tisti, ki bi prevzeli največjo skrb za čisto ohranjanje in širjenje - pravim - tvojega nauka, za vse drugo tuzemsko pa naj bi se po našem zgledu ne menili. S takšnim resničnim mesijanstvom bi lahko sčasoma res pomagali vsem ljudem. Toda vse drugo izboljševanje in krpanje je in ostaja na splošno brezploden trud za blagor človeštva.

3 Tu in tam bodo seveda nastale večje ali manjše skupnosti in tvoj nauk sprejele, razumele ter ga nekaj časa ohranile čistega; toda kmalu bodo, kot smo videli pred nekaj urami, planili po njih mogočni posvetni divjaki in jih uničili, ali pa bodo skupnosti postavile nove učitelje in varuhe tega nauka, iz njih pa se bodo sčasoma razvili prav takšni duhovniki, kakršnih je zdaj vsepovsod na tisoče.

4 Za uspešen sprejem tvojega nauka je potrebno predvsem to, da se človek povsem znebi navezanosti na materialno-svetne koristi kakršne koli vrste. Ljudje naj se za pripravo najnujnejših življenjskih potreb nikoli ne želijo dvigniti nad plug, lopato, sekiro in žago, in naj ničesar ne cenijo bolj kakor čisto duhovno, notranjo življenjsko vzgojo; potem bi nekako šlo. Toda kje je ob zdajšnji svetni kulturi ljudi to mogoče?! Kdo bo odstranil neštete materialne svetne interese?

5 In če bo tvoj še tako božansko resnični in najčistejši nauk posejan v takšno staro svetno močvirje, bi prav rad videl kupe plevela, ki bo pognal med najžlahtnejšimi poganjki posejanega semena tvojega nauka! Pri nas, če bi lahko imeli od vseh drugih ljudi zelo oddaljeno in zaprto deželo, bi se nauk gotovo najdlje ohranil čist, toda drugje po svetu zanj najbrž ne bi bilo tako ugodno.

6 Tako menim o Mesiji, ki ga Judje zaman po svoje pričakujejo. Lahko da se tudi glede tega zelo motim; toda ker, kakor praviš, vsak človek doseže svojo življenjsko popolnost le z lastnim dejavnim urejanjem in vodenjem svojega notranjega življenja, tudi ne potrebuje nobenega drugega Mesije kot samo takšnega, kakršen si ravno ti, namreč najresničnejšega, v vseh življenjskih sferah najbolj izvedenega in prav zato najmodrejšega učitelja. Vse drugo je pesniška himera, brez sledi resnice, podobna grmu vrtnic, polnemu cvetja in trnja, katerega sad sploh ni sad, ker ljudem ne daje hrane, čemu drugemu pa koristi le malo ali nič. - Kaj meniš o mojem stališču?«

204. Mesija in odrešenje

1 Jaz rečem: »Večinoma se s tvojim mnenjem strinjam, razen v nekaterih posebnostih, o ustanovitvi, širjenju in ohranjanju takšnega nauka pa ne v celoti, čeprav imaš po svoje nekoliko prav tudi glede tega.

2 Govoriš o odbiranju ljudi in vseh dosežkov njihove svetne kulture; to se je v Noetovih dneh res zgodilo s tedaj naseljeno zemljo z neznatno izjemo - to je opisal tudi Mojzes, čeprav v prisposodobah, iz katerih pa resnični modrec in strokovnjak vendarle lahko razbere resnično zgodovinsko stanje.

3 In kakšno je postalo človeštvo že po nekaj stoletjih, čeprav je izviralo le od prepobožnega in modrega Noeta?

4 V Abrahamovih časih sta bili zaradi najhujših grehov Sodoma in Gomora z drugimi desetimi mesti že spet z ljudmi in živalmi vred tako uničeni z ognjem in žveplom z neba, da ni od njiju ostalo niti sledi. Tam, kjer sta bili nekdam ti dve mesti, je zdaj Mrtvo morje; v njem do te ure ne more živeti nobena žival in celo ptice se mu ogibajo in ne letajo nad njim.

5 V Mojzesovih časih sta bili v pokvarjenem Egiptu s sedmimi znanimi nadlogami v nekaj letih uničeni več kot dve tretjini ljudi in živine in vsi Izraelci, ki so se - tako kot nekaj Jožefovih bratov - nekaj stoletij prej zaradi stiske priselili tja in so morali pod strahotnim faraonom prenašati zatiranje in preganjanje, so bili kot najboljši delavci iz tega kraljestva odpeljani, tako da sta v vsem kraljestvu zavladali najhujša revščina in anarhija. Toda postopno se je kraljestvo znova dvignilo - obogatelo je in postalo mogočno in premogočno; zato je bilo znova kaznovano z vojno, lakoto in kugo. Poglej ga zdaj in videl boš, da je takšno kot ves ostali svet!

6 Iz teh nekaj predstavljenih resničnih dejstev boš razumel, da odbiranje grešnega človeštva še zdaleč ni tako koristno, kot si predstavljaš; poslabšanje človeka in vsega človeškega rodu ni toliko odvisno od človekove skrajno hudobne volje, kot si zdaj misliš, temveč predvsem od odzivnosti duše, ki je nujna za življenje, od njene lenobe, da bi se resno premikala po spoznani poti svetlobe.

7 Ker pa duši tako zelo ugajata počitek in nedejavnost, išče pomočnike in služabnike, ki zanjo delajo ali ji vsaj pomagajo. Tako kmalu postane premožna, bogata in mogočna in začne vladati v svojo korist; predpisuje zakone in različne zadeve ureja v svoj blagor. In glej, tako potem večinoma postane duša fina, ne želi si več dejavnosti; prav zato se poslabšajo navade celotnega ljudstva, in ta čedalje bolj prehaja od duhovnega v materialno.

8 Tako lenoba ali čedalje bolj naraščajoča želja po lenarjenju vedno je in ostaja zmeraj začetek vseh pregreh, ta lastnost človeške duše pa je prav tisti najhudobnejši duh, ki ga Pismo imenuje satan. In v tem je tudi izvorno zlo, zaradi katerega trpijo vsi ljudje in katerega jih ne more rešiti nihče razen resničnega Mesije, ki prihaja iz nebes najpopolnejšega življenja in njegove najvišje dejavnosti.

9 Da je med ljudmi te zemlje izvorno zlo, so spoznali že vsi modreci znane zemlje; toda v čem je in s čim ga je mogoče premagati, tega niso razvozlati. In Mesijeva

naloga bo prav to, da bo z naukom in dejanjem ljudi za večno odrešil tega zla, katerega sad je smrt duše!

10 Toda človek bo resnično in učinkovito odrešen le tedaj, če bo povsem natančno in zvesto uporabljal pokazana sredstva, sicer bo tudi po Mesijevem prihodu ostal prav tako slab človek, kot je bil pred tem; Mesija, ki bo prišel iz nebes, ne bo osvobodil izvirnega zla nikogar, razen tistega, ki bo živel natančno po predpisih Njegovega nauka. Nihče naj od Njega ne pričakuje nikakršnega magično-čudežnega učinka glede odrešenja od omenjenega izvirnega greha!

11 Da bo dokazal, da je res On, bo Mesija delal velike čudeže; toda ti sami po sebi še ne bodo v prid nobeni duši, koristili ji bodo le s tem, da bodo prebudili vero in navdušili dušo za delovanje po danem nauku.

12 Mesija bo torej podoben bogatemu in dobremu hišnemu gospodarju in gostitelju, ki pripravlja veliko gostijo in pošlje hlapce in služabnike v vse kraje, na poti, ceste in ulice in vse prijazno povabi, naj pridejo, da bodo deležni velike gostije. Revni in bogati, majhni in veliki ter slabotni in krepki, in tudi mogočni in nemogočni bodo slišali glas povabila iz ust poslancev. Tisti, ki bodo prišli, bodo tudi nasičeni; tistih, ki ne bodo hoteli priti, pa ne bo silil nihče, da bi morali priti. Gostitelju bo vseeno, ali bodo prišli ali ne; blagoslova velike gostije pa bodo seveda deležni le tisti, ki se bodo povabilu odzvali.

13 Gostija pa bo prav Mesijev nauk. Kdor mu bo prisluhnil in se po njem tudi ravnal, bo pravi udeleženec velike gostije in bo v polnosti deležen njenega blagoslova; za tistega, ki bo nauku le prisluhnil, ga pa ne bo udejanil in se po njem ravnal, pa bo kot bogato obložena miza, s katere le-ta ne zaužije nobene od dobrih jedi in je torej vseeno, ali kot povabljenec pride na gostijo ali ne. Tako je z Mesijo, kakršen je in bo tudi ostal! - Kaj meniš o takšnem resničnem Mesiju?

205. Razlaga izraza mesija

1 Hiram reče: »No ja, tudi jaz menim tako. Človeštvo je treba temeljito poučiti o popolni življenjski resnici in ga navdušiti, da se bo dosledno ravnalo po nauku, šele potem bo zlahka odrešeno tega žal največjega izvirnega zla, ki se imenuje lenoba, in s tem tudi vsakega drugega telesnega in duševnega manjšega zla, ki izvira iz nje.

2 In zato bi bil prav Ti Mesija, da si boljšega ne bi mogli želeli, ker prav Ti najtemeljiteje poznaš izvirno zlo! No, morda se v tem motim; vendar pa spet menim, da kak drug Mesija ne bi bil zmožen dati ljudem nobenega drugega nauka kakor Ti, ki poznaš resnično vse zadeve, stvari in razmere vseh ljudi in ustvarjenih bitij, in ki so Ti tudi zvesto pokorni vsi - naravne sile, duhovi in bogovi vseh območij. Za nas sta pač, odkrito povedano, Ti in mladi mož tam najresničnejši mesiji; številni drugi ljudje te zemlje pa so nam mar še manj kot nič. Če jim Ti nisi dovolj, naj si dajo pripeljati kakšnega iz Indije, Perzije ali Egipta!

3 Kar zadeva Tvoj nauk kot poglavitno življenjsko vodilo za mesenega in duševnega človeka te zemlje, mislim, da sem ga v bistvu prav lepo razumel. Očitno ljubezen do

Boga, se pravi do Tebe, in iz nje izvirajoča resnična, najnesebičnejša ljubezen do bližnjega, ki ne sme poznati izjeme, ne glede na to, na katerem področju zahtev človek potrebuje resnično pomoč, je in ostane večno temeljni kamen, na katerem se zdi, da temelji ves sistem življenja. Če na tem temelju trdno stojimo in smo po tem iz vseh moči dejavni, nas vendar ne more ovirati nič, da bi bili v najkrajšem času odrešeni vsaj poglobitnega izvirnega zla! - Sem govoril prav ali ne?«

4 Jaz rečem: »Saj sem vedel, da se boš znašel; pravi modrec je namreč nemodremu naravnemu človeku gotovo zmeraj resnični mesija; to pomeni, da je posrednik (mesiaz) med golim človeškim razumom in božansko-duhovno modrostjo in razum torej šele po mesiazu najde vhod v božansko modrost in postane eno z njo.

5 Kolikor modrejši je Srednik, toliko uspešnejši bo pri tistem, ki ga vodi. In če potem vodeni vztrajno hodi po poti notranje duhovnega, bo tudi ostal v svetlobi in si bo prilastil življenje svetlobe, ki mu ne more slediti nobena smrt, ker je duhovno življenje večna, nespremenljiva in neminljiva resnica, ki mora tudi večno ostati to, kar je; kajti dve in dve bo zmeraj štiri.

6 In tako kot je s to le za zgled navedeno resnico, je z vsemi Božje - duhovnimi resnicami iz nebes. So in ostanejo večne, in one same so edino resnično življenje, ker brez življenja tudi resnice ne bi bile. Tako duša, ki je popolnoma prešla v te resnice, ne more nikoli več umreti in ima kot sama svetloba in resnica tudi življenje v sebi - prilasti si ga, in to je potem učinek resničnega srednika.

7 Moj ljubi Hiram, prav imaš tudi glede tega, da Me imaš za pravega srednika in odrešenika. Toda v Pismu je zapisano, da bo obljubljeni srednik Sin najvišjega Boga! Potemtakem torej za pravega, velikega srednika med padlim človeštvom te zemlje in najvišjim Božjim duhom vendarle ne bi zadoščal še tako moder sin te zemlje! Imeti bi moral tudi popolno Božjo naravo in Božje lastnosti in to, kjer bi bilo potrebno, tudi javno pokazati! - Kaj meniš o tem?«

206. Hiramovo pričevanje o Gospodu

1 Hiram reče: »No, ali morda Ti to nisi?! Kdor je tako kot Ti obdarjen z vsemi božanskimi lastnostmi, ima tudi Božjo naravo; kdor pa ima to, je tudi resnični sin Najvišjega. In Najvišji mora tudi imeti največje veselje nad takim sinom in biti po tem veselj tudi združen z Njim.

2 Bog kot najčistejši in vsemogočni Duh, poln najgloblje modrosti, se vendar lahko le veseli tistega, kar Mu je kar najbolj podobno, in ne dima zažganih volov, telet in ovac. Ti pa si Mu nadvse podoben in si v duhu celo že skoraj toliko kot On sam! Marje treba še več, da bi bil kot začasni sin zemlje obenem tudi popoln Božji sin?! Pri Tebi, Gospod in Mojster, pa je to že povsem očitno; tako in tako si lahko tudi Božji posrednik vseh ljudstev, čeprav si nas v tem skriteh kotu zemlje obiskal tako, kakor bi bili mi edini ljudje na zemlji, ki si jih nadvse resno nameraval povzdigniti k Svojemu duhu.

3 Tako je, Gospod in Mojster moje mnenje o Mesiju - na splošno in podrobno in kar zadeva Tvojo osebo; jaz in tudi Aziona se glede tega povsem strinjava.

4 Jaz, od rojstva pogan, vem o judovskem nauku o Bogu le toliko, kolikor sem izvedel deloma od Azione in deloma tudi od drugih Judov. Večinoma Judje, posebno v tem času, govorijo o nekem Mesiju, ker jim rimski primež nikakor ne ugaja in jim bo tudi čedalje manj povšeči; zato je razumljivo, da si Ga predstavljajo pod vsakovrstnimi smešnimi in čudežnimi podobami, pod katerimi naj bi se Mesija pojavil na tem svetu. Le da zaradi Rimljanov še dolgo ni treba, da bi prišel kakšen mesija k Judom, kajti Rimljani so v marsičem za Jude že nekakšni majhni mesije, posebno za reveže, ki bi jim, če ne bi bilo rimskega varstva, templjarji že zdavnaj izsesali zadnjo kapljo krvi.

5 Toda prav zaradi preveč nesramnih tempeljskih Judov, ki s svojimi umazanimi nogami teptajo vse, kar je višje, čistejše in resnično, in zaradi judovskega ljudstva, ki so ga omračili in poneumili, je mesija Tvoje vrste že nadvse nujen in za reveže resnični blagor iz nebes. - Zdaj sem govoril Gospod in Mojster; bi nam hotel zdaj tudi Ti spet spregovoriti nekaj besed?«

6 Jaz rečem: »Da, odkrito moram priznati, da k temu nimam več veliko reči; vidva namreč razumeta zadeve tako prav, da se k tem da dodati le malo ali nič več! Resnično, toliko prave razumnosti nisem našel v vsem Izraelu! Zato sem tudi v vsej resnici to, za kar sta Me oba spoznala. Ampak za zdaj sta šele samo vidva spoznala zveličanje svojega življenja; toda v tem kraju vas je še več. Kako jim bosta to povedala? Nanagloma tega ne smeta, ampak šele postopno, ker bi to zelo škodovalo njihovi svobodni volji; toda znova vprašujem, kako se bosta tega lotila.«

7 Aziona reče: »Zadeva bo seveda nekoliko kritična; drugi so namreč še večji kiniki kot midva! Toda čas človeka zmodri in zadeva se bo že uredila. Prepričan sem, daje tudi, kar zadeva vero, z inteligentnimi ljudmi nekoliko lažje občevati kakor z lahkovernimi, ki sicer nekaj kmalu sprejmejo kot resnično, potem pa niso sposobni presoditi, kaj so sprejeli. Toda ti ljudje nikoli ne kupijo mačka v žaldju, ampak si blago na svetlobi z vseh strani ogledajo; in če lahko o tem presodijo pozitivno, tedaj že tudi za vsako ceno sprejmejo pristno in dobro stvar. In tako verjameva, da bova s svojimi sorodniki in tovariši že tudi zlahka in lepo opravila.

8 Zdaj pa se od vzhoda sem že prav pošteno dani in v zalivu bo kmalu zelo živahno - še pred vzhodom se je namreč treba odpraviti na ribolov, če hočemo kaj ujeti; dnevni ribolov ni vreden obilnega truda in dela. Sosedje si že pripravljajo vse potrebno za ribarjenje. Tudi midva bova morala to kmalu storiti, da bomo dobili svež zajtrk. Ker sva to noč prejela od Tebe toliko čudovitega za najini duši, je zdaj najina prva dolžnost, da poskrbiva za to, da vas bodo tukaj pošteno postregli, ne le zaradi vaše čudežne muniicence (darežljivosti), temveč kot rezultat najine povečane dejavnosti.«

9 Jaz rečem: »Le pustita to! Rib bosta imela dovolj, za to bo že poskrbljeno! Če že hočeta kaj narediti, zberita najprej sulice, kopja, meče in verige, ki ležijo tu, in jih shranita, nato izpraznita tudi ladjo in vzemita z nje zaklade! Potem boste lahko ladjo

s pridom uporabljali za večji ribolov. Oba ribiča, ki sta tam, pa spravita semkaj, da jima bom dal navodila, kako naj ravnata v prihodnje!«

207. Zbiranje in pospravljanje naplavljenih predmetov. Radovednost vaščanov

1 Hiram in Aziona sta takoj odšla v kočo in pripeljala ribiča h Gospodu. Nato sta prebudila sorodnike v sosednjih kočah in se lotila zaukazanega dela. Žene in otroci se seveda niso mogli dovolj načuditi tako bogatemu darilu in so imeli veliko vprašanj in pomislekov.

2 Toda Aziona in Hiram sta rekla: »Zdaj je treba samo delati - šele za tem bo prišla potrebna razlaga.«

3 Nato so začeli živahno pospravljati in delo je bilo kmalu opravljeno. V ladjo so spravili več ribiških priprav, že precej odrasli Azionovi in Hiramovi otroci so se takoj lotili ribolova in v kratkem času ujeli veliko najžlahtnejših in največjih rib, tako da so skoraj povsem napolnili svoje v vodi ograjene zbiralnike.

4 Medtem sem ribičema položil v srce Svojo misel tako poudarjeno, da se jima je za vse življenje tako močno vtisnila vanj, da ne bosta nikoli več za vse zaklade sveta zagrešila niti najmanjše izdaje. Jaz pa sem jima nato dodelil staro, toda še uporabno Azionovo ladjo in jima ukazal, naj odideta od tod in nikomur ne povesta, od kod sta prišla in kje je ostala velika ladja. Tistih, katerih last je bila, namreč ni več, in oni, katerim pripada zdaj, jo z vsem, kar je nosila, imajo po obalnem zakonu v lasti.

5 Ribiča sta se zahvalila in obljubila, da bosta vse najzvesteje izpolnjevala vse življenje; nato sta se vkrcala v svojo ladjo in kar najhitreje odplula od tod. Potrebovala pa sta več ur, preden sta prišla v domovino, a ker nista prinesla domov nobenega plačila, so ju slabo sprejeli; oba sta namreč imela hudi ženi in sta morala potem ves teden na vso moč ribariti, da sta nadomestila zamujeno. Vpraševali so ju vse mogoče - kot: kje sta bila in kaj sta počela; toda ostala sta nema kakor ribe v vodi in nista nikomur odgovarjala.

6 Hiram in Aziona pa sta, ko sta vse pospravila, prišla in se iz vsega srca zahvalila za obilen obalni plen in Me vprašala, kako bo z zajtrkom.

7 Jaz pa sem rekel: »Prinesita, kar imata, sveže ribe, ki sta jih danes zjutraj ujela, kruh in nekaj vina! Pripravita pa toliko, da se bodo zajtrka lahko udeležili tudi vajini boljši sosedje - povabita jih! Pri zajtrku se bomo potem pogovorili in razpravljali o nadvse velikih in pomembnih stvareh. Jaz vama bom dal dober uvod za spreobračanje sosedov in vama tako zelo olajšal vajino delo. Zdaj pa pojdita in uredita svoje zadeve! Jaz in učenci bomo eno uro počivali.«

8 Odšla sta, uredila vse potrebno v kuhinji, potem pa se odpravila k sosedom, ki so se deloma še ukvarjali z ribami, ter jih povabila k zajtrku. Sosedje so bili nadvse presenečeni in obenem zelo veseli tega povabila; pripovedovali so, kako začudeni so nad svojim neznansko bogatim ribjim ulovom, ki jih bo za ves mesec rešil dela in bodo tako pridobili čas, da bodo nekoliko popravili svoja bivališča.

9 Aziona pa je rekel: »To bo zdaj toliko lažje, ker smo to noč, medtem ko ste počivali, kot dober vojni plen dobili v last veliko gradbenega orodja!«

10 Sosedje so vprašali, kaj se je to noč zgodilo, da so v kočah celo med spanjem slišali tuljenje in kričanje. Zdelo se jim je tudi, kot da bi bilo vso noč svetlo na pol tako kot podnevi. Nekateri izmed njih so sicer šli iz koč, da bi videli, kaj je, - toda čez mali grič in kup proda, ki sta ležala med kočami, niso mogli videti ničesar. Ostali pa so povsem mirni, deloma so le varovali kočice, žene in otroke, in pri tem tudi z vso ustaljeno kinično mirnostjo mislili: `No, dan, ki bo kmalu prišel, nam bo že prinesel potrebno razlago!«

11 Tedaj je rekel Hiram: »Da, tako tudi bo! O bratje, to je bila noč, kakršne še nismo doživeli in je najbrž tudi nikoli več ne bomo. Toda zdaj nič več o tem; pri zajtrku ob Azionovih mizah se vam bo marsikaj pojasnilo. Za zdaj pa se le zberite skupaj - na zajtrk namreč ne bo treba dolgo čakati!«

12 Tedaj eden izmed njih vpraša, rekoč: »Toda, saj so vendar včeraj prišli tujci, menda Judje in Grki, z ladjo k Azionu! Kakšni ljudje so to? So še tu ali so že odšli? So morda ti ljudje ponoči tako razgrajali?«

13 Hiram reče: »Le pustite zdaj vse to! Omenjeni tujci so naša večstranska sreča, so najplemenitejši in najpopolnejši ljudje; danes in verjetno še nekaj dni bodo ostali pri nas in z nami zajtrkovali. So nadvse modri in imajo čudežno močno voljo. Skratka, so večinoma to, kar smo sicer v najresničnejšem pomenu govorili o najpopolnejših bogovih: da so namreč nadvse modri in da se morajo vsi naravni zakoni brezpogojno ukloniti njihovi volji. Tako bi lahko na kratko opisali tujce! Nikakor pa se vam jih ni treba bati; so namreč nadvse dobri in prijazni ljudje, ki vsakomur storijo le vse najboljše in nikoli nič slabega! In zdaj glejte, da boste pripravljani!«

208. Priprave na zajtrk

1 Ko so sosedje slišali, kar jim je povedal Hiram, so se takoj zbrali ter z Aziono in Hiramom prišli k nam.

2 Ko pa so nas našli še speče pred Azionovo kočico, je eden izmed njih rekel: »Saj še spijo; lahko še skočimo domov in domačim naročimo, kaj naj delajo čez dan!«

3 Aziona reče: »O, pustite to! Ljudje bodo že vedeli, kaj morajo delati; tujci pa bodo gotovo poskrbeli za to, kakor so včeraj zvečer, da je na vseh ognjiščih zagorel ogenj za kuhanje rib in je prišlo v vsako hišo dovolj soli.«

4 »Kaj,« reče sosed, »tujci naj bi bili to storili?! Ah, to morajo biti izredni čarodeji! Gotovo so nas nekje na naših potovanjih videli v naši stiski in morda o nas povprašali Rimljane v Cezareji Filipovi in so prišli, da bi nas obiskali in nam morda tudi malo pomagali!«

5 Aziona reče: »Seveda vedo za vse naše dejanje in nehanje; toda na naših potovanjih nas osebno niso nikoli videli ali obiskali; so vse drugo prej kot čarodeji - da so čarodeji sem v začetku menil tudi jaz. Kaj pa so oni in posebno njihov Mojster, boste spoznali še danes. Skratka, posebno Mojster je nekaj, česar še nikoli ni bilo tu,

odkar ljudje na tej zemlji mislijo in so zapisali svoja dejanja na železne plošče velikih svetovnih dogodkov! Za zdaj dovolj, razmislite o tem! Jaz pa bom pogledal v kuhinjo, kako je z zajtrkom.«

6 Aziona gre v kuhinjo in najde svoje ljudi, ki zelo hitijo naokrog pripravljati zajtrk. Na ognjišču živahno gori, žari, ražnji in lonci in ponve so natlačeni z ribami, ki so jim po vzhodnjaško odstranili kosti. Tudi prijetno dišečih zelišč, s katerimi naredijo ribe okusnejše, ne manjka. Aziona pogleda tudi v shrambo, kako je z zahtevanim kruhom. Najde ga vse polno, več velikih vrčev in drugih dragocenih posod, plen z ladje, pa napolnjenih z najboljšim vinom.

7 In Aziona očaran zakliče: »Edino Tebi vsa hvala in vsa čast, o Gospod; vse to je namreč le Tvoja dobrota in oblast!«

8 Slišala pa je to njegova žena in ga vprašala, kakšnega gospoda misli; doslej je bila namreč prepričana, da so svobodni ljudje brez gospoda.

9 Aziona pa je rekel: »Ti si ženska, zato si neumna in ne razumeš nič, le ribe znaš dobro pripravljati! Le kdo nas je tako preskrbel z vsem? Glej, Tisti, ki je to storil, je tudi naš Gospod in naš veliki dobrotnik! Zdaj pa ne vprašuj več, ampak dobro opravi svoje delo!«

10 Žena je utihnila kot miška; vedela je namreč, da z možem ob takšnih priložnostih ni bilo mogoče veliko govoriti in narediti. Toda kljub temu ji beseda `Gospod' ni šla več iz srca in sama pri sebi je o tem zelo veliko razmišljala.

209. Aziona in Hiram v pogovoru s sosedi

1 Aziona je spet prišel k sosedom, ki so medtem večinoma že posedli na trati. Hiram ga je vprašal, ali bo obed kmalu pripravljen in ali naj bi naredili kaj, da bi se speči zbudili in prišli zajtrkovat.

2 Aziona reče: »Menim, da to pri teh ljudeh ne bo potrebno; njihov nad vsem bedeci duh gotovo nikoli ne spi in ve za vse, kar je in kar se dogaja in tako bo gotovo tudi vedel, kdaj bo obed pripravljen!«

3 Hiram reče: »Da, da, prav imaš; ti so v spanju bolj budni kakor mi podnevi. Zato le počakajmo, dokler se ne zbudijo; časa za to imamo dovolj !«

4 Drugi sosed reče: »Hiram, ali meniš, da ti ljudje zdaj v spanju tudi vse slišijo in vidijo, kaj se dogaja okrog njih?«

5 Hiram reče: »Ne le kar je in kar se dogaja tu, ampak tudi, kar je in kar se dogaja na vsem svetu in celo v vsej neskončnosti, kar se je pred večnostmi zgodilo in kar se bo zgodilo po večnostih!«

6 Sosed reče: »Priatelj Hiram, ali ni morda sončna vročina premočno vplivala na tvoje možgane? Te tvoje besede so vendar tako zelo zmedene, da se nam vsem začenjaš res zelo smiliti. Kdo od umrljivih ljudi si lahko kdaj ustvari pojem o neskončnosti veselja, kdo o večnem trajanju časovnega toka? Ti ljudje so gotovo prav tako malo budni kakor mi - in v spanju zanesljivo še najmanj! Da, lahko da so prav modri in imajo nadvse močno voljo, toda popolno spoznati neskončnost veselja,

večni čas, sile, svetlobo in bistvo življenja ne zmore noben omejen modrec na tej zemlji in torej zanesljivo tudi ti tujci ne!

7 Ali pa je res kje takšno Božje bitje, ki so mu ti pojmi jasni, je vprašanje, na katero doslej tudi še noben umrljivi modrec ni odgovoril ljudem tako razumljivo, da bi ti lahko rekli: `Zdaj vsaj nekoliko razumemo tudi to!'

8 Da, ljubi Hiram, o teh pojmihih se je veliko govorilo v Atenah na visoki šoli, ki sem jo obiskoval tudi jaz, toda izid ni bil nikoli kaj prida. Kaj se je nazadnje izcimilo iz mnogih pogovorov in govorov? Največje zmagoslavje največjega modreca naj bi bilo, da ve, da nič ne ve, in kot sam najmodrejši se ni uvrstil niti na najnižjo stopnico tistega templja, v katerem boginja modrosti z močnimi ključavnicami in zapahi varuje svoje zaklade.

9 Da, moj najljubši prijatelj, o tem je z menoj nekoliko težko govoriti! Toda pustiva zdaj to, tujci se že premikajo in ob prebujanju nas ne smejo najti v pogovoru o nemogočih pojmihih!«

10 Hiram reče: »Ti si sicer kakor kamen trd star Grk in meniš, da mi je sonce poškovalo možgane - toda glede tega se hudo motiš! Upam, da boš v dveh urah sodil in govoril drugače! Kaj vse tiči za temi ljudmi, to boš nekoliko jasneje dojel šele, ko se boš nekaj časa sam pogovarjal z njimi. Niti jaz niti naš vodja Aziona nisva človeka, ki bi obračala plašč po vetru, ampak zdaj sva oba postala povsem druga človeka in sva zavrgla vsega Diogena. Isto se bo gotovo zgodilo tudi s teboj in z vsemi ostalimi. - Toda zdaj Mojster in njegovi učenci vstajajo in takoj Ga moram vprašati, ali že želi zajtrk.«

11 Jaz rečem: »Počakajte, da se sonce dvigne nad obzorje - šele tedaj postrežite zajtrk!«

12 Nato se začno tudi učenci premikati in vstajati s trate in s klopi. Nekateri se takoj spustijo k morju in se umijejo, Jaz pa tega ne storim in Aziona pohiti k Meni in Me vpraša, ali potrebujem vodo za umivanje.

13 Jaz pa mu rečem: »Prijatelj, vse vodovje je prišlo iz Mene - kako naj bi se z njo umival? Da pa ne bi koga pohujšal, mi prinesi vrč studenčnice!«

14 Aziona pohiti in išče prazen vrč, vendar ne najde nobenega; vsi vrči in druge posode so namreč do vrha napolnjeni z najboljšim vinom!

15 V zadregi se vrne in reče: »O Gospod, odpusti mi! V vsej koči ni posode, ki ne bi bila do vrha napolnjena z vinom!«

16 Jaz rečem: »No, prinesi Mi torej z vinom napolnjeno posodo, se bom pač umil z vinom!«

17 Aziona se hitro vrne s posodo vina in Jaz se umijem z njim.

18 Slastni vonj vina je prodril v nosnice gostov in nekateri so dejali: »No, temu bi se reklo živeti bolj razkošno kakor rimski patricij! Res da se kopajo v blago dišečih oljih in vodicah, ni pa nam znano, da bi se kdo kopal v tako slastnem vinu.«

19 Ko pa sem vrnil vrč Azionu, je bil prav tako poln kakor prej, čeprav je bilo pri umivanju videti, kot da bi bil iz njega porabil vse do zadnje kaplje. Aziona je takoj pokazal vrč sosedom in ti so od začudenja onemeli.

210. Filozof Epifan

1 Nekdo, ki je prej govoril s Hiramom o pojmih `neskončnost', `večnost' in tako dalje in mu je bilo ime Epifan, je zdaj rekel Hiramom: »No, to je pa že nekaj takega kot zelo uspela perzijska zvijača. Le nečesa ne razumem: Od kod je Aziona vzel slastno vino in dragoceno posodo?«

2 Hiram reče: »Da, moj prijatelj Epifan, povem ti, vse to so čudeži volje Enega, ki se je pravkar umil z vinom! Ali nisi slišal, kaj je odgovoril Azionu, ko Ga je ta vprašal, ali potrebuje vodo?«

3 Epifan reče: »Da, slišal sem; ta odgovor je bil povsem indoper-zijske magične narave. Ti čarodeji se namreč znajo z najveličastnejšimi frazami hitro predstaviti laikom kot stvarniki ognja, vode in teh ali onih stvari in potem hodijo okrog v nimbusu, ki bi ga kakšen Zevs komaj dal samemu sebi, če bi obstajal in bi prišel na zemljo. No, saj si vendar v Memfisu sam videl, s kakšnim strahotnim patosom so nastopali tamkajšnji čarodeji. Nazadnje so celo dosegli, da so nam ostale le kakšne tri četrtine razuma in tudi mi smo jih skoraj začeli po božje častiti. Kdor koli zna narediti nekaj izrednega, lahko tudi s čisto vestjo na veliko govori o sebi. Kot sem že omenil, pa mi je tu zares zbudilo pozornost vino. Kje ga je Aziona vzel?«

4 Hiram reče: »Prav to sem ti hotel prej povedati, toda prehitro si mi segel v besedo. Glej, ravno Ta tu, ki je Azionu rekel: `Vsa voda te zemlje in tudi nebes je iz Mene - kako., naj bi Mi služila za umivanje?', je samo z voljo iz vode ustvaril vino, zdaj pa celo iz zraka; posodo je namreč prej povsem izpraznil! - In zdaj, kaj meniš o tem?«

5 Epifan reče: »Da, to bi bilo, če je tako, seveda zelo veliko! Nekateri indijski čarodeji naj bi imeli v svoji volji in pogledu tolikšno moč, da lahko v trenutku tako uročijo najbolj divje zveri, da kakor mrtve obstanejo na mestu in dopustijo, da se z njimi godi, kar hoče tak čarodej; poslušni so jim celo vetrovi, oblaki in strele. To se je torej že dogajalo. Ne vem pa, ali lahko naredijo iz vode ali iz zraka najboljše vino. O starih čarodejih je znano le toliko, da so lahko spreminjali vodo v kri in dež v žabe in kače. Ampak k temu sodi tudi močna vera; česa takega namreč še nismo videli. Toda to se je zdaj zgodilo pri nas in v skrajnem primeru si lahko mislimo takole: Če je mogoče to, je mogoče tudi kaj drugega. Le da zdaj ne bomo več presojali o tem. Aziona že prihaja z zajtrkom, tudi lačni smo že, zato bomo pogovor nadaljevali pozneje!«

6 Zdaj so poklicali k obedu. Vsi se namestijo za podaljšano mizo in na Moj ukaz začno korajžno jemati hrano in jesti. Ribe smo kmalu použili in nato so prinesli kruh in vino.

7 Ko tudi nepoučeni sosedje poskusijo nadvse okusen kruh in prav tako najodličnejše vino, oživijo, in Epifan reče s preiskujočim izrazom na obrazu: »No, zdaj začenjam verjeti tudi sam, da tu ne gre za navadno in naravno magijo; o čem takem namreč po mojem precej obsežnem znanju še nikoli ni bilo slišati! Ah, vino je vendar neskončno dobro!«

8 Jaz rečem: »Ravno prav, da si uporabil izraz `neskončno' ! Že prej si namreč oponesel Hirarnu, da so se mu možgani sežgali, ker je začel govoriti, da moč Moje volje deluje prostorsko skozi vso neskončnost in časovno vso večnost; da je v Meni združena tudi vsa moč, vsa svetloba in vse življenje in da je tudi vse, kar duhovno in naravno napolnjuje neskončni prostor, izšlo zgolj iz Mene. Kaj meniš zdaj o tem? Kaj razumeš pod pojmi: neskončnost, večnost, veselje, čas, moč, svetloba, življenje?

9 Veš, ljubi prijatelj, če komu rečeš, da mu je sonce sežgalo možgane, ko se ukvarja s takšnimi velikimi in pomenljivimi pojmi celo v zvezi s kakšnim izrednim človekom, moraš biti o tem boljše podkovan tudi sam; sosedu namreč lahko rečeš, da je zmeden samo tedaj, če ti je neka zadeva razumljivejša kakor njemu. Zato Mi razodeni, kaj misliš o prej omenjenih pojmihi!«

10 Epifanu postane ob Mojih besedah nekoliko nerodno, vendar se kmalu opogumi in reče: »Da, dobri Mojster, teh izrazov najbrž noben smrtnik ne zna jasno opredeliti; gre namreč za to, da nihče ne more dati drugemu tistega, česar nima sam!

11 Kako more omejen, majhen človek kdaj dojeti to neskončno veselje? Njegova misel sicer lahko prodre še tako daleč v vse smeri in globine večnega veselja, vendar ostane v primerjavi z brezmejno celoto prostorja vendarle zmeraj na isti točki, ki je v primerjavi s celoto večno neskončnega veselja vendarle toliko kot goli nič. Noben človek tudi ne more izmeriti časa niti naprej niti nazaj, ker je s svojim nastankom, bivanjem in minevanjem v času prav tako omejen kakor v prostoru.

12 Iz izkušenj sicer lahko nekaj rečemo o omejenem prostoru in odmerjeno omejenem času, kajti omejeno že lahko dojame sebi podobno, toda nikoli ničesar, kar mu je najbolj nepodobno. In skoraj enako je z razumevanjem pojmov `moč', `svetloba' in `življenje'. Človek sicer ima moč, svetlobo in življenje, toda jasne in izčrpno razumljive definicije o tem doslej ni zmožal podati še noben modrec in tako tudi jaz ne, ker sem pač vse drugo prej kakor nekakšen modrec. Ti, dobri Mojster, si me vprašal, in jaz sem ti odgovoril. Če pa nam lahko te pojme zadovoljivo razložiš, ti bomo zelo hvaležni.«

211. Človek kot neminljivo bitje

1 Jaz rečem: »Dobro torej, poskusil bom, zdaj dobro pazite! Tvoja trditev namreč pravi, da v-sebi-omejeno ne more nikoli in nikdar dojeti neomejenega; in vendar ti povem, da vsak človek, tako kot večni prostor, ki ga obdaja, skriva v sebi neskončnost in večnost, in sicer v vsakem vlaknu svojega materialnega telesa, kaj šele v svoji duši in prav posebno v svojem duhu.

2 Predstavljam si deljivost vsakega še tako majhnega sestavnega dela svojega telesa, ki gre v neskončnost! Kje je njen konec?! Potem si zamisli plodnost človeka, živali in rastlin, ki je neskončna. Kje se ta konča?

3 Si že kdaj odkril mejno črto, do katere lahko sežejo misli prebujene duše? Če pa ima že duša neskončno miselno območje, kaj bomo rekli šele o večnem, božanskem duhu v njej, ki je v sebi moč, svetloba in življenje samo?

4 Povem ti: Ta duh je tisti, ki vse v človeku ustvarja in ureja, duša pa je takorekoč le njegovo substancialno telo, enako kot je meseno telo posoda za dušo tako dolgo, dokler v njem ne doseže nekakšne trdnosti. Ko jo doseže, čedalje bolj prehaja v duha in tako tudi v resnično življenje, ki je samo v sebi prava moč, resnična svetloba in iz sebe ne- prenehoma ustvarja prostor, oblike, čas in trajnost oblik v njem, jih oživlja in dela samostojne. In kakor izvirajo iz resničnega življenja neskončnost in večnost, tako tudi zase in v sebi razumejo njegovo neskončnost in večnost za vseh časov čase in večnosti.

5 Tu torej nihče ne more reči, trditi in misliti, da je kot človek ornejeno bitje. V vseh njegovih najmanjših delih sta še navzoči neskončnost in večnost, in ker je tako, lahko neskončnost in večnost tudi dojame.

6 Kdor misli, da živi le zelo omejen čas, se najsilneje moti. Nič pri človeku ni minljivo, četudi je zgolj materialno telo nujno spremenljivo tako, kot je in mora biti spremenljiva tudi vsa Zemljina materija, ker je iz moči čistega življenja njen prihodnji namen, da preide v čisto in odtlej nespremenljivo življenje.

7 Cetudi se bodo mnogi različni deli in udje materije, in torej tudi človekovega telesa, spremenili, pa vendarle ne bodo prenehali obstajati; obstajali bodo večno v bolj duhovni in tako žlahtnejši obliki in načinu. Ali kdo od vas lahko reče, da je umrl kot otrok, ko že v visoki starosti ni ohranil v sebi prav nič od svoje prve otroške oblike?

8 Poglejte pšenično zrno. Položite ga v zemljo! Strohnelo bo in takšno, kot je zdaj, zanesljivo minilo; toda iz trohnobe bo zrasla bilka in na njenem vrhu se bo oblikoval klas, obložen s stotimi zrnji. Toda kateri od vas vidi takšno moč v tem zrnu že zdaj? In vendar ta moč mora biti v njem, ker sicer iz enega samcatega zrna se ne bi mogel razviti klas s sto istovrstnimi zrnji?

9 Zdaj pa imamo sto zrn, in tudi te bomo posejali v zemljo! Iz njih bo zraslo že sto klasov, vsak obložen s sto zrnji, torej 10.000 zrn. In glejte, 10.000 zrn, 100 bilk in klasov je prav gotovo moralo duhovno obstajati že v enem samem zrnu, tako kot je moralo biti to zrno vsebovano tudi že v tistem prvem zrnu, ki je iz Božje roke kot prvo padlo v rodovitno zemljino brazdo, saj si sicer ne bi mogli zamisliti razmnoževanja. Tu imate znova dokaz, da neskončnost in večnost domujeta celo v takšnem zrnu.

10 Seveda si mislite in govorite: `Da, tako je z zrnjem, ki ga kot seme spet posejemo v zemljo; kaj pa se zgodi s tistim, ki ga zmeljemo v moko in ga ljudje ali živali pojedjo kot kruh.' Povem vam: Resnično, tako zrno je še na boljšem, ker s tem že preide v popolnejše življenje, v katerem se kot integrirani del višjega življenja potem lahko prav tako in še bolj razmnoži v neštetih zamislih in živih pojmovnih oblikah; kot izloček se izloči le povsem materialni strok, a tudi ta postane žlahtnejši rodovitni humus zemlje, iz katerega se v različnih semenih oblikuje duh kaljivosti in se odene v nesmrtnost. Kar pa se zgodi z rastlinsko slamo in stročjem, se še veliko žlahtneje zgodi s človekovim mesenim telesom.

11 In tako pri človeku ne najdete nič minljivega in omejenega, ampak le do

določenega duhovnega cilja spremenljivo, zato je tudi mogoče, da človek prav dobro dojame neskončnost in večnost, čas, prostor, moč, svetlobo in življenje, ker je vse to v njem.

12 Seveda pa je predvsem pomemben pouk, ki je svetilka duše. Če ga ni - tako je zdaj pri večini ljudi - tedaj pač tudi manjka vse in potem seveda človekova duša brez te duhovne svetlobe vidi in razume še manj kakor slepec v noči tisto, kar je okoli njega in čemur se približuje.

13 In zdaj Mi prav ti, Epifan, povej, kako si razumel in sprejel to Mojo razlago! Sele potem ti bom povedal, ali s Svojim duhom prešinjам neskončni prostor in večnost. Govori svobodno in brez strahu!«

212. Epifanovi dvomi in vprašanja

1 Epifan je rekel: »Dobri mojster, tvoja razlaga se mi zdi kakor bliski ponoči. Za trenutek razsvetlijo pot in okolico, ko pa človek hoče nadaljevati pot, tedaj vidi še manj kot prej. Nekoliko pa se mi vendarle svetlika: iz tvojih besed sklepam, da si zelo dober naravoslovec in velik antropolog (človekoznalec).

2 Meniš, da v človeku obstaja neskončnost in tudi večnost; drugo vprašanje pa je, ali lahko zaradi tega ob najboljšem pouku tudi sam razume neskončno in večno, temeljno silo, svetlobo in življenje. Nočem sicer reči, da to ni mogoče, da je zelo prebujenemu človeškemu duhu kaj takega nedosegljivo - ljudje so namreč različno nadarjeni in nekdo zlahka razume nekaj, kar ostane drugemu po letih truda, razmišljanja in prizadevanja za vedno zakrito; da pa teh pojmov ni lahko razumeti, mi bo potrdil vsak, ki je kdaj vsaj malo presešel stare meje navadnega človeškega živalskega življenja na zemlji.

3 Človek lahko razume in se sčasoma nauči veliko, da pa bi se mu povsem razjasnili pojmi, da bi jih v popolnosti razumel, in bi zato potreboval večnost, to bi vendarle rad vsaj nekoliko, in to ne prav neutemeljeno, zanikal. Človek se nauči le eno za drugim in za to potrebuje čas. Če se uči veliko, bo za to potreboval tudi veliko časa, in če naj se nauči neskončno veliko, bo za to tudi potreboval neskončno veliko časa. Človekovo življenje pa je kratko, zato se bo očitno zelo težko naučil neskončno veliko.

4 Govoril si tudi nekaj o prabožjem duhu; ta naj bi tičal v duši približno tako kot duša v telesu in naj bi bil ta duh kot Stvarnik človeka povsem doma v neskončnosti in večnosti, ker naj bi, identičen s temi pojmi, s svojo svetlobo in svojim večnim življenjem vse prešinjal. To zveni sicer zelo modro in tudi zelo mistično - tako so od nekdanj govorniki teozofi, modreci, duhovniki in čarodeji, vendar pri tem to ni pomembno; toda kje in kako se lahko človek poveže s svojim duhom, da se bo te zveze jasno zavedal in bo v njej sodeloval ter tako postal popoln človek božjega duha, da bo vse najjasneje uvidel in razumel in bo z močjo svoje pravolje resnično zagospodaril nad naravo in postal mojster vse narave? To, ljubi mojster, pa je drugo vprašanje!

5 Kdor mi lahko na to vprašanje odgovori jasno, resnično in obenem tako, da bo življenjsko uporabno, tega bom zelo spoštoval. Nočem pa poslušati mističnih floskul in fraz; iz njih se namreč ni še nihče nikoli naučil česa dobrega in resničnega in celotno človeštvo prav zato ni nikoli napredovalo, ampak je, kar zadeva duhovno inteligenco čedalje globlje padalo. Zato naj vsak, ki hoče ljudi naučiti nečesa višjega, govori jasno in razumljivo, sicer je veliko boljše, če molči. Kdor je čarodej in lahko dela čudežne reči, naj s tem zabava laično človeštvo - četudi s še tako zelo mističnimi skrivnostmi; tam je na pravem mestu in ne škodi nikomur. Če pa hoče čarodej v svoji umetelnosti vzgajati učence, ki naj bi sčasoma zmogli isto kot on, tedaj naj se ogiba skrivnostnosti - to naj zamenja najčistejša in najbrezobzirnejša resnica.

6 Zakaj sta Platon in Sokrat imela tako malo posnemovalcev praktikov? Ker sta bila mistika, gotovo nista razumela niti sebe in zato ju je toliko manj razumel kdo drug! Diogen in Epikur sta po svojem razumu govorila jasno in razumljivo in sta zato tudi prej našla veliko množico uporabnih učencev praktikov, in to za nauk, ki ljudem na tej zemlji ne zagotavlja skoraj nobenega udobja in po telesni smrti človeku napoveduje popolno izničenje.

7 Epikur je bil bogat in je priporočal dosmrtno udobno življenje, ker naj bi bilo po smrti vsega konec. Diogen je hotel biti s svojim naukom bolj splošno koristen, ker je pač spoznal, da lahko Epikurjev nauk osreči le bogate, revne pa mora narediti še nesrečnejše. Zato je učil, da se mora človek kar najbolj odpovedovati in omejevati svoje potrebe; njegovih privrženecv je bilo in jih je še veliko več, ker se je vsak človek gotovo laže znašel v njegovih jasno predstavljenih načelih brez vsakršne mistike.

8 Aristotela so zelo občudovali, ker je bil dober govorec in velik filozof. Toda njegovih učencev ni bilo nikoli posebno veliko in celo tisti redki so bili nenehni raziskovalci in konkludisti (logični misleci), njihove teorije mogočega so velikokrat prehajale tudi že v smešno; kar se jim je zdelo logično in mogoče, je bilo v nekaterih okoliščinah tudi fizično mogoče. Resnično, za čarodeja povsem uporaben nauk in eseni se počutijo že dovolj dolgo dobro ob tem, čeprav so sicer sami zase in za lastno ognjišče epikurejci in deloma tudi kiniki!

9 V čem pa je velika resnica življenja? V življenju so vendarle trenutki, ob katerih bi se lahko marsikaj vpraševali in rekli: Mar je v njem vse kar je resnično le splet naključij? Naj bi bil vzrok kot porajajoče in urejajoče počelo neumnejši od svojih del, ali lahko povsem slepa sila ustvari bitja, ki se zavedajo sebe in zrelo razmišljajo?

10 Mistiki govorijo o vsemogočnem in nadvse modrem Bogu - in milijoni vprašujejo: `Kje je ta Bog in kakšen je?' Toda ustreznega odgovora na to vprašanje ni in ni. Vendar si ljudje kaj hitro pomagajo s poezijo in zdaj na zemlji kar mrgoli velikih in majhnih bogov, in leni ljudje, ki se jim ne ljubi misliti, verujejo vanje. Takšna vera pa je skoraj dvojna smrt; človeka dela fizično in moralno lenega, počasnega, nedejavnega, torej mrtvega.

11 Kdor pa je pravi modrec, naj z jedrom resnice razsvetljuje ljudi in jim jasno

pokaže pratemelj in namen njihovega obstoja, tako si bo v srcih milijonov postavil spomenik za vse čase; pravemu človeku bo čista resnica gotovo zmeraj nadvse dobrodošla.

12 Ti, ljubi prijatelj, zdi se, da hočeš učiti čisto resnico, in videte je, da ti tudi sposobnosti za to ne manjka; odgovori mi torej na ta vprašanja, na katera, kolikor vem, doslej še noben človek ni odgovoril dovolj jasno in resnično in naša srca bodo poživljena. Ampak brez polovičarstva - tega imamo že več kot dovolj.«

213. Nujnost resnične, svetle vere

1 Jaz rečem: »Moj ljubi Epifan, če ne bi na to kar najrazumljiveje odgovoril že Azionu in Hiramu ter ju podučil, bi takoj ustregel tvoji povsem upravičeni zahtevi; ker pa sem to pravkar storil oba natančno vesta, kako je z Menoj. Razložila vam bosta prav tako prepričljivo, kot sem jima razodel Jaz, in potem morate le še živeti po teh naukih in vaš duh vam bo razodel vse, kar morate vedeti po pravi poti.

2 Toda vere ne smete povsem zavreči; brez nje bi namreč veliko teže dosegli cilj.

3 Obstaja pa, samoumevno, dvojna vera; resnična svetlobna vera pa je predvsem v tem, da se brez pomisleka zaupate resnicoljubnemu in zelo izkušenemu človeku in tisto, kar vam pove, tudi sprejmete kot popolno resnico, četudi v prvem trenutku še ne razumete povsem njenih globin.

4 Glej, kdor si hoče pridobiti višje računsko znanje, mora na začetku učenja najprej vse verjeti; šele ko dodobra prodre v vrednost števil in veličin, začne postopno dojemati dokaz za dokazom. In glej, tako je tudi s tem.

5 Če ti je kakšen nadvse resnicoljuben človek govoril kaj o svojih izkušnjah, lahko to, kar si slišal, v začetku le verjameš, toda zaradi vere postaneš tudi dejaven - tako kot ti je bilo razloženo - in potem se ti z dejavnostjo razsvetlijo lastne izkušnje, tega pa ti ne more dati nobeno še tako urejeno ustno razpravljanje.

6 Nekdo bi ti lahko na primer z največjim trudom in potrpljenjem opisal mesto Rim od najmanjših do največjih reči, vendar si kljub temu ne boš mogel povsem nazorno predstavljati tega velikega svetovljanskega mesta. Toda pripovedovalčevim besedam si verjel, v tebi so prebudile silno željo, da bi si Rim ogledal, in odtlej si zavzeto iskal priložnost, da bi prišel v to mesto. Priložnost se je kmalu ponudila, prišel si v Rim in ga občudoval, videl si, da je res tak, kakor so ti ga opisali - a vendar povsem drugačen, kot si si ga naslikal v svoji domišljiji.

7 Ali ti je to, da si verjel v natančni opis Rima, pozneje pri njegovem ogledu škodilo ali koristilo? Očitno ti je le nadvse koristilo! Prvič, če ti Rim ne bi tako opisali, je kaj malo verjetno, da bi si ga želel obiskati; in če bi že morda kdaj prišel v to veliko mesto brez poprejšnjega znanja, bi blodil po njem kakor slepec, komaj bi si upal koga vprašati, kaj je to ali ono, in bi od samega strahu in dolgočasje hrepenel le po tem, da bi to velemesto kar se da hitro zapustil. Če pa natančnemu opisu ne bi verjel, potem je tako, kot da vere sploh ne bi bilo, polovična vera pa ni veliko boljša kakor nobena; nikogar namreč ne spodbudi k resničnemu in živemu dejanju.

8 Vidiš torej, da pri poslušanju novega nauka, vsaj na začetku, vere ne smemo pogrešati. Nauke in njihove temelje lahko sicer zelo preskušamo, toda k temu sodi, da smo jih prej zaradi avtoritete resnicoljubnega učitelja sprejeli kot pomembne resnice, četudi jih nismo takoj temeljito razumeli; razumevanje namreč pride šele, ko se izpolni to, kar je nauk postavil kot pogoj sam v sebi. Šele če se to ne zgodi, bi lahko skomignili z rameni in rekli: `Ali je bil nauk iz trte izvit ali pa nisem dovolj izpolnil postavljenih pogojev!' Šele zdaj je čas, da se z učiteljem podrobneje pogovorimo in poizvemo, ali natančno izpolnjevanje načel novega nauka tudi na nikogar drugega ni učinkovalo tako, kot bi bilo zaželeno.

9 Če je pri nekom drugem vendarle delovalo, le pri tebi ne, bi bil za to očitno kriv sam in potem bi marsikaj zamujenega in opuščenega najmarljiveje nadomestil, da bi tudi ti dosegel isto, kar je sosed. Šele tedaj, če s še tako natančnim izpolnjevanjem dolžnosti, ki jih nalaga novi nauk, nihče ne bi dosegel ničesar, bi bil čas, da bi takšen lažni nauk ovrgli.«

214. Lahkovernost in praznoverje

1 (Gospod:) »Toda poleg resnične, nujno potrebne vere obstaja žal tudi lahkovernost, zaradi katere imajo nekateri leni ljudje, ki nič ne mislijo, takoj za resnično vse, kar jim kdo pove, pogosto tudi le za šalo ah še pogosteje iz koristoljubja. Takšnih vernikov je zdaj na zemlji pač zdaleč največ!

2 S takšnimi lahkoverni pa pravzaprav tudi ni mogoče veliko narediti; skoraj vseeno jim je, ah po svoji veri kaj dosežejo. Samo verujejo, se tu in tam ravnodušno čudijo temu in tudi na zunaj delajo, kar jim nalaga nauk, toda brez vsake notranje življenjske vrednosti; vseeno jim je tudi, če se ob tem zgolj dolgočasijo. Preleni so, ne poznajo in nimajo življenjske resnosti, zato jih lahko primerjamo s tistimi muhami enodnevnici, ki podnevi v sončni svetlobi kar tako letajo sem ter tja le zato, da jih lastovke lažje ujamejo za hrano. O takšnih junakih vere ne bomo izgubljali besed.

3 Praznoverje in lahkovernost sta tako in tako enaka; razlikujeta se le v tem, da praznoverje zmeraj izvira iz lahkovernosti in je pravzaprav njen sad.

4 Nepreračunljive zle posledice, ki izhajajo iz praznoverja, so zdaj po vsej zemlji žal še preveč vidne in občutne; na tisočkrat tisoče templjev malikov je zgradilo praznoverje, in to pogosto z velikimi in hudimi žrtvami.

5 Toda prišel je čas za uničenje praznoverja in tako je tukaj veliko delo; zelo pa primanjkuje pridnih in pogumnih delavcev. Pred Seboj imam veliko polje, ki ga je treba obdelati in zdaj najemam delavce. Vi bi bili, če bi razumeli in poznali prave poti, prav primerni za tako delo; toda samoumevno je, da morate biti prej vi sami povsem vpeljeni v Moj novi življenjski nauk. Ko pa bi bili vanj vpeljeni, bi bili zaradi svojih siceršnjih svetnih izkušenj zelo uporabni. Prepričani ste lahko, da plačilo tu, posebno pa onstran ne bo majhno. - Kaj meniš, Moj prijatelj Epifan, o tej Moji, za vse vas gotovo povsem nepričakovani ponudbi?«

6 Epifan reče: »Hm, zakaj ne? Kadar sem temeljito in prepričljivo prežet z resnico,

tedaj poučujem tudi brez plačila, le resnici na ljubo in se ne bojim, da bi moral pri tem umreti od lakote. Čeprav so ljudje v tem času sicer zelo pokvarjeni in hudo sebični, pa vendar niso nenaklonjeni dobremu novemu nauku; če le pride k njim pravi učitelj, ga še zmeraj sprejmejo, prisluhnejo njegovim naukom, in če v njih le zaslutijo nekaj višjega in resničnega, kmalu svojo sebičnost opustijo ter postanejo prijazni in velikodušni.

7 Glede tega majhna stopnja lahkovernosti pri ljudeh tudi ni slaba; brez nje bi bilo namreč človeka pogosto težko poučevati. Pravi učitelj naj se predvsem trudi, da učenci ne obtičijo v neutemeljenem praznoverju; z njimi naj dela in jih vodi tako dolgo, dokler ne prodrejo do temeljev njegovega nauka. Ko s svojo zavzetostjo doseže to, tedaj stori ljudem nekaj resnično dobrega in lahko računa s tem, da ne bodo ostali nehvaležni.

8 Koliko dobrot od lahkovernih ljudi uživajo lažni učitelji! Delajo se, kot da bi kaj razumeli, in tako kmalu najdejo množico poslušalcev, ki jih občudujejo in prav tekmujejo, kako bi z raznimi darovi pritegnili učiteljevo pozornost. In koliko raje bodo to storili učitelju, ki jim lahko utemeljeno dokaže in razumljivo razloži največje življenjske skrivnosti in razmere, teoretično, in seveda, kjer je potrebno, tudi praktično. Pri tem rad pomagam in sem zmeraj na voljo; toda prej moram temeljito vedeti, za kaj pravzaprav gre. No, naglušen nisem, tudi počasne pameti ne; kar razumeta Aziona in Hiram, to bomo razumeli tudi jaz in moji sosedge. Toda mačka v žaklju nismo pri nas nikoli kupili in ponoči nismo nikdar sklepali poslov za ovčjo volno! No, prijatelj in Mojster, za kaj pravzaprav gre pri tem Tvojem novem nauku?«

215. Gospodovo poslanstvo. Epifanov dvom v razumevanje ljudi za Gospodov nauk

1 Jaz rečem: »Zadevo ti lahko na kratko opišem takole: Moja stvar in Moj nauk je preprosto v tem, da človeku pokažem, od kod pravzaprav je, kaj je in kam naj pride in bo tudi prišel po najpopolnejši in najrazvidnejši resnici.

2 Že Grki, se pravi modreci, so rekli: `Najtežje, najpomembnejše in najvišje znanje je v najpopolnejšem mogočem spoznanju samega sebe!' In glej, ravno to je Moja stvar; brez tega spoznanja namreč ni mogoče spoznati najvišjega Božjega bitja kot temelja vsega nastajanja, vse biti in vsega obstoja!

3 Kdor pa tega ne spozna in svojega življenja, razmišljanja in prizadevanja ne naravna na ta edini resnični življenjski cilj, da bi povsem spoznal sebe in najvišje Božje bitje kot večni pratemelj vse biti in vsega nastajanja, je toliko kot izgubljen.

4 Vsaka stvar, ki v svoji notranjosti nima toliko trdnosti, da bi se obdržala skupaj in bi ostali vsi njeni deli povezani, kmalu razpade in se povsem uniči, ni več to, kar je bila; in tako je tudi s človekom, ki v sebi, s seboj ter v Bogu in z Bogom ni postal eno.

5 Tak pa lahko postane človek le, če popolnoma spozna sebe in s tem neogibno tudi Boga kot svoj pratemelj in postane po tem spoznanju dejaven na vseh

življenjskih področjih.

6 Ko človek tako dozori in postane v sebi trden, zagospodari tudi nad silami, ki se izlivajo iz Boga in je z njihovo pomočjo tudi duhovno in materialno kos vsemu stvarstvu, ga nobena sila ne more več uničiti, in tako doseže večno življenje.

7 In glej, to je povzetek Mojega celotnega novega nauka, ki je pravzaprav najstarejši nauk od začetka človeštva na tej zemlji! Zaradi lenobnosti ljudi se je le izgubil, Jaz pa zdaj prastari izgubljeni eden (Je den = je dan) spet kot novega dajem ljudem, ki so dobre volje. - Povej Mi zdaj, Epifan, ali si Me prav razumel in kaj meniš o tern?«

8 Epifan reče: »Da, vsekakor sem te razumel, poleg tega pa moram odkrito priznati, da bi bilo takšno spoznanje - če bi ga ljudje sprejeli - nekaj najbolj zaželenega in najvišjega, kar bi lahko dosegel smrtnik na tej zemlji, in lahko da so tebi in tvojim tovarišem gotovo dobro in jasno znane ustrezne poti do tega. Toda ob tej priložnosti se spomnim starega rimskega pregovora, ki je res zelo moder in ga je mogoče večpomensko razlagati in primerjati. Takole se glasi: Quod licet Lovi, non licet bovi! - Propheta, poeta et cantores nascuntur, - rhetor fit (Kar je dovoljeno Jupitru, ni dovoljeno volu! - Prerok, pesnik in pevec se rodijo - govornik postane!)- Za majhne, ničeve stvari in dela se da izuriti celo vola, nikoli pa mu ne bo uspelo s kladivom in dletom iz trdega marmorja ustvariti Minerve!

9 Najmodrejši stari Egipčani in Grki so si na vso moč prizadevali spoznati sami sebe in božansko temeljno prabitje - kako daleč so prišli? Ravno toliko, da so spoznali, da omejen človek ne more doseči takšnega nujno najobširnejšega spoznanja - torej se je potrdilo tudi ob tem, da je pregovor: Quod licet Iovi, non licet bovi! pravilen.

10 No, morda so tudi izjeme - to sem zaslutil iz drugih tvojih besed in posebno dejanj - vprašanje pa je, ali pa si bo lahko tudi kak navaden človek na primer moje vrste ustvaril o tem kakšno predstavo. Nekateri ljudje, seveda redki, tako imenovani geniji, imajo pogosto veliko različnih posebnih sposobnosti. Nekdo je že v zibelki jasnovidec in prerok, drugi je že skoraj v materinem telesu izvrsten pevec, tretji kipar, četrti računar in čarodej. Nekdo ima izreden spomin, drugi vidi tako dobro, da lahko že nekaj ur daleč opazi človeka in ga za silo celo prepozna.

11 In tako je še marsikdo zelo nadarjen; toda vsega, kar je značilno za genije, se nikdar ni mogoče naučiti tako temeljito, da bi lahko učenec to potem podajal drugim enako popolno kakor genialni učitelj. Je in ostane ničvredno skrupcalo.

12 In tako lahko trdim, da bomo tvoj novi nauk pač napol razumeli, kar nam boš povedal, nikoli pa ne bomo dobili o zadevah temeljite praktične predstave. Vendar, ti si vsekakor redke mojster v tej zadevi in boš že spoznal, kakšne ljudi imaš v nas pred seboj, mi pa bomo potem videli, kaj smo sposobni razumeti in storiti! Smo sicer zelo zavzeti za čisto znanost, čeprav jo tudi zlahka pogrešamo, ker se naš dozdajšnji življenjski nazor, kakor kaže naše tukajšnje stanje - več kot povsem zadovolji z najskromnejšim za ohranitev življenja; toda - kot sem rekel - zato še nismo sovražniki čiste znanosti.

13 Hiram in Aziona sta mi sicer povedala najbolj iskreno novico o tebi, ki sem ji

moral verjeti, ker vem, da sta resnicoljubna človeka. Toda šele zdaj gre za to, da se o vsem tem prepričam teoretično in praktično; ko bom to dosegel, tedaj v meni ne boš imel slabega in lenega razširjevalca svojega novega nauka! - Svoje sem povedal, zdaj pa govori ti!«

216.0 čudežni moči besede. Učenje je boljše od delanja znamenj

1 Jaz rečem: »Ljubi Epifan, rekel sem sicer, da ti bosta vse to dobro in resnično razložila brata, toda ker si tako sprejemljivega duha kot malokdo, ti bom Jaz sam podal k temu vsaj dober uvod, da bosta potem Aziona in Hiram zlahka gradila.

2 S svojimi ostrimi očmi vidiš, da sem tako kot vsi drugi in ti sam, le skromen in preprost človek. Jem, pijem, nosim oblačila po galilejski šegi in uporabljam iste besede kakor ti. V tem se ne razlikujeva; toda če bi ti govoril in svoje besede napolnil s še tolikšno najtrdnejšo voljo, bodo kljub temu ostale le besede, ki jim bo, če bo treba, trudoma sledilo tudi delovanje, toda gotovo bodo učinki nadvse pičli. In glej, to je pri Meni neskončno drugače! Če le eno Svojih besed ali le eno Svojih misli, ki je pravzaprav tudi samo beseda duha, napolnim s Svojo voljo, mora besedi tudi brez vsakega giba že tudi slediti najpopolnejše dejanje!

3 In kar s Svojo besedo zmorem Jaz, to mora znati tudi vsak Moj pravi učenec, saj vodi navsezadnje njegovo notranjost isti duh kot Mojo!

4 In glej, prav to je tisto `nekaj' v Mojem novem nauku, ki se v tolikšni polnosti in popolnosti od začetka sveta še ni pojavilo med ljudmi! Poglej, nobenega orodja in nobenih skrivnih mazil ali praškov nimam pri Sebi, na Moji suknji in Mojem plašču ne najdeš žepa, in tudi pri Mojih učencih ne - niti palic nimamo in zmeraj hodimo bosí naokrog!

5 Vse naše imetje sta torej beseda in volja, in kljub temu imamo vse in ne trpimo pomanjkanja, razen če ga hočemo prenašati prostovoljno, da bi omehčali trdosrčna človeška srca. Zakaj torej zmorem Jaz s Svojo besedo in voljo vse in zakaj ne tudi ti?«

6 Epifan reče: »Na to bo pa težko prav odgovoriti. Isto sem o tebi sicer že slišal - o tem sta govorila Hiram in Aziona, pil sem tudi vino, ki si ga ustvaril iz vode, in je res takšno, da si boljšega ni mogoče želeli. In če vse to zmoreš le z besedo, nasičeno z voljo, brez kakšnega drugega še tako skrivnega sredstva, in če ta `kako' tudi učiš, potem je seveda treba Tebe, Tvoj nauk in Tvoje besede kar najbolj spoštovati! Česa takega, če presojam po svojem precej obsežnem znanju še nikoli ni bilo.

7 Sicer bi Ti lahko rekel: `Priatelj in Mojster, dokaži mi z majhnim preskusom Svojo moč, ki se izkazuje s Tvojo z voljo napolnjeno besedo!'; ampak pri meni to ni potrebno, ker se zmeraj raje dam poučiti z jasnimi, modrimi in močnimi besedami kakor z znamenji. Če pa že hočeš pokazati kakšen poseben majhen preskus, to meni in tudi mojim sosedom ne bo škodilo. Ampak to je le želja in nikakor ne zahteva!«

8 Jaz rečem: »Pouk je boljši od znamenj; znamenja namreč silijo, pouk pa vodi in prebuja v učencu samemu zaželjeno moč, in človekova najresničnejša in

najpopolnejša last je potem šele tisto, kar si je sam pridobil s svojo dejavnostjo. Seveda pa pri ljudeh kot ste vi, ki ste že zdavnaj zavrgli vse stvari, ki silijo k veri in njihove omejitve, tudi najveličastnejša znamenja nimajo več prisilne moči; za opazovalce, kakršni ste, tako dolgo ne dobijo prisilne moči, dokler jih vaša življenjska teorija ne sprejme kot jasno prepričljive in razvidne glede na 'kako'. In tako lahko brez škode zate in za tvoje sosede naredim majhen preskus.

9 Toda Moja znamenja, s katerimi potrjujem resničnost Svojega novega nauka, so vedno takšna, da človeku poleg velike moralne koristi zmeraj navržejo tudi fizično korist in tako mislim, da bi vam v prihodnje zelo koristilo, če kot zdaj Moji zelo cenjeni novi učenci sploh ne bi živeli v nerodovitni puščavi, ampak bi se ta okolica takoj spremenila v zelo rodovitno. - Ali se ti strinjaš s tem, ali se vsi strinjate?«

10 Epifan reče: »O Mojster, če bi Ti bilo to mogoče, bi nam tako znamenje res veliko pomenilo. Toda resnično, če bi to zmožel, bi bil vendar očitno več kot največji modreci in judovski preroki sveta, tedaj bi bil celo že zares Bog in Tvoj novi nauk bi moral biti najpopolnejša resnica! Človek naj si le ogleda to resnično dabuoro (smolen in naftno puščavo)! Nič drugega kakor gole skale, ki segajo do oblakov; le vznožje te prave smolne gore je tu in tam poraščeno s skromno goščavo. Le nekaj vrelcev izvira iz njene notranjosti na dnevno svetlobo in tam pod najbolj prepadnimi skalnimi previsi vegetira boren cedrov gozdič kot resnično svetišče tega smolnega gorovja; vse drugo daleč naokrog je golo kot vodna gladina!

11 In to naj bi se zdaj po Tvoji besedi z močjo volje spremenilo v rodovitno pokrajino?! Kaj takega je pač nekoliko težko verjeti; toda Ti si v uvodu v Svoj nauk povedal nekaj, kar, čeprav je zvenelo zelo skrivnostno, mora biti vendarle resnično glede na to, da si mož, ki prvič, misli preveč čisto, da bi se šalil z ljudmi kakršni smo mi, in drugič, si tu naredil že marsikatero izredno znamenje. Zato Te prosim za to, če Te resnično ne stane nič drugega kot eno samo besedo volje!«

217. Čudežna preobrazba pokrajine. Svoboda volje in dviganje v Božjo voljo

1 Jaz rečem: »Pazite torej in nič drugega ne bom rekel kakor: Tako hočem! - In zdaj poglej, ljubi Epifan, to pokrajino in Mi povej, kako ti je všeč!«

2 Epifan z Aziono in Hiramom in vsi drugi tu navzoči se trkajo na prsa in onemijo od začudenja, in Epifan debelo gleda zdaj prekrasno pokrajino - gorovje polno gozda in obalno območje, ki je imelo površino skoraj tisoč juter in prej ni bilo poraslo z ničimer drugim kot redko travo za pašo nekaj koz in ovac in se je zdaj bohotilo v najrodovitnejši bujnosti - in potem spet Mene s preiskujočim pogledom.

3 Šele po dolgem strmenju spet odpre usta in reče (Epifan:) »Da, kdor more v trenutku storiti kaj takega, mora biti že več kot bog! Kajti bog, kakršnega poznam iz različnih naukov o bogovih Egipčanov, Grkov, Rimljanov, Judov ter celo Perzijcev in Indijcev, si vzame čas in dela svoje vsakdanje čudeže počasi in se bojda poslužuje množice najčudovitejših sredstev in naprav. Morajo biti sonce, luna, kup planetov, nešteta množica drugih zvezd. Ta mu v določenih okoliščinah, položajih in razmerjih

pomagajo delati čudeže na tej zemlji, razen bliska iz oblakov vse poteka tako lepo počasi.

4 Ti pa si tu v trenutku naredil nekaj, za kar bi kakšen bog, kakršne poznam iz knjig in spisov, gotovo tudi s pridnim sodelovanjem ljudi potreboval še nekaj sto dolgotrajnih let. Iz tega zanesljivo sklepam, da moraš biti Ti bolj bog od drugih bogov, o katerih sem veliko slišal in bral! Gospod in Mojster vseh mojstrov na zemlji! Kako, kako - in še enkrat - kako to zmoreš? In to naj bi sčasoma, ko se bomo povsem vživeli v Tvoj novi nauk, zmogli celo mi?«

5 Jaz rečem: »Da, Moj ljubi prijatelj Epifan, sicer ti tega ne bi povedal! Kako pa je to mogoče, sem ti povedal že prej in ti celo tudi jasno pokazal, povem ti pa tudi, da bodo Moji pravi učenci sčasoma na tej zemlji delali in dosegli še večje stvari, kot sem jih zdaj storil Jaz. Seveda pa morajo potem vsi Moji učenci trajno uvideti in vedeti, da lahko vse to delajo le tedaj, ko bodo v duhu eno z Mojim duhom in se bodo tako ob vsaki priložnosti v svojem duhu posvetovali z Mojim duhom, ali je to potrebno za doseganje kakšnega dobrega cilja. Če bi namreč koga, četudi bi še tako natančno živel po Mojem nauku, celo za rešitev svojega telesnega življenja kakšen mogočnik pozval, naj naredi kakšno znamenje za potrditev svojega najvišjega poslanstva in bi mu Jaz v duhu rekel: Ne stori tega, to namreč zdaj ni Moja volja!, naj tudi učenec takoj hoče tako, kot hočem Jaz; če pa bi kljub temu rad poskusil narediti znamenje, tega ne bo mogel, ker Moja volja ne bi bila eno z njegovo.

6 Le z Menoj, se pravi v nenehni povezavi z Mojim duhom in Mojo voljo boste zmogli narediti vse, brez tega pa nič; kajti Gospod sem Jaz in bom to večno ostal. In glej, tudi to sodi k Mojemu nauku! - Si Me razumel?«

7 Epifan reče: »Da, Gospod in Mojster vseh mojstrov! Toda tu najdem nekaj, kar po moji presoji ni prav združljivo z najpopolnejšo svobodo človekovega duha. Če lahko na primer naredim čudež le tedaj, ko to hočeš tudi Ti, tedaj je vendar moja volja večno odvisna od Tvoje, vezana na Tvojo in tako nesvobodna.«

8 Jaz rečem: »O, kako zelo se motiš! Prav nasprotno! Kolikor tesneje je človekov duh povezan z Mojim duhom, toliko svobodnejši je v duhu in volji, kajti Jaz sam skrivam v Sebi najvišjo in neomejeno svobodo in moč. Le tisti, ki se ne bo združil z Menoj, bo v svoji svobodi omejeval samega sebe, če se z Menoj ne bo združil; kdor pa bo postal eno z Menoj, bo tudi zmogel vse to, kar zmorem Jaz. Nikjer razen v Meni namreč ni brezmejne moči in neomejene zmožnosti za delovanje.

9 Polno združenje z Menoj pa nikomur ne jemlje niti trohice njegove samostojnosti. Kaj je koristnejše in bolj osrečujoče za življenje kot to, da si z Menoj, se pravi z Mojim duhom, vsemogočno dejaven tako kot Jaz, hkrati pa vendar povsem samostojen?! - Povej Mi zdaj, kako ti zadeva ugaja.«

10 Epifan reče: »Največji Gospod in Mojster! Še veliko premalo sem posvečen v te nove življenjske razmere, da bi o tem lahko prepričljivo izrazil svoje mnenje, o teh rečeh prej še nikoli nisem slišal, zato si o tem tudi ne morem, kot bo vsakdo zlahka razumel, ustvariti nobene sodbe; iz Tvojih besed pa lahko sklepam, da bi bilo takšno življenje seveda zelo ugodno. Kajti biti so-vsemogočen z vsemogočnim Božjim

duhom, hkrati pa imeti polno življenjsko samostojnost, to je seveda najvišje, kar si lahko mislimo o življenjski popolnosti; in stvar bo že lahko takšna, ker si jo Ti sam tako oznanil, meni in vsem nam.

11 O tem `kako' pa se zdaj sploh ne bomo brigali; to bi bilo namreč nesmiselno, ker nam kot najnovejšim učencem Tvojega nauka še povsem manjkajo za to potrebni pojmi. Poleg tega smo zdaj vsi zaradi nezaslišanega, prevelikega mojstrskega čudeža tudi preveč osupli in preveč raztreseni, da bi v sebi lahko ustvarili umirjeno sodbo. Zato nas pusti, o Gospod in božanski Mojster, da si nekoliko odpočijemo in se zberemo; potem ti bomo spokojnejši, Tebi, o Gospod in Mojster, lahko bolje odgovorili, kot sem ti ravnokar jaz!«

218. Pomembnost umirjene narave

1 Jaz rečem: »Da, da, to si prav in dobro povedal; mir, resnična, notranja spokojnost je za vsakega človeka najnujnejša duhovna prvina, brez katere ne more razumeti nič resnično notranjega in duhovno velikega in zato vam tudi rad dam to, kar si pravkar želel.

2 Vendar pa takšna umirjenost, ki telesu in njegovim udom ne dovoli delovanja, kljub vsemu ni mir, temveč velika notranja dejavnost duše, s katero in v kateri se duša čedalje bolj združuje s svojim duhom, ki ga je začela zaznavati. In če hočeš takšen mir, tedaj tako ti kot tudi vsakdo drug delaš dobro, in šele, ko si boš v prihodnje enkrat na dan privoščil tak notranji mir, ali bolje, duševno dejavnost, boš šele začel čutiti, kako veliko resnično življenjsko korist si pridobil iz tega.

3 Zdaj pa se vsi umaknite v svoje kočice, ki so se s to prej pusto zemljo vred tudi nekoliko izboljšale, in pogledjte, kaj vse je nastalo vam v prid. Potem, proti večeru, pa pridite spet!

4 Jaz se bom medtem ukvarjal s tem, kar Mi je naložil Moj Oče, ki prebiva v nebesih in je popolnoma eno z Menoj in v Meni. Kdor pa hoče čez dan ostati tu pri Meni, lahko stori tudi to; saj ni nujno, da bi se moral kdo oddaljiti od tod, ampak le tisti, ki to hoče, eno in drugo mu bo zelo koristilo. In zdaj storite, kar želite!«

5 Vsi razen Hirama in Epifana vstanejo in željno pohitijo v svoje kočice, da bi izvedeli, kaj vse se je zgodilo doma in kaj vse se je tam spremenilo. In ko pridejo domov, se ne morejo dovolj načuditi mogočnim hišam, ki stojijo namesto njihovih prejšnjih, najbednejših koč, in številnim sadnim drevesom, vinogradom, poljem in travnikom ter hvalijo Boga Očeta, o katerem sem jim govoril, da je dal človeku te zemlje takšno oblast.

6 Epifan se opogumi in reče: »O Gospod in Mojster vseh mojstrov! Jaz bom vseeno raje ostal tu; kar je po Tvoji dobroti in Božji oblasti nastalo drugim, je gotovo nastalo tudi meni, dobrota, za katero se Ti mi vsi in naših otrok otroci ne bomo mogli nikoli dovolj zahvaliti in Te slaviti in hvaliti.

7 In četudi je ta dobrota, ki si nam jo izkazal, neprecenljiva, je vendarle nikakor ni mogoče primerjati s tisto, ki si jo s Svojim naukom izkazal našim dušam. Samo po

njej smo namreč kot prej povsem podivjane živali v človeški podobi postali pravi resnični ljudje. Šele Ti si nam pokazal pravo življenje in nas naučil spoznati njegovo vrednost.

8 Doslej smo ljubili le smrt, zdaj pa imamo resnično in veliko ljubezen do življenja, ki je sposobno nadvse velike izpopolnitve v vse smeri, smrt pa večno ostane smrt in ne more nikoli dopustiti kakšne gradatime (korakoma) izpopolnitve. In prav zato raje ostanem pri Tebi, o Gospod in Mojster, da ne bi zamudil česa, kar bodo Tvoja - pravim - najresničnejše sveta usta še dodatno oznanila.«

9 Jaz rečem: »Kar so storili drugi, je dobro; toda kar počneš ti, je boljše. Vsaka beseda, ki prihaja iz Mojih ust, je namreč svetloba, resnica in življenje; če verjameš v Moje besede v svojem srcu in se po njih ravnaš, ohraniš slišano besedo že tudi resnično, večno življenje.

10 Če pa kdo Moje besede sliši, potem pa ne živi in se ravna po njih, ga Moja beseda ne bo oživila, ampak mu bo služila le za sodbo in smrt. Četudi ni takšna Moja volja, ampak le večni Božji red, mu kljub temu ne morem pomagati, ker si lahko vsak pomaga le sam.

11 Če lačnemu ponudimo hrano, pa je ne je, ampak jo le opazuje, tedaj tisti, ki hrano daje, ni kriv, da lačni umre od lakote, ampak je kriv lačni sam, ker ni hotel jesti ponujene hrane. Enako je s tistim, ki mu ponudim Svojo besedo kot najresničnejši kruh iz nebes - pa jo le poslušaj in se noče ravnati po njej. Zato naj nihče ne bo zgolj poslušalec, temveč tudi izpolnjevalec Moje besede, tako bo v svoji duši najresničnejše nasičen s kruhom iz nebes in odtlej ne bo nikoli videl, čutil in okusil smrti, ker bo sam povsem postal življenje iz Boga. - Ali razumeš to?«

219. Epifanov pogum

1 Epifan reče: »O, to je najpopolnejša resnica, razumem jo tudi brez nadaljnje razlage! Recimo, da bi jaz ali kdo drug hotel postaviti novo hišo. Posvetuje se s stavbenikom in ta mu z besedo in sliko razloži, kako naj kot graditelj sezida svojo hišo. Graditelj, ki ne ravna po nasvetu izkušenega stavbenika, ker se mu to zdi preveč naporno in zamudno, temveč raje kamne in tramove nepovezano zloži skupaj, nato se vseli v svoje novo bivališče, in ne da bi slutil nevarnost, kratek čas povsem udobno prebiva v njem. Ponoči nastane močan vihar, butne v majave stene hiše, te se pri priči zrušijo in ubijejo lastnika in obenem graditelja. Kaj je zdaj pridobil graditelj, ker se ni hotel ravnati po nasvetu izkušenega stavbenika?!

2 In tako mislim, da je skoraj povsem enako med Teboj in nami, slepimi in nevednimi ljudmi. Ti si očitno tisti stavbenik, ki je zemljo, celotno vesolje in tudi človeka, kakršen je, duhovno in materialno tako rekoč zgradil in zato mora tudi najbolje vedeti, kaj je zanj koristno in kaj mora kot razumno in misleče bitje, ki presoja in določa samega sebe, narediti in kaj opustiti. In če človeku, zdaj z besedami in dejanji kažeš, da si nepreklicno Tisti, ki mu dolguje svoj obstoj in mu potem kažeš, kaj naj dela, da bo dosegel tisto, za kar si ga ustvaril, je slepi in

neumni človek sam kriv, če zaradi ničevih, materialnih razlogov zapravi večno življenje in namesto tega zapade smrti. In tako menim, da noben človek, ki si ga enkrat poučil in Te je spoznal kot Tistega, ki si, ne more opustiti tega, da bi z ljubeznijo in veseljem najnatančneje živel in ravnal tako, kot si mu Ti zapovedal.

3 Res da se lahko v zdaj zelo hudobnem, slepem in čez vse meje sebičnem, ošabnem in oblastizeljnem človeštvu Tvojim učencem postavijo po robu nekatere ovire in težave, ker je hudobnih človeških duhov veliko več kot dobrih; toda če enkrat vemo, kaj v Tvojem nauku imamo in kaj lahko ob njegovem izpolnjevanju pričakujemo, tedaj se nam lahko postavijo po robu gore in divjajo proti nam vsi viharji, pa jim borno kljub temu lahko kljubovali z najvztrajnejšim pogumom na svetu. Če se popotnik, ki ga napadejo tujci, neredko z levjim pogumom brani, da ne bi izgubil tega kratkega ter takointako prej ali slej minljivega življenja, katerega izguba sploh ni ne vem kako pomembna, zakaj se potem ne bi z resničnim tisočkratnim levjim pogumom branil proti sovražnikom, ki skozi to življenje potujočemu človeku grozi z odvzemom večnega življenja?! Menim, da je moje mnenje o tem pravilno.

4 Da, ljudje, ki so navezani na ta puhli svet, ki iščejo srečo v blatu te zemlje in niso tako kot jaz prežeti s Tvojim naukom in ne morejo, nočejo ali ne želijo uvideti in razumeti njegove življenjske vrednosti, bodo ob nevarnostih seveda izgubili ves pogum in se kmalu spet pogreznili nazaj v staro blato; toda ljudje kot mi se ne bodo dali tako zlahka ugnati v kozji rog.

5 Povem Ti, o Gospod in Mojster: Za tistega, ki se ne boji telesne smrti, bi cesarji in kralji težko delali zakone! Četudi bi vsa zemlja razpadla v ruševine, se ne bom ustrašil zanesljivega propada svojega življenja; saj vendar iz Tvojih ust vem, da moja duša s Tvojim življenjskim duhom v njej ne bo propadla! Ob tem zaupanju lahko pridejo sovražniki, od koder in kolikor hočejo - mene, Aziona in Hirama res ne bodo prestrašili; njihov veto bo ostal brez učinka in grožnja neopažena. - In zdaj nam povej, o Gospod in Mojster življenja, ali imam prav ali ne!«

6 Jaz rečem: »Popolnoma prav imaš in to toliko bolj, ker bi, če bi bilo potrebno, tako tudi ravnal, tako kot vsi v tem kraju. Toda ker smo že tako zaupno skupaj in smo se že precej spoznali, Meni pa je veliko do tega, da ob vsakovrstnih dogodkih in skušnjavah ne bi omahovali, vas moram zdaj seznaniti še z marsičim. In tako Me poslušajte!«

220. Namen Gospodovega križanja

1 (Gospod:) »Po telesu sem tudi Jaz, tako kot vi, umrljiv človek, in posledica tega je, da bom tudi Jaz odložil to telo, in sicer na križu v Jeruzalemu v pričevanje zoper hudobne Jude, velike duhovnike in farizeje in za njihovo sodbo. Edino to bo za vselej zlomilo njihovo oblast in knez duhovne teme, ki je doslej vladal človeškemu svetu, bo izgubil oblast in ne bo mogel več zapeljevati ljudi tako kot doslej ter jih pehati v pogubo.

2 Knez pa se imenuje `satan', to je laž, prevara, napuh, lakomnost, samoljubje, nevoščljivost, sovraštvo, oblastizeljnost, sla po ubijanju in vsakovrstno nečistovanje.

3 Največji napuh je mogoče uničiti le z najglobljo ponižnostjo, zato je nujno, da se mora to z Menoj zgoditi. Ko pa boste to slišali, se tega ne prestrašite; Jaz namreč ne bom ostal v grobu in strohnel, ampak bom tretji dan vstal in znova prišel k vam tako, kot sem pri vas zdaj! In šele to bo vam vsem v vaše duše dalo največje in najresničnejše pričevanje o Mojem Božjem poslanstvu in docela utrdilo vašo vero. To sem vam zdaj vnaprej povedal zato, da se, ko se bo to zgodilo, ne boste nad Menoj spotaknili in zapustili Mojega nauka. — Kako ti je to všeč, Moj ljubi Epifan?»

4 Epifan reče: »Gospod in Mojster, Ti si modrejši in mogočnejši od vseh modrecev in mogočnikov vse zemlje. Če boš dopustil, da bi se Ti to zgodilo, moraš za to gotovo imeti dober razlog, ki ga mi zdaj ne moremo dojeti; toda za določen, najbolj zavrženo hudoben del ljudi v Jeruzalemu, v vsej Palestini in sploh v vsem judovskem kraljestvu bi očitno moralo biti popolno in najneizprosnejše ponižanje in kazen to, da njim najbolj osovraženega človeka niti na najsrमतnejšem križu ne bi mogli povsem usmrtiti in bi po treh dneh spet vstal povsem isti kot je bil prej! Tudi to že prav dobro in jasno uvidim. Vendar se mi zdi, da bi se to, kar je po Tvoji modrosti in oblasti sicer potrebno, vendarle lahko zgodilo tudi še kako drugače!

5 Postavim, da bi Te duhovniki in drugi jeruzalemski mogočniki videli narediti znamenje, kakršno si pravkar naredil tu; gotovo bi morale biti na delu vse tartarske furije, če Te ne bi spoznali za tega, kar in kdor si! In tedaj bi se njihovo sovraštvo proti Tebi vendar moralo takoj spremeniti v največje spoštovanje in v najbolj vročo ljubezen do Tebe; samoumevno je, da Ti tedaj ne bi bilo treba dopustiti, da bi te obesili na najsrमतnejši križ, sicer določen le za najhujše zločince!«

6 Jaz rečem: »Da, če bi bilo tako, bi bilo res, kar praviš; toda žal ni tako, ampak neznansko drugače! Verjemi Mi, ta gadja zalega, ta kačji zarod jeruzalemskih templjarjev natančno ve, kaj učim in kaj delam; toda prav to množi njihov bes in prav zato Mi od ure do ure le še bolj nasprotujejo; to lahko potrdita Aziona in Hiram s poročilom o včerajšnjih predpolnočnih dogodkih. Nadvse zadržani so, slepi in gluhi v srcih, ob tem pa polni najhujšega in brezmejnega napuha, lakomni in kar najbolj oblastizeljni. In glej, takšnim bitjem ne smemo oznanjati nobenega evangelija in pred njihovimi očmi narediti nobenega znamenja! Kajti Moj nauk in Moja znamenja rušijo njihov stari ugled in uničujejo njihove velike dohodke, templjarji ga torej ne morejo prenašati in so prav zato Moji najbolj nespravljivi sovražniki.

7 S svojo močjo bi jih vsekakor lahko v trenutku pokončal na vsej zemlji, kot se je to po zapovedi Očetovega duha, ki prebiva v Meni, nekoč že zgodilo v Noetovih časih in v Abrahamovih časih s Sodomo in Gomoro in njunimi desetimi sosednjimi mesti; toda, kaj je to koristilo?!

8 O tisti sodbi priča še dandanes širno Mrtvo morje, in o tem govori Pismo; kdo pa se še ozira na to in ali je to še lahko pravo svarilo? Če bi pristnemu farizeju povedal nekaj o tem, bi bil že v nevarnosti, da te bo zasmehoval in grenko zavrnil in ti celo zagrozil z ostro kaznijo! Kjer pa je tako, tam ni mogoče storiti nič drugega kakor to,

kar sem ti prej napovedal. To bo za tiste uporneže najhujša sodba in za vse Moje najvišja točka Moje ljubezni, in Moje vstajenje bo tudi vstajenje za vse, ki so Mojega mišljenja in Moje volje.«

221. Epifanovi predlogi za preprečenje Gospodove smrti

1 (Gospod:) »O prijatelj, povem ti: Če bi se bilo mogoče kelihu trpljenja ogniti, bi se to tudi takoj zgodilo; toda to žal ni mogoče, zato pustimo to! Zdaj veš, da se bo to zgodilo in tudi zakaj, več pa ni treba. Ko pa bom vstal, šele tedaj vas bom Jaz sam krstil s Svetim duhom iz Mene, in On vas bo potem tudi vodil v vso modrost in oblast; potem boste, če boste ostali zvesti Mojemu nauku, kot Moji resnični otroci zmogli vse, kar sem zmogel Jaz. Zdaj Mi pa spet povej, kako ti ugajata ta ponudba in obljuba!«

2 Epifan reče: »Po tem, kar lahko mi in vsi dobri ljudje po Tvoji besedi pričakujemo od tega, seveda nadvse dobro; toda kar od nepopravljive neumnosti in zlobe po Tvojih besedah čaka Tebe, o Gospod in Mojster, mi nikakor ne ugaja. Toda če nikakor ni mogoče drugače, naj se kljub vsemu zgodi po Tvoji volji!

3 Zdaj razumem, da po Svojem resničnem, notranjem bistvu ne boš umrl; le kdo bi Te namreč lahko obudil od telesne smrti, razen Tebe samega z Božjo močjo, ki je v Tebi?! Ta je torej neuničljiva; kaj potem pomeni umiranje telesa, ki ga lahko znova obudiš, kadar hočeš?! Toda kljub temu ni prijetno slišati o ubijanju Tvojega telesa, s katerim je očitno povezano veliko trpljenje.

4 Toda Ti si pač Gospod, poln najvišje modrosti, oblasti in ljubezni in Si znaš najbolje svetovati in pomagati; tako se bo odslej zmeraj zgodilo vse le po Tvoji misli in volji, kakor je tudi Tvoja volja, da moramo ljudje na tej zemlji pogosto prenašati pripeko vročega poletja in ledeno mrzlo zimo - tudi to ni prijetno - in za konec tega zemeljskega življenja pogosto zelo bolečo, grenko smrt, a ker je to Tvoja volja, tega ne moremo prav nič spremeniti. In tako, menim, da lahko mi slabotni zemeljski črvi Tvojo voljo glede Tebe samega spremenimo toliko manj! In tako naj bo in naj se zgodi, kar hočeš!

5 Nekaj pa bi vendarle lahko storili, da bi preprečili tvoje trpljenje, ki si nam ga pravkar vnaprej naznanil: na primer jaz, Aziona in Hiram bi šli v Jeruzalem k templjarjem in bi kot zgovorni pogani z izbranimi besedami mračnjake morda le prepričali, koliko dobrega je v Tebi, in oni bi gotovo prenehali besneti zoper Tebe; in ko bi se to zgodilo, bi lahko Ti preprečil predvideno trpljenje.«

6 Jaz rečem: »Da, prijatelj moj, nič drugega Mi ne preostane, kot da sprejemem tvojo dobro voljo kot dejanje; glej, kakor ne moreš upogniti stare cedre, prav tako ni zmožen tak vefarizej ali celo veliki duhovnik sprejeti kakršnega koli nauka od tebe! Lahko pa ti natančno povem, kaj bi v takem primeru storil:

7 Prijazno bi te poslušal in ti z najprijaznejšim obrazom na svetu pustil, da mu na las natančno poveš vse o Meni! Celo z majhnimi ugovori in navideznimi dvomi bi se ti postavil po robu, vendar le zato, da bi te pripravil do večje zgovornosti; takoj ko bi

videl, da je od tebe izvedel že skoraj vse, pa bi ti pokazal drugačen obraz. Na skrivno znamenje bi potem pristopili maskirani možje, v zadostnem številu, te prijeli in potem bi bilo že zelo veliko, če bi še kdaj prišel na svetlo. Nato bi tak veliki duhovnik v povezavi s Herodom takoj poslal celo vojsko, ji obljubil velike nagrade, če bi Me prijeli in zaradi Mene mučil judovsko ljudstvo v vsej Galileji - povsod, kjer so Me z Mojimi učenci le sprejemali.

8 Glej, česa takega si res ne bi mi vsi želeli! Saj uvidiš, je že bolje: eden za vse z uspehom kot vsi za enega brez uspeha. - Zdaj to gotovo spoznavaš?«

9 Epifan reče: »Da, Gospod, zdaj mi je vse jasno! - Toda zajtrk je pripravljen in za zdaj pustimo to, potem pa si bomo izpolnili čas s čim drugim! «

10 Jaz rečem: »Da, tako je tudi prav; toda pojdi tja in prebudi Moje učence iz spanja!«

222. Učenci se čudijo spremenjeni pokrajini. O postu

1 Učenci, ki so prejšnji večer premalo spali, so po zajtrku legli pod senčno drevo, trdno zaspali in tako niso nič vedeli, kaj sva se pogovarjala z Epifanom. Ta pa je zdaj na Moj ukaz šel tja in jih zbudil.

2 Ko pa so se zavedeli, so debelo pogledali in začudeno vpraševali drug drugega, kje so zdaj; spremenjena pokrajina je bila namreč tako zelo drugačna od prejšnje puščave, da se kar niso znašli. Prej je bila Azionova kočica nearhitektonsko zgrajena deloma iz neoblikovanih kamnov, deloma iz ilovice in trsta, zdaj pa je namesto nje stala mogočna hiša, obdana s sadnim drevjem in lepim vrtom, nedaleč od stanovanjske hiše pa sta bila hlev za domače živali in velika kašča za žito. Poleg tega je bilo prej povsem golo gorovje gosto poraščeno z gozdom in prej prav tako golo morsko obrežje spremenjeno v bujna polja, razumljivo torej, da se Moji učenci niso takoj znašli.

3 Peter, Jakob in Janez so vprašali po Meni in Epifan je rekel, da sem šel v hišo, da bi naročil kosilo. Spet so vprašali budilca, kje so zdaj in on jim je odgovoril: »Na starem kraju, ki se je po Njegovi oblasti povsem spremenil.«

4 Toda učenci Epifanu niso povsem verjeli, ampak so si mislili, da jih je Gospod po zraku prestavil v tujo pokrajino kot v Kisjonahovem gorovju. Šele potem, ko sem prišel k njim Jaz sam in jim potrdil, da se je res zgodilo tako, kot jim je povedal Epifan, so verjeli, da se je zgodilo tako, in so se začeli čuditi Božji moči in oblasti v Meni.

5 Jaz pa sem jim rekel: »Zakaj se tako zelo čudite zaradi tega znamenja? Ali nisem naredil tako tudi pri Marku?! Pravzaprav bi se lahko čudili le temu, kako ste mogli sredi Mojega pogovora s temi Grki tako trdno zaspati! Toda meso, kri pač potrebuje tudi počitek in tako zdaj bedite, da ne bi koga izmed nas premagala skušnjava!

6 Zdaj pa je že krepko poldan, jedi so na mizi; pojdimo torej in si zmerno okrepčajte telesa, da ne bo kdo rekel, da je pri Meni trpel pomanjkanje. V Jeruzalemu jih je sicer nekaj, ki imajo vsakovrstne postne dneve in se tega strogo

držijo, prepričani so, da si bodo tako zaslužili nebeško kraljestvo; ampak zelo se motijo, ker po telesni smrti pričakujejo neko kraljestvo, ki ga v resnici ni nikjer.

7 Nočem pa reči, da zaradi tega postanite uživači, požeruhi in pijanci; zmeraj bodite trezni in zmerni v vsem in ljubite se med seboj, tako bo svet iz tega spoznal, da ste resnično Moji učenci! - In zdaj pojdemo k mizi!«

223. Sovražne poizvedovalne ladje na vidiku. Vihar kot obramba

1 Miza je bila dobro obložena z najboljšimi ribami, s kruhom, z vinom in vsakovrstnimi okusnimi sadeži. Za njo smo sedeli Jaz z dvanajsterimi ter Hiram in Epifan. Aziona nam je stregel, po obedu pa je k mizi prisedel tudi sam. Ko smo tako sedeli skupaj in svoje poglede usmerili na lepo vodno gladino, je ostrovidni Epifan odkril, da je pred velikim zalivom krmarilo več ladij. Hotele so zapluti v veliki zaliv; ker pa zaradi silne spremembe niso mogle več prepoznati prejšnje, dobro znane pokrajine, so plule sem ter tja in odposlale v zaliv le en poizvedovalni čoln.

2 Te ladje so bile zaščitnice tiste, ki so jo tu prejšnjo noč na Moj ukaz ribiči zajeli kot zajeten pomorski vojni plen. Že vso noč in tudi več kot pol današnjega dne so te zaščitne ladje križarile sem ter tja, vendar niso našle nobene sledi več. Zato so menili, da se je omenjena ladja morda izgubila v tem težko plovnem zalivu in bila morda celo poškodovana. Toda ta zaliv prejšnjemu zalivu ni bil več podoben, zato moštvo iz zaščitnice ni več vedelo, pri čem je, in je odposlalo v zaliv izvidniški lahek čoln.

3 Ko sem to razložil trojici, je rekel Aziona: »No, če najdejo tu svojo veliko ladjo, lahko pobereмо šila in kopita, sicer smo vsi izgubljeni!«

4 Jaz rečem: »Pomiri se; čoln, ki so ga poslali v izvidnico, se bo kmalu obrnil! Poslal bom veter, in ta bo zagotovo vrnitev čolna zelo pospešil.«

5 V trenutku je zapihal močan vihar ni veter ter pognal poizvedovalni čoln in nekaj ladij zaščitnic kot puščico hitro na odprto morje.

6 Toda Aziona je rekel: »Gospod, glej, zdaj se sicer ne vidijo več, toda, ko se bo veter polegel, se bodo gotovo vrnil. O, ti ljudje so trdovratni kakor slaba vest in huda bolezen! Nikoli ne opustijo svojega namena in cilja, in če ne ti - ki bodo komaj prenehali iskati - bodo kaj kmalu prišli že drugi z istim ciljem; in če najdejo ladjo tu, se nam slabo piše, kajti proti oblasti mogočnega ni pravice! Boljše bi bilo vso ladjo grešnikov razdejati in uničiti kakor z njo v lasti živeti v nenehnem strahu!«

7 Jaz rečem: »Če ti pa Jaz povem, da se ti zaradi tega sploh ni treba bati, si menda vendarle lahko miren! Ti, ki smo jih zdaj videli, se ne bodo nikoli vrnil, druga ali celo tretja zadnja straža pa še manj; znano je, da je Galilejsko jezero v tem času zelo viharo in ribiči, razen redkih ribičev, po njem zelo malo plujejo, ker ne zaupajo viharjem; v nekaj mesecih bo vsa ta prigoda skoraj povsem pozabljena!

8 Gotovo bodo tudi v Jeruzalem poročali, da so se poizvedovalci, ki so jih poslali za Menoj, nekje na morju ponesrečili, ker jih kljub iskanju niso mogli najti; tako bodo v templju le za to določeni tempeljski služabniki moškega in ženskega spola tri ure

dolgo ceremonialno tožili, potem pa ne bo v templju nihče več mislil na ponesrečence. Za isti namen bodo določili spet druge, jih opremili s pooblastili, denarjem in potrebnim orožjem ter jih poslali z vsakovrstnimi najstrožjimi nalogami; tudi ti bodo potem odšli in se večinoma spet vrnil domov, ne da bi kaj opravili, enako kot ti, ki so nas obiskali včeraj. Zdaj torej poznaš razmere in lahko brez strahu obdržiš, kar ti Jaz dajem, zagotavljam in varujem.«

9 Epifan reče: »Prijatelj Aziona, ob takšnih zagotovilih se ne bi bal, in bi se polastil celo vsega Rima, če bi mi ta Gospod in Mojster rekel: »Pojdi tja in reci: `Gospod mi je dal vse mesto in s tem razglašam, da je odslej vse, kar tu stoji, živi in raste, moja polna posest!« In glej, noben človek na svetu mi ne bi mogel spodbijati takšne pravice, ki bi mi jo priznal Gospod, in vsak bi se moral ukloniti vsemogočnosti Božje volje!

10 In enako je zdaj tudi tu! Katera zemeljska oblast bi se hotela bojevati z Božjo? Še preden bi položila roko na ročaj bojnega meča, bi bila že uničena! Da, ko bo Gospod in Mojster dopustil, da bodo Njegovi sovražniki položili roko Nanj, Ga bodo telesno lahko celo ubili; toda dokler ne bo On sam v sebi izrekel nedoumljivo skrivnega Fiat!, tako dolgo se nihče ne bo drznil dotakniti niti roba Njegovega oblačila - in kdor bi si drznil, bi se mu zgodilo tako kakor včerajšnjim zločincem! Tako je tistim, ki s tem resničnim bogočlovekom potujejo skozi vse največje nevarnosti sveta kot resnični prijatelji, že zagotovljena največja varnost.

11 Poglejte to prekrasno okolico! Še pred komaj uro je bila negostoljubna, trda puščava, resnična podoba smrti - enaka nam v našem prejšnjem duševnem stanju, ki ga je tudi On s Svojo besedo spremenil v živega - zdaj pa po nedoumljivo čudežni oblasti Njegove besede celo iz trdega kamna, ki ga je prej zmlela in preoblikovala v dobro, rodovitno prst, poganja najbujnejše rastlinsko življenje.

12 Čigar dihu se uklonijo kamni in morajo postati dejavni nešteti naravni duhovi, in se uklonijo tudi ljudstva zemlje - zakaj bi se torej Njegovi prijatelji še ubadali z nekakšnim strahom v svojih srcih, kot da bi se nam pod Njegovim varstvom res še lahko zgodilo kaj hudega?! Upam, da se boš, ko boš to premislil, znebil vsega praznega strahu.«

13 Aziona reče: »Prijatelj, dobro in prav si povedal - tudi jaz sem menil tako prej in menim tudi zdaj; toda človek pač vedno ostane človek, posebno če se mu približuje nevarnost! Zmeden neredko pozabi najpomembnejše, ne misli z notranjo, mirno duševno zbranostjo, temveč se prenagli od vrha do tal in ga prevzame takšen strah, da niti ne pomisli več na najboljše obrambno orožje, ki ga ima najočitneje pri sebi.

14 In tako se je pravkar zgodilo meni, ko sem iz ust našega Boga, Gospoda in Mojstra izvedel za pomen izvidniškega čolna, ki je priplul v ta zaliv. Toda zdaj sem že spet miren - temu so res veliko pripomogle tvoje besede.«

224. Azionovo vprašanje o življenju duše po smrti

1 (Aziona:) »Toda ker smo že tako udobno zbrani ob kruhu in vinu, bi vendar rad iz Tvojih ust, o Gospod, slišal, kako je z življenjem duše po odpadu telesa!

2 Po mitih skoraj vseh tako imenovanih naukov o bogovih imamo zmeraj dvojno stanje z malo različicami - kot recimo pri nas poganih: elizij, kjer dobre in vredne duše večno živijo v nepopisnem blaženstvu, in tartar, kjer slabe in hudobne duše prav tako večno mučijo z vsakovrstnimi nezaslišanimi mukami in trpljenjem.

3 Judje imajo svoja nebesa in svoj pekel, podobno kot pogani elizij in tartar. Prav tako imajo Indijci pod različnimi oblikami, imeni in odkloni dvojno vsemogočno bitje, dobro in slabo. Tako so elizij ski bogovi vsi dobri in tartarski vsi hudobni.

4 In pri Judih obstaja nadvse dober in najmodrejši Jehova in v njegovi službi na tisoče prav tako dobrih duhov, tako imenovanih `angelov', ki so pripravljene ljudi kar najbolje varovati; v nasprotju z dobrim Jehovo in njegovimi angeli pa obstaja potem tudi skoraj nič manj mogočen satan, imenovan tudi leviatan', in na njegovi strani nešteta množica najhudobnejših duhov, ki jih imenujejo `hudiči'.

5 Dobri Jehova se neprenehoma trudi, da bi naredil ljudi dobre in jih pritegnil k sebi. Toda to mu ne pomaga veliko; satan se namreč bolje spozna na to, kako ujeti duše zase in odnaša dobremu Jehovi trumo za trumo. Dobri Jehova bojda neprenehoma grozi satanu z vsakovrstnimi kaznimi in sodbo, toda satan se le smeji in kljub temu počne, kar hoče. — No, Gospod, kaj naj mislimo o takšnih mitih? O Gospod, daj razloži nam to, kaj je res.«

6 Še pred Menoj reče Epifan: »Poglejte si no našega direktorja Aziono! Resnično, pametnejši je od vseh nas! O marsičem smo se že vpraševali, te najpomembnejše življenjske zadeve pa se je domislil le on! Da, Gospod in Mojster, o teh stvareh sem bral že večkrat v različnih spisih in si ob tem zmeraj mislil svoje. Ali so sicer v marsičem modri stari zapisali vse, kar so vedeli, v za nas tako nerazumljivi govorici podob, ah pa so si kot otroci in norci le izmišljevali in čenčali, kot jim je narekovala njihova nekultivirana domišljija.

7 Kot povsem preprost človek omejenega razuma, s sicer - kot pravimo - človeško dobrim srcem, si onstransko življenje duše, ko je po naključju dobro ali bolj verjetno slabo zaživela, lahko razumsko predstavljam le tako, da je vsaj do neke, če le mogoče najvišje stopnje popolnosti, v nenehni progresiji (nadaljnji oziroma višji razvoj) in da za življenje, ki se je tu iz mnogoterih vzrokov in razlogov slabo začelo in gotovo še slabše končalo, obstaja onstran le modra in ustrezno smotrna korekcija, da bi tudi duša, ki je tu slabo preživela svoje telesno življenje, tam, četudi bolj pozno, dosegla boljše spoznanje same sebe in resničnega, najvišjega Božjega bitja in tudi svojih resničnih življenjskih razmer in dolžnosti.

8 Toda za kratko, žal slabo preživeto življenje mora tam prestajati in trpeti večne kazni v nepopisni trdoti in najbolj nečloveški ostrini samo zato, da si neki vsemogočni bog na nemočnem bitju hladi svoje večno trajajoče maščevanje — ne, tega si o Bogu, kakršen si vsaj za nas očitno Ti, o Gospod, tudi v najhujši vročici, ki že meji na najbolj grobo brezumje, ne morem misliti niti v sanjah!

9 Lev je gotovo zelo huda zver, prav tako hijena, tiger, volk ali medved; toda kljub temu jih lahko ukrotimo in potem pogosto postanejo varuhi ljudi in tako koristna bitja. Če pa je mogoče zveri omenjenih vrst še obvladati in narediti koristne, zakaj ne bi tega dosegli pri duši, ki se je zelo pogosto pokvarila brez svoje krivde?! - Torej, najljubši Gospod in Mojster, povej nam, kako je z nenavadnimi stvarmi in razmerami, o katerih Te je tako modro povprašal Aziona!«

225. Božji otroci (od zgoraj) in otroci sveta (od spodaj)

1 Jaz rečem: »Glejte, ljubi Moji! To, kar pravijo o tem poganske knjige, je le nadvse izmaličen odmev tistega, kar je praljudem te zemlje svetlo in jasno razodel isti Duh, ki zdaj prebiva v Meni.

2 Samo judovsko Pismo vsebuje polno resnico, le da ne razkrito, temveč zavito v ustrezne podobe, in sicer iz nadvse modrega razloga, da ne bi umazani otroci te zemlje onesnažili in oskrunili svetosti resnice, ki jo vsebuje.

3 Na tej zemlji namreč živita dve vrsti ljudi. Pravi, ki so v večini, so po rednem zaporedju stopenj stvarjenjskega vzpenjanja duše in po telesu povsem s te zemlje in lahko jih imenujemo `otroci sveta'.

4 Veliko manjši del ljudi te zemlje pa je s te zemlje le po telesu, po duši pa ali iz različnih zvezdnih svetov ali pa so vmes celo najčistejši angelski duhovi iz nebes čistih duhov. Vendar so ti doslej najredkejši.

5 To drugo in veliko žlahtnejšo vrsto ljudi te zemlje lahko imenujemo `Božji otroci', in edino tem je tudi prepuščeno, da dojamajo skrivnosti Božjega kraljestva, jih razumejo in po potrebi in sposobnosti dojemanja učijo otroke sveta ter jim kažejo pot, po kateri lahko tudi sami postanejo Božji otroci in državljani Božjega kraljestva.

6 No, ti pravi posvetni ljudje, ki so šele zrasli iz blata te zemlje, so seveda še zelo čutni, ker njihove duše še nikoli niso opravile nekakšne pripravljalne šole svobodnega življenja, ki določa samo sebe. Zato jih do spoznanja najvišjega in večnega Božjega duha lahko v začetku vodijo le čutne podobe.

7 In glejte, zaradi večine ljudi te zemlje so tudi razodetja o kraljestvu duhov nekoliko zavita v tako rekoč same čutne podobe, ki jih lahko od časa do časa le Božji otroci postopno bolj in bolj odkrivajo otrokom sveta, po njihovi zmožnosti dojemanja - toda nikoli preveč naenkrat, ampak ravno toliko, kot lahko prenesejo in v svojem dušnem želodcu prebavijo. Iz povedanega pa lahko že marsikaj sklepate.

8 Življenje človekove duše se potem, ko odpade telo, kot je zlahka samoumevno, nenehno razvija, ker njegova popolnost ne more biti delo trenutka, in sicer zato ne, ker je duša, enako kot njeno prejšnje materialno telo, prostorsko in tudi časovno omejeno in v določeno, lepo človeško obliko po svoje vkleščeno bitje in zato lahko le postopno sprejema vase in razume tako po prostoru neskončno in po času večno kot tudi brezmejno oblast Božjega duha in njegovih del.

9 Zdaj pa je vse odvisno od stališča notranje moralnosti, v katerem je duša zapustila svoje telo. Če je to v skladu z obstoječimi dobrimi zakoni, bo onstransko

stanje duše gotovo tudi takoj takšno, da se duša lahko takoj uvrsti na višjo stopnjo popolnosti svobodnega življenja in napreduje na čedalje višjo stopnjo.

10 Če pa je duša zaradi pomanjkljive vzgoje ali v slabšem primeru zaradi pomanjkanja vsake dobre volje ob sicer dobrem poznavanju obstoječih zakonov morala zapustiti telo, ne da bi se prej v telesnem življenju in njegovih razmerah vsaj malo obrnila k resničnemu in boljšemu, tedaj bo za le nekoliko bistrejšega misleca vendar tudi zlahka razumljivo, da mora biti takšna povsem zakrnela bedna duša onstran postavljena le v takšno gotovo ne zavidljivo stanje, v katerem bo po Božji najvišji ljubezni in modrosti očiščena in ozdravljena svoje živalske surovosti in se bo sčasoma lahko dvignila na višjo življenjsko stopnjo, s katere potem čedalje lažje prehaja na še višje.«

226. Življenje posvetnih ljudi v onstranstvu

1 (Gospod:) »So pa na tej zemlji tudi ljudje, ki so kot otroci nadvse bogatih staršev uživali vso mogočo vzgojo in izobrazbo. Ko pa so postali starejši in dosegli pomembne službe in visoke častne položaje, je zavzel njihovo srce hudič napuha. Začeli so gospodovati, sovražiti soljudi, varati in zatirati in so stregli le poželenju svojih čutov. Njihova nebesa, po katerih so strastno hrepeneli, je bilo zunanje udobno življenje v vsej mehkužnosti, sijaju in razkošju. Kar jim ni hotelo služiti, so najgrozoviteje preganjali in neprizanesljivo pokončali.

2 Nato pa pride čas in ura, ko mora po ukazu vsemogočnega Boga duša takšnega človeka tudi zapustiti svoje zelo ljubljeno telo. Kaj zdaj?

3 Glejte, takšne duše so vendar zagrešile kazniva dejanja; to bo priznal vsak le kolikor toliko pravno misleč človek. In kljub temu jih Jaz ne sodim, ampak so postavljene v stanje, povsem enako tistemu, ki so ga imele na tem svetu, le s to razliko, da njihovi sosede daleč naokrog imajo, so in hočejo povsem isto kot šele pravkar prispeli. In potem ni daleč do najbolj zagrizenih bojev; vsak si namreč domišlja, da je najvišji in najmogočnejši, vladati hoče nad vsemi in ima vsakega, ki se noče podrediti njegovim ukazom in zakonom, za upornika, ki mora biti kaznovan.

4 Če bi le eden, ali tudi dva ali trije tako mislili in se tako počutili, drugi pa bi bili bolj ponižni in vdani duhovi, bi v kraljestvu duhov nastala nekakšna monarhija, kjer eden ukazuje, milijoni pa ga ubogajo. Toda tam ni tako; tam hoče biti vsakdo monarh in povsem tiransko gospodovati svojim prav tako oblastiteljnim sosedom. In takšna zla strast potem rodi skoraj neugasljivo medsebojno sovraštvo, stalne spore, zmerjanje, prepir, preganjanje in pravo vojno, v kateri sicer ne more biti nihče ubit, toda brezmejno medsebojno sovraštvo in jeza sta kot besno uničujoč ogenj, ki plameni iz bojevnikov in s tem ognjem potem drug drugega mučijo in spodkopavajo.

5 Da bi zdaj tak zli klub spet nekoliko umiril, bo iz nebes tja poslan mogočni duh da ustvari mir s še močnejšim ognjem, ki takšnim dušam povzroči občutne, neizrekljive bolečine, deloma le trenutne, deloma pa tudi dolgotrajnejše. Ko takšne duše tako dosežejo popoln mir, čedalje bolj utihnejo tudi njihove neumne strasti, ogenj, ki jih

je mučil, ugasne, in angelski duh jih potem pouči o njihovi veliki slepoti, zakrknjenosti in neumnosti.

6 Če se ena ali druga nesrečna in gotovo žalostna duša ob tem spreobrne, bo tudi takoj prešla v boljše stanje; če pa zaradi svojega notranjega, skritega napuha tega noče, tedaj ostane stari norec in jo ob prvi priložnosti čaka spet isto. In tu lahko rečemo z Rimljani: Volenti non fit iniuria ("Tistemu, ki tako hoče, se ne godi krivica) : - če bi se takšne skoraj nepopravljive duše hotele tako trpinčiti tudi eone zemeljskih let!

7 Menim, da ste zdaj že kar dobro poučeni o tem, kar ste Me pravzaprav vprašali; toda ne glede na vse to vam bom povedal še marsikaj, in zato Me poslušajte še naprej!«

227. Ničnost moči brez nasprotne sile

1 (Gospod:) »Če bi bil tu kdo tako silno močan, da bi z rokami izruval najmočnejše hraste in cedre, ne bi pa se mogel nikamor opreti, ampak bi imel okrog dreves, ki naj bi jih izruval, le blato in vodo, ali bi lahko izruval drevo, ki bi imelo svoje korenine nekaj sežnjev globlje v trdni zemlji? Pravim: ne; ko bi se pripravljajl s svojimi močnimi rokami izruvat drevo iz zemlje, bi se pogreznil v globino vode in blata in z vso svojo velikansko močjo ne bi opravil nič.

2 Če torej hoče velikan učinkovito pokazati veliko moč mišic svojih rok, morajo imeti tudi njegove noge zelo trdna tla kot oporo, kar bo gotovo jasno vsakemu izmed vas. Tu pa postavljam še en zgled, Meni zlahka mogoč in za vas še jasnejši.

3 Recimo, da bi bilo tu pred nami dvesto najmočnejših vojščakov, sto na eni in sto na drugi strani. Ko se začnejo napadati, jih s svojo notranjo močjo dvignem visoko v zrak in jih z močnim vetrom razkropim na vse konce in kraje. Vprašam: Kako bodo zdaj začeli in izpeljali svoj boj brez trdne opore? Ali bi se lahko v zraku nekdo celo z najmočnejšimi nogami le za en korak premaknil naprej ali zadal močan udarec z roko in pri tem ohranil svoj pokončni položaj?

4 Vidim, da začenjate nekoliko razmišljati, kako bi bilo kaj takega mogoče. V Moji moči pa je, da enemu izmed vas to praktično pokažem in tako Mi le povejte, kdo izmed vas se hoče podvreči takšnemu preskusu! Se hočeš ti, Epifan, morda v višini moža nad zemljo prepričati o resničnosti mojih izjav?«

5 Epifan reče: »O da, Gospod in Mojster, saj se mi pod Tvojim varstvom vendar ne more zgoditi nič hudega! Torej sem se že odločil za to.«

6 Jaz rečem: »No dobro, dvigni se za višino moža od zemljinih tal v prosti zrak in povej drugim, kako se počutiš!«

7 Epifan je zdaj že prosto lebdel v zraku, in sicer povsem mirno v pokončnem položaju in Jaz sem mu rekel: »Naredi nekaj gibov, kot da bi hotel kam priti ali se braniti pred kakšnim sovražnikom in nam povej, kaj občutiš in kako ti je pri srcu!«

8 Epifan je poskusil to narediti, seveda pa je takoj izgubil udobni, pokončni položaj in kolikor bolj je mahal z rokami in nogami, v toliko bolj neudobnih položajih se je

znašel. Nazadnje se je vrtel kot v zraku lebdeči list in povsem rahel vetrič ga je začel odnašati, in sicer po Moji volji proti Azionovi hiši, na katere stenah je našel trdno oporo, da je svoj neudobni položaj spet spremenil v udobnega pokončnega in se potem prijemajoč se stene, počasi spustil na tla.

9 Ko je Epifan z nogami spet dosegel zemljina tla, je bil tega nadvse vesel in Me je hvalil, nato pa prihitel k naši mizi in rekel: »O Gospod, vse, kar hočeš, le nobenega takšnega obupnega preskusa več! Sicer naj bi vam iz zraka pripovedoval, kaj sem občutil in čutil! Da, v pokončnem položaju, ki ga je spremljal precej prijeten občutek, bi vam lahko pripovedoval, kako se zgoraj počutim prav prijetno in zelo graciozno; toda ko sem se potem na Tvoj ukaz začel premikati in sem moral prenašati vse mogoče položaje, ker jih nisem mogel spremeniti, je bilo pripovedovanja konec. Lahko bi kvečjemu začel kričati od strahu, če me ne bi bilo sram, toda za razumljive besede ni bilo nobene možnosti! S tisoč vrtoglavicami sem se počutil bolj nemočen kot mušica, potem pa naj govori, kdor hoče, zame je bilo to povsem nemogoče!

10 Le za višino moža dvignjen v zrak in v trenutku sem bil bitje brez oblasti in moči! Najrahljši vetrič, ki more komaj premakniti listič na drevesu, me je odnesel brez vsakega odpora in to večidel v zelo neprijetnem položaju. Ne, vse, kot sem rekel, le nobenega takšnega preskusa več! Toda stavek iz Tvojih ust, o Gospod, da namreč največja moč brez trdne oporne točke, ki jo imam za nujno protisilo, sploh ni nobena moč, je zdaj potrjen kot najsijajnejša resnica. To je zdaj moje najbolj živo in najresničnejše prepričanje.

11 Kaj in v čem je po Tvoji prejšnji razlagi ork, tartar ali pekel kot tak, to bi mi bilo zdaj že precej jasno; toda s satanom in njegovimi pomagači, tako imenovanimi hudiči, še ne vem kaj početi! Ker si nam Ti, o Gospod in Mojster, eno že tako lepo razložil po najpopolnejši, razumljivi in razumni resnici, nam razloži tudi še to, če je takšna Tvoja sveta volja!«

228. Nasprotni pol Boga

1 Jaz rečem: »Te primere sem vam dal predvsem zato, da bi lažje razumeli nadaljnjo razlago o satanu in njegovih angelih, zato Me torej poslušajte naprej!

2 Zelo dobro razumete - to je pokazala vaša zdajšnja izkušnja - da celo najmočnejši velikan brez zelo trdne oporne točke, ki jo bomo imenovali protisila ali nasprotni pol, ne more narediti nič. Enak odnos pa velja vse do najvišjega Božjega bitja, četudi gre v neskončne razsežnosti!

3 Če si večni, najsvobodnejši, najmodrejši in vsemogočni Božji duh ne bi tudi že od vekomaj iz Sebe postavil nasprotnega pola, mu kot povsem pozitivnemu Bogu, ne bi bilo nikoli mogoče priklicati v bivanje sonc, svetov in nešteto bitij na njih.

4 Kakšen pa je ta Božji nasprotni pol in iz česa je? Je pozitivnemu, svobodnemu polu Božjega življenja in oblasti povsem tuj ali v določenem oziru istovrsten? Ali je sam svoj gospodar ali pa je v vseh svojih delih odvisen od pozitivnega pola Božje oblasti?

5 Glejte, na ta pomembna vprašanja vam bom zdaj odgovoril kar se da jasno in potem boste takoj spoznali, kdo je tako imenovani satan in kdo so pravzaprav njegovi hudiči! Torej pazite!

6 Če hoče neki človek na primer nekaj uprizoriti, začne misliti in množica bežnih podob bo kot posamezne misli preplavila njegovo čud. Če se mislec dalj časa ukvarja z opazovanjem svojih notranjih duhovnih podob, ki jih imenujemo `mislil', in jih začenja tudi čedalje bolj fiksirati, bo kmalu opazil, da so se nekatere boljše misli zbrale in se že nekako povezale v bolj svetlo idejo. Takšno idejo potem duša obdrži kot oblikovano podobo v svojem spominskem senzorijskem in to bi lahko imenovali temeljna ideja.

7 Nato pa se polet misli nadaljuje, tako kot tekoča voda kakšne reke, in med mnogimi mislimi, ki teko mimo, pride spet nekaj solidnejšega in to temeljna ideja takoj pritegne in se s tem združi; zato je temeljna ideja potem že svetlejša in bolj določno izoblikovana.

8 To se nekaj časa nadaljuje, dokler ne nastane poleg temeljne ideje več stranskih idej, ki se skladajo s prvo in tako že predstavljajo pojem o konkretni stvari ali dejanju in njegovem poteku in uspehu.

9 Ko si je mislec celostno izoblikoval tak izražen, jasen pojem, mu ta postane všeč in ga takoj zgrabi in spoji z življenjskim ognjem svoje ljubezni. Ljubezen prebudi mislečevu voljo in energijo in tako bo notranji pojem dvignjen v materialno uresničenje.

10 Zdaj prejšnji, zgolj duhovni pojem ni več edinole kot duhovna podoba v svoji polni jasnosti v senzorijskem duhu, ampak tudi kot tako rekoč trdna simetrija notranje, duhovne podobe v materialni naravi in je dan v uporabo tistemu, ki si ga je prej izmislil.

11 Posamezne misli in ideje, iz katerih je potem nastal že konkreten pojem, so še povsem duhovne, in tvorijo z duhom isti pol, poimenovali ga bomo glavni in življenjski pol.

12 Konkreten, iz mnogih različnih misli in zamisli sestavljen celoten pojem - četudi še kot gola duhovna podoba v duši - ker ima že trdno določen obstoj, ne pripada več glavnemu polu, ampak nasprotnemu, ker tako rekoč obstaja kot izločena celota in je duši nazoren v vseh svojih delih; z nadaljnjo dejavnostjo se lahko izloči kot povsem materialna stvar in tako kot determinirana in fiksirana stvar ne more več soditi v življenjsko sfero duha in duše. - Zdaj pa Me le poslušajte naprej!«

229. Oba pola bivanja

1 (Gospod:) »Epifan, ti si si pač mislil, da je tudi iz mnogih posameznih misli sestavljena ideja že lahko pojmovna podoba in zato tudi lahko pripada nasprotnemu polu, da celo posamezna, samostojna, že oblikovana misel! Glede tega imaš povsem prav; če je tako, tedaj pa tako fiksirana misel in prav tako takšna ideja ni več prava ideja, temveč že samostojen posamezen pojem, ker je v odnosu do duše že ob-

likovana podoba ali urejeno dejanje in zato določa za pol življenja nasprotni pol.

2 V prvem (pozitivnem) polu so življenje, dejavnost in svoboda, v drugem (negativnem) ali nasprotnem polu smrt, inercija in sodba; in glejte, v tem je potem tudi pekel, satan in hudiči - torej ustrezne označbe prav tistega, kar sem označil kot nasprotni pol.

3 Glejte, vse stvarstvo in vse, kar lahko zaznate s čuti, so Božje fiksirane misli, ideje in pojmi - tudi vi ljudje po svojem čutnem telesu; in kolikor je duša s svojim živčnim in krvnim etrom povezana s telesom, tudi ona tiči v sodbi in zato v smrti, iz katere pa se lahko osvobodi s tem, da se s svojo svobodno voljo po Božjih zakonih prizadeva za povsem duhovno in postane eno s svojim duhom iz Boga, s čimer je torej kot samodejavna in samostojna prešla od svoje stare smrti v svobodno, večno življenje.

4 Zdaj pa si zapomnite nekaj zelo pomembnega! - Spoznanje in ljubezen določata celega človeka za kakršno koli dobro ali slabo dejavnost. Če je spoznanje duhovno in vodi k Bogu, se bo tudi ljubezen nagnila k duhovnemu in zato k Bogu in bo tudi tako dejavna; ta dejavnost je dobra in njene posledice so blagoslov iz nebes življenja.

5 Če pa se človek v svojem spoznanju že od zibelke ne bogati z ničimer drugim kakor s tem, kar služi telesu, se bo tudi njegova ljubezen povsem obrnila k materiji in kmalu bo čez glavo tičala v takšni dejavnosti, s katero si bo nagražila čim več materialnih zakladov in z njimi mesu pripravila toliko več udobja. Ob tej priložnosti duša povsem preide v materijo kot nasprotni pol najsvobodnejšega Božjega duha in tako sestavlja z nasprotnim polom, kot od njega ujeta, prav tudi nasprotni pol. Nujna posledica tega je sodba v sebi in po samem sebi, prekletstvo iz življenja v smrt in tako rekoč večna smrt sama. In kdo drug je kriv za to kot prav človek sam, ki si je iz svojega spoznanja, ljubezni, hotenja in ravnanja to sam prizadejal!

6 Zapomnite si to! Kjer boste govorili z ljudmi, poizvedujte, ali nič ne vedo o duši v sebi in nič o njenem večnem življenju! Če začnejo skomigati z rameni in le nekako sočutno rečejo: `Da, večkrat smo že slišali govoriti o tem; da pa je to zelo malo verjetno ali najbrž niti en zlog ni resničen, to uči vsakdanja izkušnja - kar je več od tega, ni nič drugega kot prazno sanjarjenje nekaterih delomrznih sestradancev!', tedaj lahko z gotovostjo sklepate, da je duše takšnih ljudi že skoraj povsem izčrpala mesena materija in so vsi skupaj že obsojeni.

7 Veliko bo stalo, da bodo spet odrešeni iz njihove sodbe in iz njihovega nasprotnopolnega ujetništva - tostran bo to že zelo težko in onstran še težje, čeprav ne ravno nemogoče. Toda za to bo potrebno opustošenje v njihovi lastni sodbi in smrti, dokler ne bo trohica duhovnega, ki je še zmeraj v duši, v sebi použila lastno velikansko materialnost in bo nazadnje zaradi lakote prisiljena občutiti veliko hrepenenje po duhovni hrani. To se bo sicer vedno zgodilo, toda po za vas nedoumljivo dolgih časovnih dobah.«

230. Pot do odrešenja

1 (Gospod:) »Iz tega vidite, da celo Bog, če ne bi iz samega Sebe postavil za vaše pojme neskončno velikega nasprotnega pola, ne bi mogel iz Sebe priklicati in vzpostaviti stvarstva kot materialno obstojnega, ker je ravno stvarstvo samo veliki nasprotni pol. To mora biti torej determinirano, trdno, toliko kot mrtvo in vztrajno, če naj ustreza namenu, ki mu ga je postavil Stvarnik. In ker je to, kar je in tako kot je, je tudi dobro v odnosu do Boga. Zlo po učinku je le v odnosu do ljudi, ker imajo ti po duši in deloma celo po mesu poslanstvo, da se kot iz smrti obujena bitja za večno zedinijo s čistim, pozitivnim duhom iz Boga, ne da bi s tem kdaj koli izgubili svojo najabsolutnejšo svobodo in samostojnost.

2 Zdaj se kar samo postavlja najpomembnejše vseh življenjskih vprašanj in se glasi: Kaj naj torej poslej stori in upošteva človek, da obvaruje svojo dušo pred vnovičnim padcem v staro sodbo mrtve materije?

3 Natančno naj izpolnjuje deset zapovedi, ki so bile dane človeštvu po Mojzesu, ki pa so povsem na kratko v tem, da najprej trdno veruje v resničnega Boga, Ga iz vseh svojih življenjskih moči ljubi nadvse, svoje brate in sestre pa kot samega sebe in v skrajnem primeru celo bolj!

4 V teh, pravzaprav le dveh zapovedih, pa je vsebovana tako vsa Mojzesova postava kot tudi vsi preroki, ki z veliko besedami zaradi večje razumljivosti niso učili nič drugega kot to.

5 Kdor bo to delal, bo gotovo obvaroval svoje srce in s tem tudi svojo dušo pred vsakim napuhom, vsako trdosrčnostjo, jezo, sovraštvom, sebičnostjo, nevoščljivostjo, skopostjo, lakomnostjo, oblastiželjnostjo ter pred svetnim uživanjem in pred ljubeznijo do sveta, in tako bo zlahka vstopil v pol Božjega duhovnega življenja; kajti ravno ljubezen do Boga napolnjuje vsega človeka z duhom Božjega življenja, ljubezen do bližnjega pa uteleša in utrjuje tega duha v duši, s čimer ta potem nujno postane v vsem identična z Bogom samim po Božjem duhu ljubezni vnjej.

6 Če pa je identična z Bogom, bo tudi identična s pozitivnim življenjskim polom v Bogu, ki sem vam ga zdaj razodel, in bo z Njim vladala nad vso materijo, ki je nikoli več ne bo mogla ujeti in požreti.

7 Kdor koli bo temu sledil, bo tudi želel to, kar sem vam zdaj najjasneje pokazal, in bo to v stalnem stopnjevanju večno ohranil. - Zdaj povej, Moj ljubi Epifan, kako si to razumel in sprejel?«

231. Vprašanje o odrešenju nevednih

1 Reče Epifan: »Veliki Gospod in Mojster! Velik je bil Tvoj prejšnji čudež, ki nam je telesno koristil, toda še večja je Tvoja modrost v nauku, ki si nam ga dal, ker nam neprimerno močnejše priča o Tvojem božanstvu. S čudežem si nam pač očitno pokazal, da moraš biti napolnjen z Božjo močjo in oblastjo, sicer Ti tak čudež ne bi bil mogoč; toda s tem poukom si nam pokazal, da si neposredno Ti sam Tisti, čigar misli in ideje gradijo omenjeni determinirani, trdni nasprotni pol!

2 Jaz in gotovo tudi Aziona in Hiram smo zdaj prav dobro razumeli, kar si nam Ti, o Gospod, povedal o našem gotovo zelo pomembnem vprašanju in zdaj smo spoznali, kako je s to stvarjo in da pravzaprav sploh ne more biti drugače. Toda prav ta točka potegne za seboj drugo, za celotno človeštvo te zemlje pomembno vprašanje.

3 Glej, veliki Gospod in Mojster! Zdaj vemo, kaj mora storiti človek, da ga po duši ne požre Tvoj nasprotni pol, kar je gotovo nadvse žalostna usoda za vsakega, ki se tega ni mogel rešiti. Po Tvoji milosti in preveliki dobroti poznamo tudi pravo pot in bomo prav gotovo hodili po njej. Kaj pa se zgodi z vsemi drugimi, nešteto ljudmi, ki prebivajo na tej veliki zemlji? Ti ne vedo nič o tem, kar si nam zdaj razodel! Veliko jih je že od začetka človeštva na tej zemlji odpotovalo onstran pred nami, in kako številne množice bodo šele odšle tja za nami!

4 Tisti, ki so bili pred nami, o tem nauku gotovo niso nič vedeli in so živeli v skladu s svojimi materialnimi skominami. Le kaj drugega je lahko njihova onstranska usoda, kot da jih žalostno ujame Tvoj nasprotni pol? Kdo jih bo, kdo jih more odrešiti iz tega in kdaj? Kaj v celoti šteje nekaj ljudi, ki so se tudi laže obrnili k povsem duhovnemu, ker so že izvirno bili povsem duhovni, in so zato po odložitvi tega materialnega telesa zlahka in brez zadržkov prešli v Tvoj glavni pol? Tudi če po knjigah, v katerih so zapisani pobožni in duhovno veliki ljudje, seštejem vse, dosežem morda komaj število stotisoč! Kaj pa je to v primerjavi z neštetim številom tistih, ki jih je vse požrl nasprotni pol za nedoumljivo dolge čase? Tu vendar vprašam vsakega kolikor toliko razumnega in pametnega človeka, ali za te nesrečnike ne bi bilo boljše, da se ne bi nikoli rodili?

5 Prav tako bo tudi s tistimi, ki bodo morda še pol večnosti za nami zagledali luč sveta. Oni bodo dobili pred oči že povsem zmedene pojme o tem Tvojem nauku; kdo pa jih bo o tem poučil natančneje in jasneje, tako kot si Ti sam poučil nas zdaj? Če pa tak izredni nauk ni podan dovolj jasno, ga bo tudi težko kdo z živo vnemo sprejel za smernico svojega ravnanja in materialno bo tako kot doslej zmeraj slavilo največjo zmago.

6 Tvoj zdajšnji največji pouk nam je sicer nadvse velik in svet; toda neogibna je tu ta njegova vrzel, ki bi jo zase rad dopolnil prav s Tvojim dobrotnim odgovorom na to moje gotovo zelo tehtno vprašanje! Če je Tvoja dobra in sveta volja, nam razloži tudi to.«

232. Onstransko vodenje in vnovično utelešenje

1 Jaz rečem: »Če bi bilo s tujimi narodi in ljudstvi ravno tako, kot si postavil v svojem vprašanju, bi bilo z dušnim blagrom ljudi na zemlji res nekoliko žalostno; vendar pa je tu malo drugače, in tako je vsakemu človeku omogočeno, da se, kakršne koli vere že je, obrne bolj k duhovnemu kot k materialnemu. Če je tako, duše onstran že ne more več tako zelo pritegniti materialni pol, temveč ostaja s svojo čedalje popolnejšo svobodno voljo v nekakšnem lebdenju, v katerem ne pripada ne enemu in ne drugemu polu. Jaz označujem to stanje duš kot srednje

kraljestvo, v katerem že popolni duhovi vodijo duše in jih večinoma pripeljejo k boljšemu polu.

2 Seveda se dogaja popolno spreobrnjenje nekoliko počasi, toda to vendar ne pomeni nič, ker tako in tako nikoli ne more biti govora o dokončni izgubljenosti duše. In tudi če bi jo zaradi prevelike zakrknjenosti požrl nasprotni pol - kar bi bilo seveda zelo hudo - bo po pretečenem obtoku časov spet morala blagovoliti na tej zemlji ali tudi na kakšni drugi, ki jih je v neskončnem prostoru nešteto, opraviti vnovični preskus življenja v mesu, ne da bi vedela ali tudi le slutila, da je preskus življenja v mesu nekoč že opravila. Tudi če bi kaj takega vedela, ji ne bi nič koristilo, ker bi zaradi takšnega vedenja kot nujno čutna spet padla v svoj stari pragreh in tako bi bil drugi preizkus zaman in ponesrečen. Da bi to lažje razumeli, naj navedem zgled:

3 Recimo, da je pred približno dva tisoč leti živel nadvse oblastiželjen in grozovit kralj, ki je iz same krvoločnosti dal grozotno pobiti na tisoče ljudi in se je tudi sicer vdajal vsem mogočim pregreham. Kam je prišla njegova duša po telesni smrti, ne bo težko ugotoviti!

4 Kot sem vam že prej pokazal, takšna duša tam ne more priti drugam kot le k sebi enakim. Kako pa se ji lahko po kratkem času godi tam, kjer je njena družba prav takšna kot ona sama, in sčasoma še nekoliko hujša, ker nekaj časa njena jeza in sla po maščevanju čedalje bolj narašča, to si lahko vsak od vas zlahka predstavlja; kajti vse ima svoje meje celo pri materialnih dušah, le napuh in oblastiželjnost ne; to se je pokazalo v davnini pri marsikaterem kralju, ki se je svojemu ljudstvu predstavljal za boga in od njega zahteval, naj ga moli kot edinega resničnega boga in ga najvišje časti z vsakovrstnimi zahtevanimi darovi. O tem priča znana zgodba nekdanjega babilonskega kralja Nebukadnezarja.

5 To pa se tam dogaja še na veliko višji stopnji. Vsaka takšna duša se nasproti drugi pri priči postavi kot najvišji in vsemogočni bog, pri tem takoj zavzame strašno ukazovalno držo in od drugih enakomislečih in enakih duš takoj zahteva kar vse.

6 S kakšnim besom planejo druge enake duše, ki so iz istega vzroka že dalj časa med seboj sprte, po takšni arogantni duši in jo najstrahotneje preskušajo, tega si seveda ne morete niti misliti; toda takšna preneumna duša nekaj časa celo prenaša vse muke in trpljenje, ki si jih je še mogoče zamisliti, ker je slepo prepričana, da jo bodo po vseh prestanih resnično peklenskih preskušnjah drugi priznali in sprejeli za boga in vladarja nad vsemi.

7 Ko pa sčasoma vendarle začne spoznavati, da so jo le imeli za norca, se razkači od jeze in besa nad svojimi mučitelji in tedaj pride do najhujšega boja in ognja; duše se v tem ognju jeze pošteno razkrojijo in bi se nazadnje povsem uničile, ko bi bilo kaj takega sploh mogoče.

8 Toda tak dopuščeni vihar, četudi je še tako strašen, je vendarle koristen, ker v takšnih dušah uniči velik del najškodljivejše materije in tako dušo nekoliko očisti. Po številnih podobnih viharjih postane tu in tam kakšna duša treznejša, skuša se ločiti od takšne izgredniške družčine in išče izhod; potem je navadno dopuščeno, da si pridobi boljšo družbo, ali pa je spet spočeta v meso

9 In zdaj smo znova pri našem primeru, kralju, katerega duša je prehodila takšno pot, ki sem vam jo na kratko natančno opisal. Duša nekdanjega davnega kralja - ta je recimo v čisto zadnji Aziji počenjal svoje hudobije -, ki se je vrnila na ta svet, pride zdaj na svet po običajni poti mesa na povsem drugem delu sveta v otroškem telesu, naravno rojena iz kakšne revne žene. Ko takšna duša potem spet postane otrok, ne ve nič o svojem prejšnjem stanju, in bilo bi nadvse zgrešeno, če bi se tega le najmanj spominjala.

10 Otrok, enako kot prej moškega spola, odrašča zdaj v revščini, in s skromno vzgojo in drugo izobrazbo postane pošten mož in priden dninar v kakšnem hišnem ali poljedelskem delu, spozna Boga, Ga moli in se Mu zahvaljuje za vsakdanji kruh. Nazadnje si prav zaželi, da bi za borno plačilo služil drugim ljudem in jim koristil. Na koncu postane naš delavec star, slaboten, truden in bolan in umre kot vsi ljudje na zemlji.

11 Kaj se zdaj zgodi z njegovo dušo? Onstran pride spet k prav dobrim, delavnim in dejavnim dušam in se veseli, da je tako nizko, in po potrebi vsem služi. Takšna dobra usmeritev njene čudi kmalu povzroči prebujenje njenega duha iz Boga, ki je njen onstranski stari ego (drugi jaz).

12 Odtlej, pa tudi na popolno zedinjenje z njim ne bo treba več dolgo čakati. Šele ko se to zgodi, se takšni duši vrne polna zavest in z njo jasen spomin na vsa njena prejšnja stanja, in duša hvali Božjo modrost, oblast in ljubezen, ki jo je pripeljala celo iz najbednejših stanj nazaj k resničnemu večnemu življenju.

13 Iz tega lahko zdaj dovolj jasno spoznate, da lahko Bog po Svojih poteh, ki jih noben smrtnik ne more raziskati, vsako dušo, ki se vam zdi še tako zavržena, pripelje k resničnemu življenju in svetlobi.«

233. Minevanje in nastajanje materialnih stvarstev

1 (Gospod:) »Bog, kot sam v Sebi najčistejša ljubezen, ne more drugače, kot da Svoje misli in ideje ljubi, četudi kot ustvarjena bitja tvorijo Njegov nasprotni pol. In tako niti kamen ne more večno ostati kamen, in v za vas nedoumljivo mnogih letih bo tudi ta zemlja, kot tudi vse neštete druge zvezde, zelo ostarela in postala trhla kot stara obleka. In tedaj bo vse preoblikovano v Bogu sorodno, samostojno duhovno, zato pa bodo spet nastala nova materialna stvarstva in bodo, vsako po svoje, naprej vodena in oblikovana.

2 Seveda pa bo za to potreben še nadvse dolg čas, več kot eonkrat eoni zemeljskih let. Tega pa ne smeta razumeti tako, kot da bi zdajšnje stvarstvo nenadoma prenehalo obstajati in bi bilo zato priklicano v povsem novo bivanje, ampak se to dogaja le deloma, tako kot v pragozdu stara drevesa sicer izumirajo, strohnijo in se nazadnje povsem spremenijo v vodo, zrak in eter, torej preidejo v drugo, bolj duhovno bit, namesto njih pa zmeraj spet zraste iz tal množica drugih dreves. Kakor pa Božji duh deluje v majhnem, prav tako deluje v velikem, če v odnosu do Boga nekaj sploh lahko imenujemo `veliko'.

3 Zdaj sem vam vse jasno pokazal, ne da bi pri tem uporabil govornico podob, kot so to storili stari modreci. Toda to sem zdaj pokazal le vam, ker imate za to potrebno moč dojemanja; drugim posvetnim ljudem pa tega ni treba ponavljati, ampak le, da naj verujejo v Moje ime in izpolnjujejo Božje zapovedi, ki so resnične zapovedi ljubezni. Vse drugo bo duši spreobrnjenega človeka že kolikor bo potrebno razodel njegov lastni prebujeni duh, ki je iz Boga. Otroke je treba hraniti le z mlekom; ko pa postanejo odrasli in krepki, tedaj bodo lahko prebavili tudi trdnejše jedi.

4 Premislite zdaj o vsem tem v svojih srcih, in če bi vam bilo še kaj nejasno, Me v petih dneh, toliko časa bom ostal kot gost pri vas, lahko o tem vprašate. Lahko vprašate tudi katerega Mojih učencev in pojasnili vam bomo! Jaz pa vam odslej ne bom dal nobenega novega nauka več, ker sem vam tako in tako vse pokazal in vas naučil; toda kot vaš prijatelj bom ostal pri vas še pet dni, kot sem že rekel, in vam priložnostno pokazal še marsikaj zemeljsko dobrega in koristnega. Zdaj pa pojdimo pregledat nove zgradbe in sadovnjake, polja, travnike in domače živali!«

5 Vsi se Mi iz vsega srca zahvalijo za ta nauk, vstanejo in odidejo z Menoj k sosedom. Ko so se ti trije novi učenci prepričali o vsem, kar se je zgodilo, se niso mogli dovolj načuditi in so sosede poučili o Meni in o visokem in svetem namenu Mojega prihoda. Sosedje so zdaj trdno verjeli brez ugovora in bili tega nadvse veseli.

6 Jaz sam pa sem jih poučil, kako se uporabljajo mnoge stvari in predmeti, ki so jih zdaj imeli; tako so postali res dobri poljedelci, kar prej niso bili. Da so bili tudi tega zelo veseli, se razume samo po sebi. In tako smo preživeli še omenjenih preostalih pet dni v tem kraju.

Jezus v okolici Kafarnauma

(Ev. po Mateju, poglavje 17)

234. Gospodovo poveličanje na gori Tabor

(Mt 17, 1-2)

1 Šesti, pravzaprav sedmi dan sem rekel (Jaz) učencem: »Šest dni smo pošteno delali in smo tudi v tej puščavi imeli dobro žetev. Zdaj pa je čas, da odidemo naprej; drugod je namreč še veliko neobdelanih polj in puščav, ki bi jih radi obdelali, blagoslovili in naredili rodovitne.

2 Toda še preden bomo odšli od tod, preostali počakajte tu, dokler se s Petrom, Janezom in Jakobom ne bom vrnil k vam s te visoke gore, ob vznožju katere zdaj stojimo in na katero se bom z omenjeno trojico pri priči povzpel!«

3 Tisti, ki so morali ostati, pa so Me vprašali, zakaj tudi oni ne bi smeli na goro.

4 In Jaz sem jim rekel: »Ker Jaz zdaj tako hočem!«

5 Umolknili so in nihče več se Me ni upal še kaj vprašati.

6 Le Aziona je rekel tako sam pri sebi: Najvišja gora tukaj je ta, ki stoji prav pred nami; toda zaradi njenih strmih sten se je neizrekljivo težko povzpeti nanjo!«

7 Jaz sem rekel: »Verjemi Mi, da Zame nobena gora ni prestrma in nobena previsoka! V nekaj urah se bomo znova vrnil semkaj, ti pa imej pripravljeno kosilo!«

8 Nato sem vzel s seboj omenjene tri učence in odpravili smo se na pot. (Mt 17,1) Po eni strani je bila gora dobro dostopna in v nekaj urah smo dosegli najvišji vrh; ker je bila visoka, so se navadni hribolazci lahko povzpeli nanjo šele v dvanajstih do trinajstih urah, in zato je bil tudi ta naš vzpon na goro nekakšen čudež.

9 Zdaj smo stali na najvišjem vrhu, s katerega smo si lahko ogledali skoraj vso Galilejo, Judejo in Palestino, tudi del pravega, velikega morja. Ko so trije učenci, silno očarani nad prekrasnim razgledom, pošteno žareli in se Mi iz dna duše zahvaljevali za ta čudoviti užitek, sem tudi Jaz zažarel tako, da se je Moje obličje zableščalo kakor sonce in so postala Moja oblačila tako bleščeče bela kakor od sonca obsijan sveže zapadli sneg. (Mt 17,2). Zato so trije učenci tako osupnili, da od samega začudenja skoraj niso mogli govoriti.

10 Šele čez nekaj časa se je Peter ojunačil in rekel: »Gospod, smo že v nebesih ali le v raju? Zdi se mi zdi, kot da bi slišal okrog sebe šepetajoče angelske glasove!«

11 Jaz sem rekel: »Niti v nebesih niti v raju *in specie* (posebno, posebej), ampak preprosto in naravno na zemlji! Toda s tem, da imamo po moči Božje besede v sebi tako nebesa kot tudi raj, ki pomenita resnično in dobro, smo dejansko tudi hkrati v nebesih in raju. To pa je tudi tisto, kar je razžarilo vašo čud, in ker tako žarite pred Menoj, sem celo Jaz na zunaj pred vašimi očmi zažarel, da bi v resnici začutili, da ste obenem v raju in v nebesih, ker je vaša notranjost polna verujoče resničnega in ljubeče dobrega. Prava nebesa in resnični raj so namreč le to, da verujete Vame in delate tisto, kar vas učim, in Me končno iz vsega srca ljubite; tako imate sami v sebi resnično Božje kraljestvo, ki ga krajevno sicer ni nikjer drugod. Ko pa je enkrat v vas, potem je tudi krajevno vsepovsod skozi vso neskončnost in kjer koli bi krajevno že bili, ali tu na tej zemlji, ali na luni, ali na kateri od številnih zvezd, ki so le nebesna telesa, vas bodo obdajali vaši blaženi bratje, četudi jih zaradi svojega telesa ne morete videti s svojimi mesenimi očmi.

235. Gospod v pogovoru z Mojzesom in Elijem. (Mt 17, 3)

1 Peter je rekel: »Gospod, nekje v Pismu naj bi bilo zapisano: 'Duše umrlih ljudi pa bodo v miru počivale v naročju zemlje do sodnega dne, ko jih bodo mogočne angelske pozavne spet zbudile iz njihovega dolgega mirovanja. Tedaj bodo dobri vstali za večno življenje v Božjem nebeškem kraljestvu, hudobni pa bodo za večno pahnjeni v kraljestvo pekla in poslej jih bodo mučili hudiči.'«

2 Jaz sem rekel: »Kako je treba razumeti ta preroški govor in vse njemu podobne, sem vam že tolikokrat razložil, da bi bilo zdaj povsem odveč, še kaj pojasnjevati. Da vas bom pa res ozdravil tega vašega nadvse zmotnega mnenja, vam bom zdaj odprl vaše notranje duševno oko in videli boste sami, kako je z omenjenim mirovanjem duš že zdavnaj umrlih očajov in kakšno je naročje zemlje!«

3 Nato sem glasno rekel: »Efeta!«, to pomeni »Odpri se!«

4 In glej, tedaj sta se prikazala preroka, Mojzes in Elija, in jasno govorila z Menoj o tem, kar se bo v nekaj letih zgodilo z Menoj in ali bi bilo mogoče kaj spremeniti. (Mt 17,3) Jaz pa sem jima zagotovil, da nikakor ne morem storiti nič drugega kakor samo to, kar hoče Oče, ki je in prebiva v Meni.

5 Tedaj sta se oba preroka globoko priklonila in v en glas rekla: »O Gospod, Tvoja volja je edina sveta, zato naj se zmeraj in večno zgodi tako pri nas v nebesih kakor tudi pri vseh ljudeh in duhovih na zemlji! Ko sva živela na zemlji, sva bila velika in ugledna zavoljo Tvojega imena; vendar bi bila raje zdaj s Teboj na zemlji, tako kot so

ti trije in še drugi, ki jih ni tu, čeprav jih zdaj zavoljo Tvojega imena zaničujejo in preganjajo in bodo še dolgo tako ravnali z njimi!«

6 Rekel sem Jaz Eliju: »Nedavno si bil vendar tudi ti z Menoj na zemlji - ali ti je Herodovo dejanje na tvojem mesu dobro delo?«

7 Rekel je Elija: »Na zemlji ne, toliko bolj pa tu in kljub največji blaženosti, ki je zdaj za večno moj delež, bi rad Tebi na ljubo še stokrat prehodil pot mesa, ne glede na to, kako bedna in trnjeva je!«

8 Tedaj je učence prevzel trden spanec, da so popadli po tleh in za nekaj časa trdno zaspali.

9 Jaz pa sem govoril z obema prerokoma in rekel Eliju: »Ob koncu časov te Zemlje boš še enkrat v mesu poslan k ljudem te zemlje, toda ne več z zakritim notranjim duhovnim vidom, temveč tako in še jasneje kot obakrat prej pod imeni 'Sehel' in pozneje 'Elija', in brat Mojsez (Mojzes) te bo spremljal, toda le v duhu; kajti njegovo meso bo ostalo do konca časa last zemlje.

10 Tedaj pa bo vse meso te zemlje spremenjeno v duhovno; toda ti tega ne boš več potreboval, ker sem ti Jaz tako in tako za večno dal novo telo. Dokler se v kratkem ne vrnem domov, ko bo dopolnjeno Moje največje delo, pa dobro pazi na Izraelove otroke! Tedaj ti bom tudi dal trden sedež v Mojem kraljestvu. Glej, zdaj je prišel čas, ki sem ti ga nekoč pokazal na zemlji, ko ustvarjam vse novo: najprej Svoje duhovne svetove, nekoč pozneje pa se bo isto zgodilo tudi z materijo, kadar bo dosegla pravo stopnjo popolne zrelosti! - Zdaj pa zbudimo te tri iz spanja!«

236. Trije učenci v družbi z onstranskimi. Božji duh v človeku kot vodnik v vso resnico (Mt 17, 4-9)

1 Tedaj so se vsi trije prebudili, vstali so s tal in zagledali Mene, Mojzesa in Elija brez svetlobnega sijaja; to jim je bilo prav prijetno, kajti prejšnja premočna svetloba jih je močno zaslepila. Pripovedovali so, da so se v sanjah s številnimi preroki iz davnine pogovarjali o vseh stanjih onstranskega življenja, prav tako kot da bi zdaj bili in delovali na zemlji, in da so jih poučili o mnogih skrivnostnih stvareh.

2 Mojzes in Elija pa sta jih še naprej poučevala o mnogoterih razmerah v velikem onstranstvu.

3 Vsi trije so postali tako radostni in srečni, daje Peter po vsem tem glasno zaklical: »Gospod, dobro je biti tukaj! Če hočeš, bomo tu postavili tri koče: Eno tebi, eno Mojzesu in eno Eliju!« (Mt 17, 4)

4 In ko je še tako govoril o graditvi koč, jih je nenadoma gost, svetel oblak obdal s senco, tako da niso mogli videti ali zaznati ničesar, niti pedi pred seboj.

5 In glej, glas iz oblaka je rekel: »Glejte, ta je Moj ljubljeni Sin, ki me radosti, njega poslušajte!« (Mt 17, 5)

6 Ko so trije to slišali, podobno je bilo neznanskemu bobnenju močnega groma, so se hudo prestrašili in pri tem padli na obraz. (Mt 17, 6)

7 Jaz pa sem takoj stopil k njim, se jih dotaknil in jim rekel: »Vstanite in ne bojte se!« (Mt 17, 7)

8 Ko pa so nato povzdignili oči, niso videli nikogar, razen Mene samega in so se začeli silno čuditi vsemu, kar so bili videli in kar se je bilo zgodilo. (Mt 17, 8) Ti trije so Me zdaj hoteli še marsikaj vprašati, posebno o pomenu vsega tistega, kar so videli v svojem snu.

9 Jaz pa sem rekel: »Vse to vam bo v vaših dušah razodel vaš duh, ki je pravzaprav Moj duh v vas in potem boste imeli to živo v sebi. Če vam to razložim zdaj, boste z razloženim obogatili svoje znanje in potem verjeli, da je tako zato, ker sem vam Jaz tako razložil. Toda s tem še zdaleč ne spoznate polne resnice, in to zato, ker razloženo ni vaša last, ampak le Tistega, ki vam je razložil iz Svojega živega zaklada; toda če vam vaš duh nekaj razodene v vaši duši, tedaj je razodeto vaša last in zato šele tedaj doženete polno resnico.

10 Duh, o katerem pravim, da je vaš duh, pa je prav tako tudi Moj duh v vas in ve za vse stvari in razmere kakor Jaz sam in vas lahko popelje v vso resnico. Toda zdaj v vas še ni prebujen in povsem dejaven, to pomeni, da je zase sicer buden in deluje, toda njegova budnost in delovanje sta za vas še kot nekaj tujega in vam ne pripadata, ker vaše duše še niso dovolj čiste, da bi se povsem zedinile z Mojim duhom.

11 Toda ko bom po Svojem trpljenju, ki sem vam ga že napovedal, šel v Svoja nebesa, šele tedaj bom nad vaše duše izlil Svetega Duha vse resnice in jih zedinil z njim. Ta Duh, ki bo potem v vas zedinjen z vami za večno, vas bo potem vodil v vso resnico in modrost.

12 O tem videnju, ki ste ga imeli tu, pa nikomur ne povejte nič pred Mojim vnebohodom, ki sem vam ga napovedal, in tudi o tem ne govorite, kar sem storil pri Cezareji Filipovi in tu spodaj pri teh ribičih! - Zdaj pa pojdimo spet z gore dol v vas naših ribičev!«

13 In začeli smo se vračati in po poti sem trojico tudi opozoril, naj o videnju tudi drugim bratom ne pove ničesar do določenega časa, to je, dokler ne bom vstal od mrtvih in odšel v nebo. (Mt 17, 9)

237. Inkarnacije Janeza Krstnika (Mt 17, 10-13)

1 Še med potjo z gore je stopil k Meni Peter in Me vprašal, kaj naj bi pomenilo to, ko pismouki pravijo, da bi moral pred Mesijevim prihodom priti Elija in vse urediti ter tako pripraviti pot Gospodu (Mt 17, 10).

2 Nato sem rekel (Jaz) Petru: »Pismouki in tudi ti s svojim vprašanjem imate prav! Elija naj bi seveda prej prišel in vse uredil (Mt 17, 11), toda Jaz vam povem: Elija je že prišel, a ga niso prepoznali - tako kot zdaj ne prepoznajo Mene - in so storili z njim, kar so hoteli. Prav tako bodo tudi z Menoj, Sinom človekovim, storili, kakor sem vam že večkrat vnaprej napovedal. (Mt 17, 12) Povem vam: Ta povsem pokvarjeni rod ne bo miroval, dokler ne bo dosegel cilja svojega maščevanja, s tem pa tudi svoje sodbe!

3 Janez, v katerem je prebival Elijev duh, je delal znamenja, učil in krščeval in tako ljudstvo pripravljaj Zame. In kaj se mu je zaradi tega zgodilo?

4 Jaz sam učim najčistejši življenjski nauk in delam znamenja, ki na tej zemlji še nikoli niso bila narejena v tolikšni veličini in obsegu; zato so še toliko bolj jezni Name, hočejo se Mi maščevati in bodo z dovoljenjem od zgoraj tudi storili z Menoj, kar sem vam že vnaprej napovedal.

5 Seveda se v vaših prsih vedno znova poraja staro vprašanje, zakaj Jaz sam dopustim, da Mi ljudje storijo kaj takega. Toda tudi o tem ste že bili več kot dovolj poučeni, in tako se spustimo zdaj v dolino k našim!«

6 Šele tedaj, ko sem končal ta govor, so trije učenci spoznali, da je bil Janez Krstnik pravzaprav Elija. (Mt 17, 13)

7 Ko pa smo se tako nadalje spuščali v dolino, Me je Peter znova vprašal: »Gospod, je pa vendarle nekaj čudnega z Elijem! Torej je bil povsem resno že trikrat na tej zemlji in zmeraj - reci - v mesu?

8 Prvič kot Sehel, in pozneje kot Elija ni umrl, temveč je šel z gotovo povsem poveličanim telesom v nebesa, čeprav je bil prav tako kot zadnjič rojen na svet iz žene; tokrat poslednjič pa je moral resnično umreti. Kaj se je zgodilo z njegovima prejšnjima telesoma in kaj se bo zdaj zgodilo s tem? Bo mar prišel v Tvoje nebeško kraljestvo, potem ko bo vse dokončano, s tremi telesi? Saj je vendar pisano, da bodo ob poslednjem dnevu vstala tudi telesa in se spet združila s svojimi dušami! Kako naj to razumemo?«

9 Jaz sem rekel: »Kaj pomeni vstajenje mesa in kaj poslednji dan, sem razložil več kot dovolj že v Cezareji Filipovi in tu spodaj v vasi, da je vsakdo lahko povsem doumel. Si Mojih govorov nisi zapomnil? Kako naj ti ponavljam iste reči? Ti pa o tem že nekaj veš, vendar kar veš, ni povezano; tvoje še zelo močno judovstvo je krivo, da kljub vsem Mojim številnim razlagam v svoji stari, čudaški domišljiji še zmeraj jemlješ vse dobesedno!

10 Sprejmi pravi nazor in postani razumen v tej Moji resnično najčistejši svetlobi, da ne boš več vpraševal o stvareh, ki bi jih moral pred vsemi drugimi že zdavnaj razumeti!

11 Ali ni dan, v katerem je otrok rojen na svet, njegov poslednji dan? Ali ni celo vsak dan, ki ga doživiš, naslednji dan, in nasprotno tvoj rojstni dan, ki ti je nekoč bil naslednji, je zdaj tvoj najstarejši?

12 Meso, iz katerega je zdaj tvoje telo, bo strohnelo, prešlo v črve in rastline in v njihove duše, in iz njega bodo nastala povsem tuja bitja, in ta nikoli več ne bodo imela opraviti s tvojo dušo in tvojim duhom. Razumi! Najmlajši dan za tvojo dušo pa bo po vsem zdaj povedanem očitno tisti, v katerem boš vzeti iz svojega telesa.«

238. Vstajenje mesa

1 (Gospod:) »Pod vstajenjem mesa pa razumi dobra dela resnične ljubezni do bližnjega! Ta bodo meso duše in ob njenem duhovno-svetnem poslednjem dnevu z njo, potem ko se bo oglasil klic Mojega nauka kakor pozavna, bodo vstala k večnemu življenju kot solidno eterično telo. Če bi na zemlji stokrat nosil telo, boš imel onstran samo eno telo, in sicer le omenjeno. - Si zdaj to razumel?«

2 Rekel je Peter: »Da, Gospod in Mojster, to mi je zdaj jasneje kot kdaj koli! Toda spomnim se lahko še enega besedila iz nekega preroka, ki se glasi približno takole: 'V svojem mesu boš nekoč gledal svojega Boga, zato ga ohranjaj čistega in ga ne omadežuj z vsakovrstnimi grehi! Z grešnim mesom ne boš nikoli gledal Božjega obličja!' Približno tako se glasi to besedilo in človeški razum iz tega težko razbere kaj drugega. Kako je torej treba to razumeti v pravem pomenu?«

3 Jaz sem rekel: »Tako kot prejšnje! 'V svojem mesu boš gledal Boga' pomeni toliko kot: V svojih dobrih delih po spoznani Božji volji boš gledal svojega Boga, ker edino dela so tista, ki jih duša opravlja s svojim telesom, ki ji je dano zgolj za orodje, in dajejo duši ali plemenitosti pred Bogom ali tudi nasprotje. Čista dela dajejo čistost, nečista nečistost. Čisto mišljenje po čistem znanju in tudi sicer čisto in neomadeževano ravnanje samo brez del ljubezni do bližnjega ali s premalo le-te duši še zdaleč ne priskrbi duhovnega telesa in zato tudi ne omogoči videti Boga.

4 Tisti, čigar duša je že zdavnaj prej tako slepa, da ne spozna, da ne le golo znanje, ampak predvsem dela po čistem znanju in veri dajejo duši resnično življenjsko trdnost, je še zelo beden, in podoben človeku, ki zna dobro zgraditi hišo in ima tudi veliko najboljšega gradiva, ne more pa se odločiti, da bi začel delati s svojimi rokami. Povejte, ali bo sploh kdaj imel hišo in se, ko pridejo viharji in zima, vanjo lahko skrili in se zavarovali pred neobzdržano silo divjih elementov?

5 Kaj ti v viharju koristi najboljše znanje in vedenje o tem, da lahko trdno zgrajeni zidovi kljubujejo viharjem in je zato stanovalec povsem varen pred njihovo močjo, če nimaš hiše in na svojem potovanju po širni puščavi svojega življenja ne moreš nikjer doseči tudi nobene tuje?

6 Da, Moji ljubi, še tako čisto znanje in vera nimata trdnih zidov, ki bi vas varovali ob viharju; obvarujejo vas lahko le dela resnične ljubezni do bližnjega. Ta so resnično, trajno telo duše, njeno bivališče, njena dežela in njen pravi svet. To si dobro zapomnite, ne le zaradi sebe, temveč predvsem zaradi tistih, ki jim boste oznanjali evangelij za Menoj! Ko bodo poznali besedo odrešenja in vanjo verovali, jih opominjajte, naj opravljajo resnična dela ljubezni do bližnjega, ki sem jo tako pogosto zapovedoval!

7 Kajti resnično vam povem: Če nekdo pravi, da ljubi Boga nadvse, ob tem pa se ne zmeni za stisko revnega brata, ta v svojem mesu ne bo nikoli gledal Boga! Farizeji in pismouki namreč tudi govorijo, da služijo Bogu kar najbolj in v najčistejšem pomenu besede ter s svojimi molitvami in žrtvami neprenehoma pomirjajo grešno ljudstvo z Bogom; vendar ljudstvo oberejo do golega - ob tem pa seveda ni mogoče govoriti o ljubezni do bližnjega. Kaj potem to koristi? Ne koristi niti farizejem niti ljudstvu!

8 Prvič, Bog ni še nikoli potreboval nobenih človeških uslug in še manj kakšno žgalno daritev zaklanih živali. Toda daritev, ki Mu jo prinaša resnična ljubezen do bližnjega v dobrih delih iz ljubezni, pogleda z odobravanjem in Njegov življenjski blagoslov tudi ne bo izostal. – Razumeš Peter zdaj, kaj pomeni: 'V svojem mesu gledati Boga'?«

9 Peter reče: »Da, Gospod, zdaj mi je že povsem jasno. Ti, o Gospod, si nam zdaj vendar tako nazorno pokazal, da smo to docela zapopadli. Za to se Ti zahvaljujemo! Toda zdaj smo znova v naselju, vendar bo namesto poldneva kmalu že večer!«

10 Jaz rečem: »Nič zato! Vzeli bomo nekaj kruha in vina in se potem takoj odpravili naprej! Zato le urno prehodimo še ta košček poti!«

239. Blagoslov zmernosti. Priprava mesa nečistih živali

1 S pospešenimi koraki smo kmalu dosegli Azionovo hišo; tam so nas čakali drugi učenci, Aziona, Hiram ter Epifan pa so imeli za nas že pripravljen dober obed, sestavljen iz rib, kruha in vina.

2 Peter Mi je seveda ob strani rekel: »Gospod, po poti si nam govoril le o kruhu in vinu, zdaj pa so tu tudi ribe! Smemo zdaj jesti tudi ribe?«

3 Toda Jaz sem mu te pristne tempeljsko-judovske malenkostne pomisleke zavrnil in rekel: »Kar je postavljeno predte, to jej, pa ne bo škodovalo niti tvojemu telesu niti tvoji duši; le nezmernosti se mora varovati vsak, in potemtakem tudi vi.

4 Kar je čez mero, je za človeka škodljivo. Nezmernost v jedi povzroča želodčne bolezni, nezmernost v pijači pa poleg želodčnih in prsnih slabosti povzroči tudi pohotnost mesa in rodi nečistost vseh vrst in načinov.

5 Zato bodite v vsem zmerni in trezni in boste imeli v zmeraj v zdravem telesu tudi zdravo in vedro dušo! Kdor pa pripravlja jed zase in za druge, naj jo pripravi svežo in dobro, tako mu ne bo škodovala! Tudi to si zapomnite poleg mnogo drugega!«

6 Peter pa je še vprašal: »Gospod, ali ne grešijo sicer zelo spoštovanja vredni pogani, ko jedo meso nečistih živali? Nam Judom je namreč prepovedano in kdor bi ga jedel, bi se hudo pregrešil zoper Mojzesovo postavo.«

7 Jaz sem rekel: »V sili lahko tudi ti kot strog Jud ješ meso vseh živali in ti bo dobro delo; vso hrano, ki jo je človek prisiljen jesti zaradi stiske, Jaz očistim, le da jo je treba jesti še bolj zmerno!

8 Svinjsko meso je dobro; toda zaklana žival mora zelo dobro izkrvaveti, in potem je treba meso približno sedem dni kvasiti v soli in kisu s timijanom. Nato ga vzemite iz te kvase, ga z lanenim platnom dobro obrišite in za nekaj tednov obesite v dim dobrega brinjevega lesa in zelišč, dokler povsem ne otrdi in se posuši. Če ga hočete uživati, ga prej kuhajte v pol vode in pol vina s timijanom in peteršiljem in tako boste imeli na mizi dobro in zdravo živilo; vendar je treba take živali zmeraj klati pozimi.

9 Kakor s svinjami je treba ravnati tudi z drugimi nečistimi živalmi, da njihovo meso ob zmernem uživanju ne bi škodovalo ljudem. Kakor z živalmi s kopnega, tako tudi z raznovrstnimi pticami v zraku in mnogovrstnimi živalmi velikih morij!

10 In zdaj, Peter, boš menda že vedel, kaj smeš jesti in kako, da ne bi škodoval ne želodcu ne svoji duši! Zdaj pa hitro pojemo obed in takoj nato odidimo naprej!«

11 Sedli smo za mizo in poobedovali.

12 Prišel je Aziona in rekel: »Gospod in Mojster, mar ne bi raje odšel jutri zgodaj zjutraj kakor zdaj zvečer?! Od tod do vsakega meni znanega kraja je več ur poti daleč, in noč Te bo dohitela, še preden boš prišel do katerega koli kraja!«

13 Jaz pa sem rekel: »Ostanite v srcu pri Meni in v Mojem nauku in tako bom tudi Jaz večno pri vas tu v vašem zemeljskem času in onstran! Toda zdaj moram od tod; nedaleč od tod namreč mnogi čakajo Name. Zato moram pohiteti tja in jim pomagati. Pozimi pa vas bom že spet tako kot zdaj obiskal za nekaj dni; nedaleč od tod, v Kisu blizu Kane bom namreč preživel zimo. Zdaj pa odvežite našo ladjo od pomola in takoj nato se bom z učenci poslovil od tod!«

14 Nato se je hitro zgodilo, kakor sem ukazal, vkrcal sem se, ladjo kar najhitreje odrinil v vodo in odplul ob dobrem vetru. Objadrali smo severni del vznožja gorovja in kmalu pripluli v majhen zaliv, ki je bil na drugi strani gorovja, na katero sem se povzpел, ravno nasproti kraju, kjer smo se zadržali nekaj dni.

15 Na obalah zaliva je bila vas, kjer je prebivalo in se zbiralo veliko ljudstva; to je bil namreč trg, kamor so pripeljali prodajati najboljšo sol, tudi najčistejši klej, gradbeni les, kuhinjsko posodje in raznovrstno drugo stanovanjsko opravo. In zato je bil ta kraj prav premožen in pogosto so ga obiskovali mnogi ljudje iz vseh pokrajin in krajev, obenem pa je bil to tudi kraj, kamor so prišli Moji učenci, ko sem jih pred nekaj meseci poslal za kratek čas pred Menoj, da bi pripravili ljudi Name, in od koder sem jih potem čudežno poklical k Sebi na gorovje pri Kisu. Zato sem bil tam že tako rekoč poznan, še bolj pa Moji učenci, ki so se ob pravkar omenjeni priložnosti zadrževali tam več dni.

240. Ozdravljenje obsedenega dečka

(Mt 17, 14-21)

1 Pristali smo, privezali ladjo in še ob belem dnevu stopili na kopno. Bil pa je na ta dan velik letni sejem in na njem je bilo veliko ljudstva.

2 Ko pa smo prišli tja, nas je veliko ljudi takoj prepoznalo, in eden je prišel, Mi padel pred noge (Mt 17, 14) in rekel: »Gospod, usmili se mojega sina, ki hudo trpi; mesečen je, kot pravijo zdravniki in težava je v tem, da pogosto pade v ogenj in v vodo! (Mt 17, 15) Ko so bili šele pred nedavnim tu Tvoji učenci in so s polaganjem svojih rok ozdravili veliko res hudo bolnih, sem pripeljal k njim tudi svojega sina; toda niso mu mogli pomagati.« (Mt 17, 16)

3 Tedaj sem (Jaz) rekel prav tistim Svojim učencem, katerih vera še ni postala trdna kot skala, in ki so pred nekaj meseci tu delovali v Mojem imenu: »O ti neverni in pokvarjeni rod! Doklej bom še pri vas in kako dolgo vas bom še prenašal? Pripeljite Mi bolnika semkaj!« (Mt 17, 17)

4 Tedaj se je oče bolnega sina dvignil, pohitel v svojo hišo in ga pri priči privedel k Meni. Ko je bil deček pri Meni, je dobil bedno spačen obraz; kajti hudi duh, s katerim je bil deček obseden, ga je pred Menoj še nekajkrat vrgel in pri tem iz dečkovih zelo spačenih ust hudo preklinjal in zmerjal, kar bi bilo na tem mestu povsem nekoristno ponavljati. Toda Jaz sem zelo zagrozil hudemu duhu in mu ukazal, naj v trenutku zapusti dečkovo telo in se pobere v pekel. Tedaj je hudi duh vidno zapustil dečka in deček je takoj povsem ozdravel. (Mt 17, 18)

5 Hudi duh pa je imel podobo velike, črne, kuštrave mačke in Me je prosil, rekoč: »Ti Sin Najvišjega, spreglej mi pekel in me kaznuj s čim drugim!«

6 Jaz pa sem rekel: »Poberi se od tod in v golih luninih žrelih, kjer si bil prej, delaj pokoro za svoje številne grozote, ki si jih v mesu počenjal tu na zemlji pred osemdesetimi leti!«

7 Zdaj je zlobec dobil podobo opice z velikimi netopirjevimi perutmi in se je takoj dvignil in kot puščica hitro odletel od tod. Ljudje so se čudili in mnogi so se prestrašili tega pogleda.

8 Jaz pa sem jih pomiril in rekel: »Ne bojte se; Meni je namreč dana vsa oblast v nebesih in na tej zemlji, in ta duh, ki je sedem let mučil dečka, se odslej ne bo nikoli več približal tej zemlji!«

9 Oče zdaj povsem zdravega dečka Me je vprašal: »Gospod, zakaj se je mojemu sinu moralo to zgoditi, ker doslej še nikoli ni niti navidez grešil, tako kot je tudi vsa moja hiša zmeraj ravnala strogo po postavi? In vendar je moral biti prav najnedolžnejši toliko časa tako neznanosko trpinčen! Kaj takega se vendar lahko zgodi le z Božjo privolitvijo! Zakaj pa Bog dopusti kaj takega?«

10 Jaz sem odgovoril: »Kogar Bog posebno ljubi, ga preskuša in če preskušani dobro prestane preskušnjo, je tudi za večno našel svoje zveličanje!

11 Duša tvojega dečka pa je iz enega tistih velikih svetov, ki jih je nešteto nad to in pod to zemljo in napolnjujejo neskončno velik nebesni prostor. Zaradi njenega zveličanja ji je bila poleg preskušnje nošenja mesa nujna tudi ta, s katero je že v mladosti dobila tisto moč, ki je marsikatera druga duša ne doseže, četudi bi sto let prenašala težo svojega težkega mesa.

12 Verjemi Mi, ljudje ne vedo in tudi ne morejo vedeti, zakaj nekaj je in se dogaja; toda Bog ve za popolnoma vse!

13 Ta hudi duh je bil pred osemdesetimi leti zelo oderuški svinjski mešetar. Na veliko je prekupčeval, postal je zelo bogat in je kot Jud nazadnje celo trgoval s sužnji,

pri čemer je zganjal zločinska grozodejstva. Končno je umrl bedne smrti in njegova usoda je bila, da je kot sam hudič prišel v kraljestvo hudičev.

14 In ker mu je bilo tam zelo neugodno, se je začel poglobljati vase in je pomislil v svoji notranjosti: Le zakaj sem moral postati hudič? Za to je krivo moje slabo, požrešno telo. Naj se še enkrat vrnem v dobro, trezno meso nedolžnega dečka in v njem bom postal angel! In če bom v dečkovem mesu zasledil le najmanjše poželenje požrešnosti, ga bom tudi takoj kaznoval!

15 In glej, ker je bil to povsem resen sklep sicer zelo hudobne duše, ji je bil v resnici odobren. Uspeh tega pa je bil za dečka nato dober in prej zelo hudobna duša je zdaj zase že sprejela boljšo smer in že nekoliko več človeškega. Drugo bodo opravili lunina gola in nadvse negostoljubna žrela!«

16 Nato Me je človek vpraševal: »Je tudi luna svet? In zakaj je moj sin postal mesečen? Poleg obsedenosti je vendar moral biti tudi to, ker je polna luna tako zelo vplivala na njegovo trpljenje.«

17 Jaz sem rekel: »Da je luna tudi nekakšna zemlja in svet, boš zdaj še težko ali pa sploh ne razumel, čeprav je tako; toda Moji učenci to razumejo in poznejši potomci bodo to še predobro razumeli in spoznali. Da pa se je tvoj deček zmeraj tako zelo bal polne lune, ni bila kriva njegova narava, ampak narava njegovega mučilnega duha, ki je prvotno izhajal iz tistega zelo skromnegain nadvse negostoljubnega sveta. Vsega drugega ti ni treba vedeti.«

18 Ker je to poslušalo tudi veliko okrog stoječih, so rekli: »To je vendar čuden človek! Dela čudeže kot kakšen velik prerok, takoj nato pa začne česnati in govori kot blaznež!«

19 Toda človek je stopil k njim in zelo resno rekel: »On gotovo ni blazen - mi pa smo, ker sploh nismo sposobni razumeti njegove modrosti!«

20 Tedaj se je vnel med njimi majhen prepir, vendar pa ga je končal ozdravljeni deček z nekaj zelo tehtnimi besedami.

21 Nato so stopili k Meni Moji učenci in Me vprašali: »Gospod, povej nam, zakaj mi prav tega duha nismo mogli izgnati, saj smo vendar v Tvojem imenu izgnali veliko drugih?« (Mt 17,19)

22 Jaz sem rekel: »Najprej zaradi vaše nevere! Povem vam: če trdno verjamete brez vsakega dvoma vsaj za gorčično zrnce, lahko porečete tej visoki gori: 'Prestavi se od tod tja čez morje!', se bo ta takoj prestavila in nič vam ne bo nemogoče! (Mt 17,20) Toda te vrste kljub temu ni mogoče izgnati drugače kakor z molitvijo in s postom. (Mt 17,21)

23 Ko ste bili tu, deček še ni dosegel najvišje stopnje posta in molitve, kot je to zahteval njegov posestnik. Zdaj pa je to stanje nastalo in tako bi ga lahko izgnal tudi najvernejši med vami, čeprav bi se duh gotovo izkazal še za zelo trdovratnega. Toda zdaj je bilo bolje tako. -Ker pa bo že večer, ko se sonce spušča pod obzorje, pojdimo v hišo človeka, čigar dečka sem ozdravil!«

241. Gospodovo bivanje v Jesairi in prihod v Petrovo ribiško koč pri Kafamaumu

1 Človek pa je to slišal in bil na moč vesel, da sem se odločil prenočiti pri njem. Pripravil je večerjo in bil zelo prijazen z nami, kot tudi vsi v njegovi hiši. Le odsvetoval nam je, da bi šli v Jeruzalem; šele pred kratkim je bil namreč tam zaradi trgovine in je še prejasno slišal, kako nespravljivo sovražni so farizeji, posebno do Mene.

2 Jaz pa sem rekel: »Prijatelj, poznam njihove najbolj skrite misli! Prav tako zelo natančno vem, kaj Mi hočejo storiti in Mi tudi še bodo. Toda četudi Me bodo ubili, jim to kljub temu ne bo nič koristilo, kajti po treh dneh bom premagal smrt in vstal od mrtvih in bom spet pri Svojih do konca sveta! - Zdaj pa nič več o tem, ampak nam daj dobro ležišče in šli bomo k počitku, ker so se naši udje zelo utrudili!«

3 Gostitelj je to takoj storil in odpravili smo se k počitku. Noč smo hitro prespali in pred vzhodom smo že bili na nogah. In naš gostitelj je tudi že zaposlil vse v hiši, da so nam pripravljali zajtrk. Ko smo po-zajtrkovali, so Me učenci vprašali, kaj bo še treba opraviti.

4 In Jaz sem rekel: »Zdaj bomo odpluli naprej, tu ni več veliko dela!«

5 Tedaj je gostitelj vprašal: »Jaz pa menim, da bi bilo prav tu zelo veliko dela, ker je v tem kraju vendar veliko ljudi!«

6 Jaz sem rekel: »To je seveda res; toda to so večinoma sami trgovci in ti imajo zelo malo ali sploh nič smisla za nas. Zato se bomo odpravili kam drugam, kjer ni toliko trgovcev in menjalcev.«

7 Nato sem se z učenci dvignil, vkrcali smo se na ladjo in hitro odpluli. Ob tokrat nekoliko počasni plovbi vzdolž obale smo proti poldnevu prispeli v našo staro Jesairo. Ko so nas tukajšnji ljudje zagledali, so nam trumoma pritekli naproti in Me prosili, ali bi hotel ozdraviti njihove bolnike.

8 Jaz pa sem rekel: »Nisem prišel le zato, da bi ozdravil vaše bolnike, temveč zato, da bi vam oznanil, da se vam je približalo Božje kraljestvo; to sem pred nedavnim že storil, toda tedaj na to niste bili posebno pozorni, ker ste Me poznali iz Nazareta. Zdaj pa ste še manj pozorni na to! Zato tudi ne bom ostal pri vas in tudi vaših bolnikov ne bom ozdravil! Pojdite k vašim zdravnikom, oni bodo že opravili z vašimi bolniki!«

9 Na to so nekateri postali zlovoljni, drugi pa so ostali in me neprenehoma prosili, naj ozdravim njihove bolnike.

10 Jaz pa sem rekel: »No dobro, kdor med vami veruje, da sem Jaz obljubljeni Mesija, naj v Mojem imenu položi roke na svojega bolnika in bolniku se bo izboljšalo ne glede na to, kakšna bolezen ga muči!«

11 Tedaj so mnogi zavpili: »Verujemo, verujemo!«

12 Nato so hitro zapustili obalo in pohiteli k svojim bolnikom, od katerih jih je precej takoj ozdravelo. Toda tisti, ki v srcu niso prav verovali, so na svoje bolnike zaman polagali roke in so spet pritekli na obalo, da bi se posvetovali z Menoj, kaj manjka, da jim ni uspelo, kar je vendar uspelo več njihovim sosedom. Toda Jaz nisem bil več tam, ampak že daleč proč, in sicer blizu nekega kraja, kjer je Peter imel svojo ribiško koč, nedaleč od Kafarnauma.

13 Tam smo ostali nekaj dni in se nekoliko odpočili od truda in pomagali Petrovi družini ribariti. Tu smo tudi pustili ladjo in potem peš potovali po Galileji in obiskali veliko krajev, vasi in trgov. Jaz in učenci smo oznanjali evangelij, marsikje naleteli na dober sprejem, našli pa tudi veliko nasprotnikov. Na tej poti sem delal malo čudežev, ker sem za to našel premalo vere. Na splošno rečeno pa je bila severna Galileja takrat preveč naseljena z Grki in Rimljani, po njej je neprenehoma križarila množica čarodejev in magov, ki so zganjali svoje čarovnije; zato tam čudeži tudi niso veliko pomenili in niso zbujali velike pozornosti. Zato je bilo bolje zdaj tu le posejati dobro seme, potem pa počakati, da vzkali, in šele približno leto pozneje priti in ga gojiti naprej.

242. Gospod govori o Svojem trpljenju, ki ga čaka

(Mt 17, 22-23)

1 Ko smo končali svoje potovanje po severni Galileji, so Me učenci vprašali in rekli: »Gospod, nekaj mesecev smo v gornji Galileji hodili naokrog od kraja do kraja in skoraj od hiše do hiše ter oznanjali Tvoj nauk; mnogi so ga z veliko ljubezni in vere sprejeli in se tako od poganstva spreobrnilo k judovstvu. Zdaj smo z Galilejo skoraj končali; kaj naj ali kaj bomo začeli po tem? Pa ne da bomo šli v Judejo, Iturejo, Trahunitido ali v malo Palestino, ki so Tebi in nam najbolj sovražne?«

2 Jaz sem rekel: »Ko ljudi učite Mojo besedo, govorite dobro in modro, ko pa govorite z Menoj o takšnih in podobnih najneumnejših stvareh sveta, ste enaki povsem navadnim ljudem ter mislite in govorite kakor oni! Ko bo prišel čas Mojega trpljenja, ki sem vam ga že večkrat napovedal, bo tudi nespremenljivo nastopil; dokler pa ga ni, lahko gremo stokrat v Jeruzalem in v Betlehem in nihče ne bo položil roke na nas! - Ste Me razumeli?«

3 Rekel je Peter: »Da, Gospod, kajti zdaj si spet enkrat povsem jasno govoril! Toda povej nam vendar povsem jasno, kakšno bo Tvoje trpljenje!«

4 Jaz sem rekel: »Saj sem vam že pri starem Rimljanu Marku in znova pri revnih ribičih in tudi že prej, ko smo šli v Cezarejo, razodel, kaj se bo odslej v nekaj letih zgodilo z Menoj v Jeruzalemu. Kako da Me zdaj kljub temu spet vprašujete o tem? Da, tega se zelo bojite in tako vprašujete iz strahu; toda zato, da se vaše duše tega navadijo, vam zdaj znova povem:

5 Tedaj, v prihodnosti se bo zgodilo, da bom Jaz, toda le kot Sin človekov, izročeni posvetnim ljudem. (Mt 17,22) Na Meni bodo sicer to, kar pripada Sinu človekovemu, ubili; toda tretji dan bo ubiti Sin človekov - pravim - s kožo in lasmi spet vstal in bo bolj živ kot zdaj izšel iz groba kot večni zmagovalec nad smrtjo in peklom in spet Me boste imeli v svoji sredi tako kot zdaj. (Mt 17,23) Vam pa se zaradi tega ne bo skrivil niti las! - Razumite že vendar, kako je s to stvarjo!«

6 Rekli so vsi: »Da, Gospod, odslej to razumemo in tudi približno vidimo in zdi se nam, kot da bi v sebi slišali besede, ki se glasijo takole: Imeti moraš prej tudi nesmrtno telo, da lahko zelo umrljivim, slepim in hudobnim ljudem v kar najbolj polni meri odpreš oči za življenje.«

7 Jaz pa sem k temu dodal: »Amen, tako je; kdor ni sam povsem duhovno živ, ne more pa drugemu zagotoviti popolnega večnega življenja! Jaz pa sem prišel na ta svet zato, da bi to dosegel z besedo in dejanjem in tako se mora to tudi zgoditi. Kajti tudi Moje telo je zdaj še tako umrljivo kot vaše; s tem pa bo postalo nesmrtno in potem bom lahko tudi vam zagotovil najpopolnejše večno življenje. - Ste zdaj to razumeli?«

8 Končno so učenci to že bolje razumeli in so se pomirili.

243. Peter in cestnar

(Mt 17,24-27)

1 Med še nekaterimi pogovori te vrste, ki so učencem odvzeli otožnost, smo prišli v bližino Kafarnauma. Tam je stala v bližini Galilejskega jezera potna mitnica in od vsakogar zahtevala groš popotnega davka.

2 Zato je stopil cestnar, ki nas je dobro poznal, k Petru in rekel: »Ali vaš mojster nima navade plačevati obrestnega groša?« (Mt 17,24)

3 In Peter je odgovoril: »O da, če ga kdo od Njega zahteva. Toda, prvič, mi nismo tujci, ki morajo po zakonu edini plačevati davek, in drugič, nihče od nas z Mojstrom vred nima denarja. Ti veš, da komaj dvesto korakov od tod, tam ob morju, stoji moja hiša. Zdaj gremo tja in gotovo bomo nekaj dni ostali tam in jaz ti bom takoj prinesel groš za davek.«

4 Zdaj je rekel cestnar: »Saj se ne mudi; razen vašega mojstra, ki ni Kafarnaumčan, ste vi drugi tako in tako prosti, ker ste domačini.«

5 Po tej formalnosti smo vstopili v Petrovo hišo, in ko smo bili tam, sem vprašal (Jaz) učenca: »Kaj se ti zdi, Simon Peter? Od koga pravzaprav pobirajo zemeljski kralji carino ali davek? Od svojih domačih otrok ali, kot Mi je dobro znano, le od tujcev?« (Mt 17,25)

6 Rekel je Peter: »Kot sem že pri mitnici razložil cestnarju - zakonito le od tujcev!«

7 Nadalje sem Jaz vprašal: »Torej smo kot otroci oproščeni! (Mt 17,26) Vendar pa, da teh lakomnežev ne pohujšamo, in ker po zagotovilu tvojih domačih tudi ti nimaš v hiši niti pfeniga, vzemi močan trnek, pojdi k morju, vrzi ga vanj in potegni ven prvo ribo, ki se bo ujela. Ko boš odprl njena usta, boš v njih našel stater (kovanec za dva groša)! Vzemi ga in ga daj cestnarju Zame in zase!« (Mt 17,27)

8 Peter je takoj storil, kot sem mu zapovedal. In glej, sedem funtov težak losos se je ujel na trnek, prinesel stater in nam dober obed; ta vrsta rib je namreč najboljša in najbolj zdrava v Sredozemskem morju. Ko se je Peter vrnil od mitnice, je pripovedoval, da se je cestnar branil vzeti cel stater, ampak je hotel obdržati le polovico; on, Peter, pa mu je namignil, da je njih vseh dvanajst vendar tudi razhodilo pot toliko kot Mojster sam. To se je zdelo carniku dobro izračunano in je končno sprejel cel stater.

9 Jaz pa sem rekel: »No, le pripravi ribo in pustimo cestnarja pri miru!«

10 Vprašal pa Me je Jakob, kako je stater prišel v ribina usta.

11 In Jaz sem rekel: »Rimljani iz Kafarnauma so se zabavali s tem, da so svojim v plavanju zelo izurjenim mornarjem metali staterje v morje in ti so jih potem izvlekli. Tega tu pa je zgrabil naš losos in ga nekaj časa glodal. Ker pa kovine ni mogel zgristi in zato tudi ne požreti, je stater obtičal v ribinih ustih, in Peter je ravno tega požrešnega lososa toliko laže ujel zato, ker je bil zelo požrešen. Čudežno za ljudi je pri tem le to, da sem Jaz za to vedel. - Toda zdaj glejte, da dobimo vino in kruh in poleg tega ribo! «

12 Vsi so pohiteli, da bi prinesli zahtevano. Vino je bilo seveda treba spet narediti na znani, čudežni način. Kmalu je bilo vse pripravljeno in sedli smo za mizo.

Gospod v hiši Simona Petra

Mt, pogl. 18

244. O največjem v nebeškem kraljestvu. O pohujšanju.

Mt 18,1-9

1 Ko pa smo tako jedli in pili in smo nazadnje postali dobro razpoloženi, je nekaj učencev vstalo s svojih sedežev, stopilo k Meni in Me vprašalo: »Gospod, veliko si nam pripovedoval o dejanski podobi nebeškega kraljestva, in kako so tam različne stopnje večne blaženosti, od katerih so nekatere Bogu najbližje, druge od Boga bolj oddaljene in nekatere tako rekoč najbolj oddaljene od sonca milosti. To se nam je zdelo prav in v skladu z vsakim čistim razumom; tudi v nebesih morajo biti razlike, tako v obliki kot v različnih stopnjah blaženosti in blaženih. Zdaj bi pa radi od Tebe zvedeli, kdo bo nekoč v Tvojih nebesih prvi, kot se reče, seveda za Bogom, največji.« (Mt 18,1)

2 Bilo pa je v hiši Simona Petra več majhnih sosedovih otrok. Enega od teh sem (Jaz) poklical k Sebi, ga takoj postavil v sredo vprašujočih učencev (Mt, 18,2) in jim rekel: »Resnično, če ne opustite takšne posvetno visoko leteče misli in ne postanete prav tako ponižni kakor ti otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo niti vi sami, čeprav ste zdaj Moji učenci! (Mt 18,3)

3 Kdor sam sebe torej poniža, da bo kakor ta otrok, in ne čuti v sebi niti sledi ošabnosti, bo največji v nebeškem kraljestvu; kajti edino resnična ponižnost čistega srca določa stopnjo blaženosti v nebesih (Mt 18,4)

4 Kdor sprejme takega ubogega otroka v Mojem imenu, resnično, ta sprejme Mene samega! (Mt 18,5) Kdor pa s čimer koli pohujša enega od teh malih, ki Vame verujejo, bolj kakor vi sami, bi bilo zanj bolje, da mu obesijo mlinski kamen na vrat in se potem utopi v najglobljem morju. (Mt 18,6) Resnično, povem vam: Gorje svetu zaradi pohujšanja; kajti ravno tisti, ki jih je pohujšal, bodo njegovi najneizprosnejši sodniki!

5 Tedaj Mi je eden izmed učencev ugovarjal in rekel: »Gospod, ob takšnem Tvojem govoru in po njegovem smislu bo v nebeškem kraljestvu zelo prazno. Le kje na svetu živi človek, ki ni, ne da bi bil hotel, kakor koli pohujšal enega ali drugega otroka? In postavljam morebitni primer, da takšnega otroka tudi ne bi nihče pohujšal, pa ga bodo kljub temu v njegovi odrasli dobi povsem instinktivno pohujšali njegovi lastni prebujeni nagoni in deloma nujno seznanjenje z Mojzesovo postavo. Povej nam torej jasno, kaj si nam hotel povedati s tem ostrim govorom.«

6 Govoril sem (Jaz) naprej: »Ne razmišlajte vendar tako nespametno! Kateri le kolikor toliko moder človek ti bo štel v greh, če si nekoga pohujšal, čeprav tega nisi hotel?! Nekatera pohujšanja se sicer morajo zgoditi, toda to je dopuščeno od zgoraj; Jaz pa tukaj pravim le: Gorje tistemu, po katerem pridejo namenoma in zlobno!« (Mt 18,7)

7 Tedaj je besedo povzel spet drugi učenec in rekel: »In kaj, če me pohujšuje moja lastna narava? Kdo bo tedaj poklican na zagovor? Kriv je vendar očitno tisti, ki mi je takšno pohujšljivo naravo dal!

8 Ob tem nekoliko preveč svobodnem in precej predrznem vprašanju malce razburjenega učenca sem se tudi Jaz nekoliko razburil in rekel: »Dobro, če te torej tvoja roka ali tvoja noga pohujšuje, ju odsekaj in odvrzi! Boljše je zate, da prideš hrom in pohabljen v nebeško kraljestvo, kakor da bi imel obe roki in nogi in bi bil

vržen v večni ogenj! (Mt 18,8) In če te pohujšuje tvoje oko, ga izderi in odvrzi; kajti boljše je zate, da prideš z enim očesom v nebeško kraljestvo, kakor da bi imel obe očesi in bi bil vržen v peklenški ogenj ! « (Mt 18,9)

9 Tedaj se je dvignil Peter, ki mu ta nauk tudi ni bil posebno všeč, in rekel: »Toda Gospod, ali se ne spomniš več tistih besed, ki si jih povedal pri ubogih ribičih o naravi pekla, sodbi in večnih kaznih izgubljenih duš? Da, to so bili nauki, ki jih je moral z največjim veseljem pozdraviti vsak zdrav človeški razum! Toda kar si zdaj učil v nekakšnem razburjenju, zabrisuje vse prejšnje, in stari pekel z njegovimi večnimi kaznimi in njegovimi satani in hudiči in ognji je tako kot prej v povsem nespremenjeni podobi pred nami, in tudi najbolj nespravljivega Boga imamo spet pred seboj! Saj sem vendar vedel, da se bomo gotovo spet vrnili na staro in Indijci s svojimi grozljivimi pokorami s telesnim pohabljenjem imajo torej edino resnični in pravilni nauk o življenju in Bogu!

10 Glej, zdaj postavim, da me je zdaj prav ta moja leva roka pohujšala! Da pa me ne bi morda še enkrat pohujšala, vzamem po Tvoji zahtevi sekuro in si odsekam pohujšljivo roko, in to mi bi brez hitre zdravniške pomoči najočitneje prineslo smrt. Postavljam pa najugodnejši primer, da bom ozdravljen in bom potem spet veselo hodil okrog. Toda zgodi se, da me nekoč začne pohujševati še preostala desnica. Po tvojem zdajšnjem nauku naj zaradi nebeškega kraljestva odsekam tudi njo, to pa ni več mogoče. Vprašanje je, kaj naj storim v tem primeru, da ne bi izgubil nebeškega kraljestva!

11 Moj ljubi Gospod in Mojster! Tega nauka ni mogoče uresničevati tako, kot si povedal! Ali pa se za tem skriva kak drug pomen, to je vprašanje, na katero bo najbrž zelo težko odgovoril še tako moder človek. Preden ga bo golega, tako kot si ga zdaj povedal, resno sprejel kot resničnega in zakonitega, si bo vzel čas in zanesljivo ostal pri svojem starem nauku. Jaz sam, kakor dragoceno je že in more biti Tvoje nebeško kraljestvo, si ga hočem zaslužiti z vsem mogočim samozatajevanjem, toda s sekanjem rok in nog in izdiranjem oči nikoli! Namesto tega si je bolje kar takoj vzeti življenje in potem smo varni pred vsemi skušnjavami!«

245. Razlaga podob o pohujšanju

1 S temi Petrovimi besedami so se strinjali tudi vsi drugi apostoli razen Janeza. Ta pa je prevzel besedo in rekel: »Toda, ljubi bratje, kako se morete tega zdaj tako zelo prestrašiti, kot da bi nam Gospod s tem postavil povsem nov nauk! Se mar ne spomnite Gospodovih besed na gori pri Samariji? Tam je Gospod o pohujšanju govoril skoraj prav tako, in nam poleg tega zadevo tudi prav razložil. Takrat ste vse razumeli v pravem pomenu; kako da ga zdaj ne?«

2 Peter je rekel: »Res se mi zdi, kot da bi se to že enkrat omenjalo; toda o tem, kako je treba to vzeti in razumeti, ne vem niti zloga več ne jaz in najbrž tudi drugi bratje ne, zato bi bilo zelo zaželeno, da bi se nam to še enkrat razložilo.«

3 Jaz sem rekel: »Tiste besede so bile celo zapisane, prav tako naj bi bile zapisane

besede, ki sem vam jih zdaj povedal o škodljivosti pohujšanj, da jih ne bi tako zlahka spet pozabili.

4 Kaj pa predstavlja človekova roka? Dejavnost - bodisi dobro ali slabo, tako je dejavnost tisto, kar je v pravi prispodobnosti z besedo in podobo predstavljeno kot 'roka'; trdna volja pa je sekira, s katero edino lahko svojo slabo dejavnost za zmeraj ločiš od sebe. Kako pa še moreš biti tako neumen in misliti, da sem s tem zapovedal telesno pohabljenje?

5 Enako sem ukazoval tudi glede noge, ki te pohujšuje. Le kdo bi si kdaj zmogetel v resnici odsekati nogo? In kako neumen bi moral biti Jaz sam, da bi zapovedal takšno grozovito pohabljenje lastnega telesa, da bi se s tem duša rešila iz pekla!

6 Kakor mora telo imeti noge, da lahko hodi in deluje na pravem kraju, tako mora duša imeti ljubezen in poželenje do nečesa, da postane dejavna zaradi tega in zaradi kakršnega koli svojega ugodja.

7 Če ljubezen in poželenje duše nista po Mojem nauku, in to hitro spoznamo, sta slabi, in tedaj spet vzemi ostro sekuro volje in si odsekaj takšno ljubezen in poželenje ter potem ravnaj edino v skladu z dobro ljubeznijo in poželenjem; potem boš na tej novi »popotni nogi duše« zlahka prišel v nebeško kraljestvo!

8 Pravzaprav pa je to treba razumeti takole: Vsak človek na tem svetu ima nujno dvojno ljubezen in poželenje, ki iz nje izhaja. Ena je materialna in mora biti takšna, ker brez nje ne bi nihče obdeloval zemlje in si tudi ne bi vzel žene. Da pa človek na zemlji to tudi počne, mora imeti tudi materialno ljubezen in poželenje navzven, ki ga nagiba in spodbuja k takšni dejavnosti. Če postaneta ljubezen in poželenje do zunanjega sveta premočna, pohujšujeta vsega človeka in zaradi njiju hira duša, ker je preveč izrinjena v materijo. Tedaj je čas, da se človek ojunaci in se z najmočnejšo voljo povsem znebi te ljubezni in poželenja in si na vso moč prizadeva le za to, kar je povsem duhovno. Če je tako, že samo to zadošča, da prideš v Božje kraljestvo, čeprav je sicer po pravem redu stvari treba delati oboje zaradi ljubezni do bližnjega.

9 Že zdaj so takšni - odslej pa jih bo čedalje več - ki se bodo povsem obrnili od sveta in njegovega dela in se bodo usmerili edino v to, kar je duhovno. Toda ne pravim, da bodo zaradi tega nekoč povsem opravičeni; kot sem že rekel, pa so vendar veliko na boljšem, kakor če bi kot pohujšani materialni ljudje zašli v vam znani nasprotni življenjski pol, o katerem sem govoril pri ribiču Azionu, kajti ta pomeni toliko, kot priti ali biti vržen v pekel.

10 Z izdiranjem in odstranjevanjem očesa pa je treba razumeti človekov posvetni razum. Le-ta je oko duše, da vidi in presoja svetne stvari in jih primerja z duhovnimi. Če se usmeri preveč v smer sveta in se povsem odvrne od tega, kar je duhovno, in se komaj spomni na Boga, to dušo zelo pohujšuje zato, ker tako tudi sama preide v materijo; tedaj je skrajni čas, da se zaradi nebes povsem odpove posvetni modrosti in začne misliti samo na to, kar je Božje, duhovno in duševno.

11 Kdor to stori, bo tudi opravičen in bo gledal Božje obličje; vendar bodo takšni blaženi duhovi zelo zaostajali za tistimi, ki bodo svojo svetno modrost tudi z besedami in dejanji povzdignili do božanske.

12 Mislim, da boste zdaj to že razumeli, in če bom prihodnjič spet prišel do te teme, Me ne sprašujte več, kaj pomenijo te poučne prisposodbe, ki jih podajam tako zakrite prav zato, ker so podane samo za dušo, ki je pri vsakem človeku na tej zemlji z mesom zakrita pred telesnim očesom! Drugače je z naukom, ki zadeva celotnega človeka, in drugače z naukom, ki zadeva samo dušo. - Razumete zdaj vse to?«

246. Otroci kot vzorniki učencem. Bog in človek v Gospodu.

Mt 18,10

1 Nato se je oglasil Peter: »Da, Gospod in Mojster, zdaj nam je to popolnoma jasno; zato Te prosim, da nam v prihodnje, ko bodo spet prišli takšni nauki, zadeve takoj tudi razložiš, da se ne bomo jezili nad lastnim nerazumevanjem!«

2 Jaz sem rekel: »To bom storil, kjer bo potrebno; toda kjer hočem vašo lastno miselno moč krepiti in narediti vaše duše dejavnejše, tam podob ne razkrijem takoj. Kdor namreč hoče biti pravi mojster, mora svoje nauke navajati tako, da morajo ob tem njegovi učenci sami zmeraj veliko misliti in iskati, sicer postanejo leni in počasni iskalci vsakovrstnih resnic.

3 Povem vam pa še to: Mojster, ki uči, mora zmeraj biti modrec in mora sam temeljito razumeti, kar uči. Toda učenci, dokler so učenci, naj bodo zmeraj kot ti malčki tu, ki njim dani nauk sprejmejo in mu sledijo, čeprav še zdaleč ne razumejo njegovega notranjega pomena; pravo spoznanje bodo že dosegli v zrelejših letih.«

4 Tedaj so nekateri učenci tiho pomislili, da bo še dolgo trajalo, preden bodo postali modri in razumni, če naj se imajo še zdaj za prav tako neumne in nerazumne, kot so neumni, nerazumni in neizkušeni razcapani otroci, od katerih še nobeden v kakšni šoli ni spoznal niti alfe, kaj šele omega!

5 Jaz pa sem rekel: »Glejte, da ne boste zaničevali katerega teh malih! Kajti povem: njihovi angeli v nebesih zmeraj gledajo obličje Mojega nebeškega Očeta!« (Mt 18,10)

6 Peter je rekel: »Ali v nebesih nimamo več angelov, ki zmeraj gledajo obličje Tvojega nebeškega Očeta v nebesih? Nekoč si tudi rekel, da Tvoj Oče prebiva v Tebi in je popolnoma eno s Teboj, zdaj pa Ga spet prestavljaš v od tod neskončno oddaljena nebesa! Da, tega že spet ne dojemamo! Kako naj že spet razumemo to? Je Tvoj Oče tako izmenično nekaj časa v Tebi in nekaj časa v nebesih? In kako je mogoče, da si Ti sam včasih Oče in potem spet le Njegov sin? - Pojasni nam tudi to nekoliko bolj, kot smo to razumeli doslej.«

7 Jaz sem rekel: »Seveda imate tudi vi svoje anjele v nebesih, in če jih ne bi imeli, ne bi bili Moji učenci! Toda tudi mali jih imajo in zato jih ne smete zaničevati, saj so vam namreč povsem enakovredni! To sem vam povedal, ker še predobro vem, da niste prijatelji otrok.

8 Če teh nežnih, ljubkih in angelsko čistih otročičev ne morete ljubiti, kako boste šele ljubili svoje bližnje in kako svojega Boga?

9 Če hočete vzgajati ljudi po Mojem nauku, morate začeti že pri otrocih; kajti

resnično vam povem: pouk v zibelki je vreden več kakor vse visoke šole sveta! Kdor pa hoče iz otroka vzgojiti človeka, mora otroka ljubiti in mora biti z njim prav potrpežljiv. Takšen otrok je po naravi revnejši kakor sto beračev; je ubog po duhu, ubog po telesnih močeh in ubog po imetju.

10 Zato vam in po vas vsem ljudem, ki jim bo oznanjan ta evangelij, še enkrat povem: Kdor sprejme takšnega otroka v Mojem imenu, sprejme Mene, in ko Me je tako v vsej ljubezni sprejel, je sprejel tudi nebeškega Očeta in njegova hiša bo blagoslovljena. Takšen otrok je namreč pravi in resnični Božji blagoslov v hiši, kjer je, in kjer ga negujejo, hranijo in vzgajajo v resničnega človeka; vseeno, katerega spola je, ali deček ali deklica, v svoji mladosti je enak nebeškemu angelu.

11 Če pa ti, Peter, vprašuješ po Mojem Očetu v nebesih - kako to, da sem včasih rekel, da je v nebesih in včasih spet, da prebiva v Meni in je eno z Menoj - moram biti potrpežljiv s tvojim spominom, sicer bi se še nazadnje moral razjeziti nate!

12 Kaj so nebesa in kje so, sem vam, in še prav posebno tebi, na gori šele pred kratkim natančno pokazal in kristalno jasno razložil, kot sem že skoraj več kot preveč in prepogosto govoril o nedeljivem razmerju med Menoj in Mojim Očetom, in zdaj, glej, o tem že spet nič več ne veš!

13 Ali ni Oče večna ljubezen v Meni? Kjer pa je in prebiva ta - ali niso tam nebesa in resnično Božje kraljestvo?

14 Ali Jaz kot človek nisem sin prav te ljubezni, ki prebiva v Meni samem in je od vekomaj ustvarila vse, kar je in kar napolnjuje neskončnost? In ker je ta večna in vsemogočna Božja ljubezen v Meni, ali nisem Jaz povsem eno z njo? - Povej, ali še zmeraj ne razumeš tega!«

15 Peter reče: »Da, zdaj gotovo razumem bolje, kot sem razumel prej; toda kljub temu je med tem še marsikaj, kar mi, odkrito povedano, še ni povsem jasno! In to, kar mi še ni povsem jasno, je v tem, da še vedno ne razumem, zakaj včasih o Sebi praviš, da si Sin človekov, drugič spet Sin Božji in spet tretjič, da si sam Jehova! Če mi hočeš še malce osvetliti še to, boš storil dobro nam vsem; mislim namreč, da o tem še nihče od nas nima pravega spoznanja!«

16 Jaz sem rekel: »Tudi to sem vam že jasno osvetlil tedaj, ko sem govoril o trpljenju, ki Me čaka; toda če vam zadeve vsaj desetkrat ne razložim, tako da je čim bolj nazorna, je ne razumete! Zdaj pa vam znova povem:

17 Niti Jehova v Meni niti Jaz duša kot Njegov večni Sin, ampak edino to telo kot Sin človekov bo umorjeno v Jeruzalemu, toda tretji dan bo kot povsem povelečano vstalo in potem bo večno eno z Njim, ki je v Meni in Mi razodeva vse, kar moram kot Sin človekov delati in govoriti, in ki Ga še vedno ne poznate docela, čeprav že precej časa govori in deluje med vami. - In zdaj govori spet ti, Simon Juda!«

247. Skrivnost Golgote

Mt 18,11-14

1 Simon Juda reče: »Da, Gospod in Mojster, pogovoriti bi se bilo treba še o marsičem, kar prihaja iz Tvojih ust, pa še tako zdravi človeški pameti ni in ni dojemljivo. In prav tu je v ozadju kot režeča pošast striktna in neogibna nujnost trpljenja, ki čaka Sina človekovega, in upam si trditi, da te nujnosti nikoli noben še tako zdrav in dober človeški razum ne bo mogel povsem jasno razumeti!

2 Lahko da je to dejanje še tako nujno za doseg enega pglavitnih ciljev, ki Si si ga zastavil že pred večnostmi; toda vse to le malo ali pa nič ne pripomore k pomirjujoči razsvetlitvi človeškega razuma, ki se bo v vseh časih vpraševal: `Zakaj so morala Njegova ustvarjena bitja tako zdelati Vsemogočnega, da bi jim lahko dal blaženost in večno življenje? Ali ne bi bil dovolj zgolj najčistejši nauk in Njegovi čudeži, ki jih zmora edino Bog? Če to človeka ne poboljša, kako ga bosta potem poboljšala Njegovo trpljenje in smrt?'

3 Jaz kot eden Tvojih najzvestejših učencev, tukaj povsem odkrito pravim: Tvoje trpljenje bo mnogim dobrim ljudem postalo kamen spotike in bo omajalo njihovo vero. Zato Te že zdaj vprašujem za pojasnilo o tem, da bomo ob pravem času lahko ljudem, ki nas bodo vpraševali, znali zadeve prav pojasniti in jih pomiriti.«

4 Jaz sem rekel: »Vprašuješ o povsem dobri in pravični stvari, ki pa je, četudi ti jo zdaj pravilno razložim, zgolj kot človek vendarle ne boš povsem prav razumel; šele po Mojem vstajenju, ko boš preroben v Duhu, boš tudi povsem čisto in jasno dojel ta veliki `zakaj'.

5 Kot edini nosilec vse biti in življenja, moram zdaj tudi to, kar je od večnosti po trdnosti Moje volje zapadlo sodbi in smrti, odrešiti, in mora ravno skozi sodbo in smrt tega Mojega mesa in krvi prodreti v staro sodbo in staro smrt, da bom tako po Svoji Božji volji toliko zrahljal in razvezal tiste vezi, zaradi katerih je materija stvari v sebi dozorela, da se bo nato vse stvarstvo lahko osvobodilo večne smrti in prešlo v svobodno in samostojno življenje.

6 In Sin človekov je prišel na ta svet zato, da bi poiskal, odrešil in tako usposobil za večno blaženost tisto, kar je bilo od vekomaj izgubljeno. (Mt 18,11)

7 Kaj se vam zdi: Če ima kdo sto ovac in ena od njih zaide v gozdu, ali ne bo pustil devetindevedesetih na gori in šel iskat tisto, ki se je izgubila? (Mt 18,12) Če pa se mu posreči, da jo najde, resnično vam povem: znova najdene se bolj veseli kakor devetindevetdesetih, ki se niso nikoli izgubile? (Mt 18,13)

8 In glejte, tako je tudi pri Bogu, čeprav je iz večne polnosti Svojih večno nešteti misli, zamisli in pojmov s Svojo vsemogočno voljo ustvaril vse, kar vsebuje neskončni prostor, in to s Svojo trdno voljo postavil kot zunaj Sebe! Če bi vse to moralo za večno ostati tako, kot je zdaj v togi sodbi in smrti, bi bilo vse to podobno ovci, ki je zašla, ki pa je nikoli nikjer ne bi bilo mogoče več najti. In v kakšno zadovoljstvo in kakšno veselje bi bilo Bogu večno mrtvo, materialno stvarstvo?

9 Jaz pa sem prišel kot zdaj sam materialen na ta svet predvsem prav zato, da bi poiskal to izgubljeno ovco in jo pripeljal nazaj k blaženemu poslanstvu.

10 Božji duh in Božja volja bosta zdaj v tem Mojem telesu, torej v materiji, omiljena, in bosta hkrati postala prilagodljiva in sprostljiva. Ko se bo to zgodilo, se

mora ta Moja materija streti, ob kar največjem mogočem ponižanju in sramoti, se najprej odrešiti, in Božji Duh, ki v vsej Svoji polnosti prebiva v Meni in je eno z Mojo dušo, mora to strto materijo kot očiščeno z ognjem Svoje ljubezni obuditi in oživiti; potem bo vstala kot zmagovalka nad sodbo in smrtjo

11 Že vnaprej sem vam povedal, da zdaj še ne boste povsem jasno razumeli, kako in zakaj se mora to zgoditi in se tudi bo; že zdaj pa lahko sklepate, da je takšno dejanje, četudi je videti za golo človeško oko še tako zastrašujoče, nujno zato, da bom čez pravo dolžino časov vse stvarstvo pripeljal nazaj k svobodnemu, neodvisnemu in čistemu Božjemu življenju.

12 In ko sem vam zdaj to dovolj pojasnil glede na to, kolikor lahko razumete, boste iz tega - ko zdaj vidite, kdo so pravzaprav mali - tudi razumeli, zakaj je Očetova volja takšna, da se nobeden od njih, niti najmanjši in najneznatnejši, nikdar ne izgubi. (Mt 18,14)

13 In zato sem vam tudi predstavil te otroke in vam v urejeni prisposobi pokazal voljo Tistega, ki prebiva v Meni, in je za večno Gospod vsega stvarstva v vsej neskončnosti. In ker sem vam zdaj to povedal in imamo dovolj časa, lahko zdaj spet vprašate, kar vam še ni povsem jasno. - Peter, imaš ti še kaj?«

14 Učenec je rekel: »O Gospod in Mojster, marsikaj bi še bilo! Toda zdaj moram še nekoliko premisliti to, kar si povedal; če bi namreč takoj zdaj vpraševal o čem novem, bi mi pravkar slišano ušlo in Tvoje pojasnilo bi bilo zaman.«

15 Nato je nastal kratek premor v govorjenju in učenci so zelo razmišljali o tem, kar sem jim povedal.

248. O odpuščanju

Mt 18,15-22

1 Zunaj Petrove hiše pa so se nekateri ribiči, ki so se vrnili domov, začeli glasno prerekati, in Peter je menil, da bi morali iti ven in pomiriti hud prepir.

2 Jaz sem rekel: »Da, stori to, tudi pomiriti prepir med ljudmi in potolažiti njihovo jezo, je namreč dobro delo. Jeza je namreč izrodek pekla ter za več let okuži srce in omrači dušo. Le pojdi in pomiri prepir!

3 Peter je šel ven in vprašal tiste, ki so se prepirali pred vežo njegove hiše, zakaj so se začeli tako hudo prepirati.

4 Tedaj je rekel eden, ki je bil nekoliko zmernejši, da je hlapec nekega meščana iz mesta, ki nima ribiške pravice in stoji prav tukaj v njihovi sredi, s trnki ribaril na enem najboljših ribiških prostorov, ulovil prav bogat plen, in ko so ga kot ribiči z ribolovno pravico pri tem zalotili, ga ošteli in mu po vsej pravici plen odvzeli, se jim je uprl in začel z najbolj grobimi psovskami dokazovati, da ima tudi on pravico ribariti, kjer hoče. Seveda pa nima zakupnega pisma in si pravico lasti kar tako, tega pa seveda ne smejo in ne morejo dopuščati.

5 Ko je Peter to slišali je rekel: »Človek je sicer tat; toda kljub temu ga pustite, naj gre. Če si bo drznil svoj zločin še enkrat ponoviti, šele tedaj ga izročite sodišču; saj

vendar sami veste, da moramo po postavi sovražniku prej sedemkrat odpustiti!«

6 Tedaj so rekli ribiči, ki so ujeli ribiškega tatu: »Toda mi smo mu sedemkrat že odpustili njegov zločin; o osemkratnem odpuščanju pa postava ne govori in zato ga bomo zdaj postavili pred sodišče.«

7 Peter je rekel: »Tedaj ste do tega upravičeni, toda meni na ljubo mu odpustite - tokrat zadnjič, čeprav že osmič! Če pa ga boste devetič ujeli pri zločinu, šele tedaj izvršite nad njim svojo pravico!«

8 Po teh besedah so ribiči tatu, ki jim je prej obljubil, da tega zločina ne bo nikoli več storil, izpustili, in tako je bil hud prepir pomirjen, prepirljivci pa so se mirno vrnili v svoja bivališča.

9 Ko se je Peter spet vrnil k nam v sobo, je rekel: »Gospod in Mojster, prepir je sicer pomirjen, ker sem svoje sosede prepričal, da so ribjemu tatu tudi osmič odpustili njegov zločin; toda po postavi bi ga tokrat osmič seveda že morah izročiti sodišču. Dobro bi bilo, o Gospod, če bi nam tudi na tem zemeljskem pravnem področju nekoliko natančneje razložil Mojzesovo postavo, posebno v tem času, ko so tudi rimski zakoni začeli močno posegati v življenjske razmere Judov in ne vemo več prav, ali naj se bolj držimo Mojzesovih ali rimskih. V nekaterih ozirih je rimski zakon očitno humanejši od Mojzesovega - tega namreč kot državni zakon marsikdaj ni več mogoče uporabiti dobesedno. Kaj bi bilo tu najbolj prav po Tvoji največji ljubezni in modrosti?«

10 Jaz sem rekel: »Vem, da so zadeve zdaj takšne in je sodniku težko soditi med dvojnimi zakoni in tudi težko določiti, kako in kdaj se je človek pregrešil proti drugemu, ker je na primer po enem zakonu dobro nekaj, kar je po drugem greh.

11 Da bi za vas in po vas tudi za vse ljudi dal določilo, po katerem se mora potem vsak ravnati, si zapomnite in si to tudi zapišite:

12 Če kak tvoj brat greši zoper tebe, pojdi k njemu in ga posvari na štiri oči z blagimi besedami in ga prosi, naj tega ne naredi več. Če te posluša in usliši, si zmagal. (Mt 18,15) Če te pa ne posluša, vzemi s seboj glede na vrsto greha, ki ti ga je storil, še eno ali dve priči, da bo zadeva temeljila na besedi dveh, ali če je potrebno, treh prič. (Mt 18,16) Če te tisti, ki se je pregrešil nad teboj, tudi v navzočnosti prič, ki si jih pripeljal s seboj ne posluša, povej to v navzočnosti občestva, ki mu pripada grešnik. Če pa tudi teh prič ne posluša in ostaja tudi vpričo njih trdovraten, ga ti, priče in vse občestvo razglasite za pogana in hudobnega cestninarja in tako z njim tudi ravnajte. (Mt 18,17)

13 In to naj bo dovolj tebi in vsakomur; kar je več od tega, je že zlo in povzroča znova še večje zlo. To določilo pa je vzeto iz Mojega Božjega reda in ne velja le za tukaj, temveč tudi za veliko onstranstvo. Resnično vam povem: Kar koli boste na tej zemlji tako zavezali in razvezali, bo tudi onstran, celo v nebeškem kraljestvu zavezano ali razvezano. (Mt 18,18)

14 Da bi še lažje poravnali vsak prepir in vsako zoprnijo na zemlji vam povem še tole: Če se le dva zedinita v kateri koli prošnji in zaprosita Očeta v Mojem imenu, bosta to tudi dobila prav od Mojega Očeta v nebesih in tako tudi na zemlji. (Mt

18,19)

15 Če je torej grešil kdo zoper tebe, mu odpusti iz vsega srca in prosi v Mojem imenu Očeta, naj pomiri grešnikovo srce, in to se bo tudi zgodilo po tvoji veri in glede na to, kako si prej odpustil tistemu, ki se je pregrešil zoper tebe.

16 Še enkrat vam povem: Kjer se dva ali celo trije v kakršni koli zadevi, ki je dobra in v Mojem redu, zberejo v Mojem imenu, tam bom v duhu med njimi in bom uslišal to, za kar Me bodo prosili. (Mt 18,20)

17 Menim, da se boste ob teh Mojih določbah, ki sem vam jih zdaj dal, vi in vsakdo zlahka znašli v vseh mogočih kritičnih življenjskih razmerah in tudi med tisočerimi pogosto še tako protislovnimi svetnimi zakoni!«

18 Tedaj pa je spet pristopil k Meni Peter in rekel: »Gospod, vse to je dobro in prav in samoumevno je, da bomo Tvoje določbe zanesljivo sami upoštevali v življenju in o njih poučili tudi druge ljudi, da jih bodo kar najzvesteje izpolnjevali; toda zdaj gre za edino kritično točko in sicer: Kolikokrat naj jaz ali kdo drug po Tvojih pravkar navedenih pravnih določbah odpustim tistemu, ki se je pregrešil nad menoj? Je po Mojzesovi postavi dovolj sedemkrat?« (Mt 18,21)

19 Tedaj sem rekel (Jaz): »Če se že naj to zgodi po številu, tedaj je Mojzesovo število sedem premalo. Ne pravim ti sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat! (Mt 18,22) Nebeško kraljestvo je namreč predvsem v tem, da vladajo med ljudmi ista ljubezen, sloga in spravljivost, kakršna vlada v nebesih med Mojimi angeli, ki ste jih nekaj že spoznali.«

249. Prilika o hudobnem služabniku

Mt 18, 23-35

1 (Gospod:) »Da bi vam še nazorneje prikazal nebeško kraljestvo v njegovih pravih razmerah, vam ga bom predstavil z ustrezno prisposobo. Nebeško kraljestvo je torej podobno kralju, ki je hotel nekoč poračunati s svojimi služabniki. (Mt 18,23) In ko je začel računati, je prišel nekdo, ki je bil kralju dolžan deset tisoč funtov. (Mt 18,24) Ker ta kraljev hlapec in služabnik ni imel s čim povrniti veliki dolg, je kralj ukazal prodati lenega služabnika, njegovo ženo, njegove lepe otroke in vse, kar je imel, da bi si iz kupnine lahko poplačal vse, kar mu je hlapec in služabnik dolgoval. (Mt 18,25)

2 Ko je služabnik videl, da bo zdaj z vsemi svojimi prodan za sužnja, je pred kraljem padel na kolena in ga goreče prosil tako, da je jokajoč rekel: `O veliki, najmogočnejši kralj in gospodar, potrpi vendar še zelo malo z menoj! Prekliči prodajo, daj mi na voljo še nekaj časa in z vsemi močmi se bom potrudil, da ti bom povrnil ves dolg!' (Mt18,26) Ko je kralj to slišal, se mu je omečilo srce. Služabnik se mu je zasmilil; preklical je prodajo, odpustil služabniku ves dolg in ga pustil svobodnega. (Mt 18, 27)

3 Kmalu nato pa je šel služabnik v kraljevo mesto, ker je imel tu in tam kaj opraviti in naročiti. In glej, primerilo se je, da je srečal enega svojih soslужabnikov, ki mu je

bil kratek čas dolžan sto grošev. Ko pa ga je soslужabnik zagledal, ga je prosil le še za kratek čas odloga - potem mu bo dolg povrnil. Toda naš služabnik, ki ga je kralj tako velikodušno pomilostil, ga ni uslišal, ampak ga je z vso jezo zgrabil, ga davil in vpil: `Tako mi vrni, kar si mi dolžan; predolgo te namreč že čakam in mojega potrpljenja je zdaj konec!' (Mt 18,28)

4 Tedaj pa je soslужabnik padel na kolena in ga s solzami prosil: `Potrpi vendar še malo z menoj in vse ti bom povrnil!' (Mt 18,29) Toda kraljevi služabnik in hlapec ni hotel niti slišati za potrpljenje, ampak je ubogega sohlapca izročil biričem in ga dal vreči v ječo za tako dolgo, dokler mu ne bi bil iz njegovih zaseženih dohodkov povrnjen ves dolg. (Mt 18,30)

5 Ko pa so drugi sohlapci to videli in izvedeli, so bili zelo žalostni in jezni na zelo neusmiljenega kraljevega služabnika, šli so h kralju in mu povedali, kaj se je zgodilo. (Mt 18,31)

6 Ko je kralj to izvedel, je neusmiljenega služabnika takoj poklical k sebi in mu z jeznim obrazom rekel: `Poslušaj, hudobni hlapec! Ali ti nisem odpustil vsega dolga, ker si me prosil? (Mt 18,32) Zakaj se tudi ti nisi usmilil svojega sohlapca tako, kakor sem se usmilil jaz tebe?' (Mt 18,33)

7 Tedaj je služabnik umolknil od strahu in groze, ker je vedel, kako dober in pravičen je kralj in da navadno tistega, ki se pregreši zoper njegovo milost in ljubezen, strogo kaznuje. Zdaj šele se je kralj razjezil in je neusmiljenega služabnika izročil prav tako neusmiljenim mučiteljem za tako dolgo, dokler mu ni iz njegovih zdaj tudi zaseženih dohodkov povrnil vsega velikega dolga. (Mt 18,34)

8 In glejte, prav tako bo tudi Moj nebeški Oče storil z vami, če ne boste iz vsega srca odpustili ljudem grehov in napak, ki so vam jih prizadejali! (Mt 18,35) Resnično nebeško kraljestvo tako v največjem kot v najmanjšem je prav v tem, da med blaženimi ni nenaklonjenosti, nevoščljivosti ali celo sovraštva, ampak mora biti tam največja harmonija, največja sloga in največja medsebojna ljubezen.

9 Prav zato na tej zemlji ni potrebno sodišče, ki bi določalo pravico med žalivci in žaljenimi, ampak naj bo pred Menoj edino veljavno zaščitno sodišče vaše dobro in spravljivo srce; pri tem sodišču boste shajali prav dobro in z najmanj stroški in sodnimi taksami; tisti, ki se bo pregrešil nad vami, pa bo postal vaš resnični prijatelj veliko prej, kakor če bi ga k temu prisilil sodni izrek. - In zdaj Mi povejte, ali ste vse to res temeljito razumeli!«

250. Nujnost svetnih sodišč. Vzroki zločinov in njihovo preprečevanje

1 Peter reče: »Gospod in Mojster! To gotovo, seveda tako bi bilo tudi najbolje; toda četudi bomo vse to najnatančneje upoštevali - mi in tudi številni, ki bodo od nas dobili ta nauk, pa je vendarle zelo vprašljivo, ali zaradi tega svetna sodišča ne bodo več obstajala.

2 Glej, če se je kdo kakor koli pregrešil zoper mene, mu bom to prav gotovo odpustil tudi sedemdesetkrat sedemkrat, če se bo moj žalilec res tolikokrat pregrešil

nad menoj; toda če kot hudoben in škodoželjen človek še potem nima dovolj in žalitve ponavlja še precej večkrat kakor sedemdesetkrat sedemkrat - kaj naj s takšnim človekom? Tedaj menim, bi bil že čas, da bi takega zločinca izročil svetnemu sodišču, tako kot je nazadnje storil tudi Tvoj usmiljeni kralj, potem ko njegovo veliko potrpljenje ni obrodilo sadu, je neusmiljenega hlapca vendarle izročil mučitelju. - Kaj praviš Gospod, o tem mojem mnenju?»

3 Jaz rečem: »Moj ljubi Peter, o tem ne bi več veliko govoril, ker sem vam za tak nepopravljivi primer že takoj po prepiru med ribiči pred tvojo hišo tako in tako odkrito dal povsem uporabno navodilo in je vsak od vas gotovo razumel, kaj in kako je treba ukrepati!

4 Samoumevno pa je, da morajo na tem svetu za velike in grobe kršilce človekovih pravic biti tudi mogočna in velika svetna sodišča, sicer življenje nikogar ne bi bilo več varno. Toda manjše zablode, ki se neredko dogajajo med vami ljudmi, naj se poravnajo s sojenjem z usmiljenim in spravljivim srcem, da ne bodo iz majhnih medsebojnih človeških zablod nastali veliki in hudi zločini; resnično vam namreč povem: rop, uboj in umor navsezadnje niso nič drugega kakor posledice sprva majhnih medsebojnih človeških zablod, ki izvirajo iz samih majhnih, svetno sebičnih in domišljavih nagibov. - Naj vam to bolj jasno osvetli še majhna prilika:

5 Bogat in ugleden oče ima zelo lepo in ljubko hčer, vanjo pa je na smrt zaljubljen mlad, toda ubog, čeprav prav dobro izobražen mož, in to toliko bolj, ker mu je ljubka hčerka z vsakovrstnimi prijaznimi namigi in znamenji že večkrat dala prejasno vedeti, da mu je v srcu naklonjena. No, ta sicer pošten in vrli mladenič se nazadnje opogumi, se dobronamerno odpravi k očetu lepe hčere in ga prosi, da bi mu jo dal za ženo Ampak oče, zaradi svojega velikega bogastva preošaben in trd, poštenemu, revnemu prosilcu pokaže vrata ter ga s hlapci in psi prežene s svojega dvorišča.

6 Nespodobni sprejem je srce revnega moža navdal z jezo, srdom in maščevalnostjo, in kolikor bolj je razmišljal, da nikoli ne bo mogel postati zet bogatega moža, toliko bolj je v njem tudi naraščala maščevalna misel, da bi trdosrčnega in ošabnega človeka kar najbolj boleče ponižal. In ko je zla misel povsem dozorela, so bili načrt, sklep, volja in dejanje že tudi tu, in mladi mož je bogatega moža umoril.

7 To pa se gotovo ne bi zgodilo, če bi bil bogati mož ravnal z njim kot s človekom. Bogatemu možu se niti ni zdelo, da je storil kaj hudega, ko je revnega prosilca vrgel iz hiše, tako kot je opisano. Toda za zavrženega je bilo to preveč, zato je postal zločinec, morilec; potem se je iz strahu pred svetnimi sodniki skrival v gozdni goščavi ter postal tam strah in trepet ljudi.

8 In iz te majhne prilike vidite, da le trdosrčnost ljudi njihove revnejše soljudi največkrat naredi za zločince. Zato pri tistih, ki so se s čimer koli pregrešili nad vami, zmeraj upoštevajte, kar sem vam zapovedal in jasno pokazal; tako bodo veliki zločinci postali na zemlji redki in potem bodo dobri ljudje vladali nad siromaki - Ste zdaj vsi to dojemli in razumeli?»

9 Vsi so potrdili, da so nauk dobro razumeli. Učenci, ki so, kot so izjavili, ta nauk

dobro razumeli, pa so vendarle premišljevali še o marsičem, kar je vseboval; Janez in Matej sta zapisala bistveno, Jakob in Tomaž pa bolj razlage. S tem so imeli dobri dve uri dela.

10 In ko je bilo vse najnujnejše zapisano, je rekel Peter: »Zdaj se nam ta nauk ne more več izgubiti in s tem je že veliko pridobljenega! Toda zvečerilo se je in poskrbeti bom moral, da dobimo večerjo.«

11 Jaz sem rekel: »Toda kdo ti pravi, da bo že večer? Poglej ven, kako visoko je še sonce! Povem ti, če zdaj vstanemo in z dobrim vetrom plujemo čez vso dolžino morja, bomo še pred sončnim zatonom zanesljivo prišli do meje judovske dežele onstran Jordana!«

12 Nato je Peter pogledal, kje je sonce, in se zelo začudil, kako se je lahko tako silno zmotil v presojanju časa; sonce je namreč imelo še tri ure hoda do zatona.

251. Roj kobilic

1 Peter pa se je kmalu opogumil in Me vprašal za vzrok svoje pomote in Jaz sem mu rekel: »Pojdi k morju in kmalu boš spoznal, zakaj si se zmotil!«

2 Peter je naredil, kar sem mu zapovedal, in kolikor daleč mu je segal pogled, je videl vodno gladino povsem prekrito s kobilicami. Celo naša ladja, ki je bila privezana v Petrovem pristanu, je bila povsem polna teh žuželk. Peter se je prestrašil tega, kar je videl, najhitreje prišel k Meni v sobo in Me vprašal, ali so bile tisoče in tisoče kobilic, ki so zdaj prekrivale morje, vzrok njegove časovne zmote.

3 In Jaz sem odgovoril: »Vsekakor! Ko so iz Egipta priletele semkaj, so kakor najgostejši oblak zatemnile sonce tako zelo, da si tu v sobi moral misliti, da se je že zvečerilo. Jaz pa sem v Sebi videl vzrok tako zgodnjega večera in sem te na to opozoril - to pa je že tudi vse, kar ti imam o tem povedati!«

4 Peter je bil z odgovorom povsem zadovoljen, znova se je odpravil ven, da bi gledal veliki naravni prizor.

5 Andrej in Filip, ki sta bila malce naravoslovca, sta Me vprašala, kako so lahko nastale tako neznanske množice kobilic, kje so se namnožile in čemu.

6 Jaz sem rekel: »Ljuba moja, sicer je zelo pohvalno, da se nekoliko ozreta po naravi - narava je namreč velika knjiga, pisana z vsemogočno Božjo roko in daje vsakemu poštenemu raziskovalcu najlepše dokaze o ljubezni, modrosti in oblasti Očeta v nebesih; toda zelo zavzet raziskovalec lahko ob svojem pretiranem prizadevanju zlahka zaide na napačne poti, na katerih se povsem oddalji od Boga in nazadnje izpelje vse nastajanje in bit zgolj od slepih in nemih sil narave.

7 In glejte, prav takšni pojavi lahko naravoslovce najprej povsem odvrnejo od Boga. V naravi namreč odkrijejo nenačrtno in brezciljno razsipno sposobnost reprodukcije življenja, ki bi zlahka pogrešala nekakšnega modrega Boga. Po poti zgolj zunanjega raziskovanja seveda nikoli ne morejo uzreti notranjega vzroka takšnih pojavov, ker se s svojo povsem le v materijo poglobljeno dušo nikoli ne morejo dotakniti Božjega duha, svetlobe in ljubezni.

8 Kdor pa se je v svoji duši dotaknil Božjega duha in se ga povsem oprijel, tega bo njegov duh sam učil, kako takšni pojavi nastanejo in zakaj — in šele potem naj tak v duhu prebudjeni človek raziskuje stvari narave in jih tako odkrite kaže svojim neveščim in nezrelim bratom, da se bodo zaradi tega toliko bolj dejavno prizadevali za prebuditev svojega duha v svoji duši.

9 Vrnimo se k našim kobilicam; te sicer nastajajo vsepovsod v toplejših zemeljskih pasovih, večinoma pa ob določenem času v Egiptu in Južni Aziji. Tam se zaradi podnebja poraja največ duhov naravnega življenja, oziroma se tam najhitreje in najbolj množično razvijajo, ker tam materialna zemljina tla, toplota sonca, njegova močna svetloba, zmeraj obilna rosa in še veliko drugih okoliščin tako močno deluje, da se neprenehoma osvobajajo množica prej še vezanih zemljinih duhov, se najprej povezuje z duhovi zraka, potem se nekako zabubijo v lahko materijo, se v bubi odenejo s telesom in vstopijo v živalsko zemeljsko življenje.

10 Tako nastajajo v zelo toplih deželah tudi kobilice, in sicer zelo pogosto, čeprav se lahko izležejo tudi iz svojih jajčec.

11 Povem vam: Vse, drevesa in rastline in živalstvo zemlje, je določeno, da osvobodi obsojene duhove iz trdne materije in to poteka po stopnjah - vse do človeka. Kaj se potem zgodi s človekom, zdaj že tako in tako veste, zato vam tega naravnega pojava, ki je pred nami, ni treba nič več pojasnjevati. - Zdaj pa pokličita semkaj Petra; njemu in vama bom namreč nekaj povedal!«

12 Andrej in Filip sta takoj storila, kar sem jima zapovedal, Peter pa Me je, takoj ko je stopil v sobo, vprašal, kaj sem jim voljan povedati.

Onstran Jordana ob Galilejskem morju (Mt. 19. pogl.)

252. Plovba Gospoda in Njegovih do obale na drugi strani morja (Mt 19,1)

1 In Jaz sem rekel: »Vsi se pripravite za potovanje; še danes hočem in moram od tod, in sicer stran iz Galileje, tja v deželo, ki leži onstran Jordana in meji na judovsko deželo! (Mt 19,1) V njej še nismo bili in tam je množica zelo vedoželjnih ljudi, zato bomo tam še danes opravili veliko delo.«

2 Peter je rekel: »Gospod, tja se moramo odpraviti po vodi, naša ladja pa je polna kobilicje golazni; da bi jo očistili, bi morala dva človeka delati pol dneva!«

3 Jaz sem rekel: »Res je tako, kot si povedal, tudi ves dan bi imela dva delavca dovolj opraviti; ampak Jaz bom storil to hitreje! Le pojdimo urno k morju in ladja bo že očiščena!«

4 In ko smo prišli k morju k naši ladji, glej, je bila ta povsem čista in nikjer ni bilo mogoče odkriti niti sledi o kakšni kobilici!

5 Ko so učenci to videli, so se temu zelo čudili in Peter je rekel: »Resnično, v vseh stvareh si največji Mojster; tudi kobilice morajo ubogati Tvojo voljo! Ali naj se zdaj takoj vkrcamo na ladjo in odplujemo ali naj prej še zaužijemo malico z nekaj vina, ker je potovanje precej dolgo?«

6 Jaz sem rekel: »Mar potrebujemo vse to? Kjer koli smo bili doslej, še nismo trpeli

lakote, in tako tudi v deželi, kamor borno odpotovali zdaj, ne bomo trpeli ne lakote ne žeje. V svoji hiši si tako in tako vse uredil, torej se vkrcajmo na ladjo! Razpnite jadro, nato odvežite ladjo od pomola in nekdo naj poprime krmilno veslo! Jaz bom poslal dober veter in kmalu bomo tam, kamor hočem priti.«

7 Peter pa Me je še vprašal, ali ne bi zaradi oskrbe in varovanja ladje ob daljni, onstranski obali vzal s seboj nekaj svojih ribiških hlapcev.

8 In Jaz sem rekel: »Da, stori to, kajti tako kmalu se ne bomo vrniti semkaj!«

9 Tedaj je Peter poklical svoja ribiška hlapca. Ta dva sta kmalu pripravila ladjo; tudi veter je začel pihati in odpluli smo skoraj kakor puščica hitro.

10 Ko smo s pravo viharno hitrostjo drseli po širni vodni gladini in je ta kljub silnemu vetru le malo valovila, sta postala Petrova hlapca na to pozorna in sta Petra vprašala, zakaj je tako. Kot zelo izkušena, stara ribiča in mornarja česa takega še nista doživela.

11 Peter pa jima je rekel: »Kako moreta zdaj še vpraševati o čem takem! Sta morda že pozabila, kaj vse more in zmore veliki Mojster iz Nazareta kot naš Mesija?!«

12 Tedaj sta hlapca rekla: »To sva že vedela, da dela velike čudeže; tega, da sta mu pokorna celo veter in morje, pa nisva vedela! Biti mora res velik prerok, tako velik, kot sta bila Mojzes in Elija!«

13 In Peter je rekel: »Neskončno večji kakor Mojzes in Elija! Toda zdaj ne vprašujta več, temveč pazita na ladjo; ob pravem času bosta že izvedela več o Gospodovem božanstvu! Kmalu bomo pripluli do izliva Jordana in treba bo paziti, da ne zaidemo v tok, iz katerega bomo brez ugodnega nasprotnega vetra težko izpluli.«

14 Tedaj sta oba prav krepko poprijela za vesla in kot puščica hitro smo švignili čez nekoliko nevaren kraj; po vožnji, ki je trajala komaj uro, smo že dosegli tudi obalo.

15 Izkrkali smo se na kraju naseljenem večinoma z ribiči - največ je bilo Judov, toda približno tretjina prebivalcev je bila Grkov, ki so trgovali z vsakovrstnimi rečmi. Ko smo pripluli do obale in se izkrkali, je bilo tam veliko ljudstva, pa tudi precej farizejev iz Jeruzalema, ki so pobirali v tem kraju svojo desetino. Samoumevno je, daje ljudstvo priteklo k nam in nekateri boljši izmed številnih ljudi so nas kmalu vprašali, kdo smo, kaj borno tu počeli in ali bi morda želeli kaj kupiti.

16 Peter pa se je opogumil in rekel radovednežem: »Naprej si poiščimo prenočišče, potem boste dovolj zgodaj izvedeli, kdo srno in kaj hočemo!«

253. Ozdravitev od rojstva slepega in drugih bolnikov (Mt 19,2)

1 Komaj je Peter to izrekel, je pristopil k njemu ničar in mu rekel: »Zavijte k meni. Imam gotovo naj vsem kraju in sem poceni gostitelj, čeprav sem Grk! Po videzu ste sicer Judje, toda to sploh ni pomembno, saj tudi precej ruzalema, ki tu od Judov pobirajo desetino, prebiva pri kaj dni.«

2 Peter je rekel: »To ni ravno najprijetnejše! Sicer no od našega Gospoda; kakor hoče On, tako se bo zgodilo! «

3 Gostilničar je rekel: »Kateri od vas je torej gospod, da stopim k njemu in se sam pogovorim z njim?«

4 Peter je pokazal Name in dejal: »Ta tu je!«

5 Tedaj se je gostilničar globoko priklonil, stopil je k Meni in rekel: »Hočeš s svojimi prenočiti pri meni? Moja hiša je velika in zelo prostorna in ima veliko sob; poleg tega sem tudi eden najcenejši gostilničarjev v vsem ne ravno neznatnem kraju.«

6 Jaz sem rekel: »To si sicer res - toda mi ti niman s čim plačat; zato bomo to noč raje preživeli na svoji ladji! Poleg tega imaš v hiši bolnike in tudi zdravnika, vendar tvojim bolnikom ne more pomagat, čeprav si ga poklical iz Jeruzalema in mu odštel veliko denarja. In glej, pravijo tudi, da ni dobro stanovati v hiši, ki je obtežena z vsakovrstnimi hudimi boleznimi!«

7 Ko je gostilničar to slišal, se je hudo prestrašil in začuden vprašal, od kod sem vse to zvedel, saj sem vendar v tem kraju popoln tujec.

8 Jaz sem rekel: »Lahko bi ti povedal še marsikaj, kar bi te še bolj osupnilo; toda zdaj nič več o tem!«

9 Tedaj je postalo gostilničarju zelo nerodno in začel je prositi, naj vendarle prenočim pri njem, saj je sonce že doseglo obzorje in se bo vsak čas zvečerilo.

10 Nato sem Jaz rekel: »Pojdi torej in Mi pripelji svojega slepega sina in videli bomo, ali ga bom lahko ozdravil!«

11 Nato je gostilničar hitro zapustil obalo, pohitel domov in pripeljal štirinajstletnega slepega sina Predme in rekel: »Ljubi prijatelj, tu je moj slepi sin! Tako slep, kot je zdaj pred teboj, se je rodil. Vsi zdravniki in čarovniki so že poskusili na njem svojo umetnost, toda vse je bilo zaman! No, kakor si prej dejal, je pri meni v hiši pravi čudodelni zdravnik iz Jeruzalema; toda zmore prav toliko kot vsi prejšnji! Zdaj je odvisno od tebe, ljubi prijatelj! Resnično, če ga ozdraviš, ti dam polovico svojega imetja!«

12 Jaz sem rekel: »Če lahko verjameš, da bom tega tvojega sina ozdravil, bo tudi spregledal!«

13 In gostilničar Me je trdno pogledal in rekel: »Da, prijatelj, tebi verjamem! V tvojih očeh je nekaj tako odločnega, da mi govorijo: Ta usta še nikoli niso izgovorila lažnive besede! In zato zdaj tudi trdno verjamem, da boš ozdravil mojega sina.«

14 Jaz sem rekel: »Drugi zdravniki imajo svoja mazila in čarodeji svoje čarovne palice - Jaz pa nimam niti mazila in še manj čarovne palice. Moja volja je vse, in ker zdaj hočem, bo tvoj sin pri priči spregledal!«

15 Ko sem to izgovoril, je slepi v trenutku spregledal in od veselja glasno zakričal, kajti zagledal je ljudi, morje, pokrajino in vse, kar je bilo tam.

16 Gostilničar pa je stopil povsem k Meni in rekel: »O ti veliki in najresničnejši odrešenik, kako naj se ti primerno zahvalim za tolikšno milost? Resnično, edino tisti, ki zmore, kar zmoreš ti, lahko deli milost. Kaj vendar pomaga slepcu tisoč milosti in dobrih del od oblastnikov te zemlje, če ob vsej svoji siceršnji oblasti in dobroti ne morejo dati očem vida!? Ti pa si mu z notranjo, meni povsem nedoumljivo močjo dal vid očem in si tako meni in mojemu najljubšemu sinu izkazal neizrekljivo veliko

milost. Toda tisto, kar sem ti prej obljubil, je za plačilo veliko premalo! O, reci, s čim naj ti povrnem, pa ti bom z vso ljubeznijo in veseljem izpolnil željo!«

17 Jaz sem rekel: »Danes nam daj prenočišče, delaj dobro ubogim in tako popravi tisto, kar si jim večkrat storil hudega!«

18 Gostilničar je obljubil, da bo vse dosledno upošteval in izpolnil in Me iz vsega srca prosil, naj mu sledim v njegovo hišo. In Jaz, učenci in tudi oba Petrova ribiška hlapca smo šli z gostilničarjem, in vse ljudstvo, ki je bilo priča ozdravljenja slepega, nam je sledilo.

19 Po poti pa so mnogi iz ljudstva vpili: »O ti najresničnejši zdravnik, ozdravi tudi naše zelo številne bolnike! Glej, kdor pri nas zboli, nikoli več ne ozdravi. Počasi shira do groba! Prav to je pač zla lastnost te sicer lepe okolice. O ti ljubi odrešenik, izkaži tudi nam ubogim tolikšno milost ozdravljenja, kot si jo izkazal slepemu gostilničarjevemu sinu! Zgodí se tvoja volja!«

20 In Jaz sem rekel: »No dobro, torej naj se zgodi po vašem hotenju in vaši veri! Pojdite pa zdaj k svojim številnim bolnikom in se prepričajte, ali je v vaših hišah in na ležiščih še kje kak bolnik!« (Mt 19,2)

21 Po teh Mojih besedah so odhiteli vsi od tod, razen redkih, ki niso imeli bolnikov, da bi se doma prepričali, ali so njihovi bolniki res ozdravljeni. Ko so že pozno proti večeru prišli v svoje hiše, niso našli nobenega bolnega več. Vsi, kakršne koli bolezni in težave so jih že mučile, so bili ozdravljeni tako, kot da ne bi bili nikoli zboleli.

22 Ozdravljeni pa niso vedeli, kaj se je zgodilo, da so vsi naenkrat ozdraveli, in so takoj vprašali po vzroku tega nezaslišanega dogodka. Njihovi svojci so jim pripovedovali o Meni, in kako sem že pred njimi na morski obali ozdravil sleporojenega sina bogatega gostilničarja in da so zdaj gotovo ozdraveli tudi drugi gostilničarjevi bolniki.

23 Ko so ozdravljeni to slišali, so pohiteli iz hiš in prišli pred gostilničarjevo hišo. Tu so prosili, da bi Me videli in se Mi zahvalili

24 Stopil sem (Jaz) mednje in jim rekel: »Pojdite domov in poslej ne grešite več; če boste spet zapadli svojim starim grehom, boste s tem zapadli tudi svojim starim boleznim¹ Izpolnjujte zapovedi, ki vam jih je dal Mojzes, in zlo bo ostalo daleč od vas.«

25 Nato sem jih vse odpustil in naš gostilničar, ki je postal nadvse vesel in veder, ker so bili tudi drugi njegovi bolniki ozdravljeni, zdaj sploh ni več vedel, kako naj nam povrne dobroto, ki smo mu jo izkazali.

254. Gospod in Njegovi v hiši grškega gostilničarja. Resnica osvobaja

1 Gostilničar je bil Grk in tudi še pogan, vendar je prav dobro vedel, da Judje ne smejo jesti vsega, kar so jedli Grki kot pogani, zato Me je vprašal: »O ti veliki Gospod in Mojster, kaj navadno večerjate ti in tvoji učenci? Čeprav sem pogan, iz izkušenj vem, da Judje ne jedo marsičesa, kar jemo mi, in zato te vprašam, s čim bi vam lah-

ko postregel, ljubi možje. Zdaj ste namreč popolni gospodarji v tej hiši, in jaz le vaš najposlušnejši hlapec, zato mi le milostno ukažite in jaz se bom kar se da potrudil, da bom izpolnil vsako vašo željo!«

2 Jaz sem rekel: »Daj nam nekaj kruha in vina in dobro ležišče! Več ne potrebujemo.«

3 Gostilničar je postal skoraj žalosten, ker nisem zahteval več in boljšega. Toda kljub temu je šel v svojo shrambo in sam prinesel dovolj kruha in vina. Sedli smo za veliko mizo in k isti mizi je prisedel tudi gostilničar z otroki. Jedel in pil je z nami, in ko mu je vino nekoliko razvezalo jezik, nam je začel pripovedovati marsikaj iz svojih doživetij - med drugim tudi o čudežih esenov in farizejev in desetih Mojzesovih glavnih zapovedih.

4 Gostilničar je menil, da so te zapovedi sicer prav dobre - le ljudje se jih ne držijo, še najmanj judovski duhovniki, ki bi vendar morali zmeraj dajati dober zgled svojim tovarišem v veri. Ker sem Jaz tako velik in gotovo nadvse moder zdravnik, mu bom zanesljivo lahko prav razložil, zakaj je tako. Predvsem pa naj mu dam pravi nasvet, ali naj na večkratne pozive farizejev prestopi k judovstvu ali naj ostane pri grštvu. Pravzaprav mu je judovski nauk bolj všeč kakor njegov, ki je v bistvu le poetična domišljajska tvorba, za katero se skriva le zelo malo resničnega.

5 Na to sem mu (Jaz) odgovoril, rekoč: »Na zunaj ostani, kar si, notranje pa bodi resničen Jud; to si toliko lažje, ker nisi nobenemu duhovniku nič dolžan! Razumljivo pa je, da bi bilo farizejem zaradi tvojih velikih bogastev bolj pogodu, če bi bil eden izmed njih, kakor da si zanje tujec. Zato ostani, kar si, in išči resnico in temelj življenja in biti! Kajti edino resnica te bo osvobodila, z njo boš visoko nad vso duhovščino in nad vsem, kar svet imenuje `modrost'. - Si Me dobro razumel?«

6 Rekel je gostilničar: »Razumel sem te; vendar je treba ob tem vprašati še nekaj, namreč: Kaj je resnica? Da, čista resnica bi človeka zanesljivo osvobodila, toda kje je, kdo mi jo lahko pokaže, kdo da?«

7 Jaz sem rekel: »To lahko storim Jaz in vsak od Mojih učencev - toda Jaz sam najzanesljiveje; Jaz sam sem namreč resnica in življenje, zato ker je Tisti, ki prebiva v Meni, od vekomaj prav to!«

8 Rekel je gostilničar: »Gospod in Mojster, tega ne razumem! Kako naj to razumem?«

9 Jaz sem rekel: »Tu okoli Mene sedijo Moji učenci, te vprašaj o tem, oni ti bodo to že razložili; boljše je namreč pustiti o sebi govoriti druge, kakor govoriti o sebi sam! Jaz pa bom medtem šel ven in se osvežil na hladnem večernem zraku.«

10 Tedaj sem vstal in sam odšel na prosto. Učenci pa so poučevali gostilničarja o najpomembnejšem v zvezi z Menoj. In ko mu je postalo jasno, kdo in kaj sem, je tudi kmalu prišel ven k Meni in se Mi s svojimi otroki nadvse goreče zahvaljeval za veliko milost, ki sem mu jo bil izkazal. Otroci so naredili enako. Vse sem jih blagoslovil in nato smo odšli k počitku; bilo je namreč že precej pozno ponoči.

255. Prepoved ločitve zakona (Mt 19, 3-9)

1 Ko smo zjutraj dobro spočiti in okrepljeni vstali s svojih ležišč in stopili ven, je bil tudi naš gostitelj že na nogah, in oba Petrova hlapca sta tudi bila že na ladji, da bi čim prej odplula. Toda poklicali smo ju, naj še počakata na zajtrk, in naš gostitelj jima je z njim tudi takoj postregel. Nato sta odplula, ker ladje zdaj za dalj časa nismo potrebovali.

2 Na gostiteljevo povabilo smo odšli k zajtrku tudi mi. Komaj smo pozajtrkovali, so že prišli tudi drugi ljudje, da bi videli Mene, čudodelnika, kot so rekli, in govorili z Menoj. Med njimi so bili Judje in Grki in pripovedovali so si, kaj vse sem naredil samo s Svojo voljo.

3 Ker pa so se, kot sem že omenil, v prav tej hiši zadrževali tudi farizeji, so tudi oni izvedeli, kaj vse se je zgodilo prejšnji večer ter sami pri sebi kmalu uganili, da sem Jaz tesarjev sin iz Nazareta, ki ga že poznajo. Nato so stopili v našo sobo in Me začeli preskušati z najrazličnejšimi vprašanji, vendar sem nanje zmeraj najprepričljiveje odgovoril in jim tako zaprl usta.

4 Živeli pa so tu nekateri, ki niso bili zadovoljni s svojimi ženami. Ti so od tu navzočih farizejev zahtevali ločitev.

5 Eden izmed farizejev Me je zato spet vprašal: »Poslušaj, čudodelni in vsemodri mojster! Ali je prav, da se mož iz katerega koli utemeljenega vzroka loči od svoje žene?« (Mt 19,3)

6 Jaz sem ga čvrsto pogledal in rekel: »Kaj zdaj sprašuješ o tem Mene? Niste brali v Pismu, da je Tisti, ki je v začetku ustvaril človeka, tudi naredil tako, da sta bila le en mož in ena žena?! (Mt 19,4)

7 In ko je prvi človeški par stal pred Njim, ki ju je naredil, in je Ta videl, da je možu lepa žena zelo všeč, je ta Eden, ki Ga vi še nikoli niste spoznali, govoril: `Glej, zaradi tega bo v prihodnje mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in tako bosta dva eno meso!' (Mt 19,5) Če pa je po Božji besedi tako, potem nista več dva, ampak le eno meso. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje!« (Mt 19,6)

8 Na to so odgovorili farizeji: »Če si že tako izveden v Pismu, boš seveda tudi vedel, da nam je isti Mojzes, ki je opisal stvarjenje človeka, zapustil ločitveni list kot nekaj povsem zakonitega in tudi zapovedal, naj se zaradi utemeljenega vzroka ločimo od žene.« (Mt 19,7)

9 Na to sem Jaz odvrnil: »Mojzes vam je res dal ločitveni list, po katerem se lahko ločite od svojih žena, toda to je storil le zaradi vaše trdosrčnosti. Od začetka človeštva pa na tej zemlji ni bilo tako, ampak tako, kot sem vam prej povedal. (Mt 19,8)

10 K temu pa vam povem še več: Kdor se loči od svoje žene, četudi zaradi hudega nečistovanja, in snubi drugo, tudi prešuštvuje. (Mt 19,9) Kakšen greh pa je prešuštvo, to tako in tako veste in tega Mi ni treba več razlagati.«

11 Tedaj so Me farizeji zapustili brez vsake nadaljnje besede.

256. Izjeme v zakonskih zadevah (Mt 19, 10-12)

1 Zato pa so k Meni stopili Moji učenci in rekli: »Gospod, če je z možem in ženo tako, potem se res ni dobro ženiti! (Mt 19,10) Tu in tam vendarle obstajajo ženske, ki so do mož pravi satani, in tako mislimo, da za Tvoj red le ne bi bilo tako neprimerno, če bi se od takšne ločili in zaradi gospodinjstva snubili kakšno drugo. Če mož obdrži hudobno, prešušno ženo, tedaj je v takšni hiši vendar večer prepir in veliko hudih besed, to pa v sami hiši in pri sosedih zmeraj zbuja pohujšanje. "Če pa se tak mož loči od takšne žene, bo v hiši kmalu zavladal popoln mir. In v tem primeru vendarle verjamemo, da je Mojzesov ločitveni list po mnenju vsakega bolj razumnega popolnoma upravičen.«

2 Nato sem Jaz rekel učencem, ki so bili nekoliko v zadregi: »Besede (ki sem jo povedal pred farizeji) ne razume vsak, ampak le tisti, kateremu jo je dano razumeti (Mt 19,11). Doslej je tudi vi niste razumeli, čeprav vam je dano, da bi jo razumeli; toda kljub temu jo morate razumeti in jo tudi boste!

3 Prvič, vas opozarjam na to, kar sem o tej temi že večkrat govoril in to zelo izčrpno.

4 Drugič, pa je samoumevno, da vam po Mojzesu ne bi nikoli dovolil ločitvenega lista, če Mi v marsikaterih primerih, ki so zelo utemeljeni, ne bi bilo razvidno, da je nujno. Toda, ali ne veste, da farizeji tako zdaj kot že zelo dolgo pogubno zlorabljujejo ločitve zakonov. Skrivaj povzročajo vsakovrstne nemire tudi v dobrih zakonih, in ti nazadnje pripeljejo do tega, da se zakonci morajo ločiti. No, ločitev opravijo farizeji in jo krepko zaračunajo; v tem je tudi vzrok, da so dandanes ločitve tako pogoste, in da sem glede tega farizejem predočil Božje prazakone. Mojo oblast poznajo, in zato so tudi prikrito jezni odšli.

5 Tretjič pa vam povem še nekaj, in na to pazite in si celo zapišite! Glejte, med ljudmi obeh spolov so tudi taki, ki so skopljene že iz materinega telesa, druge, toda le moške, so skopili drugi ljudje iz kakršnega koli vzroka, in končno so takšni, ki so se skopili sami zaradi nebeškega kraljestva! Kdor more to razumeti, naj razume! (Mt 19,12)

6 Skratka, ti niso za noben zakon več, in vsak zakon, sklenjen s takšnim obrezanim, je neveljaven in se lahko brez pomisleka loči, ne-skopljene del pa lahko brez prešuštva znova snubi.

7 Če pa je nekoga žena nerodovitna, naj v pravem pomenu stori, kar so storili stari očaki, da so si obudili seme, in zaradi tega ne bo postavljen pred nobeno sodišče. — Menim, da boste to končno razumeli.«

8 Peter je rekel: »Razen nečesa seveda. Če ima kdo ženo, ki iz prirojene gole pohote kljub vsem svarilom in ljubeznivim opominom vendarle nenehno nečistuje in je povsem nepoboljšljiva, naj se tudi od takšne žene ne loči? Kaj naj stori, da bo prav po Tvoji volji?«

9 Jaz sem rekel: »Od takšne žene, ki je očitno prešuštnica, se lahko človek brez nadaljnje loči - ne sme pa, dokler živi, snubiti druge ženske! Ne more namreč vedeti, ali se ne bo žena v prihodnje spreobrnila, in bo potem imel poboljšano, zvesto ženo. Če pa je med tem zasnubil drugo in bi se potem prejšnja vrnila

poboljšana in skesana, je zaradi nove ne bi mogel več sprejeti, in glej, to bi bilo potem vendar nekaj hudega zate in še hujšega za njegovi, zdaj dve ženi; kajti starejši ne bi mogel izkazati usmiljenja in od mlajše se ne bi mogel ločiti in vendar moraš biti tako usmiljen kot je usmiljen Oče v nebesih. Če pa usmiljenja ne bi mogel izkazati, kaj naj bi storil potem, da bi ostal v Mojem redu? Če pa imaš nagon in močno naravo, se ravnaj po starih očakih; toda v svojem srcu bodi zvest Bogu in varuj se pred pohoto in nečistostjo! Kajti nečistniki in prešuštniki ne bodo vstopili v Božje kraljestvo. - Si to zdaj dobro razumel?«

10 Peter je rekel: »Da, Gospod, zdaj mi je tudi to jasno!«

257. Gospod blagoslavlja otroke (Mt 19, 13-15)

1 Tedaj je takoj stopil k Meni gostilničar in rekel: »Gospod, velja to tudi za nas pogane?«

2 Jaz sem rekel: »Vsekakor! Saj je samo en Bog in Gospod; Ta hoče imeti vse ljudi enako vzgojene in Jaz sem prišel na ta svet zato, da bi tudi poganom odprl vrata v svetlobo in življenje. In nekoč bo prišel čas, pravzaprav je že tu, ko bo Judom svetloba vzeta in bo dana poganom.«

3 Tedaj je rekel gostilničar: »Prav dobro, Gospod in Mojster, dobro je, da to zdaj vem; svoje tovariše bom že spodbujal k temu, da bodo ostali zvesti Tvojemu nauku in se po njem ravnali. Kajti že zdaj sem uganil, s kom imam opraviti! Ti si Bog in ne človek; česa takega, kar si storil Ti, ni naredil še nikoli noben človek, in besede, kot si jih govoril Ti, še tudi niso nikoli prišle iz človeških ust. Vse to zmore edino Bog!

4 Toda zdaj bi Te prosil še nekaj, ker si postal zame resnični Bog. Glej, v tem kraju imamo veliko otrok, in menim, če bi jih blagoslovil Ti na Svoj resnično vsemogočni način, bi jim moralo to pozneje v njihovi zrelosti vendar zelo nravno koristiti! Gospod in - pravim - moj Bog, je moja prošnja prava?«

5 Jaz sem rekel: »No, pojdi torej in pokliči male, naj pridejo k Meni!«

6 Nato je gostilničar kar najhitreje razposlal svoje številne služabnike po vsem kraju, da bi vsem oznanili, naj svoje male pripeljejo k njemu, da jih bo čudežni odrešenik blagoslovil in okrepčal.

7 Kmalu nato so pripeljali k Meni množico otročičev, da sem nanje položil roke in nad njimi opravil blagoslovno molitev.

8 Ko so otroci silili k Meni in so nekateri živahnejši hoteli biti pri Meni prvi, so jih učenci ošteli zaradi porednega prerivanja in jim očitali grdo vedenje. (Mt 19,13) Zdaj so mali postali plahi in si niso upali k Meni.

9 Jaz pa sem učence opomnil in jim rekel: »Aj, pustite vendar te male, kajti njihovo je nebeško kraljestvo!« (Mt 19,14)

10 Nato sem opogumil male, naj pridejo k Meni brez strahu in bojazni. Zdaj so se otroci spet opogumili in pohiteli k Meni. Jaz pa sem na vse položil roke in jih blagoslovil.

11 Ko je bilo to dejanje opravljeno, so se po zahvali vrnili spet domov. (Mt 19,15)

12 Nato je znova stopil k Meni gostilničar in rekel: »Gospod in moj Bog! Ali bi hotel moji hiši izkazati še to veliko milost, da bi nekaj dni ali tednov in mesecev ostal pri nas?«

13 Jaz sem rekel: »Dokler boš zvest Mojemu nauku, ki si ga slišal od učencev, tako dolgo bo Tisti, ki si Ga imenoval Boga v Meni, ostal pri tebi, če pa boš ta novi nauk v veri in ravnanju zapustil, te bo zapustil tudi ta tvoj Bog. Toda Jaz, zdaj tudi še kot telesni človek, moram kar kmalu oditi od tod. Stanovati pod eno streho s farizeji ne bi bilo posebno dobro - niti Zame niti zanje.

14 Nepoklican sem tvoji hiši in vsemu temu kraju gotovo izkazal veliko dobro delo! A spominjajte se tega dneva in če bi vas tlačila kakšna stiska, Me polni zaupanja v svojih srcih le pokličite in pomagal vam bom!«

15 Nato smo hitro vstali in odšli iz tega kraja.

258. Bogati mladenič (Mt 19, 16-26)

1 Ko smo bili slabo uro hoda daleč od kraja, kjer smo bili prej, nam je prišel naproti mladenič iz prav tistega kraja. Tudi on je bil včeraj priča Mojim dejanjem in naukom in je bil poleg tega za svojo mladost celo zelo sposoben pismouk, toda ne po poklicu. Ko Me je zagledal in prepoznal, Mi je prišel naproti, Me ustavil in prosil, naj mu dovolim, da Mi postavi vprašanje.

2 Privolil sem in mladenič je rekel: »Dobri mojster, kaj naj dobrega storim, da bi onstransko večno življenje, o katerem so tvoji učenci včeraj pri grškem gostilničarju Raurisu povedali toliko čudovitega in gotovo zelo resničnega, dosegel po najkrajši poti, kot so jo opisali tvoji učenci?« (Mt 19,16)

3 Jaz pa sem ga resno pogledal in mu odgovoril: »Kako lahko kot pismouk Mene, ki sem po tvojem vedenju le človek, imenuješ dobrega? Mar ne veš, da nihče ni dober razen Boga? - Če pa hočeš priti v večno življenje, spolnjud zapovedi!« (Mt 19,17)

4 Človek je vpraševal naprej in rekel: »Katere zapovedi pa?« - To vprašanje je postavil zato, ker je menil, da imam za to nove in neznane zakone.

5 Jaz pa sem mu rekel: »Tiste, ki jih je dal Mojzes kot so: `Ne ubijaj! Ne prešuštuj! Ne kradi! Ne pričaj po krivem! (Mt 19,18) Spoštuj očeta in mater!' in: `Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!« (Mt 19,19)

6 Nato Me je mladenič vprašal: »Koga pa naj imam za svojega bližnjega?«

7 Nato sem mu povedal znano priliko o usmiljenem Samarijanu, in dojel je, kdo je njegov bližnji.

8 Ko pa je to slišal od Mene in tudi razumel, je (on) rekel: »Če je tako, ti zagotavljam, da to spolnjudem že od mladosti! Kaj mi še manjka? « (Mt 19,20)

9 In Jaz sem mu odvrnil: »Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj vso svojo zemeljsko posest in jo razdeli med reveže, tako si boš pripravil zaklad v nebesih! Nato pridi in hodi za Menoj! Postani Moj učenec in od Mene spoznaj skrivnosti nebeškega kraljestva!« (Mt 19,21)

10 Ko je mladenič slišal Moje besede, je postal žalosten, ker je imel veliko posest in

veliko dobrin; obrnil Mi je hrbet in šel po svoji poti naprej. (Mt 19,22)

11 Učenci so se temu čudili in rekli: »To je vendar čudno! Človek je bil videti trdno prepričan, da govori iz Tebe Božji duh, toda zaradi ničevih svetnih zakladov je raje obrnil hrbet vsemogočnemu Božjemu duhu, kakor da bi sledil Njegovemu opominu. Čudno, nadvse čudno! Kaj bo nekoč s takšnim človekom?«

12 Jaz sem rekel: »Bogatin kot ta bo težko prišel v nebeško kraljestvo! (Mt 19,23) Pozorni bodite na to, kar vam še povem! Resnično gre laže kamela skozi šivankino uho kakor tak bogataš v Božje kraljestvo!« (Mt 19,24)

13 Ko pa so med potjo učenci od Mene to slišali, so se zelo prestrašili in rekli: »Ojoj, o gorje — če je tako, kdo torej more priti v nebeško kraljestvo in postati blažen?!« (Mt 19,25)

14 Jaz pa sem učence, ki so bili v hudi zadregi, prijazno pogledal in jih potolažil tako, da sem jim rekel: »Ljudem kaj takega seveda ni mogoče, Bogu pa je mogoče vse!

15 Že pri ribiču Azionu sem izčrpno govoril o tem, kako je mogoče, da duše še hudobnejših ljudi po Božjih skrivnih poteh še lahko postanejo blažene, in zato bi bilo tokrat povsem odveč o tem še kaj govoriti. Saj menda o tem še kaj veste?«

259. Vprašanje učencev o nebeškem plačilu (Mt 19, 27-30)

1 Peter je rekel: »O da, tega se še zelo dobro spominjam in gotovo tudi vsi drugi! Kljub temu se Te drznem v imenu vseh nas vprašati, kaj bomo nekoč prejeli za to, ker smo vse zapustili in zvesto hodili za Teboj?« (Mt 19,27)

2 Nato sem Jaz odgovoril in rekel: »Resnično, povem vsem, ki ste hodili za Menoj: ko bom vstal in sedel na prestolu Svojega večnega veličastva, boste v svojem popolnem prerodenju poleg Mene tudi vi, in boste tako kot Jaz sedeli na dvanajstih stolih in sodili dvanajst Izraelovih rodov (Mt 19,28). To pomeni, da boste nekoč v Mojih nebesih z Menoj za večni blagor vseh ljudi te zemlje in tudi drugih svetov zmeraj dejavni tako kot Jaz, in boste kot Zemljanom nevidni duhovi varuhi prav te ljudi varovali in vodili tu in tudi še onstran. Kajti resnično nebeško kraljestvo in njegova blaženost sta edino v resničnem udejanjanju ljubezni, ki se neprenehoma množi.

3 In še to vam povem: Kdor zapusti hišo, brate ali sestre, ali očeta, ali mater, ali ženo, ali otroke, ali njive, ali vrtove in travnike, ali črede zaradi Mojega imena, bo vse to znova prejel stokratno v Mojem kraljestvu in tako dobil v dediščino resnično, večno življenje. (Mt 19,29)

4 Toda tudi zapomnite si: Tisti, ki so zdaj tu prvi, bodo tam zlahka zadnji in tisti, ki so tu zadnji, bodo tam tudi zlahka prvi!« (Mt 19,30)

5 Tega učenci niso razumeli in Peter je vprašal: »Kaj to pomeni, kaj si hotel s tem povedati? Kajti kar izgovoriš, je resnično za vso večnost in mi hočemo natančno vedeti in razumeti vse, kar pride iz Tvojih ust! Videti je, da to zadeva nas in ne bi bilo posebno lepo, če bi bili v drugem kraljestvu zadnji prav zato, ker smo bili tu

prvi!«

6 Jaz sem rekel: »Moj ljubi Simon Juda, zaradi tega gotovo ne; toda če bi si kdo od vas domišljjal, da je boljši zato, ker sem ga Jaz izvolil prvega, bi s tem že zapadel v domišljavost napuha, zato v nebeškem kraljestvu pač nikoli ne bi mogel biti prvi. Nekdo, ki bi ga Jaz čez več kot tisoč let obudil in izvolil, bi vendar gotovo bil zadnji po izvolitvi. Če pa bi bil v svoji poklicanosti zelo ponižen, tako da bi se zmeraj imel za najnevrednejšega takšne milosti, hkrati pa vendarle zvest in vztrajen v svoji poklicanosti, čeprav ne bi imel dokazov za popolno pristnost tega, kar bi mu bilo dano, ampak bi moral napredovati edinole z vero, ali ne bi bil potem tak poklicani v nebeškem kraljestvu prvi?

7 Tega pa vam ne bi omenil, če vas ne bi že zdaj zanimalo, kako boste poplačani za to, kar verjamete, da delate Zame! To, Simon Juda, tudi ni bilo lepo od tebe in od vseh vas, da ste začeli poizvedovati še o plačilu za to, da sem vas izvolil, ker sem vam s tem izkazal le največjo duhovno in telesno dobroto! Sem vam torej storil krivico, ko sem vas rahlo sunil pod rebra?«

8 Peter je rekel: »O nikakor, Gospod in Mojster; kakor zdaj razumem, je bil sunek veliko prešibak v primerjavi z našo veliko neumnostjo! - Toda zdaj še neko drugo vprašanje: Kam bomo odšli zdaj?«

9 Jaz sem rekel: »Obiskali bomo zelo skrit kraj in prav tam bomo počivali; doslej smo namreč pridno delali. Po pridnem delu pa smo si zaslužili tudi počitek; zato le pogumno korakajmo naprej in kmalu bomo dosegli skriti kraj! Tam boste resnično videli Moje angele hoditi gor in dol, zato le pogumno naprej!«

260. Gospod s Svojimi obišče kraj v gorovju

1 Po nekaj urah poti smo prišli v skriti kraj, ki tako kot mnogi drugi ni imel imena. Judje in Grki svojih naseljenih krajev pogosto niso poimenovali zato, da jih Rimljani in fevdni knezi niso mogli tako zlahka najti zaradi obdavčitve; ko so takšen kraj odkrili, popisali in poimenovali, so morali prebivalci tudi plačevati davek.

2 Poleg tega pa je bil še drug razlog, da so bili majhni kraji tako pogosto brezimni: pri Rimljanih je bilo zaradi hitrejše in lažje kolonizacije in kulture neobdelanih in pustih pokrajin v navadi, da je nova kolonizacija skupaj s svojimi novozgrajenimi kraji ostala davka prosta dvajset, trideset, štirideset do petdeset let, odvisno od tega, ali je ena ali druga pokrajina potrebovala več ali manj časa, da se je povsem kultivirala. No, nihče ne dvomi, da so Judje in Grki, ki nikoli niso posebno radi plačevali davkov, znali ta humani rimski zakon zelo izrabljati v svojo korist. Zato novozgrajenemu kraju niso dali imena, in če jih je kdaj kakšen rimski komisar vprašal po njegovi starosti, so odgovorili, da je bil kraj star šele deset let, čeprav jih je imel na hrbtu že več kot pol stoletja. Nato je takšen kraj, ki ga je odkril komisar, dobil številko, ne pa še imena; šele odtlej so začeli šteti starost kraja in po izteku zakonitega roka je kraj postal dolžan plačevati davek in je dobil ime.

3 In tako je bil ta mali kraj, v katerega smo pravkar prišli, brez imena, zato pa tudi

še oproščen davka. Ta okoliščina pa je bila večkrat v prid tudi nam. Prebivalci takšnih novih ali boljše davka še oproščenih krajev so bili veliko bolj darežljivi in dostopni. In tako je bilo tudi tu. V ta resnično zelo skriti kraj smo prišli prav ob sončnem zahodu, na pedsabat.

4 Kraj pa je ležal v visokogorski dolini, zelo rodovitni in posebno primerni za živinorejo. Toda dostopna je bila le z ene strani in še od tam zelo težko. Ljudje, podvrženi vrtoglavici, bi se komaj upali povzpeti po tistih strmih stezah. Dolina sama pa je bila po zdajšnjih merilih več kot štiri tisoč čevljev nad morjem; to v Aziji seveda ni posebno visoko, ker je tam še veliko više ležečih naseljenih krajev.

5 Ko smo torej prišli v ta kraj, nas je takoj opazilo več prebivalcev in hitro so poklicali svojega starešino in predstojnika, naj pride in nas izpraša, zakaj smo prišli. Predstojnik, že zelo osiveli Jud, je takoj prišel, ogledal si nas je in nas nato vprašal, kaj bomo počeli tu in kaj nas je prisililo, da smo se povzpeli v ta od vsega sveta strmo ločeni kraj.

6 Jaz pa sem mu rekel: »Mir s teboj in z vsem tem resnično ne neznatnim krajem. Božje kraljestvo se je približalo, in to boste vi, preprosti in neugledni ljudje že še dovolj spoznali med Mojim počitkom, ki si ga želim privoščiti pri vas! Za zdaj pa te vprašam, ali bi lahko za kratek čas stanovali pri tebi?«

7 Predstojnik je rekel: »Na prvi pogled sem opazil, da niste hudobni ljudje. Ste pa nekakšni pustolovci, in to je prav, zato že lahko prebivate pod mojo streho. Toda, morate mi povedati vse, kaj se zdaj godi po svetu. Že skoraj dvajset let nisem šel od tod v širni svet, zato vem o njem le malo ali celo nič. Tudi prebivalci tega kraja gredo le od časa do časa v bližnje mestece ali kraj Nahima po sol, ki je tukaj nimamo. V Jeruzalemu pa nismo bili, čeprav smo trdni Judje, že skoraj dvajset let. Tam že tedaj ni vladalo nič drugega kot laž, prevara, oblastželjnost in najsmrdljivejši napuh, ki se je iz templja navzdol razširil na vse plasti prebivalstva. Kako je šele zdaj?

8 Zato sem se kot pravi Jud tudi umaknil semkaj iz resnične ljubezni do Boga s še nekaterimi, ki so bili enakega prepričanja kakor jaz, in tako smo tu ustanovili sicer svobodno, toda kar se da čisto, Bogu, edinemu Gospodu, zvesto vdano skupnost in On nas je za to že prav bogato blagoslovil.

9 Tudi vi ste Judje in imate najbrž še zmeraj dobro mnenje o pomenu jeruzalemskega templja za zveličanje duš. Toda nikoli niste bili pismouki in služabniki templja, zato tudi ne morete niti slutiti, kako grozotno za svetimi zidovi kršijo najsvetejše človekove pravice, da se to upira vsakemu boljšemu človeku. To je mene in več mojih prijateljev silno ogorčilo. Pobegnili smo in odkrili to dolino in v njej takoj našli potrebno telesno hrano.

10 Sčasoma smo si tu zgradili te prav čedne hiše in zdaj prav udobno in mirno živimo skupaj in ves čas častimo edinega Boga. Le za eno vas prosim, da nas ob svoji vrnitvi v zunanji svet nikomur ne izdate! Sicer pa ste nam zelo dobrodošli gostje. Zdaj pa pojdimo v mojo hišo, ki je Gospodu Bogu gotovo bolj všeč kakor Salomonov tempelj v Jeruzalemu. Ob dobrem obedu se bomo v hiši še o marsičem pogovorili in šele tedaj nas boste prav spoznali!«

261. V hiši predstojnika kraja. Čudežno vino

1 Odšli smo v res ljubko in prostorno hišo in takoj so nam postregli s kruhom, soljo in svežim mlekom. Predstojnik se je opravičil, ker nam ne more ponuditi vina; ima pa več mehov soka iz gozdnih jagod, ki ni nič manj okusen kakor kakšno vino. Če bi ga želeli pokusiti, nam bo z velikim zadovoljstvom postregel z nekaj vrčev.

2 Jaz sem rekel: »Stori to; pokusili bomo tvoje gozdno vino! Če nam bo všeč, te bomo že še prosili za nekaj vrčev.«

3 Gospodar je šel v klet in nam prinesel nekaj vrčev, polnih soka gozdnih jagod, ki je bil enakega okusa kakor vino, ker je pravzaprav tudi bil vino, saj je grozdičje, ki se zdaj imenuje ribez, tudi ena od različnih vrst jagodičevja in njegov sad je najmanjša vrsta grozdja. Skratka, prav radi smo pili to gozdno vino, pomešano z nekoliko vode, in gostitelj je bil zelo vesel, da nam je njegovo vino tako teknilo.

4 Ko smo izpraznili oba vrča, ju je hotel gostitelj takoj znova napolniti; toda Jaz sem rekel zdaj že zelo zgovornemu pridelovalcu vina iz gozdnih jagod: »Pusti zdaj to in raje napolni vrča namesto z gozdnim vinom s svežo vodo in Jaz bom vodo takoj spremenil v najboljše vino!«

5 Gostitelj je začudeno pogledal in rekel: »No, sem pa res radoveden, kako ti bo to uspelo!«

6 Oba velika vrča so takoj napolnili z vodo, ju postavili na mizo in gostitelj je rekel: »Kar si zahteval, je že na mizi in ti, prijatelj, nam zdaj pokaži, kaj zmoreš!«

7 In Jaz sem mu rekel: »Vzemi en ali drug vrč v roko in pokusi vsebino!«

8 Gostitelj je pokusil vsebino in bil na moč presenečen; takoj je sklical vse v hiši in dal vsakemu pokusiti. Vsi so trdili, da še nikoli niso okusili tako nadvse dobrega vina. Vsak je hotel tudi vedeti, kako je moglo iz najčistejše vode nastati tako nebeško dobro vino.

9 Gostitelj pa je rekel številnim spraševalcem: »Da, dragi moji, to vprašajte tistega tam v sredini! Meni samemu je to največja uganka! Kaj takega se še ni zgodilo, kar ljudje pomnijo, in je prav nezasišano!«

10 Tedaj se je gostitelj obrnil Name in rekel: »Mojster mojstrov v svoji meni nedoumljivi čudežni umetnosti! Vsaj malce nam pojasni, kako je kaj takega sploh mogoče! In povej nam, ali znaš še več takšnih umetnij?«

11 Jaz sem rekel: »Ljubi prijatelj, na tvoje prvo vprašanje ti za zdaj ne morem odgovoriti; jutri pa boš to tako in tako ugotovil sam od sebe! Toda na drugo vprašanje ti lahko odgovorim, da Mi v resnici sploh nič ni nemogoče in bi lahko zgolj z oblastjo in močjo Svoje volje naredil nešteto čudežev! Si zadovoljen s tem?«

12 Gostitelj je rekel: »Veliko govoriš o sebi, pa vendar si samo človek! Mar nisi pomislil, da je edino Bog vse-mogočen?! Če bi ti bile mogoče vse stvari, bi vendar moral biti sam Bog, ali pa bi ti moral pomagati belcebub, poglavar vseh hudičev; ampak za to pa imaš preveč pošten, pobožen in odkrit obraz, o katerem lahko rečemo: Glej, to je resnična Božja podoba!

13 Nočem pa reči nič merodajnega in se spominjam časa, ko sem bil v Jeruzalemu

in tudi v drugih krajih, posebno nekoč v Damasku, kjer sem spoznal indijskega čarodeja, ki je tudi z neznanskim pretiravanjem oznanjal o sebi, da mu ni nič nemogoče. In res je zmožel stvari, ki so bile videti prav tako nerazumljive, kakor način, ko si vodo spremenil v najboljše vino. Toda pri vseh čarodejih in umetnikih je pretiravanje v njihovih, posebno za nas laike čudežnih sposobnostih že dolgo vsakdanja zadeva, ki jim jo radi štejemo v dobro, ker so v bistvu vendarle izjemni ljudje. Kakšen trik pa bi ta večer še vendarle rad videl, da bi ga storil ti, mojster mojstrov!«

14 Jaz sem rekel: »Glej, vsak človek sodi po svojem razumu in tako tudi ti, zato sploh ne bi bilo lepo od Mene, če bi ti na to kaj odvrnil! Ko boš zmožen globlje videti, boš tudi drugače sodil; zato zdaj nič več o tem! Za danes si Me prosil še za en tako imenovani trik, in tega bom tudi storil. Da pa ne boš morda mislil, da zmorem samo tisto, kar pokažem, sam povej, kaj naj ti storim!«

262. Ozdravljenje gostiteljeve pohabljene hčerke

1 Gostitelj je rekel: »Če ti ni nič nemogoče, potem lahko ozdraviš zelo bolnega človeka?!«

2 Jaz sem rekel: »O da, ali imaš koga?«

3 Gostitelj je rekel: »Na žalost da - eno svojih najljubših hčera - toda tej boš težko pomagal! Dvajset let ima in je bila živahen in priden otrok. Pred letom je šla z mojim najstarejšim in najmočnejšim sinom v Nahim po sol. Ob vrnitvi je tam, kjer je pot najbolj strma, zdrsnila, in padla nad pet višin moža globoko na štrlečo skalo. Pri tem padcu si je polomila roke in noge. Več kot tri četrta leta je trpela najhujše bolečine. Sčasoma so bolečine sicer popustile, toda kljub temu je usahnila v takšno pohabljenko, da ne bo mogla nikoli več zapustiti ležišča. Mojster mojstrov, če zmoreš ozdraviti to mojo hčer, bom rad verjel, da ti skoraj nobena stvar ni nemogoča!«

4 Jaz sem rekel: »Spravi jo sem!«

5 Gostitelj je dejal močnim bratom bolne sestre: »Pojdite v njeno sobo in jo z ležiščem vred prinesite semkaj!«

6 Bratje so takoj pohiteli in prinesli ubogo in res zelo bolno sestro ter jo postavili Predme.

7 Jaz sem pogledal ubogo bolnico in ji rekel: »Hči, ali bi bila rada spet tako zdrava, kot si bila še pred letom?«

8 S slabotnim glasom odvrne bolnica: »O da, to bi bilo zame veliko dobro delo. Toda mene ne more ozdraviti noben zdravnik več - kaj takega zmore edino Bog, Vsemogočni!«

9 Jaz sem rekel: »Če tako misliš in veruješ, tedaj vstani in hodi ter izkaži čast Bogu!«

10 V trenutku je bila deklica tako zdrava, kot da ne bi bilo z njo nikoli nič narobe.

11 Ko so gostitelj in vsi, ki so bili v hiši, to videli, je njihove obraze preplavilo strahospoštovanje, vsi so skoraj onemeli od začudenja, in šele čez nekaj časa je

rekel gostitelj spoštljivo z začudenim glasom: »Ne, to ni več v območju tistega, kar bi se lahko naučil še tako duhovno nadarjen človek na tej zemlji, temveč je to izredno redek dar in milost od Boga, in Bogu, edinemu Gospodu, se moramo kar najbolj zahvaliti, da je za mnogokratno odrešenje ljudi človeku na zemlji spet dal takšno čisto Božjo moč, oblast in zmožnost, kakršno so v sivi davnini imeli le veliki preroki!

12 Zdaj pa že tudi razumem prvi pozdrav tega našega ljubega, čudodelnega gosta: `Mir s teboj!' in `Nebeško kraljestvo se vam je približalo!' Poslušajte, vsi moji domači, ta je redki Božji ljubljenec, novi, veliki prerok! Zaradi Boga ga moramo izjemno častiti in poslušati!«

13 Nato se je gostitelj obrnil k Meni in rekel: »Vzvišeni prijatelj in mojster vseh mojstrov, nimam besed, s katerimi bi lahko vsaj nekoliko izrazil svojo hvaležnost Bogu in Tebi, Njegovemu najresničnejšemu, velikemu preroku! Oh, odpusti mi, če sem se morda ob začetku našega druženja izrazil neprimerno o tebi! Ker pa si se že namenil nekaj časa ostati pri nas, se bom tudi z vsemi svojimi močmi potrudil, da se bom tebi in tvojim učencem izkazal kar se da hvaležnega.

14 O, spet si mi vrnil mojega najljubšega otroka in s tem storil več, kot če bi mi podaril vsa kraljestva sveta! Zato ti za Bogom pripada tudi moja največja hvaležnost!«

15 Jaz sem rekel: »Le miren bodi, Barnabe, in glej, da bo tvoja hči Eliza dobila kaj jesti. Zdaj je namreč popolnoma zdrava in mora tudi pošteno jesti in piti, da se bo spet okrepila!«

16 To se je tudi zgodilo in ozdravljena je vstala s svojega ležišča, se hitro za silo oblekla, potem pa tudi ona prihitela k Meni, hlastno zgrabila Mojo roko in jo ob solzah hvaležnosti pritisnila na svoja lepa usta in srce, in nato, hlipajoč od hvaležnosti in velikega, blaženega veselja, rekla: »O Ti resnično vsemogočni prijatelj in mojster! Ker Ti je vse mogoče, Ti je tudi mogoče pogledati v moje srce; tam boš videl z najbolj žarečo ljubezensko pisavo napisano zahvalo, ki Ti jo bom večno dolžna!«

17 Jaz sem rekel: »Ohrani to ljubezen in prinesla ti bo veliko blagoslova! Zdaj pa sedi za našo mizo, jej in pij in bodi dobre volje! Ko pa boš spet šla v Nahim, ne poskakuj več kakor gazela, temveč hodi previdno po nekoliko nevarni poti, da si ne boš več poškodovala telesa! Le zapomni si to, Moja sicer najljubša hči Eliza! Zdaj pa sedi, bodi mirna ter jej in pij!«

263. Barnabe se spominja dvanajstletnega Jezusa v templju

1 Tedaj je šla Eliza k očetju, in ta jo je med obilnimi solzami hvaležnosti pritisnil na svoje srce, ji odkazal prostor med seboj in ženo ter ji dal jesti in piti od vsega, kar je bilo na mizi. Posebno pa ji je teknilo Moje vino, narejeno iz vode.

2 Ko je hči zdaj tako zdrava jedla in pila, me je gostitelj spoštljivo vprašal: »Gospod in mojster vseh mojstrov! Vem, da je zelo neumno, če te vprašam, odkod veš, da mi

je ime Barnabe in da se ta moja hči imenuje Eliza; če Ti je namreč od Boga dano, da so Ti mogoče takšne stvari, zakaj ne bi mogel prav tako zlahka vedeti, kako je ime meni in vsem drugim. Toda mislil sem si, da si me morda ob kakšni priložnosti videl v Jeruzalemu in si me zdaj prepoznal. In ker bi bilo to kar mogoče, bi bilo to zame dvakrat zanimivo!«

3 Jaz sem rekel: »Povej, kaj te je spravilo na takšno misel!«

4 Gostitelj je rekel: »Odpusti mi že vnaprej, če bi se kakor koli neprimerno izrazil - kajti zdaj sem popil že nekaj vina, in to mi je morda jezik nekoliko preveč razvezalo. Toda po možnosti se bom že toliko zbral, da me jezik ne bo preveč osramotil!

5 Glej, pred približno dvajsetimi leti sem bil v Jeruzalemu še levit, pravzaprav že farizej začetnik (varizar = pastir, tudi vodja pastirjev). Tedaj se je zgodilo - prej in pozneje nikoli več - da so nam pri navadni skušnji dvanajstletnih dečkov predstavili dečka Jezusa iz Nazareta v Galileji. Ta deček je že tedaj vedel več kakor vsi templjarji skupaj, in je bil pravzaprav poglavitni vzrok, zakaj sem kmalu potem za vse čase zapustil tempelj.

6 Poleg tega pa moram zdaj tudi še odkrito priznati, da si prav Ti, mojster mojstrov, tistemu resnično čudežnemu dečku izredno podoben, posebno v obraz. S tem pa ne trdim, da si zrasel iz tistega dečka, vendar tudi to ne bi bilo nemogoče. Toda s tem sem hotel le pripomniti, da je nadvse nenavadno, kako so si veliki duhovi, ko zasledujejo isto tendenco, zelo pogosto podobni tudi po obrazih.

7 Tisti znameniti deček nam je v treh dneh v templju na las natančno dokazal, da je prav on obljubljeni Mesija! Toda pozneje sem iz različnih vzrokov samovoljno odšel iz templja v to samotoin se nisem nikoli več vrnil tja in tudi kam drugam nisem hodil, in zato tudi ne morem vedeti, kaj se je zgodilo s tistim dečkom. Tedaj sem bil sicer njegov nasprotnik, toda kmalu so mi trditve tistega dečka postajale čedalje razumljivejše in tempelj iz dneva v dan bolj zopr in neznosen.

8 Da, besede tistega dečka so me rešile pravega tempeljskega pekla! In zdaj bi rad od tebe izvedel še to, kaj se je zgodilo s tistim dečkom! Pri starih zakrknjenih tempeljskih junakih me je takrat najbolj ogorčilo, da so skrivaj določili nagrado tistemu, ki bi dečka ob kakšni primerni priložnosti spravil s sveta. Dokler sem bil še v templju, se kaj takega ni zgodilo, ker pa je zdaj vendarle že skoraj dvajset let, odkar sem tu - kdo ve, kaj vse je tempelj ukrenil proti njemu! Ti, mojster mojstrov, to gotovo veš, zato te prosim, da me o tem poučiš!«

9 Jaz rečem: »Glej, prav zato sem zdaj prišel k tebi. Prav Jaz sem namreč tisti deček, ki je takrat v templju krepko zdelal starešine, farizeje in pismouke! In ker zdaj to veš, ti bo tudi zlahka postalo bolj jasno, zakaj sem ti takoj ob Svojem prihodu rekel: 'Mir s teboj in tvojo hišo! Božje kraljestvo se je približalo!' Toda šele jutri se bomo naprej pogovarjali o tem! Danes pa nam pripravi dobro ležišče, da si odpočijemo in bomo jutri lahko spet dejavni!«

10 Nato je gostitelj Barnabe ukazal služabnikom, naj nam takoj pripravijo dobro ležišče in oni so storili, kar jim je bilo zapovedano.

11 Ko smo vstali od mize, je ozdravljena hči še enkrat stopila k Meni in se Mi

goreče zahvalila, ker sem jo ozdravil trpljenja, in enako so storili tudi gostitelj, njegova žena in njegovi drugi otroci. Vsi so namreč lepo in živahno Elizo imeli zelo radi in so se prav zato tako zelo veselili, da je bila spet sveža in zdrava med njimi. Vse sem blagoslovil in nato z učenci hitro odšel počivat.

264. Posvečevanje sabata

1 Ko smo se zgodaj zjutraj zbudili, je bilo v hiši že na moč delavno. Na ognjišču je živahno plapolal ogenj, okoli njega je bilo več loncev, v njih pa so se kuhale vsakovrstne okusne jedi za nas in domače. Tudi ribe so bile tu, in sicer najboljše in najlepše gorske postrvi. Najprizadevnejša ob ognjišču pa je bila ozdravljena hči. Zelo je hitela, da bi nam kar se da hitro pripravila dober zajtrk. Ko Me je zagledala, je z največjo vnemo planila k Meni in se Mi znova zahvalila za ozdravljenje.

2 Jaz pa sem ji rekel, kako da danes, ko je sabat, tako dela.

3 Nato je Eliza odgovorila: »Gospod in Mojster, saj vendar v Pismu nikjer ni postave, ki bi ljudem prepovedovala na sabat služiti Bogu!«

4 Jaz sem rekel: »Prav dobro, prav na sabat je treba služiti samo Bogu; ti pa s svojo pridnostjo vendar služiš le Meni in Mojim učencem! Smo mar mi bogovi?!«

5 Prizadevna hčerka je rekla: »O Gospod, Tvoji učenci so pač samo ljudje, tako kot mi. Toda Ti si Bog skoz in skoz, kar zdaj še prejasno uvidim. In ko jaz in vsi v hiši s svojo dejavnostjo služimo Tebi, gotovo ne skrunimo sabata!«

6 Jaz sem rekel: »Toda povej Mi, Moja najljubša Eliza, kdo ti je rekel, da sem Bog! Glej, če bi bil Jaz Bog, in Jehova v nebesih je vendar tudi najresničnejši Bog, tedaj bi bila vendar očitno dva bogova; v Pismu pa je izrecno rečeno: `Jaz edini sem tvoj Bog in Gospod, zato ne imej poleg Mene drugih in tujih bogov!' No, kako se to ujema, če sem tudi Jaz Bog?«

7 Eliza je rekla ob prizadevnem pripravljanju rib: »O Gospod, to se zelo dobro ujema!«

8 Jaz sem rekel: »Da, kako pa?«

9 Ona je rekla: »Ker Ti in Oče v nebesih nista dva, temveč eno, in so nebesa zmeraj in večno le tam, kjer si Ti, o Gospod!«

10 Jaz sem rekel: »Kdo pa ti je to povedal in te tega naučil?«

11 Ona je rekla: »Najprej Ti sam, o Gospod! `Mir s teboj in tvojo hišo!' in 'Božje kraljestvo se vam je približalo!' - to so besede, ki jih lahko izgovorijo le Božja usta! Nato so prišla Tvoja čudežna dejanja, ki jih ne more narediti nihče razen Boga! Potem sem se včeraj, ko si Ti, o Gospod, odšel k počitku, z očetom še veliko pogovarjala o dvanajstletnem Jezusu v templju in v Izaiju pregledala vsa besedila, ki se nanašajo Nate, in tako se je še bolj kot kristalno jasno pokazalo, da Ti kot obljubljeni Mesija nisi in ne moreš biti nihče drug kot v Svojem duhu sam Jehova Sabaot! Glej, o Gospod, to so moji razlogi, da Te imam zdaj za to, kar očitno si!«

12 Jaz sem rekel: »No, prav imaš, kot tudi tvoj zemeljski oče. Toda sosedom Me predčasno ne smeta izdati! In ker sta Me torej spoznala in s svojo pridnostjo danes,

na sabat, služita le Meni, torej delajta. Toda pazita, da s tem ne bosta pohujšala katerega od sosedov!«

13 Eliza je rekla: »Oh, to naj Te ne skrbi! To smo že zdavnaj uredili. Na sabat sicer ne opravljamo težkega, hlapčevskega dela, kar pa je potrebno, opravimo tudi na vsak sabat. Zdaj nismo več v tempeljskih tirnicah in pod tempeljskimi sebičnimi zakoni, od katerih se vsak bogataš lahko za nekaj časa odkupi, ampak je naš zakon resnica in njeno dobro, ta pa nikomur ne prepoveduje, da na sabat ne bi smel oskrbeti svoje hiše s potrebnim.

14 Če pa bi že bilo povsem nedejavno pohajanje in postajanje tako nujno za pridobitev večnega življenja, bi gotovo Ti, o Gospod, dal vsem ljudem glede tega dober zgled in na sabat ne bi pustil vzhajati in zahajati soncu, luni in zvezdam, kar bi s Svojo vsemogočnostjo gotovo tudi lahko storil. Prav tako ne bi smel pihati veter, oblaki in megla se ne bi smeli dvigati, noben potok teči, morje valovati in celo živali bi morale za zgled ljudem instinktivno spoštovati popoln sabatni počitek! Toda če celotno veliko stvarstvo le nekoliko natančno opazujemo, še prekmalu vidimo, da si Ti ob sabatih prav tako dejaven kakor na vse druge delovne dni, in ker smo po Pismu že Božji otroci, gotovo ne počnemo nič napačnega, če v vsem posnemamo dobrega, svetega in ljubega Očeta!«

15 Jaz sem rekel: »Resnično, toliko modrosti od tebe kot človeka res ne bi pričakoval! Zato ostani kakršna si, in bodi vsem dober zgled, kakor je Oče v nebesih zmeraj najboljši zgled vsem ljudem!«

265. Ozdravljena Eliza priča za Gospoda. Spremenjeni dostopi do gorske vasi

1 Nato sem šel z Barnabejem in nekaterimi Svojimi učenci na plano in Barnabe nam je razkazal svoja posestva. Prehodili smo ves kraj, ki je štel približno dvajset hiš in je bil prav ljubek in povsod zelo čist.

2 Ko pa so nas prebivalci opazili, so se prestrašili, kakor da bi bili mi kakšni komisarji, ki bi prišli izterjevati davke in prebivalce morda celo utegnili kaznovati. Barnabeju sem na skrivaj razkril vzrok njihovega praznega strahu. Barnabe jih je takoj poklical k sebi in jim zagotovil, da se nimajo česa bati, ampak, prav nasprotno, ta kraj je doletela le največja sreča, ker sem ga obiskal prav Jaz ter kot prvi in najboljši zdravnik v trenutku ozdravil njegovo hčer, ki je sicer ni mogel ozdraviti nihče na vsem svetu, in sicer tako popolnoma, da je zdaj stokrat bolj zdrava, gibčna in sveža kot je bila kdaj koli prej.

3 Ko so slišali, kar jim je o tem povedal predstojnik, je njihov strah izginil in vsi so se temu zelo čudili, le nekaj žensk pa je reklo: »Tega ne moremo verjeti, dokler ne bomo same videle Elize; lahko bi ji pomagal le Božji angel iz nebes, človek tega ne bi zmož, pa četudi bi bil najboljši zdravnik na vsem svetu!«

4 Medtem ko so se ženske med seboj še pogovarjale o tem, je že tudi urno prišla za nami Eliza in nas povabila k zajtrku. Ko so jo ženske zagledale, so se pošteno

prestrašile in komaj verjele očem. Končno pa so vendar le šle k njej in jo spraševale, kako se je vendar to zgodilo.

5 Eliza pa je pokazala Name in rekla: »Tam stoji božansko vzvišeni odrešenik, Njega vprašajte! Vem in čutim, da sem zdaj popolnoma zdrava, in to vidite tudi ve; vsega drugega in kako je bilo to mogoče, pa ne vem.«

6 Nato smo se spet obrnili in šli v Barnabejevo hišo, kjer nas je čakal bogat zajtrk. Razumljivo je, da so nam tja sledili tako možje kot tudi ženske in otroci. Tam so ostali ves tisti dan in učenci so jih poučevali o Meni in Mojem poslanstvu iz nebes na zemljo in vsi so verovali v Moje ime.

7 Po zajtrku Me je gostitelj odpeljal na zmeraj zelo nevaren kraj, kjer je padla njegova hči, in Me vprašal, ali s Svojo vsemogočnostjo ne bi mogel in hotel pomagati toliko, da bi ta del poti postal vsaj nekoliko lažje prehoden.

8 Jaz sem rekel: »Saj že veš, da Mi ni nič nemogoče; toda za zdaj še pustimo ta kraj - to je namreč zaradi vaše varnosti! Če tega kraja ne bi bilo, bi vas že zdavnaj odkrili. Zato torej menim, da bi moral ostati ta kraj takšen, kot je. Če pa naj vam že kaj storim, vam ga lahko naredim še bolj neprehodnega, in sicer tako, da v prihodnje niti mačka ne bo mogla skozenj. Zato pa vam bom pokazal drugo stransko pot, ki že obstaja, vendar je ni odkril doslej še nihče od vas.«

9 Ko je Barnabe to slišal od Mene, Me je prosil, naj storim tako in Jaz sem rekel: »No, dobro torej, naj bo tako!«

10 Tedaj se je globlje spodaj sprožila velika gmota kamenja, in nastala je zelo strma in za sto mož visoka previsna stena, čez katero ni mogel splezati nihče več. Tam, kjer smo stali, pa je nastal nekakšen zidek, prek katerega smo sicer lahko gledali, ni pa bilo mogoče splezati čezenj. Četudi bi poskušali, bi se trudili zaman in bi bilo življenjsko nevarno. S to obdaritvijo je bil naš nadvse začuden gostitelj zadovoljen.

11 Toda takoj Me je tudi vprašal, kje je udobnejša in manj nevarna stranska pot in Jaz sem rekel: »To bomo poiskali šele popoldne! Hoja v Nahim je po njej sicer nekoliko daljša, vendar veliko udobnejša in po njej boste lahko gor in dol neovirano gnali vse domače živali, to pa bo za vas vendar bistvena prednost.«

266. Duhovno gledanje

1 (Gospod:) »Glej, Jaz hočem, da tisti, ki živijo po Mojzesovi postavi, tudi v svojih zemeljskih dobrinah ne bi bili tako zelo prikrajšani.

2 In tako sem tudi prišel semkaj k vam, prvič, da bi vsem vam oznanil, da je v Meni in po Meni prišlo k vam na to zemljo Božje kraljestvo in z njim vsa nebesa, kar že spoznava veliko prej najbolj zadržanih poganov, in javno priznava, da se zdaj izpolnjuje, kar je napovedal prerok Danijel: 'Tudi tisti v grobovih bodo slišali Njegov glas!' Prav pogani so namreč tisti, ki so bili že od zibelke pokopani v grobu noči, sodbe in smrti.

3 Drugič, vas ter vaše otroke in vnuke želim tudi zemeljsko tako obdarovati, da

vam, kar zadeva telesne potrebe, ne bo ničesar primanjkovalo. Nočem sicer, da bi uživali v preobilju, ne boste pa trpeli prehude stiske, kakršno ste zelo pogosto doslej.

4 Tretji razlog Mojega prihoda semkaj pa ti je že tako in tako znan: s Svojimi učenci sem se namenil v tej tihi okolici nekaj dni počivati. - In zdaj, ker smo končali to za vas potrebno opravilo, pojdimo spet domov in poglejmo, kaj se je tam zgodilo!«

5 Spotoma je rekel gostitelj: »Gospod in Mojster! Bi Ti bilo pogodu, če bi se vrnili domov po majhnem ovinku čez ta nizki vrh? S tega vrha lahko uživamo res nadvse lep razgled, ki seže celo do Jeruzalema. Vidi se tudi del Galilejskega jezera in ob zelo vedrem vremenu celo veliko grško morje! Če bi Ti, o Gospod, hotel, bi Ti zdaj rad pokazal ta svoj resnično blaženi prostor!«

6 Jaz sem rekel: »Strinjam se, kajti tudi Jaz imam rad gore in širni razgled, povzpni se torej na ta mali vrh!«

7 Povzpeli smo se na mali vrh - bilo je prav očarljivo biti zgoraj, in Barnabe je skoraj neustavljivo hvalil lepo okolico.

8 Toda Jaz sem ga opomnil in rekel: »Ni mogoče zanikati, da je okolica, gledana s te višine, prav ljubka, toda to je pogled na celoto, predstavljaj pa si prav od blizu vsako stvar posebej, kar tu vidiš kot celoto, pa boš kmalu sit lepote teh pokrajin!

9 Resnično in večno lepo je samo to, kar je od duše in duha. Če ti zdaj ugaja podoba te pokrajine in njena dehteča igra barv, tedaj te še zmeraj veliko bolj veseli materija in njene oblike kakor duhovno, ki ti ga toge oblike podajajo kakor v velikem zapisu. A ko boš sposoben vse te oblike gledati, brati in razumeti z notranjimi duhovnimi očmi, tedaj boš tudi lahko vzkliknil z Davidom: `O Gospod, kako velika in čudovita so vsa Tvoja dela! Toda kdor jim namenja pozornost, je njegovo veselje prazno!'

10 Glej, vsa Božja dela moramo pravzaprav opazovati z duhovnimi očmi, iz tega potem duša zajema pravo razumevanje in šele to daje človeku resnično veselje, ki ni več minljivo, ampak večno in zmeraj ostane last duše. In če hočeš potem gledati tudi duhovni svet, ga boš najprej uzrl le duhovno po razumevanju oblik tega sveta, in potem čedalje bolj po spoznanju različnih dejavnosti, stremljenj in medsebojnih razmerij teh oblik, ki ti tako zelo ugajajo že zdaj, ne da bi jih nadalje in globlje spoznal.

11 Duhovno gledati pomeni predvsem spoznavati zunanje in notranje podobne odnose. Če pa se človek potem nenehno s čisto, kar se da brezgrešno čudjo uri v čisti ljubezni do Boga in iz nje do bližnjega, tedaj spoznanje in razumevanje preideta v jasno gledanje in vidcu dokazuje, da je postal eno v sebi in dosegel resnično prerojenje svojega duha in vstajenje duše iz materialnega groba svojega mesa. - Ali Me razumeš?«

12 Gostitelj reče: »O Gospod in resnično moj Bog! Če bi to res do potankosti razumel, bi bil očitno eden najsrečnejših ljudi te zemlje. Tako pa, kar zadeva umevanje, še zelo zaostajam, čeprav se mi zdaj že malce megleno svita, kaj si mi pravzaprav hotel povedati! Moja Eliza, ki je tako in tako na pol duhovna vidkinja, bi

to Tvojo razlago očitno bolje dojela in razumela kakor jaz. Toda nekaj sem razumel tudi sam! Le da je potrebno zelo veliko za to, da bi v zunanjih oblikah našel notranje, povsem duhovne analogije in jih pravilno razumel v njihovih neštetih odnosih.

Gospod, ali mi ne bi mogel tega s kakšno primerno sliko nekoliko bolje ponazoriti?«

13 Jaz rečem: »O da seveda, in tako Me poslušaj ! «

267. Analogije med materijo in duhom

1 (Gospod:) »Ko ste ti in tvoji prijazni sosede prišli v to okolico, niste našli nič drugega kakor kamne in les. Takoj ste se lotili dela, zbrali najboljše in najprimernejše, nato ste se poglobili vase in začeli prav zavzeto razmišljati, po kakšnih pravih gradbeništvu bi iz zbranega gradiva sestavili kočico ali celo stanovanjsko hišo.

2 Ko pa ste v sebi še globlje raziskovali, so se vam pokazale tudi podobe. Iz teh ste potem kmalu naredili načrt in po njem začeli graditi hiše, drugo za drugo, in kmalu so v vaši gorski dolini stale prav ljubke hiše. Če tu ne bi našli primerne gradiva, iz svojega notranjega razuma tudi nikoli ne bi mogli narediti gradiva duhovno ustreznega načrta. Ker pa ste to našli, ste kmalu našli tudi temu gradivu ustrezno podobo stanovanjske hiše in potem ste gradivo tako spojili skupaj, da je predstavljalo nekaj povsem drugega, kot je bilo tisto, kar ste našli prej.

3 Čeprav je to le materialna podoba, pa je vendarle začetek, da bi človeku predstavil prve pojme o analogijah med povsem surovo materijo in tem, kaj lahko iz nje naredi duh. Če je človek to presodil in razumel, gre potem že prav zlahka naprej in globlje, in potem se zgodi, da kdor išče, ta najde, kdor prosi, prejme, in kdor trka, se mu odpre.

4 Glej, kolikor bolj duhovno prebujeni so kje ljudje, toliko bolj urejena in umetelna bodo tudi njihova dela in izdelki. In zakaj je tako? Ker je njihova duša že tesneje povezana s svojim duhom. Kolikor tesneje in globlje se duša poveže s svojim duhom, ki prihaja iz Božjega srca, toliko višje se dvigne v redu vsega spoznanja in zavedanja in odkrije čedalje večjo analogijo med materijo in duhom. Tako tudi ni težko razumeti, da si mora človek, ki se je kar najbolj izuril v vedi o analogijah med materijo in duhom, tudi kar najbolj podrediti materijo in jo obvladati. Večinoma pa se bo nekaj tako preblaženega zgodilo šele onstran pri popolnih, v svojem duhu prerojenih dušah, kjer jim ne bo nič več nemogoče. - Povej Mi, ali si Me zdaj že kaj bolje razumel!«

5 Gostitelj reče: »Da, Ti moj Gospod in Bog v Tebi, zdaj že videvam tudi nekaj svetlobe! Stari narodi, na primer Egipčani, so morali biti zelo izurjeni v poznavanju analogij, saj njihova dela še zdaj kažejo urejenost, kakršno si v naših časih skoraj noben človek ne more več predstavljati.«

6 Jaz rečem: »Vsekakor, kajti le duhovna prebujenost ustvarja v duši čedalje več reda in jo uči spoznati in preiskati odnos med materijo in spet materijo ter med materijo in substanco, med substanco in dušo in med dušo in duhom; in duh

nazadnje prodre skozi vse in vse mu mora služiti v najvišjem in najglobljem mogočem redu. - Razumeš to?«

7 Gostitelj reče: »Da, zdaj dojemam čedalje jasneje in upam, da bom sčasoma razumel še bolje! Toda le še eno vprašanje! Glej, saj vendar poznam Pismo. V njem sem velikokrat bral o Božjih angelih, ki naj bi bili najčistejši duhovi! So to morda tisti duhovi, ki naj bi se združili z našimi dušami in jih šele s tem naredili popolnoma Bogu podobne?«

8 Jaz sem rekel: »V zelo majhnem delu tu in tam da, če so v Moji ureditvi iz prav posebnih razlogov za to določeni. Toda kaj takega se zmeraj zgodi izjemno redko. Večkrat pa se zgodi in se bo dogajalo še pogosteje, da bo tudi veliko angelov prehodilo pot mesa tako, kot hodim po njej zdaj Jaz sam kot najvišji Božji duh, da bodo potem lahko postali resnični Božji otroci.

9 Toda tedaj si bodo sami izbrali pravo dušo, ki še nikoli ni bila utelešena, in jo dali v telo čiste matere, in potem bodo skrbeli za napredovanje in pravo oblikovanje življenja po svoji svetlobi in moči, da se bo takšna duša okrepila za večno združenje z njimi.

10 No, tega seveda zdaj še ne boš razumel, toda bo že prišel čas, ko boš razumel tudi takšne skrivne nebeške reči. Ampak zdaj bi lahko odšli dol v hišo. Glej, enega tvojih sosedov je doletela majhna nesreča, zato moramo tja in zadevo spet popraviti!«

11 To je bilo gostitelju zelo prav, odšli smo in kmalu prispeli tja.

268. Ozdravitev človeka, ki ga je pičila strupena kača. Čudežno vino

1 Ko pa smo bili pred hišo ponesrečenega sosedu, so prišli ven njegova žena in otroci in nas prosili za pomoč.

2 Jaz pa sem rekel: »Le pojdite noter k njemu, Jaz sem mu namreč že pomagal!«

3 Žena in otroci so zdaj pohiteli h gospodarju, ki jim je prišel naproti že povsem zdrav. Prej je šel bos skozi grmovje in pičila ga je strupena kača, kmalu je zelo otekel in bil v življenjski nevarnosti. Jaz pa sem prišel in ga ozdravil.

4 Ko pa je prišel ven, da bi se Mi zahvalil, sem (Jaz) rekel: »Drugič ne varčuj s čevlji, če imaš kakšen opravek v grmovju! Toda odslej naj se nobena takšna kača ne plazi več po tej okolici! Amen.«

5 Nato smo šli domov, kjer nas je čakalo kosilo, in tam so bili tudi učenci. Kosilo je bilo tokrat zelo obilno, le vina je bilo bolj malo. Zato Me je gostitelj vprašal, ali naj spet postreže s sokom gozdnih jagod.

6 Jaz pa sem mu rekel: »Stori tudi danes tako kot včeraj zvečer, pa nam tudi vina ne bo manjkalo!«

7 Tedaj je dal nekaj velikih vrčev napolniti z vodo in ker sem tako hotel - je nastalo vino.

8 Ker pa je bilo tokrat k Barnabejevi mizi povabljenih tudi nekaj sosedov in so

obedovali z nami, je eden izmed sosedov pripomnil. »Menim, da bi se za tako redke goste vendar bolj spodobilo vino iz gozdnih jagod, ki je pri tebi prav dobro in močno, kakor pa čista voda! «

9 Gostitelj je rekel: »Toda ljubi sosedje, to vem jaz prav tako dobro kot kateri koli od vas. Vem pa tudi, da ste se od jutra do zdaj z učenci gotovo pogovarjali tudi o tem, kdo je pravzaprav ta Mojster vseh mojstrov in da Mu ni nič nemogoče! In tako ste gotovo tudi izvedeli, da je ne le včeraj zvečer tu, temveč tudi že na več drugih krajih v Galileji, vodo le z blagoslovom Svoje volje spremenil v najboljše vino in potem so začudeni gostje zmeraj dobili piti najboljše vino. Vsaj meni je včeraj eden od učencev skrivaj zaupal, da je njihov Gospod in Mojster to že večkrat naredil in tako vem za to. Vam niso učenci povedali o tem nič?«

10 Rekel je sosed, ki se je zanimal za vino iz gozdnih jagod: »Da, o tem so nam učenci seveda veliko pripovedovali, toda prav zato, ker še predobro vemo, kdo je ta Gospod in Mojster, si kot grešniki ne upamo Jehovovega Svetega prositi kaj takega. Toda zdaj smo že tudi mi povsem prepričani, da je prinesena voda spremenjena v — pravim vam — najboljše vino. Zato mi moja nekoliko predrzno skrb za vino iz gozdnih jagod tokrat šteje v dobro!«

11 Gostitelj je rekel: »Saj je vendar že spet vse prav, jejte in pijte zdaj po svoji lakoti in žeji!«

12 Nato smo prav dobre volje jedli in pili in pri obedu smo govorili o različnih dobrih stvareh, kot je bilo ob podobnih priložnostih tudi drugje.

13 Ko pa smo tako približno dve uri sedeli za mizo, je prišel nekoliko bolj oddaljeni sosed, ki ni še nič vedel o Moji navzočnosti, s povsem obupanim obrazom v predstojnikovo hišo in rekel: »Barnabe, Barnabe, smo toliko kot izgubljeni! Kako se je to zgodilo, ne vem, toda res je: Naše edine in najnujnejše poti v Nahim ni več! Pridemo do nekakšne zidane balustrade, čeznjo se vidi tako zelo globoko, da človeka zmrazi! Tja dol bi lahko prišla le še ptica, ne pa človek! Druge stranske poti ne poznam, ker v tem gorovju v vseh smereh ni nič drugega kakor nadvse stane skalne stene. Kaj bomo storili zdaj, ko bomo potrebovali sol? Moja zalogaje pri koncu in tudi vaše bo zmanjkalo; kaj potem? Le kdo nam je lahko storil kaj takega?«

14 Gostitelj je rekel: »Ne boj se zaradi tega! Četudi doslej še nisi našel boljše poti, pa so tu drugi ljudje, ki poznajo veliko zložnejšo pot, in po tej bomo v prihodnje hodili tudi mi. Tu pri meni vidiš tuje goste. To so čudoviti ljudje, ki že poznajo boljšo pot in nam jo bodo pokazali. Toda odslej ne bomo ravno pogosto potovali po njej, ker nam bo Mojster, ta veliki Mojster vseh mojstrov sveta, tudi v tem našem gorovju pokazal še boljšo sol od tiste, ki je v Nahimu. Zdaj pa sedi sem ter jej in pij z nami!«

15 Sosed si ni dal dvakrat reči, takoj je sedel za mizo ter jedel in pil z nami in se ni mogel dovolj načuditi odličnemu vinu; vprašal je gostitelja, od kod je dobil vino.

16 Gostitelj pa je rekel: »Poglej tja! Mojster mojstrov, ki sedi z nami pri mizi in je, kot vidiš, tudi moja hčer Elizo zgolj s Svojo vsemogočno besedo v trenutku ozdravil tako, kot jo vidiš sedeti tu na moji strani, je tudi za nas iz vode naredil to čudovito vino in bo na enak način gotovo poskrbel tudi za to, da bomo imeli svojo sol. Povej

zdaj, ali se še bojiš, ker je prav ta resnični Gospod in Mojster le s Svojo vsemogočno besedo za vse čase zaprl to za nas zelo nevarno pot, zato pa nam je odprl skrito in udobno, po kateri bomo lahko tudi svoje domače živali povsem brez nevarnosti gnali gor in dol! — Se strinjaš s tem?»

17 Oddaljeni sosed je rekel: »Da, če je tako, in o tem zdaj niti najmanj ne dvomim, tedaj je to seveda zelo dobro za nas. Že dalj časa sem se namreč bal, da nas bodo Nahimčani nazadnje vendarle izsledili in nas izdali Rimljanom ali jeruzalemskim Judom, in to nam nikakor ne bi bilo v blagor. Tako pa lahko še dolgo uživamo blagodati te redke visokogorske doline, ne da bi odurnim posvetnim zapravlјivcem morali za to plačevati tribut. Zdaj pa bi vendarle rad izvedel kaj podrobnejšega o tem izrednem čudodelniku! Bodite tako dobri in mi povejte kaj ! «

18 Gostitelj je rekel: »Za zdaj le še potrpi! Ta božanski Mojster bo s Svojimi učenci še dalj časa ostal med nami in tedaj se bo že še našel primeren čas, da se boš podrobneje seznanil z Njim!«

269. O pravi poti in pravi soli

1 Jaz sem rekel: »Poslušajte! Zdaj ko smo okrepčali ude s hrano in pijačo, vstanimo od mize, pojdemo in poglejmo, kje je nova pot dol v Nahim! Tudi vam bom, ker ne nasprotujete temu, da tudi na sabat delamo dobro, pokazal vir soli v tem gorovju, ki je zelo obilen, to si omenil že ti, Barnabe. Pridružite se vsi, ki ste tu; kajti to, kar vam tukaj kažem in dajem, naj bo javno dobro vseh, ki prebivajo v tej dolini!«

2 Nato smo vstali in šli precej daleč po dolini navzgor in navznoter. Prišli smo do skalne stene, ki je malce več kot za moža visoko od tal imela veliko špranjo. Vanjo smo zlahka vstopili čez nekaj kamnov, ki smo jih hitro prikotalili tja. Tako smo bili kmalu v zelo prostorni razpoki, za katero se je pokazala velika votlina.

3 In Jaz sem rekel sopotnikom: »Glejte, skozi to votlino stopajte povsem lagodno in brez nevarnosti! Pojdite za Menoj in se prepričajte sami! Votlina se nekoliko zoži le proti koncu, vendar je še vedno dovolj široka, da gre lahko skozi tudi vol. Sredi podzemnega hodnika bo seveda postalo nekoliko temneje kakor tu, toda kljub temu prodre vanjo toliko svetlobe, da bo lahko vsak izmed vas prav dobro videl, kam bo stopil.«

4 Skozi votlino srno prešli srečno in ko smo nazadnje stopili ven na prosto, se je pokazalo pobočje, zlahka prehodno, povsem brez nevarnosti, poraslo z redko travo in mahom, ki se je zložno spuščalo do ravnine. Le-ta je bila seveda videti zelo pusta, vendar pa je bilo prav to zelo dobro, ker je po njej le redkokdaj hodil kak popotnik, zato so naši prebivalci visokogorske doline lahko toliko bolj neopaženo prišli v globoko nižino.

5 Ko so Barnabe in vsi, ki so bili poleg, to videli, so popadali pred Menoj na tla in rekli: »Zahvaljujemo se Ti, o Gospod, iz vsega srca; kajti s tem, da si nam pokazal to novo in varno pot, si nam storil neizrekljivo veliko dobro delo in nas rešil velikega trpljenja, ki nam ga je povzročala prejšnja, strašna pot!«

6 Jaz sem jim ukazal, naj vstanejo in jim rekel: »Kakor sem vam tu pokazal novo, varno in tudi udobnejšo pot, tako bom vsem vam pokazal tudi edino resnično, dobro in varno pot do večnega življenja!

7 To pot vam pokažem z zelo malo besedami, ki se glasijo takole: Bodite iz vsega srca krotki in ponižni! Ljubite Boga nadvse in vsak bližnjega kakor samega sebe; v tem je namreč vsa Postava in vsi preroki!! Verujte, da sem ravno Jaz tisti, ki Ga je Bog obljubil in so Ga napovedali preroki; tako vam bodo vrata in pot v Božje kraljestvo, ki je zdaj prišlo k vam, prav tako odprta, kot vam je zdaj odprta in pokazana druga pot iz te visoke doline v nižino zemlje!

8 Samoumevno je, da vsebujeta dve zapovedi ljubezni vse Mojzesove zakone. Kdor namreč Boga nadvse ljubi, se bo gotovo ogibal vsega, kar je grešno, in ne bo grešil zoper eno ali drugo Božjo zapoved, in kdor svojega bližnjega ljubi kakor samega sebe, mu ne bo nič slabega želel in še manj storil kaj hudega.

9 Ko pa si boste to Mojo zapoved vzeli k srcu in se po njej ravnali, bo to potem prava sol življenja in zato vam bom zdaj pokazal in dal tudi naravno sol. Zapustimo torej zdaj ta kraj in se vrnimo v vašo dolino. Tam bomo v njenem kotu, ki je vsem vam še povsem neznan, našli povsem čisto in dobro sol! Sprehodimo se torej tja!«

10 Vsi so se Mi zahvalili z resnično gorečnostjo in odpravili smo se nazaj.

270. Solna skala. Čudežna in blagoslovljena večerja

1 Ko smo spet stali v dolini pred razpoko v skalni steni, so vsi postavili znamenja od tam do najbližjih hiš, da bi, če bi bilo potrebno, zlahka spet našli ta izhod. Zdaj smo šli v povsem nasprotni smeri do oddaljenega soseda, ki je imel hišo na prav visokem griču in je bila od drugih hiš oddaljena približno pol ure hoda.

2 Ko smo dospeli tja, sem rekel (Jaz) lastniku te hiše: »Glej, naravnost v smeri, kjer bo zdaj kmalu zašlo sonce, in nedaleč od tod vidiš belo skalno steno velikih razsežnosti. Glej, to je čista sol in vsi vi jo lahko uporabljate takoj, ne da bi jo bilo treba prej čistiti! Le nekoliko manj je morate dodajati svojim jedem; ta sol je namreč močnejša od soli Nahimčanov, čeprav tudi nahimsko sol - seveda pa že zelo globoko - pridobivajo prav tako od tega obeliska. Kdor od vas hoče iti tja, naj gre in nam je nekaj prinese semkaj!«

3 Lastnik te hiše se je takoj ponudil, da bo pohitel tja, ker je bilo do tja komaj četrtr ure nagle hoje. S seboj je vzel lopato in posodo, zlahka od stene odluščil več kosov, z njimi napolnil posodo in jo prav tako hitro prinesel k nam. Vsi so pokusili sol in zdela se jim je odlična. Blagoslovil sem to visoko ležečo hišo, nato pa smo se vsi napotili nazaj; tudi oddaljeni sosed je šel z nami in vzel s seboj celo ženo in nekaj odraslih otrok.

4 Ko smo spet prišli do Barnabejeve hiše, so nas tam že pričakovali vsi prebivalci kraja in glasno izražali srečo, da Me spet vidijo in Me imajo med seboj.

5 In sosed, ki sem ga opoldne ozdravil od kačjega ugriza, je glasno zaklical: »Hozana na višavah Njemu, ki je prišel k nam! Tu je zdaj pravi novi Jeruzalem, ki ga

je že prerok napovedal, stari in slabi Jeruzalem pa bo kmalu uničen!«

6 Ta vzklik so posnemali vsi, in sicer tako navdušeno in hrupno, da je tisočkratno odmevalo od mnogih daljnih in visokih skalnih sten. Prebivalci, ki takšne igre narave še niso poznali, so mislili, da moram biti najvišji duhovni človek že zato, ker so se zdaj že celo duhovi zraka in gora pridružili njihovi hvalnici.

7 Vendar sem jim Jaz sam razložil ta pojav in tudi to Mojo razlago so hvaležno sprejeli; svoje močne glasove so še enkrat preskusili in dobili enak vrnitveni učinek tudi brez hozane.

8 In potem so Mi vsi verjeli in rekli: »Ti si edini Resnični. Templjar bi nas zdaj že kamnal, če ne bi verjeli, da so bili to čisto pravi duhovi gora in zraka!«

9 Jaz pa sem rekel gostitelju, naj se potrudi, kako bo vse te številne goste, skoraj dvesto po številu, oskrbel z večerjo.

10 Gostitelj pa je rekel: »Gospod, kar in kolikor imam, bomo pripravili in prinesli, bojim se le, da to ne bo zadoščalo za vse!«

11 Jaz pa sem rekel: »Pojdi torej in poglej!«

12 In gostitelj je šel in pogledal in našel vse shrambe napolnjene s kruhom, z vinom, mlekom, medom in s svežimi ribami in še veliko količino najboljše moke za žemlje in drugih jedi.

13 Pri priči se je gostilničar vrnil, se trkal na prsi in rekel: »Oh, to pa presega vse mere! Natančno vem, kaj je bilo v mojih shrambah prej. Bile so le skromno založene za moje hišne potrebe, zdaj pa pokajo od preobilja! To si storil že spet Ti, o Gospod! Da, zdaj lahko kuhamo za tisoče ljudi, ne le za teh dvesto! Toda kje vzeti toliko kuharjev? Ljubi sosedge morajo že danes vsi poprijeti, kajti moji ljudje ne bi končali do jutra!«

14 Ko so žene in hčere sosedov to slišale, so pohitele v veliko kuhinjo, se lotile dela in v eni uri pripravile obilen obed.

15 Obед je bil zdaj sicer pripravljen, toda nastala je drugačna težava. Gostitelj je imel veliko premalo miz in klopi in tudi njegove sobe so bile premajhne za dvesto gostov. Skratka, manjkalo mu je vsega za takšen dogodek. Zato je stopil k Meni in Me prosil za nasvet, kaj naj stori.

16 Jaz sem rekel: »Da, Moj prijatelj Barnabe, po naravni poti ne bo mogoče veliko narediti! Če ne bi bilo na tej višini tako mrzlo, bi lahko sedeli na prostem, toda večeri so zdaj že zelo hladni in temni, da sedeti na prostem ni več mogoče. V ovčjo stajo gre sicer veliko miroljubnih ovac, toda ker ti manjka tudi klopi in miz, je zadeva vendarle nekoliko težavna. Tudi razsvetljava v tvoji hiši bo najbrž nekoliko pičila! To Mi je znano. A kljub temu bomo našli sredstva, s katerimi bo za vse prav lepo poskrbljeno. Poglej v hišo, kako je z mizami in klopmi, in potem pridi in Mi povej!«

17 Gostitelj je šel v hišo in se kmalu začuden vrnil. Vprašal sem ga, kako je kaj tam.

18 In Barnabe je odvrnil, spet ves začuden: »O Gospod, Ti Vsedobri, šele zdaj nadvse jasno razumem, da Ti nobena stvar ni nemogoča! Sobe zadaj so za več kot polovico razširjene, miz in klopi je več kot dovolj in tudi najlepših svetilk ne manjka.

Na vseh mizah čakajo že pripravljene jedi, in jaz, ubogi grešnik, menim, da bi se morali podati zdaj v sobe in zaužiti čudežno večerjo.«

19 Jaz sem rekel: »Da, storimo to, sledite Mi, saj sem z vami imel dobro žetev!«

20 Nato sem šel spredaj in vsi so Mi sledili. V nekaj trenutkih smo vsi v najlepšem redu sedeli za mizami.

21 Še preden pa je kdo nesel do ust prvi grižljaj, je gostitelj vstal in rekel: »Poslušajte me, vsi moji ljubi sosodje! Ta obed je resnični Božji obed v rajju, ki je bil izgubljen po krivdi ljudi. Sam veliki, sveti Bog in Gospod nam ga je znova prinesel. Zdaj sedi, o čudež vseh čudežev, telesno med nami in nam je sam pripravil ta res rajski obed! Zato je ta obed nadvse blagoslovljen in svet. Mi pa smo grešni ljudje - vendar pa bi ga kot nevredni radi uživali. Zato prej vsi prosimo Gospoda, naj nam odpusti naše grehe, da bomo potem lahko vsaj nekoliko vrednejši zaužili z Njim ta sveti obed! Vstanite in govorite z menoj: O Gospod, Ti Čudežni! Odpusti nam naše grehe, da bomo postali vrednejši sedeti s Teboj za mizo!«

22 Nato sem Jaz rekel: »Zdravnik sem in prihajam, da bi ozdravil bolne. Tudi grešnik je bolnik, in tako ste bili tudi vi bolni na duši in na telesu. In zato sem vas poiskal in popolnoma ozdravil, in zato zdaj niste več grešniki. Sedite torej dobre volje k mizi ter jejte in pijte po mili volji! Posebno vesel pa sem Tvojih besed, Moj Barnabe, in zato boste zdaj vsi še bolj kot doslej v Meni spoznali Božje veličastvo! In zdaj jejte!«

23 Nato so vsi sedli, se Mi zahvalili in začeli po mili volji jesti in piti. Enako smo storili Jaz in učenci. Med jedjo in pitjem smo malo govorili, le po obedu so vsi sosedni gostje vstali, položili roke na prsi in se Mi glasno zahvalili za nebeško dobro večerjo. Ko so zahvalo končali, so hoteli oditi domov, Jaz pa sem jim naročil, naj še nekaj časa ostanejo in se nekoliko pogovorijo o dogodkih minulega sabata.

271. O skromnosti, krotkosti in ponižnosti. Zlata srednja pot

1 Tedaj je eden izmed njih rekel: »O Mojster in Gospod! Glej, če je človek poln tisočkrat tisoč misli o Tebi, o Tvojih dejanjih in Tvojem nauku in v sebi še zdaleč ne more najti jasnega miru, bo težko govoril, ker sploh ne ve, kje naj začne in kje naj konča! Poleg tega pa si tu navzoč še Ti sam, ki gotovo poznaš tudi vsako našo misel, preden se je v nas porodila in smo jo začutili. Kaj lahko potem govorimo v Tvoji osebnosti navzočnosti in o čem naj se pogovarjamo? Da, če bi hotel Ti še kaj povedati, Te bomo seveda radi poslušali, kakor dolgo bi tudi hotel govoriti, z našim govorjenjem pa bolj slabo kaže!«

2 Jaz sem rekel: »Poslušajte! Skromnost je lepa čednost in ljudem jo lahko le zelo priporočam, toda biti preskromen je neredko nespametno, ker s preveliko skromnostjo svojemu bližnjemu pomagata k precenjevanju njegovih, četudi še tako dobrih sposobnosti in postopno celo k napuhu; to pa ni ravno dobro, temveč je, nasprotno, zelo slabo. Pri Meni, kar zadeva vas, se to seveda ne more nikoli zgoditi, pri drugih ljudeh, s katerimi se boste srečevali, pa prav zlahka.

3 Glejte, pogosto je prevelika skromnost sicer povsem poštenih ljudi do tistih, ki so imeli posebne talente in sposobnosti in so bili deležni preveč občudovanja in čaščenja, ki so jim ga zaradi tega skromni izkazovali, iz nadarjenih naredilo kralje in nazadnje celo najošabnejše tirane in tudi najošabnejšo duhovščino! Zato tudi v krepostih, kot so ponižnost, krotkost in skromnost, zmeraj upoštevajte zlato srednjo pot, sicer bi, pa če ste zdaj še tako svobodni, med seboj sčasoma sami sebi vzgojili takšne ljudi, ki bi potem ravnali z vami nadvse trdo in potem bi vzdihovali pod njihovim tiranstvom.

4 Seveda vem, da so vam Moja dejanja in Moje besede vzele pogum, da bi govorili pred Menoj. Toda to kljub temu ni toliko pomembno, najpomembnejše je, da v svojem srcu verujete, da sem prav Jaz Tisti, ki Ga je Bog po ustih prerokov obljubil najprej Judom in po njih vsem ljudstvom zemlje.

5 Če boste v to res živo verovali in v dejanju Moj nauk in Moje lahke zapovedi uresničevali, boste tudi sprejeli Mojega Duha in po njem opravljali še večja dela, kot sem jih zdaj pred vami naredil Jaz. Če ste namreč otroci enega in istega Očeta v nebesih, ste tudi dediči Njegove popolnosti in k temu ste poklicani. Potem lahko tudi storite in delate, kot zdaj delajo tudi že ti Moji učenci, kadar je potrebno. In ker zdaj to veste, lahko brez strahu govorite pred Menoj in tudi pred temi Mojimi učenci.

6 Če namreč ne bi bilo nikoli mogoče kaj takega storiti, Jaz gotovo ne bi imel ob Sebi učencev, zato da naj bi bili tako popolni, kot je popoln Oče v nebesih in v Meni; kot služabnika gotovo ne potrebujem človeka, ker lahko Jaz sam služim vsem ljudem in jim tudi zmeraj služim. Če pa bi že hotel imeti bitja, ki bi Mi služila, bi Mi bilo treba le hoteti in v trenutku bi na ukaz stale pred Menoj neštete trume najmogočnejših angelov, ki bi ubogali vsak Moj namig. Iz tega pa že lahko najzanesljiveje sklepate, da sem učence sprejel k Sebi le zato, da bi se od Mene naučili vsega, kar znam Jaz sam, in da sem iz istega razloga prišel tudi k vam. - Povejte Mi zdaj, ali si še zmeraj ne upate govoriti pred Menoj ! «

272. Preroki govorijo v prisposodobah

1 Oddaljeni sosed je rekel: »O Gospod, govoriti bi si zdaj že upali, ko bi le vedeli, o čem! Poleg tega pa je še več kot zlahka razumljivo, da smo vsi še preveč polni misli o tem, kaj vse smo danes slišali, videli in doživeli. Če pa smem, bi Te rad o sebi nekaj vprašal, in sicer, da bi nam vsem ali pa samo meni povedal, kaj se bo nekoč po zanesljivi smrti tega telesa zgodilo z menoj.

2 Bo duša kot taka ohranila svojo zavest ali pa se bo šele po vstajenju mesa, ki so ga napovedali preroki, spet prebudila v zavedanje? To splošno vstajenje naj bi se zgodilo na sodni dan, kdaj pa bo ta dan prišel, je povsem nedoločeno. Na ta dan groze naj bi pravični pred Bogom prejeli svoje večno plačilo v nebesih, grešniki pa svojo večno kazen v peklu.

3 No, to so resnično nauki, s katerimi se nikakor ne moreta povsem sprijazniti niti moje srce niti moj razum! Kako je treba to v resnici razumeti in ali se bo zgodilo

dobesedno tako?

4 Resnično, če se bo vse zgodilo dobesedno tako, bo to za človeštvo zelo žalostno in v takšnih okoliščinah bi bilo vendar tisočkrat boljše, če se ne bi nikoli rodil in postal človek! Na tisoče ljudi ne ve nič o našem nauku, so mračni pogani in usojena jim je - vendar za to niso krivi - večna kazen v najstrašnejšem peklenškem ognju!

5 Res, če tako gledam Božjo modrost, ljubezen in dobroto, si skoraj ne morem predstavljati takšnega končnega ravnanja z ljudmi! O Gospod, gotovo nam to lahko bolje razložiš! Če pa je tako, tedaj smo mi ljudje najnesrečnejša ustvarjena bitja na vsej zemlji!«

6 Jaz sem rekel: »Da, Moji ljubi, to stvar bi vam zdaj z malo besedami težko razložil, toda Svojim učencem sem to na las natančno pojasnil in ti bodo to spet razložili vam.

7 Kar so preroki o tem pisali po svojem notranjem navdihu, so zapisali v podobah, ki so zgolj analogije čisti resnici, ki se skriva v njih. Kdor torej razume stari nauk o analogijah, temu bo kmalu postalo jasno, kaj vse pomenijo podobe prerokov.

8 Vi o analogijah niste še nikoli nič slišali in zato tudi poznate le grobi, naravni pomen Pisma. Toda v podobah preroških spisov je zmeraj trojni pomen: prvič, naravno duhovni, drugič, povsem duhovni in tretjič, povsem nebeški iz Božjega srca.

9 Po prvem se določa človekovo нравno življenje tako, da kot naravni človek zaradi prave vzgoje tako misli in tudi ravna tako, da ne obtiči prilepljen na materijo, ampak se od nje odvrne in jo uporablja le toliko, da skozi njo čedalje globlje in svetleje prodira v povsem duhovno. Kdor to dela, ko je za to poučen, kmalu najde analogijo med materijo in duhom. Ko ima to, tedaj bo prešel iz duhovnega v nebeško ali v povsem duhovno. Od tod pa zlahka preide v povsem Božje - nebeško. Šele tam mu bo postalo docela jasno, kaj vse popolnoma razodeto pravzaprav vsebuje Pismo prerokov.

10 Kdor pa vidi v Pismu zgolj materialne podobe in nič več, ta dokazuje, da je sam še zgolj materija, ki je in mora biti obsojena, in da nosi njeno obsodbo v svoji zavesti in v svojem čustvu ves čas svojega tuzemskega življenja in tiči v nenehnem strahu in bojazni, da bo s svojo dušo tudi po odpadu telesa prešel v tisto povsem materialno stanje, v katerem Pismo v podobi predstavlja in opisuje stanje materije.

11 Jaz pa povem tebi in vsem vam, da je v onstranstvu vse drugače, kot je prikazano v podobah Pisma.

12 Besede Pisma so podobne jajčni lupini, v kateri se tudi skriva troje, namreč beljak in rumenjaki, in šele v sredini rumenjaka rdečkast življenjski mešiček, ki skriva življenjsko kal.

13 Ta ovojnica pa mora biti v materialnem svetu povsod kjer koli je kaj, da najbolj notranje, Božje, nikjer, nikoli in od nikogar ne more biti omadeževano. Ker pa povsod v vsem naravnem tiči duhovno, nebeško in Božje, kar vendar očitno dokazuje vsenavzočnost Božje volje, obstaja tudi analogija med vsem, kar je v svetu, v kraljestvu duhov, v nebesih in končno celo v Bogu samem.

14 Moji učenci pa, ki zdaj vedo že zelo veliko, vam bodo to ob Mojem daljšem

bivanju med vami že podrobneje in povsem jasno razložili in vam tudi ob marsikaterih priložnostih pokazali, da so Moji učenci - razen enega, ki doslej še ni ravno veliko razumel zaradi svojega še vedno posvetno dobičkaželnega in sebičnega srca. Toda drugih enajst in pisar Matej so že postali povsem sposobni, Božje modri možje in od njih boste lahko veliko izvedeli in se naučili; le poslušajte jih!«

15 Tedaj je rekel Peter: »Gospod, Tvoje Božje pričevanje pač presega vsa pričevanja tega sveta, toda mi ga še zdaleč nismo vredni!

16 Jaz sem rekel: »Na svetu med ljudmi ni drugega dostojanstva, razen, da so ljudje Božje podobe, in to je tudi razlog, zakaj mora človek sočloveka ljubiti in spoštovati. In če kdo Mojo besedo sliši, veruje in se po njej ravna, je tudi vreden, da mu Jaz dam pravo pričevanje; tistemu, ki je Moja priča, sem najveljavnejša priča tudi Jaz pred Svojim Očetom v nebesih vsega življenja. Če pa Jaz komu pričujem tudi pred svetom, tega ne delam zato, da bi ga pred svetom častil, temveč s tem nakažem, da je v njem resnica iz Boga. In tako boste že lahko prenesli Moje pričevanje!«

273. Lakomnost Juda Iškarijota

1 Zdaj so se Mi zahvalili vsi učenci, razen enega, in temu je Tomaž to skrivaj zelo očital.

2 Ta eden (Juda Iškarijot) pa je rekel: »Zahvaljujem se Mu na tihem za vse, kar sem prejel, vi pa ste po Njegovem pričevanju prejeli več kot jaz - zato je tudi prav, da se za več prejetega Gospodu zahvalite. Vi že lahko delate vsakovrstne čudeže; meni ne uspe niti eden, pa če še tako verjamem, da mi bo uspel - vam pa uspe že skoraj vse! Česar torej še nisem prejel, za to se ne morem zahvaljevati, temveč lahko le prosim za to. Na tihem sem sicer že zelo pogosto prosil za to, toda razen jedi, pijače in nauka doslej še vedno nisem prejel ničesar in se moram torej zahvaljevati le za to - toda za dar delati čudeže gotovo ne! Razumite me, če me hočete razumeti!

3 To je Juda seveda povedal le bolj potihoma, vendar so ga drugi učenci in Jaz prav dobro slišali.

4 In Jaz sem mu rekel: »Ti, Juda Iškariot, imaš povsem prav, da se Mi ne zahvaljuješ za tisto, česar nisi prejel v vsej polnosti kot drugi učenci. Toda ko sem vas pred nekaj meseci poslal pred Seboj, da bi v Galileji ljudi pripravili na Moj prihod, sem tebe prav tako kot druge pooblastil delati čudeže; toda kot lakomen človek si začel s tem služiti in si zahteval visoko plačilo. Tako si si v nekaj tednih pridobil veliko zlata in srebra in nanj se je navezalo tvoje srce. Ker pa je bilo tvoje srce tako zelo navezano le na največji gnoj te zemlje in na dar čudodelništva le zaradi tega gnoja, ker je bilo pri tebi dejansko tako, ti je bil iz modrega in dobrega razloga ta dar spet odvzet, ne pa nauk, in tako lahko tudi ti ljudi poučuješ o prihodu Božjega kraljestva na zemljo, če hočeš; če pa nočeš, lahko to tudi opustiš! Jaz pa menim, če ti ni zoprno jesti in piti, naj ti tudi ne bo zoprno malo delati zase in Zame!«

5 Zelo prizadeti Juda Iškarijot je rekel: »Ah, to vendar tako in tako počnem zelo rad, toda bratje mi nikoli ne pustijo - jaz pa se nočem prepirati in tako sem potem spet pri miru in molčim!«

6 Jaz sem rekel: »Da, glede tega imaš že spet prav, toda le v tem, da ti bratje ne pustijo naprej pridigati, in sicer šele tedaj, ko začneš ob koncu svoje pridige razkrivati umazane namene. V prihodnje torej to opusti in potem boš mogel in smel neovirano pridigati! Čemu si hotel pri poslušalcih zbirati miloščino, ko pri Meni še nihče od vas ni niti en dan trpel kakršnega koli pomanjkanja?! Zato delaj tako, kot hočem Jaz, pa boš naredil vse prav in nihče te ne bo motil pri tvojem delu! - Si Me prav razumel?«

7 Juda Iškarijot je rekel: »Da, Gospod in Mojster, tudi potrudil se bom, da bom ustregel Tvoji volji! Toda zdaj naj grem malo na prosto, pošteno me že namreč priganja ven!«

8 Nato je hitro vstal in šel ven. To pa je storil, ker se je čutil izdanega in osramočenega.

9 Gostitelj Me je vprašal, kako to, da učenec, ki je šel ven, še ni tako popoln kakor drugi.

10 Jaz sem rekel: »Ljubi prijatelj, to izvira iz njegovega občasnega koristoljubja! Po poklicu je lončar in s tem delom si je na sejmi pridobil veliko denarja. Toda ko je slišal Zame, je prišel k Meni tudi on, poslušal Moje besede in gledal Moja dejanja. Tedaj Me je prosil, da bi tudi on smel postati Moj učenec. Dovolil sem mu in tako je postal tudi on Moj učenec. Vendar je še zdaj to, kar je bil, trgovec, in denar ima za nepogrešljivo stvar za zemeljsko življenje; zato bi rad za zmeraj in pravzaprav le zase delal čudeže in si dal za to plačevati kakor čarodeji. Ker pa se to nikoli ne more in ne sme povezovati z Mojimi čudeži, je po svoji zaslugi izgubil sposobnost, ki jo je že imel, in je zato skrivaj sam pri sebi zmeraj nekoliko nejevoljen. Sicer pa ve za vse in je dober govornik, in če koga poučuje o Meni in Mojem poslanstvu iz nebes, so njegove besede zmeraj učinkovite in zato je tako kot drugi izvoljeni apostol izmed Mojih začetnih dvainsedemdesetih učencev. - Zdaj veš, kdo je in kaj si lahko o njem misliš «

11 Gostitelj je rekel: »Ah, še zmeraj ga je treba zelo spoštovati in jaz se bom še zelo pogosto pogovarjal z njim! Toda zdaj bi vendarle rad vedel, kaj je bilo z drugimi šestdesetimi učenci! Ali niso mogli zbrati toliko volje, da bi Ti kot ti dvanajsteri sledili vsepovsod, da bi tako še veliko slišali in videli, kar bi jim gotovo najbolj koristilo?«

12 Jaz sem rekel: »Slišali in videli so toliko, da natančno vedo, kaj morajo storiti, da bodo dosegli večno življenje, več pa jim ni potrebno. Zaradi svojih domačih razmer tudi niso hoteli zmeraj in povsod hoditi za Menoj in tako sem jih za zdaj odpustil. Toda vrnili se bodo in Mi sledili na vseh poteh in stezah, saj so sprejeli Mojo besedo, zdaj živijo in se ravnajo po njej, in ta Beseda jih zdaj že zelo priganja, naj čim prej spet pridejo k Meni. Večinoma so Galilejci kot Jaz in teh Mojih dvanajst učencev. Zdaj veš tudi resnico o tem. Če pa bi rad zvedel še kaj, vprašaj!«

274. O esenih in njihovih čudežih

1 Gostitelj je rekel: »Seveda bi Te rad še nekaj vprašal, toda tega mi ne smeš zameriti!«

2 Jaz sem rekel: »Vprašaj, kar hočeš !«

3 Gostitelj je rekel: »No dobro, torej! Glej, ko sem bil še levit v templju, se je nekoč ob nekem poslanstvu zaradi izterjave zaostanka desetine primerilo, da sem se srečal s precej eseni. Bili so zelo prijazni in so mi pripovedovali ter vneto zagotavljali, da je res, da se v njihovem templju, večjem od tistega v Jeruzalemu, opravljajo največji čudeži.

4 Tam ozdravljajo vse bolnike, celo mrtve spet prikličejo v življenje. Povsem obvladujejo celo prvine in naravne sile. Sonce, Luna in vse zvezde se morajo ukloniti njihovi volji; in tako se šele pri njih človek pojavi kot resnični gospodar narave, kakršen je bil nekoč praoče Adam, preden je grešil. Celu drevesa, trava, kamni, voda, zrak in vsa ustvarjena bitja morajo pri njih govoriti in jim spričevati polno resnico, in če tega ne bi mogel verjeti, naj le grem z njimi in se sam prepričam o vsem.

5 No, mojemu uradnemu tempeljskemu poslanstvu se ni ravno mudilo. Česar pri nas ne opravimo v enem tednu, lahko prav lagodno in brez težav opravimo tudi tretji teden. Imel sem torej čas in sledil zelo prijaznemu vabilu obeh esenov. S tremi hitronogimi kamelami, ki sta jih imela s seboj, srno kmalu prišli na kraj, kjer sem pobiral desetino, ta pa tako in tako ni bil daleč od esenske posesti.

6 Kmalu sta me predstavila svojemu poglavarju, nadvse prijaznemu možu in ta me je sprejel zelo ljubeznivo in me z vsem razvajal. Njegova postrežba je bila resnično neprekosljiva! Osem dni sem se zadržal tam in se sam prepričal o vsem, kar sta mi prej oba povedala. Pogosto sem mislil na to in bi rad sam prestopil k njim, toda, ker sem bil premlad, me niso sprejeli, in to sem resnično zelo obžaloval.

7 Toda zdaj bi rad od Tebe izvedel, kaj meniš o tej ustanovi. Njihovi čudeži so namreč povsem podobni Tvojim, tako da sem bil skrivaj zmeraj prepričan, da si morda tudi Ti esen. Tudi oni so mi namreč rekli, da bo iz njih izšel Mesija sveta. Povej mi o tem kaj več!«

8 Jaz sem rekel: »Ne dajte se zapeljati esenom. Njihove besede so laži, njihova dejanja prevara in njihovo prijateljstvo zgolj hinavščina! Pri njih namen posvečuje sredstvo, s katerim ga dosežejo. Naj bo to samo po sebi še tako bedno in slabo, postane dobro in posvečeno le, če z njim dosežejo dober namen za človeštvo. Seveda naredijo ljudem veliko zemeljsko dobrega le za denar; to dobro pa ni dobro, ker je največja prevara.

9 Če bi jo namreč človek, kar v razsvetljenem času ne bi bilo ravno nemogoče, spregledal že tu, v tem življenju, bi bil potem dvakrat nesrečen - enkrat, ker so ga najsramotneje prevarali za veliko denarja, in drugič, ker bi moral o tem še molčati, da se mu ne bi zgodilo še kaj hujšega.

10 Ti tako slavljani in v vseh pokrajinah sveta zelo iskani eseni imajo namreč

povsod veliko množico vohunov, ki se kot različni človeški značaji klatijo po mnogih deželah. Od njih izvedo voditelji in predstojniki velike ustanove vse, kar kje je in se zgodi posebnega. In tako jih nikjer ni priporočljivo napadati, ker bi to gotovo kmalu izvedeli in se svojemu nasprotniku maščevali.

11 Barnabe, bodi s tem povsem zadovoljen, več o tem ti bodo povedali tudi Moji učenci. Med Mojimi učenci je celo eden, ki je bil še pred nedavnim glavni esen. Ta ti bo najbolje opisal njihove čudeže in potem se boš zelo čudil, kako slep si bil tedaj.

12 Za zdaj pa pojdimo še malo ven in se zunaj nekoliko razveselimo ob opazovanju danes zelo zvezdnatega neba!«

13 To je bilo vsem prav, vstali smo s klopi in od miz ter bili kmalu zunaj na prostem.

275. Pogled v zvezdnato nebo

1 Vsi so ostrmeli nad velikim sijajem neba in gostitelj Me je vprašal, ka so vendar te neštete velike in male zvezde. In Jaz sem jim to razložil prav tako, kot sem storil že večkrat ob podobnih priložnostih, vendar sem tu storil še več.

2 Potem ko sem jim dobri dve uri razlagal najnujnejše, je v njihovih srcih skrivaj oživela želja, da bi se, če bi bilo mogoče, o resnici povedanega še temeljiteje prepričali, sem jih vse zamaknil, ne da bi mogli slutiti, kaj se je z njimi zgodilo, v prebujeno povsem duhovno stanje, da so nadvse blaženi opazovali zvezde kakor iz neposredne bližine.

3 Nenadoma so začeli glasno vzklikati od veselja in veselje bi postajalo čedalje silovitejše, če bi družbo še dalj časa pustil v takšni duhovni prebujenosti. Toda poklical sem jih spet nazaj v naravno stanje in nihče od njih ni razumel, kaj se je z njim zgodilo, da je lahko gledal tako nezaslišane stvari v zvezdah.

4 Jaz pa sem jim rekel: »Nikar se temu tako zelo ne čudite! Z močjo Svoje volje sem vam le odprl vaše notranje duhovno oko, in zato ste bili tudi sposobni kakor od povsem blizu opazovati te oddaljene svetove; za duha namreč vsaka zemeljska in torej prostorska oddaljenost ne pomeni nič. Toda razmislite o tem doma, jutri pa se bomo v zvezi s tem še marsikaj pogovorili! Za zdaj pa pojdite domov k počitku, sabatni počitek in praznovanje naj bosta s tem končana!«

5 Nato so se Mi vsi zahvalili in potem odšli v svoja bivališča. Le oddaljen sosed je to kratko noč ostal pri nas. Tudi Jaz z učenci sem šel počivat in tako je spet minil en sabat s samimi dobrimi deli.

6 Noč je kmalu minila in zgodaj zjutraj je bila večina sosedov skupaj z ženami in otroki že zbrana pred Barnabejevo hišo in vsi v Barnabejevi hiši so bili že povsem zaposleni s pripravo dobrega zajtrka.

7 Tudi Jaz sem z učenci kmalu prišel ven na prosto in Barnabe je prinesel res čudovit jutranji pozdrav Meni in mimogrede tudi Mojim učencem. Nato so isto naredili vsi drugi navzoči sosedje in se silno veselili, da so Me imeli med seboj, in še vedno se niso mogli dovolj načuditi včerajšnjemu pogledu v zvezdnato nebo.

8 Eden, ki je bil v duhu prestavljen povsem na površje oddaljene potujoče zvezde, in sicer na Uran, Me je vprašal, ali so tisti številni in zelo krepki ljudje, ki jih je tam prav dobro videl, že neke vrste blaženi. Vsaj on jih je imel za take; le to se mu je zdelo nekoliko čudno, da jih je videl delati še veliko marljiveje, kot delajo celo najpridnejši ljudje na tej zemlji. Videl je tudi veliko zelo velikih zgradb in mnoge, ki so jih zavzeto šele gradili. Zdaj ga je zanimalo, ali si morajo v nebeškem kraljestvu blaženi tudi graditi svoje hiše, tako kot ljudje tu na zemlji.

9 Jaz pa sem mu rekel: »Deloma seveda tudi; toda ljudje, ki si jih videl na onem svetu, še zdaleč niso duhovi in tudi blaženi niso, ampak so za tisti svet prav tako materialni ljudje kakor vi tukaj na tem nebesnem telesu, razlika je v tem, da ste edino vi zemeljski ljudje poklicani, da postanete Božji otroci, vsi ljudje na vseh neštetih tisočih in tisočih svetov na splošno pa te poklicanosti nimajo, čeprav niso iz tega povsem izključeni. Toda tam je za to potrebno veliko več kakor tu, na tej zemlji, ki je bila že od začetka določena za to.

10 Obstajala pa je še ena velika zemlja, ki je dobivala svetlobo od tega sonca. Ta je imela tudi isti namen, toda njeni ljudje so se preveč prevzeli, zato se je zgodilo, da je prišla nadnjo zelo huda sodba, tako kot se je nekaj podobnega že zgodilo tudi na tej zemlji. Tista zemlja je bila povsem uničena in razdejana in z njo tudi vsi njeni ljudje, ki so postali nadvse ošabni in grešni.

11 Več o tem lahko izveste od teh Mojih učencev, celoto pa vam bo sčasoma, če boste povsem zvesto in dejavno sledili Mojemu nauku, pokazal vaš duh, ki bo postal eno z vašo dušo in vam bo razkrival najčudovitejše resnice.«

12 In spet so se vsi čudili Moji vsevednosti in se Mi zahvaljevali ter Me hvalili in slavili, da sem jih počastil s Svojim obiskom.

13 Zdaj pa je živahno pritekla tudi Eliza, ki se je najbolj vneto trudila za pripravo zajtrka, in nas povabila zajtrkovat. Sosedje pa so se opravičili, ker so zajtrkovali že doma.

14 Toda Barnabe je rekel: »Zdaj je že vseeno! Pripravljeno je za vse, tako kot včerajšnja večerja, zato le dobre volje sedite za mize!«

15 Nato smo šli vsi spet v hišo in veselo pozajtrkovali. Po obedu, ki smo ga zaužili, pa so dobili učenci veliko dela. Sosedje so jih namreč začeli vpraševati o esenih in beseda je dala besedo. Vpraševanje in pojasnjevanje sta trajala skoraj do večera, tako da kosila sploh nismo zaužili, razen nekaj kruha in vina. Ob tej priložnosti so nekateri učenci tudi naredili nekaj preskusov svoje čudodelne moči. Sosedje so se temu nadvse čudili in se toliko bolj navdušili za to, da bi se natančno ravnali po slišnem nauku.

16 Jaz pa sem se ves čas ukvarjal z našim Barnabejem. Ta je ob tej priložnosti omenil tudi dva čudeža, ki sem ju kot dvanajstletni deček naredil v templju, in povedal, da sta nanj sicer naredila neznansko močan vtis. Kljub temu je bil še zmeraj prepričan, da sem Jaz iz esenske šole, zdaj pa je spoznal, da je res prav nasprotno, in Me popolnoma priznava za to, za kar sem Se predstavil že tedaj v templju. Skratka, vsa skupnost z Barnabejem vred je bila zdaj povsem pridobljena in porabili

smo zelo veliko časa, da smo se pogovorili o različnih stvareh. Tako se je kmalu približal večer in z njim seveda tudi večerja.

276. Gospodovo slovo od gorske vasi

1 Naslednji dan smo šli k oddaljenemu sosеду in tam ostali ves dan in vso noč. Tu se je zgodilo, da so Meni in tudi vsem drugim gostom vidno stregli nebeški angeli. Vaščani so brezmejno strmeli in se počutili kakor prestavljeni v nebesa. Tudi pogovarjali so se s temi čistimi nebeškimi duhovi in hvalili njihovo veliko modrost in oblast, saj se je v tej noči zgodilo zelo veliko čudežev, in sicer v korist teh zelo pridnih gorskih prebivalcev.

2 Med mnogimi čudeži je bil tudi ta, da je oddaljeni sosed dobil povsem novo in zelo praktično urejeno hišo in še marsikaj v vsem obilju ter hrano in najboljša vina. Prav tako smo tudi vsem prebivalcem priskrbeli veliko koristnih domačih živali in najbolje uredili njihove vrtove, jim prav dobro popravili vse njihove stanovanjske hiše in jih obdali z gospodarskimi poslopji, vsakemu po njegovih potrebah. Ni treba omenjati, da so se ti ljudje zaradi tega kar topili od začudenja in hvaležnosti.

3 Nočnega prizora je bilo z jutrom konec in vsi sosede so se ob Moji strani nadvse veseli, prepolni največje hvaležnosti vrnili domov in prežeti z blaženim občudovanjem opazovali svoje zelo temeljito popravljene hiše, vrtove in polja. Toda ob vsem tem se vendar niso mogli ločiti od Mene in Jaz sem moral biti skupaj z učenci v gosteh malo pri eni, malo pri drugi hiši, in povsod smo se veliko pogovarjali o različnih razmerah na svetu.

4 In tako smo temu najrevnejšemu ljudstvecu dvojno pomagali, namreč, fizično in moralno. Ko pa sem po pretečenem času začel govoriti, da bom kmalu odpotoval in šel v Jeruzalem na praznik, so se vsi zelo razžalostili in Barnabe Me je vprašal, kako sploh morem iti v to nadvse nemoralno in brezbožno mesto.

5 Jaz pa sem rekel: »Prijatelj, kjer je največ bolnikov, tam tudi zdravnika najbolj potrebujejo!«

6 Na mnoge prošnje pa sem ostal tam še nekaj dni ter poučil še o marsičem dobrem in koristnem njih in tudi Svoje učence, ki se niso ravni zelo strinjali s tem, da bi šel v Jeruzalem na ta jesenski praznik.

7 Toda Jaz sem jim rekel: »Takšna je Očetova volja, zato ne more biti drugače!«

8 Ko so to slišali, so privolili in niso več ugovarjali.

9 Bilo je pred sabatom, ko smo se odpravili na pot. Na sabat, ko se je začel praznik, smo namreč hoteli priti v Jeruzalem in tako smo morali pred sabatom zapustiti naše večtedensko počivališče, da bi bili na sabat zjutraj v Jeruzalemu; od tod do tja je bil namreč še dober dan poti.

10 Po zajtrku sem blagoslovil kraj in njegove prebivalce in se v spremstvu vseh odpravil na pot skozi novi izhod, po katerem ni pred tem še nihče hodil. Pri izhodu skozi votlino sem spremljevalce pozval k vrnitvi in jim še enkrat priporočil polno vero Vame in ljubezen do Boga. Povedal sem jim tudi, naj nikoli ne omahujejo v tej veri,

tedaj bom po nekaj letih poveličan spet prišel k njim in jim vsem podelil moč Svojega duha. Za to so se Mi vsi zahvalili in Me prosili, naj jih tudi iz daljave v prihodnje ne pozabim.

11 Jaz pa sem rekel: »Moji ljubi prijatelji! Jaz ne poznam pozabljanja, pozablajo le ljudje. Kdor Mene ne pozabi, tega tudi Jaz večno ne pozabim. Zato Mi ostanite zvesti, dokler prebivate v mesu, in dal vam bom, kot sem vam večkrat zagotovil in celo pokazal, neminljivo, večno življenje v Svojem kraljestvu. Amen!«

12 Nato sem hitro odpotoval, spremljevalci pa so še skoraj uro gledali za nami in nam pošiljali svoje pozdrave in dobre želje.

13 Nato so se vrnil, polni najboljših namenov in najboljše volje. Obenem so sklenili, ker so bili oskrbljeni z vsem mogočim in jim zaradi soli ni bilo treba več hoditi v Nahim, da bodo tudi ta vhod in izhod tako zadelali, da jih nikoli ne bo mogel nihče več najti. In kar so sklenili, so na ta predsabat z združenimi močmi tudi natančno izpolnili; tam so, odrezani od sveta, živeli strogo in natančno po Mojem nauku.

— Konec pete knjige —

Vsebina

Jezus v okolici Cezareje Filipove

Matejev evangelij, pogl.16

1. Čudežni obed
2. Kako nastanejo čudeži
3. Božja previdnost in svoboda človekove volje
4. Nova Markova posest, Rafaelov čudež
5. Otroci sveta in Gospodovi otroci
6. Gospodove zapovedi o vedenju za gostitelja Marka
7. O rimskem vrhovnem svečeniku. Kritika poganske duhovščine v Rimu
8. Religiozne razmere v Rimu v Jezusovem času
9. Gospod napove usodo Rima in Jeruzalema
10. Evangelij za ženski spol
11. Mnenje Nubijcev o čudodelništvu
12. O zaverovanosti v svoj prav
13. Možnost, da bi delali večje stvari kot Gospod
14. Sposobnost duhovnega človeka, ki je vstopil v Božjo voljo, da dela čudeže
15. Gospod tolaži Nubijce, ki niso poklicani k Božjemu otroštvu
16. Odposlanstvo iz Cezareje Filipove pred Cirenijem
17. Modra zakonodaja v Mataelovem kraljestvu ob Pontu
18. Cirenijev in Roklusov pravni spor
19. Resnični namen Roklusa in njegovih tovarišev

20. Roklus si ogleda čudežno graditev
21. Roklusova bogotajska veroizpoved
22. Roklus dokazuje svoj ateizem
23. Roklusovi nazori o bogovih in duhovnikih
24. Roklus skuša utemeljiti svoj ateizem kot resnični svetovni nazor
25. Gospod osvetli Roklusovo naravo
26. Cirenijev prijazen odgovor Roklusu. Vzroki propadanja duhovščine
27. Umetno Presveto v jeruzalemskem templju. Indijske spokorniške grozote
28. Indijsko duhovško gospodarjenje
29. Rezidenca lamovega najvišjega duhovnika
30. Roklus kritizira indijski in judovski verski nauk
31. Roklus slavi brezboštvo in neobstoj
32. Roklusova naravna filozofija
33. Bog naravnih filozofov
34. Roklus primerja človeška dejanja z Božjimi
35. Roklus pokaže srce kot sedež resničnega božanstva
36. Cirenij napoti Roklusa k Rafaelu
37. Rafael opisuje Božje bitje
38. Smisel spokornih del v Indiji
39. Nevarnosti visoke znanstvene izobrazbe
40. Nastanek suženjstva
41. Egoistično gospodarjenje starih Egipčanov in zle pomanjkljivosti le-tega
42. Državna ureditev starih Indijcev
43. Religiozna zveza Indije s Kitajsko
44. Roklus pripoveduje o čarovnijah indijskega čarodeja
45. Rafael razloži čarovnije indijskega čarodeja
46. Duhovščina kot sovražnik svetlobe
47. Sadovi noči in sadovi duhovne svetlobe
48. Roklus brani esenstvo in njegove lažne čudeže
49. Razlika med življenjsko modrostjo in prevaro
50. Nevarnosti lažnih čudežev esenskega reda
51. Resnični in lažni čudodelniki
52. Roklus dvomi o Rafaelovi moči
53. Roklus upravičuje ustanovitev esenskega reda
54. Roklusove izkušnje in mnenje o Nazarečanu
55. Rafaelov čudež, ki ga je zahteval Roklus
56. Domneve esenov o Rafaelovi osebi
57. Roklusov govor o pomembnosti izobraženega razuma
58. Vpliv ljubezni na razum
59. Rafael razkrije Roklusove najbolj skrite misli o Gospodu
60. O bistvu ljubezni
61. Spoznavna moč ljubezni. Nezdostnost razuma in pameti

62. Ljubezen in njena svetloba spoznanja
63. Roklus in njegovi tovariši se posvetujejo
64. Ruban pri svojih tovariših govori za Gospoda
65. Rubanov nagovor Gospodu
66. Gospodov nasvet in govor esenom
67. Roklus skuša pred Gospodom opravičiti svojo nepoštenost
68. Duhovščina kot najmočnejša ovira za širjenje Gospodovega nauka
69. Resnična življenjska pot
70. Bistvo satana in materije
71. Onstranska usoda duše, ki je postala materialna
72. Razlaga besede sheoula (pekel). O jasnovidnosti
73. Kako Boga nad vse ljubimo. Človekovo resnično, boguvšečno delo
74. Vprašanja o boleznih in njihovem zdravljenju
75. Bolečina, bolezen in smrt
76. Svoboda človekove volje
77. O pravi in nepravi vnemi
78. Razvijanje svobodne volje. Slaba stran pretirane vneme
79. Gospodovi namigi o Njegovi zadnji večerji in Njegovi smrti na križu
80. Rafael kot čezmerni jedec
81. Rafaelova oseba in bitje in razlika z zemljani
82. Rafaelovo čudežno delovanje
83. Popolnost življenja in čudodelna moč iz ljubezni do Boga in bližnjega. Resnični in lažni preroki
84. Pomen Božjega otroštva na tej zemlji
85. Prehodi v kraljestvu naravnih duhov
86. O naravi diamanta in rubina (thummim in urim)
87. O vladarskem nakitu iz zlata in dragih kamnov
88. Vera in razum
89. Nevarnosti zlata
90. Človekova poglobljena naloga: postati popolna Božja podoba
91. Vse ima svoj čas
92. Zgražanje in jeza farizejev zaradi Gospodovega veselega obeda
93. Roklusov ostrí govor farizejem
94. Rafael razloži Roklusu pojma `satan' in `hudič'
95. Roklusovi ugovori
96. Demoni in njihov vpliv
97. Človekova svobodna volja. Pomoč božje milosti
98. Samoodločba duše
99. Floran očita farizejem, da brezčutno kritizirajo Gospoda
100. Rimska oblast blagoslovi judovsko ljudstvo
101. Roklus in Floran se pogovarjata o Staharju
102. Roklus osvetljuje farizejstvo

103. Roklus se razburja nad Staharjevo duhovno slepoto
104. Staharjeva izpoved in življenjske izkušnje
105. Nedoumljiva pota previdnosti. Staharjevi razlogi za izrečene dvome o Gospodu

106. Omejeni uvid angelov v Gospodovo mišljenje
107. Gospodova napoved prihodnosti: Preseljevanje narodov
108. Doba tehnike
109. O samoobsodbi ljudi
110. Prihodnje gorje zemlje. Varnost Božjih otrok
111. Konec zemljine materije
112. Prihodnja preobrazba materialnih svetov v duhovne. Božji otroci in Božja bitja

113. Ljudje zvezdnih svetov in Božje otroštvo
114. Veliki človek stvarstva in Zemlja
115. Narava in vsebina lupinaste oble
116. Nezačudenost človeškega spoznanja. Tolažba v Božji ljubezni
117. Spoznanje Jezusovega božanstva kot pogoj za resnično ljubezen do Boga
118. Zlate smernice za širjenje evangelija
119. Razlika med resničnim in lažnim vodnikom
120. Prihodnost Gospodovega nauka in ohranjanje njegove čistosti
121. Brez izpolnjevalcev Besede ni poznavalcev Besede!
122. Pomembnost dejavnega krščanstva
123. Modrost kot posledica ljubezni
124. O vsevednosti brez življenjskega dejanja
125. Nujnost samoizpraševanja
126. Ljubezen do bližnjega kot uravnava varčnosti
127. Ljubezen kot najresničnejše bogočastje. Gospodove prilike o zemlji in o sajenju

128. Duhovni pomen obeh prilik
129. Duhovna zrelost Gospodovih žanjcev
130. Gospodovi poučni namigi za širjenje evangelija
131. Ravnanje po nauku in Božje obljube. O ceremonialni službi
132. Osvoboditev od jarma ceremonij in postave
133. Odnos Božjih otrok do političnih državnih zakonov
134. Temeljne poteze vzgoje otrok
135. Zadrega esenskega instituta
136. Prepoved sleparskega esenskega obujanja mrtvih
137. Pravila na novo urejenega esenskega instituta
138. Roklusov poskus, da bi opravičil laži v stiski
139. Upravičenost razuma in bistrornosti
140. Prikrite resnice in prikrite laži. Lažni preroki in njihovi čudeži
141. Ponižnost in bratovska ljubezen. Roklus in njegovi tovariši v zadregi

142. Roklusovi reformni predlogi za esenski institut
143. Gospodov nasvet Roklusu
144. Prihodnji odnos esenov do duhovščine
145. Farizeji pri Cireniju Gospoda obtožijo kot hujskača proti državi
146. Razkrinkanje lažnih tožnikov
147. Razprava s farizeji
148. Priznanje farizejev
149. Cirenijevo pričevanje za Gospoda
150. Neumnost in slepota farizejev
151. Farizejeva tempeljska morala. Mojzesovi čudeži v farizejski luči
152. Nadaljnje razlage starozaveznih čudežev
153. Farizejeva naravna filozofija
154. Cirenijevo sklicevanje na Gospodove čudeže
155. Pouk farizejev z vinskim čudežem
156. Farizejev dvom o obstoju Boga
157. Zemlja, vadbena šola za Božje otroke
158. Stiska kot vzgojno sredstvo
159. Prava in lažna vrsta posvetne dejavnosti
160. Egoistični stremuh po prerojenju
161. Vpliv Gospodovih čudežev na farizeje
162. Cirenij razkrije farizejevo mnenje o Gospodovih čudežih
163. Materialistična vera voditelja farizejev
164. Farizejeva verska filozofija
165. Markov govor o veri in neveri
166. Spreobrnitev farizejev
167. Gospodova poslovilna ura pri Marku
168. O skoposti in varčnosti
169. Obljuba za tiste, ki bodo iskali pomoč. Gospodovo slovo od Markove hiše
170. Petrova slepa vnema in skrb za Gospoda (Mt 16, 20-23)
171. Narava satana in materije (Mt 16, 24-28)
172. Gospod z učenci v ribiški vasi pri Cezareji
173. Stoicizem prebivalcev ribiške vasice
174. Čudodelna vera
175. Stoični svetovni nazor ribiča Azione
176. Janez razkrije Azionovo življenje
177. Resnična, živa vera
178. Pot do resnične vere
179. Hiramove sanje
180. Gledanje duše v sanjah
181. Hiramov stoično-naturalistični svetovni nazor
182. Ustvarjalna moč človeške duše v sanjah
183. Hiramova magična doživetja

184. Pred in po-telesni obstoj človekove duše
185. Hiramovi pomisleki glede večnega človekovega obstoja
186. Neskončnost, večnost in blaženost
187. Trije ugovori proti posmrtnemu življenju
188. Nujna različnost bitij in razmer na zemlji
189. Vprašanje Mesije
190. Janez se boji Hiramovega ostrega razuma
191. Janezov čudež z ognjem
192. Čudežna večerja
193. Bližajoča se ladja z biriči
194. Sodba nad biriči
195. Življenjska zgodba biričev
196. Judov pohlep po denarju. Prednosti nočnega počitka na ležalnikih

197. Prazgodovina ljudi

198. Prazgodovina živih bitij na zemlji

199. Različnost svetov

200. Razlika med ljudmi te zemlje in ljudmi drugih svetov

201. Pogled v Saturn

202. Vprašanje o Mesiju

203. Hiramovo razumevanje Mesije

204. Mesija in odrešenje

205. Razlaga izraza mesija

206. Hiramovo pričevanje o Gospodu

207. Zbiranje in pospravljanje naplavljenih predmetov.

- Radovednost vaščanov

208. Priprave na zajtrk

209. Aziona in Hiram v pogovoru s svojimi sosedi

210. Filozof Epifan

211. Človek kot neminljivo bitje

212. Epifanovi dvomi in vprašanja

213. Nujnost resnične, svetle vere

214. Lahkovernost in praznoverje
 215. Gospodovo poslanstvo. Epifanov dvom v razumevanje ljudi za Gospodov nauk
 216. O čudežni moči besede. Učenje je boljše od delanja znamenj
 217. Čudežna preobrazba pokrajine. Svoboda volje in dviganje v Božjo voljo
 218. Pomembnost umirjene narave
 219. Epifanov pogum
 220. Namen Gospodovega križanja
 221. Epifanovi predlogi za preprečenje Gospodove smrti
 222. Učenci se čudijo spremenjeni pokrajini. O postu
 223. Sovražne poizvedovalne ladje na vidiku. Vihar kot obramba
 224. Azionovo vprašanje o življenju duše po smrti
 225. Božji otroci (od zgoraj) in otroci sveta (od spodaj)
 226. Življenje posvetnih ljudi v onstranstvu
 227. Ničnost moči brez nasprotne sile
 228. Nasprotni pol Boga
 229. Oba pola bivanja
 230. Pot do odrešenja
 231. Vprašanje o odrešenju nevednih
 232. Onstransko vodenje in vnovično utelešenje
 233. Minevanje in nastajanje materialnih stvarstev
- Jezus v okolici Kafarnauma
(Ev. po Mateju, poglavje 17)
234. Gospodovo poveličanje na gori Tabor (Mt 17, 1-2)
 235. Gospod v pogovoru z Mojzesom in Elijem. (Mt 17, 3)

236. Trije učenci v družbi z onstranskimi. Božji duh v človeku kot vodnik v vso resnico (Mt 17, 4-9)

237. Inkarnacije Janeza Krstnika (Mt 17, 10-13)

238. Vstajenje mesa

239. Blagoslov zmernosti. Priprava mesa nečistih živali

240. Ozdravljenje obsedenega dečka (Mt 17, 14-21)

241. Gospodovo bivanje v Jesairi in prihod v Petrovo ribiško kočo pri Kafarnaumu

242. Gospod govori o Svojem trpljenju, ki ga čaka (Mt 17, 22-23)

243. Peter in cestinar (Mt 17,24-27)

Gospod v hiši Simona Petra

Mt, pogl. 18

244: O največjem v nebeškem kraljestvu. O pohujšanju Mt 18,1-9

245. Razlaga podob o pohujšanju

246. Otroci kot vzorniki učencem. Bog in človek v Gospodu

Mt 18,10

247. Skrivnost Golgote Mt 18,11-14

248. O odpuščanju Mt 18,15-22

249. Prilika o hudobnem služabniku Mt 18, 23-35

250. Nujnost svetnih sodišč. Vzroki zločinov in njihovo preprečevanje

251. Roj kobilic

Onstran Jordana ob Galilejskem morju

(Mt. 19. pogl.)

252. Plovba Gospoda in Njegovih do obale na drugi strani morja

(Mt19,1)

253. Ozdravitev od rojstva slepega in drugih bolnikov (Mt 19,2)

254. Gospod in Njegovi v hiši grškega gostilničarja.

Resnica osvobaja

255. Prepoved ločitve zakona (Mt 19, 3-9)

256. Izjeme v zakonskih zadevah (Mt 19, 10-12)

257. Gospod blagoslavlja otroke (Mt 19, 13-15)

258. Bogati mladenič (Mt 19, 16-26)

259. Vprašanje učencev o nebeškem plačilu (Mt 19, 27-30)

260. Gospod s Svojimi obišče kraj v gorovju

261. V hiši predstojnika kraja. Čudežno vino

262. Ozdravljenje gostiteljeve pohabljenе hčerke

263. Barnabe se spominja dvanajstletnega Jezusa v templju

264. Posvečevanje sabata

265. Ozdravljena Eliza priča za Gospoda. Spremenjeni dostopi
do gorske vasi

266. Duhovno gledanje

267. Analogije med materijo in duhom

268. Ozdravitev človeka, ki ga je pičila strupena kača.

Čudežno vino

269. O pravi poti in pravi soli

270. Solna skala. Čudežna in blagoslovljena večerja

271. O skromnosti, krotkosti in ponižnosti. Zlata srednja pot

272. Preroki govorijo v prispodobah

273. Lakomnost Juda Iškarijota

274. O esenih in njihovih čudežih

275. Pogled v zvezdnato nebo

276. Gospodovo slovo od gorske vasi